KABALA
VE
MASONLUK

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Ocak 2003
İkinci Baskı: Ekim 2007

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Kelebek Matbaacılık
Litros Yolu No: 4/1A Topkapı-İstanbul
Tel: (0 212) 612 43 59

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

FAŞİZM

KOMÜNİZM ve SOVYETLER

ORTA ASYA'DAKİ TÜRK DEVLETLERİ

İSRAİL'İN ULUSLARARASI CİNAYET ŞEBEKESİ: MOSSAD

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist

felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Önsöz

Elinizdeki kitap, 1993 yılında yayınlanmış olan "Yehova'nın Oğulları ve Masonlar" isimli kitabımızın bazı ilavelerle güncellenmiş halidir. Soğuk Savaş'ın henüz sona erdiği dönemde hazırlanan söz konusu kitap, gerek dönemin gelişmeleri üzerine yapılan yorumlar gerekse de bu gelişmelerin tarihi bağlantıları üzerine yapılan değerlendirmeler ile büyük yankı uyandırmıştı. Bu yönü ile önemli bir kaynak eser konumunda olan kitap, aynı zamanda dünyanın en karanlık örgütlenmelerinden biri olan masonluk hakkında da çok önemli bilgiler içermektedir. Bununla birlikte masonluk ile radikal Siyonist ideolojiye bağlı bazı Yahudiler arasındaki ilişkiler de kitapta incelenmektedir.

Bu çalışmamız aradan geçen 10 yıla rağmen her döneme ışık tutan içeriğiyle güncelliğini yitirmedi. Bu nedenle de ikinci baskısını hazırlarken kitabın temel mantığı, orijinal kaynakları ve içindeki bilgilerin büyük bir bölümü ilk baskıdaki şekilleriyle muhafaza edilmiş, bir bölümü ise güncelleştirilmiştir. Bunun nedenlerinden biri, dönemin olayları ile ilgili yapılan yorumların günümüzde yaşanan olayları değerlendirmede de okuyuculara önemli bir bakış açısı kazandırmasıdır. Bir diğer nedeni ise, elinizde tuttuğunuz bu kitabın ardından hazırlanan Yeni Masonik Düzen, Terörün Perde Arkası, İsrail'in Kürt Kartı, Gizli El Bosna'da ve Global Masonluk gibi çalışmalarımızda, bu kitapta geçen her konunun detaylı olarak incelenmiş ve güncel bilgilerle yazılmış olmalarıdır.

Bunların yanı sıra, bu baskıda masonluk örgütünün karanlıkta kalmış bir diğer yönü daha gözler önüne serilmektedir. Bu da, maosnluğun mistik Yahudi geleneği olan Kabalizm ile olan gizli bağlantısıdır.

Ancak bu kitabı okurken göz ardı edilmemesi gereken bazı önemli gerçekler vardır. Bunlardan ilki, bu kitapta yapılan birtakım tespitler ve eleştiriler esnasında Yahudilik dininin ve bu dine mensup samimi dindarların asla hedef alınmadığıdır. Kitapta vurgulanan kirli bağlantılar ve ittifaklar, radikal Siyonizm gibi ırkçı ideolojilerle masonluk gibi karanlık örgütler arasındaki ilişkiler ve bunların dünya üzerinde kurmak istedikleri düzendir.

Bilindiği üzere, Siyonizm 19. yüzyılın ortalarında, yurtları olmayan Yahudilerin vatan sahibi olmasını savunan bir ideoloji olarak ortaya çıkmıştır. Ancak zaman içerisinde pek çok ideolojide olduğu gibi Siyonizm de dejenarasyona uğramış, bu haklı talep, uygulamada şiddet ve teröre başvuran, aşırı güçlerle ittifak eden radikal bir anlayışa dönüşmüştür. Bu nedenle üzerinde durulması, deşifre edilmesi ve karşışında her türlü fikri tedbirin alınması gereken tehlike de radikalizmdir. Yahudilerin atalarının toprakları olan bugünkü İsrail'de diledikleri gibi yaşamaları, ticaretlerinde, ibadetlerinde, insani haklarını kullanmakta özgür olmaları en doğal

haklarıdır. Bununla birlikte, aynı topraklar Müslümanlar için de kutsaldır. Ve Müslümanların da bu topraklarda diledikleri gibi yaşamak, varlıklarını devam ettirmek hakları vardır. Bu hak, elbette Hıristiyanlar için de geçerlidir.

Ancak günümüzde, din ahlakına uygun olmayan ideolojilerin etkisi altında kalan bazı kesimler, her iki toplumun da karşılıklı varlık hakkını inkar etmeye kalkışmakta, terör ve şiddete başvurarak bir diğerini bu topraklardan silmeye gayret etmektedir. Bunlardan biri, Yahudilerin vatan sevgisini temel alan Siyonist ideolojiyi çarpıtarak din ahlakına uygun olmayan ırkçı ve acımasız bir ideolojiye dönüştüren radikallerdir. Bu kitapta da eleştirilerin yöneltildiği kesim bunlardır. Söz konusu radikal Siyonistler, samimi ve vicdanlı Yahudiler ve Siyonistler tarafından da ciddi şekilde eleştirilmektedir. Siyonizmin ilk dönemlerinde öne sürülen propagandaların aksine, daha sonra bazı çevreler tarafından şiddet yanlısı bir akıma dönüştürüldüğü, huzur ve güvenliği açıkça tehdit ettiği ve radikal Siyonizmin yalnızca Arapların değil Yahudilerin de büyük kayıplar vermesine neden olduğu yaşanan tarihi tecrübelerle ispat edilmiştir. Temmenimiz, bu kitapta ifade edilen olayların ve uyarıların, tüm radikal unsurlar tarafından dikkate alınması ve bölgede kalıcı barışın tesis edilebilmesi için öncü olmasıdır.

Şunu da belirtmek gerekir ki, Peygamberimiz (sav)'in sünnetinde ve Kuran ahlakında hiçbir yeri olmayan intihar saldırılarını gerçekleştirenler de büyük bir hata içindedirler. Masum sivilleri katletmek İslam ahlakıyla asla bağdaşmaz ve hiçbir samimi Müslüman tarafından da kabul edilemez. Müslümanların haksızlığa ve zulme karşı tepkisi her zaman Kuran'a ve sünnete uygun olmalıdır. Barış ve sevgi dini olan İslam'da şiddetin yeri olmadığı da açıktır.

Radikal Siyonizm, ırkçı, acımasız ve hepsinden önemlisi, ittifak halinde olduğu masonluk gibi, aslında din dışı bir ideolojidir. Buna rağmen bazı radikal Siyonistler söylemlerinde sık sık Tevrat'tan alıntılar yapar ve uyguladıkları vahşetin sözde dini temeli olduğunu iddia ederler. Oysa Tevrat, Allah'ın Hz. Musa'ya vahyettiği mübarek bir kitaptır. Allah Kuran'da "Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik..." (Maide Suresi, 44) şeklinde buyurur. Yine Kuran'da bildirildiği üzere, Tevrat daha sonra tahrif edilmiş ve içine insan sözleri sokulmuştur. Bu nedenle bugün elimizdeki Tevrat, "Muharref Tevrat"tır.

Yine de Muharref Tevrat incelendiğinde, içinde Allah'a iman, teslimiyet ve şükür, Allah korkusu, Allah sevgisi, adalet, şefkat, merhamet, zulme ve haksızlığa karşı koyma gibi hak dinin pek çok unsurunun halen bulunduğu görülür. Bunun yanında, Muharref Tevrat'ta, tarihte yaşanmış bazı savaşlar ve bu savaşlardaki kıyımlar da anlatılmaktadır. Eğer bir kişinin amacı, uygulamak istediği şiddet, kıyım ve cinayetlere çarpıtarak da olsa bir dayanak bulmaksa, söz konusu Muharref Tevrat pasajlarını kendine bir

malzeme haline getirebilir. Radikal Siyonizm, gerçekte faşist bir terör olan kendi terörünü meşrulaştırabilmek için bu yola başvurmuş ve etkili de olmuştur. Örneğin, geçmişte yaşanmış bazı savaş ve katliamlarla ilgili Muharref Tevrat pasajlarını, Filistin'in mazlum halkına karşı kullanmıştır. Bu, samimiyetsiz bir yorumdur. Dini, faşist ve ırkçı bir ideolojiye alet etmeye kalkışmaktadır.

Günümüzde İsrail Devleti'nin iç ve dış siyaseti üzerinde de büyük etkisi olan radikal Siyonist ideoloji, acımasız işgal, baskı ve katliam politikaları uygulamakta, gerek Ortadoğu'da gerekse diğer bazı coğrafyalarda insan haklarını açıkça ihlal etmektedir. Bu nedenledir ki radikal Siyonizmin ırkçı ve faşizan uygulamaları hem İsrail'de hem de diğer ülkelerde yaşayan pek çok Yahudi tarafından da şiddetle eleştirilmekte ve kınanmaktadır. Samimi dindar Yahudiler, bu ideolojiyi savunan ve uygulayanların gösterdikleri ahlakın, din ahlakı ile hiçbir ilgisi olmadığını özellikle vurgulamaktadırlar.

Elbette böyle bir durumda tıpkı bu Yahudiler ve adalet ve vicdan kavramına sahip tüm insanlar gibi, Müslümanlar da bu haksız zulmü kınayacaklar ve bu zulme sebep olanların gerçek yüzlerinin açığa çıkması için haklı bir çaba içinde olacaklardır. İşte bu noktada, hatırda tutulması gereken diğer bir önemli husus daha vardır; Kuran'a göre Müslümanların Yahudilere karşı nasıl bir tavır içinde olmaları gerektiği.

Müslümanların Yahudilere Bakışı

Yahudiler, binlerce yıldır yaşadıkları Filistin'den, MS 70 yılında, putperest Roma İmparatorluğu tarafından sürülmüşler ve daha sonraki 19 asır boyunca diasporada, yani sürgünde yaşamışlardır. Bu dönem boyunca özellikle Hıristiyan ülkelerde çoğu zaman baskı ve zulüm görmüşler, defalarca yurtlarından sürülmüş, hatta toplu katliamların hedefi olmuşlardır. Yahudilerin bu dönemde en çok huzur ve güven buldukları coğrafya ise İslam toprakları olmuştur. İslam dünyasında hiçbir zaman antisemitizm görülmemiş, Yahudiler (ve Hıristiyanlar) kendi inanç, adet ve hatta hukuklarına göre herhangi bir baskı ve zulüm görmeden asırlarca bu topraklarda yaşamışlardır.

Bu hoşgörü ve güven ortamının başlıca nedeni, Kuran ahlakıdır. Kuran'da Yahudiler ve Hıristiyanlar "Kitap Ehli" olarak ifade edilir ve Müslümanlar ile Kitap Ehline dostça bir yaşam sürmeleri tavsiye edilir. Kuran'a göre Kitap Ehlinin yemeğini yemek ve Kitap Ehlinden hanımlarla evlenmek Müslümanlara serbest kılınmıştır (Maide Suresi, 5). Bu hükümler, Müslümanlar ile Ehl-i Kitap arasında nikah sonucu akrabalık bağlarının kurulabileceğini, iki tarafın birbirlerinin yemek davetlerine icabet edebileceklerini gösterir ki, bunlar sıcak insani ilişkiler ve huzurlu bir ortak yaşam kurulmasını sağlayacak esaslardır.

Allah Kuran'da, Müslümanlara, müşrik insanlara (yani Allah'tan gelen vahye uymayan putperestlere) bile güvenlik sağlamalarını emreder: "Eğer müşriklerden biri, senden 'eman (güvenlik) isterse', ona eman ver; öyle ki Allah'ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu 'güvenlik içinde olacağı yere ulaştır..." (Tevbe Suresi, 6) Müşriklere göre Müslümanlara çok daha yakın bir inanç ve ahlaka sahip olan Kitap Ehline ise, daha da fazla saygı, hoşgörü ve yardımseverlik göstermek gerekmektedir.

Bir başka ayette ise Allah Kitap Ehli dahil tüm gayrimüslimlere, Müslümanlara düşmanca davranmamaları şartıyla, iyilikle davranılması gerektiğini şöyle emretmektedir:

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever... (Mümtehine Suresi, 8)

Dolayısıyla Müslümanlar, kendileriyle aynı toplumda yaşayan tüm Yahudi ve Hıristiyanlar ile sıcak bir komşuluk ilişkisi kurmakla yükümlüdürler. Müslümanların çoğunlukta olduğu bir ülkede ise, Kitap Ehli Müslümanlar üzerine bir emanettir. Onları huzur ve güven içinde yaşatmak, her türlü tehlike ve tedirginlikten korumak Müslümanlar için dini bir görevdir. Yahudilerin tarihte çok defalar olduğu gibi, sırf inançları veya soyları nedeniyle hedef alınmaları, medeni haklardan yoksun tutulmaları,

isimlerini açıklamaktan bile endişe edecekleri bir baskı ve korku içinde yaşamak zorunda bırakılmaları, gettolara, korkunç toplama kamplarına hapsedilmeleri büyük bir zulümdür. Bir Müslüman bu gibi zulümleri asla tasvip etmediği gibi, bunları engellemek için de var gücüyle çalışmalıdır.

Cahil insanlarda "kendine benzemeyene art niyetle bakmak" gibi yanlış bir düşünce şekli hakimdir. Bu nedenle başta Ortaçağ Avupası toplumları olmak üzere, tarihte ve günümüzde Yahudiler hakkında olmadık suçlamalar, iftiralar, asılsız dedikodular üretilmiştir. Halen de bazı insanların bilinçaltlarında Yahudilere karşı bu hurafelerin getirdiği ön yargı ve antipatiler vardır. Bir Müslüman asla böyle bir bakış açısı ve tutum içine giremez. Allah "Kitap Ehli"nin var olduğunu bize Kuran'da bildirmiş, hangi konularda yanılgılar içinde olduklarını açıklamış, ama bununla birlikte onlara karşı iyilik ve adaletle davranmamızı emretmiştir. Allah bir ayette, Kitap Ehline karşı şöyle söylememizi emreder: "Bize ve size indirilene iman ettik; bizim İlahımız da, sizin İlahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz." (Ankebut Suresi, 46)

Sonuç olarak, Siyonizmin insanlık suçlarının her Müslümanda bir tepki ve "buğz" uyandırması doğaldır. Ancak bunun hiçbir zaman adaletsiz bir tepkiye dönüşmemesi gerekir. Allah bu konuda bizleri uyarır ve "... Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır" şeklinde (Maide Suresi, 8) buyurur.

Kitap Ehli ve Müslümanlar, birbirlerinin hasmı değil müttefikidirler. Özellikle dünyada ateist ve din-düşmanı ideolojilerin mevcut olduğu çağımızda, aynı şekilde Allah'a inanan ve aynı ahlaki değerleri savunan Yahudi, Hıristiyan ve Müslümanların iş birliği yapmaları gerekmektedir. Allah Kuran'da, Müslümanlara, Kitap Ehli hakkında bir emir vermekte; onları "ortak bir kelimede birleşmeye" çağırmalarını şöyle bildirmektedir:

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim... (Al-i İmran Suresi, 64)

Bizim Yahudilere ve Hıristiyanlara olan çağrımız da budur: Allah'a iman eden ve O'nun vahyine itaat eden insanlar olarak, gelin ortak bir "iman" kelimesinde birleşelim. Hepimiz Yaratıcımız ve Rabbimiz olan Allah'ı sevelim. O'nun emirlerine uyalım. Ve Allah'ın bizi daha da doğruya eriştirmesi için dua edelim. Müslümanlar, Hıristiyanlar ve Yahudiler bu şekilde ortak bir kelimede birleştiklerinde, birbirlerinin düşmanı değil dostu olduklarını anladıklarında, asıl zararlı akımların ateizm ve dinsizlik olduğunu gördüklerinde, dünya çok daha farklı bir yer olacaktır. Asırlardır süren çatışmalar, husumetler, korkular, terör eylemleri sona erecek ve

"ortak bir kelime" üzerinde sevgi, saygı ve huzura dayalı bir "medeniyetler barışı" kurulacaktır.

Tarihi Doğru Algılamak

Bu kitapta ortaya konmak istenen mesajlardan biri, olayların genelde "resmi ve genel" görüntüsünden farklı olduğu ve bunların bize anlatılandan daha değişik yönleri olabileceğidir. Sanırız bu, kitabın çoğu yerinde de belgelerle ve bilimsel yöntemlerle ispat edildi. Bu durumda şu soru çıkıyor karşımıza: Dünyayı ve insanı anlamak için Aydınlanma Çağı'ndan beri temel kaynak olarak kabul edilen materyalist tarih ve bilim anlayışı ve bunların üzerine inşa edilen dünya görüşü ne denli geçerlidir?

Allah Kuran'da bizlere, mikrokosmosdan evrenin oluşumuna, canlıların ve doğanın dengesinden insan vücuduna kadar sayısız konuyu 1400 sene öncesinden, bilimin ancak günümüzde keşfedebildiği biçimiyle haber vermiştir. Aynı şekilde Allah, Kuran'da geçmişte yaşayan toplumların hayatlarından örnekler vererek, insan ve toplum psikolojisi ve bazı sosyolojik gerçekler hakkında da bilgi edinmemizi sağlar.

Kuran'da en çok üzerinde durulan toplumlardan birisi ise, İsrailoğulları yani Yahudi toplumudur. Özellikle Hz. Musa'nın hayatının anlatıldığı kıssalarda, İsrailoğulları'nın yaşadığı olaylar, bu olaylar karşısında gösterdikleri tepkiler ve bu toplum içinde yer alan bazı kimselerin tavır ve ahlak bozuklukları anlatılmıştır. İsrailoğulları arasında Allah'ın sınırlarını tanımamaya yatkın, kendilerini tüm diğer toplumlardan üstün gören, bu nedenle de diğer insanları sömürmekte ve onlara eziyet etmekte bir sakınca görmeyen kimselerin olduğu Kuran'da bize bildirilen bir gerçektir.

Bununla birlikte, Allah Kuran'da yeryüzünde "şer"rin temsilcisi olan organize bir gücün de var olduğunu ve var olacağını da bildirmiştir. Özellikle Müslümanlara karşı düşmanca tavır alan bu "organize güç odakları", çoğu zaman "kavmin önde gelenleri", olarak ifade edilen elitler arasında yer almaktadır, ki bu tanım masonluk ve benzeri örgütlere çok uymaktadır. (En doğrusunu Allah bilir.) Bu konudaki ayetlerden bazıları şöyledir:

Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini, orada hileli düzenler kursunlar diye, oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar. (En'am Suresi, 123)

... Kötülüğü örgütleyip düzenleyenler ise; onlar için şiddetli bir azab vardır... (Fatır Suresi, 10)

Doğrusu onlar hileli bir düzen planlayıp-kuruyorlar. (Tarık Suresi, 15)

Ayrıca Kuran'da Enfal Suresi'nin 18., Rad Suresi'nin 33., Rad Suresi'nin 42., İbrahim Suresi'nin 46., Neml Suresi'nin 50., Sebe Suresi'nin 33., Tur Suresi'nin 42., Nuh Suresi'nin 22., Tarık Suresi'nin 15. ayetinde ve daha pek çok ayette "hileli düzen kurucuları"ndan bahsedilmektedir.

İşte bu kitapta amaçlanan, bu ayetlerle bildirilen gerçeklerin, örnekleriyle ve delilleriyle ortaya konmasıdır. Unutulmamalıdır ki, Kuran'da bildirilen haberler, tüm zamanlar ve mekanlar için geçerlidir. Allah Kuran'da bildirdiği kıssalar ile bizlere huzurlu ve güvenli bir hayat için alınması gereken tedbirleri, kimlerin böyle bir dünya düzeninin karşısında yer aldığını, bu kişilerin karakteristik özelliklerini ve ne gibi yollara başvurabileceklerini bildirmiştir. Buna rağmen, bu gerçek İslam'ı tanımayanlar ve Kuran hakkında eksik bilgiye sahip olanlar tarafından tam anlamıyla anlaşılamaz. Bu kişilerin Kuran hakkındaki yanlış zanları ise bir ayette şu şekilde belirtilmiştir:

Ona ayetlerimiz okunduğu zaman: 'Geçmişlerin masallarıdır' dedi. Asla, hayır; onların kazanmakta oldukları kalpleri üzerinde pas tutmuştur. Hayır; gerçekten onlar, Rablerinden perdelenerek yoksun tutulmuşlardır. (Mutaffifin Suresi, 13-15)

Bu kavrayış eksikliğinin en önemli nedenlerinden birisi, söz konusu kişilerin Allah'ı gereği gibi takdir edememeleri ve kader gerçeğini bilmemeleridir. Geçmişte yaşanan ve geleceğe dair her olay yalnızca Allah'ın takdir ettiği kader ile gerçekleşmektedir. Tarih boyunca yaşamış ve gelecekte yaşayacak olan tüm toplumları, bütün eylemleri, kültürel değerleri, düşünceleri, tepkileri, kuruluş ve yıkılış tarihleri ile birlikte yaratan Allah'tır. Dolayısıyla, Allah bize Kuran'da geçmiş toplumlardan örnekler verirken, benzer durumların günümüzde veya gelecekte de yaşanabileceğini bildirmekte, bu muhtemel durumlar karşısında en akılcı ve en uygun tepkinin ne olduğunu göstermektedir.

'Antisemitizm', 'anti-Siyonizm'?...

Yukarıda sözünü ettiğimiz "İsrailoğulları" faktörünü incelerken çok önemli bir kavram kargaşasının üzerinde biraz durmak, antisemitizm (Yahudi aleyhtarlığı) ve anti-Siyonizm (Siyonizm karşıtlığı) arasındaki büyük farkı belirlemek zorunluluğu ortaya çıkmaktadır.

Antisemitizmi, "iyi olsun kötü olsun, Yahudilere ait olan ve Yahudilerin ürettiği herşeye karşı olmak" şeklinde tanımlayabiliriz. Hiçbir temele

dayanmayan bir genellemeyi yansıtan bu görüş, yaşlı-genç, dindar-dinsiz, masum-suçlu ayrımı yapmadan tüm Yahudileri "düşman" olarak kabul eder.

Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, Müslümanlar için önemli olan Allah'ın Kuran'da bu konuda bize ne emrettiğidir. Allah Kuran'da, ne Yahudilere ne de başka bir topluma karşı, yalnızca ırkı nedeniyle düşmanca veya öfkeli bir tutum sergilenmesini kesin olarak yasaklamıştır. İnsanları Allah katında üstün kılan özellikleri, ne ırkları ne de dünya hayatındaki konumlarıdır. Allah katında üstünlük yalnızca takvaya göredir. Bununla birlikte Müslümanların bir topluma karşı buğz etmeleri ancak, o toplumun mazlum insanlara açıkça zulmettiği, acımasızca baskı uyguladığı durumlar için geçerli olabilir. Ki böyle bir durumda vicdan sahibi her insan, haksızlığa karşı hakkın ve doğrunun yanında yer almakla yükümlüdür. Üstelik Müslümanlar, böyle bir kızgınlık duysalar bile, bu kişilere karşı da adil davranmakla ve onları en güzel üslupla doğruya ve güzele davet etmekle sorumludurlar.

Dolayısıyla bu kitapta amacımız, Siyonizmin aldatmacalarına kapılmış Yahudilere, "biz üstün bir ırkız" gibi bir yanılgıya kapılarak, kendilerini diğer insanlardan ayırma yanlışına düştüklerini göstermek, onları bu ırkçı ideolojiden vazgeçmeye davet etmek, bu sapkın inanışın neden olduğu zararları, döktüğü kanların bilançosunu ortaya koymak olacaktır.

Ne var ki geçmişte olduğu gibi günümüzde de Siyonizmin acımasız ve vahşi uygulamalarını eleştiren pek çok insan, çoğu zaman antisemit olmakla suçlanmaktadır. Öyle ki, kendileri de İsrail vatandaşı veya Yahudi olmalarına rağmen, Siyonizmi eleştiren kimseler ihanetle itham edilmektedirler. Aslında antisemitizm ile anti-Siyonizmi aynı şeyler gibi göstermek "Siyonist" Yahudilerin önemli bir taktiğidir. Dünyaca ünlü dil bilimci, Yahudi fakat "anti-Siyonist" yazar Noam Chomsky, "antisemitizm" ile "anti-Siyonizm"in eş tutularak eleştirilerin nasıl susturulduğunu şöyle anlatmaktadır:

"Antisemitizm suçlamalarına başvurulması, İsrail'e yönelik eleştirileri susturmak için çok sık kullanılan ve çoğunlukla da etkili bir yöntemdir. İşçi Partili saygın İsrailli diplomat Abba Eban bile 'Yahudi olmayan dünya ile diyaloglarımızda ana görevlerden biri anti-Siyonizm ile antisemitizm arasında hiçbir ayrım olmadığını göstermektir' diye yazabilmektedir." (Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf. 41)

Uluslararası Yahudi organizasyonu B'nai B'rith de (yine aynı taktik gereği) antisemitizmin anti-Siyonizmle aynı anlama geldiğini iddia etmektedir:

"B'nai B'rith bugün antisemitizmin anti-Siyonizmle aynı anlama geldiğini varsaymaktadır. Dolayısıyla İsrail'in eleştirilmesi antisemitizmin yeni bir biçimi olarak görülmektedir." (Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf. 41)

Bizim amacımız da Siyonizmin yanılgılarını ve çarpıklıklarını gösterebilmek, samimi Yahudilerin kendilerine verilmiş olan yanlış telkinlere aldanmadan, İslam'ı ve Müslümanları en doğru şekilde değerlendirmelerini sağlayabilmektir. Bu çağrı İslam ahlakının hoşgörüsü altında asırlardır birarada yaşadığımız Yahudi vatandaşlarımıza yapılmaktadır.

İsrail'in işlediği insanlık suçlarının, ülkemizdeki Musevi vatandaşlarımız veya dünyanın herhangi bir yerindeki Musevi cemaati ile hiçbir şekilde ilişkilendirilemeyeceği herkes tarafından çok iyi bilinmelidir. Müslümanlar, kendileriyle pek çok yönden ortak bir inancı ve ahlak anlayışını savunan Musevilere kuşkusuz saygıyla ve dosktça yaklaşmakla yükümlüdürler. Eleştirilmesi gereken Yahudi inancı, Yahudi gelenekleri, Yahudi kültürü değil, bu inancı ve kültürü dejenere ederek saldırgan bir siyasi ideoloji haline getirmek isteyen ırkçı Siyonist ideolojidir.

Komplo Teorileri Üzerine...

Üzerinde durulması gereken bir diğer konu da "komplo teorileri"dir. Bu kitapla benzer konuları ele alan yayınlarda, Siyonizmin, İsrail'in, ABD'nin herhangi bir "manipülasyon"u, olaylar üzerindeki herhangi bir yönlendirmesi ortaya konduğunda, kimi çevreler hemen, "komplo teorileri üretmekle bir yere varılamayacağını, hayali düşmanlar oluşturmamak gerektiğini" bildirmektedirler. Olayların ardında bazı güç odaklarının bulunabileceğini düşünmek, bunların var olup olmadığına dair araştırma yapmak, "bilim dışı" bir saplantı, hatta bir tür "paranoya" olarak değerlendirilmektedir.

Gerçekten de tüm dünyayı bir "komplolar sergisi" olarak değerlendirmek doğru değildir. Ayrıca şimdiye dek, Türkiye dahil sayısız ülkede, Siyonizm ve masonluk konularında tamamen "hayal ürünü" olarak nitelendirilebilecek şeyler yazıldığını görmemek de mümkün değildir. Hiçbir gerçekçi kaynağa dayanmadan, yalnızca fanatik, antisemit duygularla yazılan bu tür kitaplar, aslında daha çok karşı olduklarını ilan ettikleri çevrelerin işine yaramaktadır. Okumakta olduğunuz bu kitapta yer alan anlatımlar ise, tamamen bilimsel yöntemlerle, derinlemesine yapılan araştırmalar sonucunda ortaya kondu.

Bunun yanı sıra şunu da vurgulamak gerek; biz bu kitapta olayları incelerken söz konusu olayların sosyolojik, kültürel boyutlarının varlığını yok saymadık. Örneğin "Güneydoğu sorunu"nu incelerken, olayın kültürel, ekonomik, sosyolojik yönleri olduğunu görmezden gelmedik. Ama bu kitabın konusu gereği, "politik" boyutunu inceledik, olayda rolü kesinlikle azımsanamayacak olan "dış güçler faktörü"ne yeni bir bakış açısı kazandırmaya, "İsrail faktörü"nü de gündeme getirmeye çalıştık. Sorunun

çözümü ise elbette "dış güçler" faktörünü doğru tespit etmekten ve bunun yanında bölge halkının devlete bağlılığını pekiştirecek pek çok kültürel, ekonomik hamle gerçekleştirmekle mümkün olabilecektir.

Siyaset bilimciler bilir ki, politikada hiçbir şey hesapsız olmaz. Politik bir eylem yapmak aslında son derece kolaydır. Önemli olan doğru şartlarda, doğru zamanda, doğru "manivela"nın kullanılmasıdır. Örneğin, gerekli sosyolojik ve ekonomik şartlar oluştuktan sonra, hedefe uygun birkaç provokasyonla savaş çıkarmak çok kolaydır. Eğer siyasette yalnız "görünen"le yetinirsek, İran-Irak Savaşı'nın Şatt-ül Arap meselesinden çıktığına ya da dünyanın pek çok köşesinde yaşanan çatışmaların "demokrasi aşkı" uğruna yaşandığına inanmamız gerekir. Oysa dünya siyaseti sistemsiz gelişmez, bu başlı başına bir bilim dalıdır. Pek çok strateji kuruluşu dünyayı yönlendirmek için vardır. Bunların belirlediği stratejilerin olaylardaki rolünü göz ardı etmek, objektiflik veya bilimsellik değil neredeyse bir tür "saflık" olacaktır.

Ancak yanlış bir tür "komplo teorisi" mantığı da geliştirmek gerekir. Tüm olayları yaratanın Allah olduğu gerçeğini unutup, olayların birtakım sahte ilahlar tarafından kontrol edildiğini zannetmekte son derece yanlış bir bakış açısıdır.

Allah evreni ve evrendeki tüm varlıkları belirlenmiş bir kader ile yaratmıştır. Ve insan doğruya ancak bu gerçeği kavradığında ulaşır.

Gerçekte ise Siyonizm, masonluk ve benzeri "güç odakları"ndan söz ederken, bu güç odaklarının gücünün, Allah'ın tayin ettiği kader ile belirlenmiş bir güçten ibaret olduğunun bilinmesi gerekir. Allah'ın Kuran'da bize bildirdiği gibi, "hayır ve şerrin hepsi Allah'ın emri ile" gerçekleşmektedir.

Allah bu konuda ayetlerde şu şekilde buyurmaktadr:

Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini, orada hileli düzenler kursunlar diye, oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar. (Enam Suresi, 123)

Biz, bir ülkeyi helak etmek istediğimiz zaman, onun 'varlık ve güç sahibi önde gelenlerine' emrederiz, böylelikle onlar onda bozgunculuk çıkarırlar... (İsra Suresi, 16)

Ayetlerde belirtilen "kıldık" ya da "emrederiz" ifadeleri, hileli düzenleri -ya da komploları- yapanlar olacağını, fakat bunların İlahi kaderin dışında olmadığını bildirmektedir. Bu nedenle bazı "önde gelenlerin", "hileli düzenler" kurduğunu tespit etmek onların değil, asıl Rabbimizin iradesinin hakimiyetini açıkça göstermektedir.

Dileğimiz, Allah'ın "Onlar sözü dinlerler ve en güzeline uyarlar." (Zümer Suresi, 18) ayetiyle bildirdiği gibi, önyargısız bir ortamda, her sözün dinlenmesi ve en güzelinin kabul edilmesidir.

Siyonizm İçin Önsöz

Siyonizm 19. yüzyılın ortalarında, yurtları olmayan Yahudilerin vatan sahibi olmasını savunan bir ideoloji olarak ortaya çıkmıştır. Ancak zaman içerisinde pek çok ideolojide olduğu gibi Siyonizm de dejenerasyona uğramış, bu haklı talep, uygulamada şiddet ve teröre başvuran, aşırı güçlerle ittifak eden radikal bir anlayışa dönüşmüştür. Radikal Siyonizm ise, ırkçı, şoven ve işgalci bir ideolojidir. Temeli sosyal Darwinizm gibi din ahlakına uygun olmayan akımlara dayanmaktadır.

Yahudilerin atalarının toprakları olan bugünkü İsrail'de diledikleri gibi yaşamaları, ticaretlerinde, ibadetlerinde, insani haklarını kullanmakta özgür olmaları en doğal haklarıdır. Bununla birlikte, aynı topraklar Müslümanlar için de kutsaldır. Ve Müslümanların da bu topraklarda diledikleri gibi yaşamak, varlıklarını devam ettirmek hakları vardır. Bu hak, elbette Hıristiyanlar için de geçerlidir. Ancak günümüzde, din ahlakına uygun olmayan ideolojilerin etkisi altında kalan bazı kesimler, her iki toplumun da karşılıklı varlık hakkını inkar etmeye kalkışmakta, terör ve şiddete başvurarak bir diğerini bu topraklardan silmeye gayret etmektedir. Bunlardan biri, Yahudilerin vatan sevgisini temel alan Siyonist ideolojiyi çarpıtarak din ahlakına uygun olmayan ırkçı ve acımasız bir ideolojiye dönüştüren radikallerdir.

Çeşitli kitaplarımızda olduğu gibi bu kitabımızda da, eleştirilen vatansever Yahudilerin meşru davranışları ve talepleri değil, radikal ve ırkçı bir anlayışa sahip olan bazı Siyonistlerin zihniyetleri ve uygulamalarıdır. Nitekim Ortadoğu barışını tehlikeye atanlar da söz konusu radikaller Siyonistlerdir. Ayrıca günümüzde de gerek barış yanlısı İsrail vatandaşları, gerek dindar Yahudiler, gerekse dünyanın diğer ülkelerinde yaşayan Yahudilerin önemli bir kısmı, hatta ılımlı Siyonistlerin bizzat kendileri radikal Siyonizme karşı çıkmakta, bu ideolojinin ırkçı ve din ahlakına uygun olmayan yorumlarını şiddetle eleştirmektedirler.

Şunu da belirtmek gerekir ki, Peygamberimiz (sav)'in sünnetinde ve Kuran ahlakında hiçbir yeri olmayan intihar saldırılarını gerçekleştirenler de büyük bir hata içindedirler. Masum sivilleri katletmek İslam ahlakıyla asla bağdaşmaz ve hiçbir samimi Müslüman tarafından da kabul edilemez. Müslümanların haksızlığa ve zulme karşı tepkisi her zaman Kuran'a ve sünnete uygun olmalıdır. Barış ve sevgi dini olan İslam'da şiddetin yeri olmadığı da açıktır.

Siyonizmin ilk dönemlerinde öne sürülen propagandaların aksine, daha sonra bazı çevreler tarafından şiddet yanlısı bir akıma dönüştürüldüğü, huzur ve güvenliği açıkça tehdit ettiği ve radikal Siyonizmin yalnızca Arapların değil Yahudilerin de büyük kayıplar vermesine neden olduğu yaşanan tarihi tecrübelerle ispat edilmiştir. Tarih, radikal Siyonist ideolojiden vazgeçilmediği müddetçe, Yahudilerin -dolayısıyla da komşularının ve bölgenin- barışa kavuşamayacağını göstermektedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, geçmişte yaşanan acı tecrübelerin tekrarlanmaması, Ortadoğu'nun kalıcı barışa kavuşması, Yahudilerin ve Arapların kendi topraklarında huzur ve güvenlik içinde yaşamaları her iki tarafın da, her türlü radikal düşünce ve

akımdan vazgeçerek, gerçek din ahlakına yönelmeleri ile mümkündür. Bu kitapta yer alan tarihi gerçeklerin bu yolda önemli bir adım olmasını temenni ediyoruz.

Giriş

KABALA'NIN GİZEMİ

İsrailoğuları'nın Mısır'dan çıkışı, dünya tarihinin önemli dönüm noktalarından biri olarak kabul edilebilir. Bundan tahminen 3.200 yıl önce gerçekleşmiş olan bu olay, günümüze kadar uzanan bazı akımların da çıkış noktasıdır.

Bu konuda bize en güvenilir bilgileri veren kaynak ise, Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği son İlahi kitap olan Kuran-ı Kerim'dir.

Kuran'da İsrailoğulları'nın Hz. Musa önderliğinde Mısır'dan çıkarak Firavun zulmünden kurtulmaları detaylı olarak anlatılır. Firavun, köle olarak çalıştırdığı İsrailoğulları'nı serbest bırakmaya yanaşmamış, ancak Allah'ın Hz. Musa'ya verdiği mucizeler ve Firavun kavmine gönderdiği felaketler karşısında zayıf düşmüş, İsrailoğulları da bu sayede toplanıp Mısır'dan bir gecede topluca göçe başlamışlardır. Ardından Firavun'un saldırısı gelmiş ve Allah Hz. Musa'ya verdiği mucizelerle İsrailoğulları'nı kurtarmıştır.

İsrailoğulları'nın Mısır'dan çıkışı hakkında Kuran'da açıklanan önemli gerçeklerden biri ise, İsrailoğuları'nın, Hz. Musa vesilesiyle Firavun zulmünden kurtarılmış olmalarına rağmen, Allah'a ve dinine karşı isyankar davranmalarıdır. İsrailoğulları, Hz. Musa tarafından kendilerine tebliğ edilen tevhid dinini bir türlü kavrayamamış, sürekli olarak putperestliğe eğilim göstermişlerdir.

Kuran'da İsrailoğulları'nın bu sapkın anlayışı şöyle anlatılır:

İsrailoğulları'nı denizden geçirdik. Putları önünde bel büküp eğilmekte olan bir topluluğa rastladılar. Musa'ya dediler ki: "Ey Musa, onların ilahları gibi, sen de bize bir ilah yap." O: "siz gerçekten cahillik etmekte olan bir kavimsiniz" dedi. Onların içinde bulundukları şey (din) mahvolucudur ve yapmakta oldukları şeyler de geçersizdir. (Araf Suresi, 138-139)

İsrailoğulları'nın bu sapkın eğilimi Hz. Musa'nın uyarılarına rağmen devam etmiş ve Hz. Musa'nın kendilerinden ayrılıp Tur Dağı'na tek başına gitmesi üzerine iyice ortaya çıkmıştır. Samiri adlı kişi Hz. Musa'nın yokluğundan yararlanarak ortaya çıkmış, İsrailoğulları'nın putperest eğilimlerini körükleyerek kavmi, bir buzağı heykeli yapıp ona tapınmaya ikna etmiştir:

Bunun üzerine Musa, kavmine oldukça kızgın, üzgün olarak döndü. Dedi ki: "Ey kavmim, Rabbiniz size güzel bir vaadde bulunmadı mı? Size (verilen) söz (ya da süre) pek uzun mu geldi? Yoksa Rabbinizden üzerinize kaçınılmaz bir gazabın inmesini mi istediniz de bana verdiğiniz sözden caydınız?"

Dediler ki: "Biz sana verdiğimiz sözden kendiliğimizden dönmedik, ancak o kavmin (Mısır halkının) süs eşyalarından birtakım yükler yüklenmiştik, onları (ateşe) attık, böylece Samiri de attı."

Böylece onlara böğüren bir buzağı heykeli döküp çıkardı, "İşte, sizin ilahınız ve Musa'nın ilahı budur; fakat (Musa) unuttu" dediler. (Taha Suresi, 86-88)

Peki acaba neden İsrailoğulları'nda put yapıp ona tapınmak gibi garip bir eğilim vardır? Bu eğilimin kökeni nedir?

Daha öncesinde böyle bir putperest inanca sahip olmayan bir toplumun bir anda aniden bir put yapmak ve ona tapınmak gibi son derece saçma bir eyleme girişmeyeceği açıktır. Bunu, ancak putperestliği doğal karşılayan, bu saçma inancı benimsemiş insanlar yapabilir.

Oysa İsrailoğulları, ataları olan Hz. İbrahim'den itibaren hep tek İlaha iman etmiş bir kavimdir. "İsrailoğulları" ifadesi, Hz. İbrahim'in torunu olan Hz. Yakub'un oğullarını ve onlardan gelen Yahudi soyunu ifade eder. İsrailoğulları, ataları Hz. İbrahim, Hz. İshak ve Hz. Yakup'tan tek Allah'a iman etmeye dayalı tevhid inancını miras almış ve korumuşlardır. Hz. Yusuf'la beraber Mısır'a girmişler, burada uzun zaman yaşamışlar, ama Mısır'ın putperest dinine rağmen tevhid inancını muhafaza etmişlerdir. Hz. Musa kendilerine geldiğinde de, İsrailoğulları'nın tek Allah'a iman eden bir kavim oldukları Kuran'daki kıssalardan anlaşılmaktadır.

Peki bu durumda İsrailoğulları'nın, hem de Hz. Musa tarafından kendilerine gösterilen pek çok mucizenin ardından, bir anda kolayca putperestliğe eğilim göstermelerinin nedeni ne olabilir?

Bunun tek açıklaması, İsrailoğulları'nın, her ne kadar tevhid dini üzerine yaşayan bir toplum olsalar da, çevrelerindeki putperest kavimlerden etkilenmeleri, Allah'ın kendileri için seçtiği din yerine putperestliğe özenmeleridir.

Konuyu tarihsel kayıtların eşliğinde incelediğimizde, İsrailoğulları'nı etkileyen putperest kültürün, uzun devirler içinde yaşadıkları Eski Mısır olduğunu görürüz. Bizi bu sonuca götüren önemli bir gösterge, Hz. Musa Tur Dağı'nda iken İsrailoğulları'nın saparak tapındıkları "böğüren buzağı heykeli"nin, aslında Mısır'daki Hathor ve Aphis adlı putların bir taklidi oluşudur. Hıristiyan araştırmacı Richard Rives, "Too Long in the Sun" (Güneş Altında Uzun Süre) adlı kitabında şöyle yazar:

"Mısır'ın boğa ve inek putları, yani Hathor ve Aphis, güneşe tapınmanın sembolleriydiler. Bu putlara tapınılması, Mısır'ın güneşe tapınma konusundaki uzun tarihinin sadece bir parçasını oluşturuyordu. Sina Dağı'ndaki (İsrailoğulları'nın tapındığı) altın buzağı ise, orada kutlanan bayramın güneşe tapınmayla ilgili olduğunu gösterir.".

Mısır'ın putperest dininin İsrailoğulları üzerindeki etkisi pek çok değişik aşamada ortaya çıkmıştır. Başta da belirttiğimiz gibi, putperest bir kavimle karşılaştıklarında hemen bu sapkın inanca eğilim göstermiş ve ayette haber verildiği üzere, **"Ey Musa, onların ilahları gibi, sen de bize bir ilah yap"** demişlerdir.

(Araf Suresi, 138-139) Hz. Musa'ya karşı söyledikleri, **"Ey Musa, biz Allah'ı apaçık görünceye kadar sana inanmayız"** (Bakara Suresi, 55) şeklindeki söz de, Mısır'ın putperest dininde olduğu gibi "gözle görülen", yani maddi varlıklara (putlara) tapmak istediklerini göstermektedir.

İsrailoğulları'nın burada özetlediğimiz Eski Mısır kaynaklı putperest eğilimi son derece önemlidir ve bize Tevrat'ın tahrifi ve Kabala'nın kökenleri konusunda önemli bir bakış açısı sunmaktadır. Bu iki konuyu yakından incelediğimizde, her ikisinin de kaynağında Eski Mısır'ın putperest ve materyalist dininin izlerini görürüz.

Eski Mısır'dan Kabala'ya

İsrailoğulları henüz Hz. Musa hayatta iken dahi Eski Mısır'da gördükleri putların benzerlerini yapıp onlara tapınmaya başlamışken, Hz. Musa'nın vefatının ardından daha ileri sapmalara kaymaları zor olmamıştır. Kuşkusuz tüm Yahudiler için aynı şey söylenemez, ama aralarından bazıları Mısır'ın putperest kültürünü yaşatmış, dahası bu kültürün temelini oluşturan Mısır rahiplerinin (Firavun büyücülerinin) öğretilerini sürdürmüş, bu öğretileri Yahudiliğin içine sokarak onu tahrif etmişlerdir.

Eski Mısır'dan Yahudiliğe devrolunan öğreti, Kabala'dır. Kabala da, aynı Mısır rahiplerinin sistemi gibi, ezoterik (gizemli) bir öğreti olarak yayılmış ve yine Mısır rahipleri gibi temelde büyü ile ilgilenmiştir. Ünlü Yahudi araştırmacı Shimon Halevi, "Kabala, Tradition of Hidden Knowledge" (Kabala, Gizli İlmin Geleneği) adlı kitabında **Kabala**'yı şöyle tanımlamaktadır:

"Pratikte Kabala, kötülüklerle ilgilenmenin yolu ve semboller yoluyla psikolojik dünya üzerinde güç kazanmanın tehlikeli bir sanatı ve büyüye dayalı bir formudur."

Kabala'nın en önemli özelliği, büyü ile yakından ilgili olmasıdır. Kabala'yı tanıtan en tanınmış kitaplardan biri "Die Kabala" (Von Papus) da, Kabala-büyü ilişkisini şöyle vurgular:

"Kabala'nın teorisi, büyünün genel teorisine bağlanır."

Kabala'nın dikkat çekici bir yönü ise, Tevrat'taki yaratılış anlatımından çok farklı bir anlatım içermesi, Eski Mısır'ın maddenin sürekliliğine dayalı materyalist görüşünü korumasıdır. Türk masonlarından Murat Özgen Ayfer bu konuda şunları yazmaktadır:

"Tevrat'ın ortaya çıkışından çok daha eski bir tarihte oluşturulmuş bulunduğunu göstermektedir. Kabala'nın en önemli bölümü, evrenin oluşturulmasına ilişkin kuramıdır. Bu kuram, teist dinlerde benimsenen yaratılıştan pek farklıdır. Kabala'ya göre, yaratılışın başlangıcında, "daireler" ya da "yörüngeler" anlamına gelen ve SEFİROT olarak anılan, hem özdeksel (maddi) hem de tinsel (manevi) nitelikli oluşumlar doğmuştur. Bunların toplam sayısı 32'dir; ilk onu Güneş Sistemi'ni, diğerleri ise uzaydaki öteki yıldız kümelerini temsil ederler. Kabala'nın bu özelliği, eski astrolojik inanç sistemleriyle yakın bir bağlantısının bulunduğunu ortaya koyar... Böylece Kabala, Yahudi dininden bir haylice uzaklaşır; Doğu'nun eski

gizemci inanç sistemleriyle... çok daha bağdaşır." *(Masonluk Nedir ve Nasıldır?, Murat Özgen Ayfer, İstanbul, 1992, s. 298-299)*

Eski Mısır'ın materyalist, büyüye dayalı ezoterik öğretilerini devralan Yahudiler, Tevrat'ın bu konudaki yasaklamalarını tamamen göz ardı ederek, diğer putperest kavimlerin büyü ritüellerini de benimsemişler ve böylece Kabala Yahudiliğin içinde ama Tevrat'a muhalif bir mistik öğreti olarak gelişmiştir. İngiliz yazar Nesta H. Webster "Ancient Secret Tradition" (Antik Gizli Gelenek) adlı makalesinde, bu konuyu şöyle açıklar:

"Büyücülük, bildiğimiz kadarıyla, Filistin'in İsrailoğulları tarafından işgal edilmesinden önce, Kenanlılar tarafından uygulanıyordu. Mısır, Hindistan ve Yunanistan da kendi kahinlerine ve büyücülerine sahipti. Musa Yasası'nda (Tevrat'ta) büyücülük aleyhinde yapılmış lanetlemelere karşı, Yahudiler, **bu uyarıları göz ardı ederek, bu öğretiye kendilerini bulaştırdılar** ve sahip oldukları kutsal geleneği, diğer ırklardan aldıkları büyüsel düşüncelerle karıştırdılar. Aynı zamanda Yahudi Kabalası'nın spekülatif yönü, Perslerin büyücülüğünden, neo-Platonizm'den ve yeni Pisagorculuk'tan etkilendi. Dolayısıyla, Kabala karşıtlarının, **Kabala'nın saf bir Yahudi kökenden gelmediği** şeklindeki itirazlarının haklı temeli vardır." *(Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements, Nesta Webster, Boswell Publishing Co., Ltd., London, 1924)*

Kuran'da bu konuya işaret eden bir ayet bulunmaktadır. Allah, İsrailoğulları'nın, kendi dinlerinin dışındaki kaynaklardan şeytani büyü öğretileri öğrendiklerini şöyle haber vermektedir:

Ve onlar, Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi, ancak şeytanlar inkâr etti. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: "Biz, yalnızca bir fitneyiz, sakın inkâr etme" demedikçe hiç kimseye öğretmezlerdi. Fakat onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı. Oysa onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar veremezlerdi. Buna rağmen kendilerine zarar verecek ve yarar sağlamayacak şeyi öğreniyorlardı. Andolsun onlar, bunu satın alanın, ahiretten hiçbir payı olmadığını bildiler; kendi nefislerini karşılığında sattıkları şey ne kötü; bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 102)

Ayette bazı Yahudilerin, ahirette kayba uğrayacaklarını bilmelerine rağmen, büyü öğrendikleri ve uyguladıkları haber verilmektedir. Yine ayetteki ifadeyle, söz konusu Yahudiler, bu şekilde Allah'ın kendilerine indirdiği şeriattan sapmış ve putperestlerin kültürüne (büyü öğretilerine) özenerek "kendi nefislerini satmış", yani imandan vazgeçmişlerdir.

Bu ayette haber verilen gerçek, Yahudi tarihindeki önemli bir mücadelenin de ana hatlarını göstermektedir. Bu mücadele, Allah'ın Yahudilere gönderdiği peygamberler ve bu peygamberlere itaat eden mümin Yahudiler ile, Allah'ın

emirlerine isyan eden, çevrelerindeki putperest kavimlere özenerek Allah'ın şeriatı yerine onların inanç ve kültürlerine eğilim gösteren sapkın Yahudiler arasındadır.

İşin ilginç yanı, bu mücadaleye bazı Yahudi olmayan kimselerin de katılmasıdır. Kabala ve ona dayalı pagan öğretiler, sadece Yahudiler içinde değil, Yahudi olmayanlar arasında da yankı bulmuştur.

Bu Yahudi olmayan Kabala hayranlarının örgütü ise, masonluktur.

Masonluğun Felsefesi Kabala

Masonluk felsefesi üzerinde de Kabala'nın etkisi yoğun olarak görülür. Bu konu masonik dergi ve kitaplarda üstü kapalı olarak anlatılır. Örneğin Amerikan masonluğunun yayın organı *New Age* dergisi, Kabala ile masonluk arasındaki bağlantıyı şöyle dile getiriyor:

"Kabala, bilinç altının kapılarını açan ve ruhu saran manevi değerlerinin dışarı çıkmasını sağlayan anahtardır. Masonluk, onu insanın yaşamı anlaması için gerekli görür." *(New Age, sf.31)*

"Masonlar ana düşüncelerini ve belirgin sembollerini Kabala'dan almışlardır. Amblemlerin pek çoğu da Kabala kaynaklıdır. Örneğin; Jakin ve Boaz sütunları Kabalist bir eser olan Chearé Ora'dan alınmıştır. Masonluğun, Kabala'nın felsefesiyle olan çok büyük benzerliği çok yerde belirtilmiştir." *(La Kabbala, Henri Seronya)*

Türk mason kaynakları da bu bağlantıyı aynı çarpıcılıkta işlerler:

"Görüyoruz ki, Kitab-ı Mukaddes'in haricinde Yahudiliğin gizli bir ananesi, bir geleneği (Tradition Orale-Kabbala) vardır. Ve yalnız buna vakıf olanlar, Kitab-ı Mukaddes'in hakiki manasını anlayabilirler. **Biz de bu gelenek (Kabala) etrafında teessüs eden (kurulan), yüksek felsefeyi hülasa etmeye çalışıyoruz."** *(Selamet Mahfili, 4. Konferans, sf.48)*

Fakat bu sır çok az masonun bildiği gerçektir. Masonluğa yeni giren birisini derece derece eğiten masonlar, Kabalist felsefeyi ona yavaş bir şekilde aşılarlar. 33 derece içinde giderek yükselen mason, öğrendiği felsefenin Kabala olduğunu çok sonraları öğrenir. Masonların deyimiyle **"ışık, uykulu gözlere yavaş yavaş verilir."**

Bir masonun özelikle 27. dereceyi aşabilmesi için tüm inançlarını ve dünya görüşünü masonluk prensiplerine uydurmaya kesin olarak karar vermiş olması gerekmektedir. Çünkü bu dereceden sonra masonluk bambaşka bir şekle bürünür. Bundan sonra mason, gizli bir eğitime alınır. Hayatın, Kabala'da yer alan mistik şifre sistemleriyle yorumu yapılır. Her türlü kavram yerini tamamen Kabala esaslı sembol ve simgelere bırakmıştır. Kabala'nın en belirgin özelliği olan büyü, bu aşamada devreye girer.

Masonlukta Büyü

Kabala'yı felsefelerinin temeli edinen masonlar, elbette büyü ile ilgilenmektedirler. Ancak çok üst dereceli masonların bildiği ve katıldığı büyü ayinleri masonlukta büyük önem taşır:

"İnisyatik ve hermetik gelenek içinde yer alan masonluğun geniş manadaki büyücülükle bir yakınlığı vardır." *(Tarihte ve Günümüzde Masonluk, Paul Naudon, sf.186)*

Çırak, Kalfa, Usta isimli mason yayınında, masonik yemin töreni şöyle anlatılır:

"Tören üç kısımdan oluşur: Yakarma, söz verme, lanetleme. Yakarma: Masonik ilahlara ve şeytani kuvvetlere, yemin garantisi olarak çağırıda bulunur. Söz verme: şeytana verilen yeminin konusudur. Lanetleme: yeminin tutulmaması halinde uygulanacak ölüm cezasıdır." *(Çırak, Kalfa, Usta, sf.40)*

Masonlukta şeytan karanlığı aydınlatan bir güç olarak tasvir edilir:

"Şeytanın feneri ulaşacağın yerdeki karanlığı aydınlatır." *(Mason Dergisi, s.29, sf.23)*

Masonluk, Kabala'nın prensipleri doğrultusunda, kara ayin denilen törenleri, felsefesinin en önemli unsurlarından saymaktadır.

"Masonluğun bazı kolları evreni etkilemek için büyücülüğün icrasını kendilerine amaç edinmişlerdir." *(Tarihte ve Günümüzde Masonluk, Paul Naudon, sf.186)*

Masonik kaynaklarda anlatıldığına göre, masonlukta 33. dereceye gelecek kişide aranılan en önemli özelliklerden biri, medyumluğa olan yatkınlığıdır. 7 yılda bir, 7. ayın 7. gününde 7 büyük locadan 7 medyum üstadın katılımıyla toplantılar yapılır.

Masonluğun bilenen sembollerinin haricinde, sadece büyü törenlerine has tütsü, cam küre gibi malzemeler toplantının dekorunda yer alır. Masanın üzerine bir keçi kafatası konur. 7 kollu şamdanın 7 mumu yakıldıktan sonra seans başlar. Kabala'daki büyülü kelimeler dakikalarca tekrarlanır. Tören sırasında kimse konuşmaz, birbirine bakmaz dikkat dağıtacak en ufak bir hareket yapılmaz.

Bu ayinler masonların dış dünyadan en çok gizlemeye çalıştıkları sırlarından birisidir. Düşük dereceli masonlardan hiçbirisinin bu ayinlerden haberi olmaz.

Şeytana tapınma ayinlerinin bir masona açıklanması için, masonların deyimiyle masonik ilkelerle, iyice yoğrulmuş olması gerekir. Ancak yeterli "olgunluğa" geldiğinde kendisine bu sır verilir.

Dereceler içinde giderek yükselen mason, Allah inancını, ahlaki değerlerini yitirecektir. Sonuçta ulaşacağı en önemli sırlardan birisi, kara büyü ayinleridir.

Masonluğun felsefesinin temelini de bu sır oluşturmaktadır. Bu gücün hak dine olan nefret ve düşmanlığının kökeninde de bu gerçek yatmaktadır.

Bu kitapta masonluk örgütünün hem yanılgılarla dolu karanlık felsefesini inceleyecek hem de masonların dünyadaki bazı faaliyetlerini gün ışığına çıkaracağız.

Adalet ve Sağduyunun Önemi

Hatırlatılması gereken önemli bir gerçek, masonluk konusundaki eleştirilerin, bu örgütün felsefesine yönelik olduğudur. Kuşkusuz masonluk çatısı altında da pek çok iyiniyetli ve dürüst insan bulunabilir. Dine inanan masonlar da vardır. Meseleyi bir tür siyah-beyaz basitliği içinde görmek yerine, serinkanlı ve objektif bir biçimde değerlendirmek gerekir.

Aynı prensip, bu kitapta masonlukla birlikte inceleyeceğimiz uluslararası Siyonizm konusunda da gözetilmelidir. Yahudiler, Allah'ın bir dönem seçtiği, alemlere üstün kıldığı bir millettir. Tarih boyunca pek çok baskı, zulüm ve soykırıma uğramalarına rağmen inançlarını ve kimliklerini hiç yitirmemişlerdir. Bu takdir edilmesi gereken bir özelliktir. Dahası, Hıristiyanlarla birlikte "Kitap Ehli"dirler ve dolayısıyla Müslümanlarla pek çok ortak inancı ve değeri paylaşmaktadırlar. Ancak Yahudilik içinde, Kabala ve benzeri pagan (putperest) unsurlardan etkilenen dejenere bir eğilim de, Hz. Musa zamanından bugüne kadar varlığını korumuştur. Öte yandan din-dışı ve Sosyal Darwinist bir ideoloji olan Siyonizm de Yahudileri ırkçı ve saldırgan bir anlayışa sürüklemiştir. Bu anlayışın yıkıcı etkilerini, İsrail'in 50 yılı aşkın bir süredir Ortadoğu'da uyguladığı devlet teröründe görmek mümkündür.

Kitapta bu nedenle, masonluk ile ilginç bir iş birliği içinde olan uluslararası Siyonizmin faaliyetlerini de ele alacağız. Ancak adalet ve sağduyu prensipleri ışığında hep hatırlanması gereken gerçek, Siyonist ideolojinin hataları ve haksızlıkları nedeniyle tüm bir Yahudi ulusunun veya birey olarak Yahudilerin eleştirilmesinin son derece yanlış olacağıdır. Özellikle de Siyonizme ve İsrail radikalizmine hiçbir zaman itibar etmemiş olan Türkiye'deki Musevi vatandaşlarımızın, Siyonizme yönelik eleştirilerden ayrı tutulması gerektiği açıktır.

MASONLUĞUN YAPILANMASI

Masonların dünya üzerinde bu denli güçlü ve etkili olmalarının nedeni, sağlam bir emir komuta zincirine sahip olmalarıdır. Bu sistemin en büyük özelliği gizliliğidir. Her masonik loca ve derece yalnızca kendisine verilen emirleri yerine getirir. Kurulan **derece sistemi** sayesinde, her locanın yalnızca en üst kademesindekiler, masonluğun genel stratejisini bilebilir.

Masonluğu en tehlikeli hale getiren yönü, faaliyetlerini büyük bir gizlilik içinde yürütmesidir. Bu yöntem nedeniyle sokaktaki insan, masonik faaliyetlerin içyüzünü fark edemez. Tek bir noktadan yönlendirilen, fakat tesadüf süsü verilen olaylara ancak çok dikkatli bir inceleme ile bakılırsa, var olan bağlantılar hissedilebilir.

"Bize verilen sırları, kalbimizin en derin köşelerinde saklamalıyız. Bir ölü kadar sessiz, bir mezar kadar ketum olmalıyız." *(Mimar Sinan Dergisi S. 7, Sf. 14)*

Masonluğu eğer masonlara sorarsak, alacağımız cevap, "Masonluğun bir hayır ve yardımlaşma kurumu olduğu" şeklinde olacaktır. Türkiye'de de masonluk, Türk Yükseltme Cemiyeti adı altında kurulmuştur.

Masonlar dışarı yaptıkları bütün açıklamalarda, ropörtajlarda örgütün hayırseverliğinden, iyi niyetinden bahsederler. Gerçekten de bu bilgiler doğrultusunda, masonluğun bir hayır kurumu olduğuna inanmak mümkündür. Fakat, masonların kendi kaynaklarını incelediğimizde durum biraz farklılaşır.

Herşeyden önce masonlar, kendi üyelerine mahsus olarak çıkardıkları yayınlarda devamlı gizlilik, ketumiyet ve sırları açıklamamaktan bahsederler. Masonluğa yeni giren birisi ile mason üstadı arasındaki şu diyalog, bu gizliliğin önemini ortaya koymaktadır:

"Büyük Üstad: Önce sizden bir şeref sözü isteyeceğim, aramıza alınsanız da alınmasanız da, burada görüp işittiklerinizi dışarıda hiç kimseye açıklamayacağınıza söz verir misiniz?

... Uçları size çevrilmiş bu kılıçlar yemininizi çiğnerseniz, masonluğun sizden nasıl öç alacağını ve aynı zamanda çekeceğiniz vicdan azabını göstermektedir." *(Türkiye Büyük Mason Locası, Birinci Derece Tüzüğü, sf. 35)*

Acaba bir hayır kurumu, niçin bu derece şiddetli bir şekilde çalışmalarını gizlemektedir? Ortaya çıkmasından korkulan şey nedir? Başka bir masonik kaynakta da şunlar yazmaktadır:

"Sembolleri ve localarda geçen olayları, tartışmaları açıklamak ahlak dışı bir harekettir; yemine ve davaya ihanettir." *(Büyük Şark Dergisi, s.11, sf.12)*

Demek ki, masonların ortaya çıkmasından çekindikleri bazı sırları vardır. Ve bundan dolayı gizliliği bir prensip haline getirmişlerdir. Bir mason yemininde, bu sırların önemi şöyle vurgulanır:

"Şimdi veya daha sonra bana öğretilecek Kadim Masonluk Misterleri ile bunlara ait gizli sanatları, yönleri ve noktaları, bu dereceye usulüne göre kabul edilmiş olanların dışında hiç kimseye, kim olursa olsun, hiçbir surette açıklamayacağım veya yalnız tam, kusursuz ve muntazam bir locada iken ve onların da kendim gibi düzenli olduklarına tam bir kanaat getirdikten sonra usulüne göre açıklayacağım.

Yine söz verir ve şerefim üzerine yemin ederim ki, bu sırları, hareketli veya hareketsiz hiçbir şeyin üzerine yazmayacak, basmayacak, kazımayacak, işaretlemeyecek, resmetmeyecek, kesmeyecek veya elimden gelip gücüm yettiğince de başkalarına yaptırtmayacak, yapmalarına engel olacak, yapmalarına göz yummayacağım ki, bu hareketli ve hareketsiz şeyler üzerinde herhangi bir kelime, hece, harf, işaret veya şekil, yahut bunların en küçük bir izi bile, benim ihmal veya liyakatsizliğimden dolayı sırlarımız ile misterlerimizin usulsüz olarak bir başkasının okuyup anlamasına, öğrenmesine, ortaya çıkarmasına sebep olmasın." *(Çırak, 2.Derece Ritüeli, Tanju Koray, sf.32-33)*

Fakat masonlar, dışarıya karşı, gizli bir örgüt olduklarını dahi kabul etmezler. Bu konuda yapılmış bir röportajda Türkiye'deki mason üstadlardan Şekür Ökten şöyle diyor:

"Derneğimiz, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na göre faaliyette bulunur. Gizli değildir. Bizim hiçbir toplantımız ve merasimimiz gizli değildir."

Üstad vekili Halil Mülküs ise şöyle demektedir:

"Biz, gizli bir cemiyet değiliz. Bunu kesinkes açıklıkla söylemek durumundayım." *(Nokta Dergisi s.40 sf.26-27, 13.10.1985)*

Masonların yalnızca kendi üyeleri için çıkardıkları kaynaklara baktığımızda ise, durumun farklı olduğunu görürüz. Bu kaynaklarda masonluğun gizliliği önemle vurgulanır:

"Arılar, karanlık olmazsa çalışamazlar... Sol elinizin yaptığını sağ eliniz bilmesin. Gizliliğin sayılamayacak çok etkileriyle ilgili olarak ve daha büyük şeylerle alakalı olarak sembollerin gizemli işlevleri vardır." *(Şakül Gibi, 3/25 sf.20)*

Masonların eşleri dahi bu sırları öğrenemezler. Mason dergisi *Şakül Gibi*'de masonlar ve eşleri arasında, Tekris (masonluğa giriş töreni)den itibaren başlayan sır perdesi şöyle anlatılıyor:

"Sırlarımızı kimseye söylememeye yemin etmedik mi? Tekris dönüşü evde eşinin meraklı sorularına cevap vermemek ve bu yüzden onunla aramızda ebediyen açılmayacak bir sır perdesi oluşturmak hangimizin hoşuna gitti? Kendilerine bile emanet edemediğimiz sırları nasıl olup da öğrenip muhafaza edecekler?" *(Şakül Gibi s.24 c.3 sf.7)*

Masonluğun dışarıya karşı takındığı hayır kurumu maskesinin altında yatan gerçek ortaya çıktığında, yeni mason bir seçim yapmak durumunda kalır. Masonluğa bu maskeye kanmış olarak katılan kişi, ya masonluğun ilkelerini kabul eder ya da masonluk dışı bırakılır. Mason dergisi *Mimar Sinan***,** bu hayır kurumu maskesine kanarak gelen fakat sonra **"hayal kırıklığına"** uğrayan acemilerin toplantılara gelmeyi aksatmalarını şöyle anlatıyor:

"Masonluğu bir yardım kuruluşu olarak görüp bu tür çalışmaları bulamayınca hayal kırıklığına uğramak devamsızlığın başlıca nedeni oluyor..." *(Mimar Sinan s.30 sf.11 1979)*

Masonların gizledikleri gerçekler ise, kendi deyimleriyle bunlara hazırlıksız olanlar için "yıkıcı ve şaşırtıcı" olabilmektedir. Bu doğru bir tesbittir. Gerçekten bir insanı, birdenbire Allah inancından, milli kimliğinden ayırmak, materyalist yapmak kolay değildir. Bu, ancak yavaş yavaş verilecek bir telkinle mümkün olabilir.

Bu noktada şunu da belirtmek gerekir ki, masonların birçoğu gerçekten ne tür emellere hizmet ettiklerini bilmemektedirler ve sadece bir hayır ve dayanışma kurumu içinde olduklarını sanmaktadırlar. Masonluğun asıl amacını bilenler, çok daha az sayıdadır. Dolayısıyla, kitap boyunca masonluğun dünya düzenindeki etkisinden söz ederken, tüm masonları bunlardan sorumlu tutmak doğru olmayacaktır. Bu kitabı hazırlarken bir amacımız da, bu teşkilatın iç yüzünü bilmeyenlere gerçekleri göstermek, aslında yanlış bir felsefenin içinde olduklarını ortaya koyarak, gerçeği görebilmelerini sağlamaktır.

Uluslararası Masonik Zirve: BİLDERBERG GRUP

Bilderberg Grup 1954 Mayısı'nda Hollanda'nın Osterbeek kentindeki Bilderberg Oteli'nde toplanan bir grup mason tarafından kuruldu. Grubu tasarlayıp oluşturan asıl kurucu İsveç Franmasonluğu üstad-ı azamı Joseph Retinger (1887-1960)'dir. Bu gizli grubun finansmanının önemli bir kısmı Amerika'daki Rockefeller Vakfı tarafından karşılanır. Diğer finansör ünlü banker Rothschild ailesidir. Bilderberg çok uluslu bir hükümet gibidir.

Bilderberg birçok kaynakta "Dünyanın Efendileri" şeklinde tanımlanır. Bilderberg Grubun geçmişine ilişkin kapsamlı bilgi bulabilmek çok zordur. Başvuru kaynaklarında kurulduğu yer, tarih ve toplantılara katılan bazı önemli şahısların isminin dışında bir bilgi bulmak mümkün değildir. Kurulduğundan bu yana Bilderberg toplantılarının tamamı basına ve kamuoyuna gizli yapılmış, burada konuşulanlar hakkında hiç kimse bilgi sahibi olamamıştır. Bu toplantılara katılanlar,

burada konuşulanları ne pahasına olursa olsun bildirmeyeceklerine yemin ederler. Ünlü bir Türk siyaset adamının dediği *"görevimden istifa etmemi isteseler bile burada konuşulanları kimseye söylemem"* sözü bu gizliliği ortaya koymaktadır.

Örgüt, sermaye, siyaset, gizli örgütler ve iş dünyasının ünlülerini biraraya getirir. Her yıl yapılan toplantı üç gün sürer. Gizli bir masonik teşkilat olan Bilderberg'in en belirgin özelliği, devletlerin kilit noktalarında görev yapan üst düzey masonları bünyesinde toplamış olmasıdır. Bu nedenle Bilderberg, bir tür masonik zirve toplantısı olarak kabul edilmektedir. Toplantılar sırasında konuların gizli kalacağına söz verilir. Görüşmelerden sonra, yalnızca katılanlara özel bir rapor dağıtılır. Bu örgütle ilgili en detaylı bilgi **İspanyol İstihbarat Örgütü'nün üst düzey yöneticisi Luis Gonzales Mata**'nın kitabıdır. **"Dünyanın Gerçek Efendileri"** isimli kitap 1975 yılında Paris'te *Bernard Grassed Yayınevi* tarafından yayınlanmış, fakat piyasadan toptan satın alınmış ve okuyucuya ulaşması engellenmiştir.

Siyonizm - Masonluk İlişkisi

Masonluğun bir diğer önemli yönü, radikal Yahudi ulusçuluğu olarak tanımlayabileceğimiz Siyonizm ile olan bağlantısıdır. Bu, masonların Avrupa'da Kilise'ye karşı verdikleri mücadele sırasında şekillenmiş bir ilişkidir. Yahudiler de Kilise'nin egemen olduğu Hıristiyan Avrupa düzeninden rahatsız oldukları için, bazı etkili Yahudiler masonların savundukları materyalist, din-dışı felsefeleri ve siyasi hareketleri desteklemişlerdir. Bu da Yahudiler ile masonlar arasında geleneksel bir ittifak sağlamıştır. Masonların Kabala gibi mistik Yahudi öğretilerine olan bağlılığı da, bu ittifaka felsefi bir boyut kazandırmaktadır...

Masonlar bu bağlantıyı sürekli olarak inkar etseler de sadece kendi üyeleri için çıkardıkları gizli dergi ve kitaplarında bu konuda önemli açıklamalar yer alır .

Örneğin büyük üstad mason **Selami Işındağ,** "Masonluktan Esinlenmeler" isimli kitabında **masonluğun kuruluşunun Siyonist amaçlar doğrultusunda olduğunu şöyle itiraf etmektedir:**

"İlk aşamada gizli mason kuruluşu Babil tutsaklığıyla darmadağan olan Yahudileri bir ulusal birlik içinde toplamak istiyordu." *(Masonluktan Esinlenmeler, sf.275)*

Diğer mason kaynaklarında da durum bundan farklı değildir. Masonluğun Siyonizmle ve dolayısıyla Yahudilikle ilişkisinden bahseden sayısız mason yayınından bazıları şunlardır:

"Yahudisiz hiçbir mason locası yoktur. Yahudi sinagoglarında hiçbir mezhep mevcut değildir. Orada masonlarda olduğu gibi yalnız semboller vardır. Bundan dolayıdır ki İsrail Mabedi bizim tabii müttefikimizdir." *(Akasya Mason Dergisi, s.62, sf.24)*

Diğer bir masonik kaynak, Yahudilikle olan bağlantıyı şöyle ifade etmektedir:

"Ritüellerimizde Tevrat'tan sayısız alıntılar mevcuttur." *(Mimar Sinan, 1983, s.47, sf.39)*

Masonik diyalogların yer aldığı özel mason dergilerinden birinde rastlanan şu konuşma ise masonluk-Yahudilik bağlantısını tüm çarpıcılığıyla gözler önüne sermeye yetiyor:

"Büyük Üstad: Kimden sakınmalıyız?

I. Nazır: Düşmanlarımızdan ve kardeşlerimizden.

Büyük Üstad: Kardeşlerimizden sakınmamızın sebebi nedir?

I. Nazır: **İsrailoğulları esarettedir. Biz onların kurtulmaları maksadını takip ediyoruz.** Lakin yeni kardeşlerimiz bizim bu projemizi anlamayacaklar ve tatbikini engelleyeceklerdir.

Büyük Üstad: Kardeşlerim! Nizam vaziyeti alalım. **Yahudi diyarının kurtarıcısını selamlayalım."** *(15. Derece Çalışma Rehberi, sf.24)*

Masonluk hiçbir dönemde kuruluş amacı çerçevesinden dışarıya çıkmamış, geleneklerinden en ufak taviz vermemiştir. Masonlar geleneklerine bağlılıklarını şöyle dile getirmektedirler:

"Bizim yöntemlerimiz, geleneklere bağlılığı ile bu gelenekler etrafında kurulmuş ve geleneklere bağlılığıyla bugüne kadar yaşamıştır. Bu gelenekler yıkılırsa masonluğun da temeli yok olur." *(Mimar Sinan Dergisi, s.50, sf.47)*

Fakat masonlar bu bağlantının ortaya çıkmaması konusunda çok titizdirler. Mason yükümlülüklerini belirten **Anderson Yasası** davranış maddesi dördüncü fıkrası şöyledir:

"Mason olmayan yabancılar bulunduğunda, sözlerinizde ve tutumunuzda öyle ketum ve ihtiyatlı olunuz ki en ince zekalı yabancı bile duyulması uygun olmayan şeylerin farkına varmasın." *(Akasya Mason Dergisi, s.62)*

Masonluğun kurucusu olarak kabul edilen **Hiram Usta**'nın dahi Tevrat'ta anlatılan bir kişi olması Tevrat'a olan bağlılığın bir başka göstergesidir.

Masonik Sırların İfade Şekli: SEMBOLİZM

Masonlar için sır ve gizliliğin bir gereği olan sembolizm, çok büyük önem taşır. Semboller sayesinde açıkça ifade edilmesi mümkün olmayan pek çok gerçek, gizli bir şekilde anlatılır.

Sembolizmin kendileri için ne derecede önemli olduğunu masonlar şöyle anlatırlar:

"Masonlukta semboller, masonik ilkeleri daha iyi anlatmak, ritüellerin içerdiği aşılamaları ve öğütleri belleklere iyice yerleştirmek, bunların uzun ömürlü olmalarını sağlamak için kullanılırlar. Masonlukta sır olarak nitelendirilen şeylerin başında masonik işaretler, sözcükler ve simgelere verilen anlamlar gelir." *(Sözlük, Büyük Mason Mahfili Yay., sf. 158)*

Mimar Sinan dergisi de sembollerin önemini şöyle dile getiriyor:

"Masonluğun bir tarifi onun "Allegori perdesi arkasına gizlenmiş sembollerle tasvir edilmiş bir ahlak sistemi" olduğudur. Loca içinde dilsiz, sessiz, hatta tozlanmamış duran amblemlerin manalarını incelemek ve bu suretle hakikatleri meydana çıkarmak hepimizin vazifesidir. Yani masonluğun sistemiyle, allegorileriyle, sembolleriyle ne öğretmek istediği hakkında bilgimiz olmalıdır." *(Mimar Sinan -Sayı: 13 Yıl:4)*

Görüldüğü gibi masonluk, masonlar tarafından 'sembollerle tasvir edilen bir ahlak sistemi' olarak tanımlanmaktadır.

Bu sembollerin hangi kaynaktan geldiğine baktığımızda bu sistemin tamamen materyalist bir felsefeyi ve Kabala öğretisini ifade ettiğini görmekteyiz.

Pek çok kuruluşun ambleminde yer alan bu semboller, oradaki mason hakimiyetini diğer masonlara haber verir.

Başka mason kaynaklarında ise sembolizm önemi şu şekilde anlatılmaktadır:

"Masonların kendilerine özgü işaret ve alametleri vardır. Bunların ifade ettiği mana, ancak mason olmakla öğrenilir.

Masonlar bu sayede dünyanın her yerinde lisanından bir kelime bilmeseler bile, bulundukları memlekette kendilerini tanıtabilirler." *(Şakül Gibi, 1929 s.19 c..2 sf.24)*

SEMBOLLERLE YAHUDİLİK MASONLUK BAĞLANTISI

S.71

ŞAHA KALKMIŞ ASLAN

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Şaha Kalkmış Aslan

Masonik Semboller ve Aslan

"İşte kavim dişi aslan gibi kalkıyor ve kendisini aslan gibi kaldırıyor."
TEVRAT: Sayılar, 23/24

İsrail Devleti'nin amblemi de şaha kalkmış aslandır.

SİYON YILDIZI

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Siyon Yıldızı

İsrail Bayrağı

Türk Mason Locası Amblemi

YEDİ KOLLU ŞAMDAN

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Yedi Kollu Şamdan

23. Derece Mason Önlüğü

"Ve halis altından bir **şamdan** yapacaksın... Ve onun **kandillerini yedi tane** yapacaksın."
TEVRAT: Çıkış, 25/31, 37

İsrail Parlamentosu'nun amblemi de yedi kollu şamdandır.

JAKİN BOAZ SÜTUNLARI

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Jakin Boaz Sütunları

"Tevrat'ta **Jakin** sağda, **Boaz** da soldadır. Bu tertip geleneksel ve evrensel sembolizme uygundur. Ritlerde 1.Nazır, B Sütunu'nun, 2.Nazır, J Sütunu'nun dibindedir."
Çırak, Kalfa, Usta, s.83

"İki Tunç Direği yaptı... Ve direkleri mabedin eyvanına dikti ve onun adını **JAKİN** koydu ve sol direği dikti ve adını **BOAZ** koydu."
TEVRAT: 1.Krallar, 7/15, 21

S.72
NİZAM VAZİYETİ

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

3. Derece Nizam Vaziyeti

"Sağ kol parmaklar bir gönye gibi birleştirilmiş şekilde kalbin altına doğru tutulur."
3. Dereceye Mahsus Muhtıra, sf. 11

"RAB ona-dedi: Şimdi **elini koynuna koy."**
TEVRAT: Çıkış, 4/6

IŞIK SAÇAN KILIÇ

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Işık Saçan Kılıç

"Masonik törende, **ışık saçan kılıç** adayın takdisinde kullanılır. Çoğunlukla, üstad-ı muhterem, sol elinde tuttuğu kılıcın namlusunu adayın başının üstüne uzatır ve namlusunun üstüne çekiçle üç kere vurur.
Çırak, Kalfa, Usta, sf. 41

"Ve Rab Allah hayat ağacının yolunu korumak için, Aden Bahçesi'nin şarkına Kerubileri ve her tarafa dönen **kılıcın alevini** koydu".
TEVRAT: Tekvin, 3/24

HİRAM USTA

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Hiram Usta Heykeli

"Ve Kral Saloman gönderip Sur'dan Hiram'ı getirtti... **Hiram** bütün tunç işleri işlemekte hikmetle, anlayışla ve hünerle dolu idi."

TEVRAT: 1.Krallar, 7/13

"Adayın yaşadığı ve bizzat **Hiram'**ı temsil ettiği **Hiram** efsanesi, tekris töreninin sembolik bir oyunudur."

Çırak, Kalfa, Usta, sf.102

TOKMAK

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Tokmak

G.Washington Locada tokmakla

"Ve **Tokmakla** Sisera'yı vurdu, başını ezdi. Ve kırıp şakaklarından deldi, geçirdi."

TEVRAT: Hakimler, 5/26

S.73

İNSAN-ASLAN-ÖKÜZ-KARTAL

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

İnsan Arslan Öküz Kartal

"Yüzlerinin benzeyişi ise, onlarda **insan** yüzü, sağda dördünün **aslan** yüzü ve solda dördünün **öküz** yüzü, dördünün de **kartal** yüzü vardı."

TEVRAT: Hezekiel, 1/10

"Zeka ile bilmek **(İnsan)**; şiddetle istemek **(Aslan)**; cüretle girişmek **(Kartal)**; kuvvetle susmak **(Boğa).** Bu sembole kutsal kitap (Tevrat)'ta birçok yerde rastlanır."

Çırak, Kalfa, Usta, sf. 38

MASONİK TARİH

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Şalom Gazetesi üzerindeki tarih 5000'li

Masonik Tarih

"**Masonik Takvime** göre, tarih atmak için, takvim yılının binler hanesine **dört bin ilave edilir.** Bu, Masonluğun başlangıcını sembolik olarak, Tevrat'a göre dünyanın yaratılışına indirmek içindir."

Çırak, Kalfa, Usta, sf. 46

MASON MABEDİNİN BOYUTLARI

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Mason Mabedi

"Şimdi gözlerini kaldır ve bulunduğun yerden **şimale ve cenuba ve şarka ve garbe** bak; çünkü **görmekte olduğun bütün memleketleri** sana ve ebediyen senin zürriyetine vereceğim."

TEVRAT: Tekvin, 13/14-15

"Bir masona **Mabed'**in ölçüleri sorulduğunda: "**Boyu Batıdan Doğuya, eni Kuzeyden Güneye**" diye cevap verecektir."

Mason Dergisi, sayı 21, sf. 38

SÜTUNA SARILI YILAN

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Sütuna Sarılı Yılan

"Ve Rab Musa'ya dedi: "Kendine yıkıcı bir **yılan** yap ve onu bir **sırık üzerine** koy."
TEVRAT: Sayılar, 21/9

"Birçok zaman yılan birbirine sarılmış şekilde resim edilmektedir, bu şekil hayatı, çiftleşmeyi ifade eder."
Mason Dergisi, sayı 26, sf. 57

S.74
DUL KADIN

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Dul Kadın Heykeli

"(Hiram) Naftoli sıptından **dul bir kadının** oğlu idi."
TEVRAT: 1. Krallar, 7/13

Dul Kadının Çocukları deyimi Masonları ifade eder. Bu, Hiram'ın dul bir kadının çocuğu oluşundan dolayıdır."
Çırak, Kalfa, Usta, Sf. 106

MASONİK ALFABE

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Masonik Alfabe

Orjinal Tevrat'tan

"Gönyelerden meydana gelmiş **Masonik alfabenin kökeni İbrani Alfabesi'**ne dayanmaktadır."

EKMEK VE TUZ

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Ekmek ve Tuz yiyen bir haham

"Ve **ekmek** takdimelerin her birini tuzlayacaksın, ve ekmek takdimelerinin üzerinden Allah'ın ahdini **tuzunu** eksik etmeyeceksin, bütün takdimelerin üzerinde tuz takdim edeceksin"
TEVRAT: Levililer, 2/13

"Kardeşlerim, dostlar bu yılda geleneklerimizin kurdurduğu sofranın etrafında **EKMEK VE TUZUN** başında çevrelendiler."
Türk Mason Dergisi, sf. 1738

K A R T A L

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Kartal

Masonik 33. Derece Sembolü

"İşte **Kartal** gibi yükselip uçacak ve Bostra'ya karşı kanatlarını gerecek."
TEVRAT : Yeremya, 49/2

S.75

KUYRUĞUNU ISIRAN YILAN

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Fransız Büyük Locası'nın Amblemi

Kuyruğunu Isıran Yılan

"Halkımızı temsil ettiğimiz sembolik **yılanın** önünde yürüdüğümüz çemberi kapanacaktır. Bu halka kapanınca bütün Avrupa Devletleri bir mengene içinde onun büklümlerine kitlenecektir."
Protocols of Learned Elders of Zion: sf. 42

KABALA VE SEFİROT

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Sefirota Göre Mason Localarının Dizilimi

Kabala ve Sefirot

Kabala'da Sefirot

SÜLEYMAN MABEDİ

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

"Yalnız masonik efsane ile olan ilişkileri değil Hazreti **Süleyman Mabedi'**nin bulunduğu mevzi olması itibariyle Mukaddes Topraklar Masonları yakından ilgilendirir."
Mason Dergisi, 1982, sf. 45

Süleyman Mabedi

"Ve Süleyman on üç yıldır kendi evini yapıyordu... Uzunluğu yüz arşın ve genişliği elli arşın ve yüksekliği otuz arşın olarak... Ve bütün evi tamamen altınla kapladı."

TEVRAT: I.Krallar, 7/1, 6/22

RENKLER

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Renkler

"Ve göğüslüğünde efodun işi gibi, **altın, lacivert, erguvani, kırmızı** ve bükülmüş ince ketenden üstad işi."

TEVRAT: Çıkış, 39/8

S.76

ALTIN TAÇ

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Altın Taç

Begin Taç Sembollü Tora ile

Masonik 30. Derece Ritüeli ve Taç

ÜÇGEN İÇİNDE GÖZ

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Üçgen İçinde Göz

Fransız Locası

"Onlar **Rabbin gözleridir**, o gözler ki bütün yeryüzünde gezinmektedir."
TEVRAT: Zekarya, 4/9
"**Rabbin gözleri** daima onun üzerinedir."
TEVRAT: Tesniye, 11/12

AKASYA DALI

SEMBOL

YAHUDİLİKTEKİ YERİ

MASONLUKTAKİ YERİ

Akasya Dalı

"Hiram efsanade öldürücü darbeyi yedikten sonra düşer. Masonik ritüelde aday, işte o zaman, tabuta yatırılır, üzerine siyah bir örtü, bunun üzerine de bir **akasya dalı** konur."
Çırak, Kalfa, Usta, sf. 104

"Ve **akasya ağacından** bir sandık yapacaklar... Ve **akasya ağacından** bir sofra yapacaksın."
TEVRAT: Çıkış, 25/10, 23

Masonlukta Derece Sistemi

"Karanlık bir odada, yarı uyur durumda bulunduğunuz sırada, birisi gelip elektriği yaksa, bunu istemezsiniz. Gözleriniz karanlığa alışık olduğu için, fazla ışıktan müteessir olur, ışığın önce az gelmesini sonra kuvvetlenmesini istersiniz. **İşte masonların yaptığı da budur: Işığı uykulu gözlere yavaş yavaş vermek."** *(Türk Mason Dergisi,sf 3036)*

Masonlar dışarıya karşı büyük bir özenle gizledikleri sırlarını, kendi üyelerine de birden açıklamazlar.

Masonluk, sırlarını üyelerine telkin ederken, Kabalizmden kaynaklanan bir dereceleme sistemi kullanır. Bu derecelerle yeni mason, sistemli bir şekilde eğitilir. Ya da masonik deyimle, "Işık, uykulu gözlere yavaş yavaş verilir."

Bu derecelendirme sistemi mason kaynaklarında şöyle anlatılır:

"Masonlarda sır yok değildir. **Bu müessesede gizli şeyler vardır. Müptediler, (masonluğa yeni girmiş birinci dereceli masonlar) yalnız birinci dereceye mahsus rumuz ve işaretleri bilirler.** Ondan sonra da terfi ettikleri derecenin rumuz ve işaretlerini öğrenebilirler. Demek oluyor ki, derecelere göre, masonlar arasında bile gizli rumuz ve işaretler vardır." *(Büyük Şark Dergisi, s.15, sf. 19)*

Her derecenin kendine has sırları vardır. Dereceler içinde giderek yükselen mason, masonluğun gerçek anlamını çok sonraları öğrenecektir.

İlk derecelerdeki masonlar, masonluğun gerçek felsefesini bilmeden, bu örgüte hizmet ederler. Yalnızca kendilerine verilen emirleri, çoğu kez amacını fark etmeden uygularlar. Bu sayede masonluk, iç yüzünü çok iyi gizleyebilmiştir. *Mimar Sinan* dergisi, masonların kurdukları bu sistemi şöyle anlatıyor:

"Bütün masonik merasimlerin ortak bir içeriği vardır. **Derecesine göre her mason, bir sırrın ve bir misyonun (görevin) taşıyıcısı kılınmıştır.** Her kardeş bu sırrı muhafaza etmek, onun bekçisi olmak, kendinden istenecek görevleri, yani bir misyonu yerine getirmekle yükümlüdür." *(Mimar Sinan Yıl 4 s.16 sf.14)*

Masonlar, derece sistemini bir başka kaynakta da şöyle anlatırlar:

"Masonlukta sır olarak nitelendirilen şeylerin başında, masonik işaretler, sözcükler ve simgelere verilen anlamlar gelir. Ezoterik (gizemci) sistemin gereği olarak bunlar bir alt derecedeki masonlara bildirilmez." *(Büyük Mason Mahfili Yayınları, No:4 Sözlük İst. 1982)*

Aşağıdaki ifadeler ise yeni bir masonla, üstad-ı azamı arasındaki diyaloğu göstermektedir:

"Efendim, üstadım, hepsini anladım, iyi, güzel, fakat şu bizim mesleğimizin bu kadar derecelere ayrılması ve bunların aralarında bu kadar seneler olması ne oluyor? Neden bu bir dereceden ibaret olmuyor? Hiç olmazsa üç dereceden... neden bu mesleğe girenler mesleğin anlatmak istediği gerçekleri ilk günden itibaren görmesinler? Neden onları bir din kitabı gibi, bir felsefe tarihi gibi, bir sosyoloji eseri gibi okumasınlar? Anlayamaz mıyız ?

Üstad-ı azam: Biz size otuz üç derecenin içerdiği gerçekleri nasıl, niçin birdenbire verelim? Hem bu yalnız masonluk prensiplerini dereceli bir surette ruhlara sindirmek meselesi değil, aynı zamanda bir istifade meselesidir. Öyleleri vardır ki, bu mesleğin fikirlerini kavrayamayacaklardır.

O gibileri denemeye ve daha sonra ayırmaya tabi tutmak ve gerektiğinde kabiliyetinin sınırlarından ileriye aşmasına engel olmak, hatta gerekirse topluluk dışı bırakmak lazım gelir. Halbuki senin dediğin olursa tehlikeli adımlar atılmış olur." *(Büyük Şark 1933, No.10, sf.16-17)*

Bu diyalogda görüldüğü gibi, masonluğu özümleyecek yapıya sahip olmayanlar, ileri derecelere yükselemezler. Masonik felsefeyi tam kavrayamayanlara sırları açmak, masonların deyimiyle, "tehlikeli adım" olacaktır.

Masonlar için **27. derece** çok önemlidir. Bir masonun 27. dereceyi aşabilmesi için bütün dini inançlarını, dünya görüşünü terk etmesi gerekir. Çünkü bu noktadan sonra mason, Kabala esaslarını çok detaylı olarak öğrenecektir.

Kabala Kaynaklı 33 Derece

Masonlar, Kabala mistisizminden kaynaklanan 33 basamaklı bir derece sistemi uygularlar. Her derecenin kendine has sırları vardır. Mason, her yeni derecede yeni sırlar, yeni "hikmetler" öğrenir. Dini inançların yavaş yavaş yok edilmesi derece sisteminin en önemli fonksiyonudur.

Masonlar, derece sistemiyle verilen masonik eğitimi şöyle anlatırlar:

"Ham taş insan zihnidir. Çekiç telkindir. Aslında iradeyi bilinçlendirip kıvama getiren telkinden başka bir şey değildir. Nasıl çekiç darbeyle ham taşı yontarsa, telkin de tıpkı onun gibi zihni yontar." (Mason Dergisi, Sayı 23-24, sf. 45)

Masonluğun en büyük sırlarından olan kara büyü buradan sonra devreye girecektir.

MASONLUK ve DİN

Masonluğun dinsizliği ve din düşmanlığı uzun yıllardır tartışma konusu olmuştur. Mason üstadlar, zaman zaman basına verdikleri demeçlerde bu iddiaları yalanlamışlardır. Bütün dinlere saygı duyduklarını, hatta ateist olanların masonluğa alınmadığını, mason giriş töreninde üç mukaddes kitabın üzerine yemin edildiğini söyleyerek de kendilerini savunmuşlardır.

Fakat, masonların kendi kaynaklarına bakıldığında durumun farklı olduğu anlaşılmaktadır.

Masonlukta Allah İnancı:

Masonlar her konuda olduğu gibi Allah inancını kaldırmayı da derece sistemini kullanarak yavaş yavaş yapmaktadırlar. Masonların yayınlarına bakıldığında, **Allah** yerine, **Kainatın Ulu Mimarı** (K:. U:. M:.) deyimini kullandıkları görülür. Bu deyim, aslında ateizme geçişin ilk aşamasıdır. Kainatın Ulu Mimarı daha ileri derecelerde "enerji" olarak değerlendirilmeye başlanacaktır.

"Masonluk, Evrenin Ulu Mimarı mefhumunu mutlak bilgi, kemalin son aşaması ve total enerji olarak telakki etmiştir... Bu gerçekleri kendine prensip, doktrin, öğreti ve iman olarak almıştır." *(Mason Dergisi 1982, sayı 5, sf. 20)*

Kainatın Ulu Mimarı terimi yavaş yavaş belirsiz bir kavram haline gelir. Bunun amacının ne olduğu, aşağıda yer alan *Mason* dergisindeki ifadeden anlaşılmaktadır:

"O halde mabedimizi tetkik edersek, kendimize; kendimizi tetkik edersek "K:. U:. M:." a gideriz ve görürüz ki Kainatın Ulu Mimarı içimizdedir." *(Mason Dergisi, Sayı 27-28, sf.40)*

Görüldüğü gibi, *Kainatın Ulu Mimarı* deyimi bir aldatmacadır. Dini inanışlar yavaş bir şekilde köreltilirken, sonuçta Kainatın Ulu Mimarı, insan, yani mason olmaktadır.

"İptidai cemiyetler (ilkel toplumlar) acizdiler, aczleri dolayısıyla etraflarındaki kuvvetleri ve hadiseleri ilahlaştırdılar. Masonizm ise insanı ilahlaştırdı." (Selamet Mahfilinde Üç Konferans, sf.51)

Dolayısıyla, **masonlukta Allah inancı yoktur.** Ve insan adeta ilahlaştırılmaktadır. Bu sapkın görüşler mason kaynaklarında sık sık tekrarlanır:

"Mason, kaynağına yaklaştıkça nurlanır, fakat yanar. Hedef güneşe varmak değil, güneş olmaktır. İşte bu güneş Allah'tır." *(Doğuş Kolu, Mason Yıllığı, sf.41)*

Konunun önemli bir yönü ise, masonların kendilerince ilahlaştırdıkları "insan" kavramının sadece "masonik ilkeleri sinesinde toplayanlar", yani masonlar oluşudur:

"Bizim anladığımız insan, sokakta her gün gördüğümüz insan değildir. 2 ayaklı, 2 kulaklı, az çok usa (akla) da sahip insanı, biz burada kastetmiyoruz, biz insan dediğimiz zaman, bütün masonik ilkeleri sinesinde toplayan bir insanı, insan olarak ele alıyoruz." *(Mimar Sinan Dergisi, sf.27-28, sf.35)*

Masonlukta Din Anlayışı:

Allah inancını kabul etmeyen masonluk, tabi olarak dinlere de karşıdır. Kendi felsefelerini sözde dini yok edecek bir güç olarak görmektedirler. Üstad mason Selami Işındağ**,** masonluğun dinlere olan bakış açısını şöyle aktarmaktadır:

"Masonluğun gerçek ihtirası, tüm dinlerin üstüne yükselerek insanlık ülküsünü oluşturacak olan büyük ruh gücüdür." *(Masonluk Bir Ahlak Okuludur, Üstad Mason Selami Işındağ sf.33)*

Kuşkusuz masonların bu iddiası büyük bir yanılgıdan ibarettir. İnsanı ve evreni yoktan var eden Allah, insanlara tarihin hemen her döneminde, onları doğru yola iletecek hak dini göndermiş, elçileri aracılığı ile insanlara gerçeği göstermiştir. Zaman içerisinde bir kısım insanların hak dinleri dejenere etmeye yeltenmiş olması bu gerçeği değiştirmez. Bu gerçek, Allah'ın koruması altında olan son hak kitap Kuran'da da insanlara bildirilmiştir.

Masonlar, dine karşı olan tavırlarını açıkça ortaya koymazlar. Düşük dereceli masonlar yavaş bir şekilde eğitilerek dini inançlarından uzaklaştırılır. Masonluğun dini inançları dereceli bir şekilde kaldırması, üstad Selami Işındağ tarafından şöyle anlatılır:

"A-Masonluk, hiçbir kardeşinin şahsi inanışına müdahale etmez. Her mason, dilediği gibi bir dini benimser. Bu konuda tamamen hürdür. Siyasi düşüncelerde de böyledir.

B-Biz, masonlukta bunun böyle başlamasını kabul ediyoruz. Fakat, zaman ve masonik derecelerle yükselme ilerledikçe masonların artık dereceli olarak, masonik kimliğe ve şahsiyete girmelerini, düşünce ve inançta birleşmelerini uygun buluyoruz. **Masonluk bizce çeşitli insan örneklerini alır, ana prensiplerinin telkinleriyle onları yoğurur, yontar, cilalar, değiştirir ve hikmete ulaştırmaya çalışır.** Böylece bir süre sonra şimdiki mason, o eski hariciden bambaşka bir insan olarak ortaya çıkar. Masonluk, insan değiştirici hatta imal edici bir kurumdur." *(Masonik Dialog, Dr. Selami Işındağ, Akasya Tekemmül Mahfili Yay. Ekin Basımevi 1964 sf.14)*

Hala dini inançlarından kopmamış olan düşük dereceli masonların varlığı da, mason üstadlarını rahatsız eden bir durumdur:

"Bir dinin tesirinden hala kendini kurtaramayan, masonik prensip ve hakikatleri kavrayamayan masonların mevcudiyeti çok üzücüdür." *(Mimar Sinan Dergisi S.4 sf.40)*

Din hakkında bu denli büyük bir yanılgıya sahip olan masonlar, dinde yer alan bütün gerçekleri de inkar etmektedirler. Örneğin masonlukta ahiret inancının kabul edilemeyeceği masonlara ait bir kaynakta şöyle açıklanmaktadır:

"Tamamıyle rasyonalist ve pozitivist olan masonluğun ölüm sonrasında bir alem kabul etmesine imkan yoktur." *(Otuzuncu Derece Ritüelinin Tetkiki, Üstad Mason Selami Işındağ sf.39)*

"Ve sonra külli ve İlahi İradenin (yani Allah'ın) kabulü, daha birçok inançların kabulünü de gerektirir. Bilinmeyen, görülemeyen, ve ispat edilemeyen ahiret alemi, dinlerin kabulünü emrettiği bu merhum (vehmedilen, hayali) alem, bunların arasındadır." *(Türk Mason Dergisi-Ekim 1968 sf.3724)*

Masonluk, ahiret inancını reddederken ilginç bir biçimde Yahudilikle ortak bir yanılgıda buluşmaktadır. Çünkü Yahudilikte de belirgin bir ahiret inancı yoktur:

"Yahudi sinagoglarına bile girmemiş olan cennet ve cehennem ilkelerini anlamak imkansızdır."

Oysa ahiret günün varlığı Kuran'da insanlara bildirilmiş olan mutlak bir gerçektir. Dünya üzerindeki her varlık belli bir süre ile yaratılmıştır, bu süre tamamlandığında ölümle karşılaşan insan, ölümünün ardından da dünyada yaptıklarından hesaba çekilmek üzere ahiret gününde diriltilecektir. Dünya hayatında yapıp ettkileri o insanın, ya sonsuz cennet hayatı ile ödüllendirilmesine ya da sonsuz cehennem ile azaplandırılmasına neden olacaktır. Kıyamet gününün ve ahiretin kesin bir gerçek olduğu bir Kuran ayetinde şu şekilde bildirilmiştir:

İnkar edenler, dediler ki: "Kıyamet-saati bize gelmez." De ki: "Hayır, gaybı bilen Rabbime andolsun, o muhakkak size gelecektir. Göklerde ve yerde zerre ağırlığınca hiçbir şey O'ndan uzak (saklı) kalmaz. Bundan daha küçük olanı da, daha büyük olanı da, istisnasız, mutlaka apaçık bir kitapta (yazılı)dır." (Sebe Suresi, 3)

Tamamen ateist ve materyalist olan bu örgüt tabii ki ruhun varlığını da reddetmektedir:

"Ruhun ölmezliğine inanmak, imgeye (hayale) kapılmaktır." *(Mason Dergisi-Ocak 1975, sf.8)*

"İnsanlarda ruh fikri ölüm korkusundan, daha doğrusu birden bire yok oluşun kabul edilememesi, bu korkunun elem ve azabının hafifletilmesi düşüncelerinden doğmuştur." *(Türk Mason Dergisi 1965, S.59, sf.3038)*

Din konusunda böylesine batıl görüşlere sahip olan **masonlar**, p**eygamberlere de çeşitli iftiralar atmaktadırlar.** Halka karşı, peygamberleri övücü sözlerle anan masonlar, gerçek fikirlerini sadece kendi üyelerine dağıtılan dergilerde işlemekteler.

Masonların bu tavırları, aslında Kuran'da bize bildirilen ve tarih boyunca tüm inkarcıların gösterdikleri tavrın bir benzeridir:

İşte böyle; onlardan öncekiler de bir elçi gelmeyiversin, mutlaka: "Büyücü ve cinlenmiş" demişlerdir. Onlar bunu (tarih boyunca) birbirlerine vasiyet mi ettiler? Hayır; onlar, 'azgın ve taşkın (tağiy)' bir kavimdirler. (Zariyat Suresi, 52-53)

Unutmamak gerekir ki, peygamberleri inkara yeltenen, onların getirdiği hak dinleri dejenere etmeye çalışanları, ahiret gününde acı bir son beklemektedir. Bu kişilerin kurtuluşu, dünya hayatında iken yaptıklarından vazgeçip tevbe etmeleri ve Allah'ın emrettiği yola uymalarıdır.

Masonların Din Düşmanlığı:

Masonlar, dini kabul etmedikleri gibi aynı zamanda dine ve dindarlara karşı da büyük bir düşmanlık beslemektedirler. Bu düşmanlığa çoğu mason kaynağında rastlanır. Medreseler, minareler ve dini hatırlatan herşey masonlara göre yıkılmalıdır. Bu, dini kurumların masonları nasıl rahatsız ettiği aşağıdaki ifade de açıkça görülmektedir:

"...Nasıl ki Milli Mecliste, hiç münasebet almadığı halde caminin sıralarından yükselen ezan sesi: Ben yaşıyorum, ölmedim, ölmeyeceğim diyen onun "Essela"sından başka bir şey midir?.. Memleket aydınlarının kulaklarını tırmalayan bu ses, hepimize ikaz ve basiret görevini ihtar eden bir hatırlatmadır." *(Büyük Üstad Haydar Ali Kermen Hatırası Broşürü, Birlik Tek:. Muh:. Mahfili Yayını 1949 No:1 sf.10)*

Görüldüğü gibi, masonların batıl düşüncelerine göre kulaklarını "tırmalayan" ezan sesi, onlar için bir tür masonik görevin hatırlatmasıdır. Varlığını devam ettiren din ahlakının ortadan kaldırılması, **samimi dindar ve vatansever kimselerin susturulması, masonların en büyük görevidir.** Masonlar, din aleyhinde halka verilmesi gereken telkini ise şöyle ifade edilir:

"Halk olumlu bilim ve akıl ile eğitilirse, aydınlatılırsa, dinlerin boş inançları kendi kendine yıkılır." *(Mimar Sinan, 1982 S.44 sf.14)*

Bu büyük yanılgı, masonluğu ayakta tutan en önemli temellerden biridir. Üstteki iddia bir yanılgıdır çünkü bilim ile dinin asla çelişmemekte tam tersine bilim dinin insanlara öğrettiği temel gerçekleri doğrulayan sonuçlar ortaya koymaktadır. Ateist ideolojilerin büyük bir çöküntü yaşadığı günümüzde, pek çok bilim adamı Allah'ın varlığını delilleri ile ispatlamakta, din ile bilimin çatışmadığını ortaya koymakta ve bilim dünyasından da pek çok insan dine yönelmektedir. Dolayısıyla masonların dini bilim yoluyla yıkma çabası, 19. yüzyıldan miras kalma bir yanılgı ve cehaletten başka bir şey değildir. Masonluk, din ahlakını ortadan kaldırmak için çeşitli yöntemler kullanmaktadır. Tarihte masonlar, din adamlarının arasına girerek dinleri dejenere etmeye çalışmışlardır.

Dine karşı alınması gereken tavır masonik kaynaklarda şöyle anlatılır:

"Toplumumuzda, İslam medeniyetinden kalma ve onu o medeniyete bağlamaya çalışan gizli kuvvetler vardır. **Bunun varlığını kabul etmekten kaçınmak lazımdır.** Ama, onu ezecek tedbirleri düşünmek ve uygulamak şarttır." *(Bilgi Locası Neşriyatı, no:1, Kürtüncü Matbaası Ankara sf.74)*

Masonların düşmanlığı yalnızca din ahlakına değil, her türlü manevi değere de yöneliktir. Bu nedenle samimi vatansever, milliyetçi insanlar da masonların önemli hedefleri arasında yer alırlar. Masonların söz konusu dini ve milli değerlere olan düşmanlığını hemen her gün görmek mümkündür. Masonların kontrolündeki bazı basın ve yayın organları sık sık din ahlakını ve milli değerlere sahip çıkmayı dolayısıyla dindarları ve milliyetçileri kötüleyen ifadelere yer verebilmekte, gizli ve açık bu çevrelerin aleyhinde kurulan tuzaklara destek olunmaktadır. Milliyetçi mukaddesatçı çevreler hakkında sayısız, aslı olmayan dedikodu ve iftira üreten bu masonik çevreler, "ben ölmedim ve ölmeyeceğim" diyen milli ve manevi değerleri yok etmeye çalışmaktadırlar.

Loca

Mason mabedi çok iyi korunmaktadır. **Loca** girişinde, içeri giren kişiler kontrol edilir. Tanınmayan bir kişi içeri girmek istediğinde durdurulur ve parola sorulur. Loca girişindeki parola sistemi, bir mason tarafından şöyle anlatılıyor:

"Kapıyı açan kimseye içeri girmek istediğimi söylediğim zaman, beklememi istedi. Ardından, sonradan Ali Shan Muhterem Locasının üstad-ı muhteremi olduğunu öğrendiğim Joe Lee K. geldi. Ne istediğimi sordu. Türkiye'den geldiğimi, çalışmalarına katılmak istediğimi belirtince, o zaman bana kelimeyi veriniz dedi, ve ritüellik heceleme faslına geçtik." *(Şakül Gibi, 1989 S.19 C.2 sf.5)*

Masonların en gizemli ve merak edilen yönlerinden birisi de, locada düzenledikleri tören ve ayinlerdir. Belirttiğimiz gibi, mason locası çok iyi korunur. Mason olmayan kimse locanın kapısından içeri alınmaz. İçeride olanlar dış dünyaya her zaman bir sır olarak kalır. Mimar Sinan dergisi, locanın korunması konusunda izlenecek prensipleri şöyle anlatıyor:

"Locaya ziyaretçi olarak gelenlerin mason olup olmadığının usulüne uygun şekilde tahkik edilmesi. **Kardeşler tarafından tanınmayan bir masonun, imtihana tabi tutulmadan locaya girmesinin yasak oluşu."** *(Mimar Sinan Dergisi, yıl 1977, s. 24, sf. 15)*

Mason Mabedi

"Verdiğim sözleri yerine getirmediğim takdirde, kalbim göğsümün sol tarafından, dilim ağzımın dibinden koparılacak, boğazım kesilecek, vücudum vahşi atlar tarafından parçalanacak, med ve cezirin aktığı bir noktada deniz kumunun içinde 24 saat gömülecek, sonra kül oluncaya kadar yakılıp dört rüzgarın estiği bir yerde havaya atılacak ve böylece hatıram tamamen kaybolmuş olacaktır." *(Başlangıçtan Bugüne Kadar Ritüelimizin İnkışafı, Celil Layıktaz, İstanbul,1972)*

Bu yemin bir tiyatro oyunun veya bir romanın değil, içinde dünya çapında birçok devlet adamı, üniversite rektörü, sanatçı ve yazarın bulunduğu en çok merak

edilen, en gizemli kuruluş olan masonların törenlerinin bir parçasıdır. Bu yemin, sırları açıkladığı takdirde, bir masonun başına nelerin geleceğini anlatmaktadır.

Dış dünyadan, mabede kabul edilecek kişi, ki bu kişi yeni mason olmaktadır, masonlarca **"tekris"** adı verilen bir törenle karşılanır. Bu gizemli dünyaya ilk adımını atan yeni mason, ilk andan itibaren çok şaşırtıcı ve ürkütücü olaylarla karşılaşacaktır. Mason adayı locaya girdiğinde, tekrisinden önce küçük bir odaya alınır. **"Tefekkür hücresi"**, yeni masonun bu karanlık dünyaya ilk geçişidir. Mason adayı tekris töreninden evvel hala "harici"dir ve "Tefekkür hücresi" denilen karanlık bir odada bir müddet yalnız kalması gerekir. (Masonlar, mason olmayan diğer insanları harici olarak nitelendirirler.)

"Harici tekrisinden evvel, "Teffekür hücresi"ne alınır. Burası duvarları siyah boyalı, kemikler, bir insan kafatası, küçük bir masa, bir tabure ve bir yazı takımı bulunan bir hücredir. Loca katibi adaya üzerindeki paraları ve madenden yapılmış eşyayı elindeki keseye koymasını söyler. Vasiyetnameyi kılıcın ucuna geçirir. Daha sonra da büyük üstada vasiyetnameyi ve elindeki kılıcı verir. Tören sonunda üstad kılıcın ucundaki vasiyetnameyi yakacaktır." *(Türkiye Büyük Mason Locası, Birinci Derece Ritüeli)*

Mason adayının fiziksel hazırlığı gözlerine bağlanan örtü ve boynuna geçirilen ip ile tamamlanır. Artık mason adayı, "nuru ziyaya" kavuşmaya hazırdır:

"Adayın hazırlığı boynuna bir ip geçirilerek tamamlanır. Bu ip haricin geldiği dünya ile mevcut ilişkilerini sembolize eder. Bu arada, adayın gözleri bağ ile örtülüdür." *(Çırak, Kalfa, Usta, s. 35)*

Gerekli işlemlerden geçen mason adayı artık Tekrise hazırdır. Büyük salonun kapıları açılır. Mason adayı, loca katibini yardımıyla iki sütunun arasına I. tören üstadının karşısına getirilir. Üstadla mason adayı arasında geçen diyalog, *Mimar Sinan* dergisinde şöyle anlatılıyor:

"Namzetlerin (adayların) boyunlarına birer ip geçirilir, sağ ellerinin ikişer parmakları dudakları üstüne koyulur. Hepsi, boynundan geçirilmiş olan ipin ucu merasim üstadının elinde olduğu halde, namzetler içeri alınır.

S: Buraya nasıl geldiniz?

C: Boynumda bir iple geldim. *(Başlangıçtan Bugüne Ritüelimizin İnkilafı, S. 24, Mimar Sinan Yayınları 1)*

Önce sizden bir şeref sözü isteyeceğim: Aramıza alınsanız da alınmasınız da, burada görüp işittiklerinizi dışarıda hiç kimseye açıklamayacağınıza söz verir misiniz?"

Yeni masonun verdiği sözden sonra üstad şöyle devam eder:

"...**Uçları size çevrilmiş bu kılıçlar yemininizi çiğnerseniz, masonluğun sizden nasıl öç alacağını** ve aynı zamanda çekeceğiniz vicdan azabını göstermektedir." *(Türkiye Büyük Mason Locası, Birinci Derece Tüzüğü, S. 35)*

Daha sonra mason adayının ensesinden tutularak loca zeminindeki Siyon Yıldızı öptürülür. Bu mason adayının Kabalist felsefeye ilk boyun eğişidir. Üstad, adaya kararlı olup olmadığını sorduktan sonra, şöyle devam eder:

"Mademki kararlısınız, hazır olun şimdi birtakım yolculuklar yapacaksınız. Önünüz engellerle doludur. Kaygılı olmayınız, azimli ve yürekli olunuz." *(Çırak, Kalfa, Usta, S. 35)*

İlk yolculukta, gözü bağlı olan adayın eli bir suya sokulur. İkinci yolculukta bir mum alevi adayın eline dokundurulur. Üçüncü de ise, adayın eli toprak kaba sokulur. Daha sonra adayın gözleri açılır:

"Bağ, aday nuru ziyaya kavuştuğunda açılır. Bağın açılması, tekris olanın duyması gereken "tekris şokunu" somutlaştırır." *(Çırak, Kalfa, Usta, s. 35)*

Bundan sonra masonlar, iki sıra paralel olup adayın altında geçeceği bir tak oluşturmak üzere, ellerindeki kılıçların uçlarını birleştirirler. Daha sonra aday birinci derece nizam vaziyeti alır:

"Ayakta, sağ eli dört parmak bitişik, baş parmak gönye teşkil etmek üzere kalkık olarak boğazın altına koymak ve sol kolu aşağıya sarkıtmaktır. Daha sonra sağ el ufki olarak sol omuza çekilir ve aşağıya indirilir. Bu hareket sır verdiği takdirde adayın boynunun kesilmesine razı olduğu anlamına gelir." *(Birinci Dereceye Mahsus Muhtıra, s. 13)*

Daha sonra yeni masonun ketumiyet ve gizlilik konusunda ne derece dikkatli olduğunu anlamak için bir deney yapılır:

"Tekriste, derece bilgileri verildikten sonra, yeni çırak bazı evrakları imzaladığı sırada, I. veya II. tören üstadı ona bir kağıt uzatarak, aklında kalmış ise öğretilen kelimeyi yazmasını ister. Eğer boş bulunup da yazmaya kalkarsa, o sırada orada bulunan bir başka kardeş cetvelle eline hafifçe vurur. Bunun üzerine, üstad-ı muhterem, yeminde söylediklerini hemen unuttuğunu hatırlatarak yeni kardeşe dikkat ve ketumiyetle ilgili öğütler verir." *(Çırak II. Derece Ritüeli, Tanju Koray, s. 22-23)*

Bütün bunlar yeni masonun bu sır dünyasıyla tanışmasıdır. Kendisine birinci derecenin sırları, daha doğrusu telkinleri verilmeye başlanır. Zaman geçip, bilgisi artıkça derecesi yükselir. Ve yavaş yavaş düşünceleri değişmeye, inanışları kaybolmaya başlayacaktır. *Mason* dergisi konuyu şöyle anlatıyor:

"Ham taş insan zihnidir. Çekiç telkindir. Aslında iradeyi bilinçlendirip kıvama getiren telkinden başka bir şey değildir. Nasıl çekiç darbeyle ham taşı yontarsa, telkin de tıpkı onun gibi zihni yontar." *(Sayı 23, s. 45)*

Ülkemizde sayıları 7000'i aşan masonlar, toplum üzerinde büyük etkiye sahiptirler ve bazı önemli makamlara ulaşmışlardır. Politikada, ekonomide, basında, sosyal hayatta masonluk, materyalist masonik felsefeyi topluma empoze etme çabasındadır.

Masonluk merkezi dışarıda olan bir örgüttür. Türkiye'nin her yanında mason locaları vardır. Bunların hepsi tek bir locaya ve tek bir büyük üstada bağlıdırlar. Büyük loca ise yurt dışından gelen karar ve emirleri diğer localara ve **Rotary, Lions** gibi masonluğun alt kuruluşlarına iletmekle görevlidir.

Bu emir komuta sistemi sayesinde dünya masonluğunun, Türkiye hakkında aldıkları kararlar ülkemizde büyük bir titizlikle uygulanır.

Bu sistemin uygulamasının en önemli örneklerinden birisi 1989 yılında **Avusturya**'da toplanmış olan *Dünya Büyük Mason* Kurultayı'dır.

Dünya masonları her yıl Büyük Kurultay'da biraraya gelerek dünyanın geleceğine yönelik stratejiler geliştirirler. Masonlar tarafından **"Konvan"** olarak tanımlanan bu Kurultay'da alınan kararlar, ülkelere göre gruplanarak her ülkenin **Yüksek Şurası**'na bildirilir. Sadece 33. derecedeki masonlardan oluşan Yüksek Şura'da kararları uygun şekilde alt derecelere iletir. Böylece o ülkede uzun, orta ve kısa dönemde yürütülecek politikalar da belirlenmiş olur.

1989 yılında Avusturya'da toplanmış olan Dünya Büyük Mason Kurultayı'nda, Türkiye hakkında son derece önemli kararlar alınmıştır. Türkiye'de ilerideki on yıl boyunca uygulanacak politikaları belirleyen bu kararlar, ülkemiz üzerinde masonluğun planlarını, açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Daha önce **konuyla ilgili diğer eserlerimizde** yayınlanmış oldan Kurultay resimlerini, kararların tam metnini ve bütün kararların Türkçe tercümesini tekrar yayınlıyoruz.

Bu kararlar, Türkiye'nin Siyonist hedefler açısından ne derece önem taşıdığını ve masonluğun bu hedefler doğrultusunda ülkemizde oynadığı oyunları ortaya çıkaran en önemli belgelerden birisidir.

Kurultayda Alınan Kararların Türkçe Tercümesi

31. ve 33. başlıklarda belirtildiği gibi, İtalya'daki P2 skandalından sonra, Yunanistan'da biraderlerin açıklamaları ciddi krizlere yol açtı. Benzer sonuçlar Türkiye için de geçerlidir. Biraderlere derhal gerekli tedbirleri almalarını tavsiye ediyoruz.

Aşağıda 25 Nisan 1989'da Avusturya'da toplanan Kurultay'da, Grand Orient'e bağlı Türkiye hakkında alınan kararlar belirtilmiştir:

KARAR 1:

A) Anti-masonik ve antisemitik bütün gelişmelerin tespit edilerek önüne geçilmesi.

B) Masonik ideallerin gerçekleşmesini engelleyebilecek hareketlerin yok edilmesi.

C) Son 10 yıldaki anti-masonik güçlerle ilgili detaylı bir rapor hazırlanması.

KARAR 2:

A) Basındaki biraderlerimiz arasında dayanışmanın güçlendirilmesi. Bununla birlikte, afişe olmalarını önlemek amacıyla, aralarında suni bir rekabet havası oluşturulması.

B) Önemli rollerdeki biraderlerin açıklanmasının engellenmesi için temel önlemlerin alınması.

C) Basındaki biraderlerin, dindarları bildirmek konusunda, daha duyarlı ve daha dikkatli olmaları için uyarılması.

KARAR 3:

A) Kitle partilerindeki biraderlerin sayılarının arttırılması ve etkilerinin güçlendirilmesi. Bununla birlikte, afişe olmalarını önlemek amacıyla, aralarında suni bir rekabet havası oluşturulması.

B) Parasal sorunlar için Avrupa localarının yardım ve iş birliğinin istenmesi.

KARAR 4:

A) Medya topluluklarının yardımıyla, yavaş yavaş arttırarak, masonik ahlak ve düşünüş biçiminin benimsetilmesi

B) Derhal masonlar hakkındaki şüphe ve ön yargı sorununun çözülmesi. Bu görev için birleşiğimiz olan klüplerimizin (Rotary-Lions vs.) görevlendirilmesi.

KARAR 5:

A) Büyük derneklerimizin GAP düzenlemesinin içine sokulması.

B) Güneydoğu'daki yatırım için faydalı koşulların hazırlanması.

C) Bu bölgedeki yatırımlar için girişimci biraderlerin biraraya getirilmesi.

KARAR 6:

A) Halkın, dini inançların dışında kalması için, eğitiminin sağlanması.

B) Akademik çevrelerde bulunan biraderlerimiz vasıtasıyla, üniversite çevresi içinde bu konunun güncelleştirilmesi.

C) Diğer bir yandan, medya kitleleri yardımıyla bu dogmatik eğilimlerin yerilmesi.

KARAR 7:

A) Sovyetler Birliği'ndeki Türk Devletleri'nin muhtemel bir bağımsızlık hareketi, Türkiye'nin Avrupa ve Ortadoğu'daki konumunu etkiliyebilir. Bölgedeki dengelerin korunması için etkili siyasi tedbirlerin alınması.

B) Sovyetler Birliği'ndeki rejim değişikliğine müteakiben oluşabilecek muhtemel bir Türk Birliği'ne karşı halkta oluşacak ılımlı bakışın, kitle psikolojisi yöntemiyle, yok edilmesi. Kamuoyunun böyle bir birliğin zararları doğrultusunda yönlendirilmesi.

KARAR 8:

A) Premasonik kuruluşlarımız (Lions, Rotary, Diners vs.) vasıtasıyla, uygun gençlerin gözlem ve seçimlerine devam edilmesi. Seçilen gençlerin, masonik idealler doğrultusunda, Avrupa ve Amerika'daki merkezlerimizde eğitimlerine başlanması.

B) Yeni seçilenlerin dışarıda eğitimi için, ödemelerin ve uygun şartların hazırlanması.

KARAR 9:

A) Her hafta tüm yeni gelişmelerin Paris Merkez Komitesi'ne ve Büyük Türk Konseyi yetkililerine aktarılması.

B) Büyük Chicago Locası'na gönderilen bilgilerin, zenginleştirilip, daha iyi hale getirilmesi.

KARAR 10:

A) İslami hareketlerin, kontrol edilerek, uzun vadede yok edilmesi.

B) Dini gruplar arasındaki ihtilaf ve bölünmelerin körüklenerek, masonluk aleyhindeki etkilerinin zayıflatılması.

C) Dini akımların toplu gücünün değişik odaklara yönlendirilerek, masonik ideallere zarar vermelerinin önlenmesi.

KARAR 11:

A) Basındaki bütün anti-masonik yayınların takip edilmesi.

B) Tüm anti-masonik yayınların toplatılması ve satışının engellenmesi.

C) Fiili ve uygun yöntemlerle, anti-masonik yazarların ve yayın evlerinin tüm faaliyetlerinin durdurulması.

KARAR 12:

Halk arasında masonluk öncesi kurumların yayılması.

Yahudi Tarihi

Gerçek şu ki Biz Tevrat'ı içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik. Teslim olmuş peygamberler Yahudilere onunla hükmederlerdi. Bilgin-yöneticiler ve yüksek bilginler de Allah'ın kitabını korumakla görevli kılındıklarından ve onun üzerine şahidler olduklarından (onunla hükmederlerdi.) Öyleyse insanlardan korkmayın Benden korkun ve ayetlerimi az bir değere karşılık satmayın. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar kafir olanlardır. (Maide Suresi, 44)

Yahudiler, ya da kendi deyimleriyle "Yehova'nın oğulları", dünya tarihinin en eski ve kilit topluluklarından biridir. Yahudiler, üç büyük dinin doğuşunun ve gelişiminin merkezinde olmuş, üç kutsal kitabın üzerinde özellikle durduğu ve tarih boyunca dünya üzerinde büyük etkileri bulunan bir millettir.

İlk Yahudiler

40 asırlık geçmişleriyle Yahudiler, dünya tarihindeki en eski milletlerden biri olma özelliğini taşırlar. Ancak bugün dünyanın her yanına dağılmış bulunan Yahudiliğin başlangıç tarihi kesin olarak bilinmemektedir. Sami ırkından sayılan Yahudiler, göçebe bir kavim oldukları için tam olarak hangi tarihte ve nerede bulunduklarını saptamak oldukça zordur.

Yahudiler tarih boyunca birçok peygamberin hayatına ve tebliğine şahit olmuşlardır. Dolayısıyla Yahudi tarihinin ilk 2000 senesi, bir anlamda, peygamberler tarihidir. Yahudilerin ilk ataları Nuh Peygambere kadar uzanır. Muharref Tevrat'ın Tekvin bölümünde Hz. Nuh'un oğullarından; Hz. Nuh'un küçük oğlu Ham'ı ve onun soyundan olacakları lanetlemesinden bahsedilir.

Yahudilerin yüzyıllarca sürecek olan üstün ırk kavgasının ve kanlı savaşların çıkış noktası, Tevrat'a sonradan eklenen izahlardır.

Yahudi inancına göre Filistinliler, Hz. Nuh tarafından lanetlenen Ham'ın soyundan gelen Kasluhiler kavmindendir. Bu inanca göre Yahudiler ise, Ham'ın soyunun kendisine "kul köle" olacağı Sam'ın soyundan gelmektedirler. Yahudilere İbrani ismini veren ise, Sam'ın üçüncü oğlu Arfaksad'ın torunu Hibru'dur.

Hz. İbrahim'in hangi tarihlerde yaşadığı kesin olarak bilinmemekle beraber, bu dönem bazılarına göre MÖ 2000 ile 1960 arası, bazılarına göre ise MÖ 1750'lerdir.

MÖ 19. yüzyılda Batı Samilerin geçtikleri ve ulaştıkları yerlere "Verimli Hilal" denir. Verimli Hilal, Basra Körfezi'nin başından itibaren bir kemer çizerek, yukarıda bugün Türkiye sınırları içinde bulunan Fırat vadisine, güneyde Suriye ve Filistin'den geçerek Mısır'a kadar uzanan bir bölgeyi içine alır.

Bazı dejenere Yahudi hahamlar, kibirlerinin bir sonucu olarak Muharref Tevrat'ta bir yandan Allah'ın gücünü, yüceliğini insanlardan gizlemeye çalışırlarken, diğer yandan da kendi ırklarının üstün olduğu iddiasını ön plana çıkarmışlardır. Muharref Tevrat'a eklenmiş olan bu sapkın inanç Yahudi geleneklerine, Hz.

Musa'dan çok önce, MÖ 2000'lerde yaşamış olan Mezopotamya'daki atalarından miras kalmıştır.

Yahudi yazar Chaim Potok'un "Wanderings" (Gezginciler) adlı kitabında, Yahudilerin eski tanrılarını insanlaştırmalarından şöyle bahsedilir:

Sümerler hayatlarının değişik bölümlerinin korku ve hayat veren, ve öldürebilen güçlerle dolu olduğunu düşünürlerdi... Nanna, Utu ve İnanna adında üç tanrıları daha vardı ki, Samiler ona İştar derlerdi. Birçok İsrailli ise ona Aştoret ismi altında tapıyordu... Bu tanrılar yürüyerek, gemiyle, at arabalarıyla veya bulutlar üzerinde seyahat ederlerdi. Görünmeyen bu tanrılar, yemek yerler, içerler, sevişirler, kavga ederler, uyurlar, kıskanırlar, kin duyarlar ve öfkelenirlerdi. Yaralanır veya öldürülürlerdi. Ama bir şekilde tekrar dirilirlerdi. Ölecek kadar hastalanırlar sonra yine iyileşirlerdi. *(Wanderings, sf. 26-27)*

İşte bazı Yahudiler koyu bir bağlılıkla uyguladıkları atalarının bu batıl dini uğruna Tevrat'ı değiştirmişlerdir. Yüzyıllarca önce yaşamış olan atalarının dinine uyarak, onların inanışlarını hiç tereddüt etmeden, Tevrat'a geçirenler için Kuran'da Allah şöyle buyurmaktadır:

Ne zaman onlara: 'Allah'ın indirdiklerine uyun' denilse, onlar: "Hayır, Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) ya atalarının aklı birşeye ermez ve doğru yolu da bulmamış idiyseler? (Bakara Suresi, 170)

Hz. İbrahim ile ilk olarak Filistin'e yerleşen Yahudilerin Mısır'a ilk girişleri ise, Hz. Yakup'un oğlu Hz. Yusuf zamanında oldu. Hz. Yusuf'un önderliğindeki Yahudiler MÖ 1600'lere rastlayan bu dönemde, muharref Tevrat'ta adı "Goshen" olarak geçen, Nil'in Delta bölgesine yerleştiler.

Bu dönemde Mısır'da Hiksoslar hüküm sürüyorlardı. Hiksos, "yabancı toprakların yöneticileri" anlamına gelen bir Mısır terimidir. Hiksosların arasında bazı Batı Sami grupları da vardı. Bu nedenle Mısır'a yerleşen Yahudiler, Hiksosların yönetimi boyunca rahat ettiler ve geniş alanlara yayılarak güç kazandılar.

Hz. Musa ve Yahudiler

MÖ 1600'lerde, Yusuf Peygamberin önderliğinde Mısır'a yerleşen Yahudiler, kısa sürede orada çoğalarak, geniş alanlara yayıldılar. MÖ XV. yüzyılın başlarında Yahudilerin sürekli çoğalmalarından ve güç kazanmalarından endişe duymaya başlayan Firavun, bu topluluğu etkisiz hale getirmek için Yahudilere baskı uygulamaya başladı. Böyle bir dönemde Allah, Hz. Musa'yı Yahudileri ıslah etmek ve onları Firavun'un baskısından kurtarmak için peygamberlikle görevlendirdi. İsrailoğulları içinde -her toplumda olduğu gibi- samimiyetle Hz. Musa'ya itaat edip hak dine uyanların yanı sıra, Hz. Musa ile birlikte hareket etmelerine rağmen sık sık isyana sapanlar da vardı. Güzel ahlakları ile diğer insanlara da örnek olan Yahudilerden, Allah Kuran'da şöyle bahsetmektedir: **"Musa'nın kavminden hakka ileten ve onunla adalet yapan bir topluluk vardır."** (Araf Suresi, 159) Bunun

yanı sıra, tavırları ile Hz. Musa'ya çeşitli zorluklar çıkaran kişilerin yaptıklarına da Kuran'da pek çok ayette yer verilmiştir.

Hz. Musa kendisine destek olması için kardeşi Hz. Harun'u da yanına istedi. Ancak Firavun ve önde gelen çevresi Hz. Musa'yı yalanlayarak onu büyücülükle suçladılar. Bu olay Kuran'da şöyle bildirilir:

Firavun kavminin önde gelenleri dediler ki: "Bu gerçekten bilgin bir büyücüdür. "Sizi topraklarınızdan sürüp-çıkarmak istiyor. Bu durumda ne buyuruyorsunuz?" (Araf Suresi, 109-110)

Bunun üzerine Allah, Hz. Musa'ya İsrailoğulları'nı Mısır'dan çıkarmasını vahyetti. Firavun'un zulmünden kurtulmak için yola çıkan Hz. Musa ve kavmini, Firavun ve ordusu takip etti. Deniz kıyısına ulaştıklarında Firavun'un ordusu tarafından sıkıştırılan Yahudilerin bir kısmı, o zamana dek birçok mucize görmüş olmalarına rağmen, tevekkülsüzlük göstermişlerdir:

Böylece (Firavun ve ordusu) güneşin doğuş vakti onları izlemeye koyuldular. İki topluluk birbirini gördükleri zaman Musa'nın adamları: "Gerçekten yakalandık" dediler. (Şuara Suresi, 60-61)

Allah'ın mutlaka kendilerine yardımda bulunacağını hatırlatan Hz. Musa, asasını denize doğru uzatmış ve Allah'ın büyük bir mucizesi olarak deniz ikiye yarılıp İsrailoğulları'na geçit vermiştir. Kurtularak karşı tarafa geçen Yahudilerin ardından tekrar kapanan denizin ortasında Firavun ve ordusu boğularak yok olmuştur:

(Musa:) "Hayır" dedi. "Şüphesiz Rabbim, benimle beraberdir; bana yol gösterecektir." Bunun üzerine Musa'ya: "Asanla denize vur" diye vahyettik. (Vurdu ve) Deniz hemencecik yarılıverdi de her parçası kocaman bir dağ gibi oldu. Ötekileri de buraya yaklaştırdık. Musa'yı ve onunla birlikte olanların hepsini kurtarmış olduk. Sonra ötekileri suda boğduk. (Şuara Suresi, 62-66)

Bu büyük yardımla Firavun'un ordusundan kurtulmalarına rağmen Yahudilerin bir kısmının isyankar tavrında bir değişiklik olmamıştır. Bu kişiler, denizi geçer geçmez gördükleri bir putperest topluluğa özenerek Hz. Musa'dan kendilerine bir put yapmasını istemişlerdir:

İsrailoğulları'nı denizden geçirdik. Putları önünde bel büküp eğilmekte olan bir topluluğa rastladılar. Musa'ya dediler ki: 'Ey Musa, onların ilahları gibi sen de bize bir ilah yap.' O: 'Siz gerçekten cahillik etmekte olan bir kavimsiniz.' dedi. (Araf Suresi, 138)

Bunların ardından Yahudiler, çölde çok uzun süre kalarak sürekli yer değiştirdiler. Muharref Tevrat'a ve bazı tarihi kaynaklara göre ilk olarak Elim ile Sina Çölü arasındaki Sin Çölü'ne geldiler. Burada bir süre kaldıktan sonra Refidim'de konakladılar ve son olarak Hz. Musa'nın "On Emir"i aldığı Sina Çölü'ne ulaştılar. Her yerleştikleri yerde karşılaştıkları bazı zor koşullardan yakınan bir kısım Yahudiler, bu durumlarından dolayı Hz. Musa'ya ve Hz. Harun'a karşı isyankar tavırlar gösterdiler. Her zorlukla karşılaştıklarında, Allah'ın desteklediği ve mucizelerle yardım ettiği bu topluluk içinde bazı kimseler, gösterilen mucizelere rağmen isyan ederek, Allah'a baş kaldırdılar. Bu olaylardan muharref Tevrat'ta şöyle bahsedilir:

... Ve İsrailoğulları'nın bütün cemaati, çölde Musa'ya karşı ve Harun'a karşı söylendiler; ve İsrailoğulları ona dediler: Keşke Mısır diyarında et kazanları başında oturduğumuz zaman, doyuncaya kadar ekmek yerken Rabbin eli ile ölseydik, çünkü bütün bu cemaati açlıkla öldürmek için bizi bu çöle çıkardınız....Ve Musa dedi: Rab size akşamleyin yemek için et ve sabahleyin doyuncaya kadar ekmek verdiği zaman, bileceksiniz, çünkü Kendisine karşı söylenmelerinizi Rab işitiyor, ve biz neyiz? Söylenmeleriniz bize karşı değil fakat Rabbe karşıdır. *(Çıkış Bölümü, 16/1-6)*

Kuran'da da, bazı Yahudilerin bu isyankar tavırları şöyle bildirilmektedir:

Siz (ise şöyle) demiştiniz: "Ey Musa, biz bir çeşit yemeğe katlanmayacağız, Rabbine yalvar da bize yerin bitirdiklerinden bakla, acur, sarmısak, mercimek ve soğan çıkarsın"... Onların üzerine horluk ve yoksulluk (damgası) vuruldu ve Allah'tan bir gazaba uğradılar. Bu, kuşkusuz Allah'ın ayetlerini tanımazlıkları ve peygamberleri haksız yere öldürmelerindendi: (Yine) bu, isyan etmelerinden ve sınırı çiğnemelerindendi. (Bakara Suresi, 61)

Hz. Musa, Tur Dağı'na, Allah'tan vahiy almak için gittiğinde, İsrailoğulları'nın başına kardeşi Hz. Harun'u bıraktı. Hz. Musa'nın yokluğundan istifade eden Samiri adındaki bir ikiyüzlü bozguncu, Yahudilerin bir kısmını kışkırttı ve onlara ilahlarının bir heykelini yapmalarını söyledi. Samiri'ye uyan İsrailoğulları Hz. Harun'u dinlemediler ve bütün altın süs eşyalarını eritip altından bir buzağı heykeli yaparak ona tapmaya başladılar. Hz. Musa henüz topluluğunun başına dönmemişken Allah, ona İsrailoğulları'nın saptığını haber verdi. Kuran'da, Hz. Musa'nın İsrailoğulları'nın başına geri dönmesi şöyle anlatılmaktadır:

Musa kavmine oldukça kızgın ve üzgün olarak döndüğünde onlara: 'Beni arkamdan ne kötü temsil ettiniz? Rabbinizin emrini çabuklaştırdınız, öyle mi?' dedi. Levhaları bıraktı ve kardeşini başından tutup kendisine doğru çekiyordu (ki Harun ona:) 'Annem oğlu, bu topluluk beni zayıflattı (hırpalayıp güçsüzleştirdi) ve neredeyse beni öldürmeye giriştiler. Bari sen düşmanları sevindirecek bir şey yapma ve beni bu zalimler topluluğu ile kılma(sayma)' dedi. (Araf Suresi, 150)

Sürekli bozgunculuk çıkartarak, Hz. Musa ve Hz. Harun'a baş kaldıran, hatta Hz. Harun'u öldürmeyi planlayan bazı Yahudiler, Hz. Musa'nın Samiri'yi kovması ve buzağı heykelini yakarak yok etmesinden sonra tekrar doğru yola tabi oldular. Ancak yalnızca kısa bir süre için. Allah'ın onlara vadettiği kutsal yere girmek için mücadele etmeleri gerektiğinde de itaat etmeyerek Hz. Musa' yı dinlemediler. Kuran'da Hz. Musa'nın kavmine şöyle seslendiği bildirilir:

Ey kavmim, Allah'ın sizin için yazdığı kutsal yere girin ve gerisin geri arkanızı dönmeyin; yoksa kayba uğrayanlar olarak çevrilirsiniz. (Maide Suresi, 21)

İsrailoğulları'nın ise, Hz. Musa'ya cevabı şöyle olmuştur:

Dediler ki: "Ey Musa, biz orada onlar durduğu sürece hiçbir zaman oraya girmeyeceğiz. Sen ve Rabbin git, ikiniz savaşın. Biz burada duracağız."
(Allah) Dedi: "Artık orası kendilerine kırk yıl haram kılınmıştır. Onlar yeryüzünde şaşkınca dönüp dolaşıp duracaklar. Sen de o fasıklar topluluğuna karşı üzülme. (Maide Suresi, 24, 26)

Çıkardıkları isyanlara ve baş kaldırmalarına karşılık olarak, Allah, daha önce kendilerine vadettiği Kutsal Toprakları İsrailoğulları'na yasakladı.

Tevrat'ı Tahrif Eden Ruhban Sınıf

Artık vay hallerine; kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için: 'Bu Allah katındandır' diyenlere. Artık vay, elleriyle yazdıklarından dolayı onlara; vay kazanmakta olduklarına. (Bakara Suresi, 79)

Hz. Musa'nın önderliğindeyken bile Allah'ın hükümlerine uymayan, kendi hedef ve çıkarlarına göre yaşayan bazı Yahudiler, Hz. Musa öldükten sonra Tevrat'ı değiştirdiler. Tevrat'ın belki de değişmeden kalmış bir bölümünde (en doğrusunu Allah bilir), Yahudilerin yaptıkları Hz. Musa'nın ağzından şöyle anlatılıyor:

Zira biliyorum ki ölümümden sonra büsbütün bozulacaksınız, ve size emrettiğim yoldan sapacaksınız; ve son günlerde sizi kötülük karşılayacak; çünkü ellerinizin işi ile Rabbi öfkelendirmek için onun gözünde kötü olanı yapacaksınız. *(Tesniye Bölümü, 31/29)*

Hemen belirtmek gerekir ki, kitabın bu ve bundan sonraki bölümlerinde dikkat çektiğimiz söz konusu hahamlar sınıfı, samimi olarak Allah'a iman eden ve insanları doğruya davet eden dürüst dindarlar değildir. Bu kimseler Hz. Musa'nın tebliğ ettiği hak dini kabullenememiş ve bu nedenle dejenere etmeye yeltenmiş samimiyetsiz ve

menfaatperest kimselerdir. Bunun yanında kuşkusuz samimi şekilde Allah'a inanan ve O'na kulluk etmeye çalışan pek çok haham ve diğer din adamları da tarih boyunca Yahudilik içinde var olmuştur. Ancak Kuran'da verilen bilgiler, bu din adamları arasında kibirli, menfaatperest birtakım kimseler olduğunu göstermektedir ve bunlar Yahudi dinini dejenere etmeye çalışmışlardır.

Kuran'da bildirilen bu gerçek, İncil'deki bazı anlatımlarla da uyum içindedir. İncil'de Hz. İsa'nın ikiyüzlü Yahudi din adamlarına karşı halkı uyardığından sıkça söz edilir. Bu konudaki bir uyarı şöyledir:

"Yazıcılar ve Ferisiler (İncil'de Yahudilere ve hahamlara verilen isim) Musa'nın kürsüsünde otururlar; bundan sonra size söyledikleri bütün şeyleri yapın ve tutun; fakat onların işlerine göre yapmayın; çünkü söylerler ve yapmazlar. Onlar bütün işlerini insanlara görünmek için yaparlar. Çünkü onlar hamaillerini genişletip, esvaplarının saçaklarını büyük yaparlar; ziyafetlerde üst yeri, ve havralarda baş yerleri.. Ve insanlar tarafından rabbi diye çağrılmayı severler. *(Matta Bölümü, 23/2-7)*

İsrail, günümüzde dahi, Siyonist ideolojinin etkisi altında kalan bazı hahamların telkinleri doğrultusunda yönetilmektedir. Öte yandan İsrailli hahamlar içinde de Siyonist ideolojiye şiddetle karşı çıkan, Siyonizmin neden olduğu vahşeti her fırsatta kınayan, tüm İsrail halkını hoşgörüye, barışa ve uzlaşmaya davet eden pek çok samimi insan da bulunmaktadır.

Ne var ki İsrail'de Siyonizmi benimseyen hahamların sayısı çoğunluktadır ve Muharref Tevrat'ın uygulanmasından da, yine bu hahamlar sorumludur. Bugün İsrail Parlamentosu olan ve "ibadethane" anlamına gelen Knesset'te kararlar genellikle bu hahamlara danışılarak verilir.

Aslında "Kahinler" olarak anılan hahamlar, Yahudi topluluklarına Tevrat'tan önce de hakim olan bir sınıftı. Batı Sami ırkından gelen Yahudiler, diğer Batı Sami topluluklarıyla ortak bir dine mensuplardı. Hahamların söz konusu bu etkileri diğer birtakım batıl inançlarda olduğu gibi, Yahudiliğe atalarının dininden gelen bir gelenektir. "Musa ve Yahudilik" adlı kitabında Hayrullah Örs, *"İsrailoğulları'nın dinlerini anlamak için onların daha önceki inançları hakkında biraz bilgi verilmesi lazımdır"* diyerek bu eski batıl dinin birtakım özelliklerini anlatır. (sf.30)

Diğer bir bölümde ise, Hayrullah Örs, Kenan şehirlerindeki bu sapkın inançta yer alan Kralların kutsallığı ve Kralların kahin ünvanı taşımaları konusundan şöyle bahsediyor:

Kenan şehir devletlerinin çoğunda Kral kutsal bir varlıktı. Memleketin mutluluğu ve bereketi ona bağlıydı... İsrailoğulları, kutsal Krallık düşüncesini Kenanilerin örneğince sürdürmüşlerdir. Papaz sınıfının oldukça gelişmiş olduğu anlaşılmaktadır. Şunu da kaydedelim ki, Ugarit metinlerinde papazlara İbranice'deki gibi 'Kohen' ünvanı verilmektedir. *(Musa ve Yahudilik, Hayrullah Örs, sf.27)*

Kitab-ı Mukaddes'in ilk kısmını oluşturan Eski Ahit ya da Tevrat, toplam 39 kitaptan oluşur. Bunlardan ilk beş kitap olan Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye, Hz. Musa'ya verilen, ancak daha sonra hahamlar tarafından bozulmuş olan

bölümlerdir. (En doğrusunu Allah bilir.) İçindeki tutarsızlık ve mantık bozuklukları (Örneğin, beşinci bölüm olan Tesniye'de, Hz. Musa'nın ölümü ve gömülüşünün anlatılıyor olması gibi), bu ilk beş kitabın da Hz. Musa'ya indirilen vahiylere değil, hahamların ifadelerine dayandığını göstermektedir.

"Rabbin sözüne göre Rabbin kulu Musa orada, Moab diyarında öldü. Ve Moab diyarına Beyt-Peor karşısındaki derede onu gömdü." *(Tesniye Bölümü, 34/5-6)*

Bundan sonraki 34 bölüm ise, asırlar boyunca Kitab-ı Mukaddes'e parça parça eklenmiştir. "Yahudi Tarihi" adlı kitabın yazarı olan H. Hirsch Graetz, Tevrat'ın değiştirilmesi ile ilgili olarak şunları söyler:

Tevrat'ın kanunlarına tam riayeti sağlamak üzere ileri gelen ailelerin temsilcilerinden başında Büyük Kohen'in (Başhaham) bulunduğu Yetmişler Meclisi'ni kurdular. Bu meclis, İsrail Devleti'nin yıkılışına kadar devam etti. Bunlar, **kitabın en eski karakterli harflerini değiştirip zamanlarına uydurdular**. Gençlerini yetiştirmek için dini okullar açtılar. Bu okullardaki öğretmenlere 'Soferim' (yazıcılar) denilirdi. Soferimin iki vazifesi vardı: Tevrat'ı açıklamak ve bunun cemiyet ve ferd tarafından tatbikini sağlamak. Soferimler, Tevrat'ın beş kitabından başka, nebilerin sözlerini de Kitab'a **ek olarak yazdılar ki**, isimlerini bu çalışmalardan almışlardır... Bu arada bazı müelliflere göre İsrailli olmayan yabancı asıllı bazı kitaplar da **İsrailleştirilerek** kitaba eklendi. *(Tesniye Bölümü, sf.46)*

Prof. Dr. Hikmet Tanyu ise, "Tarih Boyunca Yahudiler ve Türkler" adlı kitabında, hahamların Tevrat'ı değiştirmeleriyle ilgili olarak şunları belirtiyor:

Hz. Musa, MÖ XIII. yüzyılda yaşamasına rağmen, yakın zamanlara kadar elde bulunan en eski İbrani el yazması nüsha MS VII. ve X. yüzyılda yazılmış bir kaynaktır. Tesniye (Tevrat'ın beşinci bölümü), MÖ 621 veya 622 yıllarında Kudüs'teki Süleyman Mabedi'nde kahinler tarafından bulunduğu belirtilerek Kral Yoşiya'ya sundukları bir kitap olup Musa'nın ölümünden, gömülmesinden ve onun için tutulan yastan bahseder. Hz. Musa zamanında bulunmayan birçok adetlere, davranışlara değinir. Önceki kitaplarda geçen bazı şeriat kanunlarını tekrarlar, insanların birbirlerine ve Tanrı'ya karşı nasıl davranmaları gerektiğini anlatır. *(Tanyu, Tarih Boyunca Yahudiler ve Türkler, Prof. Dr. Hikmet, sf.40)*

Yahudiliğe göre Tevrat'ın beş kitabının kelime kelime Yehova tarafından bildirilmiş Tanrı kelamı olduğuna inanılmaktadır. Oysaki, Hz. Musa'nın yaşadığı tarih bile kesinlikle tespit edilmiş değildir. Tahminen XV. yüzyıldan başlayarak genellikle XIII. yüzyılda yaşadığı ve ortalama MÖ 1250 yıllarında İsrailoğulları'nı Mısır'dan çıkardığı ileri sürülmektedir. Tanah'ın (39 kitabın hepsine birden verilen isim) tamamlanması ise MÖ (1200-100) yılları arasında ve bin yıldan fazla bir zamana uzamış ve muhtelif yazarlar tarafından telif, derleme, ve birleştirme işine teşebbüs edilmiştir. (Tarih Boyunca Yahudiler ve Türkler, Prof. Dr. Hikmet, sf.47)

Türkiye'deki Musevi vatandaşlarımızın yayınladıkları *Şalom* gazetesinde ise, bu konuyla ilgili şu ifadelere yer verilmiştir:

Yıllardır araştırmacıların merak konusu olan 'Kutsal Kitabı kim yazdı?' sorusu uzun bir listenin çıkmasına neden olmuştur. Bu sayılan listeye aday olarak katılabilecek iki isim daha öne süren Amerikalı profesör Richard Friedman'ın bu

konudaki kitabı önümüzdeki günlerde Londra ve New York'ta yayımlanacak. Friedman'a göre peygamberlerden Yeremiah ve havarisi Baruh Ben-Neriya Kutsal Kitabın ilk beş bölümünü kaleme almışlardı. İsrailli uzmanlar önerinin üzerinde düşünüyorlar. *(Şalom, 13 Mayıs 1987)*

Hayrullah Örs ise, "Musa ve Yahudilik" adlı kitabında Tevrat'ın tarih boyunca birçok değişikliğe uğradığını belirtir:

Eski Ahit, özellikle Tevrat (Musa'nın 5 kitabı, Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar, Tesniye), Yahudiler ve Hıristiyanlarca, yakın zamana kadar Tanrı'nın Hz.Musa'ya doğrudan doğruya yazdırdığı kitap olarak kabul edilmekte idi. Ama iki yüzyıldan beri yapılan incelemeler; bunların çok yeni diyebileceğimiz zamanlarda yazıldığını ve çeşitli maksatlarla tarih boyunca değişikliklere uğratıldığını ispatlamıştır. *(Musa ve Yahudilik, Hayrullah Örs, sf. 34-35)*

Görüldüğü gibi, Hz. Musa'ya gönderilen Tevrat, bazı hahamların elinde, Yahudilerin milli çıkar ve hedeflerine uygun olarak değiştirilmiş ve hak kitap olma niteliğini kaybetmiştir. Yapılan tahrifatlar neticesinde, Allah, ahiret, cennet ve cehennem inancında çeşitli sapkın açıklamaların yer aldığı bir kitap ortaya çıkmıştır. Bu tahrifatların en temel özelliklerinden birisi ise, Yahudi halkının batıl gelenekleri doğrultusunda belli kesimlere menfaat ve üstünlük sağlayacak birtakım açıklamalardır. Bu açıklamalar bir kısım Yahudilerin geleneksel üstün ırk ve dünya hakimiyeti konularındaki ihtiraslarını pekiştirmiş, yaptıkları katliamlara, haksızlıklara ve ahlak dışı tavırlara meşru bir zemin hazırlamıştır. Böylece Muharref Tevrat'ın bazı kısımları, hak dini anlatan bir kitap olmaktan çıkarak, bazı Yahudi hahamların ideolojilerini yansıtan bir kitap haline gelmiştir. *Şalom* gazetesinde de bu batıl inanışlar şöyle belirtiliyor:

Tanrı'ya inanmak Yahudiliğin temel başlangıç noktası değildir. Resul Jeremiah bile İsrail'in başkaldırısını, Tanrı'nın ağzından şöyle anlatır: 'Beni terk ettiler ve kanunlarımı uygulamadılar'. Eski hahamların bu sözü yorumlama şekli ise 'İnançlarından vazgeçsinler ama kanunları uygulasınlar' olmuştur. *(Şalom, 8 Mart 1989)*

Kuran'da ise dini kendi çıkarları için kullanarak yalanlayanlar için Allah şöyle buyurmaktadır:

Kitabı kendi elleriyle yazıp sonra onu az bir değerle değiştirmek için: 'Bu Allah katındandır' diyenlerin vay haline! Ellerinin yazdığından dolayı vay hallerine! Kazandıkları günahlarından dolayı vay hallerine! (Bakara Suresi, 79)

Kendilerine Tevrat yükletilip de sonra onu yüklenmemiş olanların durumu koskoca kitap yükü taşıyan eşeğin durumu gibidir. Allah'ın ayetlerini yalan saymakta olan kavmin durumu ne kadar kötüdür. Allah, zalim olan bir kavmi hidayete erdirmez. (Cuma Suresi, 5)

Yahudilerin Filistin'e Girişleri

Tarihi bilgilere göre, Hz. Musa'nın ölümünden sonra, Yahudiler bir süre daha Sina Çölü'nde dolaşarak, Kadeş-Barnea'ya ulaştılar. Kadeş-Barnea, çöldeki yolculuklarının son yeri olmakla beraber, Filistin'e girmelerinin başlangıç noktasıdır. Böylece Yahudiler, Tevrat'ın kendilerine vadettiği topraklara yakınlaşmış oluyorlardı.

Yahudi tarihini anlatan ünlü *Judaica Ansiklopedisi*'nde ve diğer bazı kaynaklarda, Filistin'in Yahudiler tarafından işgal edilmesinin çok uzun yıllar sürdüğü ve bu sırada şehirlerin yakılıp yıkıldığı belirtilmektedir:

Birçok araştırmaya göre Kenan diyarının fethi MÖ XIV. yüzyıldan başlayarak XII. yüzyıla kadar sürmüştür. Filistin'deki arkeolojik bulgular ve araştırmalar Beth-El, Tell Beit Mirsim, Beth-Shemesh, Eglon, Hazar gibi birçok şehrin MÖ XIII. yüzyıl ile MÖ XII. yüzyıl başlarında tahrip edildiğini göstermektedir. Bu bulgular kısa sürede meydana gelen bir fetih olmadığını, küçük gruplar halinde yavaş yavaş meydana geldiğini göstermektedir. *(Encyclopedia Judaica, cilt.8, sf.578)*

Yahudiler Filistin'e girerken birçok şehri yakıp yıkmışlar ve orada yaşayan halkı katletmişlerdir. Tevrat'ta bu, sanki Allah'ın emriymiş gibi gösterilir, oysa gerçekte bunun uygulanan vahşete mazeret bulmak için böyle gösterildiği anlaşılmaktadır. Yahudi yazar Chaim Potok "Wanderings" (Gezginler) adlı kitabında Yahudilerin istila sırasında yaptıklarını şöyle anlatıyor:

...Yahudiler Jericho kentine girdiklerinde halk kılıçtan geçirildi. Şehir yakıldı... Ai şehrini tahrip ettiler. Oranın halkını köleleştirdiler, yağmaladılar, şehri yerle bir ederek yaktılar ve Krallarını kazığa geçirerek öldürdüler. *(sf.117)*

Prof. Dr. Mim Kemal Öke ise, bu tarihi bilgileri şöyle aktarır:

MÖ 1200 yılı dolaylarında Musa Peygamber önderliğindeki İbranilerin, Mısır'dan kaçtıkları, Sina Yarımadası'nı geçerek Ölüdeniz dolaylarına yerleştikleri ve (Hz. Musa'nın ölümünden sonra) Kenan Devleti'ni istila edip, halka zulüm ve baskı yaptıkları, bu tarihi olayların Tevrat'ta da yer aldığı belirtiliyor. (Tarihten Günümüze Filistin Sorunu ve Türkler, Doç. Dr. Mim Kemal Öke)

Hayrullah Örs ise Yahudilerin Filistin'e yerleşmelerini şöyle anlatır:

Yahudiler zaptettikleri şehirlerdeki evlere yerleşmeyerek, kendilerine kulübeler yaptılar. Bu ilkel evlerin kalıntıları kazılarla meydana çıkarılmıştır. Bunların bir kül tabakası üzerine kurulmuş olması, yerleşmeden önce İsrailoğulları'nın buraları ne hale koyduklarını anlatmaktadır. (Musa ve Yahudiler, Hayrullah Örs, sf.187)

Bu dönemde Yahudiler Filistin'in tamamını ele geçiremediler:

Ancak Yahudilerin başarısı yine de sınırlı kalmıştır. Nüfusun yoğun olduğu yerler, haberleşme yollarının etrafındaki bölgeler ve kıyı boyu gibi can alıcı yerler Mısırlılar tarafından çok iyi korunduğundan, Yahudiler ancak dağlık güney bölgeye yerleştiler. *(Encyclopedia Judaica, cilt.8, sf.581)*

Yahudiler Filistin'in değişik bölgelerine dağınık olarak yerleştikten sonra uzun yıllar bir taraftan Kenanilerle savaşırlarken diğer taraftan da kendi aralarında çıkan isyan ve kavgalara tanık oldular.

MÖ XI ve XII. yüzyıllarda Yahudilerin "Hakimler Devri" olarak anılan dönemi başladı. Dağınık bir şekilde yaşayan Yahudiler, tek bir lider arayışı içine girdiler. Bu yeni lider Tevrat'ta "Hakim" olarak adlandırılmaktadır. Yahudilerin tam anlamıyla bir birlik oluşturarak krallık kurmaları ise Hz. Davud zamanında olmuştur.

Hz. Davud ve Hz. Süleyman

Hz. Süleyman ve Hz. Davud Yahudilerin büyük kısmı tarafından birer peygamber olarak değil, yalnızca birer Kral olarak kabul edilirler. Bu nedenle de, Yahudilerin bu mübarek insanları zaman zaman yanlış değerlendirmeleri, bu kişiler hakkında hiçbir gerçekliği olmayan kanaatlere kapılmaları söz konusudur. Tarihi kaynaklara göre MÖ 1012 ve 975 tarihleri arasında İsrailoğulları'nın başında bulunan Hz. Davud, kuzey ve güneyde dağınık olarak bulunan Yahudi boylarını birleştirerek, Kudüs'ü Jebusiteler'den alıp başkent yaptı. Hz. Davud'un peygamberliği sırasında İsrailoğulları zenginleşerek, refaha kavuştular. Ancak bir kısım Yahudiler, tıpkı Hz. Musa döneminde olduğu gibi, bu refah ortamına rağmen sık sık ayaklanarak Hz. Davud'a karşı isyan etmekten geri kalmadılar.

Hz. Davud'tan sonra tarihi kaynaklara göre MÖ 971'de Hz. Süleyman Kral oldu. Hz. Süleyman ve Hz. Davud'un devrinde ekonomik ve siyasi yönden oldukça önemli gelişmeler yaşandı. Ünlü Süleyman Mabedi, bu dönemde Hz. Süleyman tarafından inşa edildi. Hz. Süleyman'ın hükümdarlığının yaşandığı bu devir, tarihteki en ihtişamlı ve en zengin dönemlerden biri olarak bilinmektedir. *(Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hz. Süleyman, İstanbul 2002)*

Bu refah ve zenginliğe rağmen pek çok ayaklanma ve isyan yaşandı. Genelde tahtı ele geçirebilmek için çıkarılan bu isyanlardan bazıları tarihi kaynaklarda Şeba, Abşalom ve Jerobeam ayaklanmaları olarak anlatılır.

Kuşkusuz bu isyanların temelinde hak dini kabul etmek istemeyen ve geleneksel batıl inançlarına bağlı kalmakta direnen birtakım din adamlarının payı büyüktü. Bu kişiler, kendi uydurdukları sahte dine uymayan peygamberleri sözde sapkınlık, dinsizlik, delilik ve büyücülükle suçluyorlar, peygamberler hakkında pek çok iftirada bulunuyorlardı.

Oysa Allah Kuran'da, Hz. Süleyman'a yöneltilen bu iftiraların doğru olmadığını tüm insanlara bildirmiştir:

Ve onlar, Süleyman'ın mülkü aleyhinde şeytanların uydurduklarına uydular. Süleyman ise küfretmedi; ancak şeytanlar küfretti... (Bakara Suresi, 102)

Yahudilerin Babil'e Yerleşmeleri

Hz. Süleyman'ın tahminen MÖ 930 yılında ölümünden sonra, Yahudiler arasında kavgalar ve ayaklanmalar başladı. İlk Yahudi Krallığı bu iç karışıklıklar nedeniyle "Yahuda" ve "İsrailiye" Krallığı olmak üzere ikiye ayrıldı.

MÖ 722'de Asur Kralı Sargon, İsrailiye Krallığını istila etti ve bu Krallıkta yaşayan 10 aileyi Samarya'dan Asur'a sürgün etti. Yahuda Krallığı ise, MÖ 586'da

Babil Kralı Nebukadnezar tarafından yok edildi. Süleyman Mabedini ve Kudüs'ü yakan Nebukadnezar, Yahudilerin önde gelenlerini Babil'e sürdü.

Ne var ki Yahudilerin önde gelenleri (özellikle de hak dine uymamakta direnen kesimleri) bu durumdan hiçbir zarar görmediler, hatta karlı çıktılar. Nebukadnezar tarafından Babil'e götürülen bu zengin kesim, Babil'de çok daha büyük bir refahla karşılaştı.

Hak Dine ve Peygamberlere Karşı Gelen Yahudiler

Andolsun, Biz İsrailoğulları'ndan kesin söz almış ve onlara peygamberler göndermiştik. Onlara ne zaman nefislerinin hoşuna gitmeyen bir şeyle bir peygamber geldiyse bir bölümünü yalanladılar, bir bölümünü de öldürdüler. (Maide Suresi, 70)

Her toplumda olduğu gibi Yahudi toplumu içinde de iman edenler ve Allah'tan korkan insanların yanı sıra, inkarda direnenler ve kötülükte ileri gidenler vardır. Allah Kuran'da Yahudi toplumu içinde inkarcılığı, isyanı ve kötülüğü alışkanlık haline getirmiş olan kişilere özel olarak dikkat çekmiş, bu kişilerin bozguncu karakterleri olduğunu bildirmiştir. Benzer bir durum Kuran'da Bedeviler için de bildirilmiştir. Bedevilerin içinde de Allah'tan için için korkan ve ahiret gününe samimiyetle iman eden kişiler olduğu gibi, Allah'ın koyduğu sınırları bilmemeye daha yatkın kişiler de bulunmaktadır. (Tevbe Suresi, 97-99)

Dolayısıyla, burada ele alınan tavır ve ahlak bozuklukları inkarı alışkanlık haline getirmiş olan Yahudilere hastır. Yoksa tüm Yahudi toplumunun tek tip bir ahlaka sahip olduğunu düşünmek ya da kişiler arasında hiçbir ayırım gözetmeden bütün toplumu itham etmek kuşkusuz mümkün değildir. Üstelik böyle bir yaklaşım son derece akıl dışıdır.

Yahudiler pek çok peygamberin tebliğine şahit olmuş bir topluluktur. Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. İlyas, Hz. Eyüb, Hz. İsa, Hz. Davud ve Hz. Süleyman bu peygamberlerden yalnızca birkaçıdır.

Yahudiler -bir kısmı hariç- peygamberleri inkar etmekle kalmayıp onlara ve etrafındakilere birçok eziyette bulundular. Söz konusu Yahudilerin inkar etmelerinin en önemli nedeni, atalarının sapkın inançlarını bırakmak ve gerçek dine yönelmek istememeleridir. Allah, Maide Suresi'nde bu Yahudilerin çıkarlarıyla çatıştığında peygamberleri öldürdüklerini şöyle bildirir:

Andolsun, Biz İsrailoğulları'ndan kesin söz almış ve onlara peygamberler göndermiştik. Onlara ne zaman nefislerinin hoşuna gitmeyen bir şeyle bir peygamber geldiyse, bir bölümünü yalanladılar, bir bölümünü de öldürdüler. (Maide Suresi, 70)

Kendi sapkın inançlarına göre değiştirdikleri Tevrat'ın ardından, gerçek dini tebliğ eden Hz. İsa'nın ve Hz. Muhammed'in peygamberlik ile görevlendirilmeleri,

bazı Yahudiler'in çıkarları ile çelişen ve kabul edemeyecekleri bir durumdu. Bunun için, özellikle Hıristiyanlığı ve İslamiyeti hedef alan söz konusu dejenere Yahudiler, Hz. İsa'yı ve Hz. Muhammed (sav)'i defalarca öldürmeye çalışarak bu iki hak dinin henüz yayılmadan yok olmasını istediler.

Yahudilerin Geleneksel Mesleği: Tefecilik

Bazı Yahudilerde hakim olan üstün ırk inancı bu kişilerin hemen her konudaki düşünce ve uygulamalarını yönlendirir. Muharref Tevrat'a ekledikleri açıklamalarla Yahudileri bütün dünyanın sahibi olduklarına ve diğer milletlerin dünyayı haksız yere elde ettiklerine inandıran Yahudi hahamlar, bu serveti nasıl geri alacaklarının yolunu da Muharref Tevrat'ta gösteriyorlar:

Fakat size dedim: Siz onların topraklarını miras alacaksınız, ve ben size onu, süt ve bal akan diyarı mülk olmak üzere vereceğim; ben sizi milletlerden ayırt eden Allah'ınız RABBİM. *(Levililer Bölümü, 20/24)*

O zaman Rab bütün bu milletleri önünüzden kovacak, ve sizden büyük ve kuvvetli milletlerin mülkünü alacaksınız. *(Tesniye Bölümü, 11/23-24)*

Bu kişilerin dünya üzerindeki tüm zenginliği ele geçirmek için uyguladıkları en önemli yöntem faiz oldu. Söz konusu hahamlar, Yahudilerin birbirlerine faizle borç vermelerini yasaklarken, Yahudi olmayanlara faiz karşılığı para vermelerini emrettiler. Muharref Tevrat'ta bu konuyla ilgili olan açıklamalar, tefeciliğin yüzyıllardır geleneksel meslek haline getirilmesinin ve tarih boyunca milletlere verilen ekonomik zararların, birer tesadüf olmadığını göstermektedir.

Yabancıya faizle ödünç verebilirsin; fakat kardeşine faizle ödünç vermeyeceksin, ta ki, mülk olarak almak üzere gitmekte olduğun diyarda elini atacağın herşeyde Allah'ın Rabb seni mukaddes kılsın. *(Tesniye Bölümü, 23/20)*

Bu taktik kimi Yahudiler tarafından çok büyük titizlikle uygulandı. Binlerce yıl önce ilk faiz sistemi ve tefecilik, bu emirler doğrultusunda Yahudiler tarafından kuruldu:

İlk tefecilik ve faiz Yahudiler tarafından ortaya çıkarılmıştır. Diğer dinlerde faizin yasak olması Yahudilere bu konuda çok geniş bir alan sağlamıştır. *(Banks and Banking, sf.172)*

Faizin, Yahudiler tarafından Tevrat'ın gösterdiği hedefler doğrultusunda uygulandığı pek çok Yahudi tarafından da açıkça kabul edilmektedir. Yahudiler tarafından hazırlanan *Judaica Ansiklopedisi*'nde konu şöyle açıklanmaktadır:

Borç para vermenin kısa süre içerisinde tipik bir Yahudi mesleği haline gelmesi Tevrat kaynaklıdır. *(Encyclopedia Judaica, Moneylending, cilt 10, sf.32)*

Yahudilerin tefecilikle ne derece özdeşleştikleri Yahudilere ait birçok tarihi kaynakta açıkça belirtilir:

Ortaçağ'da İtalya'daki, Yahudilerin bir çoğu tefecilik yapıyordu. *(Pictorial History of Jewish People, Nathan Ausubel, sf.99)*

Yahudiler tefecilikle o kadar özdeşleştiler ki, Ortaçağ'da ve daha sonraki dönemlerde, Yahudi ismi ve tefecilik beraber kullanılıyordu. Bir süre sonra ise

Yahudi ve tefeci isimleri eş anlamlı olarak kulanılmaya başlandı. *(Pictorial History of Jewish People, Nathan Ausubel, sf.116)*

XII. yüzyıldan itibaren tefecilik Yahudi mesleği olarak giderek artan bir önem kazandı. *(Encyclopedia Judaica, France, cilt 7, sf.9-12)*

XII. ve XIII. yüzyıllarda tefecilik Alman Yahudilerinin en belirgin mesleği oldu. *(Encyclopedia Judaica, Germany, cilt 7, sf.458-462)*

Ortaçağ'da, Avrupa'da salgın hastalıklar, savaşlar ve kuraklık nedeniyle güçsüz duruma düşen halkın paraya ihtiyacı vardı. İhtiyaç içindeki halk, kilisenin bu konudaki yasağına rağmen Yahudilerden yüksek faiz karşılığı borç para almak zorunda kalıyordu. Bu durumu iyi değerlendiren Yahudiler kısa sürede büyük sermayelere sahip oldular:

X. yüzyılın kapanmasıyla ticaretle uğraşan Yahudiler, Hıristiyanların kilise kanunlarınca yasaklanmış olan borç verme ve kredi işlemlerinde uzmanlaştılar. **Birkaç 10 yıl içinde neredeyse Hıristiyan Avrupa'daki tüm nüfusun hemen hemen hepsi Yahudilere borçlandılar.** Ve Yahudiler tefecilik sonucu rehin aldıkları köy, kasaba hatta kiliselerin sahibi oldular. *(The Universal Jewish Encyclopedia, Moneylending, cilt 7, sf.618-622)*

Söz konusu tefeci Yahudiler faiz sistemi sayesinde bu denli zenginleşirken, kendilerini siyasi yönden sağlama almayı da ihmal etmediler. Uyguladıkları sömürüye halktan, kiliseden ya da asillerden gelecek herhangi bir tepkiye önlem olmak üzere bazı prens ve kralları kendilerine ortak yaptılar. Bu "iş birlikçileri" sayesinde kanunlara rağmen, rahatlıkla faiz sistemini işlettiler.

X. yüzyılda hükümet tarafından yasaklanmasına rağmen Yahudiler ortakları olan Prensler sayesinde tefecilik yapıyorlardı. *(The Universal Jewish Encylopedia, Moneylending, cilt 7, s. 618-622)*

Faiz ve tefecilik yoluyla büyük servet sahibi olan Yahudi bankerler, XVIII. ve XIX. yüzyılda bu servetlerini kullanarak, Avrupa ülkelerinde önemli bir güç elde ettiler. Bunun sonucu olarak Avrupa'nın en büyük devletleri, Yahudilerin Siyonist ideallerine büyük hizmette bulundular.

Tefecilik ve Antisemitizm

Tefecilik, Avrupa'da birçok önemli şehre gruplar halinde yerleşen bazı Yahudilerin yine temel aktivitesi haline geldi. Bu Yahudiler, kilisenin yasaklamasına rağmen faiz sistemiyle, insanları sömürmeye ve bu arada kendi zenginliklerini ve güçlerini artırmaya başladılar. Bu yolla sadece halkları değil kralları ve imparatorları da kendilerine bağımlı hale getiriyorlardı. Bu şekilde, Muharref Tevrat'a batıl geleneklere uyularak eklenen, milletlerin sömürülüp, güçsüz bırakılmalarıyla ilgili olan açıklamalar da uygulanmış oluyordu.

"Milletlerin zenginliği sana gelecek... Ve ecnebiler senin duvarlarını yapacaklar ve kralları sana hizmet edecekler...Ve milletlerin sütünü emeceksin..." *(İşaya Bölümü, 60/11-12)*

Tefecilik yoluyla oldukça yüklü sermayelerin sahibi olan Yahudiler ticarete de yöneldiler. Bazı yöneticiler ise kilisenin istekleri sonucunda Yahudilerin tefecilik

yapmalarını yasaklayarak onları ticarete teşvik ettiler. Bu teşviklerden yararlanan Yahudiler yine de tefecilikten vazgeçmediler ve gizli yollarla devam ettiler.

"I. Edward Yahudilerin tefecilik yapmalarını yasakladı. Bununla beraber ticaret yapmaya teşvik edildiler. Zenginler yün ve mısır ticareti yapmaya başladılar. Yine de bu, tefecilik için bir maske idi. Ve diğerleri de kanunla yasaklanmış olmasına rağmen tefeciliğe gizli olarak devam ettiler. Bu arada diğerleri de para kırarak büyük sermayeler kazandılar." *(Encyclopedia Judaica, England, cilt 6, sf.751)*

Bununla birlikte, Yahudiler sadece kendi mahkemelerinde yargılanabilmek gibi birçok imtiyazlar elde ettiler:

"1090'da IV. Henry, Speyer ve Worms Yahudilerine bazı haklar verdi. Ve arkasından gelen imparatorlar da onun bu hareketini devam ettirdiler. Bu haklar Yahudilerin sadece kendi soydaşları tarafından ve ancak kendi kanunlarına uygun olarak yargılanabileceklerini öngörüyordu. Yahudi cemaatlerinin kanunları Almanya'daki Yahudi cemaatleri tarafından kararlaştırılıyordu." *(Encyclopedia Judaica, Germany, cilt 7, sf.458-462)*

"Karolenj döneminde Yahudiler tamamıyla dini özgürlük yaşadılar. İstedikleri yerlerde yaşayıp, istediklere yere gidebilirlerdi. Yahudi cemaatleri kendi kendilerini yönetiyorlardı. Adalet sistemi kendi dini mahkemelerinde gerçekleşiyordu ve sinagog inşaa etmekte serbesttiler." *(Pictorial History of Jewish People, Nathan Ausubel, sf. 114)*

Kendilerine verilen bu imtiyazlara ve sağlanan rahat ortama rağmen bazı Yahudiler, tefecilik yoluyla bu milletleri ekonomik yönden kendilerine bağımlı hale getiriyorlardı. Bu, Hıristiyan halk arasında Yahudilere karşı güvensizlik ve tepki yarattı. Bu ve diğer bazı faktörler, Avrupa tarihinin yüz karalarından biri olan antisemitizmin doğmasına neden olmuştur. Bazı tefeci Yahudilerin maddi birikimi, Avrupa'nın Hıristiyan kitlelerinde Yahudilerin tümüne karşı fanatik bir nefretin gelişmesine sebebiyet vermiştir. Avrupa'nın karanlık yüzyılları boyunca Yahudi cemaatlerine karşı düzenlenen saldırılar (pogromlar) pek çok masum Yahudinin hayatına mal olmuş, Yahudileri toplumdan tecrit etmeye yönelik getto uygulamaları ise psikolojik bir baskı mekanizması olarak işlemiştir. İslam dünyasında ise hiçbir zaman antisemitizm görülmemiş, gerek Yahudiler gerekse Hıristiyanlar Allah'ın Kuran'da Müslümanlara emrettiği adalet ve hoşgörü prensiplerine uygun olarak, Müslüman yönetimler altında huzur bulmuşlardır.

"Dönen" Yahudiler...

Antisemitizmin güçlenmesi ile birlikte, Yahudiler Avrupa toplumlarından giderek daha fazla dışlanmaya başladılar. 1290'da İngiltere'den, XV. yüzyılın ilk yarısında Almanya'nın bazı şehirlerinden ve XVI. yüzyılda ise Fransa'dan sürüldüler. Buna rağmen, Yahudilerin bir kısmı yaşadıkları yerlerden ayırlmamayı başardılar. Birçok Yahudi dönme olarak, yani kendini Hıristiyan gibi göstererek, bu ülkelerin sınırları içinde kaldı. Buna en somut örnek Londra'da III. Henry tarafından 1234'te kurulan Domus Conversorum oldu. XVII. yüzyılda Yahudilerin İngiltere'ye tekrar resmi olarak kabul edilmelerine kadar faaliyetlerini sürdüren Domus Conversorum

ile ilgili "History of Anti-Semitism" (Anti-Semitizm Tarihi) adlı kitapta şu bilgiler veriliyor:

"Yahudiler İngiltere'ye modern çağdan önce girmeyi başarabildiler mi? 1234'te dönmeler için kurulan Domus Conversorum, Almanya, İspanya ve hatta Fas'tan üye toplamaya devam etti. Ayrıca Londra'ya gizli yollarla giren Yahudiler de oluyordu." *(The History of Antisemitism, Leon Poliakov, sf.203)*

Aynı kitap Fransa'da gizlice kalan Yahudiler için şöyle diyor:

"1394'de Fransa'dan çıkarıldıktan sonra, Fransa'da kesinlikle Yahudi kalmadı mı? Bazı tarihçiler, özellikle Robert Anchel, Yahudilerin gizli olarak veya dönme olarak buradaki yaşantılarına devam ettikleri hipotezini ortaya koydu. 1650'de Parisli Yahudiler, yani Yahudiliği gizli olarak sürdürmekle suçlandılar. XV. yüzyılda ne oldukları belli olamamakla beraber XVII. yüzyılda iyi ve sadık Katolikler gibi görünüyorlardı." (The History of Antisemitism, Leon Poliakov, sf.173)

"Yahudiler Fransa'nın güneydoğusunu terk edip Hıristiyanlığa dönerek genel halk içinde eridikten sonra, güneybatı 'Gizli Yahudilerin' yani 'Dönmelerin' gelişine şahit oldu... Kendi İbrani dinlerini ve adetlerini korurken, dıştan Katolikliği uygulayarak, kendilerinin keşfedilmesinden kurtulmuş oluyorlardı." *(Encyclopedia Judaica, France, cilt 7, sf.20)*

Yahudilerin İngiltere'ye resmi olarak tekrar kabul edilmelerinde Domus Conversorum'dan daha etkin rolü XVII. yüzyılın ilk yarısında Menasseh Ben Israel oynadı. Amsterdam Başhahamı olan Menasseh Ben Israel, kayıp on İsrail Kabilesi ile ilgili olarak hazırladığı "Hope of Israel" (İsrail'in Umudu) adlı kitabında, Yahudiler dünyanın bir ucundan diğer bir ucuna yayılmadıkça Mesih'in geleceğine dair olan kehanetin gerçekleşmeyeceğini savundu. Böylece Hıristiyanlarla ortak olan Mesih inancını kullanarak, kendilerini İngiltere'ye kabul ettirmek için gerekli koşulları hazırladı. *Judaica Ansiklopedisi*'nde bu konu şöyle anlatılır:

"Menasseh Ben Israel'in Latince olan bu eseri basılır basılmaz İngilizce'ye çevrildi ve Oliver Cromwell'in dünyada tek Yahudi bulunmayan ülke İngiltere'ye Yahudileri geri çağırma çabasında destek olacak bir eser haline geldi. Mesih'in tekrar gelişine dair olan kehanetin gerçekleşmesi ancak Yahudilerin dünyanın dört bir köşesine yayılmaları ile gerçekleşebilecekti. Menasseh Ben Israel ve İngiliz din adamları arasında Yahudilerin İngiltere'ye dönmelerini kabul ettirecek bir atmosfer oluşturuldu." *(Encyclopedia Judaica, cilt 15, sf.1006)*

"Ve Rab sizi yerin bir ucundan yerin öbür ucuna kadar bütün milletler arasına dağıtacak..." *(Tesniye Bölümü, 28/64)*

Yahudilerin İngiltere'ye geri gelmelerinde İngiltere'de kalan Yahudi dönmelerinin de rolü büyük oldu.

"Sir Henry Finch, Roger Williams, Edward Nicholas ve John Sadler Yahudilerin İngiltere tarafından resmi olarak kabul edilmelerini sağlamak için hareket başlatanların başında geliyorlardı; bunu insanlığın bir ölçüsü olarak veya kendi dönmeliklerini güvence altına almak için yapıyorlardı." *(Encyclopedia Judaica, England, cilt 6, sf.758)*

XVI. ve XVII. yüzyıllarda, bazı Yahudiler içinde bulundukları milletlerin yönetiminde etkin olabilmek ve olayları kendi çıkarlarına göre yönlendirebilmek için, sahip oldukları maddi gücü kullandılar. Kralların, prenslerin finansörlüğünü yapan Yahudiler, "saray Yahudisi" adı verilen yeni bir Yahudi sınıfı oluşturdular.

"Ortaçağ'da aracı görevi gören Saray Yahudileri (court Jew) ortaya çıktı. Bu kişiler imparatorların, kralların, prenslerin, papaların vazgeçilmez danışmanlarıydılar. Bazen de bu kişiler Hasdai Ibn Shaprut'un durumunda olduğu gibi saray doktoru da oluyorlardı. Bunların kralla olan kişisel yakınlıkları, Yahudilerle kral arasında direk bağlantı kurmalarını ve hatta Yahudilerin karşılaşabilecekleri herhangi bir zorluğu engellemelerini sağlıyordu. Almanya'da da saray Yahudisi olan birkaç kişi bulunmaktaydı. Bunlar birçok kraliyet birimini ve orduyu finanse ediyorlardı. Belki de en bilinen iki saray Yahudisi Jossl of Rosheim (1480-1554) ve Joseph (Jud) Suss Oppenheimer (1698-1738) idi.

Jossl of Rosheim bütün Avrupa'da etkisi bulunan yetenekli bir finansördü. Ne zaman Yahudi cemaati zor bir durumla karşılaşsa, hemen İmparator Charles IV veya kraliçe, prensler, piskoposlar ve Diet'lerle irtibata geçerdi. Joseph Suss Oppenheimer, Würtemberg Dükü'nün finansörüydü. Saraydaki bütün olaylara hakimdi." *(Pictorial History of the Jewish People, Nathan Ausubel, sf.124)*

"Krallığa ve prenslere ait olan her birimde bir saray Yahudisi bulunuyordu... 1673'te İmparator Leopold, bir Heidelberg Yahudisi olan Samuel Oppenheimer'ı saraya çağırttı ve ordularını hazırlama görevini verdi. 30 yıl boyunca, özellikle 1638'de Türklerin Viyana Kuşatması sırasında ve Fransa'ya karşı olan savaşlarda kendini bu işe verdi. Max von Baden, Avusturya ordusunun Oppenheimer olmasaydı yok olacağını yazdı. Prens Eugene onun hizmeti olmadan hareket etmeyi reddetti." (History of Anti-Semitism, Leons Poliakov, sf.229)

Bu Yahudi dönmeleri "Society For The Culture and Science of Judaism" (Yahudilik İlim ve Kültürü için Topluluk) adında bir grup kurdular. Böyle bir grup kurmaları, Hıristiyan görünmelerine rağmen Yahudilikten kesinlikle ayrılmadıklarını göstermiş oluyordu.

"Bu kuruluşun (Society for the Culture and Science of Judaism) kurucuları arasında I. L. Auerbach, E. Gans, H. Heine, I.M,Jost, M. Moser ve L. Zunz vardı, ki bunların çoğu dönme idiler." *(Encyclopedia Judaica, Germany, cilt 7, sf.458-462)*

Finans-kapital'den Güç Alan Siyonizm

XVIII. ve XIX. yüzyıllarda Yahudiler maddi ve siyasal güçlerinin doruk noktasına ulaştılar. XIX. yüzyılda, bütün dünyada Yahudi finans imparatorlukları kuruldu. Rothschild, Goldsmith, Warburg, Lehmon ve Speyer Avrupa ekonomisini büyük çapta ele geçiren Yahudi hanedanlarının başında geliyorlardı.

Yahudiler, maddi imkanlarını kullanarak devlet kademelerinde önemli görevler aldılar. Bu şekilde, aynı dönemde gelişen Siyonizme önemli destek sağladılar. Mason localarını organize ederek Siyonizme kazandırdıkları krallar, devlet başkanları, başbakanlar ve parlamento üyeleri sayesinde İsrail'in kuruluşuna zemin hazırladılar. "Dünya hakimiyeti" için en güçlü devletleri kontrolleri altına almaları

gerektiğinin bilincinde olan Siyonist Yahudiler ellerindeki imkanları bunun için kullandılar.

"Siyonizmin kuvvetlendiği 1840'lar ile İsrail Devleti'nin kurulduğu 1948 yılı arasında Avusturya'da 95, Fransa'da 75, Almanya'da 150, İngiltere'de 90, sömürgelerinde 78, İtalya'da 54, Polonya'da 156, ABD'de 50 civarında Yahudi, üst düzey devlet kademelerinde bakanlık, başbakanlık ve parlamento üyeliği yapmıştır." *(Universal Jewish Encyclopedia, cilt 7, Public Office Jews in, sf.22-29)*

Başlangıcından İsrail'in kuruluşuna dek Siyonizme en büyük desteği veren ülke İngiltere oldu. XIX. yüzyıl başlarında Siyonistler ülkede büyük bir etkiye sahiptiler. Özellikle İngiliz ekonomisinde ve parlamentoda büyük söz sahibiydiler. Bunun sonucu olarak İngiliz politikacıları 1840'lı yıllardan itibaren Filistin'de bir Yahudi devleti kurma planlarına ilgi göstermeye başladılar.

Bu dönemde Sefardi Yahudisi Benjamin Disraeli başbakanlığa seçildi. Ülkenin yönetimindeki etkilerinin gücüne güvenerek, İngiltere'nin isminin İsrail olarak değiştirilmesini parlamentoya teklif etti. Benjamin Disraeli ve Kraliçe Victoria'nın oğlu büyük mason üstadı Kral VII. Edward, Avam Kamarası'nın kapılarını Baron Lionel, Nathaniel de Rothschild, Sir Arthur Montague, Lionel Cohen, Sir Julian Goldschmit gibi büyük servet sahibi Yahudi bankerlere açtılar. Bunu takip eden dönemlerde birçok Yahudi belediye başkanlığı, savcılık, belediye meclis üyeliği gibi devlet kademelerinde görev aldılar.

"1871'de Yahudi Sir George Jessel başsavcı oldu ve birçok Yahudi hükümette görev aldılar. 1909'da Herbert Samuel (daha sonra Viscount oldu) Kabine Başkanı oldu. Sir David Salomons 1855'te Büyük Belediye Reisliği'ne getirilen ilk Yahudi oldu; ve bu görevi sonraki dönemlerde birçok Yahudi devam ettirdi.

İngiliz hükümeti tarafından desteklenen Sir Moses Montefiore, bütün Yahudilerin elçiliğini üstlendi. 1885'te Lord Rothschild'e asilzadelik ünvanı verildi." *(Encyclopedia Judaica, England, cilt 6, sf.750-758)*

Her ikisi de Yahudi olan Lord Isaac Reading Adalet Bakanlığı'na, Sir Herbert Samuel de Vadedilmiş Toprakları idare etmek ve orada bir Yahudi devleti kurmak için Filistin Yüksek Komiserliği'ne atandı. Bu dönemde İngiltere Başbakanlığı'nı mason Llyod George yürütüyordu. Kabinesinde 6 tane Yahudi başmüşavir olarak görev yapmaktaydı.

Bununla birlikte Siyonistler, kısa sürede İngiltere'de masonluğu yaygın hale getirdiler. Birçok kral, prens, kont ve dük mason oldu. İngiliz devlet adamlarından mason olanlardan birkaçı şunlardır:

İngiltere Kralı IV. George, *(Mimar Sinan Dergisi, sayı 22, sf.75)*

Kral VIII. Edward, *(Mimar Sinan Dergisi, sayı 22, sf.25)*

Kral VII Edward, *(Türk Mason Dergisi, yıl 1, sayı 1, sf.50)*

İngiltere ve İrlanda İmparatoru Frederic De Galle. *(Türk Mason Dergisi, yıl 1, sayı 1, sf.50)*

1876'da Siyonistlerin liderliğini üstlenen George Elliot tarafından "Siyon Aşıkları" adı verilen ilk İngiliz Siyonist Teşkilatı kuruldu. Teşkilatın politikası zengin

Yahudileri ve İngiliz politikacıları organize ederek "Siyon idealinin" gerçekleşmesini sağlamaktı.

Fransa'da ise Siyonistler çok sayıda olmamalarına rağmen, Fransız masonluğu sayesinde, hükümeti Siyonizme destek verecek şekilde yönlendirebildiler.

Almanya'da da ünlü Siyonist lider Theodor Herzl, yüksek dereceli bir mason olan Alman İmparator II. Wilhelm ile temasa geçti. Bunun sonucunda Almanlar, Osmanlı İmparatorluğu'nun Alman vatandaşlarına tanıdığı toprak satışı iznini Yahudilerin adına kullandılar. Diğer Avrupa devletlerinden gelen Yahudileri Alman vatandaşı yaparak Filistin'de toprak satın almalarını sağladılar. Bu şekilde Filistin'e çok sayıda Yahudi yerleştirilmiş oldu.

Siyonistler tefecilik ve faiz yoluyla elde ettikleri büyük serveti kullanarak bulundukları ülkelerdeki kralları, başbakanları ve üst düzey devlet adamlarını kontrolleri altına aldılar. Bu Tevrat'ta yer alan bir vaadin uygulamasıydı:

"Ve ecnebiler senin duvarlarını yapacaklar, ve kralları sana hizmet edecekler" *(İşaya Bölümü, 60/10)*

Kapitalizme Giden Yol: Protestanlık

Ortaçağ Katolik Kilisesi'nin faizi kesin olarak yasaklıyor olması, faiz sisteminin çok fazla yayılmasına engel oluyordu. XVI. yüzyılda Avrupa'da doğan yeni bir mezhep, bu konuda çok farklı bir yaklaşım getirdi. Bu mezhep, Protestanlıktı.

Tarihte Yahudi aleyhtarı gibi gösterilen Martin Luther tarafından kurulan Protestanlık, aksine gerek kaynağı, gerek kurucuları ve gerekse savunucuları açısından Yahudilerle oldukça yakından alakalıydı. Katolik Kilisesi'ne karşı başlatılan bu hareket kaynak olarak Tevrat'ı alıyordu:

"Hıristiyanlıktaki reform hareketleri, Yahudi edebiyatı ve felsefesinden oldukça etkilendi. Bu tip hareketlerle 'Yahudileşmeleri' nedeniyle düşman edindiler. Birçoğu Tevrat'la bağlantılıydı. Bu nedenle bu hareketler Tevrat'ın yeni tercümelerine önayak oldu." *(The Universal Jewish Encyclopedia, Christianity, sf. 185)*

"Değişikliğe yol açan esas hareket Tevrat'a, İbranice'ye ve Tevrat'la ilgili çalışmalara gösterdiği ilgi ile reform hareketi olmuştur." *(The History of Anti-Semitism, Leon Poliakov, sf. 198)*

Reform hareketlerinin ve Protestanlığın ilk olarak Yahudiler tarafından desteklenerek benimsenmesi, bu yeniliğin Yahudilere ne derece olumlu hizmetlerde bulunacağının bir göstergesidir.

"Luther'in Roma Katolikliğine getirdiği yıkıcı darbe ilk olarak Yahudiler tarafından benimsendi." *(Encyclopedia Judaica, cilt 11, sf. 584)*

"Özellikle Sefardi diasporasından olan Joseph ha-Kohen gibi bazı Yahudi bilim adamlarının Reform'a karşı oldukça büyük sempatileri vardı." *(Encyclopedia Judaica, cilt 11, sf. 584)*

Martin Luther, reform hareketleri başlamadan önce Yahudilikle, Tevrat ve İbranice'yle ilgileniyordu. Bu ilgisini ilk olarak "Jesus Christ Was Born A Jew" (İsa

Mesih bir Yahudi Olarak Doğdu) adlı kitabında gösterdi. Luther'in Yahudilerle ilgili olarak söyledikleri onun bu ilgisini açıkça gösteriyor:

"Yahudiler bizim Tanrımızın akrabaları, kuzenleri ve kardeşleridir. Katoliklere sesleniyorum; bana kafir demekten yorulduklarında Yahudi desinler." *(History of Anti-Semitism, Leon Poliakov, sf.221)*

Yahudiler de Martin Luther'in Yahudi hedeflerine hizmet eden bir "Gizli-Yahudi" olduğunu belirtmekte hiçbir sakınca görmüyorlardı.

"Kabalist Abraham B. Eliezer ha-Levi, Luther'in Hıristiyanları yavaş yavaş eğitmeye çalışan bir 'Gizli Yahudi' olduğunu söyledi." *(Encyclopedia Judaica, cilt 14, sf. 21)*

Sadece Yahudiler değil, Kilise ve halk da Martin Luther ve taraftarlarının "yarı Yahudi veya gizli Yahudi" olduklarını düşünüyorlardı:

"Martin Luther kilise tarafından 'Yarı Yahudi' olarak adlandırıldı... Abraham Farissol gibi bazı Yahudiler, Luther'i 'gizli bir Yahudi', dini gerçeği ve adaleti ayakta tutan bir yenilikçi olarak tanımlarken, anti-putperest yenilikleri Yahudiliğe dönüş olarak belirttiler." *(Encyclopedia Judaica, cilt 11, sf. 585)*

"XV. ve XVI. yüzyıldaki Hıristiyan Reformcuların en büyükleri İbrani dilini ve bir derecede Yahudi edebiyatını biliyorlardı. Hepsi Tevrat'a yönelmişlerdi. Bunların arasında John Huss, Zwingli, Michael Servetus, Calvin ve Luther vardı. Hepsi karşıtları tarafından 'tam' veya 'yarı Yahudi' olarak adlandırıldılar." *(The Universal Jewish Encyclopedia, Christianity, sf.185)*

Luther'in yol göstericisi ve eğitmeni olarak kabul ettiği Reuchlin ise Yahudiliğe, Kabala'ya ve İbraniceye olan ilgisi ile tanınan ve Kabala'dan yola çıkarak Hıristiyan Kabalası'nı hazırlayan bir Kabalistti.

"Martin Luther daha sonraki zamanlarda dahi Reuchlin'i yol göstericisi ve öğretmeni olarak tanımladı." *(Encyclopedia Judaica, cilt 11, sf.584)*

"Katolik rahipler Talmud'un anti-Hıristiyan olduğuna inanırlarken, **John Reuchlin adındaki Alman profesör Talmud'un anti-Hıristiyan olmadığını öne sürdü.** Bunun üzerine birçok Hıristiyan aydını İbraniceye ve Tevrat'a yöneldi. Başka olayların da etkisiyle birçok Hıristiyan Martin Luther'in önderliğinde Katolik Kilisesi'nden ayrıldılar." *(A Zionist Primer, edited by Sundel Doniger, sf.17)*

Kilisenin etkisini zayıflatarak hareket kabiliyetlerini artırmak isteyen Yahudiler, Protestanlığı bu hedeflerinde kullandılar, öyle ki Protestanlık uygulama yönünden Hıristiyanlıktan çok, Yahudiliğe yakın bir din haline geldi.

"Bu din Yahudi dinine Katoliklikten daha yakın, çünkü onlar İncil'i takip ediyorlar, sadece İsa ve Paul'un öğretilerini veya Yeni Ahit'i değil, Yahudilerin Tevrat'ını da takip ediyorlar" *(A Zionist Primer, edited by Sundel Doniger, sf.17)*

Bu şekilde 1788 yılında Protestanlık mezhebini yasallaştırmak için kurulan komisyon bir süre sonra Yahudiler için de aynı görevi üstlendi.

"1788'de Protestanlık için yurttaşlık hakları ayarlayan komisyonun başında bulunan Malasherbes, Yahudiler içinde aynı görevle XIV. Louis tarafından görevlendirildi." *(Encyclopedia Judaica, France, cilt 7, sf. 82)*

Yahudiler, Protestanlığın yaygın olarak kabul edildiği ülkelere özel bir ilgiyle yaklaşırken, bu ülkelerin de Yahudilere olan ilgisi aynı şekildeydi:

"İspanya ve Portekiz'deki Marrano'lar (Yahudi dönmeleri) kendileri için yeni bir ümit gördüler. Birçoğu artık Protestan olan Hollanda'ya yerleşmenin yollarını arıyorlardı." *(Pictorial History of Jewish People, Nathan Ausubel, sf.111)*

Protestanlıkla beraber faiz uygulaması ve bunun devamı olan kapitalist sistem de kabul görmüş oluyordu. Max Weber "Protestan Ahlakı ve Kapitalizm Ruhu" adlı kitabında Protestanlığın kapitalizme olan etkilerini açıkça ifade ediyordu. *Encyclopedia Britannica'*da kapitalizmin doğuşunda ve faizin yaygınlaşmasında Protestanlığın etkisi şöyle anlatılıyor:

"Ortaçağ'daki Katolik Kilisesi, kapitalist ideolojiye ve bu ideolojinin gelişmesine engel teşkil ediyordu. Tefecilik sadece Hıristiyan olmayanlara mahsustu. Kilise ve o dönemin otoritelerine göre faiz kanunlara aykırıydı... XVI. ve XVII. yüzyıllarda Protestan reform hareketi Kuzey Avrupa'ya kapitalizmin yayılmasıyla sonuçlandı. Bu özellikle Hollanda ve İngiltere'de gerçekleşti. Bu yeni din ve ekonomik gelişme arasındaki kronolojik ve coğrafi bağlantı, Protestanlığın modern kapitalizmin yayılmasına neden olduğunu gösterir. Doktrinlerdeki değişikliklerle kapitalistlerin yaptıkları yanlış olmaktan çıkarılmış ve hatta bunların yaşam biçimlerine bir onay verilmiş oldu. Ticaret ve endüstri genişledikçe Protestanlar daha zengin olmak için malın biriktirilmesini kural olarak getirdiler." (Encyclopedia Britannica, cilt 4, sf. 840)

Faizin Hıristiyanlık tarafından yasaklanmadığını söyleyerek Yahudi kapitalistlere büyük bir hizmette bulunan diğer bir reform hareketi öncüsü Fransız Calvin'di.

"De Usuris" (Faiz) adlı kitabında Calvin, İncil'in Luka bölümünde 6/35'teki cümle üzerinde şu yorumda bulundu; 'Faizi kötüleyen hiçbir yazılı dini kanıt bulunmamaktadır'." *(Encyclopedia Judaica, cilt 5, sf.66)*

Protestanlığın bir devamı olarak oluşan Püritenlik de yine Tevrat'a dayanarak ortaya çıktı. Bir kaynakta bu konuya şöyle dikkat çekilir:

"Tevrat'ın Püritenizm ve daha sonraki Anglo-Amerikan mezheplerindeki etkileri oldukça büyüktür." *(The Universal Jewish Encyclopedia, Christianity, sf.185)*

Politik olayları perde arkasından yöneten bazı Yahudiler, İngiltere'de krallığı yıkarak "Yahudi dostu" tanımlamasına uygun Cromwell'i başa geçirmek için bu sefer de Püritenleri kullandılar. Bu arada yeni hükümetin finansörleri Yahudilerdi.

"Püriten burjuvazisi krallığı yıkarak 1649'da Cromwell'i başa getirdi. Bu arada Londra'da bulunan bir Marrano (Yahudi Dönmesi) kolonisi hükümet için finansal ve politik hizmette bulunuyordu." *(The History of Anti-Semitism, Leon Poliakov, sf.205)*

"Devrim ve Püriten doktrininin İngilizler arasında yayılmasıyla, Yahudilere karşı bakışta olumlu değişmeler oldu. Buna bağlı olarak Tevrat'a verilen önem de arttı." *(Encyclopedia Judaica, England, cilt 6, sf.752)*

Yahudilerin 1290'da İngiltere sınırlarından çıkarılmalarından sonra tekrar bu ülkeye geri dönmelerinde önemli rolü olan Menasseh Ben Israel, en büyük desteği Cromwell ve Püritenlerden aldı.

"Bu arada Menasseh Ben Israel Londra'da görülmeye başladı. Püritenleri, Yahudileri İngiltere'ye geri getirmeleri için ikna etti." *(Pictorial History of Jewish People, Nathan Ausubel, sf.118)*

Yahudilerle Protestanlar arasında kurulan yakın ilişki XX. yüzyılda da Siyonistlerle kimi Protestan gruplar arasında aynı sadakatle devam etmektedir.

"Yahudiler ve Protestanlar arasındaki bağlantı politikada da önemli bir yer teşkil eder. İsrail'de yaptığı bir konuşmada (Protestan Kilisesi üyesi olan) Jerry Falwell şöyle diyor: 'Anti-İsrail fikrine sahip hiçbir adayın senatör olamayacağı günler yakındır'." *(They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.244)*

"Protestanlar da İsrail'i ve Yahudileri desteklemeye başlıyorlar, çünkü Tanrı'nın seçtiği insanlar olduklarına inanıyorlar. Ayrıca Kutsal Toprakların İsrail'in elinde bulunması İsa'nın tekrar geleceğinin bir kanıtı. Begin şöyle diyor: 'Falwell 20 milyon Amerikalı Hıristiyanı temsil eden adam." *(They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.181)*

İspanya’dan Osmanlı’ya

Yahudi tarihinin en önemli olaylarından biri olan İspanya sürgününü tüm gizli kalmış yönleri ile ele aldığımız bu bölümü okurken, göz önünde bulundurulması gereken bazı noktalar vardır. Öncelikle, Yahudilerin Ortaçağ Avrupası'nda maruz kaldıkları baskı, zulüm ve kötü muameleleri vicdan sahibi ve adalete inanan her insan gibi biz de kesinlikle kınıyoruz. Bununla birlikte, aynı dönemde Yahudi toplumu içindeki bazı çevreler, tefecilik gibi bazı uygulamaları nedeniyle Hıristiyan dünyasında ciddi bir tedirginlik ve rahatsızlığa neden olmuşlardır. Bu çevreler, Hz. Musa'nın tebliğ ettiği dini yaşamayan, Tevrat'a batıl geleneklere dayanılarak sonradan eklenen bölümlere göre kendilerine bir hayat kuran çevrelerdir. Bunların savundukları değerlerin neler olduğu ise, günümüzde Siyonizmin acımasız ve bencil uygulamalarında en açık şekli ile görülmektedir.

Eleştirdiğimiz eğilim, Allah'a kulluk ve güzel ahlak esasları üzerine kurulmuş olan Yahudiliği gerçek anlamından çıkararak, koyu ve şoven bir ulusçuluk haline getiren, maddi menfaati herşeyden önde tutan ve diğer milletleri sömürmeyi ya da kullanmayı adeta ulusal bir görev olarak kabul eden tutucu, katı, "Yahudi ideolojisi"dir. Bu kavram, İsrail'in en önemli eleştirel yazarlarından biri olan Prof. Israel Shahak tarafından dile getirilmiş ve detaylarıyla ortaya konmuştur. Shahak'ın açıkladığı gibi, Ortaçağ'dan itibaren Yahudi cemaatlerinin içinde diğer insanlara husumetle bakan bir kibir ve bağnazlık gelişmiştir ve bu yapı, halen İsrail'in Ortadoğu'da gerçekleştirdiği insanlık suçlarında ortaya çıkmaktadır. Bu yapıyı tanımlamak için "Siyonizm" kavramını kullanabiliriz (her ne kadar bu kavram 19. yüzyılda ortaya çıkmış olsa da.)

Yahudi dinini samimi bir inançla benimseyen, dünyevi amaçlara yönelik bir ideoloji olarak değil, Allah'a kulluğun yolu olarak gören tüm dindar Yahudiler -veya "liberal" Yahudiler-ise kuşkusuz burada eleştirilen bağnaz Siyonist yaklaşımdan uzaktır. Bu ayrımın titizlikle gözetilmesi gerekir. Örnek vermek gerekirse; Nazileri eleştirmek son derece haklıdır, ama bu bizim Alman milletine karşı herhangi bir olumsuz duygu ve düşünce beslememize neden olmaz. Aynı ölçü burada da geçerlidir.

Sürgünün Başlangıcı

Yahudi toplumunun 1492'de İspanya'dan sürülmesi, tarihlerinde çığır açan bir olay olarak kabul edilir. Sefarad Yahudilerinin İspanya'dan göçü stratejik açıdan Yahudileri, Kutsal Topraklar'ı ve Osmanlı'yı en çok etkileyen olaylardan biridir. Yahudiler, huzuru, güvenliği ve refahı İslam topraklarında bulmuşlar, sığınabilecekleri tek yer Müslümanların hoşgörüsü olmuştur. Ancak İspanya sürgününün bir de görünmeyen yüzü vardır.

İspanya, o dönem çok sayıda Yahudinin yaşadığı son Hıristiyan ülkesiydi. Bunların 200 binden fazlasını "Conversolar" (dönmeler) yani sonradan Hıristiyan olanlar oluşturuyordu. Ancak conversoların tamamına yakını gizli şekilde Yahudi

şeriatını uygulamaya devam ediyordu. 1290'da İngiltere'den ve 1394'de Fransa'dan sürülen Yahudiler, 1492'de de İspanya'dan sürüldüler. 200 binden fazla Yahudi, büyük bir bölümü Osmanlı İmparatorluğu olmak üzere Kuzey Afrika kıyılarına ve Avrupa'nın çeşitli bölgelerine yerleştiler.

Tevrat'ın ve Yahudi ideolojisinin temelleri dikkatli şekilde incelendiğinde, Yahudilerin İspanya'dan kovulmalarıyla başlayan sürecin, büyük bir anlam taşıdığı görülüyor. Kutsal Topraklar'a varılması, bu sürecin getirdiği önemli sonuçlardan biri. Çünkü İspanya sürgünü Yahudilere, Kutsal Topraklar'ın kapısını açan anahtarlardan biri olmuştur. Yahudilerin çeşitli ülkelerden niçin peş peşe sürüldükleri sorusu ise konunun diğer bir ilginç yönüdür.

Bu sürgünlerin nedeni yüzlerce yıldır, Hıristiyan halkın kapıldığı bağnaz bir Yahudi aleyhtarlığı olarak gösterildi. Bunda kuşkusuz haklılık payı vardır. Ancak, bu konuda Yahudi toplumunun içinde yer alan bir kısım insanların da etken olabileceği ihtimali hep görmezlikten gelindi. Her fırsatta, Yahudilere yöneltilen bütün suçlamaların iftira olduğu vurgulandı. Kuşkusuz bu suçlamalarda masum ve kötülükle hiçbir ilgisi olmayan insanlar da iftiralara ve baskıcı uygulamalara maruz kalıyorlardı. Ancak bu durum, Yahudi toplumu içindeki belli bir kesimin halkı rahatsız eden, onlara sıkıntı veren uygulamalarda bulundukları gerçeğini de değiştirmiyordu.

Bu uygulamaların ne olduğunu, Yahudi şeriatını incelediğimizde görebiliriz.

"Yahudi şeriatı"nın kaynağı "Halakha"dır. Halakha, hahamların "bir Yahudi nasıl yaşamalı" sorusunun cevabını en ayrıntılı biçimde vermek için hazırladıkları ve asırlar boyu yeni eklemelerle genişlemiş yazılı bir dini kaynaktır. Klasik Yahudiliğe göre, bir Yahudi günlük hayatını nasıl geçirmesi gerektiğini öğrenmek için Tevrat'a ya da Eski Ahit'in öteki kitaplarına bakmamalıdır. Bunlar, sıradan insanlar tarafından anlaşılamazlar çünkü. Bunların anlamını sadece hahamlar kavrar ve Yahudi toplumu da dini onlardan öğrenir. Halakha, hahamların Yahudi toplumuna verdiği bu eğitimin toplandığı kaynaktır. Halakha'nın en önemli kaynağı ise, "Talmud" adı verilen çok ciltli bir kitaptır.

Talmud'un büyük bölümü, Yahudi olmayanlara karşı kin beslemeyi ve imkan buldukça da bu kini eyleme dönüştürmeyi emretmektedir.

Öncelikle, diğer iki İlahi dine karşı son derece saldırgan bir tutum göze çarpar. Talmud yazarlarının tüm yeryüzünde şiddetle karşı oldukları insan Hz. İsa'dır. Yine Talmud'a göre, Yahudiler ellerine geçen İncil'leri, eğer şartlar uygunsa, yakmakla yükümlüdürler.

Talmud'un Yahudi olmayanlar hakkında verdiği diğer bazı ilginç hükümler şöyledir:

• Bir Yahudi bir mezarlığın yanından geçerken, eğer o yer bir Yahudi mezarlığı ise orada yatanları takdis eden kısa bir dua okumalı, ancak mezarlık Yahudi olmayanlara ait ise orada yatanların annelerine lanet etmelidir. *(Tractate Berakhot, sf. 58b; Jewish History, Jewish Religion, Israel Shahak, sf.23.)*

• Talmud yazarlarının en büyüklerinden olan Maimonides, bir Yahudi olmayanın hayatının kurtarılması konusunda da önemli hükümler vermiştir. Bu hükümlerin biri şöyledir:

Kendileriyle savaş halinde olmadığımız Yahudi olmayanlara gelince, ölümlerine doğrudan sebebiyet vermek yanlıştır, fakat eğer ölüm anındaysalar onların hayatlarını kurtarmak yasaklanmıştır. Örneğin bir Yahudi olmayanın denize düştüğü görülürse, boğulmaktan kurtarılmamalıdır. *(Maimonides, Guide, "Murderer", 4, 11; Israel Shahak. Jewish History, Jewish Religion*, *sf.80)*

Maimonides'e göre, bir Yahudi doktorun bir Yahudi olmayanı iyileştirmesi de, karşılığında para kazanılsa dahi, yasaktır. Ancak burada dikkat edilmesi gereken bir noktaya değinir: Eğer Yahudi bir doktorun bir Yahudi olmayanı iyileştirmekten kaçınması, Yahudiler'e karşı toplumsal bir tepki gelişmesine neden olacaksa, o halde yasak ortadan kalkar ve hastanın iyileştirilmesi gerekir. *(Guide, "Idolatry", Maimonides, 10, 1-2; Israel Shahak. Jewish History, Jewish Religion, sf.80-1)*

• Talmud'un en büyük yazarlarından biri olan Maimonides'in ırkçı fikirleri de oldukça ilginçtir. Bir yerde şöyle yazar:

Türklerin bir kısmı ve kuzeydeki göçebeler ve zenciler ve güneydeki göçebeler ve bizim coğrafyamızda yaşayıp da onlara benzeyenler; bunların tabiatı daha çok düşük sesli bazı hayvanların tabiatına benzer. Benim düşünceme göre, bunlar insan seviyesinde değildirler. Seviyeleri bir insan ile bir maymunun seviyeleri arasında bir yerdedir. Çünkü görünüşleri maymundan daha çok insana benzemektedir. *(Guide Kitap III, Maimonides. Bölüm 51; Jewish History, Jewish Religion, Israel Shahak, sf.82)*

• Haham Sofer, Responsum adlı Talmudik çalışmasında, Osmanlı İmparatorluğu içindeki Müslümanlar ve Hıristiyanlar hakkında ilginç yorumlar yapar. Buna göre, bunlar, "başka İlahlara tapan putperestlerdir ve dolayısıyla dolaylı yoldan öldürülmeleri doğrudur". Dahası, Sofer bu iki grubu, Eski Ahit'te adı geçen Amalek kabilesine benzetir. *(Jewish History, Jewish Religion, Israel Shahak, sf.84)* Eski Ahit'te Amalekler hakkında verilen hüküm ise şöyledir:

Orduların Rabbi şöyle diyor: Amalek'in İsrail'e yaptığını, Mısır'dan çıktığı zaman yolda ona karşı nasıl durduğunu arayacağım. Şimdi git, Amaleki vur ve onların herşeylerini tamamen yok et ve onları esirgeme ve erkekten kadına, çocuktan emzikte olana, öküzden koyuna, deveden eşeğe kadar hepsini öldür. *(I. Samuel Bölümü, 15:1)*

• Talmud'un cinsel suçlar (zina) hakkında verdiği hükümler de ilginçtir. Eğer bir Yahudi erkek, bir Yahudi kadınla evlilik dışı bir cinsel ilişkiye girerse, her ikisinin de öldürülmesi gerekir. Oysa eğer kadın bir Yahudi olmayan ise, bu kez erkek sadece dayak yer; kadın ise yine ölüm cezasına çarptırılır. Aynı hüküm, Yahudi bir erkeğin Yahudi olmayan bir kadına tecavüz etmesi durumunda da geçerlidir. Bunun arkasında yatan mantık ise, Yahudi olmayan kadının her durumda "baştan çıkarıcı" sayılmasıdır. Kadın, "bir Yahudiyi günaha sokmuş" olduğu için ne olursa olsun birinci dereceden suçlu sayılmaktadır. *(Guide, "Prohibitions on Sexual Intercourse", Maimonides, 12, 10; "Goy", Talmudic Encyclopedia; Israel Shahak, Jewish History,*

Jewish Religion, sf.87) Nitekim Maimonides, Yahudi olmayan tüm kadınlar için "N.Sh.G.Z." kısaltmasını kullanır. Bunlar, İbranice'deki "niddah, shifhah, goyah, zonah" kelimelerinin baş harfleridir. Kelimelerin anlamı ise şudur: "Kirli, köle, Yahudi olmayan, fahişe" *(Maimonides, Guide, "Prohibitions on Sexual Intercourse", 12, 1-3; Jewish History, Jewish Religion, Israel Shahak, s.87)*

• Yahudiler ile Yahudi olmayanlar arasındaki mal mülk ilişkileri hakkında da Talmud'un önemli hükümleri vardır. Eğer bir Yahudi kayıp bir eşya bulur da onun sahibinin bir Yahudi olduğunu fark ederse bunu sahibine geri vermekle yükümlüdür. Fakat eğer malı yitiren kişi bir Yahudi olmayan ise, malın ona geri verilmemesi emredilir. Bir Yahudi olmayana hediye vermek ise kesin biçimde yasaklanmıştır. (Ancak hahamlar, bir sonraki aşamada Yahudilere maddi kar getirebilecek hediyelere -bir başka deyişle rüşvetlere- izin verirler.) Alışveriş sırasında Yahudi olmayanlara hile yapmak ise, eğer "dolaylı" yoldan olursa, meşru sayılır. Örneğin bir Yahudi, karşısındaki müşterinin kendisine yanlışlıkla fazla para verdiğini fark ederse, "senin yaptığın hesaba güvendim, benim saymama gerek yok" demelidir. Böylece eğer karşı taraf durumu sonradan fark ederse, suçlu duruma düşmez. *(Jewish History, Jewish Religion, Israel Shahak, sf. 88-89)*

Bu saydıklarımız, Talmud'un Yahudi olmayanlara yönelik düşmanca hükümlerine yalnızca birkaç örnektir. Yahudi geleneğinin bu geleneksel "şeriat kitabı" araştırıldığında, buna benzer daha pek çok hükme rastlamak mümkündür. Ancak bu birkaç örnek bile, "Yahudi ideolojisi"nin içeriği hakkında fikir sahibi olmak için yeterlidir.

Söz konusu "Yahudi ideolojisi", Tevrat'ın ve Eski Ahit'in diğer kitaplarının hükümlerini de kendi düşüncesine göre yorumlamakta ve çarpıtmaktadır. Örneğin Hz. Musa'ya verilen "On Emir"den sekizincisi olan "Çalmayacaksın" *(Çıkış Bölümü, 20:15)* hükmü, "bir Yahudiyi çalmamak" (yani kaçırmamak ya da rehin almamak) konusunda konulmuş bir yasak olarak açıklanır. Hükmün mal değil de insan "çalmak" şeklinde yorumlanmasının nedeni, "On Emir"in yalnızca ölümcül suçları içerdiğine dair Talmud yazarlarınca yapılmış bir kabuldür. Öte yandan, Yahudi olmayanların rehin alınması zaten Talmud tarafından izin verilen bir eylemdir. *(Çıkış Bölümü, sf.36)*

"Kardeşini kendin gibi seveceksin" *(Levililer Bölümü, 19:11)* hükmünün yorumlanması da aynı şekildedir; "kardeşler" yalnızca Yahudilerdir. Nitekim bir Yahudi genel olarak Talmud tarafından bir Yahudi olmayanın hayatını kurtarmaktan alıkonur, açıklaması da şöyle yapılır; "çünkü o senin kardeşin değildir." *(Levililer Bölümü, sf.37)*

Yahudilere yönelen antisemitizm uygulamalarında, Hıristiyan toplumların bağnazlığı ve barbarlığının yanı sıra, üstte açıkladığımız hükümlerde ortaya çıkan "Yahudi ideolojisi"nin de bir rolü olduğuna dikkat etmek gerekir.

Yahudilerin bu nedenlerden dolayı içinde bulundukları toplumdan aldıkları tepki, İspanya'da eski yöntemleri geliştirip yeniden uygulamalarına yol açtı. Bu "dönmelik" sistemiydi. Yahudi dinini terk edip Hıristiyan olduğunu ilan eden on binlerce Yahudinin tamamına yakını bundan sonra bu iki taraflı sistemi uygulamaya

başladılar. Bu kimlik sayesinde daha rahat faaliyet gösteren Yahudiler, devlet yönetiminde önemli noktalara geldiler.

"Yahudiliklerini gizlice devam ettiren bir Yeni Hıristiyan kesimi meydana geldi ki bunlar çok kısa süre içinde devletin (İspanya Devleti) kilit noktalarına yerleştiler. Bu 'dönmeler'i diğer Hıristiyan kesimden ayıran özellik, koşullardan dolayı dışarıya Hıristiyan görünüp evlerinin içinde -gizlice- Yahudi olarak yaşamaya devam etmeleriydi... Bu gruba dahil kişiler, yeni kimlikleri sayesinde, devletin en üst düzeylerinde görev almayı başarmışlardır." *(Türkiye Yahudileri, Moshe Sevilla-Şaron, sf.27)*

"Yahudiler, Hıristiyanlığa döner dönmez üzerlerindeki baskıdan kurtuldular ve birkaç senede nüfusun en zengin kısmı haline geldiler. Daha da ilginç olanı, devlet memuriyetlerinde görev aldılar. Bazıları asil ailelerle evlendiler. Ülkedeki kargaşa dönemlerinde fakirleşmiş olan aristokratlar, Yahudilerle evliliğin getireceği zenginlikten hoşnuttular. Dönmeler kiliseye bile girmişlerdi." *(The Rise of Spanish Inquisition, Robert Hale, sf.107)*

Bütün bu gelişmelerin ardından Yahudilerin İspanya'dan sürgün olayı yaşandı. Kimin samimi Hıristiyan, kimin göstermelik Hıristiyan olduğunu belirlemek üzere Engizisyon Mahkemeleri kuruldu. Engizisyon Mahkemeleri ise, Avrupa'nın tarihine, vahşetin had safhalarda yaşandığı, karanlık bir sayfa olarak geçti. Bunu takiben 31 Mart 1492'de Kral Ferdinand ve Kraliçe Isabella, Yahudilerin İspanya'dan kovulmasına dair fermanı ilan ettiler ve bu ferman Mayıs 1492'de yürürlüğe kondu.

İspanya Sürgünü mü, Provokasyonu mu?

Yahudilerin İspanya'dan sürgün edilmeleri, klasik anlatımlarda Hıristiyan dünyasının, Yahudileri dini bağnazlık nedeniyle kovması olayı olarak geçer. Bu dönemin, yanlış ve radikal yorumlamalar nedeniyle Hıristiyan dünyasının en karanlık dönemlerinden biri olduğu reddedilemez bir gerçektir. Bu dönemde dini kendi menfaatleri için kullanmak isteyen bazı din ve devlet adamları Avrupa'yı savaşlarla, vahşetle ve şiddetle dolu karanlık bir dönemin içine sokmuşlar, bu dönemden en çok payını alanlar da Hıristiyan olmayan bazı unsurlar olmuştur. Endülüs Müslümanlarının acımasızca katledildiği ve yurtlarından zorla çıkarıldıkları bu dönemde, Yahudiler de İspanya'dan sürülmüşlerdir.

Bu dönemde, zarara uğrayan masum insanlara gerçek yardım elini uzatanlar ise Müslümanlar olmuştur.

Öte yandan yakından incelendiğinde, bu sürgün olayının altında başka sebeplerin olduğuna dair kuvvetli deliller de görülmektedir. Bunlardan birisi, "Türkiye Yahudileri" kitabında anlatıldığı gibi, Yahudilerin İspanyol yönetiminde büyük ölçüde etkin durumda iken bu kovma olayını nasıl engelleyemedikleri sorusudur. Hele bu kişilerin ülke yönetimlerini yönlendirmedeki profesyonelliği göz önünde bulundurulursa, bu sorunun cevabını bulmak gerçekten zorlaşmaktadır.

Üstelik, sürgün olayını birinci dereceden yönlendiren kişileri incelediğimizde, olay daha da ilginç hale gelmektedir: Yahudi sürgününe karar verenler arasında, ne ilginç ki Yahudiler de vardır.

"1469'da Ferdinand, IV. Henry'nin kız kardeşi ile evlendi. Bu evlilik Yahudiler ve dönmeler tarafından da desteklendi. Çünkü Ferdinand annesi tarafından Yahudi kanı taşıyordu ve Ferdinand'ın da babası gibi Yahudilere dostça davranacağı umuluyordu." *(Christoph Kolomb and The Participation of The Jews, M. Kayserling, sf.25)*

"Ferdinand ve Isabella iki ayrı Krallık olarak ittifak ettiler. Ayrı Kraliyet konsülleri bulunuyordu. Konsüllüklerdeki en önemli görevler Yahudi dönmeler tarafından alınmıştı." (*Christoph Kolomb and The Participation of The Jews, M. Kayserling, sf.28)*

"Hazine Bakanı Aragon, Saragassa'da sinagogu olan bir Yahudi dönmeydi." *(Christoph Kolomb and The Participation of The Jews, M. Kayserling, sf.36)*

"Vergi memurlarının pek çoğu dönme Yahudilerdi." (*The Rise of Spanish Inquisition, Robert Hale, sf.107)*

Diğer yandan İspanya sürgününün baş sorumlusu olarak gösterilen Engizisyon'un başı Rahip Torquemada'nın da Yahudi olması dikkat çeken diğer bir konudur.

"Kraliçe Isabella'nın sekreteri, yazar Hernando del Pulgar, Torquemada'daki Yahudi kanından söz eder. Bazı tarihçilere göre Pulgar'ın kendisi de bir Yahudi ve yeni Hıristiyandı (dönmeydi)" *(The Rise of Spanish Inquisition, Robert Hale, sf.125)*

Yine aynı kitapta Torquemada'nın Engizisyon'u İspanya'ya geri getiren Kraliçeyi bu konuda başından beri zorlayanlardan biri olduğundan bahsedilmektedir:

"Isabella, Engizisyon'u geri getirdi. Tomas de Torquemada, Isabella'ya bu konuda ısrarda bulunarak, bu fikri sağlamlaştırmasında yardım eden kişilerden biri oldu." *(The Rise of Spanish Inquisition, Robert Hale, sf.124)*

Kraliçe Isabella'ya Engizisyon konusunda destek veren Yahudiler sadece Torquemada ile kalmıyordu:

"Alanso de Spina 1460'da, dönmelerin ikiyüzlülüğüne dikkat çeken bir doküman yayınladı. Doküman oldukça sertti. Ama ilginç olan, kendisinin de bir dönme olmasıydı... Alanso de Spina, dışta Hıristiyan görünüp, gizlice Yahudiliği uygulayan dönmelerle ilgilenmesi için Castil'de Engizisyon kurulmasını istedi." *(The Rise of Spanish Inquisition, Robert Hale, sf.107)*

Aynı kaynakta, bu iki Yahudi dönmesi dışında Kral ve Kraliçenin yanında yine çok sayıda Yahudinin görev aldığı belirtilmektedir:

"Isabella'nın kişisel hizmetinde birçok Yahudi dönme bulunuyordu." *(The Rise of Spanish Inquisition, Robert Hale, sf.126)*

Dolayısıyla, Kral ve Kraliçe de dahil olmak üzere, bütün yönetim mekanizması Yahudilerin elindeyken, Hazine Bakanlığı'na varana kadar hemen hemen tüm kilit noktaların başında Yahudiler varken, Krallık Konsüllükleri Yahudilerce yönetilirken, Kral ve Kraliçenin pek çok danışmanı Yahudiyken, Engizisyon Mahkemeleri'nin en yetkili kişisi dahi Yahudiyken, nasıl olmuştu da böyle bir sürgüne mani olunamamıştı ya da olunmamıştı?

Tabi bu durumda akla ikinci bir ihtimal daha gelmektedir: Bu sürgün olayının bir kısım Yahudi önde gelenlerinin direktifleri doğrultusunda yapılmış olması. Yani sürgünün bir provokasyon olma ihtimali.

Yahudilerin böyle geniş çaplı bir sürgünü planlamış olma ihtimalini kuvvetlendiren çeşitli sebepler vardır.

Bunlardan bir tanesi, bu batıl inançlara göre, Yahudilerin dünyanın her yerine dağılmadan önce Mesih'in gelemeyeceği düşüncesidir. Yahudi Ansiklopedisi *Judaica*'da bu inanç şöyle anlatılmaktadır:

"Mesih'in tekrar geleceğine dair son kehanetin gerçekleşmesi ancak Yahudilerin dünyanın dört bir köşesine yayılmasıyla söz konusu olabilecekti." *(Encyclopedia Judaica, cilt 15, sf.1006)*

Bu, Mesih düşüncesine sıkı sıkıya bağlı Yahudilerin tüm dünyaya yayılmalarının, kendi inançları açısından şart olduğunu ortaya koymaktadır. İspanya sürgününün dünyaya dağılma açısından çok önemli bir aşama olduğu düşünülürse, bazı Yahudi liderlerinin bu sonuçtan memnun olduklarını hatta bu sonucu düzenlediklerini düşünmek de oldukça mantıklıdır. Bu sürgün olmadan Yahudi halkın büyük çoğunluğunun göçe ikna edilmesi oldukça zor olacağı açıkça görülmektedir.

Gerçekten, sürgünün Yahudi liderlerce provoke edilmesi ihtimalini destekleyen en önemli sebeplerden biri de Osmanlı'ya göçün gerçekleştirilmesidir. O dönemde, Osmanlı İmparatorluğu Avrupa'nın en güçlü devleti idi. Yunan ve Bizans döneminden kalan az sayıda Yahudi, Osmanlı'nın içinde son derece iyi şartlar altında yaşamaktaydılar. Osmanlı İmparatorluğu, doğuya ve batıya doğru sürekli bir genişleme halindeydi. Bu, "Vaat Edilmiş Topraklar'ın" Osmanlı İmparatorluğu yönetiminde olması ve Yahudilerce kutsal kabul edilen Kudüs şehrinin de bu gelişim sonunda Osmanlı topraklarına dahil olması anlamına geliyordu. Yahudilerin Kudüs'e ve 'Vaat Edilmiş Topraklar'a ulaşmaları, Osmanlı İmparatorluğu'na yerleşmelerine bağlıydı. Elbette yüz binlerce Yahudinin kendiliğinden Avrupa ve Osmanlı'ya yerleşmesi mümkün değildi. Bunun makul bir sebebi olması şarttı.

İspanyol Engizisyon'u ve sürgününün diğer bir sonucu ise, pek sözü edilmeyen ama gerçekte sürgünün asıl ceremesini çeken İspanyol Müslümanlarıyla ilgilidir. İspanyol Müslümanları sürgün sırasında sistemli şekilde tasfiye edildiler. Bunun amacı, Avrupa'daki Müslüman tehlikesini ortadan kaldırmaktı. Hıristiyanlar, Müslüman Endülüs Emevi Devleti'nin yıkılmasından sonra İspanya'ya hakim olmaya başladıkları yıllarda, bölgedeki Müslümanları kontrol altında tutmak ve idari sorunları çözmek için Yahudileri göreve getirmiş, hatta yurt dışından Yahudi uzmanlar bile getirmişlerdi. (Türkiye Yahudileri, Moshe Sevilla-Şaron, sf.25) Ancak Müslüman Osmanlı o dönemde her geçen gün daha güçlenerek yayılmaktaydı ve bundan endişe eden İspanya Kralları, gelecekte kendileri için, sorun olabilecek İspanya'daki Endülüs Emevi Devleti'nden kalan Müslümanlarını tamamen tasfiye etmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Öncelikle İspanya'nın Gırnata bölgesinde, Müslümanların "tasfiyesi" gerçekleştirildi.

"İstanbul'un fethiyle gelişen Türk yayılışı karşısında Granada (Gırnata)'nın kendileri için tehlikeli bir durum yaratabileceğini hisseden Katolik Krallar, bölgenin

Müslümanlardan arındırılmasına büyük bir önem verdiler ve bu işi on sene (1481-1492) gibi kısa bir sürede başardılar." *(Meydan Larousse, cilt:4, sf. 255)*

"İspanya'dan Yahudilerle birlikte 3 milyon kadar Müslüman kovulmuştu." *(Kürdistanlı Yahudiler, Dr. A. Medyalı, sf.16)*

"1492'de Müslümanların kovulması, Avrupa'nın en büyük günahı ırkçı baskılardan biri olmuştur." *(NPQ Türkiye, Nisan 1993, sf.43)*

İspanya'daki bu geniş çaplı tasfiye sonucu, 3 milyon kadar Müslüman sürüldü. O dönemde İspanya'dan kovulan Yahudilerin sayısının 250.000 kadar olduğu düşünülürse, bu sayının ne kadar büyük olduğu daha kolay anlaşılır. Nitekim o dönemde başlayan Müslüman tasfiyesi 1600'lü yıllara kadar sürecek ve Kuzey Afrika'ya sürülen Müslümanlarla birlikte İber Yarımadasında neredeyse hiç Müslüman kalmayacaktı. Yani sürgün ile hem Yahudilerin "dünyaya yayılmaları" sağlanıyor, hem de Müslümanların tasfiyesiyle, Avrupa'da bir tehlike olarak görülen İslamiyet'e karşı tedbir alınmış oluyordu.

Bütün bunları göz önünde bulundurunca, İspanya sürgününün perde arkası daha iyi anlaşılıyor. Ancak bu olayın ardında bir Yahudi planı varsa bile, bu bir kısım Yahudi hahamlarının ve bazı Yahudi önde gelenlerin planı idi. İspanya'daki Yahudiler kendi önderleri tarafından, Yahudi planı için kullanıldılar. Evlerini, işlerini, eşyalarını bırakıp, yeni ülkelerde, hiç tanımadıkları topraklarda ev ve iş kurmak, hayata yeniden başlamak zorunda kaldılar. Elbette ki çok büyük zorluklar, güçlükler yaşadılar. Ancak, onların yaşadıkları bu zorlukların sorumlusu, klasik tarihi kaynaklarda belirtildiği gibi, sadece Katolikler değil, bizzat kendi ırklarının, kendi dindaşlarının liderleri olan Yahudilerdi.

Sonuçta 200 binden fazla Yahudi çeşitli ülkelere dağıldılar. Bir kısmı İtalya'ya göç ederken, bir kısmı da Fas ve Kuzey Afrika'nın diğer yerlerine yerleşti. 1492'de Sefardi diasporasının büyük bir kısmının gittiği yer Osmanlı İmparatorluğu oldu. Bu tarihte 90 bin kadar Sefarad Yahudisi Osmanlı'ya yerleşti. Portekiz'e giden diğer bir bölüm ise, Portekiz'in İspanyol egemenliğine girmesinden sonra 1497'de Osmanlı'ya göçtüler. Bu tarihten sonra Osmanlı Devleti, Sefarad Yahudilerinin en yoğun yerleştikleri yer haline geldi. O dönemde Osmanlı toprakları içinde bulunan Selanik ise, Avrupa'daki bu en büyük Yahudi topluluğunun merkezi oldu.

Bir yüzyıl sonra, Sefarad Yahudiliğinin bir kolu olan Portekiz diasporasının yoğun olarak göç ettiği diğer bir ülke ise, İspanya'dan bağımsızlığını alan Hollanda'ydı. 17.yüzyıl, Amsterdam Yahudiliğinin altın çağı oldu.

Yahudiler, o dönemde ayrıca Bordo ve Hamburg gibi Batı Avrupa merkezleri ile İngiltere ve Amerika'ya da göç ettiler.

Osmanlı İmparatorluğu'nda Yahudiler

Osmanlı İmparatorluğu Yahudiler için her zaman, güvenle sığınabilecekleri bir ülke olmuştur. Osmanlı idarecilerinin İslam ahlakı ile hareket ediyor olması, onların farklı millet ve dinlerden insanlara karşı hep hoşgörü ve anlayış ile yaklaşmalarını sağlamış, bu anlayıştan en çok fayda gören toplumlardan biri ise, dönemin Avrupası'nda büyük sıkıntı ve zulümlerle karşılaşan Yahudiler olmuştur. Müslüman Osmanlı halkı ve Yahudiler hep barış içinde yaşamışlardır. Ne var ki, Yahudi

toplumu içindeki bazı kişiler, Osmanlı'nın anlayışını ve hoşgörüsünü suistimal edebilecek tavırlarda bulunmuşlardır. Ancak bu durum, Yahudi toplumu içindeki küçük bir azınlık için söz konusudur. Osmanlı'daki Yahudilerin büyük bölümü ise, devlet otoritesine saygıyla ve kendilerine gösterilen anlayışın bilinciyle, Osmanlı'nın menfaati ve iyiliği için faaliyet göstermişlerdir.

Dolayısıyla bu bölümde ele aldığımız bilgilerin amacı, Musevi yurttaşlarımızı incitmek veya eleştirmek değil, birtakım tarihi gerçekleri tarafsızca inceleyebilmektir. Unutulmamalıdır ki Osmanlı Devleti, toprakları içinde yaşayan diğer pek çok millet ve topluluktan da zaman zaman ihanet görmüş, pek çok farklı toplum (bazı Arap kabileleri, bazı Balkan halkları vs.) Osmanlı'yı yıkabilmek için Osmanlı'nın düşmanları ile ittifak yapmıştır. Ancak kitabımızın konusu Siyonistler ve eylemleri olduğu için burada yalnızca bazı Yahudilerin faaliyetlerini inceleyeceğiz.

Yahudilerin,1492'de İspanya'dan kovulduktan sonra Osmanlı'ya göç ederek buraya yerleşmelerinden önce de Osmanlı topraklarında az sayıda Yahudi bulunuyordu.

I. Murat zamanında Edirne fethedilip, başkent Bursa'dan Edirne'ye nakledildiğinde Roma yönetimi altında bulunan pek çok Balkan Yahudisi fırsat buldukça Trakya'ya ve Balkanlar'daki Osmanlı topraklarına göç etti. Bunlar, Sofya, Niş ve Larisa cemaatlerinden gelmiş büyük Yahudi gruplarıydı. Edirne Hahambaşılığı, yine o dönemde bütün Osmanlı topraklarında ve Balkan bölgesinde Yahudiler tarafından güçlü bir dini otorite olarak tanındı.

Sultan I. Mehmet zamanında İzmir, önemli bir merkez haline geldi ve Akdeniz ticaretini ellerinde bulunduran Yahudiler, Ege kıyılarına yerleşerek buradaki şehirleri liman olarak kullandılar. Yahudiler, Tire, Söke, İzmir, Aydın gibi şehirlerde yoğunlaşmıştı.

Şeyh Bedrettin İsyanı

Şeyh Bedrettin, Marxizm'e çok benzeyen düşüncelerini yaymaya çalışmış, bu, sonunda Osmanlı Devleti'ne karşı ayaklanmaya kadar varmıştır. Babası "İsrail" isimli bir Yahudi olan Şeyh Bedrettin'in sağ kolu ise sonradan din değiştirerek Torlak Kemal adını almış, gerçek adı Samuel olan bir Yahudi idi. Torlak Kemal, Şeyh Bedrettin'in emriyle 3000'e yakın dervişin başında Balkanlarda faaliyet göstermiştir. Torlak Kemal, Şeyh Bedrettin İsyanı'na, yanındaki pek çok Yahudi ile katılmıştı.

"Balivet'e göre, Torlak Kemal, Şeyh Bedrettin ayaklanmasında, Manisa yöresindeki kalabalık Yahudi cemaatinden yandaş toplamış bulunmaktadır." *(Türkiye'nin Devlet Yaşamında Yahudiler, Çetin Yatkın, sf.26)*

Şeyh Bedrettin ve Torlak Kemal'in yaydığı felsefe, İslam dininden uzaklaşan materyalist bir felsefeydi. Şeyh Bedrettin isyanı, Osmanlı ordusunun bastırmasıyla sona erdi. Torlak Kemal, yakalanarak idam edildi. Şeyh Bedrettin de kısa bir süre sonra yakalanarak Serez'de asıldı.

II. Murat (1421-1451) dönemine gelince, bu dönemde Yahudiler açısından en önemli olay, Aşkenaz Yahudilerinin gruplar halinde Osmanlı Devleti'ne göç etmesi oldu. Fransa Yahudilerinin bir kısmı da Fransa'dan sürüldükten sonra Osmanlı topraklarında yerleştiler. Ayrıca yine bu dönemde ilk kez bir Yahudi, saray doktoru olarak görevlendirilmiştir. Doktor İshak Paşa'dan sonra bu bir gelenek olarak yerleşti ve saray doktorları hep Yahudiler oldu.

İstanbul'un fethinin ardından, Fatih Sultan Mehmet, Osmanlı topraklarındaki tüm Yahudilerin İstanbul dahil olmak üzere istedikleri büyük kentlere yerleşmelerine izin vermişti. Bu devirde İstanbul Cemaati, Osmanlı Cemaatleri'nin en önemlisi haline geldi. Yahudiler burada ticaret alanında güç kazandıkları gibi, yönetimin değişik kesimlerinde de görev aldılar. O dönemde Saray doktoru Hekim Yakup, önemli konularda söz sahibiydi.

İspanyol Yahudileri'nin Osmanlı'ya Göçü

Yahudilerin, Osmanlı'daki bu iyi durumu, Avrupa'daki soydaşlarının gözünden kaçmıyordu. 1430'da Osmanlı'ya yerleşen Haham İzak Sarfati, Osmanlı ve Orta Avrupa'nın değişik yerlerinde yaşayan Aşkenaz cemaatlerinin lideriydi. Sarfati, Avrupa'daki soydaşlarına Osmanlı'ya göç etmelerini önerirken Kudüs ve İsrail'e giden yolun Osmanlı'dan geçtiğini vurguluyordu:

"Buraya, Togarma (Osmanlı) Ülkesi'ne geldim. Burada hiçbir şey eksik değildir. Togarma, Hayat Ülkesi'ne (İsrail) giden yoldadır. Kudüs'e kadar bütün yol, denizin üzerinde altı millik bir geçiş dışında, karayoludur." *(Togarma, Rozanes, cilt1, sf.20)*

Nitekim Kudüs, Osmanlı'ya ait oldu ve yeni fetihlerle gün geçtikçe büyüyen Osmanlı İmparatorluğu, 1517'de Yavuz Sultan Selim zamanında İsrail'i de topraklarına kattı. Bu zaten önceden beklenen bir gelişmeydi.

31 Mart 1492, İspanya Yahudileri için Osmanlı topraklarına büyük göçün başlangıç tarihi oldu. Bu tarihte yayınlanan sürgün fermanı ile 200 binden fazla Seferad Yahudisinin yaklaşık yarısı, Sultan II. Beyazıt (1481-1512) zamanında Osmanlı topraklarına yerleştiler. Daha sonra da, Kudüs de dahil olmak üzere,

özellikle büyük şehirleri tercih eden Yahudiler, buralarda ticarette ve yönetimde söz sahibi oldular.

"Yeni gelenler başta İstanbul, Selanik, Edirne olmak üzere Osmanlı topraklarının sınırları dahilinde Korfu, Manastır, Kudüs ve Sefat'a varana dek yayıldılar. İstanbul 30.000 nüfus ve 44 sinagoguyla Avrupa'nın en büyük Yahudi yerleşimini oluşturdu." *(Şalom, 6 Haziran 1990)*

"Göçmenler hemen hemen geldikleri andan itibaren yükselmeye başladılar. Aralarında İspanya'da iken yüksek görevlerde bulunmuş olanlar derhal saraya alındılar, bu kişiler Osmanlı maliye ve dış işlerinde söz sahibi oldular. Hatta denilebilir ki, 16. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nun yönü, bu danışmanların fikrine göre de tespit edildi." *(Türkiye Yahudileri, Moshe Sevilla-Şaron, sf.42)*

Osmanlı'da İlk Yahudi Lobisi: Nasiler

Kuşkusuz Osmanlı İmparatorluğu'nda yaşayan Yahudilerin en önemlileri arasında, Kanuni Sultan Süleyman döneminde yaşamış olan Donna Gracia Nasi ile yeğeni Josef Nasi bulunmaktadır.

"Nasiler, İsrail tarihine geçmiş başlıca Yahudi ailelerindendir. Muazzam bir servete sahip olan bu aile Avrupa'nın en güçlü hükümdarlarıyla arkadaşlık ilişkileri kurmuş, Osmanlı Sarayı'nda çok önemli görevlere ulaşmış, Yasef Nasi, siyasal Siyonizmden 350 yıl önce, İsrail ülkesinde özerk bir Yahudi kolonisi kurmayı tasarlamıştır." *(Türkiye Yahudileri, Moshe Sevilla-Şaron, sf.44)*

Her zaman Osmanlı yönetiminden çok hoşnut olduklarını söyleyen Yahudiler, bu devletin topraklarında özgürce yaşadılar. Siyonizm de aynı dönemde filizlenmeye başladı.

Donna Gracia, Yahudi kaynaklarınca tarih sahnesine çıkan Yahudi kadınların en büyüklerinden biri olarak kabul edilir. Donna Gracia'ya bu önemini kazandıran şey maddi gücü ve Avrupa'daki ilişkileri sayesinde, Avrupalı converso (dönme) soydaşlarına sağladığı olanaklar oldu. Gracia Nasi bir keresinde Ancona kentinde baskı altında bulunan Yahudilerin durumu hakkında Kanuni Sultan Süleyman'a başvurmuş ve Kanuni'nin bu Yahudilerin kendi tebasında olduğunu söylemesi üzerine, Ancona Yahudilerinin büyük bir kısmı Osmanlı'ya göç etmişlerdir. Ayrıca Gracia Nasi, Osmanlı kentlerinde pek çok sinagog kurmuştur.

Yasef Nasi'ye gelince, Nasi'nin önemi, Siyonizm fikrini, İsrail Devleti'nin 1948'de kurulmasından dört asır önce taşıyor olmasıydı. Nasi, Osmanlı toprakları üstünde özerk bir Yahudi kolonisi kurmak istemişti.

"Yasef Nasi Portekiz'de doğmuştur, ancak köken itibarıyla İspanyol Yahudisidir. Yavuz Sultan Selim'in gözüne girmeyi başarmış Osmanlı Sarayı'nda saygın bir yer edinmiştir. Nasi, Süleyman'a Filistin'in Tiberya şehri ve çevresini Yahudiler için imtiyazlı bir bölge olarak kabul ettirmiştir." *(Israel: A History of Jewish People, Refus Learsi, sf.331)*

"Tiberya için Yasef Nasi Sultan tarafından muhtariyet idaresi verileceğini umuyor, burada büyük bir Yahudi yerleşim merkezi kurma hayali besliyordu." *(Israel: A History of Jewish People, Refus Learsi, sf.331)*

"Nasi bütün Yahudileri imtiyazını aldığı Tiberya'a göçe çağırdı." (*The House of Nasi Dona Garcia, Cecil Roth, sf. 88)*

"Yasef Nasi, Tiberya'nın etrafını kale duvarları ile çevirmiş, fakat yeterli sayıda Yahudiyi buraya toplayamamıştır. Bunun üzerine padişahtan Kıbrıs Krallığını istemiştir." *(A History of the Jewish People, James Parkes, Penguin Books, sf. 101)*

"Kıbrıs ile ilgili emelleri gerçekleşmeyen bu krallık hırslısı, 1566 yılında Sultan Selim'den Naksos Adaları Dükalığı'nı almıştır." *(Saffet, Naksos Dükalığı, Tarihi Osmani Encümeni, sayı 23)*

"Yasef Nasi'nin İsrail tarihindeki önemi, İsrail ülkesinde Tiberya kentinde bağımsız ya da yarı-bağımsız bir Yahudi kolonisi kurmak ve bu koloniye Avrupalı Yahudileri yerleştirmek istemiş olması noktasındadır." *(Türkiye Yahudileri, sf.49)*

Yasef Nasi'nin Tiberya'da özerk bir Yahudi kolonisi kurma projesi o zaman gerçekleşmemiştir, ama Aliyah'a (Kutsal Topraklara geri dönüşe) doğru bir başlangıç olması açısından önem taşır.

"Şurası kabul edilmelidir ki (Tiberias Projesi) Yahudilerin anavatanlarına yeniden yerleşmelerine dönük ilk projelerden biri, 19. yüzyıl Siyonistlerinin uygulayacakları planın öncüsüdür. Gerçekten de Joseph (Yasef), birçok yanıyla, Siyonistlerin en büyüğü Theodor Herzl'e çok benzer." (Türkiye Yahudileri, Moshe Sevilla-Şaron, sf.50)

"Ayrıca Yasef Nasi, Türkiye'de kurulan ilk istihbarat örgütünün de Başkanıdır." *(Panorama, 5 Nisan 1992, sf.13)*

Osmanlı Yönetiminde Diğer Yahudiler

XVI. yüzyılda, Ben Natan Eskenazi ve Ester Kira da Osmanlı yönetiminde söz sahibi Yahudiler arasında sayılırlar.

Eskenazi, Saray'da Divan Danışmanlığı görevine gelmişti ve özellikle dış ilişkilerde etkili bir diplomattı. Öyle ki, Polonya Kralının seçilmesi konusunda, Osmanlı Sadrazamı Sokollu Mehmet Paşa'nın desteğini sağlayarak belirleyici bir rol bile üstlenmişti. O dönemde Saray'da harem kadınları kapalı yaşadıkları için harem ile dış dünya arasındaki alışveriş gibi bağlantıları kurmak için 'Kira' adı verilen kadınlar görev yaparlardı. Bu kadınlar harem çevresiyle kurdukları ilişkiler sayesinde devlet işlerinde de rol oynarlardı. Ester Kira da bunlardan biriydi ve bu ilişkileri menfaatleri doğrultusunda son derece kötüye kullanmıştı.

"Ester Kira, saraydaki ilişkileri sayesinde kendine yakın olanlara imtiyazlar, asalet ünvanları ve çeşitli menfaatler sağlarken dosttan çok düşman edinmiştir. Anlaşıldığı kadarıyla Ester Kira bu türden işlere gerektiğinden fazla karışmış ve işi (özellikle oğullarına) vergi muafiyetleri elde etme, hatta sipahi beyliklerinin dağıtımına karışmaya kadar götürmüş, büyük oğlunu İstanbul Gümrüğü'nün yönetimine almıştır." *(Türkiye Yahudileri, Moshe Sevilla-Şaron, sf.54)*

Sahte Mesih Sabetay Sevi

XVII. yüzyıla gelince, bu dönemde Osmanlı Devleti'ndeki en önemli Yahudi hareketi kuşkusuz Sabetay Sevi'nin Mesihliğini ilan etmesi oldu. Planları arasında Osmanlı tahtını ele geçirmek de olan bu sahte Mesih, tüm dünya Yahudilerinin beklediği büyük kurtarıcı olduğunu iddia etti ve Avrupa'daki Yahudiler de dahil olmak üzere büyük bir taraftar kitlesi toplamayı da başardı.

"Sabetay Sevi, 1629'da İzmir'de doğdu. Etkileyici bir kişilik ve üstün hatiplik yeteneğiyle Sevi, Hıristiyan tarihçilerin 1666 yılında 'Mesih'in geleceği yıl olarak kabullenmelerine görüş birliği ederek kendisinin Mesih olduğunu yaymaya başladı." (*Şalom, 27 Haziran 1990)*

Sabetay Sevi'nin Mesih olduğu iddiasıyla ortaya çıkması, bütün Yahudi cemaatlerinde heyecan ve hareketlenmelere yol açmıştır:

"Avrupa Yahudileri arasında Kabala felsefesinden beslenen mistik kurtuluş umudu, İsrail tarihinde 'sahte Mesih' kavramının doğmasına yol açtı. Sahte Mesihler, bu mistik felsefenin verdiği coşkuyla mesih olduklarına ve Tanrı tarafından İsrail'i sürgünden kurtarmaya memur edildiklerine inanan ya da çeşitli eylemlerinden dolayı toplumun Mesih olduklarına inandığı kişilerdi." *(Türkiye Yahudileri, Moshe Sevilla-Şaron, sf.68)*

"Sabetay Sevi, sahte peygamberler fırtınasının en büyüğü oldu." *(Şalom, 17 Haziran 1990)*

Talmut ve Kabala konusunda uzmanlaşmış olan Sabetay Sevi, 1665'te İzmir'de mesihliğini ilan etti.

"Sevi İstanbul'a gelerek kısa sürede Büyük Türk'ün (Padişahın) tacını alacağını duyurdu." *(Encyclopedia Judaica, cilt 14, sf.1230)*

Sevi, İzmir'den sonra, İmparatorluğun çeşitli yerlerine giderek taraftar toplamaya çalıştı:

"Sabetay Sevi hakkında, gayri ahlaki tavırlar da dahil, pek çok suçlamalar, şikayetler bulunuyor." (*Encyclopedia Judaica, cilt 14, sf.1239)*

"İzmir'i terk eden Sevi, Selanik, İstanbul, Mora, Atina, Mısır, Sefat ve Kudüs'e giderek görüşlerini yaymaya çalıştıysa da, 1666'da Çanakkale'de Sadrazam Köprülü Fazıl Ahmet Paşa'nın emriyle tutuklanıp hapsedilmiştir." *(Şalom, 17 Haziran 1990)*

Sabetay Sevi'nin sahte peygamberliğinin yanı sıra üzerinde durulması gereken önemli bir konu daha var ki, bu Sevi'nin dönmelik sistemini Osmanlı'ya getirmiş olmasıdır. Sevi'nin önderliğinde kendilerini dışarıda Müslüman gibi gösteren Yahudiler, gizlice kendi dinlerini yaşamaya devam ettiler.

Yahudiler, 17. ve sonraki yüzyıllarda, Osmanlı'nın devlet yönetiminde de son derece etkin konumda oldular. Tefecilik yaparak zenginleşen Yahudiler de, kimi zaman bunu bir politika aracı olarak kullandılar. Gazeteci Çetin Altan, Yahudilerin Osmanlı'daki etkilerini şöyle anlatır:

"Belgeler, anlaşmalar, hepsinin altında Yahudi adı var. Mesela al Karlofça'yı, Pasarofça'yı... Zaten Osmanlı'da Yahudi büyük çapta egemen: Saray geliyor ondan borç para istiyor. Üstelik I. Ahmet'in bir sadrazamını Yahudiler idam ettirmişlerdir." *(Şalom, 6 Ocak 1993)*

Galata Bankerleri

Yahudiler Osmanlı devleti içinde sadık milletlerden biri olarak yaşamışlar, huzur ve güvenlik buldukları Osmanlı devletinde, kendi inançlarına uygun olarak onurlu bir yaşam sürmüşlerdir. Ancak 19. yüzyılda tüm Batı dünyasını etkileyen ideoloji ve eğilimler, Osmanlı toplumu içindeki bazı Yahudileri de etkilemiştir. Bu akım ve ideolojilerin biri Siyonizm'dir. Bir diğeri ise, kapitalist sistem ve kapitalist yaşam biçimidir. Galata Bankerleri, bu ikincisinin bir temsilcisi sayılabilir. Yahudiler ve diğer bazı Hıristiyan azınlıklardan gelen bu bankerler, Osmanlı'nın mali çöküşünde önemli bir rol oynamışlardır:

"Yüzyıllardır Avrupa ticaretinin bütün para işlemlerini ellerinde toplayan Yahudiler, Osmanlı devletine yepyeni bir mesleğin öncülüğünü yapmak için gelmiş gibidirler... Sarraflığa soyunan Yahudiler, kendilerine iş mekanı olarak Galata'yı seçmişlerdir." *(Hürriyet, 12 Mayıs 1988)*

"1860'lardan itibaren Galata'daki Komisyon Hanı ve Havyar Hanı'nda finans imparatorlukları kurmuş olan Galata Bankerleri, saraydan başlayıp, vezir, vükela, memur ve subaydan imparatorluğun en uzak köşesindeki tahıl ya da meyve üreticisine, oduncusuna kömürcüsüne ve her türlü esnafına kadar uzanan bir ağ kurmuş bulunuyorlardı. Adeta imparatorluğun milli geliri ve dışarıdan aldığı borçların hatırı sayılır yüzdesi borsa oyunları, tefecilik murabahacılık işlemleri ile bu bankerlerin eline geçer hale gelmişti." *(Prof. Dr. Haydar Kazgan, Galata Bankerleri, sf. 45)*

"Spekülatif oyunlara halk da alışmıştı. Vekil vükela ellerine geçen parayı sarraflar aracılığı ile oyunlara katılarak değerlendiriyordu. Bu işlerden en ziyanlı çıkan ise İslam-Türk halkı oldu." (*Prof. Dr. Haydar Kazgan, Galata Bankerleri, sf. 9)*

"Galata Bankerleri devleti iki koldan soyan şapkalı beyler olarak görülüyorlardı." *(Vakit, 28 Mayıs 1881)*

Galata Bankerleri, kurdukları tekel sayesinde, devleti varlıklarına izin vermeye mecbur etmişlerdi:

"Zengin tüccarların çoğunun Yahudi oluşu dikkatimi çekti. Bunların nüfuzu çok kuvvetli, imtiyazları Türklerinkinden çok fazla. Kendi kanunları ile idare edilen bir cumhuriyet gibidirler. Yahudiler birlik meydana getirdiklerinden devletin bütün ticaretlerini ellerine almışlardır. Yahudiler kendilerine her zaman ihtiyaç duyulmasını sağlamışlar ve bu nedenle saray da onları korumuştur. Bunların tüm hileleri bilindiği halde tüm işler ister istemez onlara yaptırılıyordu. Velhasıl ticaretle ilgili olan ne varsa onların elinden geçiyordu." *(Lady Montaqu, Türkiye Mektupları, 1001 Temel Eser, sf.84)*

"Osmanlı hükümeti 4 Şubat 1862 sirküleri ile İstanbul'daki yabancı ülke temsilciliklerine, Galata borsasını düzenleyen bir kanun teklifi göndermiştir. *(Baron de Testa, `Recueil des traites de la Porte Ottomane', cilt 4, sf.336)* Böylece Galata Borsası'nda oynanan kirli oyunlara bir son vermek isteniyordu. Anlaşıldığına göre, bu sirkülerin yaptığı etki dolayısı ile Galata Bankerleri, hemen aralarında toplanıp teşkilatlanarak yeni düzenlemeye hazırlıklı olmak istemişlerdi. Fakat hükümet,

elinde bir kanun teklifi olduğu halde bunu yürürlüğe tam 10 yıl sonra koyabilecekti. Hükümetin bu düzenleme içinde geç kalması ve meydanı bankerlerin otokrasisine terk etmesi anlamlıdır. Hükümet tasarısını hazırlayanlar A. Abraham, Teodor Baltazzi, Abraham Kamando gibi Yahudi bankerler olduğundan, hükümet tasarısının yürürlüğe konmama sebebini de bu ünlü bankerlerin menfaatlerinde aramak gerekir." *(Galata Bankerleri, Prof. Dr. Haydar Kazgan, sf. 41-42)*

"Türkiye adeta memleketin zararı pahasına zenginleşmiş birkaç paşa ve elli altmış tefeci ve sarrafın çıkarlarını sağlamak için varlığını sürdürmekte idi." *(Galata Bankerleri, Prof. Dr. Haydar Kazgan, sf.7)*

Galata Bankerleri ile o dönemde neredeyse herkesin ilgisi vardı. Bu gerçeğe dikkat çeken kaynaklardan birinde şöyle denilmektedir:

"Abdülaziz'in annesi Pertevnihal Sultan bile bu işte birçok paralar batırmıştı. Abdülaziz'in istekleri karşısında her türlü oyuna başvuran Sadrazam Mahmut Nedim Paşa kaybettiklerini almak için her türlü oyuna başvurmuştu. Bu işe bulaşmayan kimse yoktu. Namık Kemal, Ziya Paşa, Mithat Paşa... Abdülaziz devrinde saray kadınlarının hepsinin mücevherleri rehinde idi." *(Galata Bankerleri, Prof. Dr. Haydar Kazgan, sf.46)*

Ortadoğu'da kanın hikayesi
Radikal Siyonizm ve Terör Devleti İsrail

Hep tarihten ders çıkarmamız gerektiğini söyleriz. Geçmişte yaşanmış olaylar, bugünkülere ışık tutacaktır, doğruyu gösterecektir. Bütün bunlar doğru yaklaşımlardır. Hele geçmişteki olayların "iç yüzünü" anlamak, günümüzdekilerin de sahip olabilecekleri benzer "iç yüz"leri fark edebilmek açısından oldukça önemlidir. Bu yüzden, bugün Ortadoğu'nun başını ağrıtan sorunlara biraz da tarih perspektifinden bakmak gerekir. Mirasını koruduğumuz Osmanlı'nın nasıl yıkıldığını, daha sonra bölgede nelerin olduğunu, Ortadoğu'da kimlerin ne tür işler "tezgahladıklarını" görmek, son derece önemlidir. O zaman bugün bölgede bir türlü köklü çözümler getirilemeyen sorunlara daha sağlıklı bakabiliriz.

Bu bölümde pek çok soruna ışık tutacak bir konu ele alındı: İsrail'in tarihi. İsrail'in nasıl kurulduğu, bölgedeki istikrarın nasıl bozulduğu, kurulduktan sonra neler olduğu, savaşlar, provokasyonlar ve kukla liderler.

Radikal Siyonizmin Vaat Edilmiş Toprakları

Siyonizm, sanıldığının aksine 19. yüzyılın sonlarında gündeme gelmiş bir fikir değildir. Muharref Tevrat'ta "Dünya Krallığı"nın merkezi haline gelecek bir Yahudi Devleti'nin kurulacağından bahsedilir. Dolayısıyla Siyonizmin tarihi Tevrat kadar eskidir. Siyonizmin vazgeçilmez hedefi olan bu devletin sınırları Tevrat'ta şöyle tarif ediliyor.

"Ayak tabanınızın bastığı her yer sizin olacak. Sınırınız çölden Lübnan'dan ırmaktan, Fırat Irmağı'ndan Garp Denizine kadar olacaktır. Önünüzde kimse duramayacak, Allah'ınız Rab size söylediği gibi dehşetinizi ve korkunuzu ayak basacağınız bütün diyar üzerine koyacaktır." *(Tekvin Bölümü, 12/25)*

Yahudiler kendilerine vadedildiğine inandıkları bu topraklara kavuşmak amacıyla, ilk resmi adımı 29 Ağustos 1897'de Basel'de I. Siyonist Kongresi'ni düzenleyerek attılar. Theodor Herzl, başkanlığını yaptığı bu kongrede kuracakları Yahudi Devleti'nin sınırlarını şöyle açıklıyordu:

"Kuzey sınırlarımız Kapadokya'daki (Orta Anadolu) dağlara kadar dayanır. Güneyde de Süveyş Kanalı'na; sloganımız Davud ve Süleyman'ın Filistin'i olacaktır." *(The Complete Diaries of Theodor Herzl, Theodor Herzl, cilt 2, sf.711)*

Herzl, bütün dünya Yahudilerinin vereceği destekten emin olarak, kongrede şunları da söylemişti:

"Basel'de ben Yahudi Devleti'ni kurdum. Eğer bunu yüksek sesle söylersem bütün dünya güler. Fakat beş sene içinde veya elli sene sonra herkes bunu böyle bilecektir." *(The Complete Diaries of Theodor Herzl, Theodor Herzl, cilt 2, sf.581)*

Gerçekten de İsrail, Herzl'in söylediği bu sözden 50 sene sonra kuruldu. Herzl'in söylediğinin bu kadar isabetle gerçekleşmesinin nedeni neydi? İleri

görüşlülük konusundaki büyük yeteneği mi? Yoksa İsrail kurulana kadar uygulanan Siyonist planın ilk bölümünün, büyük bir örgütlenme sayesinde, her adımı hesaplanarak sonuca ulaştırılması mı?

Filistin'de kurulan İsrail Devleti de Siyonistleri tam anlamıyla tatmin etmemiş, daima Muharref Tevrat'ta vadedilen toprakların tamamının ele geçirilmesi hedeflenmiştir. Theodor Herzl Kutsal Toprakları açıkladıktan 88 yıl sonra, İsrail ordusunun komutanı Moshe Dayan, mevcut Yahudi Devleti'nin sınırlarını yeterli bulmayacak ve şunları söyleyecekti:

"Eğer Kitab-ı Mukaddes'e sahip çıkıyorsak, eğer kendimizi Kitab-ı Mukaddes'te yazılı olan halktan sayıyorsak, Kitabın yazdığı topraklara da sahip olmamız gerekir. 'Hakimlerin, patriklerin, Kudüs'ün, Hebron'un, Jeriko'nun ve daha pek çok yerlerin toprakları..." *(Jerusalem Post, 10 Ağustos 1967)*

İsrail Devleti'nin Filistin toprakları Siyonizmin ilk hedefiydi. İlk Siyonist Kongresi'nin yapıldığı dönemde, bu topraklar Osmanlı Devleti'nin elinde bulunuyordu. Bu nedenle Yahudi liderlerin ilk işi, Filistin'i Osmanlı'dan koparmak üzere çalışmaya başlamak oldu. Theodor Herzl bu amaçla birçok defa İstanbul'a geldi.

Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu ekonomik bunalımdan faydalanarak Filistin'i satın almaya çalıştı. Böylece Yahudi Devleti yeniden kurulabilecekti.

"Theodor Herzl İstanbul'a da gelmiş, Sultan II. Abdülhamit'le görüşmek için çok uğraşmıştır. Bu adam bütün Osmanlı borçları karşılığında Filistin'de bir yer istemiş ve şu cevabı almıştır: 'Bu yerler bana ait değil milletime aittir. Bu yerlerin her karış toprağı için şehit verilmiştir. 93 Harbi'nde Orduy-u Humayun'umun Filistin Alayı'nın askerleri, bir tanesi dönmemek üzere şehit olmuşlardır. Ben canlı vücud üzerinde paylaştırma yapamam. Filistin'e ancak cesetlerimiz üzerinden girilebilir. Böyle bir teklif yapan bir adam, bir adım daha atmasın ve memleketi terk etsin'." *(The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.119)*

Parayla toprak satın alma girişimleri, Abdülhamit'in kararlı tutumuyla sonuçsuz kalınca, Siyonist hareket, Osmanlı'yı yıkmak için yoğun bir faaliyet başlattı. Herzl bu durumu kendi sözleriyle şöyle açıklıyordu:

"Siyonizmin amaçlarına ulaşabilmesi için Osmanlı'nın dağılmasını beklemeliyiz." *(The Complete Diaries Theodor Herzl, Theodor Herzl, cilt I, sf.374)*

Siyonistlerin Jön Türkler ve İttihat Terakki ile İlişkileri

Tabii bu son derece "aktif" bir bekleyiş oldu. Siyonistler, İsrail Devleti'ne izin vermeyen Abdülhamit'i kesin olarak saf dışı bırakmaya karar vermişlerdi. Planlarının ancak bu şekilde gerçekleşebileceğini düşünüyorlardı. Bunun için de sadece dışarıdan yapılacak bir müdahalenin yeterli olmayacağı da ortadaydı. Dolayısıyla Abdülhamit karşıtı, bir iç muhalefet grubuyla iş birliği yapmak gerekiyordu. Yahudi liderler bu noktadan hareketle, Jön Türklerle iş birliği yapmaya karar verdiler. Siyonist lider Theodor Herzl bu tarihi kararı şöyle dile getiriyor:

"Bir tek plan aklıma geliyor. Sultan'a karşı bir kampanya açmalı, bu iş için de sürgün edilmiş prensler ve Jön Türklerle temas kurmalı." *(Complete Diaries of Theodor Herzl, Theodor Herzl, cilt I, sf.374)*

Jön Türkler ve daha sonra da İttihat Terakki hareketiyle kurulan sıkı ilişkiler sonucunda Osmanlı İmparatorluğu kısa sürede çökertildi. Bu konu hakkında yapılan önemli yorumlar vardı:

"Birçok Avrupalı yazar, Jön Türk hareketini ve İttihatçıları, Yahudilerin, dönmelerin ve gizli Yahudilerin elinde oyuncak olan bir Yahudi-mason komplosu olarak nitelemiştir." *(Young Turcs, Freemasons and Jews, Eli Kedourie, sf.89)*

1908 Jön Türk İhtilali öncesinde, Avrupalı Siyonist Yahudiler, Osmanlı vatandaşı olan Yahudilerin Siyonizme hizmet etmeleri için uğraşmışlar, bu iş için üs olarak da çok sayıda Yahudinin yaşadığı Selanik'i seçmişlerdi. Burada çalışmalar yapan Siyonistler kısa zamanda kendilerine birçok Yahudi taraftar buldular. Siyonizm için çalışan her Yahudi bir kazanç olarak görülüyordu.

"Fakat en büyük kazanç Jön Türklerin içinde ünlü bir sima ve Osmanlı Parlamentosu'nda Selanik mebusu olan Emanuel Karosso oldu." *(Germany, Turkey and Zionism 1897-1918, Isaiah Friedman, sf.143)*

Selanik Yahudilerinin görevi olan Jön Türklere Siyonizmi benimsettirme çabaları, özellikle Emanuel Karasso, Nissim Mazliyah ve Nissim Russo adlı Yahudiler tarafından yürütülüyordu.

"Karasso, Mazliyah ve Russo'nun görevi, Türk politikacıları Siyonizmden çekinmenin gereksiz olduğuna inandırmak, onları davalarına kazandırmaktı." *(Germany, Turkey and Zionism 1897-1918, Isaiah Friedman)*

"Yahudi Nissim Mazliyah masondu." *(Türkiye'de Masonlar ve Masonluk, İlhami Soysal, sf.6)*

"Yahudi Nissim Mazliyah yıllarca Osmanlı Meclisinde İzmir milletvekili olarak faaliyet göstermiştir. İttihat ve Terakki üyelerinin Siyonizme kazandırılmasında önemli görevler üstlenmiştir. '*İttihat ve Terakki* gazetesinde yazıları yayımlanmıştır." *(Türkler ve Yahudiler, Avram Galante, sf.91)*

Siyonizm sempatizanı olan Yahudiler de, Jön Türklere Abdülhamit karşıtı mücadelelerinde ellerinden gelen desteği veriyorlardı. Nissim Russo Jön Türklerle sıkı ilişkiler içerisindeydi. Halkı 1908 İhtilali'ne dahil edebilmek için duvarlara ilanlar yapıştırmış, ihtilal sabahı kahve kahve dolaşarak attığı nutuklarla halkı isyana katılmaya çağırmıştı. Aynı akşam ihtilalcilerin isteklerini padişaha tebliğ etmek üzere saraya giden heyetin de sözcüsüydü. II. Meşrutiyet sonrası kurulan Siyonist cemiyetinin ilk üyelerindendi.

''Bir başka Yahudi 'iş birlikçi' Rafael Benuziyar, Selanik'te eczacıydı. Eczanesi Jön Türklerin buluşma yeri idi. Bundan başka İdare-i Hamidiye'ce şüphe altında bulunan Jön Türklerin haberleşmesi Benuziyar vasıtasıyla sağlanırdı. Benuziyar 22 Temmuz 1908 senesi akşamı, yani Meşrutiyetin ilan edileceği günün öncesi, Selanik duvarlarına bildiri yapıştıranlardan ve bunları evlere dağıtanlardan biri olmuştur. Aşer ve Avram Salem kardeşler, Fransa'ya kaçarak Jön Türk hareketine destek vermeye devam etmişlerdir. Leon Gatezno da Fransa'da Jön Türkler lehine büyük

faaliyetler yapmıştır. Selanik manifatura tüccarlarından olan Tiamo, Selanik'teki Jön Türk grubuna büyük hizmetlerde bulunmuş ve servetini Jön Türklerin emrine vermiştir." *(Türkler ve Yahudiler, Avram Galante, sf.94)*

İttihat ve Terakki'yi finanse edenler de Yahudi sermayedarlar oldu:

"İttihat ve Terakki Cemiyeti faaliyetini, Selanik'te mason localarının koruyuculuğu altında sürdürebiliyordu. Bu gizli cemiyet, Abdülhamit rejimini yıkmaya çalışıyor, ve gittikçe serpilip büyüyordu. Hareketin gerçek beyni Yahudiler ve Yahudilikten dönme müslüman Yahudilerdi. Onlara Selanik ve Dunmeks'in zengin Yahudileri tarafından para yardımında da bulunuluyordu." *(The Rise of Nationality in the Balkans, R. W. Sewton-Watson, sf.184-185)*

Türk Siyonistleri ve Yahudileri üzerine yaptığı araştırmaları ile tanınan Avram Galante gerçekte Siyonizm için aktif görevler üstlenen bir kişiydi. Faaliyetlerini daha etkili kılabilmek için Jön Türklere katılmıştı. Gazetelerde yazdığı yazılarla İttihat Terakki'nin fikirlerini yaymaya çalıştı. Abdülhamit'in kontrolünden uzak kalabilmek için Mısır'a kaçmış, padişahı devirme çalışmalarını buradan yürütmüştür. Mısır'da, ülkeye girişi yasak olan yönetim karşıtı yayınların tercümelerini yaparak el altından diğer isyancılara dağıtmıştır. Levon Dabağyan, Galante'nin Mısır'daki faaliyetleri için şunları yazıyor:

"Galante Efendi Kahire'de faaliyet gösteren 'Mısır Cemiyet-i İsrailiyesi' adı altında bir Yahudi örgütü kurmaya niçin gerek görmüştü? Sırf Sultan'ın baskısından Türk Vatanını kurtarmak için mi?... Hiç sanmıyorum. Zira Sultan Abdülhamit Han, eğer Siyonistlere evet diyecek olsaydı, söz konusu örgütün kurulmasına hiç gerek kalmayacaktı." *(Sultan 2. Abdülhamit ve Ermeniler, Levon P. Dabağyan, sf.6, Son Havadis Gazetesi, 22 Ekim 1981)*

"Özgürlüğü elde etmeyi kendilerine bir borç bilen ve Jön Türklere yardım eden kurumlardan biri de Mısır Cemiyeti İsrailiyesi idi." *(Sultan 2. Abdülhamit ve Ermeniler, Levon P. Dabağyan, sf.41)*

Mason locaları ve Siyonizm tarafından böylesine büyük bir destek gören Jön Türkler gerçekleştirdikleri 1908 İhtilali ile II. Abdülhamit'i tahttan indirdiler. Abdülhamit'in Türk siyasi hayatından çekilmesi ile Jön Türklerin bir kanadı 'İttihat ve Terakki Cemiyeti' olarak iktidarı devraldı. Bu olayda da Yahudilikte bir çeşit mezhep gibi kabul gören dönmeliğin ciddi katkıları vardı.

"1908 İhtilali içinde Jön Türk liderleri arasında dönme mezhebinin meşhur üyeleri göze çarpıyordu." *(A History of The Jewish People, James Parkes, sf.102)*

"... Jön Türklerin iş başına gelmesi Siyonistler için yeni bir umut olarak telakki ediliyordu. İktidarı tekeline almış bir kişinin takdirine bağlanmaktansa, meşruti bir hükümetle daha iyi anlaşabileceklerini sanıyorlardı." *(Kutsal Topraklarda Siyonistler ve Masonlar, Prof. Dr. Mim Kemal Öke, sf.128)*

İttihat ve Terakki Partisi'nin iktidara gelmesi, Siyonizm için tam bir fırsat dönemi oldu. Yahudi ileri gelenleri, istediklerini daha rahat gerçekleştirebilmeleri için, İttihatçılar tarafından devlet yönetiminin en stratejik noktalarına atandılar:

"İttihatçı Yahudiler kilit bakanlıklarda, müsteşar ve teknokrat olarak önemli mevkiler işgal etmişlerdi ve siyaset üretme konusunda rolleri muhtemelen

bakanlarınkinden daha fazlaydı. Emanuel Salem, meclise getirilecek yeni yasaları hazırlıyordu; Bağdat mebusu Ezekiel Sasoon daha önce Ziraat Nezareti'nde müsteşar iken Ticaret Nezareti'ne geçmişti; Nissim Ruso, Maliye Nezareti'ndeki görevini sürdürüyordu. 'İç kabinenin şefi' Vitali Stroumsa ise Mali Islahat Yüksek Şurası'nın üyesiydi. Samuel Israel, başkent polisinin Siyasi Şube Müdürü olarak son derece hassas bir görevdeydi; Enver Paşa 23 Ocak 1913 darbesini yaptığı zaman, o da onunla birlikteydi." *(Role Economique des Juifs d'Istanbul, Avram Galante, sf. 52)*

Gerek Jön Türk hareketi gerekse İttihat ve Terakki'deki Yahudi ve dönme egemenliğinin sağlanması için kullanılan en büyük güç, bu Parti'deki Selanik localarına kayıtlı masonlar oldu.

"Evvelce de Selanik'te kurulmuş olan *Macedonia Risorta at Veritas* locaları İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin gelişmesinde mühim rol oynamışlardır. Onların bu rolleri, İmparatorluğun süratle çökmesine, elden çıkmasına yol açmıştır... O zamanlar, bu localara gerekli vasıflara haiz görülen kimseler kabul edilir ve 'Mahfil Loca' da iyice tecrübe edildikten sonra İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne tavsiye edilirdi." *(Dünyada ve Türkiye'de Masonluk, Hasan Cem, sf. 87)*

"Selanik'te İttihat ve Terakki adında büyük bir ihtilal teşkilatı kurulalı çok olmuştu. Şehirde pek çok Yahudi vardı. Bunların çoğu İtalyan tebaası ve İtalyan mason localarına mensuptu. İtalyan tebaası olarak himaye görüyor, kapitülasyon anlaşmasına göre Sultan'ın emriyle tevkif edilemiyorlardı. Evleri polis tarafından aranamaz, sadece kendi konsolosları tarafından muhakeme edilirlerdi.

Bu korumadan yararlanarak, mason localarının usulüne uygun bir şekilde İttihat ve Terakki'yi kurmuşlardı. Yahudilerin evlerinde toplantılar yapıp planlarını hazırlıyorlardı. Bu sayede padişahın sürgün ettiği veya siyasi mülteci olarak başka memleketlere sığınmış mühim şahsiyetlerle temas imkanı da elde edebilmişlerdi." *(Bozkurt, E. Armsrong, sf.25)*

İttihat Terakki iktidarı içinde çeşitli kademelerde görev alan Siyonizm sempatizanı Yahudiler, ihtilalin üzerinden daha üç ay geçmişken Filistin konusundaki isteklerini devlet gündemine getirmekten çekinmediler.

Rusya'dan gelen Siyonist lider Vladimir Jabotinsky, Jön Türklerin liderlerinden Ahmet Rıza ve Dış İşleri Bakanı Tevfik Paşa ile görüşmelerde bulundu. II. Abdülhamit zamanında Filistin'de Yahudiler için konulan göç yasağının kaldırılmasını istedi.

"Hayim Nahum (1872-1960) da, yeni rejime kendi lehlerine fevkalade bir nazarla bakıyor, yasak kararlarının kaldırılması için Jön Türkleri sıkıştırmaya başlıyordu.

Nahum, öteden beri Jön Türklerle ilişkisi olan birisiydi. Bu ilişkiler, Paris'te başlamış, giderek artmış ve Jön Türkler ihtilal yapınca onu İstanbul'a çağırarak Türkiye Yahudilerinin Başhahamlığı'na getirmişlerdi. Siyonistlerin yörüngesine giren H. Nahum, Siyonist Teşkilatı ile Jön Türkler arasında arabuluculuk görevi yapıyordu." *(The Young Turks and Zionism: Some Comments, M. Jacop Landau, sf. 203)*

Siyonistler Filistin'e konan göç yasağını kaldırmak için İttihatçıların ileri gelenlerini kullandılar.

"Bu amaçla, Ruso, Masliyah, Ahmet Rıza, Enver, Talat ve Nazım Beyler'le görüştüler. İttihat ve Terakki'nin ağır topları olan bu kişiler, Filistin'e Musevi göçünün yararlı olacağı kanısındaydılar." *(Türkiye ve Siyonizm, Süleyman Kocabaş, sf.192-193)*

Hahambaşı, Meclis Başkanlığına seçilen Ahmet Rıza Bey'i tebrik için gittiği ziyarette göç ve toprak satın alma konusunu açtı. Meclis Başkanı teklifi kabul etti:

"...Ahmet Rıza, Musevilerin kendilerine yardım ettikleri takdirde Osmanlı ülkesine hiçbir kısıtlama olmaksızın yerleşebileceklerini temin ediyordu." *(Türkiye ve Siyonizm, Süleyman Kocabaş, sf.193)*

Hahambaşı, Sadrazam'a da aynı şekilde bir nezaket ziyaretinde bulundu. Sadrazam Hüseyin Hilmi Paşa da, yerleşim merkezi kurmak isteyen Yahudi göçmenlerine karşı çıkılmayacağını söyledi.

"Sadrazam, Filistin'deki Museviler için konulan yasakları kaldırmaktan çekinmedi. Önce, Filistin'e girişte Musevilere verilen 'Kırmızı Tezkere' usulünü kaldırdı. Daha sonra da Siyonistlerin toprak satın almaları serbest bırakıldı." *(Türkiye ve Siyonizm, Süleyman Kocabaş, sf.193-194)*

İttihat ve Terakki liderlerinin Siyonistlerin bu tekliflerini kabul etmesindeki asıl neden, Yahudilerin bu Parti üzerindeki kuvvetli nüfuzuydu. *(The Arap Awakening, George Antonius, London, 1938)*

Yahudiler bu kararların alınması için kendilerini Osmanlı'nın yeniden güçlenmesi için iyi niyetle hareket eden kişiler gibi göstermişlerdi. Göçle gelen zengin Yahudiler sözde mal varlıklarını yeni devletleri için kullanacaklar, böylece bütün azınlıkların Osmanlı ruhu altında barış içinde yaşayabileceklerini ispatlayacaklardı. Ancak, bu Filistin'i Osmanlı'dan kopararak tamamen bağımsız bir devlet kurmayı hedefleyen komplonun bir adımından başka bir şey değildi.

"Osmanlı senatosundaki Siyonistlerden Behor Efendi de, yeni rejim ortamından yararlanma konusunda ihtiyatlı hareket ediyordu. Bir diğer senato üyesi Vitali Faradji, özel imtiyazlar üzerinde duruyor, Türklerin düşmanlığını üzerine çekmemek için otonomiden hiçbir zaman açıkça bahsetmiyordu." *(Germany, Turkey and Zionism 1897-1918, Isaiah Friedman, sf.141)*

Bu konuda aktif rol oynayan diğer iki Siyonist de Dr. Victor Jacopson ve Emanuel Karosso idi. Karosso Filistin'e göçü ve bu göçmenleri yerleştirerek otonomiyi getirecek nüfus oranını sağlama amacıyla 'Osmanlı Göçmen Kumpanyası' adlı bir teşkilat kurdu.

"Osmanlı tabiriyle genelleme yapılmaktan amaç, Yahudiler üzerindeki şüpheleri dağıtmaktı. Karasso'nun bu girişimi, politik otonomi hedefine doğru ilk adımdı." *(Germany, Turkey and Zionism 1897-1918, Isaiah Friedman, sf.144)*

Dr. Jacopson da Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Siyonist faaliyetlere finansman sağlayabilmek için 'Anglo-Levantine Bank'ı kurmuştu. Bu arada *Le Jeune Turc* adlı bir gazete çıkarmayı da ihmal etmemişti.

"Bu gazete, İmparatorluk dahilinde bütün azınlıklara muhtariyet verilmesi fikrini sistemli bir şekilde savunuyordu. Bu savunma, Siyonistlerin taktik hedeflerine uygundu. Muhtariyet verilirse, bunu bağımsızlık takip edecekti." *(Türkiye ve Siyonizm, Süleyman Kocabaş, sf.195)*

Tüm bunlar Siyonistlerin Osmanlı'ya destek olmak için göç ettiklerine dair sözlerinin ne kadar samimiyetsiz olduğunu gösteriyordu. Üstelik Siyonistlerin Osmanlı'ya vermeyi vaat ettikleri ekonomik yardımdan da en ufak bir iz bile yoktu.

"Yahudiler, Osmanlı uyruğuna geçmek için hiçbir çaba göstermemişler ve yabancı uyruğunda kalmayı yeğlemişlerdir. İkinci olarak da İttihatçıların büyük bir sabırsızlıkla bekledikleri maddi yardımı temin etmek konusunda hiçbir girişimleri olmamıştı. Musevi göçmenlere uygulanan yasakları kaldırmakla Hükümet hiçbir yararlı sonuç elde edememiş, tam tersine Arapları daha da kızdırmıştır." *(Türkiye ve Siyonizm, Süleyman Kocabaş, 195-196)*

Yahudilere Filistin'de toprak verilmesine ve onlara tanınan göç kararına Arapların tepkisi ise büyük oldu. İslam topraklarına Siyonistlerin akın etmesi elbette olumlu bir gelişme değildi. İşte bu dönemde Osmanlı topraklarının üzerinde yeni bir oyun sergilenmeye başlandı. Siyonist liderler, Osmanlı İmparatorluğunu ayakta tutan ve bölgede istikrarı koruyan tek etmen olan İslam birliği düşüncesini yıkmak amacı ile Arap ulusçuluğunu gündeme getirdiler.

Siyonistlerin Osmanlı Topraklarında Düzenlediği Provokasyon: Arap Ulusçuluğu

Osmanlı İmparatorluğu, Filistin sorununun öncesine kadar kendi sınırları içinde müslüman halkın birliğini sağlamış bir devlet yapısı sergiliyordu. Türk, Arap, Kürt gibi değişik kökenlere mensup insanlar, aralarında bir sorun çıkmadan asırlar boyu İmparatorluk çatısı altında yaşamışlardı.

Siyonistlerin Filistin'e göz koymalarının ardından sistemli bir şekilde ayrılıkçılık hareketlerinin kışkırtıldığı bir dönem başladı. Bu politikanın mimar kadrosu, mason ve Siyonistlerden oluşuyordu. Siyonist yazar ve siyasetçilerin sürekli olarak ırkçılık duygularını körüklemesiyle Araplar haklarının yeterince korunmadığına inandırılarak, Osmanlı'ya karşı ayaklanmaları sağlandı. Yakup Dav ve benzeri Siyonist oryantalist düşünürler, ırkçı Arap milliyetçiliğinin İslam'a ters düşmediği gibi mesnetsiz iddialar ortaya atarak, fikirlerini ispatlamaya çalıştılar.

Siyonistlerin, ırkçılığı ve ırkçıları desteklemesinin altında yatan asıl nedenin, Arapları ve Türkleri birbirlerine karşı kışkırtarak Filistin'deki Osmanlı engelini ortadan kaldırmak olduğu gayet açıktı.

Fransız ve İngilizlerin I. Dünya Savaşı sırasında, Arapları Osmanlılara karşı kışkırtarak savaştırmasıyla, Siyonistler bir aşama daha ilerlemiş oldular. Basit vaatlerle satın alınan bazı Arap liderlerin halkları ise mandater güçlerin uydusu olmaktan kurtulamadılar.

Dönemin Süper Gücünden Siyonizme Destek: Balfour Deklarasyonu

Dünya Siyonist Örgütü'nün lideri olan Chaim Weizmann, İngiltere daha Filistin'e yerleşmeden önce şu önemli açıklamayı yapmıştı:

"Rahatça söyleyebiliriz ki, eğer Filistin İngiltere'nin nüfuz alanına girer de, İngiltere de orada kendisine bağlı bir Yahudi toplumunun oluşmasına olanak sağlarsa, yirmi ya da otuz yıl içinde oraya bir milyon belki daha fazla Yahudi toplarız." *(Trial and Error: The Autobiography of Chaim Weizmann, Chaim Weizmann, sf.49)*

İngilizler, Arapları bir devlet altında toplayacaklarına inandırarak, Osmanlı'ya karşı ayaklanmaya ikna ettikleri dönemde, aynı bölgede Yahudilere bir yurt vermeyi vadeden Balfour Deklarasyonu'nu yayınladılar.

Balfour Deklarasyonu'nun hazırlanmasında başrolü oynayan Siyonist lider Chaim Weizmann, İngiltere Deniz Kuvvetleri Bakanı Winston Churchill, Dış İşleri Bakanı Arthur Balfour ve Başbakan David Lloyd George gibi politikacıların yakın dostuydu.

Weizmann ve diğer Siyonist liderler, Filistin'de Yahudiler için bir bölge ayrılması yerine, bütün Filistin'in Yahudi Devleti olması için İngiltere Hükümeti'ne bir uyarı mektubu gönderdiler. İngiliz kabinesinde yoğun tartışmalara neden olan bu muhtıradan sonra ortak bir karara varıldı. İngiliz Dış İşleri Bakanı Balfour, 2 Kasım 1917'de İngiltere Siyonist Dernekleri Başkanı Lord Rothschild'e, daha sonra Balfour Deklarasyonu adını alacak bir mektup yazdı:

"Majestelerinin hükümeti, Filistin'de Yahudi halkı için bir milli yurt oluşturulmasını uygun karşılamaktadır ve bunun gerçekleşmesi için her türlü çabayı harcayacaktır." *(Documents and Readings in the History of Europe Since 1918, Walter C. Langsam, sf.377)*

Bu kararla, Arapların İngilizlere olan bağlılığının sarsılma ihtimali belirdi. Fakat, izlenen yeni bir politikayla bu sorun halledildi. İngiltere ve müttefikleri, Arapları büyük bir devlet altında birleştireceklerine inandırdılar. Öte yandan, 1919'da yapılan resmi bildirimde, Filistin'e göçü destekledikleri de belirtilerek şöyle dendi:

"Siyonizm hareketinin liderleri, Siyonizmin başarısını, Araplarla dostluk ve iş birliği yaparak sağlamaya kararlıdırlar ve böyle bir teklif de kenara atılacak bir teklif değildir." *(The Arab-Israeli Conflict, John Morton Moore, cilt 3, sf.34)*

Bu vaat ile ikna edilen Arap liderleri ile Siyonistler arasında bir iş birliği kuruldu.

"İngiltere'nin arzu ettiği Arap-Yahudi iş birliği, Hicaz Arap Devleti adına Emir Faysal ile Dünya Siyonist Örgütü lideri Chaim Weizmann arasında, 30 Ocak 1919'da Londra'da imzalanan bir anlaşma ile gerçekleşti." *(The Arab-Israeli Conflict, John Morton Moore, cilt 3, sf.34)*

Bu anlaşmada, Arap Devleti ile Filistin arasındaki sınırın tespit edileceği söylenerek, Filistin'in tamamen Yahudi toprağı olduğu belirtilmiş ve Filistin adına muhatap olarak da Chaim Weizmann kabul edilmişti. İngilizlerle iş birliği içinde olan Emir Faysal, Siyonistlerle de çok yakın ilişkiler kurmuştu. Emir Faysal bu yakınlığını ABD'nin Paris Konferansı'ndaki temsilcisi ve Dünya Siyonist Örgütü'nün önde gelen

üyelerinden Felix Frankfurter'e 3 Mart 1919'da yazdığı mektupta şöyle dile getiriyordu:

"...Yahudi hareketi milli bir harekettir ve emperyalist değildir. Bizim hareketimiz de millidir ve emperyalist değildir. Suriye'de her ikimize de yer vardır. İki hareketten hiçbiri, diğeri olmadan gerçek bir başarıya ulaşamaz." *(The Arab-Israeli Conflict, John Morton Moore, sf.43)*

Bu dostluğun aldatmacadan başka bir şey olmadığı, hemen bir yıl sonra başlayan ve günümüze kadar süren, boyutları katliamlara kadar varan çatışmalarla ortaya çıktı. İngiltere, Filistin'e teşvik ettiği Yahudi göçüyle bu bölgeyi vaat etmiş olduğu büyük Arap devletlerinden ayırmış oluyordu. İleri aşamada ise aralarında hiçbir dil, din ve ırk farkı olmayan Arapları, parçaladığı Ortadoğu'da yapay sınırlar arasında dağıttı. Bu şekilde Siyonist çıkarlarını koruyan İngiltere, Arap bağımsızlığını engellediği gibi, Müslümanların yaşadığı Filistin topraklarını da İsrail yayılmacılığına hazır hale getirmiş oldu.

Siyonizmin Filistin'deki İlk Adımı: İngiliz Mandası

İngiltere ve ABD, Osmanlı Devleti'nin çökmeye başladığı yıllarda İsrail Devleti'nin kurulması yolundaki çalışmalarını hızlandırdılar. Yahudilerin Filistin'e yerleşmeleri işini İngiltere üstlendi:

"Filistin'i elinde bulunduran İngiltere, çeşitli siyasal düşüncelerle bağımsız bir Yahudi Devleti'nin kurulmasını üstüne aldı." *(Meydan Larousse, cilt 4, sf.670)*

Filistin'e yerleşen İngiltere'nin ilk işi, buraya yapılan Yahudi göçünün devamını sağlamak oldu.

"Filistin'deki İngiliz yönetimi, 1920 ile 1936 arasında Filistin'e 290 bin Yahudinin göçüne resmen müsaade etmiştir." *(Survey International Affairs 1936, sf.706)*

I. Dünya Savaşı'nın sonucunda 60-80 bin kadar olan Yahudi nüfusu, 1929'da 170.000'e çıkmıştı ki, bu, toplam nüfusun %17'si demekti. Halbuki 1923'te Yahudiler tüm nüfusun %11'ini oluşturuyorlardı. Daha sonraları da İngiliz yönetiminin sağladığı kolaylıklarla, göç hızlanarak devam etti.

"1936'da Yahudi nüfusunun miktarı 400 bine çıkarak nüfusun %31'ini oluşturacaktır." *(Palestine and the Arap-Israeli Conflict, cilt 1, Michael J. Cohen, sf. 289)*

İngiltere'nin desteği bu kadarla da kalmamış, manda yönetimi sırasında kurulan Siyonist terör örgütlerindeki militanların eğitimini de üstlenmişti.

"Haganah'a karşı İngiliz manda yönetimi daima büyük hoşgörü göstermiştir. Hatta Filistin'deki İngiliz subayları, Haganah askerlerinin eğitiminde görev almışlardır. Bu subayların en ünlüsü ise, ateşli bir Siyonist olan Yüzbaşı Orde Wingate'dir." *(The Course of Modern Jewish History, Howard Sachar, sf.389)*

İngiliz ordusunun, Siyonistlerin silahlı eğitimine esas ağırlık verdiği dönem II. Dünya Savaşı yılları oldu. İngilizler, bölgenin hiçbir dış tehlikeye maruz kalmadığı

bir dönemde, savaşı bahane ederek Siyonist militanları orduya aldı ve bunlar için özel gruplar kurarak eğitim verdi.

"İngiliz ordusunda dağınık bir şekilde hizmet eden 30 bin kadar Filistin Yahudisinin ayrı bir tugay haline getirilmesi, 1944 Eylülü'nde olmuştur." *(Keesing's Contemporaray Archives, 1943-1946, sf. 6750)*

Böylece Siyonistler, savaş tecrübesi kazanmış ve kurulacak İsrail Devleti için kaçınılmaz gözüken Arap-İsrail Savaşı'na hazırlanmıştı.

Manda yönetimi, eğittiği Siyonist militanların silah temin etmesi için de çeşitli kolaylıklar sağlamıştı.

"Yahudiler Amerika'dan makineli tüfek ve havan topu gibi silahların üretimi için aldıkları torna ve makine parçalarını sandıklara yerleştirip İngiliz gümrüklerine getirdiler. Sandıklar İngiliz gümrüğünden güçlük çekmeksizin geçti." (O Jerusalem, Dominique La pierre-Larry Collins, sf. 96)

Ancak Siyonist terör örgütleri sonunda İngiltere'yi de vurdu. 1940'ların ikinci yarısından itibaren Siyonist teröristler İngiliz hedeflerine saldırmaya başladılar. İngiltere bu karmaşayı daha fazla üstlenemedi ve Filistin'den çekildi.

Üç Büyükler İsrail İçin Birarada

"Bu silah ve cephane hırsızlığında İngiliz askerleri de Siyonistlere yardımcı olmuşlardır." *(The Middle East in the War, George Kirk, sf.229)*

II. Dünya Savaşı sonunda (4-11 Şubat 1945) üç galip ülkenin liderleri Yalta'da biraraya geldiler. Toplantının gündem maddelerinden birisi de İsrail'in kurulmasıydı.

"Kırım'daki küçük Yalta şehrinde, üç büyükler savaş sonrasının dünya haritasını çizdiler. Burada Franklin Roosevelt, Winston Churchill, Joseph Stalin arasında geçen ve konusu da Filistin'den başka hiçbir şey olmayan özel bir konuşmanın ayrıntıları anlatılıyordu. Konuşma sırasında Stalin, çok sinirli bir havayla Churchill'e dönerek, Filistin Araplarıyla Yahudi sorununun tek çözüm yolu olduğunu söyler: Stalin'in öngördüğü çözüm yolu bir Yahudi Devleti'nin kurulmasıydı." *(O Jerusalem, Dominique Lapierre-Larry Collins, sf.68-69)*

Yahudi lobileri ve localar sayesinde dünyanın bütün önemli güçlerini İsrail Devleti'nin kurulması için kullanan Siyonistler, gerçekten de İsrail'i Herzl'in I. Siyonist Kongre'de söylediği gibi 50 yıl içinde kurdular. Sayısız entrikanın sonucunda kurulan bu devlet, Ortadoğu'ya beraberinde yeni entrikalar, kan ve ölüm getirdi...

İsrail Devleti İçin Amerikan Desteği

Arap toprakları üzerinde bir Yahudi Devleti kurabilmek için, Filistin'deki Siyonist terör örgütü Haganah'ın Başkanı Yigael Yadin önderliğindeki Siyonistler bir plan yaptılar. "Dalet" ya da "D Planı" diye bilinen bu plan, İngiltere'nin Filistin'den çekilmesi sırasında doğacak otorite boşluğundan, bir terör hareketi ile faydalanmayı amaçlıyordu.

"Haganah'ın stratejisi bu plana göre düzenlenmişti. İngiliz birliklerinin ayrılmasından sonra, kısa sürecek bir boşluk döneminin olacağı hesaba katılıyor, bu dönemde tüm Siyonist grupların düzenli bir harekete kadar silahlanması isteniyordu. Ama bu ilk hedefin gerçekleşmesi, Haganah'ın ABD'den o zamana kadar gerekli insan ve araç-gereci yollamasıyla mümkündü." *(O Jerusalem, Dominique Lapierre-Larry Collins, sf. 87)*

Bu noktada Siyonistlerin kuracakları devlete hem maddi, hem de siyasi destek sağlayacak büyük bir güce ihtiyaçları vardı.

"3 milyondan fazla Yahudinin yaşadığı Amerika, Dünya Siyonist Teşkilatı'nın en güçlü merkezlerinden biriydi" *(Foreign Relations of the United States, 1939, cilt 1-5, sf.694)*

Dünya üzerindeki en etkili güç olan ABD, Siyonist hedefler için en uygun ülkeydi. İhtiyaç duydukları finansmanı karşılamak üzere Yahudiler, ABD yönetiminde etkili olan bazı isimleri kendi saflarına çekerek, kaynak olarak ABD'yi kullanmayı başardılar. Daha sonra İsrail Başbakanlığı yapacak olan Golda Meir gerekli finansmanı sağlamakla görevlendirildi.

"Golda Meir Chicago'ya geldiğinde, sağlayacağı 25-30 milyon dolarla Filistinli Yahudileri ağır silahlarla donatmayı umuyordu. Roosevelt'in Maliye Bakanı Henry Morgenthau ve bir grup iş adamı Golda Meir'la şehirden şehire dolaşmaya koyuldu. Bu turda toplanan 50 milyon dolar, Yahudi ajansı muhasebecisi Elizer Kaplan'ın sağlamayı umduğunun on katıydı. Bu miktar Ortadoğu'nun en büyük petrol üreticisi Suudi Arabistan'ın, 1947 yılında bu yoldan sağladığı toplam parayı da aşıyordu." *(O Jerusalem, Dominique Lapierre-Larry Collins, sf. 202-203)*

Amerika Birleşik Devletleri'nin Maliye Bakanı Yahudi asıllı Morgenthau'un para toplama işini organize etmesiyle, ABD yönetimi içindeki bazı kesimler de giderek Yahudi davasının en büyük yardımcısı durumuna geldiler.

"Morgentheau, Amerikan Hazinesi'nin başında iken B'nai Brith ve Yahudi Refah Dairesi gibi Yahudi organizasyonlarında çalıştı. 1947-50 arası Birleşmiş Yahudi Müracaatı Genel Başkanlığı, 1950-53'te de Fahri Başkanlığını yaptı. Daha önce örneği görülmemiş büyük bağışların yeni kurulan İsrail Devleti'ne yardım için kullanılmasını sağladı." (Encylopedia Judaica, cilt 2, sf.321)

"Siyonist" sanayici Rudolph Sonenborn tarafından yönetilen "Materials for Palestine" (Filistin için Maddi Yardım) isimli kuruluş, İsrail için ayrılan paraları topluyordu. Bu paralarla ABD ve Avrupa'da satın alınan silah ve askeri mühimmat gemilere yüklenerek Filistin'e, Siyonist terör örgütleri Haganah ve Irgun militanlarının kullanması için gönderildi.

Siyonistlerin ABD'den sağladıkları askeri yardımların çoğu karşılıksız olmasına rağmen, İsrail'in borçlanarak aldığı yardım da küçük sayılmazdı. Böylesine büyük bir borca karşılık İsrail'in yeni yardımlara ihtiyacı olması, zayıf durumdaki Yahudi Devleti'nin geleceğini tehlikeye sokuyordu. İşte bu sırada Amerikalı General George Marshall, Amerika'nın müttefiki olan Avrupa devletleri için yardımı amaçlayan bir plan hazırladı. Marshall Planı, 2 Nisan 1948'de Başkan Truman tarafından imzalanan bir kanunla kabul edildi. Bu plan 1 Nisan 1948'den, 30 Haziran 1952'ye kadar olan dört yıl için öngörülmüştü. Avrupa'yı hedef alan Marshall yardımı, aynı zamanda İsrail'in borçlarının silinmesi ve bundan sonraki ihtiyaçlarının karşılanabilmesini de öngörüyordu.

İsrail'in kurulması ve devletler arası hukuka göre tanınması için son bir adımın daha atılması gerekiyordu. Bunu da, Birleşmiş Milletler bünyesinde özel bir Filistin Komitesi kurulması talebiyle İngiltere başlattı. İngiltere'nin isteğiyle Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 28 Nisan'da toplandı ve 19 Mayıs'ta da, "Birleşmiş Milletler Filistin Özel Komitesi" (UNSCOP)'nin kurulmasına, bu komitenin 11 üyeden oluşmasına ve komitenin raporunu en geç 1 Eylül'de vermesine karar verildi. Komite'ye, Avustralya, Kanada, Çekoslavakya, Guatemala, Peru, İsveç, Uruguay, Hindistan ve İran seçildi. Komite'nin öngördüğü rapor, Siyonistlerin planları doğrultusunda, Filistin'in bölünmesini ve bir Yahudi Devleti'nin kurulmasını içeriyordu. Raporun çizdiği sınırlara göre, Arap Devleti'nin yüz ölçümü 4476 milkare olup Filistin topraklarının %42.88'ini, Yahudi Devleti'nin yüzölçümü ise 5893 milkare olup Filistin topraklarının %56.47'sini oluşturuyordu.

Diğer yandan Harry Solomon Truman, ABD Başkanı olarak bütün yetkilerini Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulması için kullanmaktan çekinmiyordu.

"Siyonistler, 1948'in Mart Ayı'nda Chaim Weizmann'la Truman arasında gizli bir görüşme ayarladılar. Weizmann bu görüşmeden sonra Truman'ın desteğini kazandı. Aynı yıl Mayıs ayında Weizmann Beyaz Saray'a bir mektup yazarak Filistin'de bağımsız bir Yahudi Devleti kurmaları durumunda ABD'nin tanıyıp tanımayacağını sordu ve Truman onu destekleyeceğini belirtti." *(The Lobby, Edward Tiwnan, sf.27)*

İngiltere'nin bölgeyi terk etmesiyle Amerikan yönetimi, Arapların Filistin'i işgal etmesi ve Yahudi Devleti'nin tehlikeye düşmesi olasılığına karşın tedbirler alma ihtiyacı duydu. Böyle bir durumda tek yol ABD'nin en kısa zamanda Filistin'e müdahalede bulunmasıydı. Başkan Truman, Amerikan Anayasasında kongreye dahi başvurmadan asker gönderme yollarını incelemek için, hukuk işleri danışmanı Ernest Gross'u gizlice görevlendirdi. Ancak, Filistin Yahudilerine yapılan uluslararası yardım o kadar büyük oldu ki, ABD'nin müdahalede bulunmasına dahi gerek kalmamıştı:

"Filistin paylaşımının gerçekleştirilmesi için en büyük çabayı gösteren Birleşik Amerika'ydı. Beyaz Saray, Filistin'in paylaşılmasına karşı çıkan ya da sadece kararsız kalan ülkeler üzerinde her türlü baskıya başvurdu. Başkan Truman, BM'deki temsilcisi Büyükelçi Hershel Johnson'u 'Bir başarısızlığın sonuçlarına şahsen katlanmak istemiyorsa Filistin'in paylaşılması yönünde Birleşmiş

Milletler'den karar çıkarması gerektiğini' söyleyerek uyardı. Aynı şekilde, Başkan'ın danışmanı olan Yahudi işadamı Bernard Baruch, Fransa'nın BM'deki temsilci Alexendre Paradi'yi, ülkesinin paylaştırmaya karşı çıkması halinde Amerikan yardımının kesilmesinin muhtemel olduğunu söyleyerek tehdit etmekten çekinmemişti. Ancak, İsrail'in kurulmasını sağlayacak kadar oy sağlanmamıştı. Oturumun başkanı Brezilya delegesi Oswaldo Aranha Filistin'in paylaşılmasını büyük bir içtenlikle destekliyordu. Takvimdeki büyük bir rastlantı sonucu (!) BM'deki oylama sırasında 'şükran gününün tatil olduğunu' söyleyerek oylamayı erteledi. Bu da Siyonistlere 48 saatten fazla zaman kazandırdı. Bu hayati süre boyunca paylaştırmaya karşı olan ülkeler Liberya, Haiti ve Filipinler, inanılmaz bir baskı ve hatta tehdit dalgasıyla karşılaşacaklardı." *(O Jerusalem, Dominique Lapierre-Larry Collins, sf.29)*

Filistin'de Son Perde: Birleşmiş Milletler, Yahudi Devleti'nin Kurulmasını Kabul Ediyor

Birleşmiş Milletler'deki bu tehdit ve baskı kampanyası, Siyonistlerin hedefe ulaşmasında çok önemli bir rol oynadı.

"BM Genel Kurulu'nun 29 Kasım 1947 günü saat 17:35'te yapılan oylamasında, çoğunluk planı, genel kurulun 181 (II) A sayılı kararı alarak, 13 red, 10 çekimser oya karşılık 33 oyla kabul edildi." *(The Course of Modern Jewish History, sf.275)*

Güvenlik Konseyi'nde taksim planını görüşen 11 üyeli komiteden sadece ikisinin red oyu kullanması, bu komitenin daha başlangıçta ne amaçla kurulduğunu gösteriyordu. İsrail'in kurulmasında ABD'nin açık desteğinin yanında, fanatik bir Yahudi aleyhtarı olan Stalin'in gizli desteği de büyük rol oynadı. Yalta Konferansı'nda bir Yahudi Devleti'nin ateşli savunucusu olan Stalin, taksim planını ABD ile birlikte destekledi. Bu, diğer ülkeleri de etkilemişti.

"Amerika ile Sovyetler'in ortak hareketleri, etkileri altındaki pek çok ülkenin de aynı şekilde oy kullanmasına neden oldu." *(The Course Modern Jewish History, sf.275)*

14 Mayıs günü, Filistin'deki İngiliz manda yönetiminin sona ermesinden birkaç saat önce, Tel-Aviv'de toplanan Yahudi Milli Konseyi (Vaad Levmi) yayınladığı deklarasyonda İsrail Devleti'nin kurulduğunu ilan etti. Bağımsızlığın ilanı ile birlikte David Ben Gurion Başkanlığında 13 üyeli bir kabine kuruldu. Ben Gurion Savunma Bakanlığını da üzerine almıştı. Moshe Şertok ise Dış İşleri Bakanı'ydı. Yahudiler bağımsızlık ilan edeceklerini, dönemin Yahudi Başkanı Truman'a daha önce bildirmişlerdi. Ve tabii ki ABD, İsrail'i tanımakta hiç vakit kaybetmedi.

"İsrail Devleti'nin bağımsızlık ilanından tam onbir dakika sonra, Başkan Truman İsrail'i tanıdığını açıklıyordu." *(Foreign Relations of the United States 1948, cilt 5, sf.992)*

İsrail Devleti, diğer ülkeler tarafından da kısa süre içinde tanındı. Ancak daha önce de vurguladığımız gibi, kurulan devletin sınırları Siyonistler için pek de tatmin edici değildi. Ben Gurion bu konudaki memnuniyetsizliğini şu şekilde dile getiriyordu:

"Statüko'yu korumak bahis konusu değildir. Biz genişlemeye yönelik dinamik bir devlet kurmak zorundayız." *(Rebirth and Destiny of Israel, Ben Gurion, sf.419)*

ARAP-İSRAİL SAVAŞLARI

"İsrail'deki siyasi ve askeri liderlerin İsrail'e Araplardan gelecek bir tehlikeye aslında hiçbir zaman inanmadıkları açıkça görülür. Onların peşinde oldukları şey, çeşitli manevralarla Arap devletlerini Siyonistlerin kazanacaklarından emin oldukları askeri çatışmalara zorlamaktı. Böylece İsrail'e, Arap rejimlerini istikrarsızlığa sürükleyip başka alanlar ele geçirme planını gerçekleştirme fırsatı yaratmaktı." *(İsrail Başbakanı Moshe Sharett'in Günlüğünden, Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.60-61)*

I. Arap-İsrail Savaşı

İsrail'in kuruluşunun ilanından birkaç saat sonra 14-15 Mayıs gecesi I. Arap-İsrail Savaşı başladı.

Savaşın üçüncü gününde, 18 Mayıs'ta, Akka İsrail kuvvetlerinin eline geçti. 1-11 Haziran arasındaki üçüncü hafta içinde, aldığı askeri yardım sayesinde İsrail, hava üstünlüğünü de ele geçirdi. Savaşta İsrail zaferi için gereken hava kuvvetleri Sovyetler tarafından verildi. Ve bu uçaklarla, Ürdün ile Suriye başkentlerindeki siviller hava bombardımanında öldürüldü.

"Arap devletleri 9 Nisan 1948'de meydana gelen Deir Yassin Katliamı gibi katliamlardan Filistinlileri korumak üzere harekete geçince, Siyonist devletin yöneticileri yeni topraklar elde etmek için bunu fırsat bildiler: Birleşmiş Milletler teşkilatının kendilerine verdiği %56'lık Filistin toprağını ilk Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra %80'e çıkardılar.

Bunu bir efsane ile de doğruluyorlardı: İsrailli küçük Davud, Golyat Arabı yenmişti... Şimdi herkes tehdit altında bırakılan bu 'küçük halka' acıyacak ve askeri başarılarını alkışlayacaktı. Ancak İsrail'in o sırada nicelik ve nitelik bakımından ortaya koyduğu askeri güç Arap ülkelerinin toplam gücünün çok üzerindeydi. 1948 Savaşı günlerinde Mısır'da toplanmış olan, Suriye, Ürdün ve Irak birliklerinin bütünü, İsrail'in 65.000 askerine karşılık 22.000'den azdı. Bu konu kimsenin dikkatini çekmiyor." *(Siyonizm Dosyası, Roger Garaudy, sf.162)*

Sovyetler'den İsrail'e Destek

"Siyonist orduyu Araplara karşı üstün duruma geçiren uçaklar, Menahem Begin'in terörist örgütü Irgun, Zvai Levmi ve Stern tarafından satın alınıp kaçak olarak Filistin'e sokulmuştur. Sovyet Rusya bu organizasyonların teçhizatını sağladı. Uçaklar bu örgütlere Çekoslavakya'dan verildi ve İsrail pilotları burada eğitildi." *(Ropes of Sand, Wilbur Eveland, sf.57)*

Savaş sırasında Sovyetler'in verdiği uçaklarla, İsrail'in Araplarınkinden çok daha büyük bir hava kuvvetine sahip olması sağlandı.

"İngiltere Hükümeti'nin 1948 Aralık ayında yaptığı açıklamaya göre, 1948 Haziranı'nda İsrail'in elinde 40 tane avcı uçağı ile 22 tane bombardıman uçağı

bulunuyordu ve avcı uçaklarının hepsi Çekoslavakya üzerinden gelmişti." *(Keesing's Contemporary Archives, 1948-1950, sf.90743)*

Sovyetler Birliği, İsrail'e yaptığı silah sevkiyatını kamufle edebilmek için Çekoslavakya'yı kullanıyordu:

"Sovyetler, kurdukları hava köprüsü ile, Çekoslavakya'dan İsrail'e toplar ve otomatik silahlar sevk etmeye başladı." *(Histoire de la Guerre Froide, Andre Fontaine, cilt 2, sf.162)*

Savaş sırasında Sovyetler'in İsrail'den yana tavır alması, 19 Mayıs'ta Çekoslavakya'nın, ardından da Macaristan ve Romanya'nın İsrail'i resmen tanımasına neden oldu.

Araplarla İsrailliler arasındaki karşılıklı hafif çatışmalar, 14 Ekim'de şiddetli çarpışmalara dönüştü. İsrail kuvvetleri, Kudüs'ün 54 mil güneyindeki Beersheba'yı Mısır'dan aldılar. İsrail Kuvvetleri'nin Gazze'ye kadar sokulması üzerine Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, 19 Ekim'de, tarafları ateşkese uymaya çağıran bir karar aldı. İsrail ve Araplar, 22 Ekim'de bu çağrıyı kabul ettiklerini bildirmelerine rağmen, İsrail kuvvetleri 23 Aralık'ta Birüssebi'den hareketle, Mısır cephesinin sağ kanadını arkadan çevirdi ve 26 Aralık'tan itibaren de Mısır kuvvetlerinin yığınak merkezleri olan Gazze, Han Yunus ve Rafa'yı birbirinden ayırarak, derinlemesine bir şekilde Sina Yarımadası'ndan içeri girdi. Bu, Mısır ve diğer Araplar için bir hezimetti. İngiltere'ye yakınlığı ile tanınan Mısır Kralı Faruk, ordusunu kendi elleriyle hezimete sürükledi:

"81 mm.lik silahlarla techiz edilen askere 61 mm.lik kurşun dağıtılmıştı. El Alemeyn Çölü'nde satın alınan elden düşme İtalyan bombaları daha atmaya vakit kalmadan askerlerin elinde patlamıştı. Orduya verilen tüfekler 1912'de İspanya'da kullanılmış ve çürüğe çıkarılmış olan tüfeklerdi. **Faruk ordusunu bile bile, göz göre göre ölüme ve bozguna mahkum etmişti."** *(İhtilaller ve Darbeler Tarihi, Sabiha Bozbağlı, cilt:2, sf.375)*

Bu olay Mısır'da hükümet değişikliklerini doğuracak olan karışıklıkların çıkmasına neden oldu. Bu sırada İsrail kuvvetlerinin bir bölümü güneye inerek, Vadi Aruba'dan Akabe Körfezi'ne ulaştı. Bu şekilde Güney Filistin'in tamamı İsrail'in kontrolüne girdi.

Savaş Sonrası Anlaşmalar

Filistin'i kurtarma sloganıyla savaşa giren Arap yönetimleri, imzaladıkları anlaşmalarla Filistin'i İsrail'e teslim ettiler. Savaşın en kazançlısı olan İsrail, anlaşmalarla topraklarının genişlemesini belgelemiştir. BM'in taksim planında 26.000 km2'lik Filistin'in, 15.500 km2'si İsrail'e verilmişti. Savaş sonunda İsrail bu miktarı 20.500 km2'ye çıkardı ki, bu oran Filistin'in %77'si demekti. Filistin'de hızla artan Yahudi nüfusu da incelenecek olursa, İsrail'in işgal yoluyla, toprak büyütme işinin ne derece planlı olduğu görülür. Nüfus artışında rol alan birinci etken ise Siyonist liderlerin, gerektiğinde zor da kullanarak, Avrupa'dan Filistin'e göç etmelerini sağladıkları Yahudilerdi.

"1914'te Filistin'deki Yahudi nüfusu 85 bin, 1943'te 539 bin, 1946'da 608 bin, 1947'de 650 bin oldu ve mütarekelerin imzalandığı 1949 yılı sonunda 758 bine ulaştı. İsrail, BM Genel Kurulu'nun 29 Kasım 1947 ve 11 Aralık 1948 tarihli kararlarını kabul ederek uygulayacağını bildirdi. Bunun üzerine 'Barışsever bir devlet' olduğundan hareketle, İsrail, 273-II sayılı kararla BM üyeliğine kabul edildi..." *(The Arab-Israeli Conflict, cilt 3, sf.419)*

Savaş sonrası anlaşmalara tek tek göz gezdirirsek;

MISIR: Savaştan sonra 24 Şubat 1949'da, 12 maddelik bir 'İsrail-Mısır Genel Mütarekesi' imz

alandı. "Bu anlaşma ile Gazze bölgesi 25 mil uzunluğunda, 3.3-5.5 mil genişliğinde bir kıyı şeridi haline getirilerek Mısır'a bırakıldı. Gazze'nin köylerinin verimli toprakları İsrail tarafında kaldı. Bu sınır düzenlemesiyle, Gazze'nin normalde 70 bin olan nüfusu, Filistin'den göçmek zorunda kalanlarla sıkışarak 200 bine çıktı." (From War to War, Nadaf Safran, sf.38)

LÜBNAN: İsrail ikinci mütarekesini, savaşa sembolik olarak katılan Lübnan ile yaptı. 23 Mart 1949'da Ras Nakura'da yapılan anlaşmayla İsrail-Lübnan sınırı, eski Lübnan-Filistin sınırı olarak kabul edildi. Her iki taraf bu sınırda en fazla 1500'er asker bulundurabilecekti. *(The Arab-Israeli Conflict, John Norton Moore, cilt 3, sf.381)*

ÜRDÜN: Ürdün, Arap-İsrail Savaşı'nda oynadığı rol ile diğer Arap ülkelerinden ayrılır. Ürdün bu savaşa Filistin'i Siyonist işgalden korumak için değil, ilhak amacıyla katıldı. Savaştan önce de Siyonistlerle son derece samimi olan Ürdün Kralı Abdullah, gerçekte İsrail'in gizli müttefiği olarak hareket etti.

"Hiçbir Arap Kralı, Ürdün Kralı Abdullah kadar Ben Gurion'la uyuşmazdı. Son on yıl içinde Filistin Yahudileriyle gerçek ilişkiler kuran tek Arap yöneticisi Abdullah'tı." *(O Jerusalem, Dominique Lapierre-Larry Collins, sf. 119)*

"Kral Abdullah 13 Aralık'ta kendisinin bütün Filistin'in de Kralı olduğunu parlamentosunda kabul ettirdikten sonra Yahudilerle masaya oturdu." *(Keesing's Contempory Archives 1948-50, sf.9748)*

Bu yapı içindeki Ürdün ve İsrail arasındaki görüşmeler 2 Mart 1949'da Rodos'ta başladı. Ancak güneyde Vadi Aruba ile Ölü Deniz'in kuzeyindeki İsrail-Ürdün sınırı anlaşmazlık yarattı.

"Bu anlaşmazlıklar, İsrail Dış İşleri Bakanlığı'ndan Reuve Shiloah (Mossad'ın ilk şefi) ile Albay Moshe Dayan'ın gizlice Ürdün'e gelip, Kral Abdullah'la yaptıkları görüşmede çözümlendi. Daha önce de İsrail'e bir problem çıkarmayan Ürdün Kralı Abdullah, İsrail'in bütün isteklerini kabul edince İsrail-Ürdün mütareke anlaşması 3 Nisan 1949'da imzalandı." *(Keesing's Contempory Archives 1948-50, sf. 10100)*

Bu anlaşmayla Ürdün, Batı Şeria adıyla anılan 2200 mil2'lik bölgeyi İsrail'e bırakmayı kabul etti. Kudüs ikiye bölünerek batısı İsrail'e, doğusu Ürdün'e verildi.

SURİYE: İsrail-Suriye ateşkes görüşmeleri, İsrail'in yönettiği bir darbe ile başa getirilen Hüsnü Zaim yönetimiyle 12 Nisan 1949'da başladı. *(Bkz. Suriye Bölümü)* Anlaşma 20 Temmuz 1949'da imzalandı ve İsrail-Suriye sınırı olarak, eski Filistin-Suriye sınırı kabul edildi. Ancak bu sınırda İsrail için stratejik noktalar askerden arındırıldı. Bu, İsrail'in bir sonraki Arap saldırısı için vakit kazanmasını sağlayacaktı.

Arap-İsrail Savaşlarının Kilit Ülkesi Mısır

Birinci Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra pek çok Arap ülkesinde iç karışıklıklar çıktı. Hükümetler düştü, hatta siyasi rejimler bile değişti. Değişikliklerin en önemlisi ise Mısır'da yaşandı. Mısır'daki bu değişiklik, Arap dünyasının İsrail'le olan ilişkisini kökten değiştirecek kadar büyük oldu. Yapılan bir devrimle Mısır Kralı Faruk tahtından indirildi. Bu devrimin planlayıcısı ve organizatörü ise, Mossad'ın en büyük müttefiği CIA'di. CIA, Arap dünyasının 20. yüzyıldaki en önemli lideri sayılan Nasır'ı iktidara getiren gelişmelerin düzenleyicisi idi:

"1952'de Mısır ordusunun yüksek rütbeli askerleri, Ortadoğu'daki ünlü CIA ajanları Kermit (Kim) Roosevelt ve Miles Copeland'la Kral Faruk'u devirmek için gizlice ilişki kurdular. İhtilal liderleri, kendilerini eğitmesi için CIA ajanlarını, ülkelerine davet ettiler. Ve liderleri Albay Abdünnasır Başbakan oldu. CIA, Nasır'ı koruma işini üstlendi." *(Every Spy A Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf. 55)*

Nasır'ın CIA ile olan ilişkisi devrimden sonra da devam etti. Bu süre içinde Nasır'ın Arap dünyasının lideri olmasını da CIA sağladı.

"Nasır'ın en yakınlarından Binbaşı Hasan Touhami, Mısır Gizli Polisi'ndeki en yetkili kişiydi ve Nasır'ın CIA ile olan görüşmelerini düzenliyordu. CIA'den Jim Eichelberger adlı kişi Nasır'ın hükümetini Mısır'da ve Arap dünyasında popüler yapmak için yollar arayan fikir adamı olarak rol oynadı." *(Ropes of Sand, Wilbur C. Ereland, sf. 99-103)*

CIA'in Nasır'a yardımı siyasi alanda kısıtlı kalmadı, finansman boyutlarına da vardı. Mısır'a yapılan yardımlarla Nasır, Arap-İsrail Savaşlarında kullanılacak olan orduyu hazırladı:

"CIA Nasır'a, özellikle Mısır ordusunun bir yerden bir yere nakli için 3 milyon dolar gizli fon vermeyi teklif etti. Buna ek olarak, CIA Dış İşleri Müdürlüğü ile 5 milyon dolarlık fonu, niteliği belirlenmemiş askeri yardım fonu olarak Mısır'a askeri malzeme alması için verdi. Amerika yapılacak 40 milyon dolarlık ekonomik yardımın gizlenmesi için Mısır'la anlaştı." (Ropes of Sand, Wilbur C. Ereland, sf.91)

İsrail'in arzuladığı sınırlara ulaşması amacıyla, CIA aracılığıyla başa geçirilen Nasır'ın fonksiyonunu tam uygulaması için bir adım daha atılması gerekiyordu: ABD'nin desteklediği iki ülke olan, İsrail ve Mısır'ın karşı karşıya getirilmesi doğru olmayacağından, bunlardan birisi Amerikan karşıtı safta yer almalıydı. ABD'nin Ortadoğu'da komünizme karşı set oluşturduğunu söylediği İsrail ile, Sovyetlerin yanında yer alan Mısır'ın karşı karşıya gelmesi ideal bir senaryo idi. Bu aşamada devreye giren Mossad'ın askeri istihbarat ile ilgili kolu AMAN, Mısır'ın Amerika'dan kopmasını sağlayacak göstermelik nedenin oluşması için gerekli operasyonu gerçekleştirdi.

"30 Haziran 1954'te AMAN'ın gizli kolu "Unit 131", Mısır'da Susannah adlı bir sabotaj operasyonu düzenledi. **Bombaların hedefi Mısır askeri örgütleri değil, İngiliz ve Amerikan kuruluşlarıydı.** Bundaki amaç Londra ve Washington'da Mısır aleyhtarı bir politika oluşturmaktı." *(Every Spy A Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.56)*

Nasır, Mısır'da Bir Üstad Mason

Arap dünyasının 20. yüzyıldaki en önemli lideri olan Nasır'ın göz önünde bulundurulması gereken dikkat çekici bir özelliği daha vardı. Nasır, bir mason üstad-ı azamıydı:

"Mısır Devlet Başkanı **Nasır, Mısır Büyük Locası üstad-ı azamlığını yapmış** ve iktidarda kaldığı sürece ülkesini, hep masonik esaslarla yönetmiştir." *(Mimar Sinan Dergisi, sayı 13, sf.131)*

Gerçekten de Nasır, ülkesini masonik hedeflere uygun olarak yönetti. Ülkesindeki dindarlara baskı uyguladı. Bir taraftan da Arap dünyasını İslam'dan uzaklaştırabilmek için suni bir ideoloji sundu: Arap sosyalizmi. Nasır bu yanılgıyla ülkesini büyük bir felakete sürükleyecekti.

İngiliz-Fransız ve İsrail İş Birliği: Süveyş Savaşı

İlk Arap-İsrail Savaşı'ndan önce, birçok ülke el altından İsrail'e para ve silah yardımı yapmasına karşın, bu savaşta yardımlar resmileştirilerek fiilen yapıldı. Aslında Süveyş Savaşı, İsrail'in siyasi bir zafer kazanması için değil, Ortadoğu'nun en büyük silahlı gücü olması için düzenlendi.

Nasır, 28 Temmuz 1956'da Kahire'de yaptığı bir konuşmada Kanal'ın uluslararası trafiğe açık olduğunu ama Süveyş'in Mısır'ın malı olduğu için millileştirildiğini söyledi. 3 gün sonra elçiliklere gönderilen notalarda Süveyş'i işleten kanal şirketinin Mısır'a ait olduğu açıklandı. Süveyş Kanalı'nın millileştirilmesi İsrail'e beklediği imkanı verdi. Fransa ve İngiltere bu olayda da İsrail'in müttefiği olarak hareket etmeye başladılar.

"30 Eylül ve 1 Ekim günlerinde Paris'te Fransızlarla İsrailliler arasında yapılan gizli görüşmelerde Mısır'a karşı saldırıya geçme kararı verildi." *(Warriors at Suez, Donald Naff, sf.511)*

Fransa ile bağlantısını kuran İsrail, operasyona İngiltere'yi de dahil etti. İngiltere Hükümeti ile bağlantı ise Fransa'da kuruldu:

"Eden ve Dış İşleri Bakanı Selwyn Lloyd 16 Ekim'de Paris'e gittiler. İki gün süren görüşmelerde, Mısır'a karşı yapılacak harekatın planları ele alındı ve özellikle İsrail'in Ürdün'e saldırmamasına karar verildi." *(Full Circle -The Memoirs of Sir Anthony Eden, Anthony Eden, sf.511)*

22-23 Ekim'de Paris'te yapılan çok gizli bir toplantıda ise plana son şekli verildi. Planda İsrail'in Kanala ulaşacak kadar bir zamana sahip olması için sahte bir barış girişimi bile düşünülmüştü:

"Toplantıda üç devlet tarafından imzalanan bir belge hazırlandı. Buna göre ilk saldırıyı İsrail yapacaktı. Bunun üzerine İngiltere ve Fransa taraflara çağrıda bulunarak, ateşi durdurmalarını ve iki taraftan da kanalın 16 km. gerisine çekilmelerini istedi. Fakat bu çağrı, İsrail kuvvetlerinin kanala ulaşmasını sağlamak için 30 Ekim'de yapılacaktı." *(Histoire de la Guerre Froide, Andre Fontaine, sf.269)*

İsrail'in saldırısı için 29 Ekim uygun görülmüştü. Mısır barış çağrısını reddedecek, böylece Fransa ve İngiltere tarafları ayırmak amacıyla(!) Süveyş'e

çıkartma yapacaklardı. Bu bahaneyle birleşen kuvvetler, Süveyş Kanalı'nda, Port Said, İsmailiye ve Süveyş'i işgal edecekti.

Savaş, geleceğin "Lübnan Kasabı" Albay Ariel Şaron komutasındaki İsrail birliklerinin Sina'ya girmesi ile başladı. İlerleyen günlerde 3 koldan daha İsrail akınları başladı ve İsrailliler 5 gün içinde de bütün Sina'yı kontrol altına aldılar. Mısırlı üst düzey komutanların büyük taktik hatalarından dolayı İsrail'in başarısı son derece hızlı gerçekleşti.

"İsrail'in Sina'daki bu hızlı başarısında, 31 Ekim'den itibaren İngiltere ve Fransa'nın da savaşa müdahalesi üzerine Nasır'ın, Süveyş Kanalı'nı savunmak üzere, Sina'daki Mısır Kuvvetlerine 2 Kasımda geri çekilme emri vermesinin rolü büyük olmuştur. Mısır Kuvvetleri bu çekilmeyi çok kötü ve dağınık bir şekilde yapmışlardır. Bu da İsrail'in işini kolaylaştırmıştır." *(Keesing's Contemporary Archives, 1955-1956, sf.15173-15174)*

30 Ekim'de İngiltere ve Fransa, Mısır'a nota vererek Süveyş'in kendilerine bırakılmasını istediler. Mısır'ın bunu reddetmesi üzerine 31 Ekim'den itibaren İngiltere ve Fransa da savaşa müdahale etti. Bu müdahaleyle Mısır'ın bütün havaalanları ve askeri bölgeleri imha edildi. Artık neredeyse Mısır Hava Kuvvetleri diye bir şey kalmamıştı. Nasır doğudaki birliklerini Süveyş'i korumak için geri çekti. Geri çekilme hareketi çok kötü ve dağınık bir şekilde gerçekleştirildiğinden bu, İsrail'in işini kolaylaştırdı. Müttefik Kuvvetleri 6 Kasım'da Süveyş'e çıkarma yaparak kanalı ele geçirdiler. Mısır'ın 7 Kasım'da ateşkesi kabul etmekten başka bir alternatifi kalmamıştı. BM Genel Kurulu 7 Kasım'da aldığı 1001 (ES-I) sayılı kararla Süveyş'e Barış Gücü'nü yerleştirirken, 1002 (ES-I) sayılı kararla İngiltere ve Fransa, Mısır topraklarından çekildi. Mısır bu kararla, savaş meydanında kaybettiği mücadeleyi masada kazanmış gibi gözüktü. Savaşın bu şekilde sonuçlanmasının çeşitli nedenleri vardı.

Fransa ve İngiltere'nin İsrail ile beraber Mısır'a savaş açması saldırgan bir imaj oluşturmuş ve dünyanın birçok ülkesinde büyük bir tepkiye neden olmuştu. Bu nedenle İsrail'in Sina'yı işgali için daha tepki çekmeyecek bir plan yapılmalıydı.

Altı Gün Savaşı

Süveyş Savaşı'ndan sonraki dokuz yıl boyunca Mısır'la İsrail arasında ciddi bir askeri problem söz konusu olmadı. Ancak Nasır'ın ve diğer sosyalist Arap liderlerinin radikal üslubu, Ortadoğu'daki tansiyonu giderek tırmandırdı. Bu da yeni bir savaşın alt yapısını oluşturdu. 1967 Mayıs Ayı'nda başlayan Suriye-İsrail sürtüşmesi, İsrail'e öteden beri Gazze ve Sina'yı işgal etmek için amaçladığı savaşı başlatma imkanını verdi:

"İsrail'in, 1967'de Batı Şeria ve Gazze'yi işgali o dönemde olduğu kadar hala bugün de Arap tehditlerine karşı İsrail'in kendini savunmaya yönelik bir eylemi olarak değerlendirilmektedir. Oysa İsrail Dış İşleri Bakanı Sharett'in günlüğü açıkça ortaya koymaktadır ki, İsrail Gazze ve Batı Şeria'yı ele geçirmeyi daha 50'li yılların başından beri hedeflemekteydi. 1954'te Amerikalı Siyonist önderler bu hedeften haberdar edilmişlerdi." *(İsrail'in Kutsal Terörü, Livia Rokach, sf.19)*

5 Haziran sabahı, savaş İsrail'in Mısır havaalanlarına yaptığı baskın ile başladı. İsrail uçakları üslerinden kalktıktan sonra batıya, Akdeniz'e yöneldiler. Mısır'ın batı sınırına yaklaşınca da güneye döndüler. Hiçbir dirençle karşılaşmadan 10 Mısır havaalanını 2 saat 50 dakika boyunca bombaladılar. Bu harekatta Mısır Hava Kuvvetleri'nin tamamını oluşturan 300 kadar uçak yerde imha edildi.

Mısır radarları hava akını sırasında dinlenmeye çekilmiş, yani gözetleme işi yavaşlatılmıştı. Mısır Hava Kuvvetleri'ne bağlı tüm uçakların imha edilmesine sebep olan böylesine büyük bir hatanın nasıl yapıldığı baskının bir türlü açıklanamayan karanlık yönlerinden biridir.

Kara savaşlarında da aynı şekilde büyük hatalar ve ihmallerin tekrarlanması nedeniyle Mısır ordusu büyük bir yenilgiye uğradı. Nasır, savaşın çıkmasında başlıca rolü oynayan Tiran Boğazı'nı tek kurşun atmadan İsrail'e teslim etti. Savaşın bu şekilde sona ermesinden Mısır Orduları Başkomutanı Nasır kadar, Mareşal Abdülhakim Amer de sorumluydu. Nasır'ın bir numaralı adamı olan Amer, Mısır Genel Karargahı'na yanıltıcı haberler gönderiyordu. Başkomutanlık Karargahı'na gönderilen zafer haberleri Ürdün cephesinin de bozguna uğramasına neden oldu. Amer'in bu hareketi İsrail'in savaşı kazanmasında çok önemli bir etken oldu.

"Arap komutanlar, İsrail'in saldırdığı, fakat Mısır uçaklarının İsrail hava kuvvetlerinin %75'ini tahrip ettiği, İsrail hava üslerine saldırılara devam edildiği ve Mısır kuvvetlerinin İsrail topraklarına girdiği şeklindeki haberlere inanmıştır. Ayrıca Ürdün radarları Mısır baskınından dönen İsrail uçaklarını tespit etmiş, Mısır Başkomutanlığının sözünü ettiği mesaj dolayısıyla, bunların İsrail'e saldıran Mısır uçakları olduğu sanılmıştır." *(One Long War-Arap Versus Jew Since 1920, Lorch Netanel, Jerusalem 1976, sf.119-121)*

Nasır ilk saldırıyı İsrail'den beklemesine karşın, savaş öncesinde ülkesinin savunmasında, tıpkı önceki savaşlarda olduğu gibi büyük hatalar yaptı. Arap ordusu doğudan gelecek bir saldırıya göre düzenlenmişken, Batı Mısır'ın savunması tamamen ihmal edilmiştir.

"Nasır, savaş sonrası yaptığı radyo konuşmasında Mısır ordusunu doğudan gelecek bir saldırıya göre hazırladığını, oysa İsrail'in batıdan harekete geçtiğini, bunun da bozgunu getirdiğini söylemişti. *(American Foreign Policy-Current Documents, sf.189-194)*

Savaş sonunda Sina Yarımadası, Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Golan Tepeleri Siyonistlerin "Dünya Krallığı" yolundaki yeni toprakları olur. İsrail 20.500 km karelik topraklarına 68.000 km kare toprak ekleyerek, yüz ölçümünü yaptığı işgallerle 4 katına çıkarır. Nasır, "Arap sosyalizmi" ideolojisi ve radikal politikasıyla, hem ülkesini hem de tüm Arap dünyasını büyük bir bozguna sürüklemiştir.

4. Arap-İsrail Savaşı (Yom Kippur) ve Yeni Bir Aktör Enver Sedat

1967 Savaşı'nın ardından ölen Nasır'ın yerine Enver Sedat gelir. Enver Sedat, Arap-İsrail Savaşlarının dördüncüsü olan Yom Kippur sırasında Mısır'ın Cumhurbaşkanı'dır. Bu savaşla Arap dünyası, İsrail'in yenilmez bir güç olduğuna

inandırılırken, Arap dünyasının lideri durumundaki Mısır'ın, Yahudi Devleti'nin yanında yer alması sağlanır.

Enver Sedat, Mısır ihtilalinin ikinci adamı idi. Henüz 19 yaşındayken Nasır'la tanışmış ve onun etkisinde kalmıştı. İktidara geldiğinde de aynı İslam aleyhtarı politikayı devam ettirdi. Mısır ihtilalini yapan Hür Subaylar Örgütü'nde de beraber olan Nasır ve Sedat ikilisinin uygulamaları sürekli İsrail'in kazançlı çıkmasıyla sonuçlandı.

Nasır'dan boşalan yere Cumhurbaşkanı olarak geçen Enver Sedat, ilk olarak muhaliflerini temizlemeye başladı. Boşalan yerlere kendi yandaşlarını yerleştirmeyi de ihmal etmeyen Sedat, yaptığı propaganda sayesinde masonik ilkeler doğrultusunda hazırlattığı anayasanın kabulünü sağladı. Kasıtlı olarak tırmandırdığı çatışmaları, yetkilerini artırmak için bahane etti:

"Sedat, Başkanlık Konseyi görevini üstlendiğini açıkladı ve kendisini askeri vali ilan ettirdi. En sağlam adamlarından biri olan Hafız Gahim'i Arap Sosyalist Partisi Sekreterliği'ne getirdi ve yeni bir hükümet kurdu." *(Büyük Larousse Ansiklopedisi, sf. 8125)*

Sedat yerini sağlamlaştıracak önlemler de aldı. Anayasada yaptırdığı bir değişiklik ile ölene dek Mısır'ın Devlet Başkanı seçildi. Daha önceki anayasa gereğince, en fazla iki dönem başkanlık yapabilme imkanı böylece genişletildi. Yom Kippur savaşından sonra başlayan barış sürecinde ise İsrail, Sedat'ı özel koruma altına aldı. Hatta İsrail ile yapacağı Camp David anlaşması öncesi, kendisine yapılacak suikastten Mossad'ın sağladığı istihbarat sayesinde kurtuldu. Tüm bunlar Mısır'ın, İsrail'e düşman Arap ülkelerinin oluşturduğu birlikten çıkarılmasını sağlayacak adam olan Sedat'ın iktidarının devamı için gerekliydi.

"Asıl ilginç olan, **Sedat mevkisini korumasını İsrail tarafından sağlanan istihbarata borçluydu.** Tabii ki bu istihbarat direkt olarak ona verilmiyordu; CIA aracılık yapıyordu." *(The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.230)*

Yom Kippur Savaşı 1973 yılında, Arap ordularının İsrail'in Yom Kippur bayramı sırasında aniden saldırmasıyla başladı. İsrailliler önce bu ani saldırı karşısında bocaladılar, hatta paniğe kapıldılar. Ancak ardından, ABD'nin büyük askeri yardımının da etkisiyle, savaşta denge kuruldu ve İsrail Arap ilerleyişini durdurdu. Daha sonra ise diplomatik süreç başladı. Ve bu süreçte çok önemli bir isim ortaya çıktı: ABD Dış İşleri Bakanı Henry Kissinger.

"Kissinger bir Yahudiydi ve bununla onur duyuyordu. II. Dünya Savaşı'ndan sonra milli bir Yahudi Devleti oluşmasını desteklemişti." *(Yom Kippur, The Sunday Times, Savaş Muhabirleri, Sf. 382)*

Gazeteci-yazar Fehmi Koru, "Yeni Dünya Düzeni" adlı kitabında, "Islamic Perspective of History" (Tarihin İslami Yorumu) adlı kitaptan ilginç bir alıntı yapıyor. Kitapta, *Observer* gazetesinde 1960 yılında yayınlanan bir makale aktarılıyor. Bu makale, 4. Arap-İsrail Savaşı'nın sonucunda varılmak istenen tabloyu gözler önüne seriyor:

"1960 yılında, Londra'da 'Observer' gazetesinde gözüme çarpan ilginç bir makale şöyleydi: 'Ortadoğu'da en önemli mesele Arap-İsrail ihtilafı ve Filistin

meselesidir. Ortadoğu'da hiçbir Arap ülkesi İsrail'e karşı duramaz. Yine de en güçlü Arap ülkesi olan Mısır ile İsrail'i barıştırmak gerekir. Fakat, bu yoldaki en büyük engel, Mısır'ın İsrail'e yenilmesinin getirdiği psikolojik ezikliktir. Bu eziklik ortada dururken Mısır, İsrail ile barış masasına oturmaz. Ancak Mısır, İsrail karşısında küçük de olsa bir zafer kazanırsa iki ülke masaya oturabilir. Mısır ile anlaşarak onu Filistin'in hamiliğinden çıkartabiliriz."

Observer yazarının henüz 1960'da vurguladığı bu strateji, 4. Arap-İsrail Savaşı'nın ardından yürütülen diplomatik sürecin amacını özetliyordu. Kısıtlı bir İsrail yenilgisiyle, Mısır'ın anlaşmaya rahatlıkla yanaşabilmesi sağlanacaktı. Anlaşma Mısır'la yapılacağından, Sina'da Mısır'ın ilerlemesine fırsat verilirken, Golan'da da Suriye ağır bir yenilgiye uğratılacaktı.

"Kissinger sınırlı bir İsrail yenilgisi istiyordu. Mesele, bu yenilginin tam dengesini hesap edebilmekti. Yani Arapları tatmin edecek kadar mütevazi olması gerekiyordu." *(Yom Kippur, The Sunday Times Savaş Muhabirleri, Sf. 389)*

Kissinger, savaştan sonra ateşkes kabul edilir edilmez vakit kaybetmeden barış planının çalışmalarına başladı. Ama gerçek amacı Ortadoğu'ya barışı getirmek değildi.

"Kissinger Ortadoğu'da barış girişimlerini tekrarladı. Fakat buradaki esas amacı Arap Birliğini parçalamak ve Mısır'ı diğer Arap devletlerinden ayırmaktı. Böylece Camp David'i hazırladı." *(Israel, The Hijack State, John Rose, sf. 13)*

Savaş öncesinde, Amerikan Kongresi'nin farklı kanatlara bağlı olan pek çok üyesi, İsrail'in çıkarları doğrultusunda hemfikir oldular.

"Amerikan Yahudi Komitesi AIPAC'ın, Washington temsilcisi Hymann Bookbinder'ın söylediği gibi, Amerika'da dış veya iç konularda, kuzeyli olsun güneyli olsun, demokrat veya cumhuriyetçi, liberaller veya muhafazakarlar arasında İsrail konusunda bir fikir uyumu vardır. Bu durumu Senato Dış İlişkiler Komitesi (CFR) Başkanı Senatör Fullbrigth başka bir şekilde anlatır: İsrailliler Senato'yu kontrol altında tutuyor." *(Israel, The Hijack State, John Rose, sf. 396)*

Bu büyük Yahudi güdümü, elbette zaman zaman ABD Başkanı üzerinde de kendisini gösteriyordu.

"Nixon'un, İsrail'i desteklediğine hiç şüphe yoktur. Nixon İsrail'e daha çok eğilmeyi kendisinden evvelki Başkanlardan daha fazla yapmıştır. Nixon 1971 senesinin sonuna kadar İsrail'i eskisiyle kıyaslanamayacak düzeyde yeniden silahlandırdı. 1972 mali yılında ABD Kongresi İsrail'e yardım için ödenek ayırmaya başladı ve savaş başladığı zaman askeri yardım ödeneğinden İsrail'e 300 milyon dolarlık yardım ayrıldı." *(Israel, The Hijack State, John Rose, sf.389-400)*

İsrail'in hesapladığı şekilde, uluslararası bir anlaşmaya varılabilmesi için Siyonistler, ABD ile beraber Sovyetleri de kontrollü olarak kullandılar. Bu nedenle Sovyetler'in, savaş boyunca Mısır'a yaptığı silah sevkiyatı, dengeleyici bir faktör şeklinde kullanılarak Mısır'ın kısıtlı bir zafer kazanması sağlandı:

"...Yapılan Sovyet hava ikmali, Sovyet Rusya'nın, Kissinger'in istediği sonu arzuladığını göstermektedir. Yani ilk Arap başarısından sonra dengeli bir duraklama. Bunu başarmak için en etkili yol, Sovyet Rusya'nın düşünüş şeklinin

Washington'un düşünüşünün aynadaki imajı gibi olmasıydı. Kissinger dengeli duraklamayı sağlamak için İsrail'e silah sevkiyatını durdurmayı öngörüyordu.

Kissinger'in, İsrailli yakın arkadaşı Uzi Narkiss daha 1971 yılında, çıkacak savaşta Sovyetlerin izleyeceği politika için, Kissinger'e hitaben şöyle der: 'Ben, Sovyetler Birliği'nin, İsrail'in kanalı geçmesi hariç, Araplar namına aktif olarak işe karışmayacağını söyledim... Kissinger Sovyet Rusya'nın işe karışmayacağını kabul etti.'" *(Israel, The Hijack State, John Rose, sf. 193, 384)*

Sovyet politikasının Kissinger planına uygun olduğu açıktı:

"Rus diktatörü Brejnev'e, Rusya'nın neden Ortadoğu görüşmelerinde bir rol almadığı sorulmuştu. O da şöyle cevap verdi: 'Bizim temsile ihtiyacımız yok, Kissinger bizim Ortadoğu'daki adamımızdır'." *(The World Order-A Study in The Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf. 57)*

Savaş sona erdiğinde sonuç tam Kissinger'in istediği gibi olmuştu. Şimdi iki taraf da barışa daha çok muhtaçmış gibi görünüyordu.

Tüm Arap kuvvetlerinin kaybı 2000 tank, 450 uçaktı. İsrail'inki ise 800 tank ve 115 uçaktı. Kontrol altına alınan arazi bakımından da İsrail avantajlıydı. Suriye cephesinde İsrail, 1967'de kazandığı arazinin de ötesinde topraklara sahip olmuştu. Mısır cephesinde ise, kanalın batısında elde ettiği toprak, Mısır'ın doğuda işgal ettiği topraklardan fazlaydı. Mısır ve Suriye 8.000'er kişi kaybettiler. İsrail'in can kaybı ise Arapların kaybının üçte biri kadardı.

Ortadoğu'da Yeni Bir Boyut: Camp David

Güvenlik Konseyi'nin 22 Ekim 1973 günü ve 338 sayılı kararı kabul edilince planın ikinci aşaması başlatıldı. İsrail, planın sağlıklı yürüyebilmesi için daha önce söz konusu bile olamayacak "fedakarlıkları" göze almıştı.

"338 sayılı karar, tarafları ateşkese ve 242 sayılı kararları derhal uygulamaya davet etmekteydi. 242 sayılı karar, İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmesinden söz ettiği için, 338 sayılı kararın bu kısmı Araplara verilmiş bir tavizdi." *(20. Yüzyıl Siyasi Tarihi, Fahir Armaoğlu, cilt 1, sf. 720)*

1974 ve 1975 yıllarında imzalanan ve İsrail'in Sina'dan çekilmesini düzenleyen "Ayırma Anlaşmaları" aynı zamanda ileride imzalanacak olan barış anlaşmasının da taslağı niteliğindeydi. İsrail'in ayırma planını onaylamaktaki amacı, Sina'dan çekileceğini ortaya koymak değildi, zaten bunu da önceden belli etmişti. Amaç Amerikan kamuoyuna, İsrail'i barışı isteyen taraf gibi gösterip, ABD Kongresi'nin yeni bir yardımı rahatlıkla yapabilmesini sağlamaktı. Kissinger sayesinde savaş için İsrail'i finanse eden de, savaşın bedelini ödeyen de Amerika olacaktı.

"Kissinger ile İsrail Dış İşleri Bakanı Yigael Allon arasında 1 Eylül 1975 tarihinde 'Memorandum of Agreement' adlı bir anlaşma imzalandı. Anlaşma, İsrail'e yapılacak çok büyük bir yardım paketini içeriyordu:

1) Amerika, F-16 uçakları da dahil olmak üzere, İsrail'in bütün askeri ihtiyaçlarını karşılayacaktı.

2) 1975 Anlaşması ile İsrail, Mısır'a bırakılan Abu Rudeis ve Ras Sudar petrollerinden her yıl 4.5 milyon ton petrol satın alacaktı. Bu konuda bir aksama olursa, yani Mısır petrolü satma meselesinde bir anlaşmazlık çıkarırsa, Amerika İsrail'in petrolünü karşılamayı garanti ediyordu.

3) Mısır bu anlaşmalara uymayacak olur veya bu anlaşmaları herhangi bir şekilde ihlal ederse, Amerika, alınacak tedbirler konusunda İsrail'e danışacaktı.

4) Amerika, bundan sonra Mısır ile İsrail arasında yapılacak anlaşmanın 'Nihai Barış Anlaşması' olması hususunda mutabıktı.

5) Amerika Güvenlik Konseyi, bu anlaşmaya aykırı olarak sunulan her karar tasarısına aleyhte oy verecekti." (Bu madde sayesinde İsrail'e ters düşecek en ufak bir hareket bile önceden engellenmiş oluyordu.)

6) Amerika, İsrail'in aleyhine olan hiçbir teklife katılmayacaktı.

7) Amerika, İsrail'in varlığına, güvenlik ve egemenliğine yönelen her türlü tehdit halinde, İsrail hükümeti ile istişare halinde olacak ve İsrail'i her şekilde destekleyecekti."

(Kuruluşundan beri İsrail'i destekleyen Amerika, bu tavrını ilk kez resmi bir platformda açıkça ortaya koyuyordu.)

8) Amerika ve İsrail, bir kriz anında Amerika'nın yapacağı yardımları tespit etmek üzere, bu anlaşmanın imzasından itibaren iki ay içinde, bir anlaşma yapacaklardı.

9) Amerika'nın bu taahhütleri yerine getirmesi, ne Mısır'ın tutumuna ve ne de Araplarla İsrail arasındaki ilişkilerin şekline bağlı olmayacaktı.

10) BM Barış Gücü, Mısır ile İsrail'in onayını almadan çekilecek olursa, Amerika ve İsrail bu anlaşmanın bütün hükümlerine bağlı kalacaklardı." (The Washington Post, 16 Eylül 1975)

Bu büyük tavizler nedeniyleABD, İsrail'in Ortadoğu'daki kalkanı durumuna geliyordu. ABD'nin ulusal çıkarlarına da ters olan bu politika, Yahudi lobilerinin etkisi ile belirlenmişti. ABD'nin bölgedeki askeri dengeleri koruyarak barışı teşvik eden bir politika izlemek yerine, alınan kararlarla tek yanlı bir strateji izlemeye karar vermesi, bölge barışını tehdit eden bir unsur olmuştur. Bu yanlış strateji, bölgedeki pek çok dengeyi sarsmıştır.

Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın 1977'de İsrail'i ziyaret etmesiyle başlayan süreç, 1978-79 yıllarında ABD'de süren barış görüşmeleriyle devam etti. Yıllarca süren görüşme zemininde problem teşkil eden ana konu, İsrail'in işgal altında tuttuğu Gazze ve Batı Şeria'dan çekilmesi olmuştu. Enver Sedat, İsrail'in çekilmesi için ısrar ediyordu.

Begin ve Sedat'ın arasında yapılan 13 günlük görüşmelerin 12 gününde bir sonuç alınamaması ve Başkan Carter'ın son yarım gündeki girişimleriyle Sedat'ın imza atması, anlaşmanın önceden hazırlanmış olduğu yolundaki şüpheleri artırdı.

"Başkan Carter, görüşmelerin onuncu gününde, yani 15 Eylül'de fazla bir uzlaşma elde edilememesi karşısında, 17 Eylül Pazar günü görüşmeleri kesmeye karar vermişti. Bundan dolayıdır ki Carter, Kasım ayındaki bir demecinde, Camp David Anlaşmaları'nı, o gün göründüğünden çok daha büyük bir 'mucize' olarak

nitelendirmiştir. Nitekim, ilk 12,5 günün kendisi için büyük bir başarısızlık olduğunu, fakat son yarım günün çok büyük başarı olduğunu söylemiştir." *(American Foreign Relations, 1978, sf.54)*

Sedat'ın, Carter aracılığıyla giriştiği bu anlaşmadan Arap dünyasının lehine bir karar çıkarması zaten mümkün değildi. Çünkü Carter, İsrail yanlısı kararları ile tanınmaktaydı:

"...Carter, yönetimi boyunca, İsrail'in isteklerini yerine getirmekle uğraştı. **'İsrail'e vadettiklerimde hiç tereddüte düşmedim'** demiş ve **'İsrail'e kendisini koruyacak askeri ve ekonomik yardımı sağlamalıyız. Yahudi kimliklerini koruyarak, gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı yeteri kadar güçlü olmalılar'** diye eklemiştir. *New York Times* gazetesiyle yaptığı bir röportajda, 'İsrail'e sınırsız ekonomik ve askeri yardım yapmaya devam edeceğim' diyordu." *(Middle East International, 25 Mayıs 1974)*

Sedat, yaptığı anlaşmada İsrail'in 1967 Savaşı'ndan önceki sınırlarına çekilmeyeceğini bildiği halde, anlaşmaya imza atmış ve Filistin'i İsrail'e teslim etmişti.

"Enver Sedat 25 Aralık'ta yaptığı konuşmada, İsrail'in barışı hiçbir zaman arzu etmediğini ve Nil'den Fırat'a kadar yayılabilmek için bölgede karışıklığı sürdürmek istediğini söylüyordu." *(Camp David Aftermath: Anatomy of Missed Oportunities, M. Rubner, sf.37)*

Camp David Anlaşması İsrail'e büyük avantajlar getirdiğinden, Sedat'ın yakın çevresi tarafından da tepki ile karşılandı. Daha Camp David görüşmeleri sırasında Mısır Dış İşleri Bakanı İbrahim Kamil gelişmeleri protesto ederek istifa etmiş, yerine İsrail'e yakınlığı ile tanınan, "İsrail dostu" sıfatıyla "onurlandırılacak" olan Butros Gali getirilerek anlaşmanın imzalanması sağlanmıştı. İstifa eden bir diğer kişi ise Mısır'ın ABD büyük elçisi Eşref Global'di.

Camp David Anlaşması'nın maddeleri şöyleydi:

1) İsrail, Sina'dan çekilecek.

2) İsrail ve Mısır arasında normal ve dostça ilişkiler kurulacak.

3) İki ülke de birbirinin toprak bütünlüğünü ve barış içinde yaşama hakkını kabul edecek.

4) Sina'da tampon bölgeye BM Barış Gücü yerleştirilecek.

5) İsrail gemilerine Süveyş Kanalı'ndan serbest geçiş hakkı tanınacak.

6) Gazze ve Batı Şeria'daki Filistinlilere tam özerklik verilmesi için görüşmeler yapılacak.

7) Batı Şeria ve Gazze'de kendi kendini yöneten bir idarenin yapılması için seçimler yapılacak. İsrail bölgeden 5 yıl içinde çekilecek. *(Cumhuriyet, 8 Eylül 1982)*

Bu anlaşmanın ilk maddesi gereğince İsrail, Sina Yarımadasından çekilecekti. İsrail, Sina'yı işgal altında tuttuğu 12 yıl boyunca petrol ihtiyacını buradan karşılamıştı. Şimdi Sina'dan çekilmesiyle, petrol ihtiyacını karşılaması zorlaşıyordu. Çünkü, hiçbir Arap ülkesi ona petrol satmıyordu. İsrail'in, Sina'nın Abu Rudeis ve

Alma bölgelerindeki kuyulardan bir yolla faydalanabilmesi gerekiyordu. Bu pürüzü Kissinger halletti:

"Eski ABD Hükümet Sekreteri Kissinger, Abu Rudeis konusunda garanti verince, İsrail petrol ihtiyacını başka bir yerden sağlamak zorunda kalmadı." *(Middle East International, 1982, sf.81)*

Kissinger'in yönlendirmesi ile Sedat, Mısır petrolünü İsrail'e satmayı kabul etti. Böylece İsrail, her fırsatta Araplara karşı kullanmaktan çekinmediği tank ve uçaklarını, yine Arap petrolüyle hareket ettirecekti.

"Begin ile Enver Sedat'ın Hayfa'daki buluşmasında (4-6 Eylül 1979) varılan bir anlaşma ile, Mısır'ın piyasa fiyatı üzerinden İsrail'e her yıl 3 milyon ton ham petrol satması kararlaştırılmıştı. Belirtildiğine göre Alma petrol kuyularının yıllık üretimi de zaten bu kadardı." ***(Kessing's Contemporary Archives, sf. 29955)***

Böylelikle İsrail petrol ihtiyacını sağlarken, aleyhine gözüken bu tek maddeden bile Kissinger-Sedat iş birliği sayesinde karla çıkıyordu.

İkinci maddeyle Sedat, İsrail'i Mısır'ın dostu olarak ilan ediyordu.

Beşinci maddeyle İsrail'in 1950'den beri devam eden bir problemi çözülüyordu. Bu madde ile İsrail, kendisi için son derece gerekli mühimmata kargo gemilerini Mısır'ın içinden geçirerek ulaşabilecekti. Aslında bu madde, 1888 İstanbul Anlaşması'nın getirdiği, kanaldan geçiş haklarının aynısını içeriyordu. İstanbul Anlaşması kargo gemileri ile beraber savaş gemilerine de geçiş hakkı veriyordu. Mısır'ın, Arap dünyasında fazla tepki görmemesi için, anlaşma metnine yazdırılmamış olmasına rağmen, İsrail savaş gemilerinin Süveyş Kanalı'ndan geçmesine izin verildi. Bununla Mısır, İsrail savaş gemilerinin kanaldan geçerek diğer Arap devletlerine saldırmasına imkan tanıdı.

Gazze ve Batı Şeria'daki Müslümanlara tam özerklik tanınması için görüşmeler önerilmesine rağmen, İsrail bu konuyu sürekli askıda bıraktı. Özerklik bir yana, bu bölgeyi Filistinliler için dev bir toplama kampı haline getirdi. Anlaşmayla İsrail'in, 5 yıl içinde bu topraklardan çekilmesi gerekirken aradan 30 yıldan uzun süre geçmesine karşın verdiği sözü tutmadı. Üstelik boşaltılacağı vadedilen, Filistinlilere ait bu topraklara, Sovyetler Birliği'nden getirilen Yahudileri yerleştirdi. 1992 yılına kadar gerekli yerleşim sağlandıktan sonra İsrail, bundan böyle yerleşimi durdurabileceğini söyledi. ABD yönetimi, İsrail'in bu "barışsever" tutumunu 10 milyar dolar vererek bir kez daha ödüllendirmeyi ihmal etmedi. Ancak İsrail, yerleşim birimlerinin inşaatını durduracağını, sadece alacağı yardımı dünya kamuoyuna makul göstermek için açıklamıştı. İsrail Başbakanı İzak Şamir, Yahudi Medya Kongresi'nde olayın gerçek yüzünü açıklıyordu:

"Yerleşme bölgeleri ayrı konu, kredi garantisi ayrı konudur. Lütfen karıştırmayalım! Tüm yanlış anlaşmalara son verelim! Yerleşim birimleri kurulmasına asla son verilmeyecektir. Bu böyle biline!" *(Şalom, 5 Şubat 1992)*

Sonuçta Camp David anlaşmasını, Ortadoğu'ya kısmen de olsa barış getirdiği için olumlu bir gelişme olarak görmek gerekir. 67 ve 73 savaşlarında akıtılan kanlar, Camp David ile durmuş ve İsrail ile Mısır arasındaki ihtilaf çözüme kavuşmuştur. Ancak Camp David sorunu çözmemiş, çünkü İsrail'in işgali bitmemiştir. Eğer İsrail

Camp David'de sadece Sina Yarımadası'ndan değil, Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Golan Tepeleri'nden de çekilseydi, Ortadoğu'ya kalıcı bir barış getirmiş olurdu. Dolayısıyla Camp David, olumlu ama yetersiz bir barış adımıdır.

Camp David'in Ardından Mısır

Bir kısım Arap ülkeleri Mısır'ı, İsrail'e yanaşması üzerine protesto ettiler. Olay, Mısır'ın Arap dünyasından kopması ile neticelendi. İsrail'in bu anlaşmadan sağladığı en büyük kazanç, Arap Dünyası'nın bölünmesiydi.

Mısır'ın Arap Dünyası'ndan kopmasıyla bölge dört parçaya bölündü:

1) Verimli Hilal (Fertile Crescent) ya da Levant denilen Suriye, Filistin, Ürdün ve Irak'ı kapsayan bölge,

2) Arabistan Yarımadası ve Körfez,

3) Mağrip (Fas, Cezayir, Tunus ve bir ölçüde Libya),

4) Nil Vadisi (Mısır ve Sudan).

Sedat anlaşmadan sonra artan muhalefet karşısında halkını, Camp David nedeniyle aldığı ABD yardımını göstererek, ikna etmeye çalışıyordu.

"Mısır, İsrail'den sonra, ABD'den en çok yardım alan ikinci ülke durumuna geldi." *(Büyük Larousse Ansiklopedisi, sf.8125)*

Ancak alınan bu krediler, plansız ve programsız kullanıldı ve Mısır ekonomisi bundan yarar görmedi.

"Sedat'ın açık kapı politikası ülkenin çalkalanmasına neden oldu. Bu politika pek çok batı kaynaklı şeyi beraberinde getiriyordu. Tüketim malları, filmler, müzikler, diskotekler, videolar ve dünyaseverlik" *(Frankfurter Allgemeine Zeitung, 14 Şubat 1983)*

Bütün bunlar, çoğunluğu yoksul olan Mısır halkını sefaletten kurtaracak şeyler değildi. Yine de lüks bir hayata özendirilen fakir halk, zenginler gibi yaşamak için büyük bir çaba içine girdi, bu da bütün Mısır'da fuhuş, dejenerasyon ve israfın tırmanmasına neden oldu. Lüks tüketim mallarıyla Mısırlılara empoze edilen "dünyaseverlik", yönetimdeki büyük hataları halkın dikkatinden kaçırmak için kullanıldı. Fakat bu, tam başarıya ulaşamadı:

"Bütün bu uygulamalar, özellikle 1970'lerin sonlarına doğru Sedat yönetimine karşı ülke içinde çeşitli kitlesel muhalefet hareketlerinin güçlenmesine yol açmıştı." *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, sf.1489)*

Oyalama politikası işe yaramayan Sedat, daha etkili yöntemler uygulamaya başladı:

"1979 yıllarının sonlarında gergin geçen bir toplantıda iktidar partisinin ileri gelenlerinden birisi ona: 'Çok geç kalmadan biz onları (Müslüman Kardeşleri) sert tedbirlerle ezmeliyiz' diye uyarıda bulunmuştu." (Eric Rouleau, Merip Reports, Şubat 1982)

"Sedat, 5000 kişiyi tutuklamış ve böylece gelişen kitlesel muhalefete karşı açıktan açığa bir baskı politikası öne çıkarmıştı." *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, sf.1489)*

Enver Sedat'ın ülkeye sunduğu yapıya karşı çıkan Müslümanlara yönelik baskıcı tutumu o kadar şiddetli oldu ki, genelde bu konuda suskun kalmayı tercih eden Batı basınında bile yankılar uyandırdı.

"Enver Sedat'ın Mısır'da giriştiği temizlik hareketinin batı dünyasında neden olduğu yankılar sürüyor. İngiltere'de yayınlanan *The Observer gazetesi*, Sedat'ın Batı'da genellikle barışçı, yumuşak, ağzında piposu ile babacan ve demokratik bir lider olarak tanındığını, **oysa Mısır önderinin ülkesini son derece sert ve otoriter bir şekilde bir Firavun gibi yönettiğini belirtiyor.** Sedat'ın Avrupa standartlarına göre hiçbir zaman demokratik olmadığını belirten *The Observer*, Mısır liderinin son giriştiği temizlik hareketinin de dış politika etkenlerine ve Sedat'ın, İsrail Başbakanı Begin'e içerde duruma hakim olduğunu kanıtlama isteğine bağlıyor." *(Cumhuriyet, 17 Eylül 1981)*

Mısır halkı her fırsatta memnuniyetsizliğini dile getirdi.

Sedat'ın ölümüyle yerine geçen Hüsnü Mübarek de, Sedat'ın baskıcı politikasını sürdürdü. Sedat döneminde olduğu gibi Hüsnü Mübarek zamanında da Mısır hızla yoksullaşmaya devam etti:

"ABD bugüne kadar Mısır'a yardım ve borç adı altında yaklaşık 3 milyar dolar akıttı. Bu açıdan Mısır İsrail'den sonra ikinci gelmektedir. Bu, Mübarek hükümetinin yönetiminin önemini ortaya koyuyor. Bununla beraber, Mısır'daki yaşam standartı da hızla düşüyor." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.109)*

İsrail'de 1992 seçimleriyle iktidar Şamir'den Rabin'e geçti. Bu değişiklikle dünya kamuoyuna İsrail'in barışa eskisinden çok daha yakın olduğu, Ortadoğu'da sorunların daha rahat çözülebileceği imajı oluşturuldu. Oysa İsrail'de, siyasi görüşü ister sağda isterse solda olsun bütün partiler, İsrail'in doğal sınırları olarak kabul ettikleri 'Kutsal Topraklar' için çalışmaktadır. Barışa en yakın kişi olarak reklamı yapılan Rabin'in ilk icraatı, Müslümanları, Şamir'in 'İsrail'i Filistinlilerden arındırma' pogramına paralel olarak Filistin'den sürgün etmek olmadı mı?

"Bütün İ**srail yöneticileri, ister sağcı ister solcu tanınsın, ister İşçi Partisi üyesi, ister 'Likud' mensubu olsun, ister ordu sözcüsü, ister din adamları temsilcisi sayılsın hepsi birlik halinde Tevrat'a eğilmişlerdir.** Filistin üzerinde herhangi bir 'toprak kalıntısı' üzerinde, hak iddia etmek için en ufak bir 'kanıt' dahi dikkatlerinden kaçamaz durumdadır. Sanki herşey imzalanan hibe senedine bağlıdır. En ufak bir işaret toprakların yerli sahiplerini dışarı atarak oraya yerleşmek için yeterli neden sayılmaktadır." *(Siyonizm Dosyası, Roger Garaudy, sf.93)*

Dikkat edilirse İsrail, tüm Arap ülkeleri ile uluslararası kuruluşların denetiminde yapılacak bir barışa hep karşı olmuştur. Genelde Araplarla ayrı ayrı ilişkiler kurmayı yeğlemektedir. Nitekim, İsrail'in bu amacına ters düşen ABD Başkanı Kennedy, Mossad'ın hedefi haline gelmişti. İsrail, doğrudan yapılacak görüşmelerde, Arap ülkelerinin tümünden daha büyük olan silah gücünü en büyük ikna unsuru olarak görmekteydi.

"1963 yılında ABD ile İsrail arasındaki ayrılma noktası, Amerika'nın Filistinli göçmenler sorununu ele alan BM Asamblesi'nde temsilci olmasıydı. İsrail her Arap

ülkesiyle, BM'in karışması olmadan, tek tek anlaşmayı tercih etmekteydi. Çünkü; ancak İsrail doğrudan uzlaşma görüşmelerinde güç kullanabilirdi, karşısındaki Arap ülkesi kullanamazdı." *(Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel, Stephen Green, sf.185)*

İsrail bugün 'doğrudan anlaşma' konusunda başarı sağlamış durumda. Bu şekilde Mısır'la işini bitiren İsrail'in şimdiki hedefi Suriye'yle masaya oturmak.İsrail için 'Kutsal Topraklar'a' giden yol, anlaşmalardan sonra gerçekleşecek yeni bir senaryodan geçiyor. Bu senaryo ise bol figüranlı bir belgesel...

İsrail, kiralık dostları ve…
Ortadoğu'nun Bilinmeyen Öyküsü

"İsrail stratejik amaçlarına şu araçlarla ulaşacak: İsrail'in bölgesel gücüne boyun eğerek kukla rejimlerin başa geçmesini sağlamak. Arap ulusal hareketini bölmek ve Arap dünyasını parçalamak amacıyla hükümetleri devirmeye yönelik eylemlerin gerçekleştirilmesi."

(İsrail Başbakanlarından Moshe Sharett'in Özel Günlüğünden -

İsrail'in Kutsal Terörü, Livia Rokach, sf. 18-19)

Ortadoğu şüphesiz dünyanın en hareketli bölgelerinden biri. Son yüzyılda belki de en çok savaşa, çatışmaya sahne olan bölge burası. Bu kaos ortamının nedenini araştırdığımızda oldukça ilginç gerçeklerle karşı karşıya geliyoruz.

Ortadoğu, Osmanlı'nın yönetimi boyunca, bugünkünün aksine oldukça sakin ve istikrarlı bir bölge olma özelliğini korudu. Osmanlı'nın 20. yüzyılın başında bölgeden ayrılması ise, yeni bir gücün bölgeye girmesiyle eş anlamlıydı. Siyonist liderler, Kutsal Topraklara ulaşabilmek için Osmanlı'nın bölgeden çıkarılması gerektiği konusunda birleşiyordu. Bu hedef doğrultusunda yapılan ilk operasyonlar, satın alınan Arap liderleri devrinin ilk örneklerini de oluşturdu Ortadoğu'da. Kutsal Toprakların kontrol dışı kalması uğruna, ilk isyanlar, savaşlar ve senaryolar ortaya çıktı. Bölgede o günden bu yana istikrarsızlık, huzursuzluk bitmedi, kan ve gözyaşı sona ermedi...

"Pax-Otomana"yı sağlayan temel özellik olan İslam birliği bölgeden silinirken, Arap ırkçılığı kışkırtıldı. Araplar da kendi aralarında bölündü. Kiralık liderlerin önderliğinde, sınırları masa üstünde çizilmiş Arap devletleri kurduruldu. Slogan "herşey Kutsal Topraklar için"di. Sonunda, bu yapay coğrafyaya senaryonun başrol oyuncusu da bir ucundan, Kudüs yakınlarından dahil edildi. Ve senaryo devam etti ve ediyor da.

Satın alınan liderler, bölünen ülkeler ve işte bol figüranlı Ortadoğu belgeseli!..

Ortadoğu'daki Terör Odaklarının Üssü: Lübnan

İsrail'in yakın komşusu Lübnan, 1950'lerden sonra, yoğun olarak İsrail müdahalesi altında kaldı. Sonuçta da büyük bir parçalanma süreci yaşadı ve İsrail tarafından her an işgal edilmeye elverişli bir konuma getirildi.

"1954'te David Ben Gurion ile Moshe Dayan, Lübnan'daki iç çatışmayı körükleyerek Lübnan'ı parçalamak üzere ayrıntılı bir plan geliştirdiler. Bu, Kral Hüseyin'in 'Kara Eylül' olarak bilinen olayda Filistinlileri katletmesinin ve bunun sonucu olarak Filistinlilerin 1970'te Ürdün'den kovulmalarının hemen ertesinde, Lübnan'da örgütlü bir Filistin siyasi varlığının ortaya çıkmasından on altı yıl öncedir. İsrail Başbakanı Moshe Sharett, Lübnan'ın işgalini kolaylaştırmak için terör

ve saldırganlık meydana getirerek kışkırtma yoluna gidildiğini anlatır." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.9)*

Ortadoğu'nun Bilinmeyen Öyküsü

İsrail, Lübnan üzerindeki hedeflerine ulaşmak amacıyla, Ortadoğu ülkeleri için uyguladığı klasik "böl-yönet" metodunu kullandı. Lübnan'da yaşayan toplumun Ortodokslar, Katolik Maruniler, Şiiler, Sünniler, Dürziler gibi farklı mezheplerden oluşması da bu plan için son derece uygun bir zemin hazırlamıştı.

1954 Mayısı'nda Ben Gurion ile Dayan, Lübnan'ın İsrail tarafından işgal edilmesi için uzun vadeli bir plan yaptılar. Böylece, 1982'deki Lübnan'ın işgali, İsrail'in işgal için bahane ettiği FKÖ'nün Lübnan'a yerleşmesinden 28 yıl önce hazırlandı.

"Dayan'a göre gerekli olan tek şey bir subay bulmamızdı. 'Bir binbaşı bile olur. Onu satın alıp kendisini Marunilerin kurtarıcısı olarak ilan etmeye ikna etmeliyiz. Ondan sonra İsrail ordusu Lübnan'a girer, gerekli yerleri işgal eder ve orada İsrail ile dost Hıristiyan bir rejim kurar. Litani Nehri'nin güneyindeki bölge tümüyle İsrail'e bağlanır ve herşey böylece yoluna girer' diyordu." *(Israel's Sacred Terrorism, Livia Rokach, sf.29)*

Ben Gurion da Lübnan'ı parçalamak için Marunileri "satın alma" konusunda Moshe Dayan ile aynı düşüncedeydi.

"Şimdi Merkezi görev budur... **Lübnan'da köklü bir değişim yapmak için enerji sağlamalıyız...** Dolarlar esirgenmemeli... Eğer bu tarihi fırsatı kaçırırsak kimse bizi bağışlamaz." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.65)*

Moshe Dayan bundan sonra Lübnan'ın parçalanması, işgali ve ele geçirilmesi için, (planının) Genelkurmay'dan onayını istedi.

"İsrail Genelkurmay Başkanlığı kukla olarak hizmet görecek bir subay kiralayıp İsrail ordusunun, onun Lübnan'ı Müslümanlardan arındırmak yolundaki çağrısına karşılık veriyormuş gibi görünmesi biçimindeki planını destekler." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.29)*

İsrail Lübnan'da aradığı yardımcıyı, kısa sürede buldu. Bu kişi Moshe Dayan'ın istediği gibi Lübnan ordusundaki Maruni bir binbaşıydı, Saad Haddad.

Haddad, Filistinlilerin Lübnan'a sığınmasıyla, ülkede Hıristiyanlar için bir Müslüman tehdidi oluştuğu yalanını ileri sürerek kendine bağlı bir kuvvet kurdu. Bu sayede Haddad kendisine biçilen "Hıristiyanların kurtarıcısı" görevini üstlendi.

Bundan sonraki yıllar içinde İsrail, Mossad aracılığıyla kullanacağı Lübnanlıları ayarladı. Bu kuklaların sayesinde Lübnan'ın kısa zamanda parçalanması sağlanacaktı. Bu arada FKÖ, Lübnan'a yerleşmeye zorlanacak ve FKÖ'nün, İsrail'in güvenliğini tehdit ettiği söylenerek Lübnan işgal edilecekti.

İsrail'in Lübnan Üzerindeki Oyunu: İç Savaş

1975 yılında Lübnan'da değişik gruplar arasındaki hassas dengelerin İsrail aracılığıyla sarsılması iç savaşı getirdi. Önceleri Ortadoğu'nun finans ve ticaret

merkezi durumunda olan Lübnan'da istikrar, bu olayla bozuldu. İç savaş, Lübnan'da her azınlığın kendisine ait, ancak dışarıdan yönlendirilmeye son derece uygun küçük ve zayıf bölgeler doğurdu. Bu bölgelerin çoğu, iç savaş sırasında destek aldıkları İsrail'in güdümüne girdiler.

Lübnan'da iç savaşın görünüşteki sebebi, Ürdün'e sığınmış olan Filistinlilerin, Kral Hüseyin tarafından buradan çıkarılmaları ve sonuçta Lübnan'a yerleşmeleriydi. Bu olay İsrail'in Lübnan'ı işgal etmesi için sistemli olarak planlanmıştı. İsrail tarafından, Lübnan'ı Müslümanlarla paylaşmamaları gerektiğine ikna edilen birtakım radikal Hıristiyan gruplar, Filistinlileri Lübnan'dan çıkarmak için mücadeleye girdiler. Lübnan'daki Müslümanların amacı ise, Lübnan ordusundaki Hıristiyan nüfuzunu kırmak ve Hıristiyanlarla eşit haklar elde etmekti. Filistinlilerin amacı da, iç savaştan yararlanarak, sadece Lübnan'ı değil, bütün Arap ülkelerini Filistin sorununa duyarlı hale getirmekti. Mücadele eden gruplar, Müslümanlar ve Hıristiyanlar gibi gözükse de, gerçekte bunlardan başka gruplar da savaşa dahildi. Ayrıca Hıristiyanlar ve Müslümanlar kendi aralarında da parçalanmışlardı. Pierre Cemayel komutasındaki Falanjist Parti, Velid Canbolat'ın komuta ettiği Dürziler, Camille Chamun'un Milliyetçi Liberal Partisi ve Saad Haddad'ın Hür Lübnan Kuvvetleri başlıca güçlerdi. Müslümanlar da Şii ve Sünni olmak üzere ikiye ayrılıyordu.

Hıristiyanlara çok fazla imtiyaz verilmesi kısa sürede azınlıkların iç hesaplaşmasına dönüştü. Bu aşamada İsrail kuvvetleri zaman zaman Lübnan sınırına tecavüz etmeye başladı. Lübnan ordusunun da gruplara ayrılarak çatışmalara dahil olduğu sırada Suriye kuvvetleri Lübnan'a girdi. Koyu bir İsrail ve ABD aleyhtarı görünümündeki Suriye'nin Lübnan'a müdahalesi ise, gerçekte İsrail'in planının bir parçasıydı.

İç savaş sırasında tarafların silah ihtiyacı duymaları, İsrail'in bu gruplarla doğrudan ilişki kurmasını sağladı.

"Camille Chamun'un adamlarından biri, **bir İsrailli ile temas kurarak, silah temin etti.** Fakat 1975 yazında çarpışmalar şiddetlenince, hem sayı ve hem de ateş gücü olarak daha fazla silaha ihtiyaç duyuldu. Chamounlar giderek İsrail'e daha bağımlı hale geldiler. 1976 yılı başlarında Camille Chamun ile İsrail Başbakanı İzak Rabin buluştular. Bu buluşmada birtakım anlaşmalar da yapıldı. Buna göre İsrail, Hıristiyanlara tanksavar ve diğer silahları vermeyi kabul etti. Ayrıca Hıristiyan kuvvetleri İsrail'de eğitilecekti." *(Fire in Beirut-Israel's War in Lebanon with PLO, Dan Bavly-Eliahu Salpeter, sf.44)*

İsrail'in kontrolündekiler sadece Chamoun'un grubu ile kısıtlı değildi. Cemayellerin Falanjist milisleri ile İsrail arasında da çok sıkı ilişkiler vardı. Beşir Cemayel'in İsrail bağlantısı henüz Amerika'dayken CIA aracılığıyla sağlandı.

"Beşir Cemayel'in adı CIA ajanlarının listesinde yer alıyordu. Lübnan Savaşı çıkmadan önce 70'li yılların başında CIA tarafından Washington'da bir avukatın yanında staj yaparken işe alınmıştı. 1976'da Falanjist Milislerin yönetimini ele aldığında derece atladı. CIA, onun gönderdiği raporlara daha fazla para ödemeye başladı. Bu uzun ortaklıkta William Casey, Beşir için 10 milyonluk bir yardım

sağladı. Beşir Lübnan'a Bakan olduktan sonra Casey onun adını hemen CIA listesinden sildi. Amaç genç liderin geleceğini mahvetmemekti." *(Arabies, Ekim 1988)*

Bu olaydan iki yıl önce Mossad, Falanjist Milisleri ile de ilişki kurmuştu.

"Mossad ve Aman (Mossad'ın askeri istihbaratı) 8 yıl süreyle Lübnanlı Hıristiyan Falanjistlerle sağlam bağlantılar kurdu. İlk ilişki 1974'de kuruldu. Lübnanlı Hıristiyan liderler Camille Chamun ve Pierre Cemayel'i Yahudi Devleti'yle ilişkiye geçmeye ikna eden, kendisinin de İsrail'le gizli diplomasisi olan Ürdün Kralı Hüseyin'di. Chamun ve Cemayel'in İsrail Başbakanı Rabin'le uzun görüşmeleri oldu. **Cemayel'in küçük oğlu Beşir Cemayel Mossad'ın özel ilgisini çekiyordu. Beşir avukattı ama kanun tanımazlığı ve caniliğiyle meşhurdu."** *(Every Spy a Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.264-265)*

Mossad, Falanjistlere verdiği destekle, "böl-yönet" stratejisi doğrultusunda bir adım daha ilerledi. Bunun sonucunda elde ettiği, Lübnan'da radyo istasyonu kurma hakkıyla da, istihbaratını sağlamlaştırma fırsatını buldu.

"Mossad'ın, 1975-1976 Lübnan iç savaşında Falanjistlerin başarı elde etmesini sağlamasından sonra, Lübnan'da yeni bir istasyon kurmasına izin verildi. Bu istasyona Jounieh Limanı'nda bir radyo alıcısı da dahildi. İsrail aynı zamanda güçlenen FKÖ'yü bastırmak ve kuzey sınırını korumak için kendi Lübnan ordusunu kurdurdu. Bu ordunun adı Güney Lübnan Ordusu'ydu ve yöredeki Hıristiyanlar tarafından idare ediliyordu.

Bu ordunun eğitiminden, araç gerecinden, maddi ihtiyaçlarından ve kıyafetinden İsrail'in askeri istihbarat örgütü Aman sorumluydu. Ayrıca Kuzey Lübnan'dan gelen Falanjistler de İsrail ordusunda Mossad ve Shin Beth tarafından eğitiliyorlardı; özellikle istihbarat ve soruşturma yöntemleri konusunda. Falanjistlerin İsrail'in yardımıyla kurdukları küçük Güvenlik ve İstihbarat Servisinin Başkanı Eli Hobeika'ydı. **Hobeika, Aman ve Mossad'ın Falanjistlerle kurduğu ilişkinin kilit adamıydı. Bu ilişki kendisine birçok avantajlar sağlıyordu...** Lübnanlı Falanjistler kolaylıkla İsrail'in dostu oldular, çünkü onlar da Müslümanlara düşmandılar. " *(Every Spy a Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf. 265-266)*

Falanjistlerin lideri Beşir Cemayel, yaptığı hizmet karşılığında İsrail'in silahları ve tanklarının desteğiyle Lübnan Başkanlığına getirildi.

"Beşir Cemayel, 1982 Ağustosu'nda İsrail silahlarının gölgesinde Lübnan Devlet Başkanı seçildi." *(Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf.225)*

"İsrail, Falanjist iş birlikçilerine ve İsrail silahlarının gölgesi altında seçilmiş Falanjist hükümete sempati ile bakmakta ve garezden uzak bir tutum takınmaktadır." *(Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf.302)*

Falanjistlerin çarpıştığı Dürziler de gerçekte İsrail'in müttefiğiydi. Böylece İsrail, desteklediği bu değişik grupları birbirleriyle savaştırdı. Sonuçta bu küçük Ortadoğu ülkesi kana bulandı, yönetimi ise tamamen İsrail'in eline geçti. Niçin savaşa başladıklarını bile unutmuş etnik gruplar, galibin yalnızca İsrail olduğu bir savaşın figüranları oldular.

"İsrail ordusunda Yahudiler dışında görev yapma hakkına sahip tek cemaat Dürzilerdir. İsrail ve Lübnan Dürzileri birbirlerine çok bağlıdırlar." *(Cumhuriyet, 25 Ağustos 1983)*

"Dürzilerin büyük bir bölümü İsrail ordusunda görev yapıyorlar. 1948'de kurulmasından beri İsrail'e hep sadık kaldılar. İsrailliler Golan'ı alınca Hıristiyan ve Müslüman tüm Suriyeli halk Damas'a göç etti. Sadece İsraillilerle çok iyi anlaştıkları belli olan Dürziler yerlerinde kaldılar." *(Les Murailles d'Israel, Larteguy, sf. 92)*

İsrail'in Lübnan'ı Birinci İşgali (1978)

Lübnan'da istediği ortamı hazırlayan İsrail, 14-15 Mart 1978 gecesi tanklar, uçaklar ve deniz kuvvetleriyle desteklediği 25.000 kişilik bir orduyu ülkeye soktu. İsrail Kuvvetleri 19 Mart'ta Litani Nehri'ne kadar ilerlediler. Genelkurmay Başkanı Mordechai Gur, Lübnan'ın güneyinde 6 millik bir güvenlik şeridi oluşturduğunu açıkladı.

İsrailliler bu işgal sayesinde aradıkları su kaynağı olan Litani Nehri'ne de kavuşmuşlardı. İsrail, Lübnan'ın güneyinde güvenlik kuşağının kurulmasında, Saad Haddad komutasındaki Maruni Kuvvetlerini kullanmıştı. 7 Nisan'da BM'in sözde tepkisi nedeniyle geri çekilirken, tampon bölge olarak kullanacağı bu alanı, kuklası Haddad için bir devletçik olarak bıraktı.

"İsrail, 6 millik güvenlik şeridini, burada bulunan Maruni Kuvvetlerini komuta eden Binbaşı Saad Haddad'a terk etti. Saad Haddad, tamamen İsrail taraftarıydı ve bu kuvvetin ihtiyacını İsrail karşılıyordu. Binbaşı Haddad bu bölgede Hür Lübnan'ı ilan edince buradaki BM Barış Gücü daha kuzeydeki bölgelere çekildi. Hür Lübnan'ın toprakları 195 kilometre kare kadardı." *(Les Murailles d'Israel, Larteguy, sf.152)*

İsrail Yarım Kalan İşini Tamamlıyor: İkinci İşgal

1982'de İsrail, yarım kalan hareketini tamamlamak için yeni bir işgal girişiminde bulundu. Bu girişim için ileri sürülen bahane, İsrail'in İngiltere elçisinin öldürülmesiydi. Fakat işin ilginç yönü, elçiyi öldürerek işgalin bahanesinin oluşmasını sağlayan kişinin Mossad'ın kiralık adamı Ebu Nidal olmasıydı.

"6 Haziran 1982'de İsrail, Lübnan'a girdi. Niyetinin FKÖ üyelerini Lübnan'ın güneyinden sürüp çıkarmak olduğunu açıkladı. Bu hareketini haklı göstermek için de Londra'daki elçisine karşı üç gün önce bir suikast girişiminde bulunduğunu iddia etti.

"...CIA ve çok geçmeden İngilizler, bu nedenin doğru olmadığını öğrendiler. İsrail elçisine saldıranlar FKÖ'den kopmuş olan Ebu Nidal grubundandılar. Ve bu grup Lübnan'da üstlenmiş olan esas FKÖ'yle de savaş halindeydi. İsrailliler yanlış Filistinlilere saldırıyorlardı. Ama Şaron'a göre bu pek de önemli değildi. Birkaç gün içerisinde İsrail ordusu, Beyrut'un dış mahallelerine ulaştı." *(CIA ve Gizli Savaşları, Bob Woodward, sf.143-144)*

"Lübnan işgalinin, Londra suikasti ile yahut Galilee (Lübnan sınırındaki İsrail bölgesi) üzerine yönetilmiş hayali bir tehditle hiçbir ilgisi olmadığını anlamak için Lübnan hedefini, 'Büyük İsrail' Siyonist projesinin içinde düşünmek yeterlidir." *(Siyonizm Dosyası, Roger Garaudy, sf.168-169)*

Dönemin İngiltere Başbakanı Margareth Thatcher ise, İsrail'in Lübnan saldırısı için ileri sürülen ilk neden olan suikast ile ilgili olarak, basına şu açıklamayı yapmıştı:

"Suikastin düzenleyicilerinin üzerinde bulunan öldürülecek kişilerin listesinde FKÖ'nün Londra temsilcisi de var. Bu durum şunu gösterir ki **katiller İsrail'in iddia ettiği gibi FKÖ tarafından desteklenen kişiler değiller. İsrail'in Lübnan'a saldırmasının bu olaya karşı bir misilleme olduğunu sanmıyorum. İsrailliler savaşı sürdürmek için olayı bahane saydılar."** *(International Herald Tribune, 8 Haziran 1982)*

Kendisine karşı girişilen saldırıları durdurmak için Lübnan'a girdiğini söyleyen İsrail, 6 Haziran günü 90 bin kişilik ordusuyla üç koldan ilerlemeye başladı.

"Lübnan'ın 1982 yazında işgal edilişinin amacı, katliam ve terör yoluyla tüm Filistinli nüfusun dağıtılmasıydı. 1982'deki işgalden önce Ariel Şaron ile Beşir Cemayel farklı zamanlarda Lübnan'daki Filistinli sayısını beş yüz binden, elli bine indireceklerini açıklamışlardı." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.66)*

İsrail Genelkurmay Başkanı Rafael Eitan da, yönettiği 'Oranim Operasyonu'nun amacının, Lübnan içlerine kadar girerek FKÖ'ye darbe vurmak olduğunu açıklamıştı. İsrail'in tek amacının, karşı eylemlerde bulunan FKÖ'yü dağıtmak olmadığı, sivillere karşı giriştiği yok etme hareketiyle belli oldu. Ayn El Helve, Sabra ve Şatilla'daki Filistinlilerin kamplarında dünya tarihinde eşine az rastlanır katliamlar yaşandı. "İşgal, 6 Haziran 1982 Pazar günü sabah saat 5.30'da yoğun hava bombardımanı ile birlikte başladı. İsrailliler Ayn El Helve'yi çeyrek daire düzeni içinde aralıksız bomba yağmuruna tutup kalbura çevirdiler. Önce hedefin bir çeyreklik bölümü ateş altına alınıyor, sonra öteki çeyreğe geçiliyor, gayet sistemli ve amansız bir biçimde bir çeyrek hedeften çıkarken, öteki çeyrek yeniden hedefe giriyordu. Bombardıman bu şekliyle on gün on gece sürdü. Küme bombaları, sarsma bombaları, yüksek ısılı yangın bombaları ve beyaz fosfor bombaları kullanıldı." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.66)*

İsrail'in Lübnan'daki bu temizlik hareketinin baş destekçisi Falanjist Militanlarıyla, Filistinli mültecileri öldürerek Sabra ve Şatilla katliamlarını gerçekleştiren Beşir Cemayel'di. İsrail'in kiralık adamı Beşir Cemayel'in, katliamda öldürülenler hakkındaki düşünceleri de İsrail'inkine paraleldi:

"Filistinliler lüzumsuz bir halk... Her gerçek Lübnanlı, bir Filistinli öldürene kadar durulmayacak." *(Going All the Way, Jonathan Randal, sf.188)*

"Filistin halkının katledilmesi ve dağıtılması İsrail stratejisinin bir parçasıydı. Bir başka parçası ise; İsrail'in, Ortadoğu'nun finans-kapital merkezi olarak yükselmiş olan Lübnan'ı ekonomik bakımdan çökertmesiydi. 1982'deki İsrail işgalinin ilk aylarında 20 bin Filistinli ile Lübnanlı öldü, 25 bini yaralandı, 400 bini de evsiz kaldı." (Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.71)

"İsrail'in işgali sırasında sadece Beyrut'a atılan bombaların ağırlığı, Hiroşima'yı yerle bir eden atom bombasınınkini kat kat aşıyordu. Okullar, hastaneler özel olarak hedef seçilmişti. Lübnan fabrikalarında üretilmiş bütün demiryolu araçlarıyla, teçhizat ganimet olarak İsrail'e götürüldü. Hatta BM Yardım ve Hayır Servisi mesleki eğitim merkezlerine ait torna tezgahları ile küçük çaplı makinelere kadar herşey yağmalandı. Lübnan'a ait narenciye ve zeytin üretimi tamamen felce uğratıldı. İsrail ihraç mallarıyla rekabet halindeki Lübnan ekonomisi yok edildi. Şeria ve Litani Nehirlerini besleyen akarsular yataklarından saptırıldı ve Güney Lübnan bir İsrail pazarı haline getirildi." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoeman, sf.71)*

Başkanlığı öncesinde ABD ve İsrail için casusluk yapan Beşir Cemayel, Begin tarafından desteklenerek Lübnan'da Başkanlık koltuğuna oturtulmuştu. Bu vefa borcunu da, İsrail için Lübnan'daki Filistinlileri katlederek ödemeye çalıştı. Ancak, İsrail kendisiyle yüzde yüz iş birliği yapmayanları pek sevmiyordu; Cemayel'in İsrail'le olan ilişkisinde çıkan bazı pürüzler, hayatına mal oldu. Cemayel'in ölümü İsrail'in Lübnan işgalini yayması için de yeni bir basamak olarak kullanıldı.

"İsrailliler için çok az uyumlu olduğu anlaşılan Beşir Cemayel, İsrail ordusunun izni olmadan yanına gidilemeyecek şekilde korunduğu sırada kendi Genelkurmay Karargahı'nda öldürüldü. Bu cinayet İsrail ordusuna Lübnan işgalini daha da yaygın hale getirilmesi için yeni bir fırsat verdi. İsrailliler güvenlik sağlayacaklarını ve karşılıklı hesaplaşmaya engel olacaklarını söylüyorlardı." *(Siyonizm Dosyası, Roger Garaudy, sf.168)*

İsrail, yakın zamanda kontrol altında tuttuğu bölgeyi Beyrut'a kadar genişletmek amacıyla Lübnan'daki üçüncü işgal hareketini de gerçekleştirdi. Bu harekette diğerlerindeki gibi mümkün olduğunca çok Arabı yok etmeyi amaçlıyordu. Yazar Livia Rokach, İsrail'in Lübnan üzerindeki hareketlerini, İsrail Başbakanı Moshe Sharett'in günlüğünden yararlanarak hazırladığı eserinde şöyle açıklıyor:

"İsrail'in, Lübnan'da on yıldan fazla süren ve kısa sürede aşağılık bir vahşet halini alan sistematik kitle katliamları eşi görülmemiş boyutlardadır. Bu katliamlar hiçbir şekilde haklı çıkarılamaz. Burada sunulan belgelerle İsrail'in kendini ve Lübnan Hıristiyanlarını FKÖ terörüne karşı koruma bahaneleri daha da gülünç ve utanç verici olmaktadır. Bu bahane Batılı iletişim araçları ve hükümetlerince her zaman desteklenmektedir.

İsrail'in BM Daimi Temsilcisi Yehuda Blum 'Lübnan'daki temel problemler çok önceki yıllara dayanmaktadır. Güney Lübnan'daki durum bu sorunların belirtisi ve yan ürünü olarak görülmelidir.' *(The Nation, 15 Eylül 1979)* derken, kuşkusuz dünya kamuoyunu küçümsemekte ve kara cahil olduğunu hesaplamaktadır. Temsilci, İsrail'in 'Made in USA' silahlarla, Binbaşı Saad Haddad yönetimindeki İsrail Maruni kuklalarına yaptırdığı kitle katliamını işte böyle nitelendirmektedir." *(İsrail Başbakanlarından Moshe Sharett'in Özel Günlüğünden, İsrail'in Kutsal Terörü, Livia Rokach, sf. 89-90)*

Suriye'nin Karanlık Bağlantıları

Suriye de, I. Arap-İsrail Savaşı'ndan bu yana, Mossad'ın satın aldığı liderler sayesinde İsrail çıkarlarının gizli destekçilerinden biri haline getirildi.

Suriye'de 1943 ve 1947 seçimlerini kazanan Milli Blok Hükümeti'nin iç ve dış politikaları tamamen İsrail çıkarlarına paraleldi. Sonuçta ekonomik sıkıntılar, rüşvet ve yolsuzluklar nedeniyle ortaya çıkan büyük tepkiler hükümetin istifasına neden oldu. 17 Aralık 1948'de Halid El-Azm tarafından yeni bir kabine kuruldu. Yeni Başbakan 28 Aralık'ta Suriye Parlamentosu'nda yaptığı bir konuşmada "Filistin'in kurtarılmasının esas amaç olduğunu ve Filistin'in taksimiyle kurulacak bir Yahudi Devleti'ni kabul etmeyeceklerini" söyledi.

Yeni kabinenin takındığı bu kararlı tutumdan rahatsız olan İsrail hemen harekete geçti. İsrail'le bağlantılı bir Suriyeli askerin sayesinde düzenlenen ihtilalle bu problem halledildi. Albay Hüsnü Zaim 30 Mart 1949'da yaptığı bir darbe ile iktidarı ele geçirdi.

"Hüsnü Zaim 1949 yılının Mart ayında İsrail'e barış önerisinde bulundu. Zaim, Amerika, Fransa ve hatta İsrail istihbaratından para alıyordu. CIA ajanları düzenlediği devrimde Zaim'e yardımcı oldu. İsrail'in başka Irak ve Mısırlı liderlerle de rüşvet üzerine kurulmuş ilişkileri vardı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.81)*

İsrail'in Suriyeli liderlere olan ilgisi Hüsnü Zaim'le sınırlı kalmadı. İsrail, Zaim'den sonra gelen bazı liderleri de desteklemiş, kimi zaman da daha iyi iş birliği yapabileceği kişileri bulmak için ülkedeki muhalefet gruplarına arka çıkmıştır:

"50'li yıllarda İsrail'in Suriye'ye yönelik girişimleri sadece yayılmayı amaçlayan terör planlarıyla sınırlı değildi. 31 Temmuz 1955'te 'İsrail Dış İşleri Bakanlığı Temsilcisi' olan Gidon Raphael, Moshe Sharett'e, Avrupa'da sürgünde bulunan Araplarla yaptığı "ilginç görüşmeler" konusunda bilgi sundu. Görüşmelerden birini Suriye'nin sürgündeki Başbakanı Hüsnü Barazi ile yapmıştı:

'Hüsnü iktidarı yeniden ele geçirmek istiyor ve bunun için her türlü yardımı kabul etmeye hazır... Suriye'nin gelecekte Batı'ya bağlanmasına karşılık ABD'den; bir barış anlaşması karşılığında ise İsrail'den yardım almaya çalışıyor.' Barış İsrail'in ilgilendiği en son şeydi. İsrail'in Hüsnü'ye sunacağı desteğin fiyatı daha değişik olacaktı: "Barazi bu arada bir dizi ricada bulunmuş, gazeteleri ve bir dizi şahsiyeti satın almak ve partilere rüşvet yedirmek için para istemiş... Gidon, Hüsnü'ye bir grup toprak sahibini birleştirip, rejimden kaçanları bölgede yerleştirerek daha büyük bir planla hareket etmesini önermiş. Kendisi de bir büyük toprak sahibi olduğundan bunu kolayca yapabilirdi... Hüsnü dikkatle dinlemiş ve bu fikri harika bulduğunu belirtmiş..."

Moshe Sharett, Araplarla İlişkiler Danışmanı Josh Palmon'dan İsrail'in Suriye'deki hükümet komploları konusunda son bir rapor aldı:

"Edip Çiçekli ile ilişkilerimiz güçlendi. İktidarı ele geçirmesinden sonra yapacağımız ortak eylemlerin ana hatları tespit edildi. ABD'nin ilgisini bu konuya çekmek için bazı girişimlerde bulunmayı kararlaştırdık." *(İsrail Başbakanlarından Moshe Sharett'in Özel Günlüğünden... İsrail'in Kutsal Terörü, Livia Rokach, sf.42)*

Baas Partisi'nin İlginç Kökeni

Mısır'ın mason lideri Nasır'ın ırkçı Pan-Arabist görüşü kısa zamanda Suriye'de de kendini gösterdi. Bu görüş, Suriye siyasi hayatına Arap Baas Sosyalist Partisi'yle girdi ve etkisini günümüze kadar sürdürdü. Daha sonra Irak'ta da faaliyete geçen Arap Baas Sosyalist Partisi'nin vatanı Suriye idi.

"Annesi Yahudi, babası Fransız olan Mişel Eflak ve Salah El-Bitar 1943 senesinde Şam'da Arap Diriliş Partisi'ni kurdular." *(Yeni Rehber Ansiklopedisi, C.3, sf. 108)*

"Baas denildiğinde akla iki isim gelir: Mişel Eflak ve Salah El-Bitar. Parti'nin bütün felsefesi ve tüm görüşleri bu ikisinin özellikle de Eflak'ın eseridir. İlginç olan, Parti'yi ırkçılığa varan koyu bir Arap milliyetçiliğine göre şekillendiren **Eflak'ın Yahudi asıllı olmasıydı."** *(Irak Dosyası, M. İmamzade, sf. 76)*

Baas'ın 1947 yılında yapılan ilk kongresinde, Parti'nin ideolojisini belirleyen programı ve tüzüğü kabul edildi. Eflak, Hitler'in nasyonal sosyalizminden ilham almış olduğu faşist fikirlerini, Parti'nin resmi ideolojisi olarak belirledi. Nedense Yahudi kökenli Eflak, kraldan çok kralcı kesilmiş, Arap ırkçılığının en ateşli savunucusu haline gelmişti.

"Suriye'deki faaliyetleriyle etkinleşmeye çalışan Eflak, bir süre sonra İsrail adına casusluk yaptığı için idama mahkum edildi. Bunun üzerine Irak'a kaçan Eflak, fikirlerini buradan yaymaya çalıştı." *(Irak Dosyası, M. İmamzade, sf.86)*

Baas Partisi, Arap Birliği'nin propagandasını yapmasına karşın, hiçbir zaman bunu sağlayacak fiili bir çaba sarf etmemiştir. Mısır ve Suriye'nin birleşerek oluşturduğu Birleşik Arap Cumhuriyeti'ni desteklemiş, daha sonra buna karşı çıkmıştır. Parti ileri gelenleri hazırladıkları bildirgeyle, Arap Birliği'nin dağılmasının kaçınılmaz olduğunu açıklamışlardır.

Mişel Eflak, nüfusunun %70'i Sünni Müslüman olan Suriye'de, halkın sempatisini kazanmak için fikirlerinde dine de yer verdi. Fakat bu din anlayışı, İslam'ın ruhundan oldukça uzaktı.

Hafız Esad'ın Bulanık Görünümü...

Suriye konusunda incelenmesi gereken en önemli isim hiç kuşkusuz Hafız Esad'dır. 1971-2000 yılları arasında Suriye'nin başında bulunan bu diktatör, Ortadoğu'daki Nasır, Sedat gibi pek çok "meslektaşı" ile benzer bir yapıya sahipti.

"İsrailli bir politikacı bize şöyle demişti: İsrail Şam'da bir Sedat'a sahip olmak istiyor." *(İsrail Başbakanlarından Moshe Sharett'in Özel Günlüğünden.. İsrail'in Kutsal Terörü, Livia Rokach, sf. 89)*

Suriye liderinin İsrail'le iş birliği yapması aslında yeni bir olay değildi. Esad, görünüşte son derece radikal ve uzlaşmaz bir üslupla hedef aldığı İsrail'le uzun zamandır gizlice görüşüyordu. Hafız bu gizli görüşmelerin gerçekleşmesinde ise, kendisinden sonra gelecek adam olarak yetiştirdiği kardeşi Rıfat Esad'ı kullanıyordu.

"Ocak 1982'de Ariel Şaron ve yardımcısı Tamir, Cenevre'de Suriye'li General Rıfat Esad ile gizlice buluştu. Bu, imkansız diye bir şeyin olmadığının delilidir. İsrail

ve Suriye'nin ortak planı, Lübnan'ı parçalamak ve FKÖ'yü güçsüz kılmaktı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.264)*

Suriye ile anlaşan İsrail, işgal için Lübnan'a girmişti. Esad'ın ülkesindeki Sünni Müslümanlara karşı sindirme hareketinin de Cenevre'de gizli toplantının hemen ardından gerçekleşmesi, bu toplantının başka bir ilginç yönüdür.

Bu da Siyonistlerin Ortadoğu planının bir parçasıydı.

"Mossad'ın Başkanlarından Reuve Shiloah, İsrail ajanları, Arap liderleri ve politikacıları üzerinde ne kadar başarılı olsalar da, bunun Arap halkının İsrail Devleti'ne olan kinini azaltmayacağını fark etmişti. Fakat, Suriye Alevileri, Irak Kürtleri, Sudan'daki etnik gruplar gibi Müslümanlara karşıt olan her azınlık, İsrail'in dostuydu." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.81)*

Rıfat Esad'ın komutasında Hama ve Humus'ta Sünni Müslümanlara karşı yapılan katliamda ise İsrail'in kullandığı terör metodları kullanıldı.

"Suriye'deki sosyalist düzen, dostu ve hocası Menahem Begin'den öğrendiği bir çeşit terör yolu icat etti. Bu, evlerin mahremiyetine tecavüz etmek, kadın ve kızların kaçırılması, mal ve mülklerin sahiplerinin elinden alınması, karılarının ve çocuklarının gözleri önünde aile reislerinin parçalanması gibi cinayetlerdir." *(Hürriyet, 15 Kasım 1984)*

"Suriye rejimi, evleri Yahudi metodlarıyla kundaklamaya devam ederken, mücahitlerin bulundukları bölgeleri daraltmaktan geri kalmıyordu. Suçsuz vatandaşlardan olayların öcünü almayı aşırı boyutlara vardırırken, toplu kıyım cinayetlerine de ara verilmiyordu. Bu yapılanlara dayanamayan bazı askerler ise vatandaşların saflarına katılıyorlardı." *(Alman DPA Ajans'ından Hürriyet, 12 Şubat 1984)*

Esad rejiminin 1982 Şubatı'nda düzenlediği bu operasyon katliamdan başka birşey değildi. Aslında yapılan bu hareket yeni bir olay da değildi. Bundan iki yıl önce de Suriye'nin Halep, Hama, Humus gibi büyük şehirlerinde evler kuşatılarak taranmış ve sayısız yerde toplu katliamlar yapılmıştı. Suriye'de acımasızlığı ve caniliğiyle tanınan Rıfat Esad, yaptığı katliam sırasında şöyle diyordu:

"Napalm bombalarıyla vurun! İçinden ateş çıkmayan tek ev görmek istemiyorum." *(Cumhuriyet, 6 Mart 1982)*

Hama katliamlarından sonra Rıfat Esad yıkılmış şehrin üzerinde helikopterle dolaşırken "En az beş yıl için başarılı bir nüfus kontrolü yaptık." demişti. *(Hürriyet, 13 Kasım 1984)*

İsrail'in Ortadoğu'daki Eski Müttefiği: Şah Pehlevi

Bölgede yayılmacı bir politika izleyen İsrail, hedefine ulaşabilmek için çevresinde kendisine yardımcı olacak pek çok Arap lider bulmuştu. Fakat bunların yanı sıra, Ortadoğu'da şüphesiz büyük etkiye sahip olan İran da, İsrail'in kontrolü altına alınmalıydı. Bu kontrol imkanını İsrail'e İran Şah'ı sağladı. Şah'ın iktidarı boyunca İran, İsrail'in bölgedeki güvenilir bir müttefiği oldu. 1941'de ülkesinin

başına geçen Şah Muhammed Rıza Pehlevi İsrail'in klasik kiralık dostlarından biriydi:

"Amerikan Senatosu'nun çok saygı gören bir üyesi Jacob Javits, Şah rejimine silah satışını Şah'ın İsrail'e olan bağlılığından dolayı destekledi. Şah'ın İran'ı, az rastlanır bir İsrail müttefiğiydi. Amerikan senatörleri ve Kongre üyeleriyle pek çok önde gelen basın üyeleri İsrail'e olan sadakatinden dolayı Şah rejimini desteklemiştir." *(The Eagle And The Lion, The Tragedy of American-Iranian Relations, James A. Bill, sf. 365-367)*

İsrail'in, Pehlevi liderliğindeki İran ile olan ilişkileri kısa zamanda büyük bir iş birliğine dönüşmüş ve bu ilişkiler Şah devrilene kadar uyum içinde devam etmişti.

"Pehlevi-İsrail ilişkisi politika, ekonomi, askeri iş birliği, istihbarat ve İsrail'e petrol sağlanması konularında büyük bir gelişme gösterdi. Bütün üst dereceli İsrailli liderler Tahran'ı ziyaret ettiler. Bu şahıslar Ben Gurion, Moshe Dayan, Golda Meir, Abba Eban, İzak Rabin ve Yigael Allon'du. İran askeri liderleri de İsrail'in savunmasını sağlayan çevrelerle görüşmek üzere İsrail'e gittiler." *(The Eagle And The Lion, The Tragedy of American-Iranian Relations, James A. Bill, sf.430)*

Şah'ın başa geçmesiyle, İsrail'le İran arasındaki yakın ilişkiler, iki ülkenin gizli servisleri arasında da kuruldu:

"Şah'ın Savak'ıyla Mossad'ın arası oldukça iyiydi. Mossad ve Savak 1950'lerden beri iş birliği içindeydi." *(Israel, The Hijack State, John Ross, sf.19)*

Mossad birkaç yıl sonra İran ile ilişkiyi doğrudan sağlamak için adamlarından Nimrodi'yi görevlendirdi.

"İsrailli Yaakov Nimrodi, 1956'da Mossad ve Aman için çalışmak üzere Tahran'a gönderildi. İran'a 250 milyon dolar tutarındaki İsrail savunma araçlarını sattı. Yıllar sonra da İsrail'de gizlice eğitilen İran askerleri İran ordusunda görevlerine devam ettiler. Nimrodi ayrıca İran askeri istihbarat gruplarını yetiştirmek için de ülkesinden kredi aldı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.327)*

İran Şahı, İsrail'in Araplara karşı başlattığı düşmanlığı desteklemiş ve Arap-İsrail Savaşlarında İsrail'in yanında yer almıştı. Özellikle İsrail'in Irak üzerindeki planlarının gerçekleşmesi için çalışmıştı. Şah, Irak'tan İsrail'e göçen Yahudileri taşımak için kendi uçaklarını tahsis etmiş, Irak'ın parçalanması için buradaki Kürtlere Yahudi yardımının ulaşmasını sağlamıştı.

"İran Şahı, İsrail'in Araplarla olan savaşına saygı duydu ve Iraklı Yahudiler için Tahran'dan Tel-Aviv'e uçak seferleri düzenledi. İsrail'in İran'la ilişkisinde temel amaç, İran hükümetinde İsrail taraftarı bir izlenim yaratmaktı. **Mossad ve Shin Beth, İran askerlerinin ve Savak ajanlarının eğitilmesini sağlıyordu.** Savak'ın adamları sık sık İsrail'e gider ve Irak Kürt devrimcilerine yapılan yardımın transferine yardımcı olurlardı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.82)*

Mossad, Savak için eğittiği ajanları "pis işlerinde" de kullanırdı. İsrail gizli servisinin eğitiminden geçen Savak, İran'da istihbarat toplamak için kullandığı zalim metodlarla ünlenmişti.

"CIA görevlileri, İsrail'in işkence, zorla itiraf işlerini Savak'a yaptırdığını söylüyorlardı." *(The Eagle and The Lion, James A. Bill, sf. 403)*

Şah'ın kendisi de, doğrudan Mossad ve CIA ile bağlantı içindeydi. Şah tahtından indirildikten sonra da bu bağlantı devam etti.

"O zamanlar ABD'nin İran'da askeri operasyonları da vardı. Buna ek olarak Şah'ın tahtına geri dönmesine yardım edilecekti. CIA, İran gizli servisi Savak'ı desteklemek için gizli fonlar kullanıyordu. Bu Şah'ın politik yaşamına devam etmesi için gerekliydi." *(Ropes of Sand, Wilbur C. Ereland, sf.87)*

Şah ABD'yle üst düzeyde ilişki kurmuştu. Yaklaşık 40 yıl boyunca İran'daki Pehlevi Rejimi, ABD'nin politik ve ekonomik çevresiyle düzenli, dikkatli ve profesyonel bir ilişki kurdu. Bu güçlü ilişkiler, seneler boyunca ABD'nin resmi ve sivil üst kademeleriyle devam ettirildi. Şah Rıza Pehlevi'nin ABD'de kurduğu ve Pehlevi Lobisi olarak anılan bu çevrenin Siyonistlerden ya da "İsrail dostları"ndan oluşması da olayın ilginç yönlerinden biriydi:

"Pehlevi lobisindekilerin ortak özelliği İsrail'e olan aktif bağlılıklarıdır. Bu lobinin Şah'a olan bağlılığının sebebi ise Pehlevi'nin İsrail'le olan yakın ilişkisiydi." *(The Eagle and the Lion, James A. Bill, sf.377)*

"Pehlevilerin ilişkileri New York ve Washington'daki ekonomik ve politik çıkarlar üzerine kurulmuştu. Buradaki ilişki Pehlevi'yi ABD'deki en güçlü mali ve politik merkeze bağladı. Bu ilişki Rockefeller ailesini ve Rockefeller'ların Henry Kissinger gibi danışmanlarını da içermekteydi. Geçen yıllar boyunca Nelson Rockefeller, İran Şahı'nın ABD'deki mevkisini artırdı. Bunun karşılığında Şah, Rockefeller ve Pehleviler arasındaki ilişkiyi sağlamlaştırdı." *(The Eagle and the Lion, James A. Bill, sf.319)*

İsrail'in politik olarak resmen ilişki kuramadığı ülkelerle temas kurmak için kullandığı David Rockefeller, İran'la mali yönden de ilgilendi. Rockefeller'ların İran'daki diğer ortağı ise hem danışmanları hem de sırdaşları olan başka bir Yahudiydi: Henry Kissinger. Bir Rockefeller yatırımı olan Chase Manhattan Bank (CMB) İran'da birçok işe girişmiş, bu sayede Yahudi sermayesinin İran'ı ekonomik olarak da ele geçirmesini sağlamıştı.

"Rockefeller-Kissinger Grup, Şah'ın politik ve ekonomik danışmanlarını kapsayan grupla da yakın ilişkiye girmişti. Nelson Rockefeller tarafından kurulan IBEC (Uluslararası Temel Endüstri Ortaklığı) İran'daki inşaat sektöründe uzun yıllar görev almıştır. CMB %35'lik bir payla İran International Bank'ı kurdu... Şah, ülkenin bütün büyük yatırımlarının gelirlerinin tümünü CMB'ye yatırmıştı. Ayrıca petrol alım-satımı için gerekli kredi işlerinin de CMB tarafından yapılmasını emretmişti." *(The Eagle and the Lion, James A. Bill, sf. 319)*

Şah öldükten sonra ABD, İran milli varlığını bloke edince Şah'ın buradaki serveti de yine Yahudi şirketlerine kaldı.

Şah'ın başka hizmetleri de vardı:

"Rıza Pehlevi masonluğa karşı olgun bir ilgi göstermiştir. Şah Rıza Pehlevi masonluğa karşı ilgisini göstermek için, İran'daki düzenli localar için bir ferman da

yayınlamıştır. Bu hareketin masonluğun İran'da yayılmasında büyük bir etkisi olmuştur." (Türk Mason Dergisi, sayı 57, sf. 3024)

İsrail'in,1982'de Parçalanmasını Planladığı Ülke: Irak

Irak'ın İsrail'le yaptığı ilk iş birliği, Yahudi Devleti'nin kurulmasının hemen ardından gerçekleşti. İsrail gizli servisleri, nüfus artırma politikası doğrultusunda, dünyanın çeşitli bölgelerinde kiralık liderler yoluyla sahte Yahudi aleyhtarı provokasyonlar düzenliyordu. İçinde önemli sayıda Yahudi nüfusu bulunan Irak da, bu politikanın uygulandığı önemli sahalardan biri oldu.

Mossad'ın İsrail dışındaki Yahudileri İsrail'e göç ettirmekle görevli kolu Aliyah Beth, Iraklı liderleri kullanarak bir göç operasyonu düzenledi.

"Aliyah Beth ajanları liderlerle direkt ilişkiye geçerlerdi. Bunun örneği sadece Irak Başbakanı değildi. Macar politikacılar, İran Şahı ve Ürdün Kralı Abdullah da bunlardandı." *(Every Spy A Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.36)*

Mossad bağlantılı Irak Başbakanı, yalnızca göstermelik Yahudi aleyhtarı propagandasıyla göçü teşvik etmekle kalmıyor, göç eden Yahudilerin ulaşım sorununu da kendi uçak şirketi ile çözüyordu. Tevfik El-Savidi'den sonra gelen Başbakan Nuri As-Said de İsrail'e çalışıyordu:

"Aliyah Beth Enstitüsü 'Sihirli Halı' operasyonu adı altında bir operasyon düzenledi. Near East Air Transport Corporation'ın İsrail hükümetiyle gizli bağları vardı. 1942 ve 1949'da bu şirket Yemen ve Adenli 50 bin Yahudiyi gizlice İsrail'e taşıdı. Irak'ta süren bütün antisemitik propagandaya rağmen 1950 Martı'nda meclisten çıkan yasayla isteyen bütün Iraklı Yahudilerin, Irak'ı terk edip İsrail'e gidebileceği açıklandı. Tek şart, Irak vatandaşlığından vazgeçmeleriydi. Bu sürpriz açıklamanın altında, Yahudilerin Irak Başbakanı Tefik el Savidi'ye İsrail ajanları tarafından verilen rüşvetler yatıyordu. Tevfik el-Savidi aynı zamanda Irak Tur'un Başkanıydı ve bu tur şirketi, Near East Air Transport'un bir acentasıydı. Başbakan yalnız değildi. Daha sonra Başbakan olan Nuri as-Said'e de İsrailli ajanlar tarafından para verilmişti" *(Every Spy A Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.36)*

Bu dönemin ardından gelen Irak liderleri içinde İsrail için en iyi çalışanlardan birisi de, Saddam Hüseyin oldu. 1979'da Şark-ül Kebir Mason Locasının direktifleri ve Mossad'dan aldığı destekle İran'a saldırdı. Bu saldırıda amaç, parçalanması planlanan İran'dan petrol bölgesi Kuzistan'ı koparmaktı.

"İran'ın parçalanması, petrol üretim bölgelerinin işgal yoluyla bu ülkeden koparılmasıyla gerçekleşebilirdi. Mossad, Irak'taki rejimi bu istila konusunda cesaretlendirmişti." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.106)*

İsrail, operasyonun İran'daki Kuzistan'da yaşayan Arapların Irak'ı desteklemesi ile başarıya ulaşacağını düşünmüştü. Ancak bu sefer hesap tutmadı, bölgedeki Araplar İran'dan yana hareket ettiler ve İran'ın galibiyeti gündeme geldi. Bunun üzerine olayın kontrolden çıkmaması için yeni bir plan yapıldı.

"Irak'ın saldırısı geri tepti. Arap azınlık bunu kendisine yönelik bir saldırı olarak gördü. İsrail'in politikası şimdi her iki tarafı birden silahlandırıp savaşı elden geldiğince uzatmak, böylece İran'ın zaferini engellemekti" *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralp Schoenman, sf.106)*

Bu yeni plana, Ortadoğu'da İsrail kontrolündeki Arap yönetimleri doğal olarak büyük destek verdi: "S. Arabistan Krallığı İran'a karşı bir silah ambargosu oluşturup Irak'a büyük miktarda silah yardımı yaptı. Mısır ile Ürdün de Irak'ı desteklediler." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralp Schoenman, sf.107)*

Saddam Hüseyin, İran'la yaptığı bu savaşta Yahudi silah tüccarlarına büyük karlar sağladı. Irak, savaş boyunca Yahudi silah şirketlerinden 80 milyar dolarlık silah satın almış ve 50 yıllık petrolünü 9 yılda harcamıştı. Irak'ın silahlanması İran'la yaptığı savaştan sonra da tüm hızıyla devam etti. Saddam silahlarını işgal için Kuveyt'e yöneltti. Bu da komşularına göre oldukça güçlü olan Irak ordusu için zor olmadı. İşin ilginç yanı, İsrail tarafından tehlikeli derecede büyük bir silahlı gücü olduğu sık sık vurgulanan Irak'a silah satanların yine aynı çevreler olmasıydı.

Ne ilginç ki, Irak'a askeri müdahalenin yapıldığı dönemde dahi, İsrail ile yakın ilişkileri olan bir silah tüccarı başrolü oynuyordu: Gerald Bull. Bull'un tasarladığı ve 'cehennem topu' olarak da bilinen süper topun parçaları her nasılsa, değişik ülkelerden Irak'a doğru giderken birden ortaya çıkarıldı:

"Bilim adamı Gerald Bull'un Baltimore'da, *Space Research Co.* adında bir şirketi vardı. Bu şirket bilgisayar ve bilgisayar programları için ihracat izinleri alıyordu. Bunlar sonuçta birleşerek Bağdat'ta bulunan 'Süper Silah'ı oluşturdu. Daha önce de denenmiş olan silahta, nükleer, kimyasal ve biyolojik savaş başlıkları da kullanılabiliyordu.

İngiliz gümrüğünde Nisan 1990'da Middlesborough Limanı'nda sekiz parçadan biri yakalandı. BM ambargosu delinerek, Irak'a Kuveyt'i işgal etmeden kısa süre önce silah ve teknoloji gönderildi. Irak'a gizlice finansal yardım da yapıldı." *(Spotlight, 15 Şubat 1993)*

İsrail'in Ortadoğu'daki Son Politikası

"1982'de, Dünya Siyonist Örgütü'ne bağlı Enformasyon Dairesi'nin yayın Organı Kivunim'de önemli bir belge yayınlandı. Oded Yinon eski bir Dış İşleri görevlisi olarak bu yazısında, İsrail'de gerek ordu, gerekse haber alma örgütünün üst kademelerine egemen olan düşünce yapısını sergilemektedir. '1980'lerde İsrail için strateji' başlıklı yazı Arap devletlerinin parçalanması halinde, İsrail'in bölgede yayılmacı güç olarak sivrilmesinin zamanlaması konusunda bir programı içeriyor." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf. 103)*

Söz konusu planda hangi ülkelerin, hangi bölgelere ayrılacağı ve bu bölme işinde hangi unsurlardan yararlanılacağı ayrıntılı olarak anlatılmıştır.

"Lübnan zaten fiilen var olan beş bölgeye bölünecektir. Bu bölgeler, bir Maruni-Hıristiyan bölgeyi, bir Müslüman bölgesini, bir Dürzi bölgesini ve bir Şii bölgesiyle Haddad'ın milisleri aracılığıyla İsrail'in denetimi altındaki bölgeyi içerecektir. Daha sonra sıra, Suriye ve Irak'ın etnik ve mezhebi temeller üzerine bölünmesine gelecektir. Suriye'nin, kıyısında bir Alevi Devleti, Halep bölgesinde bir Sünni Devleti, Şam'da bir başka Sünni Devleti ve Golan, Hauran ve Kuzey Ürdün'de bir Dürzi Devleti'ne bölünmesi öngörülüyor. Projede, Irak'ın da Basra çevresinde güneyde bir Şii Devleti, kuzeyde Musul çevresinde bir Kürt bölgesi, ortada Bağdat

çevresinde bir Sünni Devleti olarak üçe bölünmesi hedefleniyor." *(Dünya Siyonist Örgütü'nün yayın organı Kivunim, Oded Yinon, Şubat 1982, sayı 14)*

İsrail, Camp David Anlaşmasından sonra "Kutsal Topraklar" üzerinde yine aynı planı uygulamaya koydu. Böl-parçala-yönet olarak özetlenebilecek olan bu plan, bölge ülkelerindeki etnik ve dini azınlıkları kullanarak, öncelikle Ortadoğu'nun parçalanmasını amaçlamaktadır. Planın sağlıklı bir biçimde yürüyebilmesi için ilk olarak, Mossad'ın desteği ile bölge devletlerinin başına, genellikle azınlıklardan, birer İsrail kuklası lider geçirilmiştir. Suriye'de Hafız Esad, Irak'ta Saddam Hüseyin gibi. Parçalanma sonucu ortaya çıkan küçük devletler zayıf ve yıpranmış olacaktır. ABD'nin aracılığıyla devamlı kontrol altında tutulacak olan bu küçük devletçikler, planın son aşamasında İsrail tarafından rahatlıkla yutulabilecektir. Duruma bakılacak olursa, planın temellerinin çok daha önceleri, henüz bölgedeki ülkelerin sınırları çizilirken atıldığı görülebilir.

"Müslüman Arap alemi, buralarda yaşayan insanların dilek ve arzuları hiç dikkate alınmadan yabancılar tarafından biraraya getirilmiş iskambil kağıtlarından yapılma geçici bir ev gibidir. Keyfi olarak on dokuz devlete bölünmüşlerdir. Her biri birbirine düşman azınlıklardan ve etnik gruplardan oluşturulmuştur. Dolayısıyla bugün her Müslüman Arap devleti içten, etnik, toplumsal çöküntü tehditi altındadır. Bazılarında ise iç savaş kaynaşması başlamıştır bile." *(The Zionist Plan For the Middle East 1982, Israel Shahak, sf.5)*

Ortadoğu'daki her devletin içine biraraya toplanmış azınlıklar, yaşadıkları ülkede huzursuzluk kaynağı olmaktadır. İsrail, azınlıkların sebep olduğu bu çatışmalarda rahatlıkla taraftarlar bulup, kendi çıkarları doğrultusunda öteki topluluklardan hak talep edebilecektir. Ortadoğu'daki azınlıkların dağılımına bakılacak olursa, İsrail'in bu planı gerçekleştirmekte fazla zorlanmayacağı kolaylıkla görülebilir. Irak'ta Şii çoğunluk, Sünni azınlık tarafından, Lübnan'da Müslüman çoğunluk, Hıristiyan olan Maruni azınlık tarafından, Filistin'de Müslüman çoğunluk, Yahudi azınlık tarafından yönetilmektedir.

Din ahlakının çoğu zaman göz ardı edildiği yerlerde yönetim soya dayalı azınlıklara tesis edilmiştir. Etnik ayrımlar, öne çıkarılarak bu planda kullanılacaktır. İran' da etnik azınlık olarak; Araplar, Beluciler, Türkmenler ve ülkenin üçte birini oluşturan Azeri Türkler. Irak'ta Kürtler, Türkmenler ve Şiiler; Mısır'da Koptlar, Cezayir'de Berberiler, Sudan'ın güneyinde siyahlar ve Hıristiyanlar, Lübnan'da Maruni Hıristiyanlar, Dürziler, Sünniler, Şiiler. Bu özelliklerden yola çıkan İsrail kurmayları, tek tek Ortadoğu'daki her ülkenin bölünmesi için, kimi uzun kimi de kısa vadeli planlar yapmışlardır.

Lübnan'ın Bölünmesi

Lübnan'ın bölünmesi fikri 1919'da ortaya atılmış, 1936'da planlanmış, 1954'te fiilen başlatılmış, 1982'de tam anlamıyla gerçekleştirilmiştir.

"Lübnan'ın beş bölgeye bölünmesi, Mısır, Suriye, Irak ve Arap Yarımadası dahil bütün Arap alemi için işarettir ve o yolda da ilerlenmektedir. Sonradan Suriye ve Irak'ın da Lübnan'da olduğu gibi etnik ve dini bakımdan ayrı ayrı bölgelere

bölünmesi İsrail'in, uzun vadede Doğu cephesindeki birinci hedefidir. Kısa vadedeki hedefi ise bu devletlerin askeri gücünün dağılmasıdır." *(The Zionist Plan for the Middle East, Israel Shahak, sf.9)*

Suriye'nin Parçalanması

"Suriye, etnik ve dini yapısına uygun olarak, bugünkü Lübnan'da olduğu gibi çeşitli devletlere ayrılacaktır. Böylece kıyıda bir Şii Alevi Devleti, Halep bölgesinde Sünni Devleti, Şam'da buna düşman başka bir Sünni Devleti ve Havran, Kuzey Ürdün ve belki bizim Golan'da bir Dürzi Devleti. Böyle bir devlet uzun vadede bölgede barış ve güvenliğin garantisi olacaktır ve bu hedef bugün artık erişebileceğimiz kadar yakındır." *(The Zionist Plan for the Middle East, Israel Shahak, sf.9)*

"Siyonist" yazarın "barış ve güvenlik garantisi" olarak tanımladığı Suriye'nin parçalanmasının, İsrail'in işgal politikasına yarayacak bir gelişme olduğu açık. Bu planda her Arap devletinin nasıl parçalanacağı inceden inceye hesaplanmıştır. Suriye'nin bölünmesinde de kullanılacak unsurlar yine azınlıklardır. Bugün Suriye ordusunun büyük bölümü Sünni olmakla beraber, başlarında Alevi subaylar da vardır. Bunun uzun vadedeki önemi büyüktür ve bunun için ordunun rejime sadakati kısa ömürlü olmaktadır.

"İktidardaki güçlü askeri rejim dışında Suriye'nin, temelde Lübnan'dan hiçbir farkı yoktur. Bugün Suriye'de Sünni çoğunluk ile iktidardaki Alevi azınlık (nüfusun yalnızca %12'si) arasında sürmekte olan iç savaş, ülkedeki sorunun dev boyutlarını gözler önüne sermektedir." *(The Zionist Plan for the Middle East, Israel Shahak, sf.4)*

Ortadoğu'da Lübnan'dan Sonra Parçalanan İkinci Ülke: Irak

"Irak bir yandan petrol bakımından zengin, öte yandan da içte bölük pörçük bir ülke olarak, İsrail için sağlam bir hedef olmaya adaydır. Irak'ın bölünmesi bizim için Suriye'nin bölünmesinden çok daha önemlidir." *(The Zionist Plan For the Middle East, Israel Shahak, sf.97)*

Ortadoğu'daki en büyük silahlı kuvvet olan Irak'ın gücü, Körfez Savaşı sayesinde eritilirken, ülkedeki Sünni, Şii ve Kürt grupların ülkeyi bölmesi sağlanmıştır.

"Irak, çoğunluğun Şii, yönetici azınlığın ise Sünni olmasına karşın özde komşularından farklı olmayan bir ülkedir. Nüfusun %65'nin iktidara hiçbir siyasi katılımı yoktur. İktidar, %20'lik bir seçkin tabakanın elindedir. Ayrıca, kuzeyde büyük bir Kürt azınlık vardır. İktidardaki rejimin elinden, ordu ve petrol gelirleri alındığında Irak'ın gelecekteki durumu, Lübnan'ın geçmişteki durumundan farklı olmayacaktır." *(The Zionist Plan For the Middle East, Israel Shahak, sf.4)*

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, İsrail Dış İşleri Bakanlığı'nda üst düzey görevlisi olan Oded Yinon, 1982'de, Dünya Siyonist Örgütü'nün Kivunim adlı yayın organında yazdığı "İsrail için strateji" adlı yazıda Irak'ın 3'e bölünmesi planı şöyle açıklanıyordu.

"Irak etnik ve mezhebi temeller üzerine bölünecek; kuzeyde bir Kürt Devleti; ortada bir Sünni ve güneyde Şii Devleti."

Bu hedef, Körfez Savaşı'nın ardından gelen gelişmelerle büyük ölçüde gerçekleşti. Bölgede İsrail'in ileri karakolu olan Çekiç Güç, bu parçalanmanın mimarlarından oldu.

Ortadoğu'nun kiralık lideri Saddam Hüseyin, Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurulması konusunda son perdeyi açtı:

"Saddam Hüseyin'in yıllarca sindirip asimile etmeye çalıştığı Kürtlere bir anda bağımsızlık yolunu açması, Irak liderinin Kürtler üzerinde değişik planlar yaptığı yorumuna yol açtı. Kürdistan Yurtseverler Birliği Başkanı Celal Talabani, Saddam'ın ülkenin kuzeyinde otonomi ilan eden Kürt ulusuna bağımsızlık hakkı tanıdığını ve bağımsız Kürt Devleti'ni ilk olarak kendisinin tanıyacağını açıkladığını bildirdi. Uzmanlar, Saddam'ın, Türkiye ve İran'daki Kürtleri de bağımsızlığa özendirmek isteyebileceğini ve böylece bu iki ülkede kargaşalıklara yol açma amacında olabileceğini belirttiler." *(Sabah, 10 Mart 1993)*

İsrail'in Mısır'daki Hedefi, Nil'e Ulaşmak...

"Bugünkü iç siyasal görünümüyle Mısır tam bir ölüdür; hele hele, Müslüman ve Hıristiyan alemleri arasındaki gitgide derinleşen uçurumu da göz önüne alırsak, bu daha da doğrudur. Mısır'ı farklı coğrafi bölgelere ayırmak, İsrail'in 1980'lerde batı cephesinde güttüğü başlıca siyasi hedefidir." *(Kivunim, Oded Yinon, Şubat 1982, sayı 14)*

Sedat'ın Mısır'ı yeniden Faruk dönemindeki "yeni sömürge" konumuna döndürmesine karşılık, Sina Yarımadası ödül olarak bu ülkeye geri verilmişti. Ne var

ki, İsrail'in gözünde bu pek de kalıcı bir durum değil: "İsrail uzun vadede, ekonomik açıdan olsun, enerji rezervi olarak olsun, stratejik öneme sahip olan Sina üzerinde denetimi yeniden sağlamak için doğrudan veya dolaylı harekete geçmek zorunda kalacaktır. Mısır içteki sorunları nedeniyle askeri stratejik bir sorun yaratmamaktadır. Dolayısıyla, 1967 Savaşı sonrasındaki yerine itilebilir." *(Kivunim, Oded Yinon, Şubat 1982, sayı 14)*

Yinon, yazısının devamında Mısır'ın nasıl bölüneceğini anlatırken, bu olayın gerçekleşmesinin Kuzey Afrika'da bir domino etkisi yaratacağını belirtiyor:

"Mısır birden çok iktidar odağına bölünmüştür. Eğer Mısır parçalanırsa, Libya, Sudan ve hatta daha uzaktaki devletler de bugünkü biçimleriyle varlıklarını sürdürmeyip Mısır'ı izleyeceklerdir. Yukarı Mısır'da, çok sınırlı güce sahip ve merkezi hükümetten yoksun birtakım zayıf devletlerin yanıbaşında kurulacak bir Hıristiyan Kopt Devleti tasarısı, ancak barış anlaşması ile ertelenebilen, fakat uzun vadede kaçınılmaz görünen bir tarihsel gelişmenin anahtarıdır. Bugün Müslüman Arap dünyasındaki en parçalanmış devlet olan Sudan, birbirine düşman dört gruptan oluşur: Arap olmayan Afrikalılar, putperestler, Hıristiyanlar ve bunların oluşturduğu çoğunluk üzerinde azınlık egemenliği kurmuş olan Sünni Müslüman Araplar. Öte yandan Mısır'da, ülke genelinde çoğunluğu oluşturan Sünni Müslümanlara karşılık, Yukarı Mısır'da güçlü olan yedi milyonluk Hıristiyan azınlık bulunmaktadır. Bunların hepsi kendi devletlerini kurmak isteyeceklerdir ve bununla da Mısır ikinci bir Hıristiyan Lübnan gibi olacaktır."

Bu arada, İsrail'in Mısır üzerindeki hesaplarının bir bölümü de Etiyopya'daki Nil'in suyunu kesecek olan baraj projesiyle sürüyor.

İsrail İçin Kısa Vadeli Bir Hedef: Ürdün

İsrail, bugün kontrol altında tuttuğu Ürdün'ü kısa zamanda parçalayabileceğini düşünüyor. Zamanı geldiğinde Ürdün'ü ele geçirmek için, ülkede azımsanmayacak bir nüfusa sahip Filistinlileri kullanmayı hesaplıyor. İsrail'e göre Filistinliler, ülkedeki siyasi otoriteye karşı ayaklandırılacak, hatta iktidara geçirilecekler. Bu sırada İsrail devreye girecek ve klasik metodlarıyla Ürdün'ü topraklarına katacak:

"Ürdün, uzun vadede değil ama, kısa vadede yakın bir stratejik hedeftir. Ürdün'ün bugünkü yapısıyla uzun süre var olabilmesi mümkün değildir ve İsrail'in politikası da, savaşta ve barışta Ürdün'ün bugünkü rejiminin tasfiye edilip, iktidarın Filistinli çoğunluğa devredilmesine yönelik olarak işletilmelidir." *(Kivunim, Oded Yinon, Ocak 1982, sayı 14)*

Anlaşılan İsrail, Ürdün'e pek sadık değil, zamanı gelince onu da tasviye etme düşüncesinde...

"Ürdün'deki Haşimi Monarşisi, çöl ortasındaki çok sınırlı kaynaklarıyla, Suudi parasına ve ABD-İsrail askeri şemsiyesine bağımlılığıyla hiç de kendi başına egemen değildir. Öte yandan, kamplarda yaşayan Filistinli çoğunluğun üzerinde kurduğu yönetim biçimi, bütün devlet hizmetlerini görenler onlar oldukları halde, alabildiğine zalimcedir. Filistinlilerin siyasi söz hakları yoktur ve İsrailliler

tarafından Batı Şeria ve Gazze'den bir kez atıldıktan sonra, artık her gün Ürdün polisi tarafından çağrılarak huzursuz edilirler." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.113)*

Ürdün'deki Haşimi rejiminin devrilmesi, Siyonist lider Jabotinsky'nin 'nüfus transferi' olarak adlandırıldığı politikadan yola çıkarak hazırlanmıştır.

"Şeria Nehri'nin doğusundaki rejimi değiştirmek, batısında Arapların yoğun olarak yaşadığı bölgelerdeki sorunların çözümünü de sağlayacaktır. İster savaşta, ister barışta, bölgelerden göç ile bölgelerdeki ekonomi ve doğum ölüm oranlarındaki durgunluk, nehrin her iki yakasında da ortaya çıkmakta olan değişimin güvencesidir ve bizler de bu süreci en yakın gelecekte hızlandırmak için çalışmalıyız. Özerklik planı ya da başka her türlü uzlaşma veya bölgelerin paylaşılmasında olduğu gibi reddedilmelidir, çünkü bu ülkede şimdi olduğu gibi iki ulusu birbirinden ayırmadan, yani Arapları Ürdün'e, Yahudileri de nehrin batısındaki bölgelere göndermeden var olmayı sürdürmek mümkün değildir." *(The Zionist Plan For The Middle East, Israel Şahak, sf.10)*

İsrail'in Vazgeçmeyeceği Hedefi: İşgal

"1950'lerde, Arap devletlerinde sömürgeye karşı başkaldırı başlayınca, İsrail bu sorun için jeopolitik bir strateji belirledi. Bu strateji doğrultusunda; Lübnan'daki Falanjistlerle, Yemen'deki kralcılarla, Güney Sudan'daki direnişçilerle ve Irak'taki Kürtlerle ilişkiler kuruldu. Ortadoğu'da Maruniler, Dürziler, Kürtler gibi Arap ya da Müslüman olmayan gruplar, politik bağımsızlıklarını kazanmak için İsrail'le dostluk kurmaları gerektiğine inandırıldı. Bu yaklaşım İsrail'in Ortadoğu politikasının temelini oluşturdu." *(The Israeli Connection, Benjamin-Beit Hallahmi, sf. 8)*

Üstteki satırlarda ifade edildiği gibi, İsrail, Ortadoğu'da çok uzun süredir "kendisiyle iş birliği yapmaları gerektiğine inandırdığı" etnik ya da dini azınlıkları kışkırtma stratejisi güdüyor. Sonuçta büyük kapsamlı bir işgali hedef alan bu stratejinin aşamaları, zamana bağlı olarak uygun şartlar oluşturuldukça sahneye konuyor:

"Bu stratejiden çıkan sonuç, Siyonist hareket için herşeyin bir zaman tablosu üzerinde yazılı olduğu, her bölgenin fetih için işaretlendiği ve bir fırsat hedefi olarak kabul edildiği, ancak bu arada uygun güçler dengesi, ani ve yararlı sonuçlar sağlayacak bir savaş durumu beklendiğidir." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf. 109)*

İsrail Ortadoğu'daki stratejisinin devamı için gereken kaos ortamını bölgede Mossad'a çalışan liderler sayesinde devamlı olarak canlı tutabilmektedir. Kaos ortamı, bölgedeki diğer ülkelerin de, Irak ve Lübnan örneklerindeki gibi etnik ve dini farklılıklara göre ayrılması için daha kolay senaryolar oluşturmasını sağlayacaktır. İzlenen stratejinin birinci aşaması sona erdiğinde, Ortadoğu'da, ekonomik olarak zayıf, politik olarak dışardan güdüme açık, daha çok nüfuz alanı niteliğindeki birçok ülke ortaya çıkmış olacaktır.

Tüm bunlar olurken, bir yandan da İsrail'in bölge ülkelerine oranla kat kat büyük olan silahlı kuvvetlerinin gücü daha da artırılıyor:

"İsrail'in kısa ve orta menzilli olmak üzere en az 100 tane nükleer silahı ve iki nükleer reaktörü var. Birincisi Nahal Soreq'te IRR-1, diğeri Dimona'daki IRR-2. Özellikle Dimona'daki reaktör İsrail'in askeri nükleer programının kaynağıdır." *(L'Evenement du Jeudi, 7-13 Ocak 1993)*

İsrail'in bu denli yoğun bir şekilde silahlanması, izlediği stratejinin ikinci aşamasının daha kolay gerçekleşebilmesi içindir. Bu aşamada bir devletçikler mozaiği görünümünü almış bölge, yeni bir senaryoyla, İsrail tarafından kolaylıkla yutulacaktır. İsrail'in bu düşüncesi eski Dış İşleri Bakanı şimdiki Başbakanı Ariel Şaron tarafından şu şekilde dile getirilmişti:

"İsrail süper bir askeri kuvvettir. Avrupa'nın bütün kuvvetleri biraraya gelse, bize ulaşamazlar. İsrail bir hafta içinde Hartum'dan Bağdat'a ve Cezayir'e kadar uzanan bölgeyi ele geçirebilir." *(Yediot Aharanot, 26 Temmuz 1973)*

Son operasyonu tamamladığı zaman İsrail, Ortadoğu'da Tevrat'ta da vadedilen Kutsal Toprakları işgal etmiş olacaktır.

"Aslında gerçekte ne kuzeydeki Dan, ne de güneydeki Beersheba, ne doğuda Ürdün ne de batıdaki Kenan ve Pelesketh toprağımızın tam sınırlarını çizmiyor. **Büyük Fırat, Uzakdoğu'ya uzanan büyük çöl, iki sıcak körfeziyle Kızıldeniz, muhteşem Akdeniz, sürekli çizgileriyle Lübnan ve Hermon, bunlar Büyük Filistin'imizin topraklarıdır.** Yürüyerek doğuya doğru 40 günden ve batıya doğru 30 günden az zamanda gidilmesi mümkün olmayan, 1 milyon kilometre kadar, Almanya'nın 1.5 katı İspanya ve Fransa'nın toplam yüzölçümü kadar." *(A Zionist Primer, Sundel Doniger, sf.67)*

Bu noktada İsrail'in stratejisinin, etnik kökenlere dayanan ayrılık ve çatışmalar olduğu açık bir şekilde ortada. Bu kaçınılmaz sondan Ortadoğu'yu kurtarabilecek tek çare ise ırk, kabile, aşiret gibi ilkel kimliklerden sıyrılıp, birleştirici bir düşünce sistemine sarılmak olabilir. İslam ahlakı altında canlandırılabilecek bir yapı ancak, İsrail'in, yayılmacı amaçlarına karşı koyabilir.

Bu gerçeğin İsrail de farkında. O yüzden bir asırdır bölge, ırkçı liderlerden geçilmiyor! Arap ırkçılığı ile başlatılan parçalanma, daha da küçük birimlere indiriliyor. Bölge toplumlarına, İslam ahlakı yerine, Mossad'a çalışan Arap liderlerinin şoven ideolojileri kabul ettiriliyor. Bunun sonucunda kültürsüz, yoz kitleler kolayca yönlendiriliyor.

Önemli olan, her gün adım adım ilerleyen bu planı görebilmek. Osmanlı'nın parçalanırken yapılan gizli planları, menfaat peşinde koşan liderleri, partileri, provokasyon ve ajitasyonları, şimdi, yani aradan 80 yıl geçtikten sonra görebiliyoruz. Ama ya günümüzde olanlar?

Hele çok yakınımızda gelişen bir olay, Güneydoğu sorunu. İsrail, diğer Ortadoğu ülkelerini parçalarken, Kutsal Topraklarına dahil olarak kabul ettiği Güneydoğu Anadolu'da boş durmuyor elbette.

"... İsrail Savunma Bakanı'nın özellikle **'Türkiye bizim ilgi alanımıza girer'** sözü, İsrail'in emperyalist emellerinin bir belirtisi olarak görülmekte, bu ülkenin yayılmacı ve saldırgan tutumunu bir kez daha ortaya koymaktadır. Bu durum İsrail'in Ortadoğu'da barışı istemediğinin de bir belirtisidir." *(Hayat, 13 Eylül 1982)*

Ortadoğu için tek çözüm etnik kimlikleri gözetmeden İslam'ın birleştirici, bütünleştirici ruhuna dayalı olarak kurulacak bir birliktir. Bu, İsrail'i işgal altındaki topraklardan çekilmesi için ikna edecek bir yaptırım meydana getirecektir. Böylece, bölgede 50 yıldır akan kan duracak ve gerçek bir barış kurulacaktır.

Kuşkusuz İsrail'in var olma hakkı vardır. İsrailli Yahudilerin, atalarının topraklarında bugün de özgürce yaşama ve ibadet etme hakkı saklıdır. Bunlara saygı duyuyoruz. Sorun, İsrail'i yöneten Siyonist anlayışın, tüm Filistin'e egemen olmak istemesi, Filistin'deki (ve hatta diğer Arap ülkelerindeki) Müslümanların haklarını göz ardı etmesidir.

Buna dur denmesi için adil bir barışın yapılması, adil bir barışın yapılabilmesi içinse bunu taraflara empoze edecek üst bir iradenin var olması gerekir. Osmanlı'nın asırlar boyu Ortadoğu'ya sağladığı "Pax Ottomana"nın sırrı budur.

Barışa gidecek yolun bir diğer şartı ise, tarafların radikalizmden vazgeçmesi, aklı selim ile hareket etmesidir. Gerek İsrail'in acımasız işgal politikası, gerekse bazı radikal Filistinlilerin sivil İsraillilere karşı gerçekleştirdiği hunhar terör eylemleri yanlıştır.

Gerçekte aynı Allah'a inanan, aynı peygamberleri seven, aynı ahlaki değerlere sahip olan Yahudiler ile Müslümanlar arasında bir çatışma olması çarpık bir durumdur. Filistin'de savaşan her iki taraf da bu gerçeği daha iyi düşünür ve kavrar ise, barışa giden yoldaki en önemli adımı atmış olacaklardır. İsrailliler, Müslümanları, 3 bin yıl önce Filistin'de yaşayan barbar putperest kavimlerden (örneğin Amelek'ten) söz eden Tevrat pasajlarına göre yorumlamak yanılgısından kurtulmalı, bunun yerine yine Tevrat'ta geçen, barışı, dostluğu ve uzlaşmayı öven pasajlara göre hareket etmelidirler. Müslümanlar ise, Allah'ın aşağıdaki hükmüne büyük özen göstermeli, İsrail'in yapmış olduğu tüm tecavüzlere karşı savunmasız insanlara saldırmak gibi bir adaletsizliğe başvurmamalıdırlar:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

İsraillilere Çağrı

Ortadoğu bir kez daha İsrailliler ile Müslümanlar arasındaki çatışmalara sahne oluyor. İsrail ordusu, Filistinli sivillerin yerleşim birimlerini acımasızca bombalıyor, çocuklara ateş açıyor, Filistin'i yaşanmaz hale getirmeye çalışıyor. Filistinli bazı radikaller ise, İsrail'in sivil halkını hedef alıyor, masum çocukları veya kadınları hedef alan korkunç intihar saldırıları ile dehşet saçıyorlar. Müslümanlar olarak bizim temennimiz, her iki tarafın da öfkesinin ve nefretinin dinmesi, akan kanların durması ve Ortadoğu'ya barış gelmesidir. İsraillilerin masum insanları vurmasına da, bazı radikal Filistinlilerin teröre başvurarak masum İsraillileri bombalamasına da karşıyız.

Bizce bu çatışmaların sona ermesinin ve Ortadoğu'ya gerçek bir barışın gelmesinin en önemli şartı, her iki tarafın da kendi inançlarını samimi ve doğru bir şekilde anlaması ve uygulamasıdır. Çünkü İsrail-Filistin çatışması, Yahudiler ve Müslümanlar arasındaki bir "din savaşı" kimliğine bürünmüş durumdadır. Oysa böyle bir din savaşının yaşanması için hiçbir neden yoktur. Yahudiler ve Müslümanlar, aynı şekilde Allah'a inanan, aynı peygamberleri seven ve sayan, aynı ahlaki prensiplere sahip olan insanlardır. Birbirlerine düşman değildirler; aksine ateizmin ve din düşmanlığının yaygın olduğu bir dünyada birbirlerinin müttefikidirler.

Bu temel prensip üzerine, İsraillilere (ve tüm Yahudilere) çağrıda bulunuyoruz:

1) Müslümanlar ve Yahudiler, tüm evrenin ve canlıların Yaratıcısı olan tek bir Allah'a inanmaktadırlar. Hepimiz Allah'ın kullarıyız ve O'na döneceğiz. O halde neden birbirimize düşman olalım? İnandığımız kutsal kitaplar birbirinden farklıdır; ama hepimiz o kitaplara Allah'ın vahyi olduğuna inandığımız için uyuyoruz. O halde neden birbirimize cephe alalım?

2) İsrailliler Müslümanlar yerine, ateist veya putperest insanlarla mı birarada yaşamayı tercih ederlerdi? Kitab-ı Mukaddes, putperestlerin Yahudilere yaptıkları korkunç zulümleri anlatan pasajlarla doludur. Ateist ve dinsizlerin (örneğin Nazilerin, antisemit ırkçıların veya Stalin Rusyası gibi komünist rejimlerin) Yahudilere uyguladıkları korkunç soykırım ve zulümler de ortadadır. Söz konusu dinsiz güçler, Yahudilerden Allah'a inandıkları için nefret etmişler ve bu yüzden onlara zulmetmişlerdir. Hem Müslümanlara hem de Yahudilere düşman olan söz konusu ateist, komünist veya ırkçı güçlere karşı, iki dinin mensupları aynı safta değiller midir?

3) Müslümanlar ve Yahudiler, aynı peygamberleri sevmekte ve saymaktadırlar. Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yusuf, Hz. Musa veya Hz. Davud Yahudiler için ne kadar önemli ise, Müslümanlar için de o kadar önemlidir. Bu mübarek insanların üzerinde yaşadıkları ve Allah'a hizmet ettikleri topraklar, Yahudiler için ne kadar kutsal ise, Müslümanlar için de o kadar kutsaldır. O halde neden bu toprakları gözyaşına ve kana boğalım?

4) İsrail'in temel değerleri biz Müslümanlar için de kutsaldır. "İsrail" kelimesi, Kuran'da övgüyle anlatılan ve tüm Müslümanların saygıyla andıkları Hz. Yakub'un ismidir. Hz. Davud'un altı köşeli yıldızı, bizim için de bir peygamber sembolüdür. Sinagoglar, Kuran'a göre Müslümanların koruması gereken ibadethanelerdir. (Hac Suresi, 40) Şu halde iki dinin mensupları, neden birarada ve barış içinde yaşamasınlar?

5) Tevrat Yahudilere yeryüzünde toprak işgal etmeyi ve kan dökmeyi değil, barış ve huzur sağlamayı emretmektedir. İsrail soyu "milletler üzerine bir ışık" olarak tarif edilmektedir. Haham Dovi Weiss'in dediği gibi;

Sonsuz Kudret Sahibi Allah, Yahudi halkına, dünyanın üstündeki tüm insanlarla ve uluslarla barış içinde yaşamayı emretmiştir. Bizim görevimiz kolaydır: Her zaman için Yaratıcıya mütevazice kulluk etmek. Tevrat'a inanan Yahudiler olarak, hangi

insan veya insan grubu acı çekerse, onlara merhamet hissetmek ve göstermekle sorumluyuz. *(http://www.netureikarta.org/speeches.htm)*

Eğer İsrailliler Filistinlilere bugün davrandıkları gibi davranmaya devam ederlerse, bunun hesabını Allah'a veremeyebilirler. Masum sivil İsraillileri öldüren Filistinliler de, bu cinayetlerinin hesabını veremeyebilirler. Her iki tarafı da şeytani bir şiddete sürükleyen bu çatışmalara bir son vermek, Allah'ın rızasının gereği değil midir?

Yahudileri tüm bu gerçekler üzerinde düşünmeye davet ediyoruz. Allah biz Müslümanlara, Yahudileri ve Hıristiyanları "ortak bir kelimeye" davet etmeyi emretmiştir:

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim. (Al-i İmran Suresi, 64)

Bizim, Kitap Ehli olan Yahudilere çağrımız da budur: Allah'a iman eden ve O'nun vahyine itaat eden insanlar olarak, gelin ortak bir "iman" kelimesinde birleşelim. Hepimiz Yaratıcımız ve Rabbimiz olan Allah'ı sevelim. O'nun emirlerine uyalım. Ve Allah'ın bizi daha da doğruya eriştirmesi için dua edelim. Birbirimize ve yeryüzüne husumet, gözyaşı ve kan değil, sevgi, merhamet ve barış getirelim.

Filistin sorununun ve dünyadaki daha diğer pek çok kavganın çözümü burada yatmaktadır. Gelin, hep birlikte bu çözüme ulaşalım. Öldürülen ve acı çeken bunca masum insan, bunun son derece acil bir görev olduğunu her gün bize hatırlatan bir işarettir.

Zulüm ve İşkence Sistemi: Faşizm

Faşizm, haklının değil güçlünün sistemi... Tıpkı Siyonizm gibi ırkçı bir ideoloji olan faşizm, şiddete, baskıya ve zulme dayalı bir sistemi savunur.

İşte faşizmin genel bir tanımı ve üç büyük faşizm örneğinin perde arkası... Hitler, Mussolini ve Franco'nun localar tarafından desteklenen rejimleri...

Faşizm, ciddi olarak ilk defa Mussolini ve Hitler aracılığıyla uygulanmışsa da tarihe bakıldığında başka faşist uygulamalara da rastlanmaktadır. Roma İmparatorluğu ve Persler ırkçı uygulamalarıyla bunun ilk örneklerindendir.

Faşizmde, ülkeyi yöneten kadro, ülkenin tek hakimidir. Alınan kararlar, yapılan uygulamalar tamamen bu kesimin iradesiyle gerçekleşir. Söz konusu kadro sadece kendi sahip olduğu ideolojiyi hakim kılmaya çalışır. Bu nedenle halkın, yönetim üstündeki eleştirileri, tavsiyeleri dikkate alınmaz. Halka empoze edilmek istenen ideolojiye ters düşen fikir ve düşünceler baskıcı yöntemler kullanılarak susturulmaya çalışılır. Halkın oluşturabileceği kurumlar ve yapabileceği faaliyetler sadece bu yönetim tarafından şekillendirilir. Kısacası faşizmde her birey, yönetimin oluşturduğu resmi ideolojiye hizmetle yükümlü olan bir araç haline getirilir.

Georges Sorel, Faşist Teorinin En Önemli İdeoloğu

Faşizmi yukarıda anlatıldığı şekilde kuramsal manada ilk defa ortaya koyan kişi 19. yüzyılda Georges Sorel oldu. Sorel, teorisini uygulamaya geçirmek için Mussolini'yle iş birliği yaptı ve İtalya'da faşist bir yönetimin iş başına gelmesine yardımcı oldu. Sorel'in özellikle Mussolini ile büyük bir yakınlık kurmasının nedeni araştırıldığında ortaya çok ilginç sonuçlar çıkmaktadır. Mussolini, masonluk örgütünün en yüksek dereceli üyelerinden biridir:

"Mussolini, Palermo Locasından 33. derece madalyasını almıştır." *(Faşizmler, Henry Michel, sf.126)*

Sorel'in teorisinden derinden etkilenen isimlerden birisi de Mussolini idi:

"Mussolini üzerindeki Sorel etkisi kesindir. Mussolini onunla pek çok kere biraraya gelmiştir. Hatta bu faşist diktatör bir gün halka şöyle bir açıklamada bulunmuştur: 'Şu anda sahip olduğum herşeyi Georges Sorel'e borçluyum'." *(Notre Maitre M. Sorel, sf.303)*

Sorel sadece Mussolini'yi değil, diğer birçok masonu da etkilemiş ve bunların da faşist partiye üye olmalarını sağlamıştı:

"**Faşist Parti'ye mensup olanlar arasında birçok mason vardı.** Mesela Balbo, Bottai, Acerbo, Farinaci, Grandi ve sonraları Mussolini'nin damadı olan Ciano masondu. Hatta, Faşist Parti'nin Genel Sekreterliği'ni yapmış olan Farinaci hem

Palazzo Giustiniani'deki hem de Gesu Meydanı'ndaki masonluğa intisap imkanını bile bulmuştu." *(Mimar Sinan Dergisi, yıl 1977, sayı 25, sf.41)*

Faşizm; Haklı Olanın Değil, Güçlü Olanın Hakimiyeti...

Faşizm ilk anda süslü sloganları ile bir kısım cahil halk üzerinde sempati uyandırsa da; akıl, mantık ve vicdanla düşünenler için faşizmin vaat ettiği geleceğin karanlık olduğu, tüm yetkilerin din düşmanı, zalim ve baskıcı bir elde toplanmasının zulüm ve şiddetten başka bir şey getirmeyeceği açıkça görülmektedir. Aslında bu durum faşist ideologlar ve liderler tarafından da bilinen bir gerçek ve zaten ulaşılmak istenen amaçtır. Nitekim bu gerçeği İtalyan faşist diktatör Mussolini, iktidarının çökmeye başladığını görünce şöyle dile getirmişti:

"Faşizm özgürlük değil, zalimin hakimiyetidir. Milletin güvencesi değil, özel çıkarların savunmasıdır. Bunu herkes bilirdi." *(Mussolini and Fascism, John P. Diggins, sf.15)*

Gerçekten de faşizm gibi şiddet ve baskı yanlısı bir düşüncenin uygulamada getireceği sonuç, doğal olarak, haklı olanın değil, güçlü olanın kazanması, güçlünün haklıyı ezmesidir. Diğer bir deyişle, faşist bir toplumda para kimin elindeyse, silah kimin elindeyse o en güçlüdür ve onun dedikleri doğrudur. Bu ideolojiden farklı olan bütün fikirler yanlış ve zararlıdır. Dolayısıyla "zararlı olan fikir", ancak o fikrin sahibinin güç kullanılarak susturulmasıyla ortadan kaldırılabilir.

Faşizm ve Siyonizm İş Birliği

Normal bir insanın kan dökmesi, baskı ve şiddeti savunması mümkün değildir. Böyle bir durumun oluşabilmesi için kişinin ancak sapkın bir ideolojiyle beyninin yıkanması gerekir. Hem faşist teoriyi ortaya koyan Sorel'in, hem de bu teoriyi uygulayan Mussolini, Franco ve Hitler gibi liderlerin gerek düşüncelerinin gerekse yaşayışlarının Siyonist felsefeyle olan paralelliği de bu noktada ortaya çıkmaktadır. Pek çok kişiye garip de gelse, faşistlerin Siyonist sermayedarlar tarafından teşvik görmesi, faşist ideoloji ile Siyonizmin paylaştığı ortak paydadan kaynaklanmaktadır. Siyonizmin temeli üstün ırk inancıdır. Siyonistlerin bu inançlarının temel dayanağı ise, Muharref Tevrat'ın bazı açıklamalarına dayanarak yaptıkları art niyetli yorumlar ve kimi batıl geleneklerden gelen ön kabullerdir. Bu düşüncelerini savunurken öne sürdükleri bir Tevrat pasajı ise şöyledir:

"Siz Allah'ınız Rabbin oğullarısınız... Çünkü siz Allah'ın Rabbe mukaddes bir kavmisin ve Rab yeryüzünde olan bütün kavimlerden üstün olarak kendisine has bir kavim olmak üzere sizi seçti." *(Tesniye Bölümü, 14/1-2)*

Allah'ın bir dönem Yahudilere nimetler verdiği ve yine bir dönem onları diğer milletlere hakim kıldığı bir gerçektir. Ancak Siyonistler, Allah'ın birçok peygamberi bu soydan göndererek, Yahudileri bir dönem geniş topraklara hakim kılmış olmasını yanlış yorumlayıp bunu bir tür ırk üstünlüğü gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Bunun sonucunda da, her Yahudi'nin doğuştan bir üstünlük sahibi olduğuna ve İsrailoğullarının tüm diğer kavimlerden ebediyen üstün sayıldıklarına dair çarpık bir anlayış geliştirmişlerdir.

Bu durum Siyonist liderlerin düşünce yapılarını oldukça derinden etkilemiştir. Bu etki, Siyonizmin fikir babalarından Ahad Ha Am'ın ifadesinde de açık şekilde kendini göstermektedir:

"Yaratılış merdivenlerinde farklı basamaklar olduğunu herkes doğal olarak kabul eder. Önce **inorganik nesneler, bitkiler ve hayvanlar alemi, sonra konuşan yaratıklar ve hepsinin üstünde Yahudiler."** *(Siyonizm ve Irkçılık, AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, no 511, sf.49)*

Bu ırkçı düşünce, Siyonist felsefe ile yakın ilişkileri olan masonların da önemli ilkelerinden biridir:

"Bu her biri bir öncekinden daha yükseğe varan parlak kültür aşamalarına insanın yücelişi de deniyor. Ama bütün bunlar bizim anladığımız insan, sokakta her gün gördüğümüz insan değildir. İki ayaklı, iki kulaklı, az çok usa da sahip insanı biz burada kastetmiyoruz, biz insan dediğimiz zaman, bütün masonik ilkeleri sinesinde toplayan bir insanı, insan olarak ele alıyoruz." *(Mimar Sinan Dergisi, sayı 27-28, sf.35)*

Dolayısıyla, Siyonist felsefeyi benimseyenler için, kendileri dışındaki insanlara hayvan gözüyle bakmak, diğer bir deyişle onlara hayvan muamelesi yapmak oldukça makuldur.

Kendi ırkından olmayan insanlara hayvan gözüyle bakan düşünce yapısının, onlar için ne gibi bir sistemi uygun göreceğini tahmin etmek pek de zor değildir. Onlara düşen görev kendilerinden istenenleri yerine getirmek, aksi halde ise, "cezalandırılmak"tır. İşte bu noktada kullanılan cezalandırma yöntemi ise, baskı ve şiddetin ta kendisi olan faşizmdir.

Faşist felsefe, sadece savaşın insanı yücelttiğine inanır. Bu felsefeye göre insan ancak savaşarak gelişebilir. Bu düşünceyi Mussolini'nin şu ifadesinde görebilmek mümkündür:

"Sadece savaş bütün insansal enerjiyi en yüksek gerilimine getirir ve onu göze almak cesaretine sahip olan toplumlara bir soyluluk damgası vurur." *(Devrimler ve Karşı Devrimler Ansiklopedisi, cilt 2, sf.242)*

Mussolini gibi Hitler de aynı faşist düşünceye sahip olduğundan her zaman şiddeti ve savaşı desteklemişti:

"Güçten, şiddetten, savaştan başka üstün değer tanımayan Hitler ve yakın çevresi, bu kavramlarda mistik, gizli bir anlam bulmuşlar ya da kendilerini bu anlamı bulduklarına inandırmışlardı. Savaşı yüceltmelerinin nedeni buydu." *(Hitler'den önce Hitler'den Sonra, Aytunç Altındal, Cumhuriyet, 26 Kasım 1992)*

Faşizmin genel karakterinde savaşın, savaşmanın bu derece önemli bir yerinin olması, Siyonizm ile faşizm arasındaki bir diğer ortak noktadır. Siyonist İsrail Devleti'nin elli yılı aşkın süredir aralıksız sürdürdüğü işgal politikası, beraberinde sürekli bir çatışma ve savaş ortamını getirmektedir. İsrail'in sorunları çözmek için sürekli şiddete başvurması, daha çok şiddetin yaşanmasına neden olmakta, Ortadoğu'da kan, gözyaşı ve acının bir türlü sonu gelmemektedir. Pek çok Müslüman ve Yahudinin hayatını kaybettiği bu savaşın barışla neticelenmemesinin

en büyük sorumlusu ise, işgalden vazgeçmeye bir türlü yanaşmayan Siyonist anlayıştır.

Dinden Uzak Toplumun Kaçınılmaz Sistemi

Böyle bir tablo, faşist düşüncenin gerçekte din ahlakından uzak bir toplumun kaçınılmaz ürünü ve insanın kaba içgüdülerinin bir dışavurumu olduğunu ortaya koymaktadır. Çünkü baskı, şiddet, zulüm, din ahlakının ortadan kalktığı bir ortamın temel özelliklerindendir. İnsanı, basit çıkar hesapları uğruna yaşamaktan, bu çıkarlar uğruna başkalarını ezmekten uzaklaştıran tüm değerleri ise gerçek din ahlakı içerir. Din ahlakının hakim olmadığı ortamın da, hangi sistem uygulanırsa uygulansın "arena"ya dönüşmesi kaçınılmazdır. Faşizm de bu dinden uzak "arena"nın kanunlarından biridir. Hitler ve Mussolini'nin hayatı, faşizmin din ahlakından ne kadar uzak olduğunu ve buna paralel olarak faşist diktatörlerin kendilerini nasıl ilahlaştırdıklarını çarpıcı bir şekilde göstermektedir.

Ayrıca özellikle günümüz Avrupası'nda yaşayan, Hitler ve Mussolini'nin "torunları"olan neo-Nazilerin dejenere hayatları da faşist ruhun din ahlakından uzak yapısını belgelemektedir.

Zaten Siyonizmin ve masonluğun temel hedeflerinden birisi toplumları din ahlakından uzaklaştırmak ve hak dinin yaşanmadığı ortamlar oluşturabilmektir. Bu nedenle Siyonizm ve masonluk, her ne kadar faşizmin karşı safında yer alıyorlarmış gibi görünseler de, aslında faşizmin en önemli destekçilerindendirler.

Faşizm ve faşist karakter, bu noktada, şu şekilde maddeleştirilerek özetlenebilir:

Faşist düşüncede temel prensip, "haklı olanın değil, güçlü olanın haklı olması" esasına dayanır. Bu prensip aynı zamanda masonik ahlak anlayışının da temel özelliğidir. Tarihteki tüm faşist liderler de bu ahlak anlayışını uygulamışlardır. Hitler, Mussolini, Franco, Salazar; yakın geçmişte Bokassa, İdi Amin gibi diktatörler bunun tipik örnekleridir. Masonu, masonluğa çeken çoğunlukla güce duyduğu hayranlıktır; faşist de gücün peşindedir. Bu yönüyle faşistler tam anlamıyla mason ahlakını benimsemişlerdir.

Faşizm ve Marxizm gerçekte aynı hedefe yönelen iki kardeş felsefedir.

Zulüm ve işkenceden zevk alma faşist felsefenin temel esaslarındandır. Özellikle Hitler ve Mussolini gibi diktatörlerin iktidarı ele geçirdiklerinde yaptıkları işkence, kan dökme, sadizm gibi vahşi tavırlar, Siyonist felsefeden kaynaklanır.

Faşist sistem, egoizmin üstüne kurulmuştur. Bu olmayınca faşist düşünceye göre, ilerleme de olmaz. Bu nedenle faşistler, Siyonistler gibi barış ve yardımlaşma esasına dayanan bir dünyanın hiçbir anlamı olmadığına inanırlar.

Faşist karakter şeytanın Kuran'da tarif edilen karakteri ile çok büyük benzerlik gösterir. Kendisi acı çeker, başkalarına da acı çektirmek ister. Kendisi perişan bir hayat sürer, başkalarına da perişan bir hayat sürdürmek ister.

Faşist her gün her kılığa girebilir. Bir gün en azılı Marxist terör örgütüyle iş birliği yapar, ertesi gün yabancı bir istihbarat örgütüyle bağlantı kurarak sinagog bombalayabilir. Bir başka gün koyu bir Siyonizm dostu olarak karşınıza çıkabilir.

Faşistler genellikle halktan kopuk, marjinal yaşamayı severler. İnsana yakışmayan karanlık, izbe, adeta çöplüğü andıran yerlerde yaşarlar. Buralarda kendi şahsi kinlerini tatmine çalışırlar. Sadizmi, korkuyu, kaosu, güzelliğe düşman olmayı savunurlar. Din ahlakı ise, bunların tam tersini; şefkati, merhameti, affı, barışı emrettiği için, din ahlakından hep uzak dururlar. Çünkü faşistlere göre kan, savaş, kin, nefret, sadizm yoksa, yaşamanın da bir anlamı yoktur.

Faşist karakterde merhametli olmak kara bir leke sayılır. Merhametli, müşfik kimselerle beraber hareket edilemeyeceği fikri, faşist ideolojinin karakteristik özelliğidir. Faşist tam anlamıyla sado-mazoşist bir ruh hali yaşar. Zulmetmekten hoşlandığı gibi, kendisine zulmedilmesinden de zevk alır. Faşist ideolojiye uzun yıllar hizmet edenlerde akıl almaz derecede korkunç, zalim, vicdansız bir yüz ifadesinin oluşması bu düşünceden kaynaklanır.

Faşistlerin tavır ve davranışları, zalim yapıları nedeniyle son derece kabadır.

Faşistlerin en bariz vasıflarından biri hür düşünememeleridir. Ufukları dardır. Bu nedenle komploları, sahtekarlıkları, ilkel yalanları her seferinde ortaya çıkar.

Din Ahlakı Faşizmi Kesin Olarak Reddeder

Dünyada bugüne dek var olan faşist sistemlerin sahip oldukları ortak noktalardan biri dine karşı tutumlarıdır. İlk bakışta, tüm faşist sistemlerin halkın sahip olduğu dini savunduğu görülür. Ancak, faşistler dini samimi olarak savunmazlar. Masonik-faşist zihniyet için din sadece araçtır. Tek amaçları, dini kurumlardan ve inançlı halktan destek almak, dini terim ve kavramları kullanarak halkı kendilerine bağlayabilmektir. Bu dinin İslam, Hıristiyanlık, Yahudilik gibi İlahi dinler, Budizm ya da herhangi başka bir din olması faşistler için fark etmez. Yeter ki söz konusu dini inanç o topluluğu birarada tutsun, onları faşist ideolojinin çıkarları doğrultusunda motive etsin. Hitler, Mussolini, Franco gibi faşist diktatörlerin ve hatta Saddam Hüseyin gibi çağdaş faşistlerin politikaları ve uygulamaları incelendiğinde, dine karşı tutumlarının iç yüzü de kolaylıkla görülebilmektedir.

Faşistlerin, kendilerine sorulduğunda Allah adına, din adına, millet adına ortaya çıktıklarını söyleyip aklın alamayacağı pek çok sapkınlığı olağan karşılamaları; iyiliksever, barışçıl, hoşgörülü ve insancıl amaçlar uğrunda mücadele ettiklerini öne sürmeleri, faşistlerin Kuran'da anlatılan ikiyüzlü (münafık) karakteriyle tam bir uyum içinde olduklarını göstermektedir.

Herşeyden önce faşistlerin samimi olarak dini savunmaları imkansızdır, çünkü faşistlerin sahip oldukları karakter ve hayata bakış açıları dinin insanlara kazandırdığı güzel ahlakla taban tabana zıttır. Allah'ın insanlar için seçtiği dinde barış ve huzur varken, faşizmde savaş ve huzursuzluk vardır. Allah insanlara güzel söz söylemeyi, affetmeyi ve sevgiyi emrederken, faşistler kin ve nefreti, bitip tükenmeyen mücadeleyi ve savaşı emrederler. Dolayısıyla, faşistler dinin samimi olarak yaşanmasını ve topluma dinin getirdiği güzel ahlakın hakim olmasını istemezler, çünkü böyle bir durumda kendileri topluma hakim olamayacaklardır. Bu

nedenle, hem dindar görünür, hem de hak dinin yaşanmasını gizlice, sinsi tedbir ve uygulamalarla engellemeye çalışırlar.

20. yüzyıl tarihi, bunun kanıtlarıyla doludur.

Duçe'nin Faşizm Macerası
MUSSOLINI İTALYASI

Mussolini, gerek iktidara geliş sürecinde gerekse iktidarı boyunca belirli çevreler tarafından büyük destek gördü. Bunların başında ise, Siyonistler vardı. Siyonistler diğer bazı Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, İtalya'da da iç ve dış siyasete yön verebilecek konumda olmayı hedefliyorlardı. Siyonizme sıcak bakan kişilerin iktidarda olması, bu hedefin gerçekleştirilmesini kolaylaştıracaktı. Çoğu yerde olduğu gibi İtalya'da da masonların desteği ile Siyonistler bu alanda çeşitli faaliyetler yürüttüler.

Mussolini'nin başa getirilmesindeki en önemli etkenlerden biri ise üstad mason olmasıydı:

"Mussolini Palermo Locası'ndan 33. Derece Madalyası'nı almıştır." *(Faşizmler, Henry Michel, sf.126)*

Mason localarında kullanılan bir sembol olan "balta", Mussolini tarafından faşizmin ve Faşist Parti'nin simgesi olarak seçildi. Masonik felsefede ölüm ve katliamı sembolize eden "balta", faşizmin amacı olan şiddeti ve savaşı simgeliyordu.

Mussolini kendisinin ve Siyonizm-masonluk menfaatleri doğrultusunda oluşturulan kadronun Siyonist ideallere hizmet için uğraş vereceğini, Siyonist liderlerle yaptığı bir toplantıda şu ifadesiyle belirtmişti:

"Bir Yahudi Devleti kurmalısınız. **Ben kendim, bir Siyonistim ve bunu Dr.Weizmann'a (ilk İsrail Cumhurbaşkanı) da söyledim.** Gerçek bir devletiniz olmalı. İngilizlerin size lütfettiği milli bir ev değil. Bir Yahudi Devleti kurmanızda size yardım edeceğim." *(Mussolini and the Jews, Meir Michaelis, sf.131)*

Siyonist Yahudiler, Mussolini'nin kendilerine sağladığı bu yardımları karşılıksız bırakmadılar. Amerika'daki Yahudi banker J. P. Morgan aracılığıyla İtalya'daki faşist yönetime para yardımında bulundular:

"‘J.P. Morgan bankerlik şirketi 1926 yılında İtalya'daki faşist Mussolini hükümetine 100 milyon dolar veriyor." *(Mussolini and Fascism, John P. Diggins sf.32)*

Mussolini, İspanya'daki Kanlı Faşist Diktanın Destekçisi

Mussolini'nin destek verdiği bir diğer grup ise İspanyol faşistleri idi. Mussolini, İspanya'da faşistleri iktidara getirebilmek için Hitler'le birlikte büyük çaba gösterdi ve bunda da başarılı oldu:

"Mussolini ve Hitler müdahalede bulunduklarını saklamadılar. 19 Temmuz 1936'dan itibaren Franco'yu desteklediklerini açıkça ilan ettiler." (Pietro Nenni, İspanya'da İç Savaş ve Faşizm, sf.75)

Mussolini İspanya'ya faşist diktayı getirebilmek için, var olan Cumhuriyetçi yönetime karşı, monarşi yanlısı karşı-Cumhuriyetçi gruba destek verdi. Roma'da karşı-Cumhuriyetçi grupla gizli bir anlaşma imzaladı. Yapılan anlaşmayla Mussolini, İspanya'da faşist yönetimi kuracak, karşı-Cumhuriyetçi grubu maddi-manevi destekleyerek iş başına gelmesini sağlayacaktı. Bu anlaşma daha sonra gizli olmaktan çıktı. Mussolini İspanya'ya faşizmi yerleştirmek için İtalyan ordusunun kendi askeri ve teçhizatıyla bizzat savaştığını şu sözleriyle itiraf etti:

"II. Dünya Savaşı bastırdığında bize pek az can kaybına mal olan, ama muazzam bir askeri ve mali külfet yükleyen İspanya ve Habeşistan Savaşı'ndan henüz çıkmıştık." *(İspanya'da İç Savaş ve Faşizm, Pietro Nenni, sf.74)*

Mussolini'nin Kendini Kutsal Bir Varlık Olarak Gösterişi

Mussolini, hemen tüm faşist liderlerde görülen bir özellik olarak kendini ilahlaştırma yoluna gitmiştir. Bunun için devletin sahip olduğu resmi yayın organlarını kullanmıştır:

"Milizia Fascista adlı resmi dergi vatandaşlarına şu çağrıyı yapar: 'Tanrıyı sevmekten bir an bile geri kalma. Ama unutma ki, İtalya'nın Tanrısı Duçe'dir'." *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 4, sf.1474)*

Mussolini, bu sapkın iddiasını kanunlara da yerleştirmişti. Yayınladığı kurallar listesini, Musevilerin 'On Emirinden' esinlenerek On Emir koymuştu. Bu emirler içinde kendisinin her zaman haklı olduğuna dair bir madde de bulunmaktaydı:

"**Duçe'nin yanılmazlığı yediden yetmişe her İtalyanın kafasına sokulur.** On Emir'in 8. maddesinde yer alan, 'Duçe her zaman haklıdır' sözü toplumun her bireyi için ilk ağızda benimsenilmesi gereken bir ilkedir." *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 4, sf.1474)*

Diğer yandan Mussolini, küçük çocukları faşist sisteme uygun bir şekilde yetiştirmek ve onların gözünde kendini sözde ilah gibi göstermek için "Balilla"adında, çocukları örgütleyen bir teşkilatın kurulmasına da önayak olmuştur:

"Çocukları örgütleyen Balilla'nın 'Credo'su (temel inançları) 'Kutsal Papa'nın şahsında faşizme inanıyorum' diye başlar, 'Mussolini'nin dehasına iman ederim' sözleri ile devam eder." *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 4, sf.1474)*

Sözde ilahlık iddiasıyla yapılan bütün bu propaganda ve telkinlerle halk artık Mussolini'yi insan üstü bir varlık olarak görmeye başlamış ve sonunda Mussolini arzuladığını elde etmişti:

"Güneyli **köylü kadınları, 'Mussolini- insan üstü'** diyorlardı; ve Duçe'nin harman dövmesine bakarak şöyle haykırıyorlardı: 'O bize ekmek veriyor, bunu bize harmanda döğüyor, bizde onu koruyoruz.'." *(Faşizmin Analizi, Maria Macciocchi, sf.117)*

Mussolini'nin bu davranışları, masonik felsefede birçok kez tekrar edilen mantığın bir benzeridir. Masonik felsefede de insanı herşeyin üzerinde gören, çarpık bir anlayış hakimdir:

"Mason, kaynağına yaklaştıkça nurlanır, fakat yanar. Hedef güneşe varmak değil, güneş olmaktır. İşte bu güneş ilahlık mertebesidir." *(Doğuş Kolu, Mason Yıllığı, sf.41)*

Nitekim aynı düşünce bir başka masonik kaynakta daha açık bir şekilde ve şu ifadelerle anlatılmıştır:

"İlkel toplumlar acizdirler, aczleri dolayısıyla etraflarındaki kuvvetleri ve hadiseleri ilahlaştırdılar. Masonizm ise insanı ilahlaştırdı." *(Selamet Mahfilinde Üç Konferans, sf.51)*

Mussolini'nin bu sapkın düşünce ve uygulamalarının yanı sıra, ayırımcı politikaları da ünlüydü. Örneğin kadınlara karşı tam anlamı ile bir ayırımcılık uygulanıyor, kadınlar ikinci sınıf insan muamelesi görüyor ve hatta tamamen yok sayılıyorlardı. Mussollini bu düşüncesini *Journal* adlı Fransız gazetesine verdiği demeçte şu şekilde ifade etmiştir:

"Bizim devletimizde kadın hesapta olmamalıdır." *(Faşizmin Analizi, Maria Macciocchi, sf.128-129)*

Mussolini'nin kadınlara karşı olumsuz bakış açısına sahip olmasının temelinde mason localarında aldığı telkinlerin büyük etkisi vardı. Mason teşkilatlarına da sadece erkekler alınıp kadınlar kabul edilmemekte ve masonlar, kadınları hor, zayıf insanlar olarak görmektedirler:

"...Kadınlık bizim düzenimiz haricinde bırakılır, alınmaz." *(World Freemasonary, sf.19)*

"Kadın pek nadir olarak karar istidat ve kabiliyetine maliktir. Zira za'fı, onu bencilliğe sürükler. Hem de o, erkekle mukayesede, tembel, az faal, az sebatkardır, çabuk yorulur... Kadın, nefsine karşı da samimi değildir. Hiçbir zaman kusurlarını itiraf etmesini bilmez... Riyakarlık onda fıtridir. Buna bir de kibir ve azameti ilave ederseniz kadının hakiki seciyesini elde etmiş olursunuz. " *(Türk Mason Dergisi, sayı 11, sf.50)*

Mussolini'yi kadınları bu şekilde toplum dışına itmeye götüren kuvvetlerden biri de esasında her faşistte var olan şiddet duygusudur:

"Mussolini'nin değişmez inançlarından biri zorbalıktır ve bunu Sorel'den öğrendiğini söylemenin bazen politik olarak faydalı olduğunu düşünüyordu, şiddete başvurmak kafasında çoktan gelişmiş esas içgüdüdür." (*Mussolini, Denis Mack Smith, sf.14)*

Nitekim Mussolini kendisinde yer eden şiddet duygusunu uygulamaya dökmüş ve "Kara Gömlekliler" adında her türlü şiddet ve zorbalık eylemlerini gerçekleştiren

silahlı birlikler oluşturmuştur. Bu birlikler vasıtasıyla sadist arzularını halk üzerinde terör havası estirerek yerine getirmeye çalışmıştır:

"...Mussolini normal duruma geri dönmekten bahsediyor olmasına rağmen, gizliden gizliye teğmenlerine dehşet eylemlerini artırmalarını öğütlüyordu." *(Mussolini, Denis Mack Smith, sf.81)*

Diktatörlüğün muhafızları olan bu silahlı faşist birliklere "Kara Gömlekliler" denmesinin sebebi Mussolini tarafından belirlenen siyah üniformaları giymeleridir. Siyah, masonlar için özel anlamlar taşıyan bir renktir. Locaların iç dekorasyonlarında yoğun olarak kullanılan siyah renk, masonik felsefede ölüm ritüellerini ve ölümü temsil etmektedir. Masonlukta siyahın diğer bir önemi de, üstad-ı azamın kıyafetinin rengi olmasıdır.

Mussolini "Kara Gömlekliler" vasıtasıyla sadece kendi ülkesinde şiddet uygulamakla kalmamış, bu idealini gerçkleştirmek için diğer ülkeleri de işgal etme yoluna gitmiştir. 1935 yılında Etiyopya'yı işgal etmiş ve 1941 yılına kadar 15 bin Müslümanın katledilmesine neden olmuştur. Diğer yandan 3 Ekim 1911 yılında İtalya'nın Libya'yı işgal etmesiyle başlayan ve Müslümanlara karşı yapılan zulmü devam ettirmiştir. Mussolini'nin göreve gelmesiyle Ömer Muhtar yönetimindeki Müslümanlara karşı yapılan saldırılar daha da artmıştır. İşgal ancak Mussolini öldükten sonra 10 Şubat 1947'de yapılan barış anlaşmasıyla son bulmuştur. Bu süre içinde 1,5 milyon Müslüman şehit edilmiş, yüz binlercesi de yaralanmıştır.

Mussolini'nin Din Düşmanlığı

Mussolini'nin en belirgin özelliklerinden birisi, din konusunda gösterdiği ikiyüzlülüktür. Mussolini, bir yandan siyasi çıkarları ve geleceği endişesi ile, Papa ve diğer din adamları ile yakın ilişkiler kurmaya çalışırken, diğer yandan Allah'ın varlığını ve dini inkar ettiğini ifade etmesi ile ünlüdür.

Mussolini'nin yaşadığı bu gayri-meşru hayat ve halk üzerinde meydana getirdiği zulüm ve baskı, günümüzdeki birçok faşist liderler gibi dinsiz olmasının bir sonucudur:

"**Mussolini ateistlikten de öte dine karşı tamamen düşmanlık gösteriyordu**. 1915'de Lausanne Halk Sarayı'nda şunları söylüyordu: 'Allah yoktur; din, bilim karşısında bir saçmalıktır. İnsanlar için bir hastalıktır'." *(Histoire de Mussolini, Louis Roya, 1926)*

Hatta iktidara gelmeden önce de *"La Lima"*adlı gazetede "gerçek dinsiz" takma adıyla yazılar yazıp dine saldırmıştır. Mussolini'nin bu ilkel mantığı, büyük oranda cahilliğinden kaynaklanıyordu. Çünkü, ateizmin hızlı bir çöküş süreci yaşadığı günümüzde, pek çok bilim adamı tarafından da açıkça kabul edildiği gibi din hiçbir şekilde bilimin karşısında yer almamakta, tam tersine elde edilen tüm bilimsel sonuçlar ve bulgular Allah'ın varlığını bir kez daha tasdik etmektedir.

II. Dünya Savaşı'yla başlayan süreç Mussolini'nin sonunu hazırlamıştır. İtalyan ordularının her çarpışmada başarısızlığa uğraması ve 1943 yılında müttefik ordularının Sicilya'ya ayak basması, halkın Mussolini'ye artık olumsuz gözle bakmasına neden olmuştur. Gelişen bu olaylar karşısında Yüksek Faşist Konseyi toplanmış ve yönetimi Mussolini'den alarak Kral'a devretmiştir. İtalyanlar tarafından dışlanan Mussolini daha sonra Hitler'in işgal ettiği Kuzey İtalya'da kurulan "İtalyan Sosyal Cumhuriyeti" adında yeni ve küçük bir Cumhuriyetin başına geçmiştir. Mussolini burada tamamen Hitler'in yönlendirmesiyle hareket etmiş ve onun isteği doğrultusunda da ilk iş olarak kendisini İtalya'nın yönetiminden uzaklaştıran konsey üyelerini öldürme kararı almıştır. Nitekim daha sonra aralarında damadı Ciano'nun da bulunduğu bu kişiler yakalanarak öldürülmüştür. Bütün bu çabalarına rağmen Mussolini, müttefiklerin ve partizanların birçok yeri ele geçirmesi nedeniyle zor duruma düşmeyi engelleyememiştir. Almanların da yardım etmediğini görünce yandaşlarıyla beraber kaçmaya çalışmış, fakat partizanlar tarafından yakalanarak, 28 Nisan 1945'de kurşuna dizilerek öldürülmüştür.

HITLER ALMANYASI

Almanya'da Hitler iktidarının yaşandığı dönem, Siyonistlerin birtakım gizli planlarını gerçekleştirebilmeleri için önemli bir fırsat olmuştur. Her ikisi de ırkçı birer ideoloji olan Siyonizm ve Nazizm arasında gizli bir ittifak olduğu, pek çok tarih bilimci tarafından ele alınmış bir gerçektir.

II. Dünya Savaşı sırasında bütün Avrupa'yı kasıp kavuran Hitler ve Nasyonal Sosyalist Parti, Almanya'da ilk ortaya çıktığı zaman henüz kimse tarafından tanınmaz ve kendilerine taraftar dahi bulamazken, önce ülkenin önde gelen Siyonist

sanayicileri tarafından destek gördü. Krupp, I.G Farben ve diğer bazı Yahudi şirketlerin sahipleri 1929 yılında bu partiye girdiler:

"Toplantıda bulunanlar arasında, bir gün içinde Nazi oluveren Krupp von Bohlen, I.G Farben'den Bosch ve Schnitzler ile Birleşik Çelik Kurumu'ndan Voegler vardı." *(Nazi İmparatorluğu, William Shirer, sf.304)*

Bu kişiler daha sonra partide, faşist görüşe sahip Hitler'i destekleyen sanayiciler arasına katıldılar ve Hitler'i partinin başına getirebilmek için çok büyük paralar harcamayı göze alıp, istediği zaman kullanabileceği özel bir harcama fonu oluşturdular. Hitler'i 1933 yılında Almanya'nın başına getiren genel seçimlerde ona büyük maddi destek sağlayanlar ve seçim kampanyasının yürütülmesinde en büyük rolü oynayanlar da aynı Siyonist finansörlerdi.

Diğer yandan Yahudi bankerler de Hitler'e istediği zaman istediği miktarda maddi yardımda bulunuyorlardı. Özellikle uluslararası alanda çalışan Yahudi banker Warburg, aralarında Rockefeller'ın da bulunduğu Amerika'daki diğer Yahudi bankerler adına Hitler'le temasa geçmiş ve ona çok yüksek miktarda maddi destek sağlamıştı:

"Warburg Almanya'ya geldiğinde Hitler'in danışmanlarıyla görüşmeler yaptı. Temsil ettiği Amerikalı finansörler adına Führer'e başa geçmesi için 10 milyon dolar vaat etti.

Hitler, Wall Street'teki koruyucularıyla devamlı mektuplaşıyordu: **'Hareketimiz Almanya'da büyük bir hızla gelişiyor. Bana gönderdiğiniz para bitti. Bir daha ki sefere ne kadar alabileceğimi bana bildirmenizi önemle rica ediyorum'.** Hitler." *(La Haute Finance et les Revolutions, Henry Coston, sf.27)*

"Hitler'in bu ricası **Yahudi bankerler tarafından karşılıksız bırakılmadı.** Yapılan kısa bir toplantıdan sonra Nazilere 15 milyon dolarlık yeni bir yardımın yine Warburg aracılığıyla yapılması kararlaştırıldı." *(La Haute Finance et les Revolutions, Henry Coston, sf.29)*

Maddi yardımda bulunanların bir diğeri ise, dünya petrol pazarının en büyük dilimlerinden birini alan Royal Dutch Shell şirketinin sahibi Samuel Ailesi'ydi:

"Hitler'in diğer bir destekçisi Samuel Ailesi'nce kurulan 'Royal Dutch Shell'den Sir Henry Deterding'di. Oswald Dutch'ın yazdığına göre 1931'de Sir Henry Deterding ve destekçisi Samuel Ailesi, Hitler'e 30 milyon pound verdi." *(The World Order, A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.109)*

Yahudi sanayici ve bankerler Hitler'e sağladıkları büyük maddi destek ve bunun karşılığında elde ettikleri imtiyazlarla ülkenin gerçek hakimi durumuna gelmişlerdi:

"Hitler **paraya ihtiyacı olduğu zaman Alman Yahudisi finansör Siegmund Warburg ailesinden milyonlarca dolar alıyordu**... Bu sırada Warburg gibi yüzlerce Yahudi banker aile, hakimiyetleri altına aldıkları ülkede zenginleştiler." *(Les Secrets de L'Empire Nietzschéen, Aron Monus, sf.614)*

Siyonistler Hitler'i maddi olarak desteklerken, aynı zamanda bu desteklerini Almanya'daki resmi örgütleri olan "Almanya Siyonist Federasyonu" vasıtasıyla da

yazılı olarak Nazi Partisi'ne bildirmişlerdi. 21 Haziran 1933'de Federasyon'un Hitler'e gönderdiği destek mektubunda şu ifadelere yer veriliyordu:

"Irk ilkesini hayata geçiren yeni (Nazi) devletin temelleri üzerinde kurulacak yapı içerisinde, bizler de, kendi topluluğumuza ayrılacak alanda baba yurdu (Fatherland) için elimizden gelen her türlü verimli faaliyeti sürdürmeyi umuyoruz..." *(Zionism, Brenner, sf.48)*

Bu düşünce doğrultusunda Siyonistler ilk olarak o dönemde büyük ekonomik kriz içinde bulunan "Babayurdu"Almanya'yı tekrar canlandırmaya çalışmışlar ve "Dünya Siyonist Örgütü" vasıtasıyla Nazi mallarının Ortadoğu ve Kuzey Avrupa'da dağıtımcılığını yapmışlardır. *(The Hidden History of Zionism, 1988, Ralph Schoenman, sf.51)*

II. Dünya Savaşı sırasında da Hitler'in en büyük destekçileri gene Siyonistler oldu. Yahudi şirketleri Hitler'in ihtiyaç duyduğu lojistik desteği büyük ölçüde sağladılar:

"Hitler'i savaşa sokmak için ona top güllesi ve petrol konularında garanti vermek gerekiyordu. İsveç Enskilda Bankası'ndan Yahudi Jacob Wallenberg 'SKK' top güllesi üretim fabrikasını kontrol ediyordu ve **Nazilere savaş boyunca gülle top mermisi sağladı.** Rockefeller'in sahibi olduğu 'Standard Oil', Nazi gemilerine ve deniz altılarına İspanya ve Latin Amerika'daki istasyonlarıyla petrol sağladı. II. Dünya Savaşı başlamadan önce, 'Ethyl-Standard', 500 tonluk ethyl kurşununu Warburgların sahibi olduğu 'I.G Farben' aracılığıyla 'Reich Hava Kuvvetleri Bakanlığı'na gönderdi ve ödeme 21 Eylül 1938 tarihli bir teminatla Brown Bros Harriman tarafından gerçekleşti." *(World Order, A Study in the hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.63)*

Hitler ise, Siyonistlerin kendisine verdikleri desteği şu ifadesiyle açıkça ortaya koyuyordu:

"**Yahudiler bana mücadelemde önemli katkılarda bulundular. Hareketimizde çok sayıda Yahudi beni mali olarak destekledi."** *(Hitler m'a dit, Hermann Rauschning, sf. 265)*

Hitler ve Yahudi Göçü

Siyonistlerin ırkçı ve faşist düşünceye sahip bir partiyi desteklemesi ilk anda çelişkili gibi görülebilir. Fakat, o dönemde Siyonist liderlerin ulaşmak istedikleri hedef dikkate alındığında, Nazilerin yaptıklarının Siyonist amaçlarla uyum içinde olduğu ortaya çıkmaktadır. Siyonistlerin o dönemde ulaşmak istedikleri hedef, Filistin'deki Yahudi nüfusunu artırmak ve böylelikle güçlü bir Yahudi Devleti kurmaktı. Bunun için dünyanın dört bir tarafında dağınık halde yaşayan Yahudilerin Filistin'e göç etmesi gerekiyordu. Fakat Siyonist lider Theodor Herzl'in yaptığı çağrılara Avrupa'da ve de özellikle Almanya'da yaşayan Yahudiler -iyi hayat standardına sahip olmaları nedeniyle- olumlu cevap vermemiş ve bu çağrıyı duymazlıktan gelmişlerdi. Bu durum karşısında Siyonist liderler, Filistin'e göçü sağlamak için, Almanya'nın Ari ırk dışındaki tüm unsurlardan temizlenmesi gerektiğini düşünen Hitler ile iş birliği yaptılar.

İşte Siyonistlerin desteğiyle iş başına gelen Hitler ile Siyonistlerin en önemli ortak paydası buydu: Yahudilerin Almanya dışına çıkarılması. Yurtlarından çıkarılan Yahudilerin Filistin'e yönlendirilmesi ise Siyonistlerin sorumluluk alanıydı.

"Naziler ve Siyonistler Yahudilerin Almanya'dan Filistin'e mallarının bir bölümüyle göç etmelerini sağlamak için beraber çalıştılar." *(Die Geschichte des Zionismus und des Staates Israel, Conor Cruise O'Brien, sf.130)*

Göç Anlaşması İmzalanıyor

Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulabilmesi için öncelikle Hitler ile Siyonist liderler arasında bir anlaşma imzalandı:

"Wilhelmstrasse'nin gizli arşivleri, Hitler İmparatorluğu ile Yahudi örgütleri arasında, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir anlaşma imzalandığını ortaya koymaktadır." *(Theodor Herzl, Paris 1960, A. Chouraqui, sf.225)*

"Hitler, antisemitik liderler olan Luger, Schönerer ve diğerlerinin taktiklerini kullandığı halde, politikada antisemitik işlemler uygulamaktan oldukça uzaktır." *(The Universal Jewish Encyclopedia, cilt 5, sf.400)*

Siyonistler ile Hitler arasındaki bu ittifakın temel dayanak noktası ideolojik benzerliklerdir. Nazizm de Siyonizm de ırk saflığını savunmaktadır. Hitler'in Ari ırkı oluşturmak için yaptığı çalışmalarda, Yahudileri Alman toplumunun dışına itmesi, Siyonistler tarafından anlaşılması hiç de zor olmayan bir tutumdur. Çünkü Siyonistler de Yahudilerin üstün bir ırk olduğu ve diğer ırklarla karışmamaları gerektiği iddiasındadırlar. Bu durumda, Siyonistler için –kendi planlarına göre- Hitler'in politikaları karşısında yapılması gereken en akılcı hareket, minimum zarar ile maksimum fayda sağlamaktır. Bu da, bir yandan Hitler'i desteklemekle, bir yandan da Almanya'da yaşayan Yahudileri Hitler'in zulmünden koruyabilmek için hızlı bir şekilde Filistin'e ulaştırabilmekle mümkündür.

Siyonizm Sempatizanı Nazi Subayı: Reinhart Heydrich

Gestapo şefi Heydrich, Nazilerin Siyonist ideolojiye duydukları sempatiyi, Siyonistlere seslenen şu mesajıyla açıkça ortaya koymuştu: "Kendilerine iyi dileklerimizle birlikte resmi desteğimizi de sunuyoruz." *(Zionism, Brenner, sf.85)*

Reinhart Heydrich, **SS'lerin *Das Schwarze Korps* adlı resmi yayın organında Siyonizmi öven bir yazı yazdı.** Heydrich, Yahudiler arasında iki temel grup (asimilasyonistler ve Siyonistler) olduğunu ve Siyonistlerin de kendileri gibi ırk düşüncesine sahip olduğunu yazıyordu. Ona göre asimilasyonistler tehlikeliydi, ama **Siyonistlerle iş birliği yapmak çok makuldü.** Yazısının sonunda Yahudi kafadarlarına duygusal mesajlar vermişti: "Filistin'in binlerce yıldır hasret olduğu kızlarına ve oğullarına kavuşacağı zaman uzak değildir. Onlara tüm iyi dileklerimizle birlikte resmi desteğimizi de sunuyoruz."

Ancak savaş yıllarının başlaması ile birlikte tüm Almanya'daki ve Avrupa'daki Yahudiler arasında büyük bir korku başladı. Milyonlarca masum Yahudiİ çocuk, kadın, genç, ihtiyar ayırımı yapılmadan korkunç bir soykırıma maruz kaldı. Dünya tarihinin en büyük katliamlarından biri olan bu vahşet, yaklaşık 6 milyon masum Yahudinin hayatına mal oldu. Kurtulabilen Yahudilerin bir kısmı Filistin topraklarına bir kısmı da ABD gibi diğer ülkelere göç etti.

Ne var ki, Filistin'de bir Yahudi Devleti kurmak için Nazi Almanyası ile kirli bir iş birliği yapan Siyonistler, Soykırım yıllarında bile Nazilerle dirsek temasını korumuşlar, dahası Yahudilerin Nazi zulmünden kurtarılması için en ufak bir girişimde bulunmamışlardır.

Bu, tarihsel kanıtlarla belgelenmiş bir gerçektir. Amerikalı Yahudi tarihçi Lenni Brenner, "Zionism in the Age of Dictators" adlı kitabında, II. Dünya Savaşı sırasında asimilasyonist Yahudi organizasyonlarının Nazi işgali altındaki ülkelerdeki Yahudileri kurtarmak için ellerinden gelen herşeyi yaptıklarını yazar. Ancak, Brenner'ın özellikle vurguladığı gibi, Siyonistler Naziler'in elindeki Yahudilerin kurtarılması konusu ile hiç ilgilenmemişler, hatta bu konudaki çabaların bir kısmını engellemişlerdir. Brenner, WZO'nun (Dünya Siyonist Örgütü) bu konudaki tepkisizliği karşısında, pek çok Yahudinin **"Avrupalı kardeşlerimiz katledilirken, siz nasıl buna sırt çevirebilirsiniz?"** mantığı ile isyan ettiğini yazar. *(Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal, Lenni Brenner, Chicago, 1983, s. 233)* Polonyalı Siyonist lider İzak Gruenbaum, bu konuda Siyonistlere yöneltilen suçlamaları ve kendilerinin cevabını 1943'teki bir yazısında şöyle anlatır:

"Şu içinde bulunduğumuz dönemde, Eretz İsrail'de bazı yorumlar yapılıyor. Bize, 'Eretz İsrail'i (İsrail topraklarını) şu zor günümüzde öncelikli hedef yapmayın, Yahudiler yok edilirken yalnızca Filistin ile ilgilenmeyin' diyorlar. Ben bunu kabul etmiyorum. Ve insanlar bize 'Keren Hayesod'dan (Filistin'deki Siyonist fon) Avrupalı Yahudileri kurtarmak için para ayıramaz mısınız?' diye soruyorlar. Ben de 'hayır' diyorum. Tekrar ediyorum, 'hayır'... Bence Siyonist hareketi ikinci sıraya koymaya çalışan bu eğilime karşı çıkmalıyız. Ve bu yüzden insanlar bize 'antisemit' diyorlar,

Yahudileri kurtarma işlerine öncelik tanımadığımız için." *(Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal, Lenni Brenner, Chicago, 1983, s. 234)*

Adolf Eichmann'ın Kontrolünde Filistin'e Göç

Siyonistler ile Naziler arasındaki görüşmelerin bir neticesi olarak, Yahudilerin Almanya'dan çıkarılmaları Siyonistlerin denetiminde gerçekleştiriliyordu. Hitler, Yahudilerin Filistin topraklarına güvenli ve düzen içinde göç edebilmesi için bu işin başına Adolf Eichmann'ı getirdi. *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.6)*

"1938 Martı'nda Avusturya'nın fethiyle beraber Eichmann, Yahudi göçünü ilerletmek üzere oraya gönderildi. **Kendisini Yahudilerin göç politikasına adadı.** Viyana'da kurduğu Yahudi göç merkezi çok başarılıydı." *(Encyclopedia Judaica, cilt 6, sf.517-518)*

Eichmann, düzenlediği göç operasyonunun, Siyonist çıkarlar doğrultusunda yürütüldüğünü şu ifadeleriyle açıkça ortaya koymuştu:

"Zihnimde tasarladığım çözüm, **Yahudilerin ayaklarının altına katı, taze toprak koymak.** Böylece kendilerine, sadece kendilerine ait toprakları olacak. Ben böyle bir çözüme memnuniyetle katılırım." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.51)*

"Benim kişisel çabam Yahudilere toprak ve vatan sağlamak." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.45)*

Eichmann, Yahudilerin göçünü sadece Viyana'da değil, Avrupa'nın diğer yerlerinde de organize etti. Macaristan'daki Yahudilerin göçünü sağlamak için Dr. Rudolf Kostner adındaki Yahudiyle iş birliği yaparak onunla bir göç anlaşması imzaladı:

"Eichmann'ın karşılaştığı Yahudiler arasında onun müthiş idealist diye söz ettiği Dr. Rudolf Kostner vardı. Onunla, Yahudilerin Macaristan'dan göç etmeleri için anlaşma imzaladı. Eichmann binlerce Yahudinin kanunsuz olarak Filistin'e göç etmesini sağladı." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.37)*

Eichmann 1939 yılında Çekoslavakya'nın Prag şehrinde bir başka Yahudi göç bürosu kurdu. Göç için yaptığı çalışmaları sadece kendi kurduğu göç merkezleriyle bırakmayan Eichmann, aynı zamanda soydaşı olan Heydrich'le de iş birliği yaparak Yahudilerin Filistin'e göçünü hızlandırmaya çalışıyordu:

Eichmann, 1941 yılına kadar yasal yollardan 250 bin Alman Yahudisinin Filistin topraklarına yerleşmesini sağladı. *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.54)*

Hitler'in "Satanist" Locası: Thule

Hitler'in bir diğer ilginç yönü de, "Thule" adındaki kara büyü konusunda yoğunlaşmış olan mason locasına girip burada büyü ve büyücülük konuları ile ilgilenmiş olmasıydı:

"Hitler, yalnızca yüksek dereceli masonların alındığı Kabala ile ilgilenen 'Thule' Mason Locasına kayıtlıdır." *(Modern Magick, Donald Michael Kraig, sf.33)*

"Sebottendorf, yazdığı kitapta 'Hitler'den önce ben vardım' diyordu. Hitler'in ilk kez kendilerine- 'Thule' ye geldiğini ve burada eğitildiğini açıkladıktan sonra, Hitler'in, Thule'nin aristokrat olmayan Almanlara açık olan yan örgütü Alman İşçi

Partisi'ne, sonra da Thule'nin üyesi ve görevlisi Karl Harrer tarafından kurulmuş olan Münih'teki Alman Sosyalist Partisi'ne üye yapıldığını açıkladı." *(Hitler'den Önce Hitler'den Sonra, Aytunç Altındal, Cumhuriyet, 1 Aralık 1992)*

Hitler bu büyü örgütünde aldığı bilgiler doğrultusunda "nasyonal sosyalizm"düşüncesini oluşturmuş ve Nasyonal Sosyalist Parti de bu örgütün ön ayak olmasıyla kurulmuştu:

"Hitler'in ünlü Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi (NSDAP), 1920'de, Thule tarafından başlatılan çabalarla kuruldu." *(Hitler'den Önce Hitler'den Sonra, Aytunç Altındal, Cumhuriyet, 1 Aralık 1992)*

Nitekim, "Thule"nin amblemi olan "Gamalı Haç"partinin de amblemi olarak kullanılmıştır:

"Thule'nin amblemi, yukarıda da belirtildiği gibi, Gamalı Haç'tı." *(Hitler'den Önce Hitler'den Sonra, Aytunç Altındal, Cumhuriyet, 1 Aralık 1992)*

Hitler siyasi hayatının ilk yıllarında uluslararası Siyonist finansörler dışında "Thule" locasının da desteğini görmüştü:

"Adolf Hitler, 1919'da Alman İşçi Partisi'ne katıldı, çünkü etkin bir Alman topluluğunun, aristokratların ve finansçıların oluşturduğu 'Thule Locası' tarafından desteklenmişti. J.H. Stein Bankasının sahibi ve Polonya bankacılarının ortağı olan Baron Kurt Von Schroder, Herrenklub'ün üyesi ve aynı zamanda Almanya'nın en etkin grubu 'Thule' Locası'nın lideriydi. 'Thule', 1919'da Hitler'in işini başlatmıştı. Schroder, tüm ITT'lerin ve Alman yan kuruluşlarının yöneticisiydi, SS Kıdemli Grup Lideri, Deutsche Reichsbank ve diğer yüksek seviyede yöneticilikleri vardı.

Hitler'in yardımcısı Walter Funk, Schroder'le görüşerek uluslararası bankacılarla ilgili sorularda Hitler'in gerçek görüşlerini tartışıyordu. Funk, Schroder'i tatmin etmeyi başarıyordu ve böylece Nazi Partisi'ne finansal destek devam etti.

4 Ocak 1933'te Hitler, Baron Kurt Von Schroder ile, Cologne'deki evinde buluştu. Schroder, Hitler'e onu Almanya'nın Başbakanı yapmak için gerekli fonu sağlayacağına dair garanti verdi.

Schroder'in J.H. Stein Bankası Hitler rejimi boyunca iş anlaşmalarına dahil olan bankaydı." *(The World Order, A Study in the hegemony of parasitism, Eustace Mullins, sf. 107-108)*

"Hitler için toplanan endüstriyel yardımlar Schroder Bank'a yatırılıyordu." *(The World Order, A Study in the hegemony of parasitism, Eustace Mullins, sf. 63)*

Nazilerin Karanlık Yönleri

Siyonistlerin, tarihin çeşitli döneminde iş birliği yaptıkları, kullandıkları kişi ve örgütler olmuştur. Naziler bunlardan yalnızca birisidir. Masonluk ve alt-üst örgütlenmeleri de Siyonistlerin yakın dostları arasındadırlar.

Fakat bu kişi ve örgütler genelde bazı ilginç özelliklere sahiptir. Para hırsı, zalimlik, ikiyüzlülük gibi özelliklerin yanında bazılarının cinsel sapıklıkları da oldukça ünlüdür. Nazilerin arasında homoseksüelliğin son derece yaygın olması, bu durumun en çarpıcı örneklerinden biridir:

ADOLF HITLER: Hitler hastalıklı ruha sahip bir liderdi. Tarihin en dengesiz diktatörlerinden biri olan Hitler'in buna rağmen kitleleri ardından sürükleyebilmesinin en önemli nedenlerinden birisi ise, cahil kitleleri galeyana getirebilecek bir üslup ve stil kullanmasıydı. Halka yaptığı en önemli telkinlerden biri ise, kendisinin adeta insan üstü bir varlık olduğu idi. Mussolini'nin hayatını ele aldığımız bölümde gördüğümüz, faşist liderlerin kendilerini sözde birer ilahmış gibi gösterme çabası, Hitler'de de yoğun olarak görülmekteydi:

"Açıkça görüldüğü gibi, Hitler kendisinin, Almanya'ya kurtarıcı olarak, insan üstü bir varlık gibi, özel bir görevle yükümlü olduğuna inanmaktadır." *(Hitler Melek mi, Şeytan mı?, Walter C. Langer, sf.16)*

Hitler yaptığı toplantılarda da bu özelliğini ön plana çıkarıyor ve insanlar üzerinde bu şekilde hakimiyet kurmaya çalışıyordu:

"Bütün bu toplantılar, doğaüstü ve dinsel bir hava yaratmayı amaçlıyordu, Hitler'in toplantı yerine girişi sözde bir ilah edası taşıyordu." *(Hitler Melek mi, Şeytan mı?, sf.41)*

Bu yönüyle insanları etkilemekte o kadar başarılı olmuştu ki, halk artık onu insan üstü bir varlık gibi görmeye başlamış ve tüm iradenin Hitler'e ait olduğu sapkınlığına inanmıştı. Hitler'in Hava Kuvvetleri Komutanı olan Goering'in şu ifadesi bu durumu en çarpıcı şekilde ortaya koymaktadır:

"Vicdansızım ben. Benim vicdanım Adolf Hitler'dir." *(Hitler Melek mi, Şeytan mı?, sf.52)*

Hitler'in içinde bulunduğu bu "üstün insan" olma sapkınlığı onda şiddete dayalı bir ruhun yansımasına da yol açtı:

"Barbarlık, onur dolu bir sıfattır. Bu nedenle, tam anlamıyla barbar olmak istiyoruz." *(Cumhuriyet, 26 Kasım 1992, sf.12, Hitler'den Önce Hitler'den Sonra, Aytunç Altındal)*

Hitler'in özel hayatı da birçok sapkınlıkla doluydu. Üst düzey Nazilerin çoğunda bulunan özelliklerden biri olan homoseksüellik Hitler'in de "alışkanlık"larındandı. Hitler gençliğinden itibaren bu tür bir kimliğe sahip olmuş ve gençlik yıllarında homoseksüellerle beraber yaşamıştı. Bu dönemde geçimini eşcinsel ilişkiler için kendisini kiralayarak sağladığına dair polis kayıtlarında çeşitli bilgiler yer almaktaydı:

"İşte bu günlerde, üstelik eşcinsel ilişkiler için kendilerini kiralayan insanların kaldığı bir otelde kalıyor ve belki de bu nedenle polis kayıtlarına, bir 'cinsel sapık' olarak geçiyordu." *(Hitler Melek mi, Şeytan mı?, Walter C. Langer, sf.172)*

Genel olarak bütün yakın korumalarını homoseksüel olan kişilerden seçmiş ve aynı zamanda kendisine homoseksüel eşler de edinmişti. Hitler, bu sapık ilişkilerinin, homoseksüelliğinin bilinmesinden hiç rahatsızlık duymuyor ve eşcinsel oluşunu gizlemeyip eşcinsellerin kendi aralarında kullandıkları bir ismi kullanıyordu:

"Hitler'in normal kişilerden çok, eşcinsellerin yanında rahat ettiği doğrudur. Strasser'ın belirttiğine göre, kişisel korumalarının hepsi eşcinseldir. Rauschning,

Hitler'in eşcinsel eşi olduklarını söyleyen iki oğlana rastladığını belirtmiştir. Hitler'in, eşcinsellerin, arkadaşları için kullandıkları "Bubi" adını kullandığı büyük bir olasılıkla doğrudur." *(Hitler Melek mi, Şeytan mı?, Walter C. Langer, sf.164)*

ERNST ROEHM: Roehm, "Hücum Kıtaları" adı verilen ve ülkede çok büyük ağırlığı olan SA'ların lideridir. Aynı zamanda Hitler'in de en yakın çalışma arkadaşlarındandır. Nazilerin birçoğunda var olan özellik, Roehm için de geçerlidir:

"Roehm ilk Nazilerin birçoğu gibi bir homoseksüeldi." (*Nazi İmparatorluğu, William L. Shirer, sf.75)*

Nazilerde homoseksüelliğin normal bir anlayış olarak halka benimsetilmesi adeta bir devlet politikası haline getirilmişti. Özellikle Roehm bunu topluma yerleştirebilmek için etkin bir şekilde faaliyet gösteriyordu:

"Roehm, homoseksüelliği yeni ahlakın tabanı olarak tavsiye ediyordu. Tartışmalara yeni bir açı getirerek homoseksüelliği halka açık olan yerlerde teşhir ediyordu." *(Hitler's Elite, Louis L. Snyder, sf.63)*

Hitler de aynı çarpık ahlak anlayışını savunduğundan dolayı halkın yoğun tepkilerine rağmen Roehm'ün bu yöndeki faaliyetlerine her zaman destek vermiş ve onu savunmuştur:

"Roehm'ün özel yaşamı beni ilgilendirmez, ben ona mutlak olarak inanıyorum." *(I Knew Hitler, Ludecke, sf.477-478)*

Roehm homoseksüellik gibi bir sapkınlığı, halka, insanda muhakkak bulunması gereken, insanı yücelten bir özellik gibi göstermeye çalışıyor ve homoseksüel olmayanları aşağılayıp onları hor görüyordu:

"Homoseksüelleri süper insanlar olarak görüyordu. Çünkü ona göre homoseksüeller insanların en cesur olanlarıydı. Homoseksüelliğiyle övünüyordu. Hatta gurur duyuyordu. Normal -namuslu- insanlardan kendini ve homoseksüel arkadaşlarını daha iyi görüyordu." *(Hitler's Elite, Louis L. Snyder, sf.63)*

PAUL JOSEPH GOEBBELS: Hitler'in propagandadan sorumlu bakanıdır.

"Hitler'in Propaganda Bakanı iken, *Der Angriff* (Hücum) adını verdiği Siyonizmi öven on iki bölümlük bir rapor yazmıştır." *(The Hidden History of Zionism, Socialist Action, Ralph Schoenman, sf.51)*

HERMANN WILHELM GOERING: SA liderliği ve Hava Kuvvetleri Komutanlığı yapmış olan Alman mareşalidir.

"Goering, tüm hayatı boyunca uyuşturucu bağımlısı olarak yaşamış ve birçok kere tedavi olabilmek için hastanelerde yatmıştır. " *(NSDAP: The Party, sf.60)*

"Goering, uyuşturucu bağımlılığının yanı sıra aynı zamanda bir homoseksüeldir. Devamlı kadınsı, egzotik kıyafetler giymiş ve bundan büyük haz duyduğunu belirtmiştir." *(NSDAP: The Party, sf.61)*

JULIUS STREICHER: "Nazilerin siyaset adamıdır. En büyük merakı pornografidir." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.27)*

Aynı zamanda sadizme düşkün olmasıyla da ünlüdür:

"Sürekli kırbaç taşır ve kızdığı insanları kırbaçlardı. Kırbaçlayarak öldürdüğü insanları gülerek anlatırdı." *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 3, sf.863)*

FREIHERR WERNER VON FRITSCH: Hitler'in Kara Kuvvetleri Komutanı'dır.

"Homoseksüel ilişki sırasında yakalanmış ve Askeri Mahkeme'de yargılanmıştır." *(Nazi İmparatorluğu, William L. Shirer, cilt 1, sf.497-554)*

FRANCO ve İSPANYA İÇ SAVAŞI

Avrupa'nın bazı büyük sermayedarları, Hitler Almanyası ve Mussolini İtalyası örneklerinde görüldüğü gibi faşist lider ile hep yakın ilişki içerisinde oldular.Bu yolla söz konusu ülkelerde hem iktidardakilere etki edebiliyor hem de çeşitli ekonomik imkanlar sağlayabiliyorlardı. Bu şirketlerin İspanya'da Franco idaresindeki faşist yönetimin iktidara gelmesinde de önemli etkileri oldu. İspanya ordusu ile iş birliği yaptılar ve ürettikleri silahları bu orduya verip yüz binlerce insanın öldürülmesine aracı oldular.

Bu şirketlerin bir kısmını silah şirketleri oluşturuyordu. İspanya'daki zengin maden yatakları bu sermayedarların dikkatini çekmekteydi. Bu şirketler tüm maden yataklarını kendi kontrollerine almak için 1933 yılında İspanya'da iktidar olan aşırı sağ partilerin oluşturduğu konfederasyona destek verdiler ve bu konfederasyonun lideri olan faşist Gil Robles'le yakın temaslarda bulundular:

"Bu belgeler; Frankfurt Metal A.Ş.'nin (bu şirket I.G Farben ve Siemens'in ortak olduğu bir kuruluştur) daha 1934 yılından beri İspanyol gericiliğinin önderi Gil Robles ile İspanyol maden cevheri üzerinde görüşmelerde bulunduğunu ortaya koymuştu. Gil Robles imzasını taşıyan bir belgede, maden ocağı tekeli isteğinde bulunan Alman sanayicilerinin bu isteklerini uygulamaya hazır olduğu belirtilmektedir." *(Franco kimdir, Falanjizm nedir?, T. Kakınç, sf.48)*

Frankfurt Metal A.Ş, yapılan bu anlaşmayla İspanya'daki tüm ocakları kendisine bağlarken, hiçbir ülkenin ortaklığını kabul etmemişti. Kendisiyle beraber iş yapabilme şansını sadece faşist İtalya'daki şirketlere tanımıştı. Çünkü bu şirketlerin İspanyol ocaklarından elde edecekleri gelir faşist İtalya'nın daha da güçlenmesini sağlayacaktı.

Fakat, 1936 yılında yapılan seçimler büyük şirketlerin planlarını alt üst etti. Anti-faşist görüşlü partilerin biraraya gelip oluşturduğu "Halk Cephesi" seçimleri kazandı ve iktidara geldi. Bu durumda maden işletmeleri üzerindeki tekel hakkını yeniden alabilmek için "Halk Cephesi" ile görüşülüp anlaşma yapılması gerekiyordu. Fakat "Halk Cephesi" söz konusu şirketlerin böyle bir ayrıcalığa sahip olmasına baştan beri karşıydı. Zaten bu şirketlerin de bir önceki dönemde "Halk Cephesi" yerine "Aşırı Sağ Konfederasyon" ile ilişki kurmasının nedeni buydu.

Dev şirketlerin elde ettikleri büyük geliri kaybetmemeleri ve bu açmazdan kurtulmaları için önlerinde tek çözüm kalıyordu: "Halk Cephesi"ni iktidardan düşürmek.

Sanayicilerin Verdiği Darbe Kararı

Bu amaçla, iktidara gelmiş olan anti-faşist hükümete karşı, çok yakın ilişkilerinin olduğu ordunun kışkırtılıp desteklenmesine karar verildi. Böylelikle faşist rejim İspanya'da hakim kılınacak ve madenler üzerindeki işletme hakkı tekrar ele geçirilecekti:

"Alman maden işletmesi soylularının, kimya-banka ve elektrik tekelcilerinin, 'İspanyol Halk Cephesi'nden çekinmelerinin nedeni açıktır: İspanyol yer altı hazineleri üzerindeki haksız haklarının tanınmayacağından ve bu servet kaynaklarının elden gideceğinden korkuyorlardı. Bu yüzden de faşizmi tuttular: Franco'nun hükümet darbesini hazırladılar." *(Franco Kimdir, Falanjizm Nedir?, T. Kakınç, sf.50-51)*

Yapılan plan doğrultusunda hemen çalışmalara başlandı. Faşist görüşün liderlerinden ve 1936'daki faşist darbenin ele başlarından olan General Sanjurjoi ile birlikte Alman ve İtalyan kapitalistler Berlin'e giderek planlarını anlattılar. Darbe için Hitler'den maddi-manevi destek istediler:

"Ama ne fayda, artık bütün bütün anlaşan Alman ve İtalyan büyük kapitalizmi, maden işletmesi ayrıcalığını istemek için Madrid yerine bu defa Berlin'e başvurmak zorunda kaldılar. Çünkü, o arada yapılan İspanyol seçimleri umdukları sonucu vermemiş ve iktidar, faşizmin değil, İspanyol Halk Cephesi'nin eline geçmişti. Berlin'e yapılan başvurmayla aynı tarihe rastlayan günlerde General Sanjurjoi de Berlin'de göründü. 1936'daki faşist hükümet darbesini hazırlayanların ele başlarından olan general, Hitler'den silah ve asker yardımı istiyordu." *(Franco Kimdir, Falanjizm Nedir?, sf.49)*

Hitler'in böyle bir teklifi reddetmesi imkansızdı. Nitekim Hitler, Yahudi sermayedarların isteği doğrultusunda hareket edip, madenler üzerindeki tekel haklarının bu şirketlere verilmesi karşılığında yardım etmeyi kabul etti:

"Faşist generalin istekleri, İspanya'nın ve İspanyol Fası'nın maden ocağı işletmesi tekelini Alman tröstlerine vereceği teminatı alındıktan sonra yerine getirilmiştir." *(Franco Kimdir, Falanjizm Nedir?, sf.49)*

Faşist darbenin güçlü ve etkili bir şekilde yapılabilmesi için sadece Hitler'le değil, Mussolini ile de görüşüldü. Aşırı sağ konfederasyon üyeleri, subaylar ve kapitalistler darbe için asker ve silah yardımı istediler. Mussolini doğal olarak bu istekleri kabul etti. Yapılan anlaşmanın metni aynen şöyleydi:

"Aşağıda imzası bulunan bizler, yani kendi adına hareket eden Don Emilio Barrera, 'Gelenekçi Topluluk'u temsil eden Don Raphael Oldzabal ile M. Lisarsa ve 'Renovacıon Espanola'nın lideri Don Antonio Goicoecha; İtalyan Başbakanı Mussolini ile Mareşal Balbo arasında 31 Mart 1934'de öğleden sonra yapılan görüşmenin tanıkları olarak aşağıdaki hususları belirtiriz: İtalyan Başbakanı Duçe, ordunun, deniz kuvvetlerinin ve iki monarşist partinin durumu hakkında ayrıntılı bilgi edindikten sonra, İspanya'daki bugünkü rejimi devirmek ve yerine monarşinin gelmesini sağlayacak bir krallık naipliği kurmak için yapacakları mücadelede iki muhalefet partisini var gücüyle destekleyeceğini ve gerekli bütün imkanları sağlayacağını sözlerinin gerçekliğini ispatlayabilmek için de derhal; 20 bin tüfek, 20 bin el bombası, 200 mitralyöz ve 1.500.000 peseta (İspanyol para birimi) vermeye

hazır olduğunu; bu yardımın sadece bir başlangıç sayılmasını ve gerektiği gibi çalışıldığı takdirde ve şartların elverdiği ölçüde, daha büyük bir yardımın yapılacağını söyledi... Hem her gruba verilecek silah miktarı, hem de bunların İspanya'ya nakli konusunda gerekli tedbirlerin bu liderler tarafından alınması kararlaştırıldı." *(İspanya'da İç Savaş ve Faşizm, Pietro Nenni, sf.31-32)*

Uluslararası şirketler, İspanya'da faşist bir darbe gerçekleştirmeye yönelik planlarını bu kadarla bırakmadılar. Faşist harekete karşı tavır alan Cumhuriyetçileri savunmasız bırakmak için kendi adamlarını kullanıp uluslararası çapta bir oyun tezgahladılar. Dönemin Fransa Başbakanı olan Leon Blum faşistlere karşı Cumhuriyetçilere silah sağlayacağına dair söz verdi. Fakat iç savaş başlayınca bu sözünü yerine getirmedi ve yüz binlerce Cumhuriyetçiyi ölüme terk etti. Böylelikle faşistlerin yönetime zorlanmadan gelmesini kolaylaştırdı:

"Paris Halk Cephesi hükümetinin ve onun Başkanı Leon Blum'un Cumhuriyetin savunulması için gerekli silahları sağlayacağına güvenen İspanyol halkı, ilk anlardan itibaren gözlerini Fransa'ya çevirmişti. Fransa Hükümet Başkanı Leon Blum'un Paris'te lunaparkta yaptığı ve İspanya'ya yardımın reddedilişine tarihi ve ideolojik bir kılıf giydirmeye çalıştığı nutku, İspanyol halkında büyük tepkiler uyandırmıştı." *(İspanya'da İç Savaş ve Faşizm, sf. 54)*

Uluslararası şirketlerin faşistler ve Cumhuriyetçiler arasında başlattıkları kardeş kavgası buradaki madenlerden elde edilen gelirin, bu kuruluşların menfaati için kullanılması amacını güdüyordu:

"İspanya'da 1936 yılında başlayacak kan dökümü, İspanyol maden cevherlerinin ve altınlarının Alman büyük kapitalistlerinin kasalarına oluk oluk akmasından öte bir amaca hizmet etmeyecektir." *(Franco kimdir, Falanjizm nedir?, T. Kakınç, sf.48)*

Sanayicilerin Keşfettiği İsim: Franco

Bu sırada bu planda önemli bir rol alan General Sanjurjoi bir uçak kazası sonucu öldü. Bu durum karşısında sermayedarlar, ordunun Cumhuriyetçiler karşısında başarısızlığa uğramaması için yeni bir lider arayışına girdiler. İşlerini "sağlama bağlayarak" ordunun başına, güvendikleri bir ismin getirilmesini sağladılar: Francisco Franco.

Franco zaman zaman çıkan ayaklanmaları durdurmak için vahşi bir karakter sergilemiş ve bu ayaklanmaları en sert şekilde bastırmıştı. 1934'de Oviedo'daki maden işçilerinin çıkardığı ayaklanma karşısında da aynı sert tutumunu korumuştu:

"Franco Fas'tan Lejyonerleri ve yerli halktan oluşturulan birlikleri, yani 'Regulares'leri getirmeyi önerdi. Özellikle Regularesler savaştaki ustalık ve hunharlıklarıyla tanınmaktaydı. Öneri herşeye rağmen kabul edildi. Sonraki günlerde Regularesler, **bu ünlerinin boşuna olmadığını Oviedo işçilerini görülmedik gaddarlıklarla öldürerek kanıtlayacaklardı.**" *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 2, sf.663)*

Franco beraber çalıştığı subayları seçerken de, onlara bağlı bulunan askerlerin sadistçe davranmalarını göz önüne alıyordu. Nitekim bu subaylardan biri olan Yarbay Yagüe, Franco'nun istediği tipte askerleri yönetiyordu:

"Yagüe'nin askerleri toplu ırza geçme ve cinayet eğlenceleri düzenlemekte, polis tutukluları sadist işkencelerle, 'sorgu'dan geçirdikten sonra öldürmektedir. Çılgınca bir kan davasına dönüşecek iç savaşın başlangıç noktasına gelinmişti." *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 2, sf.664)*

İç Savaş Başlıyor

Ülkeyi binlerce insanın hayatını kaybettiği bir iç savaşa sürükleyen Franco, iç savaştan galip çıkmak için her yolu deniyor, Hitler'den ve Mussolini'den devamlı yardım alıyordu:

"Ancak bu arada iç savaş devam ediyordu ve **Franco, artık bedelini nasıl ödeyeceğini düşünmeden, her başı sıkıştığında Hitler ve Mussolini'yi arıyordu.**" *(Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 2, sf.669)*

Franco, Hitler ve Mussolini'den sağladığı bu desteklerle 1936 yılı sonunda ülkenin yarısına hakim duruma geldi. Dışarıdan gelecek yardımların rahatlıkla kendilerine ulaşabilmesi ve kendi birlikleri arasındaki ikmal işlemlerinin kolaylıkla yapılabilmesi için özellikle Portekiz sınır boyunu ele geçirdi. Bu arada 1937 yılında Cumhuriyetçilerin elinde bulunan Madrid'in çevreyle bağlantısını kesmeye çalıştı fakat başarılı olamadı. Buna karşılık kendisine bağlı faşist birlikler aracılığıyla kuzeydeki Bilbao şehrini işgal etti. Franco'ya bağlı birlikler 1938'de Madrid'i tekrar kuşattı. 1939 yılı başlarında da hem Madrid'i hem de Cumhuriyetçilerin elinde bulundurduğu diğer şehirler olan Barcelona ile Valencia'yı ele geçirdi. Böylelikle Franco ve ona bağlı olan faşist birlikler ülkeyi tamamen kontrolleri altına aldılar.

Franco iç savaş sırasında çocuk, kadın, yaşlı demeden yüz binlerce kişiyi katletti. Bu sırada İspanya'da bulunan Mussolini'nin damadı Ciano, Franco'nun yarattığı vahşeti şu sözleriyle ifade ediyordu:

"Madrid'te günde 200 veya 250 kişi, Barselona'da 150, Seville'de 80 kişi öldürülüyor" *(L'Express, 6-12 Ekim 1975)*

Franco'nun Hitler'e Hediye Ettiği Kasaba

İç savaş boyunca Hitler Almanyası Franco'ya hem ekonomik hem askeri yardımda bulundu:

"Tutkularının gerçekleşmesini, İspanya'yı kana ve felaketlere boğan vatandaş savaşında aradılar. Yine bu yüzden Alman uçakları İspanyol kadın ve çocuklarını mitralyöz ateşiyle acımaksızın biçtiler; Krupp'un topları yoksul İspanyol köylüsüne ölüm yağdırdı." *(Franco kimdir, Falanjizm nedir?, T. Kakınç, sf.51)*

Franco aldığı bu yardımları karşılıksız bırakmamış ve küçük bir kasabayı Nazilere, silah şirketlerinin yeni ürettikleri silahları deneyebilmeleri için "hediye"(!) olarak vermişti:

"Bilbao üzerine yürüyen Franco, belki İtalya'nın yardımı kesmesini önlemiş, ama Nazi dostlarına da yardımlarına karşılık, küçük bir kasabanın halkını gözünü kırpmadan vermiştir: 'Guernica!'.

5 Mayıs 1937 sabahı, küçük Guernica kasabasının halkı, Nazi teknolojisinin yeni harikalarıyla, dev bombardıman uçakları ve tonlarca bombanın getirdiği ölümle uyandı. Asturia harekatı için yok edilmesi hiç de gerekmeyen küçük kasaba, Nazi uçaklarının 'deney'ine, Franco tarafından terk edildi..." (*Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 2, sf. 669)*

İspanya'daki Loca: Opus Dei...

Franco'nun büyük sermayedarlarla olan ilişkisi ve onlara verdiği destek, iç savaş bittikten sonra da devam etti. Franco'nun destek verdiği gruplardan birisi de masonlardı. "Opus Dei" adındaki uluslararası mason locasının üyelerini, kurduğu hükümetlere bakan olarak ataması bu durumun önemli göstergelerinden biriydi. Opus Dei'ye bağlı Huarte ve Vila Blanco ailelerinin 1956'da Mateza adlı şirketi kurmasından sonra, Opus Dei'nin üyeleri Franco tarafından bakanlığa atanır. Ve kısa sürede Opus Dei'nin genel konseyi, bu bakanlıkların gücünün maksimuma çıkarılmasına karar verir:

"1962 Temmuzu'nda Opus Dei hükümette yer almak için baskı yapar, hem de tüm ekonomik birimlere el atarak: tarım, ithalat, ticaret, endüstri, çalışma..." *(Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.96)*

"Opus Dei" üyesi olan masonlar hükümete bakan olarak girdikten sonra, ilk iş olarak bankalara el atarak "ceplerini doldurmaya" başladılar. Yapılan yağma, daha sonra bir skandal olarak ortaya çıktı. Fakat bütün bu olup bitenlere karşın Franco, olayı örtbas edip kapattı:

"Kısa sürede, yeni gelenler, Opus Dei'nin birkaç yıl önce istediği çizgide bir dizi yeni reformlar yaparak onlara itaat ederler. Bu reformların en önemlisi banka sisteminde yapılandır. İspanya Bankası millileştirilir. (2 tane Opus Dei üyesi yardımcı müdür, bir tanesi de genel müdür olur.) Resmi Banka millileştirilir. Bu şekilde 6 kredi kuruluşu ortaya çıkar.

Opus Dei üyesi bakanların korunması sayesinde kendilerine verilen kredi inanılmaz boyutlara ulaşır. 13 milyar peseta kredinin usulsüz olarak verilmesi 1969'da skandala neden olur. Verilen rakamların sadece çok az bir kısmının üretildiği ortaya çıkar. Satılanlar ise, daha da azdır.

Franco, Opus Dei'nin koruyucusu Bakan Amiral Carrero Blanco'nun isteklerine uygun olarak olayın üzerine gidilmesini engeller. 1 Ekim 1971'de kamuoyunca suçlu bulunan kişileri affeder." *(Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.96-97, 102)*

Franco hayatının son yıllarına doğru faşist, baskıcı bir ruh taşıdığını tekrar göstererek kurmuş olduğu faşist rejime muhalefet eden herkesi terörist ilan eden bir yasa çıkartır. Çeşitli ülkelerin yoğun tepkilerine rağmen çıkartılan yasayla beş kişi, kafalarına "çivi çakılarak" idama mahkum edilir. Franco'nun 39 yıl süren diktatörlüğü 20 Kasım 1975 tarihinde ölümüyle sona erdi.

Bu baskıcı diktatörün arkasında bıraktığı kan, faşist ideolojilerin bir topluma nelere mal olduğunun göstergesi oldu...

FAŞİST ÖRGÜTLENMELER

Faşist rejimlerin iktidara gelmesini ve iktidarı sürdürmelerini sağlayan en önemli faktör ise, terör ve baskı politikalarını ustalıkla uygulayan Faşist örgütlenmeler oldu. Her ikisi de ırkçı ve saldırgan ideolojiler olan Siyonizm ile faşizm arasındaki ilişki çeşitli terör örgütlerinin yapılanmasında da ortaya çıkmaktadır.

Faşizmin bir ülkeye tümüyle hakim olmasının en açık örnekleri olan Nazi Almanyası ve Mussolini İtalyası bu faşist örgütlenmelerin "altın devirlerini" oluşturdu. Her iki rejimde de, faşist felsefeyi tam olarak kabul eden ve uygulayan, çoğu hasta ruhlu insanlardan oluşan resmi terör örgütleri kuruldu. İlk karakteristik özelliklerini bu dönemde ortaya koyan bu örgütler, II. Dünya Savaşı'ndan sonra da dünyanın pek çok ülkesinde gerek yer altı örgütü gerekse siyasi parti olarak faşist ideolojiyi ayakta tuttular. Yine pek çok ülkede de Mossad'ın uzantısı olan "Kontrgerilla" sistemleri ile yakın ilişki içindeydiler.

Siyonistlerin "Faşist" Gerilla Örgütü: BETAR

Yakın tarihte Siyonistler tarafından kurulan ilk faşist örgüt "Betar"dır. Örgütü kuran ünlü Siyonist lider Vladimir Jabotinsky idi.

"Bir Rus yahudisi olan Jabotinsky, daha sonra gittiği İtalya'da faşist düşünce yapısını büyük ölçüde benimsemişti. Bu düşünceler doğrultusunda bir "Siyon ordusu" oluşturma fikrini geliştirdi.

Jabotinsky'ye göre, günümüz ahlak kuralları içinde çocuksu hümanizmin etkisi yoktur. Dünya siyasal yaşamını şekillendirecek manivelanın güç ve sadece güç olduğuna inanır. Ona göre, komşusu ne kadar iyi ve candan olursa olsun, ona inananlar aptaldırlar. 'Adalet, bileği güçlü olanın ve bu bileği büyük bir ısrarla isteklerini gerçekleştirmek için kullananındır' diyen Jabotinsky, çağın diğer sosyal Darwincileri gibi, bir milletin yaşamını baskı altına girmeden devam ettirebilmesi için güçlü ırki temellere sahip olması gerektiğini savunacaktır. 1913 yılında yazdığı 'Irk Üzerine' adlı makalesinde, dünya siyasal düşüncelerinde ırkçı düşüncenin temellerini atan A. Gobineau'nun ve 'Aryan' mitini Almanlara maleden H.S. Chamberlain'in fikirlerini nerede ise satır satır takip etmek mümkündür: 'Bir milletin muhtevası, milli karakterinin alfası ve omegası, onun fiziki kalitesinde, diğer bir deyişle, o milletin ırki kompozisyonunda aranmalıdır', der". *(Kutsal Topraklarda Siyonistler ve Masonlar, Mim Kemal Öke, sf.289)*

Felsefesini "güçlü olanın haklı olduğu" temelinde oturtan Jabotinsky, faşist karakteri sebebiyle daha sonraları "Vladimir Hitler" olarak anılmıştır. O dönemde İngilizlerin mandası altında olan Filistin'de çarpışmak üzere yarı askeri bir gençlik örgütü kurdu:

"Jabotinsky'nin bu bakış açısı ona siyasal rakipleri tarafından 'Vladimir Hitler' lakabını kazandıracaktır ki, Jabotinsky'nin İtalyan faşitleri ile ilişkileri bu suçlamayı doğrulayacak güçtedir. İngiliz mandası altındaki Filistin'de çarpışmak üzere Jabotinsky'nin kurduğu Betar adlı gençlik örgütünün simgesi "kahverengi gömleklerdir"... Sloganı ise 'Doğu için İtalya Düzeni'dir. 1935'te verdiği bir demeçte Jabotinsky, 'Biz bir Musevi İmparatorluğu istiyoruz. Akdeniz'de bir İtalyan İmparatorluğu olduğu gibi, Doğu'da bir Musevi İmparatorluğu olmalıdır' diyordu... Bu imparatorluk, Filistin'le birlikte Ürdün'ü de içerecek, Mısır'ı ve Irak'ı da kapsayacak sınırlara sahip olacaktı. Jabotinsky 1934'de İtalya'da Civitavecchia'da, bir askeri okul açarak, Filistin'de çarpışacak Siyon gerillalarını yetiştirmeye başlar. Mussolini'nin denetlediği bu birlikler İtalyan yardımı ile Filistin'e peyderpey sevk edileceklerdir." *(Kutsal Topraklarda Siyonistler ve Masonlar, Mim Kemal Öke, sf.290)*

Bu faşist-Siyonist örgüt, Filistin'de estirdiği terör havasıyla kendisinden bekleneni gerçekleştirdi. *Encyclopedia Judaica* Betar hakkında şu bilgileri veriyor:

"Betar Filistin'de, şebekeler halinde köylerde teşkilatlanmıştı. Betar bünyesinde Yirmiyahu Halpern tarafından bir eğitim kampı oluşturuldu. Kamplarda kendini savunma, sokak kavgaları, askeri taktikler ve silah kullanımı öğretiliyordu... Bazen Betar hareketleri, Tel Aviv sokaklarındaki çatışmalara dönüşüyordu." *(Encyclopedia Judaica, cilt 4, sf.714)*

Jabotinsky'nin kurduğu bu örgüt, SA'ları kurarken Hitler'e ilham kaynağı oldu. Hitler gibi Mussolini de Betar'dan etkilenmişti. Daha sonra İsrail'e Başbakan olacak olan Menahem Begin de Betar'ın liderlerindendi:

"Siyonizmin büyük oranda gizli tutulmuş olan tarihi, bir yığın lekeyle doludur. Mussolini, kara gömlekler giyerek, kendi Faşist çetelerine benzemeye çalışan Revizyonist Siyonist gençlik hareketi Betar'ın üyelerinden bölükler oluşturdu. Menahem Begin, Betar'ın Başkanı olduğunda Hitler çetelerinin kahverengi gömleğini tercih etti. Bu üniformayı gerek kendisi, gerek diğer Betar üyeleri tüm miting ve gösterilerde giyip birbirlerini faşist selamıyla selamladılar, toplantıları aynı selamla açıp kapadılar." *(Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, sf.50)*

Naziler'in Sokak gücü: SA (Sturm Abteilung)

Hitler'in "Kahverengi Gömleklileri" ya da diğer adıyla "SA"ları, faşist yapıyı tam anlamıyla uygulayan bir örgüt oldu. Almanca "Sturm Abteilung" (Fırtına Kıtaları) ismini taşıyan SA'lar, faşizmin temel karakterine uygun olarak, kültürsüz, kabadayı karakterine sahip, zalim, acımasız hatta sadist insanlardan seçiliyordu:

"SA'lar işsiz insanlardan, sokak eşkiyalarından, katillerden oluşuyordu." *(The Life and Death of Adolf Hitler, Robert Payne, sf.205)*

"SA, Hitler tarafından, 1921'de Münih'de kuruldu. Örgütsel dayanağı, yeni gelişen Nazi hareketinin saflarına katılmış serserilerdi." *(Ana Britannica, cilt 18, sf.564)*

"Başlangıçta SA üyelerinin çoğu, Weimar Cumhuriyeti'nin ilk günlerinde solculara karşı çarpışan eski askerlerin oluşturduğu silahlı çapulcu gruplardan (Freikorps) geliyordu." *(Ana Britannica, cilt 18, sf.564)*

SA'lar, Hitler'in fedaileri olarak hareket etmeye başladılar. Karşıt görüşlü politik gruplara saldırılar düzenliyorlardı:

"Hitler, SA'ların ordu disiplininden uzak olmalarını istiyordu. Onlar 'kanun tanımayan şok örgütleriydi!' Amaçları politikti; politik toplantıları bölüyorlar, Hitler'in korumaları olarak görev yapıyorlardı." *(The Life and Death of Adolf Hitler, Robert Payne, sf.168)*

"SA kolları terörist metodları kullanarak kalıcı bir seçim kampanyası yürütmek ve böylece hafif bir direnç gösteren demokrat muhalefeti zayıflatmak üzere tasarlanmıştı." *(The Order of Death's Head, Heinz Höhne, sf.62)*

"Üyeleri Mussolini'nin Kara Gömlekliler'ine benzer biçimde kahverengi üniformalar giyen SA, parti toplantılarını koruma, Nazi gösterilerinde önde yürüme ve siyasal karşıtlara fiziksel saldırıda bulunma gibi görevler üstlendi. Hitler'in 1923'teki başarısız Birahane Darbesi'nin ardından geçici olarak dağıldıysa da, 1925'de yeniden örgütlendi ve kısa sürede şiddet yöntemlerini yeniden uygulayarak genel ve yerel seçimlerde seçmenlere gözdağı vermeye başladı." *(Ana Britanica, sf.564)*

Çoğunluğu ruhsal dengesizlik içinde bulunan SA üyeleri liderlerine karşı anlaşılması zor bir bağlılık içindeydiler. Liderlerine büyük bir sadakatleri vardı:

"Kahverengi Gömlekliler, Hitler'i ruhani liderleri olarak görüp, sadakat gösteriyorlardı." *(All The Revolutions Devour Their Own Children, sf.329)*

"Pfeffer Von Salomon, 'Yüce SA lideri' olarak isimlendirildi, ve Almanya'daki tüm SA'ların komutanlığına getirildi." *(The Life and Death of Adolf Hitler, Robert Payne, sf.25)*

SA'ların yöntemi ise, tüm faşist örgütlenmelerde olduğu gibi terör ve işkence oldu. Sadist, zalim, insanlara acı vermekten hoşlanan bu güruh, pek çok baskı operasyonunda kullanıldı. SA'ların işkence yuvalarında ise akıl almaz vahşetler yaşanıyordu:

"Hitler'in yanında çalışanlardan birinin ifadesine göre, Berlin'de SA karargahı Hedemannstrasse'nin dördüncü katında gizli bir SA işkence odası bulunuyordu. Bulduğumuzda insanlar açlıktan yarı ölmüş durumdaydılar. İtiraf ettirmek için günlerce dar dolaplarda tutuluyorlardı, 'sorguya çekme, ya dövmekten ya da demir sopalarla ve kırbaçlarla aşağılanmaktan ibaretti' dedi. İçeri girdiğimizde bu yaşayan iskeletler pis kamışlar üzerinde iltihaplı yaralarıyla yan yana yatıyorlardı." *(Encyclopedia Judaica, cilt 4, sf.714)*

Hitler'in Faşist Ordusu:
SS (Schutz Staffel)

Nazilerin iktidara gelmesinde önemli rol oynayan SA'ların yanı sıra, Hitler, 1925'de kendisini korumakla görevli küçük bir birlik kurdu. Schutz Staffel,

"Koruyucu Kademe" olarak adlandırılan bu örgüt kısaca "SS" olarak anılmaya başladı.

Başlangıçta SA'lardan daha güçsüz bir örgüt olan SS'lerin başına geçen Heinrich Himmler, kurulduğunda 300 kişiden oluşan bu örgütü, Nazilerin iktidara geldiği 1933'e dek 50.000 kişiye çıkardı.

SA'lara göre ordu disiplinine daha yakın olan SS'ler zamanla SA'dan daha gözde hale geldiler. SA'ların disiplinsiz ve kontrolü güçleşen yapısı, Siyonist lobilerinin, daha disiplinli ve "kesin itaatli" olan SS'leri tercih etmelerine yol açtı.

Böylece SS'ler, Almanya'nın en büyük gücü haline geldiler. Doğrudan Hitler'e bağlı olan örgüt, faşist hedeflere uygun eylemlere girişti. Örgütün başındaki Heinrich Himmler, faşist felsefenin sadık uygulayıcılardan biriydi.

"Fanatik bir ırkçı olan Himmler, örgüte adayları, toplumun hangi kesiminden geldiklerine bakmaksızın, fiziksel kusursuzluk ve ırksal saflık ölçütlerine göre değerlendirerek kabul ediyordu. Parlak, siyah üniformaları ve özel nişanlarıyla (şimşeğe benzetilmiş rünik S harfleri, kurukafalı pazıbentler ve gümüş kamalar) SS'ler kendilerini, başlangıçta üstlerinde olan kahverengi gömlekli SA'lardan da (Sturmabteilung: Fırtına Kıtası) üstün sayıyorlardı." *(Ana Britannica, cilt 20, sf.9)*

Himmler, kendisine baş yardımcı olarak da Reinhard Heydrich'i seçmişti.

"Himmler ve başyardımcısı Reinhard Heydrich, Almanya'nın tüm polis kuvvetleri üzerinde denetim sağlayıp, örgütün sorumluluk ve etkinlik alanını genişleterek SS'lerin gücünü pekiştirdiler. Ayrıca özel askeri SS birimleri düzenli ordu sistemi içinde eğitildiler ve silahlandılar." *(Ana Britannica, cilt 20, sf.9)*

Acımasızlık ve sadist lidere körükörüne itaat SS'lerin temel özelliğiydi:

"SS'lere, insanların acı çekişi karşısında soğukkanlı kalmaları ve başka ırka nefret duymaları öğretilirdi. En önemli erdemleri, 'Onurun Sadakatindir' ilkesinden sapmaksızın Führer'e kesin boyun eğme ve bağlılıktı." *(Ana Britannica, cilt 20, sf.9)*

Mussolini'nin Faşist Ordusu: Kara Gömlekliler

Mussolini İtalyası'nın faşist örgütü ise, Hitler'in SA'larını andıran "Black Shirts" yani Kara Gömlekliler'dir.

"Kara Gömlekliler, Benito Mussolini'nin emrindeki silahlı Faşist İtalyan birlikleridir. İlk birlikler Mart 1919'da Swuodre d'Azrone (Action Squca) adıyla sosyalistlere karşı kuruldu. 1920'nin sonunda sadece sosyalistleri değil, Cumhuriyetçileri ve diğer organizasyonları da yok etmeye başladılar. Faşist birliklerin sayıları artıkça yüzlerce kişiyi de öldürdüler. 24 Ekim 1922'de, Napoli'deki Kongre'de, Mussolini'yi başa getiren meşhur Roma'ya yürüyüşü için bütün ülkeden silahlanmış Kara Gömlekliler toplandı. Bir sonraki yılın başında, 1 Şubat 1923'de, özel Kara Gömlekliler resmi olarak ulusal milise çevrildi." *(Encyclopedia Britannica cilt 2, sf.263)*

Tüm diğer faşist örgütler gibi, Kara Gömlekliler de, ülkede büyük bir terör havası estirdiler:

"Kara Gömlekliler, kısa bir süre içinde, politik bakış açısı ne olursa olsun faşizme karşı gelen herkesi 'Kızıl' kabul edip düşmanca davrandılar." *(Encyclopedia Americana, cilt 4, sf.45)*

Kara Gömlekliler, Mussolini iktidara gelmeden önce rakiplerini, faşist yöntemlerle ezmeye başladılar:

"Mussolini, birliklerini kendi mitinglerinde karşıtlarına karşı oy pusulasından çok silah ve bomba kullanacak paralı ve üniformalı savaşçılar olarak yetiştiriyordu. Bu şekilde kanunsuz silah bulundurmaktan dolayı Mussolini ve diğer 100 faşist, polis tarafından tutuklandı, fakat ertesi gün hükümet kararıyla serbest bırakıldı... Yenilgileri onları sosyalistlerin bir geçiş törenine bomba atmaya itti, birkaç küçük bomba da Milan'ın Kardinal Büyükelçisi ve Sosyalist Vali'ye paketlerle gönderildi...

"Mussolini'nin kendi koruyucusu da bu 'squadristi'lerdendi ve 1921'in sonlarına doğru emrinde 400.000 silahlı ve disiplinli adam bulunmaktaydı.

Mussolini'nin Kara Gömleklileri, maceracıların, idealistlerin, eski askeri memur ve askerlerin, alt ve orta sınıf kişilerin bir karışımıydı. Politik görünümde radikal milliyetçi idiler ve düşmanlarını itaatleri altına alarak güç kazanırlardı. Karşıtlarına ceza verici seferler düzenler ve etrafa dehşet saçarlardı." *(Mussolini, Denis Mack Smith, sf.65)*

Bu örgüt yalnızca faşist ruhu tatmin etmek ve rakipleri ezmek için oluşturulmuş, daha sonra da çürük bir ideolojik temele oturtulmuştu:

"Kara Gömlekliler, Mussolini'nin kozuydu. Diğer faşist gruplar gibi en başta mecburiyetten oluşmuş, daha sonra felsefesi yapılmıştı." *(Italy under Mussolini, William Bolitho, sf.55-59)*

"Mart 1924'te İtalya'nın birçok bölgesinde seçimler bir terör havasında geçti. Faşistler hak ettikleri karşı konulmaz zafer için şiddetin şart olduğunu vurguluyorlardı. Dışarıdan bakan şahitler bundan faşizmin göze çarpan özelliğinin kanunsuzluk olduğu sonucuna varıyorlardı." *(Mussolini, Denis Mack Smith, sf.67)*

Mussolini'nin iktidara gelmesiyle, Kara Gömlekliler tüm ülkede büyük bir ağ kurdular:

"Kara Gömlekliler bütün ülkeye garnizonlar halinde yerleştirildi. 4 Ağustos 1924'de Fascist Militia'nın bütün yeni üyelerine Majestelerine bağlılık ve sadakat yemini yaptırıldı." *(Italy Under Mussolini, William Bolitho, sf.55-59)*

Kara Gömlekliler, faşizmi finanse eden sermayedarlar tarafından destekleniyorlardı:

"Faşizmin destekçileri Kara Gömleklilere parasal ve diğer yönlerde yardım için birleştiler." *(Encyclopedia Americana, cilt 4, sf.45)*

Bu sermayedarların başında Amerika'daki banker J.P. Morgan geliyordu. J.P.Morgan bankerlik şirketi 1926 yılında İtalya'daki faşist Mussolini hükümetine 100 milyon dolar veriyordu. *(Mussolini and Fascism, John P. Diggins, sf.32)*

FAŞİZMİN YENİ GÖRÜNÜMÜ: NEO-NAZİLER

Son yıllarda Avrupa'nın hemen her ülkesinde ırkçı hareketler yeniden güç kazanmaya başladı. neo-Naziler, dazlaklar gibi isimlerle tanınan bu akımlar gerçekten de Nazilerin terör yöntemlerini aynen uygulamaktadır:

"Dün adları Naziydi, SS ve SA birlikleriydi. Sokaklarda terör estirerek demokrasi yanlılarını öldürdüler. 1932 yılında 'Heil Hitler' sloganıyla iktidara geldiler. 7 yıl sonra yüz milyon insanın öldüğü, yaralandığı II. Dünya Savaşı'nı çıkarıp, her yeri kan ve ateşe boğdular. Bugün kendilerine neo-Naziler diyorlar. Önce Asyalı göçmenlere, şimdi de Türklere saldırıyorlar. 1930'lu yıllardaki ağabeyleri gibi sokaklarda terör estiriyor, öldürüyor, yakıyorlar. Bu dazlakların, zaman geçirmeden hizaya getirilmeleri gerekiyor. Dünyada barış için bu artık şart oldu... Neo-Nazilerin Almanya'nın bir çok bölgesinde silahlı eğitim yaptıkları gençlik kampları var." *(Bugün, 24 Kasım 1992)*

Nazi özentilerinden, sokak serserilerinden, uyuşturucu müptelalarından, sapıklardan oluşan bu gruplar faşist karakterin tüm klasik özelliklerini de taşımaktadırlar. Kana ve şiddete olan düşkünlük temel özellikleri, "Olympia" isimli faşist örgüt ise, bunun örneklerinden yalnızca biridir:

"Kan, şeref ve fanatizm... Faşist Olympia Örgütü'nün üyelerinin bağlılık duydukları değerleri işte bu üç sözcükte özetlemek mümkün. Bugün örgütün 35 bin üyesi var. Ve hepsinin gözünde yükselme hırsı okunuyor." *(Tempo, 14 Temmuz 1991)*

Bu yeni faşistler, kendilerini eski benzerleriyle özdeşleştiriyorlar. Hitler'in, SS'lerin sloganlarıyla konuşuyorlar. "Saygıyla andıkları" bu faşist liderler arasında Franco da var:

"İspanya eski diktatörü General Franco'nun ölümünün 16. yılı nedeniyle Madrid'de bir araya gelen Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden neo-Nazi gruplar, ırkçılığı yansıtan simge ve pankartlarıyla gövde gösterisi düzenlendiler." *(Günaydın, 19 Kasım 1992)*

"Savaşçı atalara özenme" vasfı bu grupların da özelliklerindendir:

"İsveç'in başkenti Stockholm'de ırkçılık karşıtlarının, aşırı sağcı bir grubun gösterisini engellemeye kalkışması sonucu polisle göstericiler arasında çatışmalar çıktı. Olaylar, ırkçıların eski İsveç krallarından Demirbaş Şarl'ın ölüm yıldönümünü anma hazırlıkları sırasında meydana geldi." *(Günaydın, 3 Aralık 1991)*

Neo-Nazileri Örgütleyen Masonik Güç: Kontrgerilla

Neo-Naziler, aslında sanıldığı gibi kendi kendine oluşan bir hareket değildir. Bütün neo-Nazi grupları örgütlenmiş bir şekilde birbirleriyle bağlantılı olarak faaliyet göstermektedirler. Gizli toplantılarda faşist liderler stratejileri belirlemekte, bu hareketin elemanları gizli kamplarda eğitim görmektedirler.

Masonluğun sokak gücü konumundaki kontgerilla örgütü Gladio da işte bu aşamada devreye girer.

İtalya'nın ünlü gazetelerinden *Corriera della Sera* ve *La Republica,* geçtiğimiz yıllarda bu konuda çok önemli bazı bilgiler verdi. Neo-Nazilerin örgütlenmesini düzenleyen teşkilat, kontrgerilla örgütü Gladio idi:

"Özellikle Avrupa'da son yıllarda tırmanış gösteren ırkçı-faşist hareketlenmelerin ardında, 'Gladio' olarak da bilinen örgütün bulunduğu belirlendi. Gladio'nun, Avrupa'nın belli başlı ırkçı faşist örgütlerin liderleri ve ABD kökenli Klu Klux Klan temsilcileri ile belli aralıklarla toplanarak 'strateji ve eylem planı belirledikleri' iddia edildi.

Corriera della Sera ve *La Repubblica*'da geniş yer verilen iddialara şu ana kadar NATO yetkililerinden herhangi bir yanıt verilmiş değil.

İtalyan gazeteleri, NATO'nun gizli yeraltı örgütlenmesi Gladio ile Avrupa'da yeraltında faaliyet gösteren ve daha şimdiden aralarında Türklerin de bulunduğu çok sayıda insanın canına kıyan ırkçı örgütlerin İtalya'nın Verono kentinde toplantı yaptığını yazdılar. Bu iş birliğinin uzun süredir gerçekleştiğinin ve ırkçı örgütlerin, Gladio'nun belirlediği eylem stratejisi doğrultusunda hareket ettiğinin öne sürüldüğü haberlerde, gerçeklerin gün ışığına çıkmasına İtalyan Siyasi Polisi DIGO'nun düzenlediği bir operasyonun neden olduğu belirtildi.

Masiero, Verona'da Haziran ayında yapılan ve belirli aralıklarla Avrupa'nın çeşitli yerlerinde düzenlenen toplantıya, Fransa, Avusturya, Almanya, İsviçre ve İsveç gibi Avrupa ülkelerinde faaliyet gösteren faşist örgütlerin liderleri ile ABD kökenli Ku Klux Klan'ın temsilcisinin katıldığını söyledi. Halen büyük bir gizlilik içinde sorgulamasını sürdüren Giancarlo Masiero, toplantıda ırkçı terörist gruplara 'yeni dönemde' ulaştırılacak silah ve malzemenin, faşist militanların 'belli alanlarda uzmanlaştırılması' için verilecek eğitim hizmetinin ele alındığını da söyledi." *(Meydan Gazetesi, 21 Kasım 1991)*

"Gladio'nun ya da benzeri kontrgerilla örgütlerinin patronu kim?" sorusuna verilecek cevap ise, neo-Naziler, dazlaklar gibi faşist örgütlenmelerin de arkasındaki gücü ortaya çıkarır. Bu güç, İtalya'daki ünlü P2 Locası skandalında Gladio'yu yönettiği ortaya çıkan masonluktur. P2 skandalında ortaya çıkan tablo ise buzdağının ancak görünen kısmıdır.

Komünizm ve Sovyetler

Seksenli yılların sonuna dek iki kutuplu bir dünyada yaşıyorduk. İki birbirine zıt ideoloji dünya üzerinde "soğuk" bir savaşı sürdürüyor, kimi zaman söz konusu savaşın ısısı Üçüncü Dünya'nın uzak köşelerinde yükseliyor, silahlar konuşuyordu. Ama ne olduysa oldu, 1990'lara ayak basarken birden bire "komünist" kanat çöküverdi. Yıllardır "dünyayı tehdit eden" ideolojik ve askeri gücünün nasıl böyle aniden eriyebildiği ise akıllarda bir soru olarak kaldı.

Bu soru halen merak uyandırmaktadır. 10 yıl önce hemen herkes tarafından neredeyse "hiç sona ermeyeceği" düşünülen Soğuk Savaş nasıl böyle birden bitiverdi? Sovyetler'in kağıttan kaplan olduğu yıkıldıktan sonra anlaşıldı, peki o zaman on yıllardır bu "iki kutuplu dünya" nasıl varlığını sürdürebilmişti? Bu sorunun cevabı belki de "dünyanın resmi tarihi"nin biraz incelenmesiyle daha iyi anlaşılabilir.

Kitabın diğer bölümlerinde Ortadoğu'nun, faşizmin ve diğer pek çok önemli konunun göründüğünden daha farklı olabildiğine tanıklık ettik. Acaba aynı şey komünizm ve Soğuk Savaş için de söz konusu mu? Yıllardır tüm dünyayı tedirgin eden Soğuk Savaş, acaba göründüğünden farklı bazı ilginç hesapları içeriyor muydu?

Bunun için önce şu soruya cevap vermek gerek: Soğuk Savaş taraflar için –özellikle Batı içinde yer alan belli gruplar açısından- gerçekten tehlikeli ve tedirgin edici miydi? Bu gruplar, iki kutuplu dünyadan ne kadar rahatsız oluyorlardı ya da oluyorlar mıydı? Bu soruya gazeteci yazar Mehmet Ali Birand'ın öne sürdüğü bir düşünceyle ışık tutalım:

"Batı, Sovyetler Birliği'nin dağılışından bu yana kendine yeni bir düşman arıyor. Komünizm son derece yararlıydı. Tek başına, değişik ideoloji, değişik din veya renkteki insanı kolaylıkla birleştirebiliyordu. "Komünizm geliverir" dendi mi, herkes anlaşmazlıklarını içine atar ve ortak bir hedefe doğru birleşirlerdi. Şimdi komünizm tehlikesi bitince adeta düşmansız kalındı. Yeni bir düşman, yeni bir cepheleşme aranır oldu." *(Mehmet Ali Birand, Sabah, 13 Mart 1993)*

Evet, komünizmin varlığı Batı için -özellikle bundan menfaat sağlayan bazı gruplar için- öyle büyük bir tehlike değildi. Tam tersine büyük bir avantajdı. Doğu ve Batı arasında gerçekleştirilen silahsız savaşın ne uğruna yapıldığının düşünülmesi, bu avantajın ne yönde olduğunu bize açıklayacaktır. Sözde ABD ve Sovyetler iki zıt ideolojinin savaşını veriyordu. Birisi "özgürlük ve demokrasi" diğeri "proleterlerin ve ezilenlerin hakları"nı savunur görünüyordu. Ama "icraat"a bakıldığında -çoğu insan için- bu idealist sloganların hiç de önemli olmadığı anlaşılıyordu.

Sovyetler, Doğu Bloku ülkelerini ya da Afganistan'ı proleterleri korumak için mi işgal etmişti? 60 milyon "rejim aleyhtarı"nı, "halk rejimi sosyalizm" için mi öldürmüştü? Liderleri hiç de Marxist teoride söylendiği gibi, devleti feshedip yönetimi halka bırakmaya niyetli değildiler. Diktatörlük, proleteryanın değil, komünist partili yönetici elitlerin diktatörlüğüydü. Türk solunun ünlü isimlerinden

M. Ali Aybar, "Leninist Parti, Burjuva Modelinde Bir Örgüttür" adlı kitabında, Sovyet sisteminin, hiç de "işçi sınıfı"nı iktidara getirmediğini, tam tersine "burjuva" benzeri bir tür yönetici elit kadrosunun despot rejimi haline geldiğini ayrıntılarıyla anlatır.

Bu sorulara kolayca "hayır" cevabı verebiliriz. Bu durumda karşılaştığımız gerçek, on yıllar boyu sürdürülmüş olan Soğuk Savaş'ın, ideolojik temellere ve "idealist" yaklaşımlara dayanmadığıdır. Bu ideolojik karşıtlık, iki ülkenin halkları için ya da diğer ülkelerin ateşli Amerikan ya da Sovyet taraftarlarının bir kısmı için geçerli olabilir, ama süper güçlerin lider kadrolarında yer alan bir kısım insanlar için söz konusu değildir. Söz konusu Amerikan ya da Sovyet yönetici elitlerin hesapları, ideoloji üzerine değil, "çıkar" üzerine olmuştur.

Bu sihirli kelimeyi "çıkar"ı inceleyelim. Yine bir soru soralım. "Çıkar" kimin çıkarıdır? Şunu kesin olarak söyleyebiliriz ki, bu "çıkar" kesinlikle sokaktaki adamın çıkarı olamaz. Vietnam Savaşı'nın ya da Afganistan'ın işgalinin ABD ve Sovyet toplumları için, oğullarını kaybetmek ya da en azından ekonomik sıkıntı içine düşmekten başka hiçbir sonucu olamazdı. Vietnam Savaşı, örneğin, ABD'li silah tüccarlarının çıkarlarına uygundu. Her iki kutupta da yönetici elit içinde yer alan bazı çevreler, ellerindeki propaganda araçlarını da kullanarak –Sovyetler'de resmen ve tümüyle ABD'de ise örtülü bir biçimde ve büyük ölçüde bu propaganda araçları yönetici elitin güdümündeydi– çıkarları doğrultusunda uyguladıkları eylemleri süslü ideolojik sloganlarla destekler ve meşrulaştırırlardı. Söz konusu insanlar, yalnızca "yolcu" politikacıları değil, hatta onlardan daha çok, çeşitli örgütlenmeler ve güç merkezleri sayesinde "hancı" haline gelebilmiş kişileri içeriyordu. Bu sisteme karşı çıkan Başkan Kennedy'nin uğradığı son bu yönden düşündürücüdür.

Bu noktadan biraz daha ileri giderek, her iki blokun da yönetici elitlerinin –ideolojileri ciddiye almadıkları gerçeğini de göz önünde bulundurarak– bir anlamda bir anlaşma içinde bulunduklarını düşünelim. Her iki blokun da politik dengeler ne kadar gerginleşirse gerginleşsin, herşeye rağmen 'detant'ın (yumuşamanın) zedelenmeyeceği'ni özellikle belirtmeleri dikkat çekiyordu. Çünkü detant, politik yumuşamanın değil, ekonomik yumuşamanın adıydı. Bu da "çıkar" anlamına geliyordu. Kimi Batılı şirketlerin –her iki tarafında yönetici elitleri için karlı olan– Rusya'daki yatırımlarının zarar görmemesine özellikle dikkat ediliyordu. Sanki iki taraf arasında yazılı olmayan fakat "fiili durumla" kendini belli eden bir anlaşma vardı.

Sonuçta her iki tarafın yönetici elitlerinin "çıkar" gibi ortak bir hedef peşinde iken, "çıkar"larının örtüşmesi ve bunun sonucunda görünmeyen bir ittifak uyguladıkları gibi bir düşünce öne sürebilir. Bu haliyle, yalnızca mantıksal bir varsayım olan bu düşünce ilerleyen satırlarda ele alınacaktır.

İki blokun yönetici elitleri arasında bir çeşit ittifak olduğu düşüncesi, acaba realiteye uygun mu? Bu soruya çoğu kimse ilk başta olumsuz cevap verebilir. Dünyanın "resmi tarihi", dünyanın yönetimini paylaşanlar tarafından yazılır ve telkin edilir. Bu nedenle, Sovyetler ve ABD'nin, hatta daha ileri gidersek kapitalizm ve sosyalizmin arasında bir çeşit "ittifak" olabileceği düşüncesi, genel kabul gören

doğrulara çok terstir. Bu bölümde, söz konusu "telkin edilmiş kabul"lerin dışına çıkarak bu konuyu incelemeyeceğiz.

Elbette böyle bir ittifakın olabilmesi için, kapitalist ve sosyalist liderlerin –tabii hepsini kastetmiyoruz– arasında görünmeyen bir bağ olması gerekiyor. Gizli ve dışa kapalı, yalnızca kendi üyeleri arasında tam mahiyeti bilinen bir örgütlenme bunu sağlayabilir. Bu örgüt masonluktan başkası değildir.,

Karl Marx'ın Bulanık Görüntüsü

Marx, "sosyalizmin babası", sömürülen işçi sınıfının en büyük "koruyucusu", materyalizmin ateşli savunucusu ve dinin de en büyük düşmanıydı. "Proleterler"e sözde bir yeryüzü cenneti vaat ediyordu. Şartı ise insanlarının din ahlakını tamamen göz ardı etmeleriydi. Bu konuda, aslında kapitalist Batı görüşüyle ortak bir noktada, "din dışı"lıkta birleşiyordu. Sosyal bilimci Karl Popper bile Marx ile Eski Ahit (Tevrat) arasındaki paralellikten sözeder. Marx son derece dindar bir Musevi aileden gelmesine rağmen, tüm bu mirasa yüz çevirmiş ve dini reddetmişti. Marx'ın geçmişine bakmak bu tezleri doğrulayacak bilgileri verir:

"Marx, Batı Prusya'da Yahudi bir ailenin oğlu olarak doğmuştur. Babası Heinrich'in esas adı Hirchel Ha-levi ve bir Talmud öğrencisi, dedesi ise haham. Marx'ın yazdığı ilk makale Yahudi sorunlarıyla ilgili. Marx'ın ailesi birkaç nesildir Talmud öğrencisi, Hirchel'in erkek kardeşi Truer'in başhahamı, Heinrich Marx, Hanrietta Pressburg adında Nijmegen'li bir hahamın Macar kökenli kızıyla evleniyor." *(Encyclopedia Judaica, cilt 11, sf.1071-1074)*

Ancak ne ilginçtir ki Yahudi inancını reddeden Marx, bu inancın içindeki dejenere bir öğretiden, yani Kabala öğretisinden etkilendi:

"Marx'ın yabancılaşma ve özgürlük teorileri sürgünden bir dönüş gibi, Lurianic Kabala gibi anlaşılmalıdır. Fishman, Marx'ın sosyal gerçek anlayışında Yahudiliğe dayalı bir yan bulduğunu ortaya koydu." *(Jewish Chronicle, 10 Nisan 1992)*

Yahudi dinini reddeden Marx, koyu bir din düşmanı oldu. Olayın bir de "metafizik" boyutu vardı. Kabala'dan esinlenen Marx'ın, bunun sonucu olarak "satanizm" (şeytana tapınma) ile de ilginç bağlantıları vardı:

"Gençlik dönemlerinde, Berlin Üniversitesi'nde Karl Heinrich Marx, kin duygusunu depreştiren çok tehlikeli törensel bir tür satanizme ilgi gösterdi. O günden sonra yazdığı şiirleri 'Oulanem'e adadı. 'Oulanem' şeytan için kullanılan mistik bir isimdi." *(The Keys of This Blood, Malachi Martin, sf.200)*

Marx'ın karanlık yönleri bunlarla sınırlı değildir. Sosyalizm-kapitalizm birlikteliğinin ilk örneği belki de Marx'tır. Çünkü, garip ama gerçek, ateşli burjuvazi düşmanı Karl Marx, İngiltere'nin en büyük "burjuva"sı Yahudi banker Rothschild ve benzeri kişilerle ilişki içindeydi.

"Marx'ın ekonomik görüşleri City of London'daki banka kuruluşlarının ve özellikle The House of Rothschild (Rothschild Bankası)'in görüşleri ile tamamen uyumlu idi, Karl Marx'ın Moskova'da değil, Londra'da ortaya çıkmış olmasının bir rastlantı olmaması gibi. Rothschildlar tarafından, Çar'ın Avrupa ve New York bankalarında bulunan 1 milyon dolarının getirilmesinin Bolşeviklerin zaferindeki

payı da bir rastlantı değildi. Marx'ın, Jenny von Westphalen'le olan evliliği aracılığıyla İngiliz aristokrasisiyle olan yakın ilişkisini de çok az kişi bilir." *(The World Order, A Study in Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.48)*

Bunun yanı sıra Marx, devrin mason locaları ile de yakın iş birliği içindeydi. Almanya'da Adam Weishaupt'un örgütlediği **"illümine" masonların kurduğu "Bund der Gerechten" (Doğrular Birliği) Marx'ın ilişki içinde olduğu loca idi**. Bu locanın ismi daha sonra "Bund der Kommunisten"e dönüştü. **Marx ve Engels Komünist Manifesto'yu bu loca için kaleme aldılar.** Manifesto'nun 20 yıl boyunca yazar ismi olmadan çıkmasının nedeni buydu.

"Komünist Derneği'ni yöneten illümine masonlar Karl Marx'dan Bavyera İllümineleri'nin programını bir manifesto şeklinde hazırlamasını istediler. Marx, 1847 Aralığı'nda çalışmalarına başladı. Çalışmanın adı da Komünist Manifesto oldu. Marx'ın burada yaptığı, Bavyera İllüminelerinin kurucusu olan Adam Weishaupt tarafından 70 yıl önce geliştirilen devrimci prensip ve programları gün ışığına çıkarıp düzenlemekti." *(Le Pouvoir Occulte, Fourrier du Communisme, Jacques Bordiot, sf.102, 103)*

"Komünist Manifesto'yu hazırlayan üçüncü kişi de yine Yahudi bir aileden gelen Jean Laffite idi... Gerçekte Komünist Manifesto'nun başlangıcı üç zengin burjuvaya dayanıyordu, Marx, Engels ve Laffite". *(Le Pouvoir Occulte, Fourrier du Communisme, sf.120-131)*

"Burjuvazi örgütü" olarak nitelendirilen masonluğun, Marx'ın ardından komünizmin yayılması için gösterdiği gayret de ilgi çekiyordu. Bu durum, ister istemez Paris Komünü'nde "kahramanca çarpışan" loca üyelerini akıllara getiriyordu.

Anarşist Komünizmin Kurucusu: Joseph Proudhon

Komünist felsefenin gelişmesinde Marx'ın yanı sıra, başka ilginç kişiler de vardı. Bunlardan biri "anarşist komünizm"in kurucusu Proudhon'dur.

Proudhon, anarşist bir bireyciydi, geliştirdiği kuram ve doktrinler 'Anarşizm' diye tanındı. Proudhon fikirlerini, "Anarşi, bugünkü toplumların, hiyerarşik ilkel toplumların var oluş şartıdır" diyerek ifade etmekteydi. *(Meydan Larousse, cilt 10, syf. 349).* 1840 yılında yayınlanan ünlü kitabı "Mülkiyet Nedir?" anarşist komünizmin temel kaynağı oldu.

"Proudhon, zamanın tüm sosyalist önderleri gibi masondu" *(Le Nouvel Observateur, France 30 Ocak – 5 Şubat 1987 – Le Crapouillot, Yeni Dizi, no:49, Paris 1979)*

Fikir alış verişinde bulunup yardımlaştığı çevresi de hep masondur. 1843-46 yılları arasında Paris'te Martin Nodand masondu *(Mülkiyet Nedir? Kronoloji Bölümü, sf.10)*, Bakunin de masondu. *(Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Liou, sf.102)* Her ikisi de Karl Marx ile sık sık görüşüp birlikte olmuşlardır. Marx, "La Sainte Famille" adlı eserinde "Mülkiyet nedir?" i ve Proudhon'u uzun uzun övmüştür.

Proudhon, 1848'de mason olan Fransa Kralı Napoleon Bonaparte *(Masonluk Üzerine, sf.10)* ile tanışıp sürekli görüşmeye başlamıştı; hatta çevresindekiler Proudhon'u, Napoleon'un ajanı olarak nitelendiriyorlardı.

Proudhon'un ortaya attığı bu sapkın sistem, yani ANARŞİZM, kişi üzerindeki her türlü otoritenin reddidir. Bu otorite özellikle din ve ahlak öğretileri ve devlettir. Proudhon'a göre, hakim sınıfın maşası olan devlet, en kısa zamanda yıkılmalı, yerini halkın tümünü temsil eden bir rejime bırakmalıdır ve bu rejim de komünizmdir. Devletin yıkılması için asıl yöntem kanlı ihtilallerdir. Tıpkı Fransız, Rus ve Alman ihtilallerinde olduğu gibi. Ayrıca din ve ahlak öğretileri diye adlandırdığı kıstasların da kişilerin özgürlüğünü engellediğini savunmuştur. Bu yüzden devlet gibi, dini ve ahlakı da reddetmiştir.

Oysa bu değerlerin hiçbiri insan üzerinde otorite kuran unsurlar değil, tam tersine insanın huzur ve güvenliği için şart olan öğelerdir. Devletin, ahlaki değerlerin ve en önemlisi de din ahlakının olmadığı bir ortam, sürekli kaosun hakim olacağı bir ortamdır. Kaos ise insanlığa hiçbir zaman fayda getirmez.

Rusya'daki Komünizmin İlginç Öyküsü

Komünist ihtilal, Marx'ın öngördüğünün tersine, gelişmiş Batı'da değil, tarım toplumu olan Rusya'da gerçekleşti. Bir diğer deyişle "gerçekleştirildi". Çünkü olayın sosyolojik faktörlerinin yanı sıra çok önemli politik faktörleri vardı. Bu faktörlerin başında, Rus ihtilalinin altyapısının büyük sermaye sahipleri tarafından gerçekleştirilmesi geliyordu.

"Banker Jacop Schiff'in özel ajanı George Kennan 19. yüzyılın ikinci yarısında Rusya'yı gezerek komünist ihtilalcilere para ve silah sağlamıştı. Kennan ayrıca 1905'teki Rus–Japon Savaşı'nda (savaştaki Rus yenilgisi ihtilale ortam sağladı)

Japonlara finansman sağladı. 1915'te New York'ta American International Corporation– AIC (American Uluslararası Şirketi) kuruldu. Şirketin asıl hedefi, önceden Schiff ve diğer bankerlerce desteklenen Bolşeviklere finansal yardım sağlamaktı. Bu yeni firma S.P. Morgan, Rockefellerlar ve National City Bank tarafından kurulmuştu. Yönetim Kurulu Başkanı National City'nin eski Başkanı olan Frank Vanderlip'ti. Kendisi 1910'da Federal Rezerve Kanunu'nu yazan grubun da üyesiydi. Yöneticileri; Pierre Du Pont, Kuhn & Loeb & Co.'den Otto Kahn, Başkan George Bush'un büyük babası George Herbert Walker; N.Y. Federal Rezerve Bankası Başkanı William Woodward; Loeb Union Pacific Demiryolları'ndan Robert S. Lovett; Perey Rockefeller, John D. Ryem, A. Stillman, A.P. Wiggin ve Beekman Winthroop'tu.

1928'de AIC yöneticileri arasında Perey Rockefeller, Pierre Dufont, Kuhn&Loeb Co.'den Elisha Walker ve Lazara Freres'den Frank Artschul vardı. Komünistlere yardım programında AIC, büyük ölçüde Morgan Guaranty Trust ile iş birliği yaptı. 1903'te Guaranty Trust'ın yöneticileri; First National Bank'ın kurucusu George F. Baker; Rothschildlerin temsilcisi August Belmont; Union Pasifik Demiryolları kurucusu E.H. Harrimon; ABD eski Başkan Yardımcısı Levi Morton; John D. Rockefeller'in Standart Oil'da ortağı olan Henry H. Rogers: H. Mc. Twobly ve Frederick W. Vanderbilt idi.

Hiç kimse bu büyük bankacıların 'anti-kapitalist' bir komünist ihtilali finanse edeceğini tahmin edemezdi. Ama aynen böyle oldu. Aynı kişiler Woodrow Wilson'un seçim kampanyasını da finanse ettiler. Wilson, Paris Barış Konferansı'nda: 'ABD'de Bolşevizme yakın kişiler vardır, çünkü bu rejimle istedikleri birey modelini oluşturmak için bir fırsat doğmuştur' diyordu. Wilson'un bahsettiği bu kişiler Morganlar ve Rockefellerlar'dı." *(The World Order – A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.64, 65)*

Bu anlaşılması zor ilişkide Rothschild, Schiff, Rockefeller, Morgan gibi isimlerin geçiyor olması ister istemez "Siyonizm faktörü"nü akla getirmektedir. Olayı bu yönüyle incelediğimizde ise ilginç başka bilgilere rastlarız.

"Yahudiler, Bolşevizmin ve Sovyet rejiminin kuruluş yıllarında çok önemli rol oynamışlardır. Komünizmin Rusya'da ve daha sonra Avrupa'da yaptığı atakta, Yahudiler Sovyet reji minin yerleşmesinde büyük pay sahibidirler" (*Encyclopedia Judaica, cilt 5, sf.792)*

Bu "faktör"ün en önemli temsilcilerinden biri Parvus Helphand'dır. Asıl adı Israel Helphand olan Yahudi yazar, 1904 Rus–Japon Savaşı'nın olacağını 1895 yılında yazmış ve bu savaşın Rus devrimiyle sonuçlanacağını ileri sürmüştü. Parvus, daha sonra da komünist harekete aktif destek verdi.

Seküler Yahudiler, komünist düşünceyi yaymak için Rusya'da çeşitli organizasyonlar kurdular. Bunların en önemlileri The Bund (Yahudi İşçi Partisi), The Farejnikte ve Po'alei Zion idi. *(Encyclopedia Judaica, cilt 5, sf.797)* Bunlardan özellikle The Bund, komünizmin gelişmesinde önemli rol oynadı. Daha sonra Lenin'in önderliğinde devrimi gerçekleştirecek olan Rus Sosyal Demokrat Partisi'ne katıldı.

"1905-1906 yılları arasında Bund bir çok konuda Bolşeviklerle beraberdi. Bund onların yardımı sayesinde Sosyal Demokrat Parti'nin Stockholm'deki kongresinde bütün Rus organizasyonlarının arasına döndü" *(Encyclopedia Judaica, cilt 4, sf.1501)*

Komünizmin Yahudilikle olan bağlantısı hakkında o dönemde ilginç tezler üretiliyordu:

"A. Lunacharsky dinle ilgilenen bir kişiydi. Kitab-ı Mukaddes'in, özellikle peygamberlerin devrimci yanları olduğunu ve Tevrat ile işçi dini arasında bağlantı olduğunu söylüyordu. Maxim Gorki ise antisemitizmi kınıyordu. Gorki, Siyonizm konusundaki pozitif düşüncelerini ilk olarak 1902'de kaleme aldı. 1906'da Bolşeviklere katıldığında kitabını tekrar yayınladı. Yahudi etniklere yardımı ve onları güçlendirmeyi savunuyordu." *(Encyclopedia Judaica, cilt 5, sf.796)*

Komünist İhtilalin Kapitalist Finansörleri!

"Hiçbir ihtilal teşkilatsız ve parasız gerçekleştirilemez. Sömürülen yoksul kitleler bunlardan birincisini kısmen sağlar, parayı ise asla! Sermaye sahipleri ise her ikisinin de üstesinden gelirler." *(Gary Allen, Sermaye ve Sosyalizm, sf.96-97)*

İhtilalin finansman gibi çok önemli bir sorununun kimler tarafından halledildiği incelendiğinde yine garip tablolara, sosyalizm-kapitalizm arasındaki ilginç birlikteliklere rastlanır:

"ABD'nin Rusya Büyükelçisi'nin, Dış İşleri Bakanlığı'na gönderdiği telgraf:

Dosya No: 881.00/288

Rusya'daki Büyükelçi (Francis)den Dış İşleri Bakanı'na.

Petrograd, 19 Mart 1917, saat 09:00 (20 Mart saat 18:00'de alındı)

Asayiş berkemal, Çar ve Çariçe'nin tahtı terk etmelerinden sonra Dük Mikhail gibi tahtta hak iddia edecek kimselere ve bu tür girişimlere karşı her türlü tedbir alınmıştır. Geçici hükümetin paraya acilen ihtiyacı olduğu için, İngiltere Rusya'ya mali yardımda bulunmuştur ve bütün müttefikler yeni hükümeti tanıyıncaya kadar da muhtemelen yardıma devam edecektir. Acil bir yardım çok yerinde olur. Şimdi Amerika'dan gelecek bir mali yardım ise en iyisi olurdu. Bu ihtilalin başarılı olması, Yahudiler için çok önemlidir. Şayet Yahudiler bu şekilde mesafe katederlerse, bu hususta gizliliğe titizlikle uyulması lazım gelecektir. Aksi takdirde ihtilal, burada sayıları bir hayli kabarık olan Yahudi aleyhtarlarının muhalefetini uyandıracak bir safhaya girebilecektir. FRANCIS" *(Henry Coston, Lectures Françaises, Numero Special, Nisan 1963)*

Rus İhtilali'nin gerçekleştirilebilmesi için dev boyutlarda para harcandı. Küçük bir grubun koca bir devleti ele geçirebilmesi şüphesiz büyük ölçüde maddi güce dayalıdır. Üstteki telgrafta ifade edilen hayati öneme sahip bu parayı kimler vermişti? Rus devriminin maddi desteğini sağlayanlar dünya çapında faal büyük Yahudi bankerlerdi. Bunların başında ihtilalde en az Lenin kadar rolü olduğu söylenen Jacob Schiff geliyordu.

"Roger Lambelin ile O. Pettrovsky gibi yazarlar da I. Dünya Savaşı'ndan önce, Amerika'da, Yahudi bankerler tarafından, Rusya'daki devrimci faaliyetleri,

propagandaları desteklemek amacıyla bir ortak fon kurulduğunu yazıyorlar. 1917 baharında ise Jacob Schiff, devrime verdiği parasal destekle Çarlık rejiminin devrilmesinde en büyük payın sahibi olmakla övünüyordu." *(Czarism and the Revolution, Arsene de Goulevitch, sf.10)*

Lenin ve arkadaşlarına para yağdıranlar arasında Warburg ailesi ve ihtilalin "kahin"lerinden olan Yahudi asıllı Parvus da vardır.

"Lenin ünlü mühürlü vagon içerisinde yola çıkarıldı. Beraberinde 5-6 milyon dolar tutarında altın para bulunduruyordu. Bu işi yapanlar, Alman yüksek makamları ile Max Warburg ve bütün hayatı boyunca Sosyalist olan Alexander Helphand'dır. A. Helphand çok zengin biriydi ve Parvus takma adını kullanırdı. *(Sermaye ve Sosyalizm - Orijinali: None Dare Call It A Conspiracy, Gary Allen, sf.90-91)*

İhtilalin finansörlerinin sayısı oldukça kabarıktır. Bunların hepsi de uluslararası Yahudi bankerlerdi:

"Yahudi Schiff'in Bolşevik İhtilali'ndeki rolü, müttefik haber alma servislerince iyi bilinmektedir. Bu noktadan hareketle Bolşevizmin bir Yahudi hareketi olduğunu söyleyenler vardır... Daha sonraları ortaya çıkarılan belgelerle, ihtilalin daha başka uluslararası bankerler yanında, Schiff, Warburg ailesi, Rockefellerlar ve Morganların desteğiyle gerçekleştirildiği anlaşılmıştır. Belgeler, Morgan kuruluşlarınının da Kızıl İhtilal için en az bir milyon dolar harcamış olabileceğini göstermektedir...

Bolşevik İhtilali'nin diğer büyük parasal destekçisi de Lord Alfred Milner adlı İngilizdir. Milner, 'Round Table Groups' adlı gizli bir örgütün organizatörü ve başıdır. Bu örgüt, Lord Rothschild tarafından desteklenmektedir." *(Sermaye ve Sosyalizm - Orijinali: None Dare Call It A Conspiracy, sf.92-93)*

Uluslararası Yahudi örgütü B'nai B'rith ve İskoç riti localarının da aktif desteği söz konusuydu:

"B'nai B'rith Çarlık aleyhtarı isyankarlara silah sağladı. Böylece **B'nai B'rith, 1905 Rus İhtilali'nde aktif bir rol oynadı.** Bu hareket nedeniyle ünlü Amerikan Yahudileri Bolşevik olmakla itham edildi. Kuhn, Loeb Company sahibi Warburg ailesi Lenin'i ve Troçki'yi finanse etti; baba oğul 'Bolşevik ajanları' Yahudi Julius ve Armand Hammer ABD Komünist Partisi'ni kurdu ve Amerika'da Bolşevik hareketini yayarak 1917 Sovyet İhtilali'nden sonra ülkede on yıl geçirdi. Aslında Çar'ın devrilmesi ve Rusya'da Bolşeviklerin başa geçmesiyle İskoç riti tarafından oluşturulan hedefler gerçekleştirildi." *(The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Rewiev, sf.27)*

Rus İhtilali'nin en büyük rolünü Lenin'in liderliğinde 1898 yılında kurulan Rus Sosyal Demokrat Partisi üstlenmiştir. Bu parti 1903 yılında Bolşevik ve Menşevik isimli iki gruba ayrılır. Bolşevikler, ki devrimi yapacak olanlar onlardır, komünizmin devrim yoluyla Rusya'ya gelmesi gerektiğini savunurken, Menşevikler aynı sonuca ihtilalsiz de ulaşılabileceği tezini savundular. Menşevik kanadın gücü kısa sürede azalarak önemini yitirdi. Bolşeviklere gelince;

"Bolşevik grubunun (1912-13'de Bolşevik Partisi oldular), organizasyonu ve propagandasının oluşumu sırasında birçok Yahudi aktif rol oynamıştır. Bu Yahudilerin sayıları 1917 Şubatı ile Ekimi arasında Rus devriminde hızla yükseldi." *(Encyclopedia Judaica, cilt 5 sf. 794)*

Yahudilerin bu denli etkili oldukları parti, Yahudilik konusunda kendisini ortaya koydu.

"Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin III. Kongresi'nde Lenin, işçi Yahudiler için özel bir başlangıç konuşması yaptı. 1900-1906 arasında Lenin Yahudilik konusunda kendisini şöyle tanımlamıştır: Antisemitizm, asimilasyona karşı Yahudi milliyetçiliği, Sosyal Demokrat Parti ve Bund arasındaki ilişki." *(Encyclopedia Judaica, cilt 5 sf. 794)*

Rus Sosyal Demokrat Partisi, dışarıdan aldığı destekle birlikte ihtilale doğru yürümeye başladı. Ülke içinde giderek artan hoşnutsuzluklar, İmparatorluk hükümetinin parlamento rejiminin kurallarına uymayı reddetmesi, reformların yavaşlığı gibi sebeplere 1905 Rus-Japon Savaşı da eklenince, ihtilalin ilk temelleri atılmış oldu. Alman ve Amerikan Yahudi bankerlerinden oluşan Kuhn Loeb And Co. grubu Rus Çarlığı'ndaki her türlü devrimci düşünce ve faaliyeti destekleyen başlıca kuruluştu. Rus-Japon Savaşı, uluslararası şirketler grubunun Yahudi Başkanı Jacob Schiff'e Çarlık hükümetine birkaç darbe vurmak fırsatını verdi. "Amacımız elimize fırsat geçtikçe Rusya'ya verebileceğimiz en ağır zararı vermektir" diyen Schiff, savaş boyunca Rusya'yı çökertmek için Japonlara 200 milyon dolar para yardımında bulundu. Ayrıca Kuhn Loeb ve şirketleri Japonların dışarıdan yaptıkları borçlanmaları üzerine aldı.

Japonya karşısındaki bozgundan sonra Rusya'da monarşinin itibarı iyice azaldı. Muhalefet, İmparator'dan liberal, sosyal ve parlamenter bir rejim kurulmasını istedi. İhtilal Petersburg'da 22 Ocak 1905'te (Kanlı Pazar) işçilerin ve bazı askerlerin ayaklanmalarıyla başladı. Olaylar kanlı bir şekilde bastırılınca, Bolşevikler kendiliğinden başlayan bu ayaklanmanın yönetimini ele geçirmeyi denediler. Petersburg'da 'Merkezi İşçi Sovyeti' kuruldu. Genel grev tehdidi karşısında Çar, 30 Ekim tarihli bildirisiyle bir Duma (meclis) seçilmesine izin verdi. İhtilal bastırılmıştı ama Troçki'nin bir "genel prova", Lenin'in de 'halkın yeni bir iktidar denemesi' diye adlandırdığı olay gerçekleşmişti. Gerçekten de asıl amacı genel bir prova niteliği taşıyan 1905 Hareketi'nden, devrimi gerçekleştirecek olanlar gereğince yararlandılar.

Schiff'in faaliyetleri I. Dünya Savaşı sırasında meyvelerini verdi. İhtilalci olanlar, cephede savaşanların morallerini bozmak ve cephe gerisindeki hoşnutsuzlukları kışkırtmak suretiyle Rus şehirlerinin banliyölerinde karışıklıklar çıkarmayı başardılar. Propogandaları ihtiyat askerleri arasında da iyi sonuçlar verdi; ihtiyat askerlerinden meydana gelen bir alay cepheye gitmemek için isyan etti. Bu isyan Çarlık rejiminin yıkılmasına yol açacaktı. Başkent halkı, 4 Mart'ta fırınları yağmaladı. 7 Mart'ta kısmen grev başladı ve 9 Mart'ta işçilerin de katılmasıyla siyasi bir nitelik kazandı. Savaşın bitirilmesi ve hükümetin değişmesi isteniyordu. 8 Mart'da grev genelleşti. Hareketin bu kadar çabuk yayılması karşısında şaşıran

sosyalist liderler işçilerden ihtiyatlı olmalarını istediler. Fakat 11 Mart'ta askeri birlikler de ayaklanınca başarı elde edilmiş oldu. İmparatorluk hükümeti de 12 Mart 1917'de istifa etti.

Çarlık'tan Bolşevik Rejime Geçiş Aşaması: 'Kerensky Hükümeti Locası'

1917 yılının Şubat ayında, "Şubat Devrimi" gerçekleşti. Rusya'nın değişik yerlerinde, başta Redrozrad olmak üzere, ayaklanmalar başladı. Sonunda 16 Mart'ta Romanov hanedanının son Çarı Nikola II tahttan çekildi.

Bunun üzerine, Ekim'de gerçekleşecek olan Bolşevik Devrim'e kadar, Kerensky önderliğinde bir sosyalist geçiş hükümeti kuruldu. Kerensky hükümetinin en büyük icraatı ise, o dönemde çoğu hapiste ya da sürgünde olan komünistleri serbest bırakmak, komünist liderlere zemin hazırlamak oldu.

"Kerensky, Sosyal Demokrat olarak bilinirdi. Ama komünist bir hükümete geçiş için basamak oldu. Kerensky komünistler ve diğer ihtilalciler için ülkede genel af ilan etmişti. Bu aftan yararlananların çoğu 1905'deki başarısız 'Kızıl İhtilal'den sonra sınır dışı edilen komünist ihtilalcilerdi. Bu aftan sonra 250 bin ihtilalci görevlerinin başına iade edilmiş oldu" *(None Dare Call it Conspriacy, Gary Allen)*

"Kerensky, Lenin ekibinin ihanet suçuyla tutuklanmasını ya da sınıra sürülmesini önledi" *(Başlangıçtan Bugüne Kadar Dünya Casusluk Tarihi, cilt 1, sf.90-91)*

Kerensky hükümetinin başa geldiğinde ilk işi, Troçki ve Lenin gibi ihtilalcilerin serbest bırakılması için af çıkartmak oldu.

"Sosyalist Kerensky, üst dereceli bir masondur" *(The Brotherhood, Stephen Knight, sf.33)*

Kerensky'nin ekibi de masonlardan oluşmaktadır:

"1917 yılında Rusya'da ihtilal patlak verince, Londra ve Paris'te 400 kadar Rus masonu 40'a yakın gizli dernek kurarak 'Rusya Halkları Mason Merkez Locası' ilkeleri doğrultusunda birleştiler. 1917'de geçici hükümetin başında Kerensky vardı. Bu hükümetin çoğunluğunu masonlar oluşturmaktaydı" *(Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.1064).*

Kerensky hükümetinin sağladığı geçiş dönemi boyunca Rusya'nın dört bir yanında güçlenen komünist işçi birlikleri, 1917 Ekimi'nde Bolşevik İhtilali'ni gerçekleştirdiler. Petrograd'daki kışlık saraya saldıran Bolşevikler hükümeti istifa ettirdiler ve Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Parti iktidarı ele geçirmiş oldu. Bu arada üzerinde durulması gereken bir kişi de, devrimin Lenin'den sonra ikinci lideri olan Leon Troçki'ydi.

Devrimin İkinci Lideri: Leon Troçki

"Ekim Devrimi'nden evvel Şubat 1905 ve 1917'deki ayaklanmalarda 'Silahlı Elçi' adı verilen Leon Troçki Bronstein çok büyük rol oynamıştır." *(Şalom, 16 Aralık 1987)*

Rus İhtilali'nin tek lideri genelde Lenin olarak tanıtılsa da gayet iyi bilinir ki, devrimi Lenin ile birlikte gerçekleştirmiş olan ikinci bir kilit isim vardır: Leon Troçki.

Judaica'da Troçki şöyle anlatılmaktadır:

"Troçki, Ukrayna'da Ivanouka'lı bir Yahudi çiftçinin oğluydu. Odessa Üniversitesi'nde matematik okumuş, fakat kendisini devrimci çalışmalara adamak için öğrenimini bırakıp 1896'da yasa dışı Sosyal Demokrat Parti'ye katılmıştı." *(Encyclopedia Judaica, cilt 15, sf.1404)*

Troçki'nin yetişmesinde en önemli rolü ise ünlü Yahudi Parvus oynamıştı:

"Troçki, Helphand (Parvus)'ın etkisi altında 'sürekli devrim' teorisini oluşturdu. Rusya'daki burjuvazi rejimine göre, Batı'daki sosyalist devrimden evvel sosyalist sahneye yol gösterdi.

Troçki, 1917 Şubat Devrimi'nin patlak vermesinden kısa bir süre sonra Rusya'ya döndü ve Petrograd işçileri tarafından müthiş bir sevgiyle karşılandı. Lenin'le iş birliği yaptı. Kerensky'nin geçici hükümeti onu yakaladı, fakat kısa bir süre sonra serbest bıraktı. Hapishanedeyken 'Bolşevik Merkezi Komitesi'ne seçildi. Aynı zamanda Petrograd Sovyeti'nin ve onun Askeri Devrim Komitesi'nin başına geldi." *(Encyclopedia Judaica, cilt 145, sf.1404)*

Troçki, daha önceki başarısız devrim deneyinden sonra yurt dışına kaçmıştı. Ekim Devrimi için Rusya'ya dönerken büyük bir sorun çıktı. Bu sorunu halleden de Amerika'daki Yahudi finans lobisiydi:

"Troçki'nin Rusya'ya gitmek üzere, 27 Mart 1917'de New York'u beraberindeki 275 ihtilalci ile terk ettikten sonraki ilk uğrak yeri, Halifax (Kanada'da) oldu... Burada yakasını ele veren Troçki bir Kanada hapishanesine atıldı. Ne var ki bir hafta yatmadan, İngiltere ve Amerika'nın baskılarıyla serbest bırakıldı. Amerika ve İngiltere'yi böyle bir müdahaleye itenler, bu iki ülkedeki dev kuruluşların milyarder sahipleriydi." *(None Dare Call It A Conspiracy, Garry Allen, sf.90-91)*

Leon Troçki 1917'de New York'tayken, Rusya'da Bolşeviklerin hakimiyetini sağlamakla görevlendirildi. Rockefellerlar bu yolculuğu için kendisine 10.000 dolar verdi. Başkan Woodrow Wilson'dan özel bir pasaport alındı ve Lincoln Steffens koruması olarak gönderildi. Troçki'nin gemisi Halifax'a yanaştığında Kanada Gizli Servisi onu tutukladı ve Nova Scotia'da hapsetti. Başbakan Llyod George, Londra'dan telgraf çekerek Troçki'nin serbest bırakılmasını istedi, fakat gizli servis bunu umursamadı. Sonradan MacKenzie King anlaşmaya dahil oldu ve Troçki'nin özgür kalmasını sağladı. Wall Street avukatı Thomas D. Thacher'ın yardımıyla King, Kızılordu'yu kurdu. Troçki'yi tutuklayan ajanlar kovuldu." *(The World Order, A Study in Hegemony of Paratism, Eustace Mullins, sf.76)*

Troçki, devrimde Lenin'le birlikte en büyük rolü oynadı. Devrim sonrasında ise Troçki'nin emrine Kızılordu verildi:

"Troçki, Mart 1918'de askeri ilişkilerin halk yöneticisi olmuş, Kızılordu'yu organize etmiş ve iç savaş cephelerinde askeri operasyonları yönetmiştir. Lenin'in yaşadığı dönemdeki parti içi tartışmalarda terör devriminin meşruluğuna karşı olan rejimlere sert solcu haliyle yaklaşmıştır." (*Encyclopedia Judaica, cilt 15, sf.1405)*

Rus Yahudileri de Troçki kumandasındaki Kızılordu'yu benimsemişlerdi:

"Büyük sayıda Yahudi genci Kızılordu'ya katıldı." *(Şalom, 16 Aralık 1987)*

"Troçki, Yahudi kökenli olmasının kendisi için politik bir engel oluşturduğunun farkındaydı. 7 Kasım 1917 zaferinin ardından Lenin kendisine ilk Sovyet

hükümetinin başına geçmesini teklif ettiğinde, Troçki reddederek 'Sence düşmanlarımızın eline benim Yahudi olmam gibi bir silah vermek akıllıca olur mu?' demişti. " *(Encyclopedia Judaica, cilt 1, sf.1406)*

Lenin'in 'Kapitalist' Dostları!

Radikal hareketler, büyük paralar ve dış destek olmadıkça gerçekleştirilemezler, 20. yüzyılın büyük tarihçisi Oswald Spengler, solun düşman görünen büyük sermaye sahiplerinin, kontrol altında geliştiğini gören bilim adamlarından biridir. Ünlü eseri *Batı'nın Çöküşü*'nde şöyle der: "Sermayenin yönlendirmediği hiçbir proleterya hareketi, hatta bir komünist hareket şimdiye kadar görülmemiştir. Bu hareketlerin sözde idealist liderleri büyük kısmı hiç şüphesiz sermaye tarafından yönlendirilmiştir." *(Sermaye ve Sosyalizm (None Dare Call It A Conspiracy), Garfy Allen sf.88)*

Marx'ın en büyük öğrencisi Lenin, ondan 'kapitalizmle gizli birliktelik' mirasını da almıştı. Yaptığı ihtilalin finansmanını büyük sermayedarlardan bulan Lenin, ihtilalin ardından da aynı çevrelerden destek gördü:

"Lenin, Beyaz Saray'daki güçlü arkadaşından, Wilson'dan yardım istedi. **Wilson, Kuhn & Loeb Co. avukatlarından ve eski Dış İşleri Bakanı Elihu Root'u Özel Savaş Fonu'ndan 20 milyon doları Bolşeviklere vermesi için** Rusya'ya yolladı. Cömertlikte Wilson'dan geri kalmayan J.P. Morgan & Co. kuşatma altındaki Lenin ekibine finansal yardım sağladı." *(The World Order – A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.68)*

"The Unknown War With Russia" (Rusya ile Bilinmeyen Savaş) adlı kitabında Robert S. Maddox, 'Rusya'daki Mart İhtilali, Wilson'un hayal ettiği savaş sonrası dünya ortamını oluşturacaktır, ABD'nin geçici hükümeti ilk olarak tanımasını sağladı' der. Maddox'un belirttiğine göre, Versailles Anlaşması'nın 6. maddesine göre Rusya kendi belirlediği kurumlarla devam edecekti. Ve böylece Bolşevik rejiminin geleceği garanti altına alınmıştı. Wilson'un politik yardımcısı Albay House, kendi sekreteri Kenneth Durant'ı Rusya'ya gönderdi ve Durant 1920'de Sovyet Bürosu'nda sekreter olarak çalışmaya başladı." *(The World Order – A Study in the Hegemony of Parasitism, sf.73)*

"Ingersoll Rond'ın Başkanı ve New York Federal Reserve Bankası Başkan Vekili William Laurence Sanders, 17 Ekim 1918'de Wilson'a yazdığı mektupta: 'Rus halkı için, Sovyet formu hükümet en uygunudur ve ben de bu sistemi desteklemekteyim" diyordu. 1914'den beri New York Ted'in Başkan Vekili olan George Foster Peabody, Rockefeller'lar için *(General Education Board)* Genel Eğitim Kurulu'nu kurmuştu ve Bolşeviklerin devlet tekelini desteklediğini belirtti. Böylece New York Federal Reserve'ün en ünlü üç görevlisi Sanders, Peabody ve William Boyce Thompson Bolşevizmi destekliyordu. Thompson daha sonra ABD'de Bolşeviklerin propagandası için bir milyon dolar verdi. New York Federal Reserve Bankası, N.M. Rothschild ve oğullarının sahip olduğu beş New York Bankası tarafından yönetiliyordu. Anlaşılıyor ki bu üç kişi sadece işverenlerin isteklerini gerçekleştiriyordu.

Tarihteki en ilginç göçe William Boyce Thompson başkanlık etti. 15 meşhur Wall Street avukatı ve finansörü Rusya'ya giderek, sendeleyen Bolşevik rejimini kurtardı. J.P. Morgan, Thompson'a Petrograd'daki National City Bank şubesinden bir milyon dolar gönderdi. Bu banka Bolşevik rejiminin saldırısına uğramayan tek bankaydı." *The World Order – A Study in the Hegemony of Parasitism, sf.73)*

2 Şubat 1918 tarihli Washington Post'ta şöyle bir haber yayınlanıyordu: 'Kasım'a kadar Petrograd'da kalan William Boyce Thompson Bolşeviklere doktrinlerini Almanya ve Avusturya'da yaymaları için bir milyon dolarlık yardım yapmıştır. Thompson'un bu görevinde Amerikan Kızıl Haç Başkanı Henry P. Davison; Thomas Thatcher ve Harold Swift vardı ve bunların tümü CFR üyesiydi. National City Bank, Rusya'ya 50 milyon dolar borç vermişti ve Morgan Guaranty Trust, Sovyetlerin Amerika'daki finansal çıkarlarını gözetiyordu. 1922 Ocak'ta Ticaret Sekreteri Herbert Hoover, Guaranty Trust'ın Moskova'daki Devlet Bankası'yla ilişkilerine izin verdi. Şimdi Guaranty Trust Başkan Yardımcısı olan Alman bankacı Max May 1923'de Ruskombank'ın Dış İlişkiler Başkanı oldu, bu Sovyetler'in ilk uluslararası bankasıydı."Who's Who?" (Kim Kimdir?) kitabına göre Max May 1883'te ABD'ye geldi, 1888'de vatandaşlığa geçti ve 1904 – 18 Guaranty Trust Başkan Yardımcısı, 1922-25 Rus Ticaret Bankası Kurulu üyesi ve idarecisi oldu. J.P. Morgan ve Guaranty Trust, Sovyet hükümetinin, ABD'deki mali ajanlarıydı. Çar'ın altınları Guaranty Trust'a yatırıldı.

Öyle ki, **Bolşevik hareketin dünya karargahı Wall Street'teydi."** *(The World Order – A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.74-75)*

"1992'de Chase National Bank, Rus hükümetini tanımak ve ticareti geliştirmek için Amerikan-Rus Ticaret Odası'nı kurdu." *(The World Order – A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf. 78)*

"Lenin'in programı büyük zenginlerin programıdır. Çünkü o, bütün özel mülkiyeti kaldırır ve devlet kontrolü altına koyar. Devlet ise, büyük zenginler tarafından kontrol edilir. İşte dünya düzeni!" *(The World Order – A Study in the Hegemony of Parasitism, sf.45)*

Lenin'in kapitalist dostlarının, ilginç olarak, çoğunlukla Yahudi sermayedarlar ya da masonik örgütler –CFR gibi– olduğunu görüyoruz. Peki bu kişi ve örgütlerin Lenin'i desteklemelerindeki amaç neydi? Kimileri, Lenin ve arkadaşlarına yapılan maddi desteğin, Almanya tarafından geldiğini, bunun da Almanya'nın savaşmakta olduğu Rus Çarlığı'nın yıkılmasını istemesiyle ilgili olduğunu söyler. Ama Bolşevikleri destekleyenler yalnızca Alman "kapitalist"leri değildir:

"Max Warburg'un Lenin'i desteklemesini Alman yurtseverliğine bağlarsak –ki öyle değildir– ya Schiff, Morgan, Rockefeller ve Milner'in finansmanlarını nasıl açıklayacağız?" *(None Dare Call It A Conspiracy, Gary Allen. Sf.96)*

"**Bolşevik İhtilali dünyanın en zengin ve güçlü kimselerince desteklenen bir harekettir.** Hareketin görünürdeki amacı, -Rothschild'ler, Rockefeller'lar, Schiff'ler, Warburg'lar, Morgan'lar ve Milner'lar gibi– servet sahiplerinin mallarının ellerinden alınarak devletleştirilmesi anlayışına yönelik görünüyordu. Fakat görünürde olan şuydu ki, bu kişiler, komünizmden hiç

korkmuyorlardı! Bu hareketi finanse eden ve böylece onu kontrol altında tutan sermayenin ondan korkması için bir neden de yoktu… Rothschild ve ekibinin, bir buçuk asırdır, aynı klasik yöntemle boğuşma içinde olan iki düşman grubu aynı anda desteklediklerini unutmamak gerekiyor." *(None Dare Call It A Conspiracy, sf.99)*

Lenin'in Batılı finansman çevreleri tarafından desteklenmesinde kişisel özelliklerinin de etkisi vardı. Lenin'in komünistlerin "burjuvazi örgütü" olarak nitelendirdiği mason localarına kayıtlı olması oldukça ilginçti. Söz konusu bilgi masonlar tarafından hazırlanan "Mason Sözlüğü"nde şu şekilde ifade edilmektedir:

"Lenin Vladimir Oulianof: 1914 öncesi Paris'teki Fransız Büyük Doğusu'na bağlı 'Union de Beleville' locasına kayıtlıydı." *(Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.693)*

Bu aslında bize, aradığımız sosyalizm–kapitalizm ilişkisi konusunda önemli bir bakış açısı sunuyor. Bu iki karşıt blok arasında var olduğu söylenen ittifak, herhalde en iyi masonluk gibi gizli örgütlenmeler sayesinde sağlanabilirdi.

Mason diktatör Lenin, insanlara karşı son derece sert ve acımasızdı. İktidarda bulunduğu dönemde milyonlarca insanı ölüme gönderen Lenin hakkında, ünlü Rus yazarı Soljenitsin, *Time* dergisine verdiği demeçte şu yorumu yapmıştır:

"Lenin tam bir zalimdi. Kimseye acımazdı. Halka yaklaşımında en küçük bir insani taraf yoktu. Kitlelere de, kendisini takip etmediğini sandığı tek tek kişilere karşı da zalimdi." *(Tercüman, 2 Ağustos 1989)*

Lenin'in ölümü de oldukça ibret vericiydi. Milyonlarca insanı ölüme, anarşiye, dinsizliğe sürükleyen Lenin; büyük acılar içinde kıvranarak ve tanınmaz bir halde öldü. *Le Figaro* dergisinin bildirdiğine göre Lenin, cinsel ilişkiyle ve özellikle fahişelerden bulaşan Frengi hastalığı nedeniyle felç ve hafıza kaybına uğrayarak öldü. Uzaktaki evlerden bile duyulan çığlıklar atarken ağzından dökülen şu sözler oldukça ilgi çekicidir.

"İnsanlar… bana yardım edin… devrim… şeytan burada, burada." *(Yeni Asya, 27 Şubat 1992)*

Komünizm'in Temel İşlevi: Din Düşmanlığı

"Din halkın afyonudur… Halkın aldatıcı mutluluğu olarak, dinin ortadan kaldırılması halkın gerçek mutluluğunun beyan ettiği taleptir." *(Karl Marx, F. Engels, Din üzerine, sf.38)*

"Bir Marxist materyalist olmalıdır, yani din düşmanı" *(V.I. Lenin, Toplu Eserler cilt 35, sf.121)*

Yukarıdaki sözler, komünist ideolojinin dine bakış açısını gösteren örneklerdir. Görüldüğü gibi, Marx ve Engels dini adeta bir düşman olarak görürlerken, Lenin de gerçek bir Marxist'in din düşmanı olması gerektiğini öne sürmüştür. Dolayısıyla, dünya düzeninin gerçekte komünizmden beklediği en büyük sonuç da, din ahlakını ortadan kaldırmasıdır. Dini inançların, ahlak anlayışının yok edildiği, insanların komünist liderleri neredeyse insan üstü varlıklar gibi gördüğü bir toplum, Siyonizmin dünya yönetimi hedefine de oldukça büyük bir zemin hazırlar. Bu ise çok

önemli bir tehlike demektir. Çünkü din ahlakını bilmeyen ve yaşamayan toplumlar, vicdani ve ahlaki çöküntü içine girmeye mahkumdurlar, din ahlakından uzaklaşılması demek insanların büyük bir felaketin içine sürüklenmeleri anlamına gelir. Toplum düzeninin sağlanması, bu düzenin -asayiş tedbirlerine dayalı olmadan- muhafaza edilebilmesi, huzurun, barışın, güvenliğin ve refahın yaşanabilmesi, ancak insanların her koşulda dürüst, adil, fedakar, çalışkan, sevgi ve merhamet dolu olmaları ile mümkündür. Bu da yalnızca insanların din ahlakını yaşamaları ile sağlanabilir.

Aslında, din dışı her sistem dinin yok edilmesini hedefler. Faşizmde bu sonuç dinin yerine ırkçı hislerin aşılanmasıyla elde edilir. Kapitalizmde insanların ahiret hayatını unutup yalnızca dünya zevklerine yönelmeleri sağlanır. Komünizm ise, dine karşı doğrudan bir düşmanlık uygular. Dine karşı açık bir baskı ve aleyhte propaganda kullanılır. Bunun yanı sıra faşist rejimlerde görülen 'insan üstü liderler', komünist sistemin de kullandığı etkili bir yöntemdir. Materyalist dünya anlayışı söz konusu sistemlerin ortak özelliğidir.

Oysa insanların vicdanlarını kullanmadıkları, Allah'tan ve hesap gününden korkup sakınmadıkları kısacası din ahlakının yaşanmadığı ortamlarda, söz konusu ideolojilerin insanlara sunduğu ideallerin hiçbirinin gerçekleşmesi mümkün değildir. İnsanları kötülükten, bozulmadan ve kaostan koruyan unsur din ahlakıdır. Din ahlakının yaşanmadığı toplumlarda, her türlü asayiş tedbiri alınsa dahi suç oranlarında artış ve toplumsal çöküntü kaçınılamaz bir neticedir. Çünkü insanı bir başkasının görüp duymadığı bir anda da dürüst yapan, emniyet güçlerinin müdahalesinin olmadığı alanlarda da kanunlara ve kurallara uymasını sağlayan vicdanıdır. Vicdanını kullanmayan, din ahlakını yaşamayan bir insan, kanunların engel olamayacağını veya kolluk kuvvetlerinin kontrol edemeyeceğini düşündüğü anlarda her türlü ahlaksızlığa ve kötülüğe yönelebilir.

Komünizmin ardında da, diğer din dışı ideolojilerde olduğu gibi, masonluğun etkisini görmek mümkündür. Fransız İhtilali'nin ardından gelen materyalizm dalgasının savunucuları da masonlardır. 19. yüzyılda pozitivizm olarak ortaya çıkan maddeciliğin temsilcilerini ise yine masonlar oluşturur. Freud, Durkheim, Auguste Comte gibi ateist ve mason felsefeciler materyalizmin önderliğini yapmışlardır. Komünizm ise, "dinsiz toplum" meydana getirme hedefinin en önemli yöntemlerinden biri oldu. Marx'la başlayan din düşmanlığı, bütün komünist rejimlerin ortak özelliği idi. Komünist felsefe, din karşısında alınması gereken tavrı ise şöyle açıklıyordu:

"Marxizm bir materyalizmdir. Bu niteliğiyle 17. yüzyıl ansiklopedicilerinin materyalizmi ya da Feuerbach'ın materyalizmi kadar alabildiğine DİN DÜŞMANIDIR. Bu yalanlanamayacak bir durumdur. Ancak, Marx ve Engels'in materyalizmi, materyalist felsefeyi tarih alanına ve toplumsal bilimler alanına uygulamada ansiklopedicilerden ve Feuerbach'tan daha ilerilere gitmiştir. 'Dine karşı koymalıyız', bu materyalizmin, dolayısıyla da Marxizmin abecesidir. Ama Marxizm abeceyle yetinip kalan bir materyalizm değildir. Marxizm daha ileri gider. Der ki; dine karşı savaşmayı bilmek gerek; bunun için de yığınların inancını ve

dinlerin kaynağını materyalist bir biçimde açıklamak gerek." *(Marx, Engels, Lenin, Anaşizm ve Anarko Sendikalizm, sf.282)*

"Marxist, bir materyalist olmalıdır, yani DİNİN DÜŞMANI olmalıdır, ama diyalektik bir materyalist olmalıdır, yani dine karşı savaşını birtakım spekulatif, hiç değişmeyen, tek düze bir propagandanın soyut ve salt teorik zemini üzerinde değil; somut bir biçimde, kişileri herşeyden daha çok ve herşeyden daha iyi eğiten, yürürlükte olan sınıf savaşı zemini üzerinde olmalıdır. Marxist somut durumu, olduğu gibi tümüyle hesaba katmayı bilmelidir." *(Marx, Engels, Lenin, Anaşizm ve Anarko Sendikalizm, sf.285)*

"Dine karşı savaşım devrimci burjuvazinin tarihsel görevidir ve batıda, burjuva demokrasisi, kendi devrimleri ya da feodalizme ve Ortaçağ uygulamalarına karşı saldırıları döneminde bu görevi geniş ölçüde yerine getirmiştir (ya da getirme çabasındadır). Almanya'da olduğu gibi Fransa'da da, sosyalizmden çok önce dine karşı bir burjuva savaşı geleneği olmuştur." *(Marx, Engels, Lenin, Anaşizm ve Anarko Sendikalizm, sf.286)*

"Bizde ise Ekim İhtilali yasası ile bunlar sonuna dek çözümlenmiştir. Dine karşı gerçek olarak savaştık ve savaşıyoruz." *(Marx-Engels-Lenin-Stalin, Kadın ve Marxizm, sf.225)*

Aynı felsefe bütün komünist rejimlerde görülür:

"Hiç şüphesiz, biz komünistler, kelimenin gerçek manasıyla Allah'a inanmıyoruz. Hiçbir dine inanmayız. Bizim dünya görüşümüz diyalektik materyalizmin ve tarihi materyalizmin görüşüdür." *(Çang Çi Yi, Çin Komünist Partisi Birleşik Cephe faaliyetleri Şubesi Md. Yard. 4 Nisan 1962)*

Görüldüğü gibi komünizmin dine düşman olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Bu nedenle de dini reddeden tüm sistemler gibi, insanlara acı, hüzün, korku ve güvensizlik aşılar. Komünizmin vahşetinin de, donukluğunun da temelinde dine karşı gözü dönmüş düşmanlığı vardır. Komünistler dine karşı yürüttükleri mücadelede farklı yöntemlere başvururlar. Kimi zaman ibadethaneleri kapatır, din adamlarını toplu katleder, halkın dinini yaşamasına engel olurlarken kimi zaman da üstü kapalı propagandalarla halkı dinden uzaklaştırmaya çalışırlar. Bu yöntem, Marx ve Engels tarafından şöyle ifade edilmektedir:

"Dinsel yasalara karşı savaşırken son derece dikkatli ilerlenmelidir, bu savaşımda dinsel duyguları yaralayan kimse, büyük zararlara yol açar. Savaşım, propaganda ve aydınlatma yoluyla yürütülmelidir. Savaşımı sert yöntemlerle yürütürsek, yığınları kendimize karşı kışkırtabiliriz; böyle bir savaşım yığınların ağırlığını din ilkesine göre derinleştirir, oysa bizim kuvvetimiz birliktedir. Dinsel önyargıların en derin kaynakları yoksulluk ve bilgisizliktir, bu hastalıklarla savaşmalıyız." *(Marx-Engels-Lenin-Stalin, Kadın ve Aile, sf. 220)*

Benzer bir taktiğin kullanılması gerektiği Lenin tarafından da öne sürülmüştür:

"Aşırı baskı temeline oturan ve işçilerin eğitilmediği bir toplumda, dinsel önyargıların sadece propaganda yöntemleriyle yok edilebileceğini sanmak budalalık olur… İşte bu nedenle programımızda ateist olduğumuzu belirtmiyoruz ve böyle davranmak zorundayız. İşte bu nedenle eski önyargılarını henüz sürdüren

proleterlerin partimize katılmalarını engellemiyoruz ve engellememek zorundayız." *(Lenin, Din Üzerine, sf.115)*

Nitekim komünistlerin dine karşı gerçek düşünceleri iktidara gelmeleri ile iyice açığa çıktı. Bolşevik Devrim'in ardından Lenin, dine karşı gözü dönmüş bir düşmanlık sergiledi. Şiddetli din düşmanlığı Stalin döneminde de devam etti. Komünizmin hakim olduğu tüm ülkelerde, binlerce dindar insan katledildi, ibadethaneler yıkılıp tahrip edildi ve sürekli bir ateizm politikası izlendi.

20. yüzyıl boyunca 120 milyon insanın ölümüne neden olan komünizm, dinsiz bir toplumun ne kadar vahşi, acımasız ve barbar olabileceğinin, materyalizm gibi Allah'ı inkar eden felsefelerin nasıl bir sonuç doğurduğunun canlı bir örneğidir. Komünizmin neden olduğu belalar, din ahlakı ile dinsiz toplumlar arasındaki büyük farkı göstermesi açısından son derece önemlidir. Böylece insanlar, bir kez daha tek kurtuluşun din ahlakının yaşanması olduğuna tanıklık etmişlerdir.

Vazgeçilemeyen İçgüdü: Vahşet

Lenin: "Bazı kimseler b**izi zalimliğimiz sebebiyle ayıpladıkları zaman, bu kişilerin en basit Marxist prensipleri dahi nasıl unutabildiklerine hayret etmekteyiz**." *(Pravda, 29 Ekim 1918)*

Komünizm, 1917'den bu yana 120 milyona yakın insanın ölümüne yol açtı…

Katliam ve şiddet, komünizmin teorisinde vardır:

"Marx ve Engels, **devrimin her zaman kuvvet zoruyla olacağını savunurlar.** Devrimcilerin, hakim güce karşı şiddet kullanmak zorunda oldukları konusunda ısrarlıdırlar ve her zaman **terörizme verdikleri desteği açıkça belirtmişlerdir.**" *(Sovyet Strategy of Terror, Samuel T. Francis, sf.54)*

"Terörü prensip olarak hiç reddetmedik ve hiçbir zaman da reddetmeyiz." *(Lenin Collected Works, Moskova, cilt 9, sf.19)*

"Propagandacılar her grubu basit bomba formülleriyle donatmalılar. Onlara işin mahiyeti hakkında açıklamalar yapmalı ve gerisini onlara bırakmalılar. Gruplar, derhal askeri eğitimlerine, operasyonlara katılarak başlamalılar. Bazıları bir casusun öldürülme işini veya bir polis karakol bombalama görevini üstlenmeli. Bir kısmı ise banka soymalı…" *(Lenin Collected Works, cilt 9, sf. 346)*

"Biz siyasi cinayetlere kesinlikle karşı değiliz, ancak devrimci taktikler açısından bireysel saldırılar uygun değildir ve zararlıdır. Sadece geniş halk kitleleriyle yapılanlar zekice bir politik mücadele olarak kabul edilebilir. Sadece geniş halk kitleleriyle doğrudan bağlantılı olan bireysel terörist hareketler değer taşırlar." *(Lenin Collected Works, cilt 35, sf.238)*

Soğuk Savaş ve Stalin Sonrası Sovyetler

II. Dünya Savaşı'nın ardından, ABD'nin mason Başkanı Truman'ın açıklamalarıyla Soğuk Savaş dönemi başlamıştı. ABD, tüm dünyadaki anti-komünist hareketlerin destekçisi olduğunu ilan etti. Doğu ve Batı birbirinden demir perde ile ayrıldı. ABD, dünyayı "komünizm canavarı"ndan kurtarmak için Marshall Yardımı ile başlayan bir programı uygulamaya koydu. Pek çok ülke de ABD'nin koruyucu kanatları altına girdi.

Görünüm böyleydi, ama gerçek nasıldı acaba?

"Sovyet Rusya'nın II. Dünya Savaşı'ndan galipler arasında çıkmasına izin verilmişti. Çünkü gelişmiş Batı'nın yeni bir 'Haçlı Seferi' başlatmasını sağlayacak ikinci 'Şeytan İmparatorluğu'na ihtiyacı vardı. Rusya iflas etmişti ve savaşta 40 milyon, 1917 Bolşevik İhtilali'nden beri de 60 milyon vatandaşı ölmüştü, kendini besleyemiyordu, böylece bir kere daha 'Dünya Düzeni' devreye girdi ve 'düşman gücü'nü oluşturmak için Amerika'dan çok büyük miktarda yiyecek ve malzeme yardımı sağladı. 1916'nın Belçika tazminat komisyonu, 1948'in Marshall Planı'na dönüştü. Bir kere daha müttefikler için yardımlar Amerika'dan Avrupa'ya gemilerle taşındı, oradan da Sovyetlere yöneldi. Asıl amaç ise Sovyet Bloku'nu

güçlendirmekti." *(The World Order – A Study in the Hegemony of Parastisism, Eustace Mullins, sf.43)*

"II. Dünya Savaşı'ndan sonra Dean Acheson Sovyetler Birliği'ne 300 milyon dolar borç verilmesi için lobi faaliyetinde bulundu. Frederic A. Delano'nun üvey kardeşi Ed Burling, Counting and Burling şirketini kurdu ve buna Acheson ve Donald Hiss ortaktı. Acheson'un lobiciliği başarısız olunca CFR alternatif olarak Marshall Planı'nı öne sürdü. CFR'nin yayın organı *Foreign Affairs'*de George Kennan tarafından 'ihtiva planı' açıklandı. 1947'den beri ABD'nin Sovyetlere karşı dış politikası bu doğrultuda belirlenmiştir. ABD, Rusya'nın yalnızca sınırlarını değil, askeri güçle elinde tuttuğu 'tutsak ülkeleri' de garantilemiştir… Kennan, Rusya'da Bolşevik İhtilali'nden önce Jacob Schiff için Marxist ajan olarak çalışan George Kennan'ın kuzeniydi." *(The World Order - A Study in the Hegemony of Parastisism, Eustace Mullins, sf. 81)*

Buraya kadar ele aldığımız bilgiler, Soğuk Savaş boyunca devam eden Sovyetler-ABD anlaşmazlıklarından menfaat sağlayan ve hatta bizzat bu sorunları körükleyen çevreler ve bu çevrelerin oluşturduğu gizli ittifakların olduğunu göstermektedir. Her iki taraf içinde de yer alan masonik unsurlar, söz konusu gizli ittifakın en önde gelen isimleridir. Bu kirli ittifaklar doğrultusunda, Rusya'nın bazı Batılı sermaye grupları ile olan yakın bağlantısı ısrarla sürdürüldü. Kruşçev ile Amerikalı finansör Rockefeller'ın ilişkisi bunun açık bir örneği idi:

"David Rockefeller, 1964'te ilk kez karşılaştığı Kruşçev ile Kremlin'deki odasında yaptığı görüşmeden sonra, merakla sonucu bekleyenlere dönüp: 'Bugüne değin yaptığım en yoğun ve verimli görüşme idi. Bizler, birbirimizi uzun süredir tanıyoruz. Uzun yılların verdiği birlikte çalışma alışkanlıklarına sahibiz demişti." *(Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.319)*

Kruşçev'den sonraki Brejnev döneminde de Sovyet çizgisi değişmedi. Soğuk Savaş görünümü altında oldukça "sıcak" ilişkiler vardı. ABD'nin en önemli stratejisti Henry Kissinger, Sovyet sisteminin gizli destekçisi oldu:

"Kissinger'ı gösteren Amiral Zumwalt bu konuda şöyle demektedir: 'Sovyet gücünün genişlemesinde başrolü Kissinger ve onun şahsında cisimleşen yumuşama politikası oynamıştır'." *(Günaydın, 13 Haziran 1976)*

Brejnev döneminde Siyonistlere verilen destek devam etti. Fakat 1967'deki 6 Gün Savaşı, beraberinde yeni bir politika getirdi. Arap-İsrail savaşlarında, Rusya Arapları destekleme görevini üstlenmişti. Mısır'ın mason diktatörü Nasır'ın ordularının 1967 savaşında İsrail'e saldırırken kullandığı silahları Sovyetler "hediye" etmişti. Brejnev döneminde Rusya dış politikasının gerçek mimarı ise ABD'nin ünlü stratejisti Kissinger idi. Brejnev, bu gerçeği ilginç bir şekilde dile getirmişti:

"Rus diktatörü Brejnev'e, Rusya'nın neden Ortadoğu görüşmelerinde bir rol almadığı sorulmuştu. O da şöyle cevap verdi. 'Bizim temsile ihtiyacımız yok. Kissinger bizim Ortadoğu'daki adamımızdır." *(The World Order, A Study in The Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.57)*

"Amerika'nın ünlü iş adamları ve politik liderleri, örneğin W. Averill Harriman, Sovyet yanlısı faaliyetlerini saklamaya gerek duymamaktadır. Rus Büyükelçisi

Dobrynin, Henry Kissinger'in ikili rolü için: 'Ben gülümseyerek olduğum yerde oturuyorum. Kissinger bizim için görüşüyor' diyordu." *(The World Order, A Study in The Hegemony of Parasitism, sf.84)*

ABD-Sovyetler kutuplaşmasının ardında, bazı çevreler tarafından ilginç ekonomik ilişkiler sürdürülüyordu:

"**Soğuk Savaş başladıktan sonra finansörler Sovyetler'i desteklemeye devam etti.** 1967'de *New York Times*'ın haberine göre Rusya'yla ticareti geliştirmek için yeni bir konsorsiyum oluşturulmuştu. Buna Cryus Eaton'un Tower Corp.'u, Rockefeller'ın International Basic Economy Co. ve Londra'dan N.M. Rothschild and Sons dahildi. Eaton, komünist sisteminin Sovyetler Birliği halkını memnun ettiğini söyledi. Eaton 1939'daki Stalin-Hitler Paktı'nın da ilk destekçilerindendi." *(The World Order, A Study in The Hegemony of Parasitism, sf.79)*

"**Bolşevik İhtilali, New York Federal Reserve Bankası'nın üç yöneticisi tarafından ortaya çıkartılmıştır.** Bunlar William Boyce Thompson, George Foster Peabody ve William Woodward'du. Federal Reserve, sisteme desteğini sürdürmektedir, Sovyet Merkez Bankası Gosbank ile yakın ilişkileri vardır. Gosbank, Sovyetler Birliği'nin Komünist Partisi'ni kontrol etmektedir. Gosbank'ın 5000 çalışanı vardır, fakat emirleri başka bir kuruluştan aldığından pasif bir bankadır. Gosbank-Federal Reserve iş birliği, İsviçre'deki Bank for International Settlements aracılığıyla sürdürülmektedir" *(The World Order, A Study in The Hegemony of Parasitism, sf.82)*

Ve bu dönemin ardından Gorbaçov ve kapitalistleşen Rusya geldi…

MARXİZM'E YENİ YORUM: KAPİTALİZM

Komünizm, din ahlakını ortadan kaldırmanın, insanı materyalist dünya görüşüne yöneltmenin yöntemlerinden biridir. Aynı sonuca kapitalizmle, ya da faşizmle de ulaşılabilir. Bir ülke için hangi yöntemin deneneceğini ise, o ülkenin sosyolojik yapısı belirler. Ancak bunların herbiri insanları büyük felaketlerin içine sürükleyen son derece tehlikeli ideolojilerdir. Rusya'nın 1917 İhtilali'nden günümüze geçirdiği süreçler değerlendirildiğinde bu durum daha iyi anlaşılacaktır.

Komünizm bir baskı rejimidir. Marx'ın teorileri bütün Avrupa'ya yayılmaya çalışılmışsa da en büyük etkiyi şüphesiz Rusya'da oluşturmuştur. Bunun nedeni ise Rusya'nın doğu kültürüne sahip, baskı ile yönetilmeye alışık halkının bu rejimi kabullenmeye çok daha uygun olmasıdır. Halkı din ahlakından uzaklaştırmak isteyen bazı çevreler de bu nedenle, toplumun yapısına göre farklı yöntemlere başvururlar. Komünizmin etkili olmayacağının düşünüldüğü ülkelerde vahşi kapitalizmin uygulanılması bunun bir örneğidir. Sovyetler Birliği'nde yapılan değişim de (komünizmden kapitalizme geçiş) aslında yalnızca bir yöntem değişimidir. Gelişen dünya şartlarının oluşturduğu kültür, Sovyet toplumunu da etkilemiştir. Komünist sisteme halkın göstermeye başladığı tepki, artan ekonomik problemlerle birlikte rejimi zora sokmuştur.

Bu nedenle komünizm ve kapitalizm gibi birbirine tamamen zıt görünen iki ideolojinin zaman zaman aynı çevreler tarafından desteklenmesi de söz konusu olmaktadır. Charles Levinson'un "Votka-Cola İmparatorluğu" kitabında asıl olarak üzerinde durduğu husus da budur. Sovyetler'deki komünist rejim uzun süre, Batı içinde yer alan bazı odakların desteğini almış, komünizmin yıkılmasının ardından kurulan sistem de aynı destekle oluşturulmuştur.

Bu durumda,1980'lerin son yıllarında iki kutuplu dünya modeline neden son –ya da ara– verildiği sorusu gündeme gelmektedir. Acaba, Marxizmin din ahlakına karşı yürüttüğü mücadelenin geri tepmesi, 1980'lerde tüm dünyada İslam'ın yükselişe geçmesi bunda bir etken midir? Üçüncü bir kutup oluşmaya başlarken, eski iki kutubun çatışmayı bırakması bir şeylerin göstergesi değil midir? Söz konusu karanlık çevreler için, sözde gerçek "tehlike" ortaya çıkmaya başlayınca, danışıklı dövüşlere son verilmesinin, oldukça önemli bir gösterge olduğuna şüphe yoktur.

85'lerden sonra Rusya'da başlayan dine yöneliş de, komünist yöntemin değiştirilmesi gerektiği konusunda önemli sinyaller vermiştir. Yıllardır dinin "halkın afyonu" olduğu yalanına inandırılan Sovyet vatandaşları, 1917'den beri süren "Ahlaksız Evleri", "Ateizm Enstitüleri"nin gerçek yüzünü ve ne kadar büyük belalar olduklarını görmeye başladılar. Özellikle Orta Asya'daki dini uyanış Sovyet yetkililerinde panik yaratmıştı. Ve çözüm geldi; komünizm yerini kapitalizme devredecekti. Yapılan ise, yalnızca değişik şartlara göre farklı yöntemler kullanmaktı.

Gorbaçov, Perestroyka ve Glastnost

Gorbaçov'un başlattığı reformlar bilindiği gibi ilk defa Rus toplumunun kapitalist rejimle yakınlaşmasını sağladı:

Bu dönemde Sovyet-Yahudi ilişkilerinde, Mossad da önemli bir yer tutuyordu. Mossad ajanı olarak bilinen ünlü basın imparatoru Maxwell'e Sovyetlerin yaptığı yardım açığa çıktı. Buna karşılık Maxwell de KGB'ye bilgi sağlıyordu:

"İngiliz basın imparatoru Robert Maxwell'in KGB'ye bilgi akışı sağlandığını anlatan Soloviev, önemli noktalara gelmiş, şüphe çekmeyecek isimleri kullanmanın örgütün en önemli felsefesi olduğunu kaydetti." *(Sabah Gazetesi, 1 Şubat 1992)*

Gorbaçov'un Perestroyka'sı ise ilk kez kapitalizmin esintilerini Rusya'ya getirdi:

"Suçun perestroykası... Sovyetler Birliği'nde son yıllarda yaşanan olaylar karşısında, Sovyet vatandaşlarının önemli bir bölümü eski günleri, özlemle anma noktasındalar. Yaygın kanıya göre o günlerde, mafya Kremlin'deydi, şimdi ise sokaklarda. Gorbaçov'la birlikte Sovyet toplumuna bugüne dek görülmemiş bir serbestliğin, özgürlüğün geldiği kesin. Ama, madalyonun bir de öteki yüzü var. Yalnızca 1988'de, bir yıl öncesine kıyasla suç oranındaki artış yüzde 40. Kaçakçılık, uyuşturucu ticareti, soygunlar giderek yaygınlaşıyor ve daha da kötüsü kanıksanıyor." *(Nokta, 17 Mayıs 1989)*

Gorbaçov, iktidarda bulunduğu süre boyunca büyük sermaye ile yakın bağlantı içinde olmuştu. Gorbaçov'un, aralarında Kissinger, Rockefeller gibi kilit isimlerin de bulunduğu Trilateral heyetleriyle yaptığı görüşmeler de bunun bir göstergesiydi:

"Ocak 1989'da aniden **B'nai B'rith Moskova'da bir loca açtı**. B'nai B'rith, Gorbaçov ve arkadaşlarıyla samimi bir ilişkiye girerek de ikinci büyük başarısını kazandı. Acaba hepsi bir tesadüf müydü? 20 Ocak 1989 sayılı *Humanité*, Moskova'da bir Trilateral Komisyonu'yla, Sovyet liderlerinin karşılaşmasını yazar. Bu görüşmeye katılanlar Trilateral'den Rockefeller, Berthoin, Okowara, Giscard d'Estaing, Kissinger, Hyloand, Nakasone; Sovyetler Birliği'nden Gorbaçov, Yakolev, Medvedev, Faline, Akhromeiev, Dobrynine, Tchernalev, Arbatov, Primakov'dur." *(Mais qui Gouverne L'Amerique?, Georges Virebeau, sf. 60-61)*

Gorbaçov'un bağlantıları Rockefeller, Kissinger, Brzezinski gibi Yahudi lobisinin önemli isimlerine ve Trilateral ve CFR gibi iki büyük lobiye uzanıyordu.

"David Rockefeller ve Kissinger, Sovyet Lideri Mikhail Gorbaçov'u yakından eğitiyorlar ve kolaylıkla bağlantı kuruyorlar. Onun son politikalarından ise övgüyle bahsediyorlar. Gorbaçov kurtulmak için ABD'den, 100 milyar dolarlık bir hediyeye ihtiyacı olduğunu belirtti... Ama sadece 1,5 milyar dolar borç verebileceğini daha sonraki Bilderberg toplantısında açıkladı." *(The Spotlight Reprint, Eylül 1991)*

"Dünyayı izleyenler, Sovyet lideri Mikhail Gorbaçov'un perestroyka ve glasnost gibi barış yanlısı hareketlerine ya da Doğu Avrupa'da olan gelişmelere şaşmamışlardır. Bütün bunlar aslında komünist patronlarla onların iş ortakları Lawrence ve David Rockefeller ile bunların Trilateral Komisyonu'ndaki bağlantıları sayesinde gerçekleşmiştir.

Barışa yönelik yeteri kadar hareket olmalıdır ki, Amerikalılar büyük miktarda yardım yaparak, Demirperde ülkeleri ile ekonomik olarak bağlantı kurabilsinler. **Yeterli miktarda savaş korkusu kalmalı ki askeri-endüstri ve özellikle stratejik savunma alanları kar edebilir halde kalsın.**

Trilateral'in amacı Sovyetler Birliği'ni ve komünist Doğu Bloku ülkelerini 'dünya ekonomisinin ortakları' yapmak, bunu sağlamak için de Amerika'nın Üçüncü Dünya ülkelerine yaptığı yardımların kanalı olan Dünya Bankası ile IMF'ye üyeliği gerekmektedir.

Rockefeller, 1989 Ocak'ta Moskova'ya bir Trilateral Delegasyonu'yla beraber gitti ve Gorbaçov'la uzun bir toplantı yaptı. Burada Sovyet hükümetine 'dünya ekonomisine ortak' olmaları için ısrar etti ve Dünya Bankası ile IMF'ye üyelik önerdi. Şubat'ta Rockefeller, CFR'den bir delegasyonla Varşova'ya gitti ve aynı teklifleri Polonya'ya yaptı. 17 Nisan 1980 tarihli 'Christian Science Monitor' gazetesinde Jeremiah Novak, 'Sovyetler Birliği'yle sürekli gelişen ilişkiler sayesinde Trilateral, ileriki bir tarihte Sovyetler'le birleşmeyi umut ediyor"diye yazıyordu.

Brzezinski: 'Kalkınmış ülkelerden oluşan ve Atlantik devletlerini, Avrupa komünist ülkelerini ve Japonya'yı kapsayacak çalışmalar yapılmalıdır.' diyor" *(The Spotlight Reprint, Kasım 1992)*

Komünizm-kapitalizm yakınlaşmasının önemli isimleri hep ilginç kişilerdi:

"Moskova'da B'nai B'rith Locasının açılamasına 12-19 Ekim 1988'deki toplantıda karar verildi. B'nai B'rith delegasyonu, Seymour Reich tarafından yönetiliyordu. Seymour Reich, 1987 yılında delegasyonun dünya çapında Başkanı

Morris Abram'ın yerine geçti." *(Les Financiers qui menent le Monde, Henry Coston, sf. 434)*

"Kapitalizmle uluslararası komünizmin kucaklaşması öyle birdenbire olmadı. Bunun ön görüşmeleri 80'li yıllarda başlamıştı. Bu yakınlaşma için çalışan sadece Amerikan petrolcüsü Yahudi Armand Hammer değildi. **Onun gibi bir Rus Yahudisi olan Edgar Bronfman da eski Yahudi ve Bolşevik üyelerle aynı amaçta çalışıyordu.** Dünya Yahudi Kongresinin Başkanı olan Edgar Bronfman'ın ilk başarısı Budapeşte'de gerçekleşti. Kongre'nin Budapeşte'deki toplantısında Moskova Başhahamıyla görüşmüştü." *(Les Financiers qui menent le Monde, Henry Coston, sf.435)*

"Edgar Bronfman büyük bir patron, uluslararası alkol sanayisinin patronu (ünlü Seagram şirketinin patronu) şampanya ve kanyak piyasasını elinde tutuyor… Bu Bolşevik-kapitalist yakınlaşmasında Armand Hammer'in bir milyarder arkadaşı da bulunuyor: Carlo de Benedetti. Benedetti İtalyan Yahudi cemaatinin en önemli üyesi. Ayrıca besin sanayisinin de en önemli simalarından. Benedetti IBM'den sonra dünya micro-information piyasasında en önemli kuruluşun başında." *(Les Financiers qui menent le Monde, sf. 436)*

Gorbaçov döneminde ülkeye resmen giren bir başka lobi ise, Rotary Kulüpleri oldu: "Kremlinli Rotaryenler… Rotary Kulübü, yakın zamana kadar Sovyetler'de kapitalizmin simgesi olarak görülüyordu. Ama ne olduysa Stockholm'de oldu ve Sovyet yetkilileriyle, Rotary yetkilileri ufaktan flört etmeye başladılar. Sonunda, aşk izdivaca dönüştü ve kulübün Kremlin'de de kurulmasına karar verildi. İlk üyeler de oldukça kalburüstü isimlerden oluşuyor; Ekonomist Popov, kozmonot Sevastianov, tarihçi Afanasiev ve daha birçok etkili ve yetkili kişi." *(Nokta, 11 Haziran 1989)*

Fakat, ülkede esmeye başlayan kapitalizm rüzgarlarına muhafazakar kanattan gelen tepki üzerine, Gorbaçov ve ekibi tavsiye edilecek ilginç bir darbe ile yerine daha da uygun bir isim getirilecekti.

Bu arada, Gorbaçov'un mason olduğu söylentileri yayıldı:

"Gorbaçov Kudüs'te New Age'in ekonomik amaçlı toplantılarına katıldı. Burada pek çok kişi onun mason olduğunu söylüyordu." *(Lectures Françaises, Ekim 1992)*

Bir Garip Darbe

19 Ağustos 1991'de gerçekleşen ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla sonuçlanan darbe oldukça ilginç gelişmelere sahne oldu. KGB üyelerinin çoğunlukta olduğu muhafazakar kanat, Gorbaçov'u indirerek yönetime el koydu. Fakat darbe yönetiminin ömrü çok kısa oldu. Üç gün süren darbenin getirdiği sonuç, yıpranmış bir isim olan Gorbaçov'un yerine Boris Yeltsin'in getirilmesi ve Sovyetler Birliği'nin sona ermesiydi.

Fakat darbenin gelişimi "işin içinde bir iş"olduğu izlenimi veriyordu.

"Darbe haberi yayılmaya başladığı sırada Devlet Başkanı Gorbaçov, Kırım Yarımadası'ndaki Foros'ta bulunan villasında tatildeydi… Yazov'un emriyle Moskova'ya gönderilen askerler, bazı önemli binaları kordon altına almaya başladığında saat 09:00 olmuştu. Bu sırada, darbeye kafa tutabilecek tek kişi, Rusya

Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin, çoktan kalkmış, yardımcılarıyla birlikte nasıl bir tutum takınılması gerektiğini konuşuyordu. Rusya, Sovyetler Birliği'ni oluşturan 15 Cumhuriyetin temel taşı, Yeltsin halk tarafından en çok sevilen liderdi. İnanılması güç ama, darbeye tepki gösterebilecek, halkı ayaklandırabilecek tek kişi elini kolunu sallayarak, evinden çıkıyor ve arkadaşlarıyla yine hiçbir engellemeyle karşılaşmadan, Rusya parlamentosu binasına geliyordu…

Körfez Savaşı'yla ününe ün katan CNN, hemen Moskova'dan canlı yayına geçmişti bile.

CNN'i izleyenlerin, Moskovalıların, kahramanca darbeye direnmeye başladığını sanmasına karşın, Yeltsin, saat 11:34'te parlamento binasından çıkarak bir tanka yöneldiğinde, çevredekilerin sayısı en fazla 150 kişiydi. Darbecilerin gönderdiği bir tankın üzerine çıkan Rusya lideri, yasal Devlet Başkanı Gorbaçov'un, 'sağcı bir darbe'yle iktidardan uzaklaştırıldığını söylüyor ve halkı ODK (darbe komitesi)'yı protesto etmeye çağırıyordu. Yeltsin'in bu çağrısı, darbeciler için sonun başlangıcı oldu. CNN'in ileri sürdüğü gibi yüz binlerce kişi olmasa da, küçük ama kararlı bir kalabalık, Rusya parlamento binası önünde toplanmaya başladı. 21 Ağustos günü, saat 13:21'de Yeltsin, darbecilerin kaçmaya çalıştığını açıkladığında herkes rahat bir soluk aldı." *(Milliyet, 19 Ağustos 1992)*

"19 Ağustos sabahı, Sovyetler Birliği'nde yönetime el koyan Olağanüstü Durum Komitesi'nin (ODK) üyeleri, sanki sözleşmişcesine, bir darbenin başarıya ulaşmaması için ne gerekiyorsa yaptı." *(Milliyet, 20 Ağustos 1992)*

"Gorbaçov, komploya karışmış olabilir ya da çok pasif kalarak bunu kolaylaştırmış olabilir… Sovyet resmi haber ajansı TASS'ın da Gorbaçov'un görevden uzaklaştırılacağından, olay öncesinde haberdar olduğu ileri sürüldü… Sovyet Nesavisimaya gazetesinin, dün telefaksla dağıtılan olağanüstü sayısında, yönetime el koyan Olağanüstü Hal Devlet Komitesi'nin, Devlet Başkanı Gorbaçov'un görevden alındığına ilişkin bildirisinin metninin, resmi haber ajansı TASS'a, olaydan iki gece önce verildiği savunuldu." *(Cumhuriyet, 22 Ağustos 1991)*

İşte bu garip darbe, Gorbaçov'u indirirken yerine Yeltsin'i getirdi. Yeltsin'in özelliği ise, kapitalizmi Rusya'ya daha çabuk getirebilecek olmasıydı:

"Gorbaçov'un darbeyi tezgahlayan adam olduğu iddia edildi. Bu iddialar, darbeden sonra büyük ölçüde gözden düşürülen Sovyet liderinin yerine en Amerikancı kişinin, örneğin Yeltsin ya da benzeri birinin getirilmesini amaçlıyor." (2000'e Doğru, 1 Eylül 1991)

Bu göstermelik darbenin perde arkasında ise CIA olduğu bildirildi:

"Darbenin arkasında CIA vardı. ABD'deki 20 bin üyeli Komünist Partisi Lideri Gus Hall Sovyet Lideri Mikhail Gorbaçov'a karşı düzenlenen darbe girişiminin ardında sanıldığı gibi Komünist Parti'nin değil, CIA'in bulunduğunu öne sürdü." *(Hürriyet, 1 Eylül 1991-Cumhuriyet, 22 Ağustos 1991)*

CIA'in bu göstermelik darbedeki rolü, darbenin bir hafta öncesinde İsrail Dış İşleri Bakanı Peres ile dört üst düzey Rus yetkilisinin yaptığı gizli görüşme de göz önünde bulundurulursa oldukça ilginç bir tablo ortaya çıkmaktadır: Darbe, yeni düzenin gizli ellerinin çıkarlarına uygun olarak geliştirilmiş bir senaryo niteliğini

taşımaktadır. Nitekim darbe sonrasında başa geçen Yeltsin ve izlediği yöntemler de bunun önemli bir göstergesidir.

Rusya'yı "Kapitalist"Yapmaya Söz Veren Kişi: Boris Yeltsin

Darbe sonucunda Gorbaçov siyasi gücünü yitirirken yerine, darbe sayesinde kahraman olan bir isim geçti: Boris Yeltsin. Yeltsin, Gorbaçov'un başlattığı kapitalistleşme sürecini daha da hızlandırdı. Başa gelirken verdiği en büyük söz, tüm Rus halkını "kapitalist" yapmaktı.

Yeltsin bu iş için biçilmiş kaftandı. En önemli özelliğini, CNN'e verdiği bir demeçte şöyle açıklıyordu: "Ben Allah'a inanmıyorum." *(Meydan, 29 Aralık 1992)*

Yeltsin, gerçekten de kendisinden beklenenleri yerine getiren biriydi. Bu yönüyle de yeni dünya düzenine katkıda bulunan bir liderdi:

"Boris Yeltsin Kremlin'e geldiğinden beri, Rusya, ABD ile iyi bir dost olmaktan öte bir ilişki kurdu. Konu ne olursa olsun, silahsızlanmadan, yıldız savaşlarından Yugoslavya'ya, Yeltsin ve Batı taraftarı Dış İşleri Bakanı Andrei Kozyrev, Bush hükümetinin isteklerini yerine getirmeye hazırdılar. Bu müsamaha Bush'un kampanyasında 'Soğuk Savaşı biz kazandık' demeciyle sergilenmiş oldu." *(US News and World Report, 28 Eylül 1992)*

Yeltsin'i başa getiren ve destekleyenler ise, daha önce de olduğu gibi yine bazı Yahudi lobileri. *Jewish Chronicle,* Yeltsin'i kimin finanse ettiğini şöyle bildirir:

"Bugün Rusya'nın en zengin adamlarından biri olan 44 yaşındaki Yahudi Mr. Borovoi, Boris Yeltsin'in 'Demokratik Rusya' hareketinin finansörü." *(Jewish Chronicle, 28 Şubat 1992)*

Yeltsin'in yardımcısı Rutskoi da yine bir Yahudi:

"Yahudi Servis Başkanı Simcha Dinitz, eski Sovyetler Birliği'nden yeni Yahudi göçleriyle ilgili haber vererek geldi. Sovyetler Birliği turunda Rusya Başkan Yardımcısı Aleksandr Rutskoi ile Kremlin ofisinde buluştu. Rutskoi annesinin Yahudi olduğunu açıkladı." *(Jewish Chronicle, 28 Şubat 1992)*

"Yeltsin'in Dış İşleri Bakanı Andrei Kozyrev'in de Yahudi asıllı olduğu söyleniyor." *(Mustafa Özcan, Zaman 20 Mart 1993)*

Ülke içinde Yahudi lobilerinden bu derecede büyük bir yardım alan Yeltsin, dışarıdan da aynı lobilerin denetiminde çalışan gizli servislerden destek görüyor:

"Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı CIA'in Başkanı Robert Gates, son yaptığı açıklamada, ülkesinde muhalefet ile başı hayli dertte olan Boris Yeltsin'e destek mesajı gönderdi. Emekli gizli servis elemanları tarafından kurulan derneğin yıllık toplantısına katılan CIA Başkanı Gates, konuşması sırasında, Rusya Devlet Başkanı Boris Yeltsin'in kendisini demokratik reformlara adadığına inandığını ve kısa dönemde Yeltsin'in varlığının Rusya'nın ilerlemesi için 'şart' olduğunu vurguladı.

Gates konuşmasında 'Bence Başkan Yeltsin'in kendisi ülkesinin ilerlemesine ve demokratik reformların uygulanmasına adadığı konusunda kuşkuya gerek yok. Reformlar için Yeltsin şart' dedi. CIA'in patronu Yeltsin'e bir şey olması halinde

reform uygulamalarının çok ciddi kesintilere uğrayabileceğini de kaydetti." *(Sabah, 17 Kasım 1992)*

Rusya'da Mason Atağı

Sovyetler'de yıllar boyunca masonluğa karşı sahte bir düşmanlık politikası uygulandı. "Totaliter rejimler, diktatörler masonluğa karşıdır" imajının verilmesi için, Sovyetler'deki localar Troçki döneminden itibaren resmen kapatılmaya başlandı. "Resmen" demek gerekir, çünkü Sovyetler'de gerçekte masonik faaliyetler bütün hızıyla sürdürülmüştü.

Rusya'nın kapitalizmle tanışmasıyla birlikte **mason locaları faaliyetlerini çok daha açık bir biçimde yürütmeye başladılar.** Ardı ardına kurulan localar, tüm Rusya çapında üye artırımı için propagandaya başladılar. Fransız *L'Express* dergisi "Doğu'nun Masonlarca Fethi" başlıklı sayısında Rusya'daki masonik faaliyetleri şöyle anlatır:

"28 Nisan 1991'de kesin bir gizlilik içinde Kuzey Yıldızı Locası ilk toplantısını gerçekleştirdi. Nerede mi? Moskova civarında, ahşap bir evde. Daha sonra sessiz bir şekilde Novikov Locası kuruldu. GLF (Fransız Büyük Locası) kendi duvarları arasında Pouchkine adlı bir slav locasını barındırmaktadır. 18 Ağustos 1991'de Pouchkine Locasının Üstad-ı azamı ve 6 arkadaşı Moskova'ya geldiler. Üstad doğduğu kent olan Odessa'yı 1922 yılında terk etmişti. Bagajlarında tören malzemeleri vardı: kılıçlar, gönyeler, önlükler… "Daha sonra ilginç bir bilgi veriliyor. Gorbaçov'u indiren göstermelik darbe masonların gelişinin ertesi günü gerçekleşiyor: "19'unda da darbe oldu." *(L'Express, 17 Ocak 1992)*

Kuzey Yıldızı Locası bütün Rusya'da propaganda yoluyla yeni masonlar arıyor:

"Kuzey Yıldızı Locası'nın üstad-ı azamı şöyle diyor: 'Büyük bir kendini yenileme çabamız var. Reklamlar aracılığıyla…' Geçen sene Rusça yayın yapan Liberty Radyosu 2 saatini masonluğa ayırdı. Fransa Büyük Locası'ndan cevap alarak pek çok mektup geldi. Vilnias'dan, Bakü'den, Kiev'den 'özgürlük, eşitlik, kardeşlik' gibi kelimelerle dolu Fransızca mektuplar. Adaylar hakkında Fransız Büyük Locası (GO) cevap olarak 'onları temasa geçirin' der. Sonra dosyaları 'Kuzey Yıldızı'na yeniden yollarlar. Eski imparatorluğa doğru." *(L'Express, 17 Ocak 1992)*

Masonların gücü ise oldukça büyük. Rus gazetelerinin bildirdiğine göre bu güç, devlet adamlarını hatta Yeltsin'i kontrol edebilecek durumda:

"Moskova gazeteleri (*La Resurrection Russe, Le Jour, La Voix de Touchino*), Saint Petersburg gazeteleri (*Affaire Russe, Les Teres Russe*) sesleniyorlar: 'Masonların etki alanları Yeltsin'i, Gavril Popov'u (Moskova Belediye Başkanı), Lakoklev'i (Gorbaçov'un danışmanı) de içine alıyor. P2 teröristleri geri döndüler." *(L'Express, 17 Ocak 1992)*

Rus Kapitalizminin Garip Sosyetesi

Rusya'da gittikçe gelişen bir mutlu azınlık sınıfı var. Bunların kazandığı olağanüstü serveti ise, bir Rus sosyoloğu Amerikalı Yahudi banker ailesi Rockefeller'e benzetiyor:

"Rusya, giderek iki ayrı ülkeye, iki ayrı topluma bölünüyor. Bir yanda geçiş dönemi ekonomisinden büyük vurgunlar vuran Mercedes-Benz'li, BMW'li küçük bir azınlık, diğer yanda sabah akşam patates yiyen, bir gece kulübünün üyelik aidatı olan 40 bin rubleyi bir yılda ancak kazanan çoğunluk. Bir Sovyet sosyoloğunun dediğine göre, bu, Amerika'nın 20. yüzyılın başlarında durumunu andırıyor: 'Sermaye birikimine giden her yol mübah…'

Bir sosyolog olan Mikhail Gavlin, Rusya'nın içinde bulunduğu ekonomik durumu *Herald Tribune* gazetesine şöyle değerlendiriyor: 'Bugün Rusya'da yaşadığımız şey, sermaye birikimine giden her yol mübah görülür. Biraz Amerika'nın 20. yüzyılın başlarındaki durumunu andırıyor. Rockefeller ailesinin de dişinden tırnağından artırarak, ter dökerek para kazandığını sanmıyorum…" *(Panorama, 18 Ekim 1992)*

Gerçekten de Rusya'nın önde gelenlerinin bir kısmı Rockefeller'lara çok benzemektedir. Bu çevrenin, İsrail'in kuruluşunu anmak için düzenlediği kutlama söz konusu kişilerin kimliği hakkında ilginç bilgiler vermektedir:

"İsrail'in Moskova'daki temsilcisi Arye Levin 10 Mayıs günü Moskova'nın en lüks otellerinden birinde İsrail'in kuruluşunun kırkbirinci yıldönümünü kutlama daveti düzenledi. Ardından 600 kadar Yahudinin katıldığı Moskova'daki yeni Yahudi Kültür Merkezi'nde yaptığı konuşmasında heyecan verici bir gün yaşadıklarını ifade etti. Otelin salonunda tertiplenen davete pek çok yarı resmi ve üst düzey Sovyet makamları ile Moskova sosyetesinden birçok tanınmış şahsiyetin davete katıldığı dikkati çekti. Yabancı elçilerin ve alt düzey Rus diplomatik erkanın katıldığı davetlileri Levin 'Moskova sosyetesinin kreması' olarak niteledi." (Şalom, 24 Mayıs 1989)

Rusya'daki, Yahudi finansörlerin kontrolü açıkça ortadadır. Yeltsin'in ekonomik danışmanlığını da yapan bu Yahudi kapitalistler, Rusya'nın istenen çizgiye gelmesinde önemli rol oynamışlardır:

"Moskova'nın yeni finans liderleri Yegeny Kissin'in, Rus Döviz Bankası'nın Başkanı olarak atanması, ülkenin ekonomik ve politik yeniden yapılanmasında genç Yahudilerin önde bir rol oynamaya başlamasının en son örneği, 30 yaşında bir maliyeci olan Ksisin, Sovyetler Birliği'nin ve Sovyet Yabancı (yurt dışı) Döviz Bankası'nın çökmesinin ardından, yabancı döviz piyasasındaki bir boşluğu bekledikten sonra bankadaki görevini aldı. Kendisi de bir Yahudi olan Lev Wemberg ülkenin önde gelen iş adamlarından biri olma pozisyonunu güçlendirerek, Rus İmalatçılar Birliği'nin Başkanı olarak seçildi. Hem Wemberg hem de önemli bir iş adamı olan Konstantin Bozovay, Başkan Yeltsin'in ekonomik danışmanları olarak görev yapıyorlar. Uzun süreden beri ilk kez bir Yahudi, Moskova'nın yönetiminde baskın bir role sahip oldu. Bu kişi 36 yaşındaki, Demokratik Parti lideri ve Moskova Valisi baş asistanı olan İlya Zoslovsky'dir. Zoslovsky, Moskova'nın ilçelerinden birine, 1986'da Belediye Başkanı olarak demokratik yolla seçilen ilk Yahudidir. Kendisi Yahudi Komünal Kurumları ile yakın ilişkiler içindedir." *(Jewish Chronicle, 7 Şubat 1992)*

Yeltsin'in "Kapitalist" Rusya'sı

Yeltsin'in iktidara geçmesi ile birlikte Rusya, "söz verdiği gibi" her geçen gün daha da kapitalistleşmeye başladı. Çığ gibi büyüyen fuhuş, pornografi, uyuşturucu, şiddet ve cinsel sapıklık, içki ve kumar Rusya'yı yeni dünya düzenine entegre hale getirdi. Aslında bu, Marx'ın hedef gösterdiği 'komünal topluma' ulaşmak için çok daha kestirme bir yöntemdi. Lenin'in izlediği yöntemin daha farklısıydı, ama ulaşılan hedef aynıydı.

Bu gerçek masonlarca da gayet iyi hesaplanmaktadır. Ünlü gazeteci Çetin Altan kendisiyle yapılan bir röportajda Marxizm'in en önemli yönünün materyalist düşünce yapısı olduğunu ve bu düşüncenin asla ölmeyeceğini, ancak şekil değiştireceğini şöyle ifade etmiştir:

"Marxizm, politikayı çok aşan bir dünya görüşüdür, düşünce sistemidir. Politika bir gün demode olacaktır, sınıflarla birlikte, yönetici-yönetilen ilişkilerinin de son bulmasıyla birlikte ortadan kalkacaktır. Ama Marxizm bitmeyecektir. Belki gözden geçirilecek, aşılacak, yenilenecek ama geçerliliğini koruyacaktır." *(2000'e Doğru, 18-24 Ekim 1987)*

Yeltsin ile Rusya'ya yerleşen kapitalizm, bugün Rusya'yı büyük bir çöküntünün içine çekmiş durumdadır. Kapitalizmin ahlaksızlığı teşvik eden pek çok özelliği, Rusya'da artık çok yaygın olarak gözlemlenmektedir. Masonluğun yanı sıra fuhuş, uyuşturucu, cinsi sapıklık, anarşi, mafya gibi "kapitalist imkanlar" Rus halkı arasında yaygınlaşmıştır:

"Birkaç Pfenning için satılan kızlar, yerlerde yatan sarhoşlar, yemek arayan çocuklar... daha dün sosyalist rejimin hayata hükmettiği yerde bugün bir kaos hakim. Ve 12 milyonluk şehirde insanların günlük yaşamları gittikçe daha perişan oluyor.

Moskova'da ölülerin sayısı gittikçe artıyor. Fakirleşen kiracılar, aileleri tarafından katledilen çocuklar, uyuşturucudan ölenler, mafya tarafından katledilen masumlar. Her yıl zor kullanmaktan meydana gelen ölümlerin sayısı %20 artıyor. Uyuşturucu her yere yayılmış. Marihuana ve Opium (Kolchosmalit)... bulunuyor. Yalnızca bu iki ay içinde uyuşturucu işi %300 artmış durumda. Mezar işleri çok pahalı olduğu için ölüleri akrabaları bile gelip almıyor. Moskova bir insan yiyicisi, zayıf olan yok oluyor. Her Moskovalı'ya yılda 129,8 kg. zararlı madde düşüyor. Şehir civarında 11 Atom reaktörü var ve 700 radyoaktif bölge var. Her üç Moskovalı çocuktan ikisi hasta olarak dünyaya geliyor.

İlkokul çağındaki çocuklar çalışıp para kazanıyorlar. Günde 100 Ruble kazanıp bir kısmını mafyaya veriyorlar, kalanla ailelerini besliyorlar. Şehirde hiçbir sınır yok, ahlak yok. Gazetelerde ilanlar şöyle: Her yaştaki kadınla seks yapabilirsiniz." *(Stern, 1 Temmuz 1992)*

Komünist rejimin ardında bıraktığı bu korkunç manzara, insanlara bir kez daha din ahlakından uzak toplumların içine düşecekleri durumu göstermesi açısından ibret vericidir.

"Kapitalizm"in Rusya'ya Yeni Bir Hediyesi Daha Var: Mafya

"Mafyanın hakimiyetinin giderek arttığı ve suç örgütlerinin yaygınlaştığı Rusya'da hükümete el atan ve çileli Rus halkının günlük yaşamını cehenneme çeviren gangsterler, büyük kentlerde dehşet saçıyor. St.Petersburg gibi büyük kentlerin sokaklarında 'mafya' konuşuluyor. Sorun içten içe büyüyor ve bütün ülkeye yayılıyor. İç İşleri Bakanlığı yetkilileri, ülkedeki gangster çetelerinin sayısının neredeyse 3 bine ulaştığını belirtiyorlar. Halkın korku içinde yaşamasına neden olan bu silahlı kişiler, milyonlarca dolar gasp ediyor, uyuşturucu ve silah ticareti yapıyorlar. Aralarında yasal olmayan yollardan milyarlarca dolarlık hammadde ihraç edenler de var." *(Milliyet Gazetesi, 30 Eylül 1992)*

Günümüzde Rusya'da çok dikkat çeken olaylardan birisi de pek çok eski komünistin, kapitalizmin en ateşli savunucuları haline gelmiş olmasıdır. Artık üstlendikleri görevleri ise "bir dogmanın yerine bir başkasını getirmektir":

"Bir zamanlar, Parti'nin başlıca propaganda organlarından 'Komünist'in Yayın Yönetmeni olan Igor Gaydar, ultra liberalizmin en ateşli savunucularından biri haline geliyor. Bir dogmanın yerini bir başka dogma alıyor, toplumsal gerçeklik, duruma göre, ya propagandanın ya da resmi istatistiklerin kıskacında yok oluyor." *(EP. 24-31 Ocak 1993)*

Ahmet Altan ise, Rusya'daki kapitalistleşme sürecini şöyle yorumlamaktadır:

"Marx ölmedi. Onun öngördükleri gerçekleşiyor bugün... Ama onun tahmin ettiği yoldan başka bir yolla gerçekleşiyor. Tek tek devrimlerin yapılacağı çağ kapanıyor..." *(Hürriyet Gazetesi, 6 Kasım 1989)*

'Stepne Rejim', İslam'a Karşı El Altında

Tüm bu yaşananlar, elbette Leninist-Stalinist yöntemlerin rafa kaldırıldığı anlamına gelmemektedir. Kapitalizmin alternatifi, sistem-içi muhalefeti olarak ortaya atılan bu ideoloji, belli bir amaç doğrultusunda gündemde tutulmaya devam edilmektedir.

Yeltsin'in "reform"ları halkın önemli bir bölümünden tepki görmesine rağmen ısrarla uygulanmaktadır. Yeltsin'in Rusya'yı "ahlaksızlaştırdığını" düşünen, Rus halkının bu bölümü de yine -belli çevreler tarafından- hemen sistem-içi muhalefetin içine alınmaktadır. Bir kısım lobilerin, CIA'in finanse edip desteklediği Yeltsin'in karşısında yine, benzer odaklardan güç alan komünist muhalefet yer almaktadır. Böylece kontrol dışı bir tepkinin gelişmesi de önlenmiş olmaktadır.

Komünizm en büyük görevini İslam'a karşı uygulamaktadır. Sosyal adalet, eşitlik gibi yalnızca din ahlakı ile elde edilebilecek insancıl değerlerin sözde savunuculuğunu yapan bu rejim, İslam ahlakının güçlenmesi tehlikesine karşı gündemde tutulmaya devam edilmektedir. Tacikistan bunun bir örneğidir. Kapitalist yapıyı kabul etmeyen buradaki toplum için, İslam yerine sahte anti-kapitalist rejim uygun görülmüş ve zorla da olsa kabul ettirilmiştir. "Üçüncü dünya", komünizmin en çok gündemde tutulduğu bölgelerden bir diğeridir. Burada doğal olarak "emperyalizm"e tepki duyan toplamlara çözüm olarak yine bu sistem-içi muhalefet

rejimi sunulmaktadır. Böylece bu ülkelerin halklarının da emperyalizmin dışına çıkmaları engellenmektedir. Bu ülkelerin önemli bir bölümünde yerleşebilecek potansiyeli olan İslam ahlakı da, bu şekilde durdurulmaya çalışılmaktadır. Bu, sistem dışı bir muhalefettir çünkü.

Arap dünyasında da uzun bir süre İslam'a alternatif olarak sosyalizm-komünizm körüklenmiştir. Nasır ve benzerleri, İsrail yayılmacılığına karşı Araplara, sosyalist-ırkçı bir ideoloji önermişlerdir. Bununla ne sonuç elde ettikleri ise ortadadır…

Ve komünizm, bir "stepne rejim" olarak dünyanın hemen her yerinde el altında bulundurulmaktadır. Komünizme safça inanmış olan milyonlar ise farkında olmadan, onların deyimiyle "burjuvazi"nin kendilerine hazırladığı sistemin içinde kalmaktadırlar. Kilit noktadaki bazı liderlerden dışında çoğu emperyalizmle, masonlukla, sömürüyle savaştığını zannetmekte ve kimi zaman bunun için masum insanları dahi öldürebilmektedirler.

Siyonizmin de kullanmak için elde tuttuğu değişik kanallar vardır.

"New York komünist gazetesi, *The Daily Worker*'a CIA yıllar boyunca para yardımında bulunmuştur. Worker'da çalışanların ise bu yardımdan haberi yoktur." *(CIA, The Cult of Intelligence, Victor Marchetti, John D. Marx. sf.167)*

CIA'in 68 yılıyla özdeşleşmiş sosyalist hareket içindeki rolü de ilginçtir. Hareketin lideri Herbert Marcuse, CIA ajanı olarak bilinmektedir:

"… Marcuse, Frankfurt Okulu'nu Amerika'ya taşımış ve başlangıçta Amerikan Askeri İstihbaratı adına, daha sonra da CIA adına bilimsel çalışmalarını sürdürmüş ve 'Tek Boyutlu Adam', 'Marxizm ve İhtilal' vb yapıtlarda bireysel terörizmi kutsamıştır. Marcuse'un önerileri dünya gençliğini etkiledi ve onların eyleme itilmesinde etken oldu. Nitekim 1969'da Paris'te ayaklanan gençlik 3 M'den oluşan pankartlar taşıyordu: Marx, Mao, Marcuse… Yani sol iki kuramcı ve uygulamacının yanında bir de CIA ajanı, sol kuramcı olarak benimsenmişti." *(Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla, Talat Turhan, sf.132)*

Marx'dan ve Rus Devrimi'nden bu yana komünizmin finansörleri olan bazı sermayedarlar, bu yapay rejimi ayakta tutmaya devam etmektedirler. Komünistlerin belki de en büyük düşmanı ve burjuvazinin simgesi olarak gördükleri ABD'li sermayedar Rockefeller, gerçekte bu kontrollü muhalefet rejimini destekleyenlerden biridir:

"Birçok Amerikalı, Rockefeller kuruluşlarının dünyanın birçok yerinde kendini çekinmeden komünist organizasyonları finanse etmeye adamasına anlam veremez." *(The World Order, A Study in Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf. 51)*

Orta Asya’daki Türk Devletleri

Orta Asya'daki Türk Devletleri, Rus egemenliği altında uzun süredir yaşamaktaydılar. Çarlığın hemen ardından gelen Sovyet Rusya, bu Müslüman topluluğuna yönelik büyük bir baskı uygulamıştı. Rus kurmayları Lenin döneminden beri cami kapatarak, din adamlarını öldürterek, 18 yaşından küçüklerin namaz kılmasını yasaklayarak, bu bölgenin İslami ruhunu öldürmeye çalışmışlardı. Baskının getirdiği sessizlik ise uzun süre tepedekileri tatmin etmeye yetti.

Glasnost, Perestroyka, ardından Sovyetler'in dağıtılması ve kapitalistleşen Rusya şüphesiz bu devletlerin yapısını da değiştirdi.

Gorbaçov Bölgedeki Dini Uyanıştan Rahatsız Olmuştu

80'li yıllarda Türk Devletlerinde başlayan dini uyanış karşısında Gorbaçov yönetimi, dini duyguların güçlenmesinden büyük kaygı duyuyordu:

"Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov'un uzun zamandır var olduğu kaydedilen İslam karşıtı politikasına son örnek, 24 Kasım'da çoğunlukla Müslümanların yaşadığı Özbekistan Cumhuriyeti'nin başkenti Taşkent'te yaptığı konuşma. Taşkent gazetesi *Pravda Vostoka*'nın verdiği habere göre, Gorbaçov konuşmasında, **komünistleri dini öğretilere karşı daha kararlı ve güçlü bir tavır almaya çağırdı ve Müslüman bölgelerde siyasal katılımın, ateist propagandanın artırılmasını istedi."** *(Güneş, 22 Aralık 1986)*

"Time dergisi, geçen yıl Kasım ayında, Sovyet Lideri Mihail Gorbaçov'un Özbekistan'ın başkenti Taşkent'te yaptığı açıklamada, ilk kez 'dinsel gösterilere karşı ateist propagandaya hız verme gereğinden' söz ettiğine dikkati çekerek, Orta Asya Cumhuriyetlerinde İslam'ın gücünü korumasının Sovyet yöneticilerini giderek kaygılandırdığını belirtiyor. Time dergisi Moskova'nın kilise, sinagog ve camilere sınırlamalar getirdiğini ve 'inananlara' karşı bir baskı politikası uyguladığını öne sürüyor. Yine Time'a göre, Sovyetler'de 18 yaşından küçük gençlerin dini eğitim görmesi yasak. Dergi, Hıristiyanlar için durumun daha istikrarlı olduğunu belirtiyor.

Time, İslam'ın Moskova için özel bir sorun ve özel bir kaygı kaynağına dönüştüğünü bildiriyor. *Time*, Sovyetler Birliği'nde halen 300-500 yasal olarak kayıtlı cami bulunduğunu bildiriyor ve Ekim Devrimi'nden önce ülkede 24 bin cami olduğuna işaret ediyor.

Bu olguya ek olarak, Orta Asya Cumhuriyetlerinde İslam'ın etkisinin giderek yayılması da Sovyet liderini düşündüren başka bir konu. Örneğin, *Pravda* gazetesinde çıkan bir yazıda, Özbekistan Cumhuriyeti'nde, İslam öğretilerine karşı, ateist propagandaya yeterince ağırlık verilmediğinden yakınıldı.

Tacikistan'da ise yüksek düzeydeki bir yetkili, izinsiz vaaz veren hocaların sayısının artmasından yakınıyor. *Herald Tribune*'e göre, Orta Asya Cumhuriyetlerinde İslam etkisini giderek artırırken, İslam faaliyetleri de

yoğunlaşıyor. Sovyet yetkilileri, son zamanlarda İslami akımların da, Orta Asya Cumhuriyetlerini etkileme olasılığından kaygılanıyorlar." *(Cumhuriyet, 7 Ocak 1987)*

Taktik: Orta Asya'ya "Kapitalizm" İhracı

Tüm Rusya'ya uygulanan reçete Orta Asya'da da uygulandı. Sovyetlerin dağılması ile "kapitalizm", Rusya genelinde olduğu gibi bu Cumhuriyetlerde de olumsuz etkilerini göstermeye başladı. Komünist rejim boyunca dindarlara uygulanan yoğun baskı ve zulme rağmen, halkın büyük çoğunluğu manevi değerlerine bağlı kalmıştı. Komünist rejimin yıkılmasının ardından da, Rusya'nın dört bir yanında ve özellikle Türki devletlerde İslam'a yöneliş süreci başladı. Komünizm döneminde depo haline getirilip kapatılan camiler birer birer açılmaya, dini eğitim veren kurumlar yeniden faaliyet göstermeye başladılar. Kuşkusuz bu, düzenin planlayıcıları için son derece riskli bir durumdu.

Gorbaçov'un, bir dini uyanıştan korktuğu Müslüman Orta Asya için, 80'lerden sonra ilginç bir plan yürürlüğe konuldu. Mason localarının denetimindeki uluslararası şirketler bu toprakları "kapitalistleştirmeye" başladı.

"The Bank of New York, Özbekistan, Türkmenistan ve Kazakistan'da şubeler açtı." *(Sabah, 29 Haziran 1992)*

Bunun yanı sıra, bu devletlere -modernlik adına- nelerin götürüldüğü de çok düşündürücüdür. Örneğin Azerbaycan'a yapılacak yatırımlardan bazıları şöyledir:

"En son teknoloji kullanılarak Bakü'de ortak bir yatırımla bir sigara ve tütün fabrikası kurulması. 10 milyar sigara kapasiteli mevcut fabrikanın da geliştirilmesiyle hem iç satış, hem ihracat imkanının sağlanması. Ortak yatırımla şarap ve konyak şişeleyen bir içki fabrikası. Bu şekilde ülkenin mevcut şarap ürünlerinin kalitesinin artırılması." *(Ekonomist, 5 Nisan 1992)*

Bu şekilde, Orta Asya'nın "acil ihtiyaçlarını" (!) bazı çevreler büyük bir istekle karşılamaktadır. Dejenerasyona neden olacak en önemli adımlardan birisi de, gayri ahlaki bazı yayınların Orta Asya halkına ulaştırılması olmuştur. Başta tepki gören bu tür yayınların bir şekilde Azeri toplumuna da kabul ettirileceğini tahmin etmek zor değildir.

Müslüman Türk Birliği'ne İsrail Çengeli

Gerçekleşmesi umut edilen Müslüman Türk Birliği hedefi, şüphesiz mason localarını ve İsrail'i fazlasıyla rahatsız etmektedir. Orta Asya'daki dini uyanıştan, daha Gorbaçov döneminde son derece huzursuz olan Siyonistlerin Türk Devletlerinin Müslüman halklarının yeni bir yapı altında bir birliğe gitmesini engellemek için çeşitli yollar denedikleri bir gerçektir. İsrail'in oluşabilecek bir Müslüman Türk Birliğinden duyduğu endişe, dönemin Genelkurmay Başkanı Ehud Barak'ın ağzından bile ifade edilmişti:

"İSRAİL ÇENGELİ... İsrail, Kafkasya ve Orta Asya'daki Türk Cumhuriyetlerinin bağımsızlığının, Müslüman ülkelerin gücünü 'kontrolsüz' şekilde yükselteceğinden endişe ediyor." *(Günaydın, 11 Kasım 1991)*

"İsrail, Türk kökenli Cumhuriyetlerden kaygılı. SSCB'nin Asya'daki Cumhuriyetlerinde de bağımsızlık yolunda adımlar atılması, İsrail'i kaygılandırdı. İsrail Genelkurmay Başkanı Ehud Barak, SSCB'nin parçalanarak bağımsız Müslüman devletlerin ortaya çıkmasının, İsrail'in çıkarları açısından iyi olmayacağına inandığını bildirdi." *(Milliyet, 30 Ağustos 1991)*

Oluşacak bir Müslüman Türk Birliği'nin İsrail'in güdümü dışında olacağı gerçeği, Siyonistlerin bu konuda bu kadar hassas davranmalarının nedenini oluşturmaktadır. İsrail'in Orta Asya'daki yoğun faaliyetleri de işte bu tehlikeli gelişmeyi engelleyip, yeni Müslüman Türk Devletlerini kontrol altına alma amacını gütmektedir. Orta Asya'ya yapılan kapitalizm ihracıyla, bu birliği oluşturabilecek olan "Birlik ruhu" engellenmeye çalışılmaktadır. Bu şekilde, hazırlanmak istenen Siyonist güdümünün sosyolojik tabanı oluşturulmaktadır.

Bu birliği engellemenin diğer bir yöntemi de şüphesiz siyasi alanda kullanılmaktadır. İsrail, Türk birliğini engellemek için söz konusu devletlere de birer birer "çengel atma" operasyonu yürütmektedir.

İsrail'den Tehlikeli Yaklaşım: "Tarımsal (!) İşbirliği"

İsrail heyetleri, Türk Devletlerine yaklaşırken genellikle tarımsal iş birliği konusunu gündeme getirmektedirler. İsrail, bu konuda ulaştığı "ileri teknolojiyi" Türk devletlerine de sunmak istediğini öne sürmektedir. Bu konuda Türk Cumhuriyetlerine götürülen sayısız proje vardır. Ne var ki bu projeler çoğunlukla bu devletlerin halklarına fayda sağlamayı değil, yalnızca İsrail'in bölge üzerinde hakimiyet sağlamasını hedeflemektedir. Bu, Batılı kaynaklar tarafından da vurgulanmaktadır:

"*Washington Post* gazetesinde yer alan haber yorumda, İsrail'in ABD için 'Akdeniz'deki en büyük uçak gemisi' olmaya hazırlandığı ve iki ülkenin Orta Asya için iş birliği yaptıkları görüşüne yer verildi. Haber yorumda, Orta Asya Cumhuriyetlerinin İslam'dan uzak kalmasında İsrail'in çıkarı olduğu vurgulanırken, daha önce Afrika ve başka ülkelere tarım ve sulama bilgisi sağlayan İsrail'in, ABD desteği ile, bunu Orta Asya'ya taşımak istediği belirtildi. *Post*'a göre, İsrail'in Orta Asya'ya aktaracağı 'birkaç milyon dolarlık' tarım projelerinin masrafı, ABD tarafından karşılanacak." *(Günaydın, 30 Temmuz, 1992)*

Görüldüğü gibi, İsrail tarım ve sulama projeleriyle yaklaştığı Orta Asya'da, Afrika'daki uygulamalarını tekrarlama niyetinde görünmektedir. Afrika'daki "tarımsal yardımların" bu kıtaya gerçekte, Mossad ajanlarını getirdiğini düşününce durum biraz daha aydınlanmaktadır:

"Diğer bütün Afrika ülkelerinde olduğu gibi İsrail Güney Afrika'ya da askeri danışmanlar, tarım uzmanları ya da diplomat görüntüsü altında Mossad ajanlarını yerleştirdi. İsrail'i ve onun ırkçılığını örnek alan Güney Afrika hükümeti de buna ses çıkartmadı, hatta sevinçle karşıladı. Güney Afrika polisiyle iş birliği yapan İsrail ajanları buradaki güvenlik kuvvetlerine Mossad'ın uyguladığı taktikleri öğrettiler." *(Hile Yolu Mossad, Victor Ostrovsky, sf. 364)*

"Mossad'ın teknisyen ve danışman görüntüsü altında Afrika'ya soktuğu ajanlar sayesinde İsrail, Kenya, Zaire, Liberya, Gana ve Güney Afrika ülkeleriyle istihbarat iş birliği kurdu. Bu ülkelerdeki casuslar ve güvenlik servisleri İsrail tarafından eğitildi. Gönderilen İsrail askerleri buralarda yapılan devlet terörünü organize ettiler. İşkence ve sorgu taktiklerini öğrettiler. Mossad'ın bütün Afrika faaliyetleri Incoda adında bir paravan şirkete bağlıydı. Incoda aynı zamanda Afrika ülkelerine silah satışını ve darbeleri organize ediyordu." (Dangerous Liaison, Andrew and Leslie Cockburn, sf. 108)

"Afrika'da İsrail tarafından kurulan Red Sea Incoda firmasının yöneticiliğini Asher Ben Natan isimli İsrail casusu yapıyordu." (Every Spy a Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf. 63)

Nitekim Mossad, çoktan Orta Asya'da geniş bir faaliyete girmiş durumda:

"Ayrıca Türk Cumhuriyetlerinden gelen üst düzey yöneticiler de, Türk Devleti'ne 'İsrail'in çeşitli Rus yetkililer aracılığıyla bağlantıya geçmeye çalıştıkları' bilgisini iletti. Türk Cumhuriyetleri ile ilişki kurmak isteyen üçüncü ülkeler çok yakından izlenmeye başlandı. Mossad'ın kaptığı KGB ajanlarını Türkiye üzerinden

Türk Cumhuriyetlerine yolladığı saptandı. İsrail'in Ortadoğu'daki faaliyetleri ise son aylarda zirveye çıktı. Bu, Mossad'ın da istihbarat teşkilatı olarak zirveye yerleşmesine neden oluyor." (2000'e Doğru, 10 Ocak 1993)

Orta Asya'da Mossad Ajanı İş Adamı: Shoul Eisenberg

İsrail'in, Kazakistan ve diğer Cumhuriyetlerle olan iş ilişkilerini düzenleyen kişilerin başında Shoul Eisenberg adlı iş adamı gelmektedir. Eisenberg sıradan bir iş adamı değildir, garip bir özelliği vardır: Mossad ajanı olması.

"Bir yıldır 12'ye yakın İsrail şirketi Orta Asya Cumhuriyetlerinde çalışmalarda bulunmak için girişimlerde bulunuyorlar.

Bu girişimin başkanı, aktif ve sır dolu bir insan olan Shoul Eisenberg. Uluslararası bir iş adamı olan Shoul, İsrail'e Japonya, Güney Kore ve Çin kapılarını da açmıştı. Girişken iş adamı Eisenberg, İsrail ilişkilerinde en etkili insandı." *(Le Point, 2 Ekim 1992)*

"Zengin İsrailli sanayici Shoul Eisenberg'e ait olan Asya binası, karargahın (Mossad merkezi) sağ tarafındaydı. Eisenberg, Uzakdoğu ile olan ilişkilerinden dolayı Çin-Mossad bağlantısını sağlıyordu. Eisenberg ve adamları, çeşitli ülkelerle silah ticareti yapıyordu." *(Hile Yolu Mossad, Victor Ostrovsky, sf. 126)*

"ABD'li deneyimli gazeteci *2000'e Doğru*'ya bildiriyor: 'Size, Mossad'ın Türkiye ve Orta Asya görevlisinin adını veriyorum: Shoul Eisenberg. Bölgedeki uyuşturucu ticaretini de denetler'." *(2000'e Doğru, 7 Şubat 1993)*

Tacikistan'daki gelişmeler, Eisenberg'in hesaplarını ilk başta bozmuş olabilir, ama Eisenberg bir gün mutlaka "geri döneceği" düşüncesindedir:

"İsrail hükümeti bizden yardım isterse ederiz" diyen Eisenberg, Ekim ayında patlak veren iç savaş nedeniyle Tacikistan'dan ayrılmak zorunda kalmıştı. 'Birkaç milyon dolar kaybettik. Bir gün geri döneceğimizden eminim' diyor." *(2000'e Doğru, 7 Şubat 1993)*

Azerbaycan'da Garip Gelişmeler

Kazakistan, Orta Asya Türk devletleri içinde en güçlüsü olduğu için, İsrail'in üzerinde en çok yoğunlaştığı devlettir. Fakat bunun yanında diğer Cumhuriyetler de İsrail'in atağından paylarını almış durumdadırlar. Bunların başında Azerbaycan gelmektedir. İsrail, yine klasik "yardım ve iş birliği" yöntemiyle Azerbaycan'da da faaliyet göstermektedir. İsrail yetkililerinin hükümeti etki altına almaya yönelik çalışmaları ise oldukça düşündürücüdür:

"Fransa'nın önde gelen gazetelerinden *Le Figaro*, İsrail'in Azerbaycan'la diplomatik ilişki kurup, askeri iş birliğine gireceğini ileri sürdü.

Haberde Fransa ve ABD'nin Azerbaycan nezdindeki büyükelçilerinin bile 'otel' de görev yaptıklarına dikkat çekildi. 'İsrail'in Azerbaycan'la diplomatik ilişkisi olmamasına rağmen Kudüs'ün temsilcisi Lev Bardani deniz kenarındaki bir eve

yerleşti. İsrail, Müslüman Azerbaycan'ın Hıristiyan Ermenistan'la çatışma halinde olduğu bir dönemde ülkenin göbeğinde yerleşmiş bulunuyor.

Lev Bardani'nin İsrail'in Azerbaycan'daki gözü kulağı olduğu vurgulanan haberde şöyle denildi: 'Bardani, İran'ın sınır komşusu Müslüman Azerbaycan'la diplomatik ve askeri ilişkileri kurma çalışmalarını sürdürüyor. Bardani, Bakü'de Savunma Bakanlığı tarafından haftada birkaç kez kabul ediliyor. Burada Avrupa, Ermeni yanlısı olmakla suçlanıyor. Bakü yönetimi, ABD ve Fransa'nın Ermenistan'a arka çıktıklarını göz önüne alarak İsrail'in Batı üzerindeki nüfuzunu kullanması için kucak açıyor.' Ayrıca 'İsrail ile Azerbaycan arasındaki diplomatik ilişki en geç birkaç ay içinde kurulacak' görüşünü savundu.

Le Figaro gazetesi, Türkiye'nin Azerbaycan'a yaptığı askeri yardımın sınırlı olduğunu öne sürerek, 'Şimdi İsrail, Azerbaycan'ın bu isteklerine cevap verecek. Azerbaycan'ın gerçek bir ordu kurabilmesi için İsrail yardımı çok uygun ' dedi." *(Hürriyet, 18 Kasım 1992)*

İsrail'in bu işle görevlendirdiği Lev Bardani, ülkedeki Yahudi liderleriyle de yakın temaslarda bulunmuştur:

"İsrail'in Azerbaycan'daki temsilcisi Lev Bardani şimdiye kadar bölgede yaşayan Yahudilerle temasa geçerek üst düzey resmi yetkililerle ilişki kurmuş durumda." *(Şalom, 25 Kasım 1992)*

Azerbaycan-İsrail askeri iş birliğinin kilit isimleri ise Mossad ajanları:

"İsrail'in Azerbaycan'a verdiği silahlar arasında Stinger füzeleri de bulunuyor. IPS (Inter Press Service), eski İsrail istihbarat subayı David Kimche ve emekli ABD generali Richard Secord'un yakınlarda Bakü'yü ziyaret ettiklerini bildiriyor. Mossad subayı Kimche, Irangate skandalına karışmış, Secord ise Irangate olayından dolayı yargılanmıştı. İsrail'in Ankara'daki Büyükelçisi Uri Gordon, 'nazik bir konu' olarak değerlendirdiği olay hakkında yorum yapmayı reddediyor. Azerbaycan Büyükelçisi Nevruzoğlu ise konuyu inceleyeceğini söylüyor." *(2000'e Doğru, 22 Kasım 1992)*

Azerbaycan Cumhurbaşkanı'nın, sanırız belli lobilerin baskıları sonucunda, yaptığı açıklamalar da konuya ışık tutmaktadır:

"Azerbaycan Cumhurbaşkanı Elçibey 'İsrail'le askeri alanda iş birliği yapmak istiyoruz. İsrailliler çok gelişmiş bir teknolojiye sahipler ve mükemmel silahlar üretiyorlar. Fakat böyle bir ilişkinin olumsuz bir şekilde değerlendirilmesini istemiyoruz. Her durumda İsrail ile diplomatik ilişkiler bir-iki ay içinde kurulacak' şeklinde konuşuyor." *(Şalom, 25 Kasım 1992)*

Ve Diğerleri...

İsrail, "çengel atma" operasyonunu diğer Orta Asya ülkelerine de uygulamaya çalışmaktadır. Özbekistan bunun örneğidir. İsrail, Orta Asya'nın önemli devletlerinden bir diğeriyle, Özbekistan ile de ilişkilerini geliştirmektedir. İşin ilginç yönü de bu yakınlaşmayı onaylayan yönetimin dini kuruluşları yasaklamasıdır:

"Şubat ayında Buhara kentinde altı gün kalan İsrail Büyükelçisi Aryeh Levin, egemenliğini henüz elde etmiş, halkının %90'ı Müslüman olan 20 milyon nüfuslu bu Orta Asya Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkileri resmileştirmek üzere girişimlerde

bulundu. Önümüzdeki aylarda Taşkent'te açılacak olan İsrail Konsolosluğu'ndan sonra, elçilik de onu izleyecek. Büyükelçinin kimliği konusunda ise henüz bir açıklama yapılmadı. Levin gerek Yahudi, gerekse Özbek resmi yetkililerine, Özbek Yahudilerinin Kudüs'le Taşkent arasında bir 'köprü' oluşturacağını ümit ettiğini ifade etti. Ayrıca kökenleri MÖ 3. yüzyıla dayanan bir Buhara Yahudi Cemaati de bulunmakta. Bu cemaatten 9.000 kadarı Buhara'da, 15.000 kadarı da Semerkant'ta yaşamakta. Son aylardaki düşüşe rağmen, 1989'dan beri her iki topluluktan binlerce kişi İsrail'e göç etti.

Bazı İsrailli iş adamları Özbekistan'la köprüler kurmaya başladı. Bu iş adamlarının başında da 1972'de Özbekistan'dan İsrail'e göç eden Moshe Chaimov, uluslararası alanda iş yapan Shoul Eisenberg ve Kanadalı Albert Reichman'ın desteğiyle, Buhara Sinagogu'nun restorasyonunu tasarlayan Kudüs'lü Solomon Goldschmidt bulunmakta.

Şimdiye dek Kerimov hükümeti, laik bir muhalefet partisinin kurulmasını onaylamış, ancak İslami Doğuş Partisi'nin kurulmasını da reddetmiştir." *(Şalom, 25 Mart 1992)*

İsrail'in, en tehlikeli yaklaşımı olan "tarımsal iş birliği", Özbekistan'la sınırlı kalmamakta Orta Asya'da da geniş çapta uygulamaktadır:

"Tarım ile ilgili İsrail firmaları Tacikistan, Azerbaycan ve Özbekistan'da yoğun faaliyet halindeler." *(Milliyet, 10 Mayıs 1992)*

İlginç bir gelişme de Kırgızistan'da yaşanmaktadır. Kırgızistan'ın Kudüs'te açtığı elçilik bu gelişmelerden biridir:

"Kırgızistan, Kudüs'te bir elçilik açmaya karar verdi. İsrail Dış İşleri Bakanlığı Sözcüsü Eviatar Manor, Kırgızistan Devlet Başkanı Askar Akaev'le görüştükten sonra bu açıklamayı yaptı. Akaev, Başbakan Rabin ve Dış İşleri Bakanı Peres ile de geçen hafta görüşmeler yapmıştı... Akaev Enver Sedat'tan sonra İsrail'i ziyaret eden ilk Müslüman Devlet başkanı... Akaev, 'Yahudilerin vaat edilmiş topraklarına dönmelerinin kutsal bir hakları olduğunu anladığını' da ifade etti." *(The Jerusalem Post - International Edition, 30 Ocak 1993)*

Kırgızistan Cumhurbaşkanı Akaev'in kadrosu da şöyleydi:

"Cumhurbaşkanı Askar Akayev'in iki dış ekonomik ilişkiler danışmanı var; ikisi de Yahudi! Biri Kırgızistan Yahudisi Livitin. Diğerini de Livitin bulmuş. Kanadalı ekonomist Friedman!" *(Cengiz Çandar, Sabah, 28 Ocak 1990)*

Tacikistan bu ülkeler içinde değişik bir rota çizdi. Fakat, İsrail'in, içindeki İslami gelişmelerden rahatsız olduğu Tacikistan'a kısa sürede "çözüm" bulundu. "Stepne rejim" komünizm, İslam'a alternatif olarak Tacikistan'da ayakta tutuldu. Tacikistan'da güçlenen ve bir ara yönetimi ele alan İslami akımlara karşı komünist gruplar desteklendi ve başa geçirildi. Yeltsin, desteğini komünistlere verdi. Bunun ardından da, Müslüman Tacikler "cezalandırıldı".

"Tacikistan'da Müslüman katliamı.... Başkent Duşambe'de Nabiyev taraftarı silahlı grupların, eski Müslüman-Demokrat koalisyon yönetimine bağlı kişilerin evlerine, arama yapma bahanesiyle girdikleri ve içerideki masum insanları acımasızca öldürdükleri bildirildi. Fransız radyosu *RFI*'nın Tacikistan'daki muhabiri,

Duşanbe'nin birçok kesiminde duruma hakim olan komünist silahlı grupların, koalisyon partilerinin üst seviyede yöneticileri de dahil olmak üzere geniş çaplı bir tutuklama kampanyası yürüttüklerini bildirdi. Nabiyev taraftarları ayrıca, sayısı 'yüzleri' bulan Tacik aydını ve gazeteciyi de hapse attılar. Bağımsız Devletler Topluluğu adına bölgeye gönderilen Rus askeri birliklerinin de çatışmalara hiç müdahale etmedikleri ve kasten seyirci kalarak, açıkça Nabiyev'i destekledikleri bildiriliyor." *(Türkiye, 24 Aralık 1992)*

"Tacikler akın akın kaçıyor... Her gün binlerce Tacik ülkenin güneyinden Afganistan'a girmek için canını tehlikeye atıyor. Afgan sınırındaki Kunsangir köyü mültecilerle dolmuş taşmış durumda. Resmi rakamlara göre evinden uzak yaşam mücadelesi veren Taciklerin sayısı 100 bin. Resmi olmayan rakamlar 800 bin kişinin açlık ve soğukla savaştığını bildiriyor." *(Sabah, 5 Ocak 1993)*

İsrail, Cumhuriyetlerdeki Orduların Dağıtılmasını İstedi

İsrail'in, kontrolü altında tutmayı hedeflediği Orta Asya'da İslami akımların güçlenmesinden çok çekindiği de açıkça görülmektedir. Bunun bir sonucu olarak İsrail, ABD'den garip bir istekte bulunmuştur. Bu talep, Müslüman Cumhuriyetlerde, Sovyetler döneminde oluşturulmuş fakat çoğunluğu bu ülke askerlerinden oluşan orduların dağıtılmasıdır:

"ABD'nin BDT Koordinatörü Richard Armitage'in yaptığı açıklamalara göre, İsrail, proje çalışmalarının başlamasından bu yana Özbekistan ve Tacikistan'a özel bir önem veriyor. İsrailli yetkililer bu iki Cumhuriyete özel önem vermelerinin sebebinin, Özbekistan'da yetişen önemli miktardaki pamuk olduğunu belirtirlerken, bu açıklama siyasi çevrelerce tatmin edici bulunmadı. Tarafsız gözlemciler, İsrail'in genel dış politikası gereğince, Ortadoğu'da ve Asya'da güçlenen İslami hareketlerden rahatsız olduğunu ve Tacikistan ve Özbekistan'da bu tür bir hareketin güçlenmesini önlemek için bütün tedbirleri deneyeceğini belirtiyorlar. İsrail'in Ortadoğu'da yürüttüğü 'böl-parçala-yut' taktiğini Orta Asya'da da uygulamaya koyacağı da yapılan yorumlar arasında bulunuyor. Uzmanlar, bu tür bir taktiğin, başlangıç noktası olarak Tacikistan ve Özbekistan'ın seçilmesinin önemine dikkat çekiyorlar.

Richard Armitage'in İsrail ziyaretinde gündeme gelen bir diğer konu ise, bu Cumhuriyetlerdeki eski Sovyet ordusunun parçaları oldu. Gerek Armitage, gerekse Şimon Perez ve diğer İsrailli yetkililerin yaptıkları çeşitli açıklamalara göre, İsrail ABD'den, eski Sovyet ordusunun yeni Cumhuriyetlerde kalan kısmının bir an önce dağıtılması için talepte bulundu." *(Tercüman, 10 Ağustos 1992)*

Orta Asya'da İslam'ın Yükselişi

Orta Asya'da herşeye rağmen bütün hızıyla gelişen İslam ise, geleceğin aydınlık olduğunu işaret etmektedir:

"Sayıları yaklaşık olarak 60 milyonu bulan Müslümanlar, Sovyetler Birliği'nin Orta Asya bölümündeki Cumhuriyetlerde ve parti temsilciliklerinde yoğunlaşmışlar.

Bunlar, aynı zamanda Çarlık Rusyası tarafından da sömürülen bölgeler. Tek tük "resmi cami" yapılmasına izin verilen 70 yıllık dinsel baskı döneminden sonra Perestroyka ile verilen özgürlükler, beyinlerin bir köşesinde yer eden din özlemiyle birleşip, İslamiyet'i canlandırıyor. Sovyet gizli servisi KGB'nin aralıksız geriletme çalışmalarına rağmen, özellikle taşrada hızla büyüyüp yayılan İslami hareket, geldiği noktada Orta Asya'nın istikbali için yeni tartışmaları da beraberinde getiriyor.

Orta Asya ülkelerinde faaliyet gösteren ve son zamanlarda legal hale gelen İslami Doğuş partisi, 70 yıllık komünizm kesintisinden sonra, İslamı gündelik yaşamın içine sokmayı vaat ediyor.

70 yıllık Sovyet egemenliğinden sonra kılık değiştirmeye yönelen Orta Asya, politik haritada kendi başına yer almaya başladıkça Müslüman komşularıyla da ilişkiye geçecek ve büyük ölçüde onlardan etkilenecek. Güneydeki Müslüman komşular ile diyalog başladı. İki yerden açılan İran sınırı bu yoldaki ilk adımlardan biri. Tacikistanlılar da, Afganistan'daki Taciklerle ortak bir "amaç" geliştirmekten söz etmeye başladı. Orta Asya kendini Sovyetler Birliği'nden soyutladıkça kaçınılmaz olarak bin yıllık Müslüman geçmişine de entegre olacak." *(Nokta ,18 Ekim 1991)*

"Son günlerde sadece Taşkent'te iki, Özbekistan'ın diğer bölümlerinde de yedi tane yeni medrese açıldı. Bu medreselerden yetişen insanlara göre de en iyi sistem İslam. Gelecekte de Orta Asya için İslam dışında başka bir alternatif olamaz. Bu düşüncelerinde öylesine eminler ki, bu yönde sorulan soruları dahi şaşkınlıkla karşılıyorlar.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından, bölge şehirlerinin dünyayla ulaştırma ve haberleşmeleri baş döndürücü bir hızla gelişti. Bakü-İstanbul, Duşanbe-Tahran, Taşkent-İslamabad direkt uçuşları Müslüman ülkelerle bu şehirlerin arasını birkaç saate indirdi. Dinin hızla yayılmasında, örgütlenme konusunda göstermiş olduğu beceriklilik de önemli bir paya sahiptir. Bu dinci örgütler hem dine, hem de politikaya yönelik çalışmakta. İslami akımlar halkın dilinden konuşuyor, çünkü onun bir parçası. Komünizm onların düzeni değildi. Bu nedenle yıkılması onları hiç düşündürmedi." *(Milliyet, 8 Mayıs 1993)*

Sovyetlerin dağılmasının ardından geçen bunca zaman sonra da, Orta Asya Cumhuriyetlerinin belirleyecekleri stratejiler büyük önem taşımaktadır. Yapılması gereken şey, sahip olunan Müslüman ve Türk kimliğini en iyi şekilde yaşayarak, gerek Batı dünyası gerekse komşular ile iyi ilişkiler kurmak ve Türkiye ile ittifak içinde 21. yüzyılda "Müslüman Türk" damgasını vurabilmektir.

Mafya, terör örgütleri, Masonluk ve Kontragerilla’ya uzanan örgüt…

İsrail’in Uluslararası Cinayet Şebekesi: MOSSAD

Mossad; dünya genelinde faaliyet gösteren, en gizli, en bilinmeyen istihbarat örgütüdür. Çoğu kimse İsrail gibi "küçük" bir devletin niçin ve nasıl böyle bir organizasyona sahip olduğunu anlayamaz. Süper güç ABD'nin CIA'i dışında dünyada bu kadar etkin tek istihbarat örgütünün İsrail'e ait olması aslında oldukça dikkat çekicidir.

Mossad'ın kurulmasından önce İsrail Devleti'nin istihbaratı SHAI isimli örgüt tarafından sağlanıyordu. Mossad'ın kurulmasıyla bambaşka bir yapılanma ve dünyanın en tehlikeli cinayet şebekesi oluşturuldu. Bu cinayet şebekesi pek çok ülkede mafyayı, terör örgütlerini ve kontrgerillayı örgütledi.

Mossad'dan önce, onun görevini üstlenen SHAI isimli örgütün görünümü ise şöyleydi:

"SHAI, Sherut Yediot baş harflerinden oluşan bir kısaltma. İbranice'de Bilgi (istihbarat) Servisi anlamına geliyor. Haganah'ın istihbarat kolu. İsrail Devleti'nin kurulmasıyla Haganah, İsrail ordusunun içinde eriyor ve SHAI da yerini altı hafta sonra yeni kurulacak İsrail İstihbarat Servisine bırakıyor. SHAI servisinin en son Başkanı Isser Beeri." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.16)*

"Isser Beeri SHAI üyeleriyle yaptığı son toplantıda, Ben Gurion'un isteğini açıklıyor: SHAI'nin dağıtılması ve bu üyelerin yeni kurulacak istihbarat servisini şekillendirmesi. Bu sadece SHAI'nin isim değiştirmesi olayı değildi. İsrail'de dört tane yer altı istihbarat grubunun oluşması anlamına geliyordu." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.17)*

Mossad, 1 Nisan 1951'de kurulmuştur. İbranicesi ‘Ha-Mossad Le-modiin Ule-tafkidim meyuhadim’, yani özel konular ve istihbarat örgütüdür.

"Mossad'ın ilk Başkanı bir hahamın oğlu olan Reuven Shiloah'dır. Shiloah, başkanlığı çok kısa sürmesine rağmen teşkilatın temel kurallarını belirleyen kişi olmuştur." *(Israel's Most Secret Service Mossad, Ronald Payne, sf. 27)*

"Shiloah, II. Dünya Savaşı'ndan sonra Siyonist liderlere yazdığı gizli raporda yabancı istihbaratlarla ilişkiye geçeceklerini özellikle CIA'e bildirmişti. Shiloah tüm dünyadaki Yahudilerle, Yahudi Devleti arasında kurulacak sağlam ilişkinin öneminin farkına varmıştı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.30)*

Mossad'ın bölümleri

Mossad, çalışmalarını farklı alanlarda uzmanlaşmış 4 ayrı bölümle yürütür. Bunlar: Askeri İstihbarat, Yerli Gizli Servis, Yabancı İstihbarat Servisi ve Aliyah Beth.

Birinci bölüm: "Askeri İstihbarat"

"Mossad'ın askeri istihbarat bölümü, 'Aman' olarak tanınır. İbranice adı ‘Agaf ha-Modi'in'dir. Bunun tercümesi, "istihbarat kanadı"dır. Görevi Müslüman ülkeler hakkında bilgi toplamaktır." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf. 17)*

"Aman" çok iyi organize edilmiş bir askeri birliktir. Altı bölümden oluşur. Özellikle iki bölüm tarafından yönetilir: Toplama ve Prodüksiyon. Toplama bölümü, sınır ötesine ajanlar göndermek, radyo kanallarını ele geçirmek, genellikle ülkelerdeki telefon konuşmalarını dinlemekten sorumludur. Prodüksiyon bölümünde, "Aman"lı 7.000 kişinin 3.000'i çalışır. Konuları, dış ülkelerden çalınan belgelerin ve bilgilerin analizidir. Bu analizler politikacıların karar vermesinde yardımcı olur. "Aman" basına verilen bilgileri de kontrol altında tutar. *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.207-208)*

"Aman'ın sınır ötesi harekatlar için oluşturduğu çok gizli komando birliğinin adı Sayeret Matkal'dır." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf. 182)*

"30 Haziran 1954'te Aman'ın gizli kolu Unit 131 Mısır'da bir operasyon düzenliyor. ‘Operation Susannah’ adlı operasyon bir sabotaj. Bombaların hedefi Mısır askeri örgütleri değil; İngiliz ve Amerikan enstitüleri, tiyatrolar ve postaneler. Bundaki amaç Washington ve Londra'nın Mısır aleyhinde bir politika geliştirmelerini sağlamak. Bu iş için Alman Yahudisi Avraham Seidenwerg seçiliyor. Kibbutz'da Avri El-Ad adını alıyor. Daha sonra Mısır'a Paul Frank adında zengin bir Alman iş adamı karakterinde gidiyor." (Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf. 56)

"Aman'a bağlı 'Gadna'da değişik bir eylem grubu: "Gadna yarı askeri bir gençlik grubudur." *(Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf.229)*

İkinci bölüm: "Yerli Gizli Servis"

"(Domestic Secret Service) Yeril Gizli Servis; başına Isser Harel getiriliyor. Bu servis "Shin-Beth" adında. Genel Güvenlik Servisi anlamında. İbranicesi Sherut-ha-Bitachon ha-Khali.” *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon,, sf.7)*

"Shin Beth, Destek ve Operasyon olmak üzere iki bölüme ayrılıyordu. Destek bölümünde, sorgulama teknolojileri, koordinasyon ve operasyonlar için lojistik destek vardı. Operasyon bölümü ise üçe ayrılıyordu: 1- Koruma ve güvenlik: İsrail elçiliklerini, Başkan'ı ve İsrail savunma sanayinin korunması, 2- Müslüman ülkelerle ilişkiler, 3- Müslüman olmayan ülkelerle ilişkiler." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.50)*

Üçüncü bölüm: "Yabancı İstihbarat Servisi"

Bu servisin ilk Başkanı Boris Gurtel'dir.

"Yabancı istihbarat servisi Varash'ın toplantı saati, yeri hiçbir zaman bilinmez. Dikkatlice saklanır. Varash, halka hiç açıklanmamıştır. Varash'ın görevi, çeşitli gizli servisler arasında bağlantı kurmaktır." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf. 26)*

"Politika Şubesi, adına rağmen, İsrail istihbaratının denizlerarası kolunu oluşturur. Bu şubenin ajanları diğer gizli servislerle bağlantı kurarlar. Politika Şubesi ajanları Londra, Roma, Paris, Viyana, Bonn ve Cenevre'de İsrail konsolosluklarında diplomasi kisvesi altında operasyonlarını yapıyorlardı. Böylesi daha avantajlıydı, çünkü diplomatların dokunulmazlıkları vardı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.26-27)*

<u>Dördüncü bölüm: "Yer altı Gizli İşleri Servisi"</u>

"'Aliyah Beth (Yer altı Gizli İşleri Servisi). Bu bölüm yer altı gizli işlerine devam edecekti. Orijinal görevi Yahudilerin Filistin'e kaçmasını sağlamak ve bu işi yasal hak haline getirmekti. 1937'de Haganah tarafından kuruldu. Bu bölümün başında Saul Meyeroff, takma adlı Shiloah, vardı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.18)*

Mossad'ın Yahudileri Göç Ettiren Kolu: "Aliyah Beth"

Yahudileri Filistin topraklarına göç ettirme görevini Mossad'ın özel bir bölümü üstlenmiştir. Bu iş için kurulmuş olan Aliyah Beth isimli alt örgüt, dünyanın pek çok yerinde düzenlediği provokasyonlarla sahte bir Yahudi aleyhtarı hava estirmiştir.

"Aliyah Beth, 'Sihirli Halı Operasyonu' (Operation Magic Carpet) adı altında bir operasyon düzenledi. Bu operasyonda Near East Air Transport Corporation adında, İsrail hükümetiyle gizli bağları olan bir şirket kullanıldı. 1948 ve 1949'da bu şirket Yemen ve Aden'li 50 bin Yahudiyi gizlice İsrail'e taşıdı."

"Irak'ta 1950 Martı'nda, meclisten çıkan yasayla, isteyen bütün Iraklı Yahudilerin Irak'ı terk edip İsrail'e gidebileceği açıklandı. Tek şart Irak vatandaşlığından vazgeçmeleriydi. Bu sürpriz açıklamanın altında, Irak Başbakanı Tevfik el-Sawidi'ye İsrail ajanları tarafından verilen rüşvetler yatıyordu. Tevfik el-Sawidi aynı zamanda Irak Tur'un başkanıydı ve bu turizm şirketi Near East Air Transport'un bir bölümüydü. Tevfik el-Sawidi değildi. Daha sonra Başbakan olan Nuri as-Said de İsrailli ajanlar tarafından faydalandırılmıştı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.36)*

"Düzenlenen operasyonları Ben-Porat yönetiyor. 150 binden fazla Yahudi Irak'tan İsrail'e götürülüyor. Ben-Porat Irak istihbaratı tarafından tutuklanıyor. Daha sonra Israil'e kaçıyor. Yehudah Tajar da, Ben-Porat'la çalışan ve tutuklanan ajanlardan; Haganah'ın elit tabakasından. Politika Şubesi tarafından Irak'a gönderiliyor. Tajar, Irak istihbaratı tarafından tutuklanıyor ve ömür boyu hapse mahkum ediliyor. Irak istihbarat servisinin başına Albay Abdel Kerim Quassem geçince Mossad'la antlaşma yapılıyor. Tajar serbest bırakılıyor. İsrailli ajanların

yargılanırken suçları arasında Bağdat'taki Masouda Shemtou Sinagogu'nun Yahudiler duadayken bombalanması da sayılıyor. İsrail ajan ağının bir sinagogu bombalaması Iraklı Yahudileri kaygıya düşürdü." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.37)*

Dünyanın birçok yerinde sinagog bombalama gibi eylemleri bulunan Mossad, daha sonraki yıllarda da bu tip faaliyetlerine devam etti. Mossad'ın kendi düzenlediği bu sahte antisemitik hareketler, çoğu zaman Siyonistler tarafından da takdirle karşılanmıştır. Mossad'ın tarihini anlatan *Every Spy a Prince* kitabının yazarları da Aliyah Beth'e operasyon nedeniyle teşekkür edenlerdendir.

"Aliyah Beth'nin gizli ajanlarına teşekkürler, kuruluşunun ilk 4 yılında İsrail nüfusunu 2 katına çıkardılar. Aliyah B., İsrail'in en güçlü servisiydi. Bir yer altı seyahat ağı kurmuştu." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.38)*

"Aliyah Beth ajanları liderlerle doğrudan ilişkiye geçerlerdi. Bunun örneği sadece Irak Başbakanı değil, aynı zamanda Macar politikacılar, İran Şah'ı gibi kişiler de bunlardandı." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.39)*

Mossad'ın Eylem Metodları

Mossad'ın propaganda mahiyetindeki, fakat fazla stratejik önemi olmayan eylemlerini açık bir güç gösterisi şeklinde yaptığı bir bilinen bir durumdur. Bu propaganda genellikle Mossad kontrolündeki basın aracılığıyla dünya kamuoyuna duyurulur. Entebbe Baskını (ilerleyen sayfalarda detaylı olarak ele alınacaktır) gibi eylemler bu sınıfa ise dahildir. Ancak İsrail'in ve Siyonizmin menfaatlerini doğrudan ilgilendiren ciddi konularda ise son derece gizli ve örtülü bir politika izlenmektedir. Bu durumda kendi eylemlerini başka örgütlere yıkarak, tamamen ilgisiz bir tutum sergilenir. Tüm bunlar dünya çapında bağlı basın organları, gazeteci ve yazarlar, film yönetmenleri, siyasi yorumcular kanalıyla kamuoyuna benimsetilir.

Mossad'ın bu anlamda propagandasının yapıldığı filmler dünya televizyonlarında sık sık yayınlanmaktadır. Filistinlileri sürekli olarak terörist olarak tasvir eden, ancak İsrail'in suçlarından hiç söz etmeyen "Delta Force", Münih Olimpiyat Köyü'ndeki olayların İsrail lehinde çarpıtılarak aktarıldığı "Münih'te 21 saat", 1976 Entebbe Baskını'nın anlatıldığı çalışmalar, eylemler hakkında pek çok filmler çekilmiş, kitap yazılmış ve Mossad dünya kamuoyuna yalnızca Mossad İsrail Devleti'ni düşünen, diğer devletlerin iç işlerine karışmayan, kahraman bir örgüt gibi tanıtılmıştır.

Öte yandan Nazi savaş suçlusu Adolf Eichmann ve İsrail'in nükleer santralı Dimona ile bilgileri açıklayan hahamın oğlu Vanunu'nun kaçırılmaları gibi eylemler, bir anlamda tüm dünyaya "İsrail'e ihanet edenleri nerede olurlarsa olsunlar buluruz, cezalandırırız" mesajı vermek için düzenlenmiş Mossad operasyonlarıdır. Bu gibi eylemler dünya kamuoyu önünde rahatlıkla gerçekleştirilir. Daha sonra basın organları aracılığıyla da sıkça gündeme getirilerek Mossad'ın caydırıcı mesajı kitlelere ulaştırılmış olur.

Bir başka metod ise kendi ajanlarını bilgi sızdırmış gibi gösterip "Hile Yolu Mossad" türü kitaplarla Mossad'ı olduğundan da mükemmel bir istihbarat örgütü

gibi göstererek, Mossad'a karşı kişilerde korku dolu bir hayranlık uyandırmaktır. "Bizim elimizde bu kadar nükleer güç var" mesajının ilgili yerlere gitmesi için, Vanunu tarafından açıklanan Dimona Nükleer Santralı hikayesi de benzer bir taktikle planlanmıştır.

Ayrıca CIA'den sadece istemekle elde edebileceği bilgileri, Mossad'ın bir güç gösterisi yapmak amacıyla ajan Pollard vasıtasıyla CIA'den çalmasını da Mossad'ın metodlarına birdir.

Ancak pek çok kaynakta yer alan daha önemli bilgiler ve Mossad'ın gerçek yüzünü gösteren eylemler ise örtbas edilmesi gereken kirli işlerdir. Mossad'ın dünyadaki uyuşturucu ve silah ticareti üzerindeki denetimi, Olof Palme'nin öldürülmesi, Kennedy suikastı, Maxwell'in sır dolu ölümü, çeşitli ülkelerdeki faili meçhul cinayetler, mafyanın örgütlenmesi, kontrgerilla ve terör örgütlerinin teşkilatlandırılması, tüm dünyadaki kontralara verilen destekler bu tür eylemlerdendir.

"Mossad, Kıbrıs'tan Sibirya'ya uzanan Irak, Suudi Arabistan, Pakistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ne Seylan üzerinden ajan sokan tek örgüt, Afrika ve Latin Amerika'ya ajan ihraç eden belalı şirket. Türkiye'de Güneydoğu sorununa ilişkin sıkı önlemler alınırken okun sivri ucunu Irak ve Suriye'ye yöneltmeye çalışan bu arada Türkiye'yle ilişkileri geliştirmeye çalışan bir örgüt şeması Mossad." *(2000'e Doğru, 8 Nisan, 1990)*

İlerleyen sayfalarda da göreceğimiz gibi Mossad, Kuzey Irak'taki Barzani bağlantısıyla, Orta Asya'daki Türk Devletleri'nde İslam aleyhinde gösterdiği yoğun propaganda faaliyetleri ve bu ülkelerin birçok yeraltı kaynaklarının kullanımını kendi tekeline almasıyla, Ortadoğu'da maaşa bağladığı piyon devlet başkanlarıyla, Bosna-Hersek katliamına yaptığı katkılarla, sürgün ettiği mazlum Filistinlilerle, Latin Amerika'daki uyuşturucu işini organize eden kontralarıyla, insani yardım adıyla Somali'den Kızıldeniz'in anahtarını teslim almasıyla gündemleri meşgul eden bir cinayet şebekesidir.

Mossad'ın Açık Eylemleri

Mossad'ın propaganda amacıyla gerçekleştirdiği eylemlerden birkaçı şunlardır:

1) 1969 yılında Fransa Devlet Başkanı De Gaulle'ün İsrail'e göndermediği 5 roket-atar hücum botunu, Mossad İsrail'e kaçırdı.

2) 1972 yılında FKÖ'lülerin Münih Olimpiyat Köyü'nde İsrailli sporculara yaptığı baskın nedeniyle 12 Filistinli Mossad'ın Golda Meir tarafından kurulmuş X Komitesi tarafından tek tek katledildi. Bu cinayetler bazen bir telefon ahizesine yerleştirilen bomba ile bazen de tabanca ile yapıldı. Mossad'ın ölüm listesindeki 12 kişi öldürülürken Filistinli olmayan birçok kişi de bu 12 kişinin yanında Mossad tarafından öldürüldü. Bu 12 kişi arasında eylemle en ufak ilgisi olmayan Filistinli aydınlar da bulunuyordu.

3) 2 Ağustos 1976 Entebbe Baskını, Mossad ajanlarının giriştiği önemli eylemlerden biriydi. Uganda sınırları içinde FKÖ tarafından esir alınan uçaktaki İsrailli yolcular Entebbe Havaalanı'ndan kurtarıldı. Bu baskın Mossad'ın tüm

dünyaya bir gövde gösterisi oldu. Entebbe Baskını hemen filme alınmış ve "Entebbe" adıyla gösterilerek dünya çapında Mossad propagandası yapılmıştır.

Entebbe Baskını ve Düşündürdükleri...

"İsrail gizli servisinin gerçekleştirdiği eylemlerden hiçbiri 1976 yılında gerçekleştirilen ve kamuoyunda Entebbe Baskını olarak bilinen eylem kadar dünyanın ilgisini çekmemiş ve Siyonizm davasına katkıda bulunmamıştır. Bu eylem şaşırtıcı boyutlarda destansı öğelere sahip askeri bir macera olarak gösterilmişti ve Ortaçağ korsanlarının ruhuna sahip, askeri ve istihbarat konularında uzman bir ekip tarafından gerçekleştirilmişti. Olayla ilgili hiçbir bilgi dışarı sızdırılmamasına rağmen çok sayıda gazeteci tüm operasyonu dramatik boyutlarda ele alarak yazıya dökmüş, en az yarım düzineye yakın yazar da olayı kitap haline getirmiştir. Birkaç hafta içinde tüm dünya basınında baskınla ilgili yazılar birbiri ardından yayınlanmaya başlamıştır. Kısa bir süre sonra da Hollywood, piyasaya başrollerinde Charles Peter Finch, Burt Lanchester, Kirk Douglas hatta Yahudi bir anne rolü ile Elizabeth Taylor'ın yer aldığı bir film sunmuştur." *(The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.301)*

Ünlü Entebbe Baskını, Uganda'da İdi Amin'in başta bulunduğu bir dönemde, Mossad timlerinin "Filistinli teröristleri" saf dışı ederek gerçekleştirdikleri önemli, önemli olduğu kadar da ilginç bir eylemdir. Entebbe Havaalanı'nda yeterli Ugandalı askerin bulunmamasından, Mossad timlerinin Ugandalı askerlerin havaalanına gelecekleri saati bilmelerine kadar en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş bir şovdu aslında.

Uçak kaçırma eylemini gerçekleştirip Entebbe Havaalanı'nı son durak yapan teröristler kamuoyuna hep Müslüman Filistinliler olarak lanse edilmişti. Ama gerçek acaba öyle miydi?

"Teröristlerin şefi Wilfred Boese Baader-Meinhof Çetesi üyesiydi ve Avrupa polisi tarafından aranan biriydi. Uçakta Wilfred'in yardımcılığını yapan kadın da Almandı. Ama her nedense adının Halime olduğunu söylemişti. Ekipte ayrıca Carlos'un da bulunduğu belirtilmişti." *(The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.303)*

Araştırmacı gazeteci David Yallop'un 'Die Verschworung Der Lugner' kitabında açıkladığı gibi Mossad'ın bilgisi dahilinde faaliyetlerini sürdüren 'Çakal Carlos' yeri bütün gizli servisler tarafından bilinmesine rağmen her nedense yakalanamıyordu. Entebbe Baskını'nda da Çakal yine kilit isimdi.

"Entebbe Baskını'na katılan teröristler bir Alman kadını ve Carlos Ramirez'in yardımcısı olarak bilinen ve adının Wilfried Böse olduğu sanılan bir başka Alman anarşistiydi. Çakal'ın yakın dostu Cabir, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin siyasi bölümünü yönetiyordu." (Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.20)

"Entebbe Baskını'na katılan kadın terörist Gabriele daha önce dünyanın en meşhur ve en çok aranan teröristi Carlos'la (Çakal) beraber yaşamıştı ve şimdi de kendisine refakat eden Alman arkadaşı, Baader-Meinhof şehir gerillaları grubunun bir üyesiydi." *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.6)*

"Carlos olarak da bilinen Çakal'ın asıl adı İliç Ramirez Sançez'di. Onu Entebbe'de yakalamak ihtimali pek yoktu. Ama 2 Temmuz'da, Avrupa ve Güney Amerika'dan onunla ilgili olarak verilen bilgiler aceleyle bir dosya haline getirildi. Çakal, Parisli iki polisin öldürülmesi, Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü'nün (OPEC) Viyana'da düzenlediği konferansa katılan delegelerin kaçırılması olayları ve bunlar gibi başka şiddet olaylarına karışmıştı. Şimdi Entebbe'de rehinelerin başında bekleyen Alman, Çakal'ın arkadaşı ve teknik danışmanıydı." *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.68-69)*

Mossad'la iş birliği yapan Çakal Carlos'un ekibinden birisinin de aralarında olduğu Alman teröristler, neden Filistinli gibi davranıp eylemi onlara mal etmek istemişlerdi? Bu sorunun cevabı, kaçırma olayının arkasında kimlerin olduğu ve bunun kime ne kazardıracağı sorularının cevaplandırılmasıyla açığa çıkacaktır. Olayın arkasındaki gizli bağlantılar önemli ipuçları vermektedir.

Taşeron çalışan Baader-Meinhof örgütü İsrail gizli servislerinden Shin-Beth'in kontrolünde uçak kaçırma eylemini gerçekleştirip, senaryonun devamı için uçağı İdi Amin'in ülkesi Uganda'ya indirdi. Senaryoda rolleri biten Baader-Meinhof üyelerinin İsrail için artık önemi kalmamıştı.

Bu şovun Uganda bölümünün başrol oyuncusu da İdi Amin'di. Zalim bir diktatör olan İdi Amin, çeşitli çıkar çevreleri tarafından kullanılan bir aktördü. Uganda sınırları içinde Entebbe Havaalanı'nda Mossad'ın gerçekleştirdiği eylemde İdi Amin'in katkıları neydi? Mossad tarafından Uganda'nın başına geçirilen İdi Amin, her ne kadar daha sonra Yahudi aleyhtarı gibi gözükmeye çalışmışsa da bunun planlı bir hareket olduğu apaçık ortadaydı. Ancak bazı çevreler tarafından Müslüman bir lider olarak tanıtılmaya çalışılıyordu. Oysa İdi Amin, her türlü ahlaksızlığın, pisliğin içinde yaşayan, yaşamında İslam ahlakına dair en ufak bir yön bulunmayan bir kişiydi.

Peki kimdi bu üçüncü dünya faşisti?

"İsrail ve Uganda'nın arasındaki ilişkiler oldukça iyiydi. İsrail Uganda'ya sadece maddi yardım yapmakta cömert değildi, aynı zamanda Uganda ordusunu eğitmiş ve bu orduya malzeme sağlamıştı. O sıralarda Albay Baruch Burlev, İsrail Savunma Bakanlığı görevlisi olarak Uganda'da 5 yıl geçirmişti. Kısa bir süre içinde İdi Amin'in ortağı haline gelmişti. Arkadaşlıkları o kadar ileri gitmişti ki, İdi Amin İsrail'de kalmaya davet edildi. Uganda Başbakanı Milton Obote'ye karşı İsrail'i savunup destekleyen ve İsrailli danışmanları koruyan İdi Amin'di." *(The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.301)*

"1967 Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra İsrailliler Afrika ülkeleri üzerinde daha fazla söz sahibi olabilmek için kararlı bir siyaset izlediler. Bu amaçla Uganda'da askeri eğitim merkezleri kurdular. Uganda ordusunun eğitimini İsrailli subaylar yaptırmaktaydı. Böylece Uganda'daki ticari hayattan sonra savunma sistemleri de Siyonistlerin eline geçmiş oldu." *(The Secret War in Sudan, Edgar O'Ballance, sf.127-128)*

"1966'da İsrail, Uganda'nın askeri güçlerini geliştirme sorumluluğunu üzerine aldı. 1964 ve 1971 arasında İsrail, Uganda'ya 26 eğitim ve taşıma uçağı sattı.

Uganda'daki İsrailli danışmanlar Albay İdi Amin'e yakındılar." *(The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.61)*

Uganda İsrail'in yıllardır yakın ilişki içinde bulunduğu bir ülkeydi. Ve o dönemde albay olan İdi Amin de İsrail'in çok yakın bir dostuydu:

"Albay Bar-Lev, İsraillilerin Uganda'daki eski askeri birliğinin komutanlığını yapmıştı ve zenci diktatörün yakın bir arkadaşıydı." *(Entebbe Havaalanı'nda 90 dakika, Uri Dan, sf.23)*

"Daha 1970 yılında, Uganda'daki yabancı uzmanların faaliyetlerine son verilmesi kararlaştırılmıştı. Bar Lev, o zamanlar üç yıllık bir askeri eğitim programı imzalanması için İdi.

Amin'i ikna etmiş ve bu yardımları için de Amin sonradan ödüllendirilmişti." *(Entebbe Havaalanı'nda 90 dakika, Uri Dan, sf.93)*

"Uganda bağımsızlığını kazandıktan kısa bir müddet sonra, o zaman İsrail Savunma Bakanlığında Müsteşar olan Şimon Peres bir ziyaret için Uganda'ya gelmişti. Ev sahipleri, Peres'ten kendi ordu ve hava kuvvetlerini kurarlarken onlara yardım etmesini istediler. Peres uygun buldu ve 1963 Nisanı'nda, o zaman Dış İşleri Bakanı olan Golda Meir, İsrail'le Uganda arasındaki yardım ve iş birliği antlaşmasını imzaladı...

Anlaşmadan sonra, Albay Şaham, İsrail Savunma Bakanlığı heyetinin başında Uganda'ya geldi. Şöyle üstün körü yaptığı bir teftiş Şaham'a yapılacak çok şey olduğunu gösterdi. Uganda ordusu, 700-800 askerden müteşekkil bir tek piyade taburundan ibaretti. Taburun hem komutanı, hem de diğer bütün subayları İngiliz'di. Piyade taburu, herşeyden önce merasimler ve resmi geçitler için kullanılıyordu. Genellikle bayramlarda sokaklardan geçiyor, pek başka bir işe yaramıyordu. Şaham ve yanındaki İsrailli subaylar, işte bu komik-opera taburunu, etkin bir savaş gücüne dönüştüreceklerdi." *(Entebbe Havaalanı'nda 90 dakika, Uri Dan, sf.108)*

"Hatta İdi Amin hayatını bile bir İsrailli subaya, Ze'ev (Zonik) Şaham'a borçludur." *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.107)*

"Zonik ve arkadaşları işe ufaktan başlayarak, sadece bir bölüğü savaşabilecek bir bölüğe dönüştürmeye koyuldular. Ugandalı askerler eğitilmek için İsrail'e gönderildiler. Piyade bölüğünün eğitilmesinde İsrailli subayların gösterdikleri başarı, Cumhurbaşkanı Obote'nin, İsrail heyetine, Uganda'nın özel polis kuvvetlerini yetiştirmesi için istekte bulunmasına yol açtı. İsrail'den gönderilen Fuga-Magista ve Dakota'ları kullanan İsrailli havacı öğretmenler, Uganda Hava Kuvvetleri'nin temelini attılar ve hatta teknik bir okul bile açtılar. Uganda'nın bağımsızlığının ikinci yıldönümünde, İsrailli subayların gururlu bakışları önünde altı tane Fuga-Magista uçağı hava gösterilerinde bulundu... İdi Amin, Kampala'daki İsrail misyonuyla özel ilişkiler kurdu. Sık sık İsrail'i ziyaret ediyor ve her seferinde bu ülkeye duyduğu hayranlık bir kat daha artıyordu. İsraillilerin çalışkanlığını öve öve bitiremiyordu. Deniz ve karadan taşınmak üzere parçalara demonte edilmiş şekilde Uganda'ya getirilen ilk jet uçaklarının orada tekrar monte edilişini görünce, İsraillilerin bu metal parçalarını nasıl bir jet uçağına dönüştürdükleri karşısında hayretlerini gizleyemedi. Monte edilen ilk Fuga-Magista'nın ilk uçuşuna gönüllü olarak katıldı ve bu işten son derece zevk aldı. Daha sonra

İsrailliler Amin'e nadir kimselere verdikleri bir ödül verdiler: Paraşütçülerin madalyası 2 Temmuz'da Moritanya'ya giderken bile, saklamaya gerek duymadığı bir gururla bu madalyayı taşıyordu." *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.109)*

"Aradaki ilişkiler o denli iyiydi ki, Amin bir gün, Kampala'da askeri ataşe olarak görev yapan Şaham'dan, İsrail'in, Kongo'dan çalınan muazzam miktarlardaki altınının satışı için yardımcı olmasını istedi. Bankerler, işin esasını kurcalamak gereği hissetmedi, altınların satış işlemlerini ayarladılar." *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf. 110)*

Mossad, İdi Amin'in bu dostluğunu boşa çıkaracak değildi elbette. Başkan Milton Obote devrilerek İsrail'in yakın dostu Albay İdi Amin başa geçirildi.

"İsrail Etiyopya'da Haile Selasi'yi, Uganda'da İdi Amin'i, Zaire'de Mobutu'yu, Orta Afrika Cumhuriyeti'nde Bokassa'yı destekledi." *(Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf. 49)*

"Afrika'nın derinliklerinde, Uganda'da bile Mossad, İdi Amin'e Başkan Milton Obote'yi devirmek için yardım etti. İdi Amin 1970'de İsrailli askeri danışmanların yardımıyla bir darbe yapıp Başbakan olmuştu." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv Yossi Melman, sf. 153, 217)*

"Mossad Milton Obote'nin devrilmesindeki düzende kendi rolünü oynadı ve İdi Amin'i başa getirdi." *(Israel's Most Secret Service Mossad, Ronald Payne, sf.245)*

"İdi Amin tarafından Başkan Milton Obote'ye karşı düzenlenen ihtilali Mossad destekledi. Uganda'daki İsrail askeri delegenin başında bulunan Albay Baruch Bar-Levi'nin ihtilalde bizzat katkısı oldu. İsrailliler Obote'nin artan anti-Siyonizminden rahatsız olmuşlardı. Onlara göre İdi Amin iyi bir kukla olacaktı." *(The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf. 62)*

İdi Amin, Mossad'ın kendisine sağladığı yardımları karşılıksız bırakacak değildi, bırakmadı da. Entebbe Baskını bunun bir örneğiydi. İdi Amin, dış dünyaya karşı göstermelik antisemit politikasını sürdürdü. Sözde İsrail'den ve İsraillilerden "nefret ediyordu." *(Entebbe Havaalanı'nda 90 dakika, Uri Dan, sf.107)*

Gerçek böyle miydi? Fanatik bir antisemitmiş gibi davranan Amin'in, Entebbe Operasyonunda rehin alınan İsrailli yolculara karşı tavrı asıl gerçeği ortaya koyuyordu:

"İsrail haber alma servisinden rapor edildiğine göre, Uganda'nın Başkanı Amin yolcuların önünde, onların koruyucusu pozunda dolaşıyordu. Ve 'Yüce Tanrı tarafından sizleri kurtarmakla görevlendirildim' diyordu." *(Entebbe Havaalanı'nda 90 dakika, Uri Dan, sf.22)*

"Amin hergün değişik bir üniforma giyerek rehineleri ziyaret etmektedir. Küçük oğlu Şaron da onunla beraber dolaşmaktadır (bir zamanlar İsrail'de Şaron Hotel'de kaldığı için oğluna bu ismi vermiştir). İdi Amin Dada'nın annesi, oğluna Yahudi halkına iyilik etmesini vasiyet etmiştir." *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.94)*

Baskında kurtulan bir kişinin günlüğü, Amin'in rehinelere nasıl davrandığını gösteren bir diğer örnektir:

"İdi Amin bundan başka, Uganda'daki kalışımız süresince mümkün olduğu kadar rahat edebilmemiz için elinden geleni yapacağını söyledi. Afrikalı kadınlar bulunduğumuz yere koltuk taşıyorlardı. Herhalde hepimize yetecek sayıda koltuk getirdiler-yani 250 kadar. Bundan sonra kahvaltı verildi: çay, muz, ekmek, tereyağı, yumurta ve hatta patates. Arkadan bir doktorla bir hemşire geldi. Her birimize hasta olup olmadığımızı ya da tıbbi müdahale gerektiren herhangi birşeyimiz olup olmadığını sordular." *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.59)*

Rehin alınmış kişilere iyi davranılması elbette gerekli ve önemli bir davranıştır. Ancak bu hususların belirtilmesinin nedeni, bizim bu iyi tavra karşı olmamız değil, olayın içindeki bazı çelişkilerdir. Amin'in İsrail'e karşı hislerinin hiç de dünya televizyonlarında defalarca yayınlanan Entebbe filmlerinde anlatıldığı gibi olmadığı açıkça görülmektedir. İsrailli rehinelerin, İsrailli komandoların Ugandalı askerlere ateş açmalarını engellemeleri de Ugandalı askerlerin rehinelere karşı tutumlarını açıklar nitelikteydi.

"Patlak gözlülere zarar vermeyin.' (Rehinelerin, komandolara Ugandalılara ateş etmemelerini, onların daima kendilerine yardımcı olmaya çalıştıklarını söylemeleri üzerine eski terminal binasındaki Ugandalı askerlere zarar verilmemesi isteniyor.)" *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.183)*

"Amerikan siyasetinin ‘şahin’lerinden biri olan Brzezinski de Entebbe’de yaşananların gerçek yüzünden haberdardır. ABD'nin Başkan adaylarından Jimmy Carter'ın dış politika danışmanlarından biri olan ve o gece İsrail haber alma örgütünün önde gelenleriyle beraber bir ziyafette davetli bulunan Profesör Zbigniew Brzezinski'ye de operasyon çıtlatıldı. Ziyafeti, kendisi gibi Polonya doğumlu olan Brzezinski'yle Polonezce konuşan Savunma Bakanı Peres veriyordu.

Savunma Bakanı, diğer bütün görevli bakanlar gibi, 'hiçbir şey yokmuşcasına' günlük işlerine devam etmek zorundaydı. Yıldırım Harekatı'nın çölde tam bir provasının yapıldığı o gece, Peres bir gün Henry Kissinger'in yerini alabilecek olan bir insanla beraber olmaktan memnunluk duyuyordu. Amerikan politikacılarının bir çoğunun çıktığı yer olan Columbia Üniversitesi'nde uluslararası ilişkiler profesörü olan 48 yaşındaki Brzezinski, sorunu, kendine has bir analitik yaktlaşım tarzıyla incelemeye koydu." *(Entebbe Havaalanında 90 Dakika, Uri Dan, sf.88)*

İdi Amin'in Mossad ajanlarına Entebbe Havaalanı'nda gösterdiği kolaylığa rağmen, Filistinlilerin bu eylemi nasıl rahatlıkla gerçekleştirip Uganda'daki Entebbe Havaalanı'na taşıdıkları da bir başka merak konusuydu. Bu sorunun cevabını da Alman istihbaratı vermektedir:

"Alman İstihbaratı Entebbe Baskını'na sebep olan uçak kaçırma olayı için şöyle bir yorum yapıyor; Bu mükemmel organizasyon, Mossad'ın bir kolu olan Shin Beth tarafından, Filistinlileri ön plana çıkararak organize edilmiştir." *(The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.304)*

Münih Olimpiyat Köyü Baskını Üzerindeki Şüpheler

Münih Olimpiyat Köyü'nde İsrailli sporcuların bir grup özel tim tarafından kurtarma operasyonu adıyla öldürülmesi, zihinleri kurcalayan önemli Mossad eylemlerindendir. İsrailli sporcular Olimpiyat öncesi pek çok tehdit almış olmalarına rağmen neden korumasızlardı. Olimpiyat köyünde, olay esnasında neden polis yoktu ve bu sporcuların kurtarılması için neden Filistinlilerin istekleri ısrarla yerine getirilmedi? Moshe Dayan'ın başkanlığında Mossad Şefi Zwi Zamir'in de aralarında bulunduğu, Münih'e gelen özel tim, kurtarma adı verilen katliamda ne gibi rol aldı? Golda Meir ve Zwi Zamir neden ısrarla uzlaşmaya yanaşmadı? Herkes özel timin Filistinlileri ve İsrailli sporcuları öldürdüğünü bildiği halde bu neden kamuoyundan gizli tutuldu ve neden katliam Filistinliler tarafından yapılmış gibi gösterilerek, Golda Meir'in kurduğu X Komitesi tarafından birçok Filistinli aydın katledildi?

Olayla ilgili bazı ilginç bilgiler şunlardır:

İsrail Büyükelçiliği, Alman Hükümeti'ne bazı emirler vermiştir. *(Le Monde, 17 Ekim 1992)*

Yahudi Sosyolog Gilbert Mury: "Münih katliamı, eli silahlı kişilerin silahsız insanları öldürmesidir. Fakat bu silahlı kişiler, İsrailli sporculara ve Filistinlilere ateş açan Alman polisidir." açıklamasını yapmıştır. (*Le Monde, 19 Eylül 1972)*

Leon Schrimann: "İsrailli sporcuların sürekli korumaları o sırada neden görevlerinde değillerdi?" *(Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme, Vincent Monteil, sf.86)*

Yahudi Sosyolog Gilbert Mury 6 kişinin imzasının bulunduğu açıklamasında, Golda Meir'in antlaşmaya razı olmayarak, İsrailli sporcuları ölüme mahkum etmesinin bir vahşet olduğunu belirtmiştir. *(Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme, Vincent Monteil, sf. 87)*

Tel Aviv'den Moshe Dayan başkanlığında gelen özel bir tim, Alman polisiyle görüşmeler yapmıştır. *(Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme, Vincent Monteil, sf.8)*

"Alman polisinin olayın başından itibaren FKÖ'lülerle vardığı antlaşmaya sadık kalmaya hiç niyeti yoktu. Bunun sebebi Bonn'daki İsrail yetkililerinin hiçbir şekilde rehine ve mahkum değiş tokuşuna yanaşmamasıdır... Alman polisi İsrailli sporcuların kimler tarafından öldürüldüğünü kesin olarak kanıtlayacak olan otopsi sonuçlarını halka açıklamayı da reddetmiştir." *(Le Monde, 9 Eylül 1972)*

"Eğer gerçekten Filistinlileri öldürmek için operasyon yapılmış olsa, her Filistinli için iki vurucu olması gerekirdi. Ama 11 Filistinli için sadece 5 tane vurucu vardı. Karanlıkta helikopteri kullananlar bile vurulmuşlardı. Diğer pilot yere yatıp ölü taklidi yaparak kurtuldu. Bu olayların tam ortasında olan Golda Meir, Willy Brandt'a karşı hiçbir kızgın ifade kullanmamıştı. Olay öncesi Tel Aviv'den Münih'e bir Boeing kalkmış ve iki uzmanı taşımıştı. İsimleri gizli, çok önemli bu iki İsrailli subay, Almanya'ya gelmişti." *(L'Express, 11-17 Eylül 1972)*

Yahudi Dayanışma Derneği Başkanı Bertram Zweiben, olay sonrası demecinde 'Bir misilleme hareketi ancak dünya çapında Arap diplomatlarının öldürülmesiyle olur' demiştir. *(Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme, Vincent Monteil, sf. 88)*

"Münih Olimpiyat Köyü'nde ölen İsrailli sporcuların üzüntüsü yerini zamanla rehineleri kurtarma girişiminde başarılı olamayan Almanlara karşı duyulan kine bıraktı." *(Şalom Gazetesi, 17 Haziran 1992)*

Filistinliler, esirlerin değiş tokuşunun sağlanması için gerçekleştirdikleri bu eylemin İsrail tarafından bu şekilde kullanılıp tüm Filistinli aydınların teker teker katledilmesine yol açacağını tabii ki düşünmemişlerdi. Fakat bir ölüm timi olan Mossad için, İsrailli sporcuların Filistinlilerin yanında öldürülmesi propaganda amacıyla kullanacakları küçük bir ayrıntıdan başka bir şey değildi. Bu olaydan sonra suçsuz birçok Filistinli, olayla ilgili oldukları gerekçesiyle öldürüldü. Oysa operasyon sırasında olayla ilgili Filistinliler, ölüm timi tarafından zaten öldürülmüşlerdi.

"Filistin Devrimci Destek Grubu olaydan sonra bir deklarasyon yayınlar. Yaptıkları hareketin insancıl amaçlı olduğunu söyler. 'İsrail hapishanelerinde çürüyen, acı çeken ve işkencelere maruz kalan 200 savaşçımızı almak için yapıldı. Alman polisi tarafından planlanan kanlı operasyon, tamamen Golda Meir'in isteği üzerine yapıldı. Bu vahşice hareket bu drama sebebiyet verdi. Filistinlilerin yaptığı insancıl harekete nazaran çok fazla vahşiydi. İmzalayanlar arasında üniversiteden Vincent Monteil, sosyolog Gilbert Mury, Dominikalı Paul Planquard ve bir avukat olan Michele Bauvilard vardı.' Aynı gün New York'ta bir teşkilat 'tüm dünyadaki Arap diplomatları öldürme kararı aldı.' Bu teşkilatın adı 'Yahudi Koruma Derneği' idi." *(L'Express, 11-17 Eylül 1972)*

İsrailli sporcuların öldürülmesi olayına, Alman Gizli Servisi BND'nin Mossad'la bağlantısını sağlayan Yahudi Başkanı Markus 'Misha' Wolf'un adının karışması, olay üzerindeki soru işaretlerini arttırmıştır.

"Üç yıl önce, Avrupa'nın en gelişmiş casusluk örgütünün başkanı olarak emekli olan, usta Doğu Alman casus Markus 'Misha' Wolf'un başlıca uluslararası terör saldırılarında suç ortağı olduğu sanılıyor.

The Post Gazetesi, yayımlanan bir köşe yazısında casus Wolf'un şu olaylarla ilişkisi olduğunu iddia etti: 1972 Münih Olimpiyatları'nda İsrailli atletlere karşı düzenlenen Kara Eylül saldırısına silah sağlanması..." *(Şalom, 23 Mayıs 1990)*

Mossad'ın Almanya'daki en güvenilir dostu BND Başkanı Yahudi Markus Wolf'un Münih olimpiyatlarında İsrailli atletlere karşı düzenlenen saldırıda silahları Filistinli Kara Eylül grubuna bizzat kendisinin temin etmesi, olaydaki Mossad güdümünün açık bir örneğidir. Kara Eylül grubunun Mossad hesabına çalışan Abu Nidal'le bağlantılı olması ise olayı daha açık hale getirmektedir. *(Kara Eylül-Abu Nidal bağlantısı: The Middle East, Temmuz 1978)*

Mossad'ın Nükleer Oyunları

Mossad'ın en önemli amaçlarından biri de İsrail'in büyük bir nükleer güce ulaşmasıdır. Bu doğrultuda nükleer silah üretimi için, dünyanın en büyük nükleer santrallerinden biri olan Dimona'nın kurulması amacıyla Mossad çeşitli operasyonlar düzenlemiştir.

İsrail'in kuruluşundan itibaren Devlet Başkanı Ben Gurion, nükleer güç elde etmeyi amaçlamış ve İsrail kurulduktan 7 ay sonra Maurice Surdin, Fransız Atomik

Enerji Komisyonu üyesi ve Fransız atom bombasının mimarı, İsrail'e getirilmişti. Rus kökenli bir Yahudi olan asıl adıyla Moshe Surdin önderliğinde, İsrail Atomik Enerji Komisyonu 1952'de kuruldu. Başına Ernst David Bergman getirildi. Ben Gurion, bilim adamları, askerler ve politik danışmanlar, nükleer reaktör satın almak için her fırsatı kolladılar. 1955'de bir fırsat yakalandı. Tel Aviv'in 10 mil güneyinde Eisenhower'ın barış için atom programı dahilinde Nahal Sorek'te küçük bir reaktör oluşturuldu. Aynı yıl Şimon Peres daha büyüğü için Fransa'dan bir şans yakaladı. Ben Natan, Fransa'nın İsrail'e nükleer reaktör vermesi için lobi faaliyetlerinde bulundu. 3 Ekim 1957'de Bourgers Maunoury ve Dış İşleri Bakanı Pineau, Peres ve Ben Natan ile gizli bir antlaşma imzaladı. Antlaşma 24 megawatlık bir reaktörün gerekli teknik donanım ile İsrail'e verilmesini içeriyordu.

İsrail'de kapalı kapılar arkasında bu konu çok tartışıldı ve gizliliğini her zaman korudu. Nükleer santral herşeyi gizli olan bir ülkede tarihte görülmediği kadar gizli tutuldu. Peres, İsrail istihbaratından nükleer santralı korumalarını istemedi. Çünkü ona göre İsrail'in nükleer gücünün, ayrı bir nükleer istihbarat servisine ihtiyacı vardı. 1957'de Peres nükleer meseleler için yeni bir istihbarat servisi kurdu ve başına Benjamin Blumberg'i getirdi. Blumberg daha önce Haganah'da çalışmış, 1948-49 Savaşı'ndan sonra Shin-Beth'e katılmıştı. Shin-Beth'te görevi, Savunma Bakanlığı'nda ve çeşitli projeler üstünde çalışan fabrikalarda güvenliği sağlamak ve gizliliği korumaktı. Bu bölüme Lakam adı verildi. Lakam ajanları bilim ateşeleri olarak Avrupa ve ABD'deki İsrail konsolosluklarına giderler ve aldıkları bilgiyi Dış İşleri Bakanlığı'ndan önce ofislerine rapor ederler. Bilim danışmanları halktan her türlü bilgi almakla ve gönderildikleri ülkedeki bütün bilim adamları ile ilişkiye geçmekle yükümlüdürler. Peres'in desteği ile Blumberg, Lakam istihbaratını diğer branşlardan ayrı tutuyordu. Isser Harel bu konuda: "Devletin üst düzeyinde bazı kişiler bile Lakam'ı oluşturan ünitelerden habersizdir" demektedir.

"Fransa'dan gelecek yeni reaktör en gizli konudan bile daha gizli bir konu idi. Fransa'dan gelen yeni reaktör için Negev Çölü seçildi. (Negev Tevrat'ta İbrahim Peygamberin sevdiği vaha olarak geçiyor) Bu konuda sadece Lakam değil, Fransız istihbaratı da hassastı. Paris'ten papaz kılığında bir ajan Negev'e gönderildi. Dimona'daki bu inşaat için orada yaşayan halka bir tekstil fabrikası inşa edildiği söylendi. Bu fikir Blumberg'indi. Charles De Gaulle, İsrail'in Dimona Reaktörü'nü askeri amaçla kullanacağını hissediyordu ve bu, Fransız Başkanı rahatsız ediyordu. Mayıs 1960'da De Gaulle Dış İşleri Bakanına, İsrail Konsolosluğu'nu artık Dimona'ya uranyum göndermeyecekleri konusunda haberdar etmesini istedi." *(Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.66-74)*

Fakat, İsrail nükleer silah üretmeye kararlıydı. Gerekli malzemeleri bulmak için yeni operasyonlar düzenledi:

"Fransa'nın silah ambargosu koyarak uranyum sevkiyatını durdurması üzerine İsrail zor durumda kalmıştı. Moshe Dayan her ne pahasına olursa olsun atom bombası istediğini belirterek 'gerekirse bu nesneyi çalmalıyız' diyordu. Isser Harel'in yerine Mossad şefi olan Meir Arit 200 ton uranyum bulma görevini üstlenmişti. Uranyum bulma operasyonu son derece gizli işler arasındaydı. Bu

komando harekatına kimyada bir kurşun bileşiminin adı verildi: 'Plumbot Operasyonu'.

İsrail Gizli Servisi Brüksel'deki Madenler Genel Merkezi'nde büyük miktarda uranyum bulunduğunu tespit etmişti. Bu uranyum MGM'ye, Belçika Kongosu'nda faaliyet gösteren bir firmadan kalmıştı. Uranyum Antwerpe'nin doğusunda bir köyde depo edilmişti. Mossad şüpheyi çekmeden uranyum satın alacak bir iş arkadaşı aramaya başladı. Tabii bu arkadaş uranyumu olduğu gibi İsrail'e devredecekti.

Nihayet Mossad ajanı Daniel Aerbel uygun bir tip bulduğunu bildirdi. Bu, Alman iş adamı Herbert Schulzen'di. Shulzen, Wiesbaden de 'Asmara Kimya Şirketi'nin ortağıydı. Bu şirket kimyasal ve radyoaktif zehirlenmelere karşı kullanacak yeni ilaçlar ve yöntemler bulmakla uğraşıyordu." *(Hayat Dergisi, 24 Aralık 1980)*

"Fakat Shulzen'in küçücük şirketinin 200 ton uranyumu değil işletmek, depo bile edemeyeceği Belçika'daki MGM'nin şef yardımcısı Denis Dewez tarafından anlaşılması zor olmayacağından, Asmara'ya İtalya'dan Sarca adında paravan bir ortak firma bulundu." *(Hayat Dergisi, 5.1.1981)*

"Zürih'te 24 saatte 1500 marka kurulan Biscayne Traders Shipping Corp. aracılığıyla Liberyalı bir deniz ulaşım şirketi kuruldu. Şirketin başkanı Mossad ajanı Daniel Ert'ti. Şirketin diğer ortağı ise Türk armatörü Burhan Yarısal idi. 1968, 27 Eylülü'nde Burhan Yarısal'ın 1.2 milyon Mark ödeyerek aldığı 78 metrelik Scheersberg adını taşıyan geminin yönetimi de Mossad'ın emriyle Percey Barrov'a verildi." *(Milliyet, 27 Kasım 1986)*

"Türk Armatörü Burhan Yarısal olarak geçen şahıs Benjamin Yeruşalmi adındaki Mossad ajanıydı. Mossad'ın güvenilir elemanlarından Benjamin Yeruşalmi, nasıl becerdiği bilinmemekle birlikte bir Türk pasaportu edinmiş ve Burhan Yarısal kimliğine bürünmüştü." *(Milliyet, 27 Kasım 1986)*

"Yeni kaptan Londra'dan uçakla gelirken beraberinde tamamen Mossad ajanlarından oluşan tayfalarını da getirtmişti. Uranyumun her hareketi AET içinde Euratom denilen teşkilat tarafından denetleniyordu. Euratom sonunda Mossad tarafından ayarlanan Dewez'in baskılarıyla uranyum ticareti için izin verdi. 29 Kasım 1968 günü gemi gece yarısında Kıbrıs açıklarındaki bir İsrail tankerine yanaşarak yükünü bıraktı." *(Hayat Dergisi, 1 Ocak 1981)*

"İsrail tankeri yüklediği uranyumu Hayfa Limanı'na getirir ve bu kıymetli madeni oradan İsrail nükleer santralı Dimona'ya götürür. Euratom, olayı ancak 7 ay sonra fark eder." *(Hayat Dergisi, 1 Ocak 1981)*

Euratom olayı 7 ay sonra mı fark etti? Yoksa Euratom ve Atom Enerjisi Komiserliği Başkanları olayı örtbas mı etti? Bunlar birer soru işareti olarak belleklerde kaldı.

"NATO'da Üçüncü Dünya ülkelerine karşı nükleer silah kullanımını öngören planlar tartışılıyor. Dağılan Sovyetler Birliği'nin eski Cumhuriyetleri, Irak, Libya, Kuzey Kore, Mısır, Şili, İran ve Hindistan'a yeni tehdit kaynakları gözüyle bakılıyor. Oysa 1960'lardan beri faaliyetleri pekala bilinen bir nükleer sabıkalı daha var

dünyada. Batı'nın özenle 'kara liste' lerin dışında tuttuğu, bütün suçlamalardan uzakta yaşayan bu ülkenin adı İsrail.

Amerikalılar, gazetecilerin ortaya attıkları soruları bugüne kadar geçiştirmeyi tercih ettiler. Elde yeterli kanıt bulunmadığını söyleyip, birçok suçlamayı UFO hikayeleriyle bir tuttular. 1990'da İngiltere Avam Kamarası'nda bir soruyu yanıtlayan eski Dış İşleri Bakanı William Waldegrave, 'İsrail, bilgimiz dahilinde, hiçbir zaman kimyasal, biyolojik ve nükleer silahlara sahip olduğunu doğrulamadı ya da inkar etmedi' demekle yetinmişti.

Son altı yılda İsrail'den gelen nükleer tehlikeyle ilgili pek çok makale ve kitap yayınlandı. 1991'de çıkan "The Samson Option" kitabının yazarı Seymour Hersh, ABD Başkanlarını, İsrail'in sürekli genişleyen nükleer gücünü dünya kamuoyundan saklamakla suçladı. Çeşitli çevreler, Batılı ülkelerin, casus uydularına ve kamuoyunun henüz haberdar olmadığı ileri teknolojik yöntemlere rağmen İsrail'e inanmasının 'saflık' olacağını belirttiler.

Nükleer silahların sınırlandırılması antlaşmasını imzalamayan İsrail'in füzeleri, tüm Yakın ve Ortadoğu'yu vurabilecek kapasitede. Nükleer savaş başlıkları yerleştirebilen füzeler Türkiye'ye de uzanabiliyor. İsabet oranı yüksek Jericho 2B tipi balistik füzeler, 1660 km'lik menzilleriyle Trakya'nın tümünü hedefleyebiliyor. İsrail'in elindeki diğer füzeler ve özellikleri şöyle sıralanıyor: Jericho 1, Fransa kökenli, menzili 650 km. Jericho 2, İsrail'de geliştirilmiş, menzili 1450 km. Şavid füzeleri, İsrail yapımı, menzili 4500 km. ABD'nin İsrail'e verdiği Lance füzeleri, menzili 96 km. Yine ABD'nin verdiği MGM5-2C tipi Lance füzeleri, menzili 130 km. Nükleer savaş başlıklarını yerleştirebileceği savaş uçakları ve uzun menzilli topları bulunan İsrail, nötron bombası yapımında kullanılan araçlarla, bir kenti yok edebilecek güçte hidrojen bombalarına da sahip." *(Nokta Dergisi, 7-13 Mart 1993)*

CIA'in Sırlarını Çalan Mossad Ajanı: Jonathan Pollard

Mossad'ın bir güç gösterisi olarak gerekleştirdiği eylemlerden birisi de, Siyonist Pollard vasıtasıyla CIA'in sırlarını çalınmasıydı.

"Jonathan Pollard: ABD donanma istihbaratında İsrail için casusluk yapan bir Siyonistti." *(Dangerous Liaison, Andrew and Leslie Cockburn, sf.40)*

"Pollard'ın casusluk olayı, İsrail'in Amerikan istihbarat sırlarını almak için giriştiği çabanın bir göstergesidir. Jonathan Pollard, İsrail için casusluk yapan, Birleşmiş Milletler Denizcilik İstihbarat Servisi'nde bir memurdu. 31 yaşındaki Amerikalı, Washington'daki İsrail Büyükelçiliği'ne sığınmaya çalışırken, FBI tarafından yakalandı. Bu, iki müttefik arasındaki ilişkilerde gerginliğe sebep oldu.

Raporlara göre İsrail, Amerikan istihbaratının İsrail ve Arap ordusunun çalışmalarıyla ilgili bilgilerini detaylı olarak biliyordu. Operasyon, Başbakanın istihbarat danışmanı Rafael Eitan'ın kişisel emirleriyle yürütüldü. Eitan, Ariel Şaron'a politik olarak çok yakındı... Resmi yetkililer şüpheleniyorlardı, çünkü meslektaşları Pollard'ı çeşitli dökümanları ofisin dışına çıkarırken görüyorlardı." *(Middle East International, Ocak 1986)*

"FBI yöneticisi Raymond W. Vannal, FBI'ın Amerika'da yaşayan en az bir düzine ajanın İsrail'e bilgi sızdırdığını bildiğini söylüyor. Pollard birçok defa Pentagon'dan kutularla bilgi çaldı. Pollard bilgileri Siyonist Albay Avrem Sella'ya veriyordu. Pollard askeri bilgileri elde ettikten sonra Paris'e gitti, orada onu ünlü Mossad ajanlarından Rafael Eitan ve Sella karşıladılar... İsrail Konsolosluğu'nda çalışan Joseph Yagur da, Pollard'ı besleyenlerdendi. Pollard, geri götürülmesi gereken dökümanları fotokopisi çekilmek üzere, İsrail Konsolosu Sekreteri Irit Erbin'in Washington'daki apartman dairesine götürüyordu." *(Middle East International, 13 Haziran 1986)*

"Pollard Washington'a dönünce 3 haftada bir ABD askeri merkezinden bilgi çaldı. Diğer sonbaharda Pollard İsrail'e lüks bir gezi yaptı. Jonathan adına bir pasaportla yolculuk yapıyordu. Olay ortaya çıkınca İsrail, ABD'den özür diledi. Dönemin Dış İşleri Bakanı Yahudi George Schultz özürü kabul etti. Olay hükümet tarafından örtbas edildi. Binlerce belge çalındığı halde, 163 tanesini geri getirdi." *(They Dare to Speak Out, Paul Findley, sf.334)*

Pollard olayını düzenleyenler ise İsrail tarafından ödüllendirildiler:

"Pollard casusluk olayında rol oynayan iki İsrailli ise çok önemli görevlere getirildi." *(They Dare to Speak Out, Paul Findley, sf.334)*

"İsrail hükümeti kendileri için ajanlık yapacak olan Pollard'ı işe alanları ödüllendirmeyi üzerine almıştı." *(Middle East International, 13 Haziran 1986)*

"Bu tarihi raporlar, İsrail'in geçmişte yaptığı tüm denemelerin affedildiğini gösteriyor. 1979 CIA raporuna göre İsrail'in en önde gelen istihbarat adamları olaylardan sıyrılmıştı." *(Middle East International, 13 Haziran 1986)*

"İsrail Devleti'nin Başhahamı Mordechai Eliyahu, Pollard'ı ziyaretinde onu kutsayarak, kendisine bir siddur verdi." *(Washington Jewish Week, 19 Mart 1992)*

İsrail"in niçin böyle bir operasyon düzenlediğini, Başkan Reagan'ın şu ifadesi gözler önüne sermektedir:

"İsrailli casusun 21 Kasım'da Washington'da yakalandığını duyduğunda, Başkan Reagan, hükümet sekreterine dönerek sordu 'Neden bunu yapıyorlar?'. İsrail sadece sormakla öğreneceği bilgiler için neden Pollard'ı kullanarak çalmıştı?" *(Middle East International, 25 Temmuz 1986)*

Mossad'ın böyle bir operasyon düzenlemesinin nedeni, kendi müttefiklerine bile yaptığı güç gösterisi alışkanlığıydı.

Mossad Pollard Yöntemini Daha Önce de Uygulamıştı

Mossad, müttefiklerini bile oyuna getirme yöntemini daha başka olaylarda da uygulamıştır. Bir güç gösterisi olan bu operasyonlar aynı zamanda gerçek "patron"un kim olduğunu hatırlatmak amacıyla tekrarlanmıştır:

"1979'da ABD'nin İsrail Büyükelçisi Andrew Young, FKÖ'yle resmi olmayan bir buluşma ayarlamaya çalışırken telefonları dinlendi...

1980'de *Washington Post* köşe yazarlarından Jack Anderson'un açıklamasına göre ABD Hava Kuvvetleri istihbaratının yardımcı müdürü Joseph Churba gizlilik konusundaki temizliği kaybetti. Churba, Reagan'ın danışmanıydı...

Diğer bir İsrail istihbarat olayı da 1978'de gerçekleşmiştir. Dış İlişkiler Senatosu'nun komitesindeki bir yaver olan Stepen Bryen, sözde Arap ordusu hakkındaki Pentagon'un bilgilerini İsrail resmi yetkililerine sunmuştu. FBI bu konuda araştırma yaptı, Adalet Bakanlığı da yaptı ama sonuçsuz kaldı...

Aynı şekilde 1960'ların ortalarında CIA ve FBI'ın yaptığı bir araştırma da sonuçsuz kalmıştır. Mossad 200 ton plutonyumu Pennsylvania'daki üretim merkezinden başka bir yere aktarmıştı. Merkezin sahibinin New York'taki İsrail Büyükelçiliği'yle yakın bağlantısı olduğu öğrenildi." *(Middle East International, Ocak 1986)*

"Amerikalı yazar Seymour Herch'e göre bu nükleer fabrika kanunsuz kurulmuştu. İsrail hala bu casusluk ve istihbarat operasyonlarına Amerika'da devam etmektedir." *(Middle East International, Ocak 1986)*

Mossad Ajanı Vanunu, İsrail'e İhanet Etti mi?

1986 yılında tüm dünyada yankı uyandıran bir olay gerçekleşti. İsrail'den kaçan bir teknisyen, bir İngiliz gazetesine İsrail'in dev bir nükleer santral inşa ettiğini ve burada çok sayıda nükleer silah ürettiğini açıkladı. Söz konusu reaktör, Negev Çölü'ne kurulmuş olan Dimona Nükleer Santrali idi. Dünyanın en büyük birkaç nükleer santralinden biri olan Dimona'nın haberini veren kişi ise, bir hahamın oğlu olan İsrail'e 8 yaşında yerleşmiş Vanunu idi:

"Bir hahamın oğlu olan Vanunu nükleer teknisyen olarak çalışmış ve radikal politikaya sürüklenerek İsrail'in Komünist Partisi olan Rakah'a girmiştir." *(Newsweek, 10 Kasım 1986)*

Olay gerçekten bu kadar basit miydi? Vanunu, İsrail'e gerçekten ihanet etmiş miydi?

"*The Sunday Times*, Dimona'daki İsrail'in nükleer programından bahsettiğinde bütün gözler bu sırları açıklayan Vanunu'ya çevrildi. İsrailli teknisyen Vanunu İsrail'in sadece nükleer silah üretmeyi bildiğini değil, bunu ürettiğini gösteren fotoğraflar ve belgelere sahipti. Bu rapor pek çok cevaplandırılması gereken soruyu da beraberinde getirdi.

Vanunu'yu bu bilgileri açıklamaya iten hareket noktası neydi ? Neden ihanet etmişti? Binaya kamerayı nasıl sokmuştu ve yakalanmadan 60 fotoğrafı nasıl çekmişti? Belki bunu yapmasına izin verilmişti. Neden Vanunu gerçek bir güvenlik araştırması yapılmadan Dimona'da işe başlatılmıştı? Ve neden Vanunu birdenbire en hassas yer olan radyoaktif ayrıştırmaların yapıldığı ve bombanın hazırlandığı Machon II'de çalıştırılmaya başlanmıştı?

Olay patlak verdikten kısa bir süre sonra, İsrail'deki bir günlük gazete olan Haaretz başyazısında artık süper güçlerin dışarıya uydurma haber taşıyanları kullanmaktan kaçındıklarını yazmıştı. Fakat Mossad kaynaklı bu haber bile Vanunu olayından şüpheleri uzaklaştıramadı. Alevlenen bölgesel tahminlere göre o sahte

muhbirdi. Vanunu'nun hem birdenbire haber olması, hem de ortadan kaybolması, her ikisi de çok tuhaftı. Onca plan yapıp fotoğrafları kaçıran biri için hikayesini bastırmak için yaptığı girişimler çok acemiceydi. Bütün aksi iddialarına rağmen kendi kişisel güvenliği konusunda çok gevşekti. Birçok kişi onun bir hikayesi olduğunu biliyordu ve bunu açıklayabilirlerdi. Bu olay olmadan evvel Londra'daki İsrail Konsolosluğu'na Dimona'da görevli kişilerin tanıtılması için pasaportunun kopyası yollanmıştı. Orada başka insanlarla bağlantı kurması imkansızdı. Fakat The Sunday Times ona erişmişti. Vanunu İsrail'in nükleer gücünü ortaya çıkarmıştı. Bu bir kaza mıydı yoksa önceden mi hazırlanmıştı? Tabii ki Vanunu'nun herşeyi bilmesi gerekmezdi, ama tahmin edilebilecekler dışında bir şey açıkladığı da söylenemez." *(Middle East International, 7 Kasım 1986)*

Amaçlı Sızıntı

The Sunday Times'da yayınlanan bu makale İsrail'in, Batı'daki istihbarat servislerinin 15 katı kadar olan 200'e yakın nükleer savaş başlığına sahip olduğunu bildirilmiş, bu hikayeyle ilgili fotoğrafların Güney İsrail'deki Dimona nükleer yerleşim yerinde çekildiği söylenmişti. Gazete kaynağının Mordechai Vanunu isimli 32 yaşında, 10 yıl Dimano'da çalışmış, İsrailli bir nükleer teknisyen olduğu belirtildi.

Makalenin yayımlanmasından sonra Vanunu, Londra'da gözden kaybolmuştu. Raporlara göre Vanunu, İsrail istihbarat teşkilatı Mossad tarafından kaçırılmış ve devlet sırlarını açıklamak suçundan yargılanmak üzere İsrail'e götürülmüştü.

"Vanunu olayı, bazı İsraillilerin bu olayın İsrail'in askeri gücünü düşmanlara karşı ispatlamak üzere hükümetin planının bir parçası olduğuna inanmalarına yol açtı." *(Newsweek, 10 Kasım 1986)*

"Bazı kaynaklar, *The Sunday Times*'a yapılan açıklamanın İsrail tarafından sızdırıldığını ve böylece İsrail'in gözdağı vermeyi amaçladığını iddia etti." *(Tercüman, 21 Ekim 1986)*

"Vanunu sonrası çıkan skandal İsrail gizli servislerinin Arap ülkeleri karşısında İsrail nükleer gücünü daha caydırıcı göstermek için yapılmıştı. Bu tez İsrail için çok iştah açıcıydı. Çünkü İran-Irak Savaşı'na baktığımızda çok büyük bir potansiyel açığa çıkıyordu. Bunlar İsrail için yeni bir tehditti. Mossad atom bombası gücünü kanıtlamak için böyle bir senaryo planlayabilirdi. Zaten Shin Beth'in (İsrail İç Güvenlik Servisi) Vanunu'nun yaptıklarını anlamamış olmasına kimse inanmadı." *(Israel Ultra Secret, Jacques Derogy-Hesi Carmel, sf.66)*

Espionage dergisi de Vanunu'nun Mossad için çalıştığını veya Ortadoğu politikasında bir piyon olarak kullanıldığını belirtiyor.

"Mordechai Vanunu, İsrail'de bir yerlerde iyi korunan bir hücrede. İsrail gizli servisi adına iş yapmış olan Vanunu'nun durumu bugün çok karışık bir sır.

Vanunu söylentiye göre politikada sol görüşe sahip biri ve Filistinlilere sempati duymaya başladı. Bunu gizlemedi de. İlk sır burada ortaya çıkıyor? Böyle bir politikaya sahip olan Vanunu'nun İsrail'in en gizli nükleer araştırma bünyesi olan Dimona'da çalışmasına nasıl izin verildi? Yalnızca çalışmasına izin verilmekle

kalınmayıp gizli silah yapımı için bir araştırmacı teknisyen olarak da nasıl görev aldı?

Vanunu'nun bu açıklamaları öncesinde Suriye, İsrail'e karşı askeri bir harekat düşünüyordu. Vanunu'nun açıklamalarının Suriye'nin hareketlerini kısıtlamak için İsrail'in özel bir planı olduğunu söylemek mantıksız değil. Vanunu'nun *The Sunday Times*'a verdiği fotoğrafların çabuk çekildiği düşünülürse kalitesi biraz fazla kaçıyordu? Hergün çekilen değişik askeri tesisat resimlerini andırıyordu. Bu yüzden Vanunu Mossad için çalışıyordu veya Ortadoğu politikasında bir piyon olarak kullanıldı. Söylenti bitmiyordu. Vanunu Avustralya'ya giderken Moskova'da durmuştu. Diğer durduğu durak da Bangkok'du. İsrailli müfettişlere göre ise Vanunu transit bir yolcuydu. Bu iki durakta da Vanunu'nun cebinde mikrofilmler olduğu halde KGB ajanlarına bunu vermemişti. Belki bunu başka merkezlere verecekti. Öyleyse bunları kendi adına mı yoksa Mossad adına mı yapıyordu?

İşler Vanunu'nun İsrail'e geri dönmesiyle daha da karışıyor, sarışın bir kadının Vanunu'yu kandırıp yatla İsrail'e kaçırma hikayesi doğru mu? İsrail'in dediğine göre, Vanunu iki yıldır Dimona'daki bu faaliyetini de kapsayan bir günlük tutuyordu. Bu söylentiye göre Vanunu bir kız arkadaş bulamadığı için intihar edeceğini yazmıştı. Defteri başkasının yazdığı düşünülüyor. Kim ve neden? Yine şüpheler Mossad'da toplanıyor." *(Espionage, Mayıs 1987)*

Mossad, Senelerce Vanunu Şovu'nu Sergiledi

31 Temmuz 1992 tarihli *Jewish Chronicle*'da Vanunu'nun hapishane şartlarının iyileştirilmesiyle ilgili yazılar yer aldı. Bu akla bir soru getirmektedir: Artık Vanunu şovunun sonuna mı gelindi? Şu unutulmamalıdır ki, Mossad bir ölüm timidir, ihanete verdiği ceza ölümdür ve eğer Mossad Vanunu'yu öldürmeyip yıllarca bu şovu sürdürmüşse, Vanunu olayı belleklerde uzun süre kalacaktır. Mossad bu tür yalan haber yayma olaylarını ustalıkla kullanarak güç gösterisi yapmaktadır.

"Tel Aviv bölgesinde İşçi Partisi Sekreteri olan Eliahu Speiser'in belirttiğine göre İsrail İşçi Partisi Simon Peres'in özel faaliyet alanı oldu. Peres sadece kendisinin ayrıntıyla bildiği skandalları kamufle etti: Vanunu, Pollard, Shin Beth olayı, İran trafiği. Bunlar sistematik yalan haber yayma (dezinformasyon) olaylarıdır ve bunların yanlış bilgilendirme özellikleri KGB'ninkinden çok daha gerçekçi..." (*Israel Ultra Secret,* Jacques Derogy-Hesi Carmel, sf. 229)

"Mordechai'nin davasını üstlenen İsrail'in tanınmış avukatlarından Avigdor Feldman'a göre davada herşey ilk başından beri İsrail Gizli Servisi'nin istekleri doğrultusunda organize ediliyor." *(Nokta Dergisi, 7-13 Mart 1993)*

Vanunu, 1960'lardan Beri Bilinen Nükleer Santralı Bir Sır(!) Olarak Açıkladı

"John Mc Cone, yeni alınan istihbarata göre İsrail'in Negev'te Fransızların yardımıyla gizlice bir nükleer reaktör inşa ettiğinin ortaya çıktığını söyledi. Ve Times muhabiri Finney'in bu haberi yazmasını istedi. Finney, 19 Aralık 1960'da Times'ın birinci sayfasında İsrail'in Dimona'da bir nükleer santrala sahip olduğunu

yazdı. Bu haberde Finney Amerikan kamuoyuna, Art Lundahl ve Dino Brugioni'nin iki yıldan daha fazla bir zaman önce Beyaz Saray'a bildirdiği şeyleri anlatıyordu. İsrail, Fransızlar'ın yardımıyla plutonyum üretecek bir nükleer reaktör inşa ediyordu." *(The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.100)*

1960'lardan beri bilinen İsrail'in Dimona'daki Nükleer Santrali hakkında, 1986 yılında Vanunu'nun söyledikleri İsrail için gerçekten ihanet olabilir mi? Oysa 1980 yılının Aralık ayında Türkiye'de yayınlanan *Hayat Dergisi*'nin Mossad adlı yazı dizisinde bile İsrail'in Negev Çölü'ndeki Dimona adlı nükleer santralinden ayrıntılı biçimde bahsediliyordu. Dergide Dimona Nükleer Santrali'ne ait bir resim dahi bulunuyordu. Hatta İsrail'in 1960'lardan beri Dimona'daki santral için gerekli uranyumu bulmak amacıyla giriştiği casusluk oyunları da bilinmekteydi. ABD Devlet Başkanı Kennedy'nin Dimona'daki nükleer santrale karşı çıkması ve daha sonra gelişen esrarengiz ölümü de Dimona'nın bir sır olmadığını anlamak açısından önemli bir bilgidir.

Mossad'ın Bir Başka Casusluk Numarası: "Eichmann'ın Kaçırılması"

Eichmann neden kaçırıldı?

Kaçırılan Eichmann mı, yoksa Eichmann hala yaşıyor mu?

Eichmann'ın anıları 1992'de nereden çıktı?

Mossad'ın Eichmann şovu ne kadar gerçek?

Tarihçiler, II. Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında Naziler tarafından yaklaşık 29 milyon sivil insanın toplama kamplarında, gettolarda, siyasi cinayetlerde katledildiğini bildirmektedirler. Kuşkusuz bu katliamdan en çok payını alan Yahudiler olmuştur (Soykırımda öldürülen Yahudilerin sayısı 6 milyonu bulmaktadır), ancak onlarla birlikte Çingeneler, Polonyalılar, Slavlar, dindar Katolikler, Yehova Şahitleri, bedensel ve zihinsel özürlüler gibi farklı etnik, dini veya sosyal gruplara ait milyonlarca insan daha hayatını kaybetmiştir. Sağduyu sahibi tüm insanlar gibi biz de, bu eziyetleri ve işlenen cinayetleri kınıyoruz. Ancak bu noktada, önemli bir tarihi gerçeğin de vurgulanmasında yarar görüyoruz. Tarihi belgeler ve kaynaklar, Nazi Almanyası'nın İsrail'in bazı kurucuları (yani Siyonistler) ile gizli bir iş birliği içinde olduklarını göstermektedir. Bunun nedeni, Siyonistlerin Nazi baskısının Avrupa Yahudilerini Filistin'e göç etmeleri için iyi bir gerekçe oluşturacağını düşünmeleridir. Kendi soydaşlarına -ve daha pek çok millete-korkunç bir zulüm getirecek olan Nazi İmparatorluğu'nu, ekonomik ve siyasi yönden desteklemiş, Naziler'in ırkçı politikalarını alkışlamışlardır.

Bu ise önemli bir konudur, çünkü Nazi vahşeti ve bu vahşete maruz kalan Yahudilerin trajedisi, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana politik bir malzeme olarak kullanılmaktadır. İsrail Devleti, kendi işgal ve terör politikalarını meşrulaştırmak ve kendisine yönelik eleştirileri susturmak için, sürekli olarak "soykırım" kavramına sığınmıştır. İsrail'in kurulması, büyük ölçüde soykırım kavramının getirdiği uluslararası destek ve sempati sayesinde mümkün olmuştur.

Bu amaçla düzenlenmiş olan operasyonlardan biri de ünlü Eichmann olayıdır. Adolf Eichmann, Nazi Almanyası'nın Siyonizm'e duyduğu sempati ile ünlü subaylarından birisidir. Koyu bir Siyonizm taraftarı olan Eichmann'ın görevi ise, Yahudilerin göç işleri ile ilgilenmektir. Savaş öncesinde ve sırasında Eichmann ve Siyonistlerin ittifak halinde hareket ettikleri bilinen bir gerçektir. (Bkz. Harun Yahya, *Soykırım Vahşeti*)

Ne var ki savaş sonrasında, Eichmann Mossad tarafından gizlendiği Arjantin'de yakalanıp İsrail'e götürüldü, yargılandıktan sonra da idam edildi. Pek çok soru işareti ile dolu olan kaçırılış öyküsü kısaca şöyledir:

"11 Mayıs 1960'da akşam saat 6:30'da, Eichmann her zamanki gibi otobüsten indiğinde, 3 kişi tarafından etrafı sarıldı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde bekleyen bir arabaya bindirilip, Bueonos Aires'te kiralanmış bir eve götürüldü. Hiçbir uyuşturucu, ip ya da kelepçe kullanılmadı. Profesyonelce Eichmann tanındı ve hiçbir şiddete gerek kalmadı. Kim olduğu sorulduğunda 'Ben Adolf Eichman'ım' ve şaşırtarak ekledi: 'İsraillilerin elinde olduğumu biliyorum' dedi. (Daha sonra açıkladığına göre bir gazetede Ben Gurion'un Eichmann'ın bulunup yakalanmasını istediğini okumuş)" *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.219)*

Kimdir Eichmann? Bunun cevabını diğer bir Yahudi kaynağı *Encyclopedia Judaica*'da şu şekilde açıklanmaktadır:

"Savaşın sonunda Eichmann hapse atıldı. Fakat gerçek kimliği bulunamadı. Hapisten kaçıp 1950'de Arjantin'e gitti. Ricordo Klement adı altında Buenos Aires'de yaşadı. Dünya çapında yapılan araştırmalar Mayıs 1960'da sona erdi. İsrailliler, onu zorla alıp İsrail'e uçurdular. Bu olayda İsrail, hem ABD'den hem de SSCB'den destek gördü. (Nazi suçlularının yargılanması olayında) 1961 Nisanı'ndan Aralık ayına kadar süren duruşmasında suçlu bulundu. Eichmann 1962'de İsrail'de savaş suçlusu olarak Ramleh Hapishanesi'nde asıldı, ölüsü yakıldı, külleri Akdeniz'e döküldü." (Encyclopedia Judaica, cilt 6, sf.520)

Yahudi kaynaklara göre Eichmann'ın öyküsü bu şekilde. Fakat işin aslı nasıldı? Mossad Eichmann'ın arkasında hiçbir iz bırakmadı, hatta külünü bile. Kaçırılanın Eichmann olup olmadığı ise sadece Mossad tarafından bilinen bir sır olarak kaldı. Fakat Eichmann'ın hayatı bu sırları araladı ve gerçekler su üstüne çıkmaya başladı.

Eichmann Aynı Zamanda Mason

"Eichmann'ın gençlik arkadaşlarından çalıştığı şirkete kadar hepsi Yahudi cemaatinin içindeydi. Masonlara yaklaşması da bu sıralarda oldu ve Schlaraffia Locası'na kabul edildi." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.28)*

"Hemen ardından da bir Nazi olarak daha iyi görev yapacağına inandığından SS teşkilatına alındı. O yıllarda bugün bilinenin tam aksine Nazi Partisi masonlarla dolup taşmaktaydı. Eichmann'ın görevindeki ilk işi masonluk hakkındaki bütün bilgileri dosyalamak ve masonluk müzesini kurmak oldu. Ardından Yahudilerle ilgili yepyeni bir bölüme geçti." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.33)*

Eichmann'ın kariyeri de bu sıralarda başladı. Theodor Herzl'in *"Der Judenstaat*"ını (Yahudi Devleti) okuduktan sonra Siyonizmi SS arkadaşları arasında

yaymayı amaçladı. Eichmann'a verilen görev Almanya'daki Yahudilerin Filistin'e gönderilmesiydi. Eichmann 1935 yılında Alman polis kararnamesinde, Filistin'e göç etmeye eğilimli olan Siyonist gençlerin, diğer Yahudilere oranla kayırılmasını öneren bir kanun çıkarılmasını da başarmıştı.

"Amaçlanan tek şey Alman Yahudilerinin kendi istekleriyle ya da bilinen diğer yollardan Filistin'e göçünü sağlamaktı. Aynı yıl içinde Eichmann, Haavarah-Transfer adıyla bilinen bir antlaşmanın Nazi otoriteleri ve Filistin Yahudi Acentası arasında yapılmasını sağladı. Bu antlaşmaya göre Filistin'e gidecek olan Yahudiler paralarını da yanlarında götürebileceklerdi. Bunların yanısıra Eichmann Filistin'e gidecek öncülerin kullanması için 6 milyon poundun da toplanması işiyle ilgilendi." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.58)*

"1937 yılında Eichmann, Filistin topraklarının Yahudilerin yerleşmesine uygun olup olmadığını araştırmak üzere Filistin'e gitti. O sıralarda bir Nazinin ülke dışına çıkması, özellikle uzak bölgelere gitmesi yasaktı." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.56-57)*

"Bir yıl sonra Yahudi Göç Ofisi'nin Viyana Başkanı olarak Viyana'ya atandı." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.39)*

"Burada Siyonist delege Motze Bar Gilad'la bir antlaşma imzaladı. Bu antlaşma uyarınca, Eichmann genç Yahudilerin yetişmesi için Viyana dışında bir çiftlik satın aldı. Gerekli malzeme sağlanarak burası bir savaş kampı haline getirildi. Elbetteki kampın ve eğitilen Yahudilerin korunması da Nazi askerlerine aitti. 1938'in sonuna kadar bu kampta 1000 kadar Yahudi genç eğitildi. Bu gençler daha sonra Filistin'de birçok Müslüman Arap'ın öldürülmesinden sorumlu Haganah-Stern-Irgun çetelerinin kadrolarını oluşturdular." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.54)*

Aynı sırada 150.000 kadar Yahudinin kanuni yollardan yurt dışına çıkarılması ve Filistin'e yerleştirilmesi yine Eichmann'ın sayesinde oluyordu.

"Storfer, 1940'da Eichmann'ın yardımlarıyla 3.500 Yahudiyi Avrupa'dan çıkarttı, ki bu sırada Avrupa'nın yarısı Yahudilerle doluydu. Görülen şu ki Yahudilere elinden gelen her yardımı yaptı. Eichmann, 1939'da Prag'daki Yahudiler için, bir başka Yahudi göç bürosu kurdu." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.58-60)*

"Eichmann, Madagaskar-Uganda arasında kalakalmıştı. Her zaman 'Yahudi kahramanı Herzl tarafından düşlenen Yahudi Devleti fikrini' düşlediğini iddia etmişti." (*Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.71)*

"Eichmann: Zihnimde tasarlayabileceğim çözüm Yahudilerin ayaklarının altına taze, katı toprak koymak. Böylece kendilerinin, sadece kendilerine ait toprakları olacak. Ve ben bu çözüme memnuniyetle katılırım. Memnuniyetimin nedeni ise bu çözümün Yahudiler tarafından da istenmesi." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.51)*

1939 Şubatı'nda Viyana'da yapılan bir toplantıda Eichmann, Alman Yahudi liderleri ile bir antlaşmaya vardı. Viyana'da kurduğu kampların aynısının işgal altındaki Prag'da da kurulmasını kararlaştırdılar. 1940 yılında savaş bütün hızıyla

devam ederken Eichmann gene Avrupa'dan 35.000 Yahudinin Filistin'e gönderilmesini başardı.

"1941 yılına kadar Eichmann 250.000'den fazla Alman Yahudisinin düzenli bir şekilde Filistin'e yerleşmesini sağlıyor." *(Eichmann in Jerusalem, Hannah Arendt, sf.57-58)*

Bu Yahudiler göç ederken mal varlıklarının büyük bir bölümünü Yahudi otoritelere bırakıyorlardı. Bu para yeni İsrail Devleti'nin kurulmasında kullanılıyordu. Bütün bu bilgilerden sonra akla bir soru geliyor: Gerçekten öldürülen Adolf Eichmann mıydı, yoksa bu da her zamanki gibi Mossad'ın bir oyunu mu?

Arjantin'de yakalandığı söylenen Eichmann, aslında hayatında Arjantin'e gitmemişti:

"Nazi avcısı Simon Wiesenthal: 'Eichmann hiçbir zaman Arjantin'e girmedi'." *(Jewish Chronicle, 7 Şubat 1992)*

Konuyla ilgili olarak Mossad tarafından bağımsız bir araştırma yapma imkanı tamamen ortadan kaldırılmıştır; Eichmann'la ilgili tüm evrakların kayıp olması bu durumu daha iyi açıklamaktadır:

"Eichmann hakkında yazılı hiçbir kaynak bulunmuyor, evrakların hepsi kayıp." *(Jewish Chronicle, 7 Şubat 1992)*

Görüldüğü gibi Adolf Hitler'in özel sekreteri Martin Bormann hakkında iki dosya hazırlayan Nazi avcısı Simon Wiesenthal, 'Eichmann hiçbir zaman Arjantin'e girmedi. Fakat ölümüne kadar Avrupa'da yaşadı' sözleri ile bu ihtimale dikkat çekmektedir.

"Dr. Samuels ayrıca son bulguların buzdağı için bir ipucu oluşturduğunu, Buenos Aires'deki Alman Büyükelçisi'ne Arjantin'de hiçbir savaş suçlusunun bulunmadığını söyledi." *(Jewish Chronicle, 7 Şubat 1992)*

"Kaçırılan kişinin Eichmann olmadığını belirtmek için bir İsrail günlük gazetesi 'Wachmann Eichmann değil' diye başlık atmıştı." *(Newsweek, 22 Temmuz 1992)*

Mossad'ın 'Korkunç İvan Şovu'

Eichmann olayının bir benzeri de "Korkunç İvan" davasıdır. Yıllardır İsrail mahkemelerinde yargılanan ve sürekli basın yoluyla gündeme getirilen bir diğer "savaş suçlusu" Korkunç İvan lakaplı John Demjanjuk'dur. Fakat deliller bu olayda da pek çok gariplikler olduğunu ortaya koymaktadır:

"Yeni gerçeklere göre İsrail'in elinde yanlış suçlu var. John Demjanjuk İsrail mahkemeleri tarafından soykırım suçlusu bulunup idama mahkum ediliyor. Fakat yeni deliller İsrail'in elindeki adamın yanlış kişi olduğunu gösteriyor. İşte yeni delillerden bazıları: Duruşmada Treblinka'dan kurtulan beş kişi olduklarını iddia eden şahıslar Demjanjuk'u, Korkunç İvan olarak tanımlıyorlar. Fakat Sovyet arşivlerine göre tanımlanan Korkunç İvan Marchenko, Demjanjuk'tan 9 yaş büyük. Bu olay Adolf Eichmann'ınki gibi. Bir İsrail günlük gazetesi 'Wachmann Eichmann değil' diye başlık atmıştı." *(Newsweek, 22 Temmuz 1992)*

Demjanjuk'un kimliği hakkında şaşkınlık uyandıran ilginç bir olaylardan biri de şudur:

"Demjanjuk New York'tan İsrail'e tutuklu olarak getirildiğinde uçaktan iner inmez Kutsal Toprakları öpmek için yere eğilmişti." *(Der Spiegel, sayı 11, 1986, sf.187)*

"İsrail'de çıkan *Haaretz* Gazetesi bile Demjanjuk için 'O bir Nazi suçlusu muydu, yoksa Cleveland'da demir parmaklıklar ardında kapatılan bir zavallı mıydı?' diyerek oynanan oyunu bir parça yansıtıyor." *(Newsweek, 2 Aralık 1991)*

2 Aralık 1991 tarihli *Newsweek* Dergisi'nde ise Korkunç İvan masalını şu şekilde anlatılmaktadır:

"Demjanjuk'un davasına gelince, ki o kadar önemli bir şahsiyet değildi, 45 yıl sonra gerçekten kim onun 'İvan' olduğundan emin olabilir? İsrail Demjanjuk'u bir tiyatro salonunda yargıladı. Devrin Adalet Bakanı Avraham Sharir bile mahkeme öncesi Demjanjuk'tan 'Nazi Savaş Suçlusu' diye bahsetti. Savunma Avukatı İsrailli Yoram Sheftel 'Mahkemede hiç şansımız yoktu. Davalıya hergün gözdağı veriliyor. Linç etme istemi vardı' diyerek mahkeme şartlarını belirtiyordu. Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Yehuda Bauer'in sözleri herşeyi açıklar nitelikte. Yehuda Bauer 'Demjanjuk davasının İsrail için önemi, genç nesile soykırım olaylarını sunmuş olmasıdır' diyor." *(Newsweek, 2 Aralık 1991)*

Demjanjuk olayında şahitler ve avukatlar görevlerini tam anlamıyla yaptılar. Eichmann'ın avukatı gibi Demjanjuk'un avukatı da Yahudiydi. Bir yetkilinin belirttiği gibi İsrailli avukat Yoram Sheftel, Demjanjuk'a yapılabilecek en kötü savunmayı yaptı. Korkunç İvan temsili 7 sene kamuoyunu meşgul etti.

Hile Yolu (By Way Of Deception) Kitabını Mossad mı Yazdırdı?

Yakın geçmişte Mossad hakkında yazılan bir kitap bütün dünyada büyük yankı uyandırdı. Kitabın yazarı Viktor Ostrovsky, eski bir Mossad'ın ajanı olduğunu ve kitabında eski örgütünün bütün yönlerini ortaya koyduğunu söylüyordu. "By Way of Deception" (Hile Yolu) isimli kitap satış rekorları kırarken, okuyanlar da "Mossad çok büyük bir organizasyon olduğunu" düşünmekten kendilerini alamıyorlardı.

Mossad ajanı Victor Ostrovsky'nin kitabı, herşeyden haberdar olan, CIA ve diğer bütün gizli servislerden çok daha ileride bir Mossad anlatıyordu. Ancak bunlar Mossad'ın asıl açığa çıkarılması gereken sırları mıydı? Mossad'ın dünyanın en güçlü istihbarat servisi olarak anlatılması, Filistinlilere karşı yapılan kimi eylemlerin açıklanması ve Mossad tarafından yapıldığı çoktan anlaşılmış olan eylemlerin ilk defa duyuruluyormuş gibi aktarılması Mossad'ın ne kadar aleyhine olmaktaydı? Victor Ostrovsky bu kadar abartılı anlattığı bir gizli servisin, bu durumda onu istediği zaman öldürebileceğini bilmiyor muydu? Bütün bu gerçekler Mossad'ın Eichmann, Vanunu ve Korkunç İvan Şovu'nu anımsatmaktadır. Mossad ürettiği senaryolarla hem bütün dünyaya güç gösterisi yapmakta, hem de -gerekirse düzenlenecek sahte bir eylemle- vatan haini rolü verdiği kişiye gereken cevabı vermektedir.

Mossad; kontrgerilla örgütlenmesinden ülkeler içindeki provokasyonlara, sayısız faili meçhul cinayetten, masonluğa ve mafyaya kadar uzanmış bir zincirdir. Fakat "Hile Yolu Mossad" bu kirli çamaşırlara değinmekten nedense kaçınmıştır!

İsrail Göstermelik Engellemelerle Kitabın Satışını Artırdı ve Hedefine Ulaştı

Kitap çıkar çıkmaz İsrail -göstermelik olarak-, kitaba karşı büyük bir tepki gösterdi. Kitabın yayınlanmasını sözde engellemeye çalıştı. İçindekileri reddetti. Bunun sonucunda da elbette kitap, birden dünyanın en ünlü ve en çok satan kitapları arasına girdi. *Newsweek* dergisi kitap hakkında şunları söylemekteydi:

"İsrail, gizli servisi hakkındaki kitabın yayınlanmasını önlemeye çalışıyor. Mossad'ın kısa ve olay dolu tarihindeki sessizliği eski ajan bozdu. Kendi ifadesine göre, Victor Ostrovsky, Mossad'a karşı dikbaşlılık yapınca, servisin iki resmi yetkilisi onun sessizliğini satın almaya çalıştılar. Bir İsrail yetkilisi açılan davanın mahkemesinde ' Ostrovsky'i milyoner yaptık' diyordu. Ertesi gün 50.000 adet satıldı." *(Newsweek, 24 Eylül 1990)*

Time dergisi ise kitap hakkında şunları yazmıştı:

"İsrail bu kitabın basılmasını önlemeye çalışıyor, ama çabalar boşa çıkıyor. Kitap Amerika'da basılıyor. Victor, 40 yaşında hem Kanada hem de İsrail vatandaşı, 1980'de Mossad ajanı oluyor." *(Time, 24 Eylül 1990)*

Bu Eylemlerin Öğrenilmesi Mossad'a Ne Zarar Verebilir?

"Hile Yolu Mossad"da kamuoyuna göre Mossad'ın "çok gizli sırları" anlatılmaktadır. Aşağıdaki "sırların" ortaya çıkmasının, güç gösterisi yapmayı yöntem haline getirmiş olan Mossad'a ne zarar verebileceği ise önemli bir tartışma konusudur:

1978'den beri Mossad, Amerika'da çok gizli operasyonlara girişmektedir. Kod adı "Al" olan, sayıları 24-27 arası, tecrübeli görevlinin hizmet verdiği ünitede önde gelen 3 ajan Mossad şefine doğrudan rapor vermektedir.

Birleşmiş Milletler Büyükelçisi Andrew Young'ın istifasının sebebi FKÖ'ye karşı sempati beslemesidir (1979). Young, FKÖ delegesi Zehdi ile görüşmek için anlaşmış, bunu haber alan İsrail de Young'ı istifa etmeye zorlamıştır.

1983'de Mossad'ın Beyrut'taki muhbiri bir rapor göndererek, Beyrut'taki radikal Şiiler'in büyük bir Mercedes kamyonu patlayıcıyla doldurduklarını haber vermiştir. Mossad bu saldırının hedefinin Amerikan bölgesi olabileceğini bilmekteydi. Fakat Amerikalıları bu konuda açıkça uyarmadı. Saldırı gerçekleşti ve 241 Amerikalı asker hayatını kaybetti. Üstelik İsrailli bir resmi yetkili de gelişmeleri, "Biz burada Amerikalıları korumak için bulunmuyoruz, onlar büyük bir ülke diyerek" diyerek yorumlamıştı.

Mossad'ın bilgisayarında 1.5 milyondan fazla isim vardır ve serviste 1200 ajan çalışmaktadır.

İran-Irak savaşı sırasında Mossad, sıcak savaşı devam ettirmek için iki taraflı oynamış, her iki tarafa da silah satmıştır. Sri Lanka olaylarında da aynı taktik kullanılmıştır.

Dikkat edilirse, açıklanan bu eylemler Mossad'ı etkilemeyecek ve bilinmesi aleyhte herhangi bir durum oluşturmayacak bilgilerdir. Ne var ki bunlar kitapta büyük sırlar gibi anlatılmaktadır.

Mossad bu kitap vasıtasıyla bir kez daha tüm dünyaya büyük bir organizasyon olduğunu empoze etme imkanı buldu. Böylece dünya kamuoyunun Mossad hakkındaki bilgileri, yine bizzat Mossad tarafından sunulmuş oldu...

Richard Deacon'un "İsrail Gizli Servisi", Dan Raviv'in "Every Spy a Prince", Benjamin Hallahmi'nin "Israel Connection", Ronald Payne'nin "Israel's Most Secret Service", Jacques Deroy, Hesi Carmel'in "Israel Ultra Secret" kitaplarında, "Hile Yolu Mossad" kitabında anlatılan olaylar çok önceden, hatta daha da ayrıntılarıyla belgelendiği halde, bu yazarlar, İsrail tarafından Ostrovsky'e gösterilen tepkinin onda birini bile görmüş değillerdir. Bu durum çok önemli bir gerçeğe işaret etmektedir. Ostrovsky'nin kitabı bir tür reklam aracı olarak kullanılmaktadır.

Ostrovsky'nin, Saddam Hüseyin'in gerektiğinde öldürülmesi için plan yapan üç üst düzey Mossad ajanından biri olması da bir başka dikkat çekici durumdur.

Wiener dergisinde bu olay şöyle anlatılmaktadır:

"Mossad'ın üst düzey ajanlarından Victor Ostrovsky'nin Saddam Hüseyin'i öldürme planı şöyle: Saddam Hüseyin'e etkisini 8 saat sonra gösteren bir zehir kullanılacak. Saddam'ın yemekleri başka biri tarafından kontrol edildikten 6 saat sonra Saddam tarafından yenildiği için 8 saat sonra etkisini gösteren zehir Saddam'a her sabah helikopterle gelen deve sütüne karıştırılacak. Zehirin katılması için ya helikopter değiştirilecek ya da süt değiştirilecek."

Ostrovsky nedense bu çok önemli planlardan hiç bahsetmemektedir.

MOSSAD TARAFINDAN KAPATTIRILAN KENNEDY DOSYASI

CIA, Castro, Johnson, KGB, silah tüccarları, FBI ve mafya hipotezleriyle kafaların karıştırıldığı, Mossad'ın adının titizlikle gizli tutulduğu Kennedy bilmecesi... Oysa ABD'nin Siyonistlere karşı çıkan tek Başkanı John Fitzgerald Kennedy, İsrail Başbakanı Ben Gurion'a, İsrail'de yapılmakta olan Dimona Nükleer Santrali'ne, İsrail'in Ortadoğu politikasına, Siyonist silah tüccarlarına, mason danışmanlarına, Amerika'daki Yahudi lobisine, lobinin en güçlü ismi Rockefeller'a ve masonik örgütlere ters düşmüştü.

Kennedy'nin 1963 yılında Texas'ta öldürülmesinin ardından kurulan ve Warren Komisyonu olarak bilinen Senato Özel Soruşturma Komisyonu, cinayeti tek başına hareket eden Lee Harvey Oswald'ın işlediği sonucuna varmıştı. Ancak hem cinayetin sorumlusu olarak gösterilen Oswald'ın hem de henüz mahkeme önüne çıkmadan onu öldüren Jack Ruby'nin ve olaya adı karışan bazı kişilerin kuşkulu biçimde öldürülmeleri, öte yandan soruşturmanın yürütülmesindeki bazı kuşkulu noktalar, ABD kamuoyunda birçok spekülasyona yol açmıştı. Olayla ilgili olarak toplanan

binlerce sayfalık belgenin bugüne dek gizli tutulması da ortaya birçok komplo teorisinin atılmasına neden oldu:

"CIA, Oswald ve Oswald'ı öldüren Jack Ruby arasındaki ilişkileri araştıran Nelson Rockefeller'ın Başkanlık ettiği bir komisyonun kayıtlarının açıklanması isteniyor." (Milliyet, 14 Ağustos 1992)

Kennedy'nin devre dışı bırakılışının ardında bazı sorular zihinlerde kaldı:

Cinayeti gören 47 şahit, kaza veya hastalık sebebiyle (!) ya da intihar ederek (!) öldü. FBI'ya göre Oswald cinayeti tek başına işlemişti. Tek silah kullanılmıştı. ABD gizli servisi olaya karışmamıştı. Olay basit bir bireysel terör hareketi olarak gösterilmek isteniyordu.

Olayı sözde araştırmak amacıyla iki komisyon kuruldu. 1964 ve 1975'de kurulan Warren ve Rockefeller komisyonlarında aynı sonuçlara ulaşıldı. Komisyonların raporlarına göre Ruby aşırı milliyetçiydi ve katil olarak tanıtılan Oswald'ı da Başkanını öldüren kişiden intikam almak amacıyla öldürmüştü. Oysa, Oswald ve Ruby'nin beraber hareket ettikleri ortaya çıktı.

Olayı gören birçok şahit Warren Komisyonu'nca dinlenmiyor, dinlenenlerin ifadeleri de değiştiriliyordu. Daha sonra, mason senatör Frank Church'ün Başkanlığını yaptığı Church Komisyonu'nun hazırladığı raporda da hiçbir sonuca ulaşılamaması bu suikastin arkasındaki güçlerle ilgili önemli ipuçları veriyordu.

Ortada, bir komplo düzenlenmiş olduğunu açıkça gösteren bazı gerçekler vardı. Dikkati dağıtmak için, Kennedy'yi mafyanın öldürdüğü söyleniyordu. Acaba mafya tören güzergahını değiştirebilir miydi? Başkanın korumalarını kaldırabilir miydi? FBI'yı, Dallas polisini, Warren Komisyonu'nu yönlendirebilir miydi? Otopsiye müdahele edip, medyaya yalan haber yazdırabilir miydi?

Kennedy 3 ayrı yerden gelen kurşunlarla vurulmuştu. Bu, otopside kanıtlanmış, ama üstü örtülmüştü. Bazı polisler buna şahitti. (Polis Craig)

Olayla ilgili ipuçları: Kennedy'nin yanında vurulan Texas Valisi Conoly'nin kanlı üniforması temizleyiciye, Kennedy'nin limuzin arabası yıkamaya gönderiliyor. Başkanın beyninin ise kaybolduğu söyleniyordu!

Oswald'ın 2 kurşunundan 8 yara izi çıktığı söyleniyordu. Fakat otopsi gereğince yapılmıyor, askeri doktorlar tarafından örtbas ediliyordu. Ordudaki general ve amiraller otopsiyi yönetiyorlardı.

Birçok kaynak Oswald'ın Amerikan gizli servisi CIA'e kayıtlı olduğunu yazdı. Oswald bu tip bir iş için çok daha önceleri "hazırlanmış" bir kişiydi. CIA, suikastten çok daha önceleri Oswald'ı Rusya'ya göndermişti. Oswald Rusya'da kendini bir vatan haini olarak gösteriyordu, ama aslında CIA, onun oradaki durumunu en ince ayrıntısına kadar yönetiyordu. Daha sonra Rusya'dan ayrıldı. Küba'da bir delegasyonla görüştü. Bu arada CIA, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. Oswald, ardından İsviçre'de bir üniversiteye yazıldı. Buradan İngiltere'ye gitti. Sonra Sovyet vatandaşı oldu. 2 yıl sonra Henry Kissinger'in ileride ortağı olacak olan B. Classon, Oswald'ın ABD'ye dönüşünü ayarladı. FBI ve CIA tüm bu gelişmeleri denetliyordu. Oswald, 62'de Pentagon'da çalışmaya başladı. 63'de FBI

aniden Oswald'ın KGB ajanı olduğu söylentilerini yaydı, bu konuyla ilgili Oswald'a ait sahte belgeler ortaya çıkarıldı. Böylece Kennedy suikasti öncesi, Oswald'ı bir KGB ajanı gibi gösteren senaryo düzenlenmiş oldu. Kennedy suikastinden 1-2 gün önce Oswald Küba'yı savunan anti-Amerikan yazılar yazdı ve Dallas'da polislerin eline tehdit mektupları verdi. Ve bunu nedense CIA, FBI ve Deniz Kuvvetleri haberalma binalarının bulunduğu bir meydanın ortasında yaptı! Bu senaryo, aslında olayın içine Küba ve KGB gibi değişik alternatifler sokmak için yapılmıştı. Kennedy'nin ölümünden sonra ise Oswald'ın CIA ajanlığıyla ilgili tüm belgeler yok edildi. (Les Vrais Maîtres du Monde, Gonzales Mata, sf.41-51)

Olayı ısrarla KGB'nin üzerine atanların başında ise CIA'in Mossad'la bağlantılarını gerçekleştiren eski CIA şefi James Jesus Angleton vardı:

"Angleton, Oswald'ın KGB ajanı olduğu tezinin ünlü savunucularından. Oysa Angleton Oswald gibi CIA ajanları hakkında en çok bilgiye sahip kişi." (US News and World Report, 17 Ağustos 1992)

Dikkati dağıtıp, mafya-Küba teorileri ortaya çıkarmak için mafya-Küba bağlantılı birçok CIA ajanı olayla ilgiliymiş gibi gösterilerek, dikkat başka yönlere çekiliyordu. Bu bir aldatmacaydı. Ayrıca, mafya da zaten Mossad'ın bir uzantısından başka bir şey değildi:

"ABD mafyasının başı Yahudi mafya babası Meyer Lansky, zaten Mossad'la doğrudan bağlantılı çalışıyor. Mossad'ın bilgisi dışında eylem yapması mümkün değil. Meyer Lansky, CIA ile de ortak çalışıyor." (Israel Connection, La Mafia En Israel, Jacques Derogy, sf.71)

Fakat olayın çok değişik boyutları vardı. Kennedy ölümünden önce, CIA Başkanı mason Allen Dulles'ı görevinden almaya karar vermişti.

Oswald ve onu öldüren Ruby'nin Dallas'taki polis otoriteleriyle ve FBI'la yakın ilişkileri vardı. FBI Ruby'i birçok görevde kullanmıştı.

"Ruby konuşmasını engellemek için hapiste kendisine kanser yapıcı ilaçlar verdiğini söyler ve esrarengiz bir şekilde kanserden ölür." (People's Almanac 3, David Wallechinsky, Irving Wallace, sf.15)

Olayla ilgilenen polis M. Tippit, olaydan kısa bir süre sonra elinde Oswald'ın resmini taşıyordu! Daha sonra öldürüldü. Dallas'da bilinmeyen bir nedenle askeri koruma görevlileri görevlendirilmedi. Oswald askeriye tarafından 12 saat soruşturuldu. Sonuç açıklanmadı.

"Kennedy suikastini soruşturan Warren Komisyonu Oswald'ın suikasti tek başına işlediği sonucunu çıkardı, fakat Amerikan halkının sadece yüzde 10'u buna inandı." (US News and World Report, 17 Ağustos 1992)

Suikasti Örtbas Eden "Loca": Warren Komisyonu

Kennedy suikastini çözmek için görevlendirilen Warren Komisyonu'ndaki kişilere bakıldığında, bu kişilerin Kennedy'nin ölüm emrini bizzat vermiş kişiler olduğunu görmek zor değildi. İşte Warren Komisyonu'nun biraderleri:

"Earl Warren, 33 Dereceli büyük üstad mason, Komisyon Başkanı." (Who's Who in America, Marquis, 38. Baskı, cilt 2, 1974-1975, sf.3218)

"Allen Dulles, CIA'in kurucusu, Kennedy'nin görevden almayı düşündüğü mason, CFR, Bilderberg üyesi, mafya bağlantılı CIA şefi." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.19)

"Allen Dules İsrail'in Mossad'ı ile ortak operasyonlar yapıyordu." (Ropes of Sand, Wilbur Crane Eveland, sf.95)

"Gerald Ford, mason, aynı zamanda Bilderberg üyesi." (Who's Who in America, Marquis, cilt 1, 1980-1981, sf.1121)

"Ford, Malta locası no 405'e kayıtlıydı. 1963'de 33. dereceye yükseldi." (Mais qui Gouverne L'Amerique, Georges Virebeau, sf.19)

"John Mc Cloy, mason, CFR, Bilderberg üyesi." (La Trilaterale et Les Secrets du Mondialisme, Yann Moncomble, sf.171)

"Hale Boggs, CFR üyesi; Richard Russell, mason." (Who's Who In America, Marquis, 38. Baskı, cilt 2, 1974-1975, sf.2670)

"John Sherman Cooper, Rotaryen." (Who's Who In America, Marquis, cilt 1, 1982-1983, sf.667)

Suikast hakkında komisyonca üretilen teoriler, komisyonun CIA-FBI ve Johnson'a bağlılığıyla ilgili sorular ortaya çıkardı. Çünkü komisyon KGB teorisini ısrarla gündemde tuttu. Resmi KGB masalı, medya tarafından da körüklenince, JFK dosyaları açılmadan kapatıldı. FBI şefi mason Edgar Hoover ve Kennedy'nin yerine Başkan olan Lyndon Johnson kimin emrindeydi? Kennedy'nin karşı çıktığı Vietnam Savaşı'ndan kimin çıkarı olabilirdi? Bu sorular bizi Mossad hipotezine biraz daha yaklaştırıyor. Johnson İsrail'in gelmiş geçmiş en iyi dostu oldu. Hoover, Mossad'ın ABD'deki tüm eylemlerini örtbas eden bir "dost"uydu. Vietnam, Arap-İsrail sorunlarına ABD'nin tarafsız yaklaşmasını engelleyen önemli bir faktör oldu. Yahudi silah tüccarları Vietnam'dan önemli karlar elde ederken İsrail, Vietnam krizinden istifade ederek Kennedy'nin karşı çıktığı Diamona'daki nükleer santralin inşasına büyük bir hız verdi.

Suikastte birçok perde aralanmış olmasına rağmen, günümüzde bile Yahudi lobileri kontrolündeki medya kamuoyunu aldatmaktadır. Kennedy belgeselleri, JFK filmi gibi birçok program aracılığıyla olay genelde mafya-Küba-KGB ağırlıklı, bazen de Mossad'dan bağımsız bir CIA-FBI komplosu gibi gösteriliyor. Jack Ruby ve Oswald, her ikisi de FBI ajanı olarak çalışmıştı. Kennedy Hoover'ı FBI şefliğinden almayı planlıyordu. Suikast günü Hoover özel bir iş için (!) Dallas'taydı. 1977 yılında olay hakkında bilgisi olan 10 FBI ajanı garip ve açıklanmayan koşullarda öldü.

Suikaste Göz Yuman Mason FBI Şefi Edgar Hoover

Kennedy'nin ölümünden önce görevden almayı düşündüğü Hoover, Mossad'ın ABD'deki tüm eylemlerine göz yuman bir "dost"uydu. İşte bu eylemlerden birkaçı:

"Carl Duckett, 1976 Martı'nda mesleğine mal olacak bir hata yaptı; İsrail'in nükleer silahları hakkında açıkça konuştu. Ancak sarhoş birinin, İsrail nükleer

silahlarından uluorta söz edecek kadar ihtiyatsız olabileceği ima edildi. Daha sonra Duckett'ın, o anki CIA Başkanı George Bush tarafından istifaya zorlanarak istifası sağlandı." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.320-321)

CIA ajanı Carl Duckett'ın, İsrail'in 3 ya da 4 nükleer bombaya sahip olduğu şeklindeki 1968 yılına ait çok gizli CIA değerlendirmesi, bir Amerikan Yahudisi olan Zalman Şapiro'nun 4 bombaya yetecek miktarda olan, yaklaşık 100 kg.'dan fazla zenginleştirilmiş uranyumu İsrail'e kaçırmış olmasına dayanıyordu. Kaçırılan uranyum, Duckett'ın İsrail'in en az on bombaya sahip olduğu şeklindeki değerlendirmesinin de temeliydi. CIA açısından Şapiro, İsrail'e destek olan bir Yahudiden daha fazla bir şeydi. O, nükleer-yakıt-işleme işinde olan, İsrail'e düzenli seyahatler yapan ve İsrail hükümetiyle bazı cüretkar işlere girişen bir Yahudiydi. Pek çok başka yönden de tipik bir çifte sadakat örneğiydi. Litvanya'dan göç eden bir hahamın çok başarılı oğluydu. Şapiro'nun en büyük koruyucusu ise mason Hoover idi.

"'FBI'ın Edgar Hoover'ı o sırada Helms'le Mossad ajanı Şapiro konusu yüzünden didişmeyi tercih etti" diyor eski bir kongre soruşturma üyesi olan ve Şapiro hakkındaki Senato ve Temsilciler Meclisi istihbarat raporlarını gören biri. CIA Hoover'a, "Amerika'daki karşı casusluktan sen sorumlusun," diyordu. "Şapiro'yu soruştur, casussa yakala onu!" Hoover'in cevabı ise; 'Bir şey alındığından gerçekten emin değiliz. İsrail'e git. Dimona'ya gir! Eğer delili (Şapiro'nun uranyumunu) bulursan bize haber ver!' oldu. Bu bir tür oyundu." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf. 324)

"Edgar Hoover (1895-1992). Amerikan masonluk tarihinin en önemli insanı. 1924'den ölümüne kadar FBI'yı yönetti. Onun mason oluşu, mason başkanlar için bir garanti olmuştur. 48 yıllık başkanlığı da bu şekilde daha iyi anlaşılır." (Mais qui Gouverne L'Amerique, Georges Virebeau, sf. 31)

Suikasti Mossad mı Düzenledi?

1992 Mart tarihli Washington Report on Middle East Affairs dergisinde, eski senato üyesi Paul Findley, Kennedy suikasti ile ilgili şunları söylemekteydi:

"Kimin Kennedy'i saf dışı etmek için kuvvetli bir nedeni olabilirdi? İlginç fakat şaşırtmayan bir gerçek de Kennedy suikasti ile ilgili yazılan hiçbir raporda Mossad'dan kesinlikle bahsedilmemesidir. Oysa olaydaki Mossad rolü çok açıktır. İsrail liderleri Kennedylere hiçbir zaman güvenmemişlerdir. Başkan Kennedy'nin babası İngiltere'ye başkonsolos olduğu zaman İsrail aleyhtarı faaliyetleriyle tanınıyordu. John Kennedy'nin Başkanlık kampanyası sırasında bir grup New York Yahudisi, Kennedy'nin Ortadoğu politikasını kendi çıkarları çevresinde oluşturmasına karşılık, onun kampanya giderlerini karşılayacaklarını vaat etmişlerdi. Fakat, tabii ki Kennedy kabul etmemişti. Diğer yandan Kennedy'nin yerine Başkan olan Lyndon Johnson politik kariyeri boyunca İsrail'e destek olup yardım etti. Tabii ki İsrail hükümeti de Johnson Başkan olursa herşeyin lehlerine dönüşeceğini bilmekteydi ve gerçekten de öyle oldu. Kennedy'nin ölümünden sonra ABD ilk defa İsrail'e çok geniş çapta silah göndermeye başladı. 1967 Haziran savaşı

sırasında Johnson el altından İsrail'e hem malzeme hem de personel yardımında bulundu. Gerçekten de Mossad'ı suikaste götürecek her türlü neden vardı. Ve İsrail hükümeti de kendi amaçları için ABD'li hayatları kurban etmeye can atıyordu." (The Washington Report on Middle East Affairs, Mart 1992)

Emekli ABD Dış İlişkiler Servis yetkilisi ve şu anda Washington Report On Middle East Affairs'in editörü olan Richard Curtis de suikastteki Mossad parmağını şu şekilde belirtmekteydi:

"O zamanda ve şu anda geniş çapta inanılan, Mossad'ın suikastte parmağı olduğuydu. Sebep de Kennedy hükümetinin gereğinden fazla Ortadoğu politikasına el atmasıydı. Kennedy, Cezayir'in Fransızlardan bağımsızlığını kazanması gerektiğini savunan ilk ABD senatörüydü." (The Washington Report On Middle East Affairs, Mart 1992)

Kennedy'nin ardından Başkanlık koltuğuna oturan Johnson ise, Mossad'ın aradığı özelliklere sahipti:

"Johnson iktidara gelir gelmez, CIA'in hep karşı olduğu Kennedy'nin Arap taraftarı politikasını bir kenara attı. Johnson döneminde Yahudi Walt Rostaw'ın Başkanın özel danışmanı olması İsrail için çok büyük şanstı. Washington'daki görüşmeler sırasında, Mossad ile CIA arasında gizli bir anlaşma imzalandı." (The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.192)

Johnson aynı zamanda masondu:

"Johnson'un masonluk tekris töreni Teksas'da yapıldı." (Mais qui Gouverne L'Amerique, Georges Virebeau, sf.19)

Kennedy suikasti İsrail-ABD ilişkilerinin en bozuk olduğu dönemde gerçekleşti. İsrail bu suçun Kennedy'e ait olduğunu düşünüyordu.

"John Kennedy suikasti 1962'de Golda Meir'le yaptığı görüşme sırasında Amerikan-İsrail ilişkilerinin bozulduğu bir dönemde gerçekleşti. 1963 yılında ABD ile İsrail arasındaki ayrılma noktası, Amerika'nın Filistinli göçmenler sorununu ele alan BM asamblesinde temsilci olmasıydı. İsrail her Arap ülkesiyle, BM'in karışması olmadan, tek tek anlaşmayı tercih etmekteydi. Çünkü ancak İsrail doğrudan uzlaşma görüşmelerinde güç kullanabilirdi, karşısındaki Arap ülkesi kullanamazdı." (Taking Sides, American Secret Relations with a Militant Israel, Stephen Green, sf.185)

İsrail Kennedy'nin kabul etmediği Arap ülkeleriyle ayrı ayrı anlaşmalar yapma stratejisini bugün uygulayarak barışı engellemekte ve kendi isteği doğrultusunda kararların alınmasını bu sayede rahatlıkla sağlamaktadır.

"Kennedy suikasti, İsrail basınının 'ABD'nin BM genel asamblesinde göçmen sorunu için aldığı görevi protesto kampanyası' yaptığı sırada gerçekleşti. Gazetelerde editör köşeleri ve makaleler hemen yeni Başkan Johnson'a övgüler yağdırmaya başladı. İsrail basını Johnson'ın Başkanlığı için oldukça heyecanlanmıştı. İsrail İşçi Federasyonu aylık yayını Omer, yeni Amerikan hükümeti sayesinde daha geniş ve derin ilişkileri beklediklerini belirtmişti. Pek çok İsrailli gazete, Başkan Johnson'ın Amerika'daki İsrail sempatizanlarına karşı önceki Başkanlardan daha fazla cevap verici olacağını savunuyordu. Özellikle yaklaşan 1964 seçimlerinde

Herut ve Haboker (en büyük iki İsrail gazetesi) bu sempatizanları hareketlendirmek için çağrılarda bulunuyordu." (Taking Sides, American Secret Relations with a Militant Israel, Stephen Green, sf. 185)

Başka bir büyük İsrail gazetesi olan Yediot Ahoronot şöyle yorum yapmıştı:

"Lyndon Johnson'ın göreve başlamasıyla, eğer Amerika'nın bizim hayati çıkarlarımıza engel olduğunu hissedersek, Başkana doğrudan daha kolay ulaşacağımıza dair hiç şüphe yoktur. " (Taking Sides, American Secret Relations with a Militant Israel, Stephen Green, sf. 186)

"Johnson Hükümeti'nin ilk 3 yılında, Amerika'nın İsrail için olan desteği hem nitelik hem de miktar bakımından oldukça gelişti. ABD, Kennedy hükümeti zamanında 40 milyon dolar yardım yapmıştı. 1965'te miktar 71 milyona, 1966'da ise 130 milyona çıktı." (Taking Sides, American Secret Relations with a Militant Israel, Stephen Green, sf. 187)

VATİKAN, MASON ve SİYONİST PAPALAR, SİYONİZME TERS DÜŞEN PAPALAR

Kitabın bu bölümünde Hıristiyan dünyasının merkezi konumundaki Vatikan'ın içine sızmış olan karanlık isimleri ele aldık. Elbette bu bölümün hazırlanmasındaki amaç, Hıristiyan dünyasını ve bu dünyanın dini liderlerini eleştirmek veya hedef almak değildir. Burada konu edilen kimseler, belli bir karanlık çevreyi temsil eden az sayıda kişidir. Bu kişilerin varlığından tüm Vatikan'ı sorumlu tutmak mantıklı ve akılcı bir yaklaşım değildir. Kuşkusuz Vatikan içinde de, ilerleyen satırlarda değineceğimiz kirli ilişkilere bulaşmış birkaç kişi olduğu gibi, bu kimselere ve temsil ettikleri ideolojilere karşı olan ve bunlara karşı amansız bir mücadele yürüten samimi ve dürüst kişiler de bulunmaktadır. Unutulmaması gereken önemli bir husus ise, hangi inanca mensup olursa olsun, kötülüğe karşı olanların iyilik ve güzellik için ittifak etmesi, dünyayı, özlem duyulan barışa ve huzura götürecek olan en önemli adımlardan biridir. Bu doğrultuda, Müslümanlarla samimi dindar Hıristiyanların ve elbette Yahudilerin, insanlığı felaketlerin içine sürükleyen dinsiz ideolojilere karşı yürüteceği fikri mücadele büyük önem taşımaktadır. Hıristiyan dünyasının içine sızmış karanlık unsurların deşifre edilmesi bu nedenle de çok önemlidir.

Masonluk, Katolik Kilisesi tarafından yüzyıllar önce "dinsizlik" olarak tanımlanmış ve herhangi bir Hıristiyanın mason olması yasaklanmıştı. Masonluk, en büyük düşmanlardan biri olarak kabul edilmişti.

"1738'de masonluğa karşı bir Papa Emirnamesi yayınlandı... Buna göre, Papa, hiçbir ayırım yapmadan tüm masonların açıkça Kilise'ye zarar vermeye ve bu şekilde Hıristiyanları İsa'nın getirdiği doğrulardan mahrum etmeye çalıştıklarını ifade ediyordu." (Ars Quator Coronatorum, Transactions of Quatuor Coronati Lodge, no. 2076, Cyril M. Batham, sf.2)

Fakat, yasak olan masonluk, zamanla Vatikan'a sızmaya başladı. Vatikan tarihine bir bakmak bunu anlamak için yeterlidir:

"Vatikan Dış İşleri Bakanı Agostino Casaroli, mason." (La Trilaterale et Les Secrets du Mondialisme, Yann Moncomble, sf.138)

"İtalyan masonluğu açıkça politika ve dinle bağlantılıdır." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.270)

"Masonluğun Roma Katolik Kilisesi'nde sempatizanları, hatta üyeleri vardı." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.247)

"1973'te Kiliseye bağlı olan 'Kurtuluş Ordusu' isimli kuruluş ile masonlar arasındaki bağlantı dikkatleri üzerine çekti. Aynı yıl 19 Haziran'da, Dini İşler Sorumlusu Baden Hickman Ordu'nun görevlilerin herhangi bir mason locasına girmelerini yasakladığını söyledi. Daha sonra yapılan araştırmalar sırasında İngiltere'de üç adet kilise mensupları için özel loca olduğu öğrenildi. Bu localar, Standora Locası 6820, The Lodge of Constant Trust 7347 ve Lubilate Locası 8561. Avustralya Melbourne'da da bir diğeri vardı: Haçlılar Locası..." (Ars Quator Coronatorum, Transactions of Quatuor Coronati Lodge, no. 2076, sf.5)

"Aynı dönemde kendine 'Anglo-Katolik' sıfatını uygun gören biri "Masonluk Üzerine Bazı Yansımalar" adlı bir kitap yayınladı. Bu kitapta masonik faaliyetlerle ilgili geniş bilgi bulunmamakla beraber Fort Newlon, Lawrence, de Castello ve Woodford gibi mason rahiplerin çalışmalarına geniş yer verilmekteydi. Yazar, şöyle bir iddiada bulunuyordu: 'Tehlike şudur ki, İsa'nın en büyük düşmanı kiliseyi yönetiyor'." (Ars Quator Coronatorum, Transactions of Quatuor Coronati Lodge, no. 2076, sf.5)

"Bir başka din adamı Dr. Cawthorne şöyle yakınıyordu: 'Masonluk öğretisi açıkça anti-Hıristiyandır. Rica ediyorum artık hiçbir kilise mason locası olarak kullanılmasın'." (Ars Quator Coronatorum, Transactions of Quatuor Coronati Lodge, no. 2076, sf.17)

Grand Orient (Fransız Büyük Locası)-Vatikan bağlantısı, masonluğun Hıristiyan alemine ne derece sızdığını göstermektedir:

"Grand Orient, İngiltere Bankacılık kuruluşları ve uluslararası banker Meyer Amshel Rothschild tarafından finanse edilmiştir. Bugün Grand Orient; Trilateral Komisyonu, Bilderberg Grubu ve tüm dünyadaki sosyalist partilerle yakın ilişki içindedir. Bağlantıları Vatikan'a kadar uzanmıştır ve geçen seneler boyunca önde gelen Katolik Kilise mensuplarının anti-Hıristiyan Grand Orient'in gizli üyeleri olduğu söylenmiştir." (The Spotlight, 4 Ocak 1993)

Vatikan'a Sızan Masonların Kara Para İlişkileri

"Vatikan şehrinin çevre duvarının etrafında bir tur yapılsa bir saatten fazla sürmez, ama Vatikan'ın servetini saymaya kalksalar, bu şüphesiz çok daha uzun sürer." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf. 130)

Vatikan, İtalya'nın içinde küçük bir şehir-devlet. Papa'nın ülkesidir, ama Papalığın içine sızan masonik bir örgütlenme, burayı dev bir kapitalist organizasyona dönüştürmeye çalışmıştır.

Vatikan, bütün Hıristiyan aleminden asırlardır büyük bağışlar alıyordu. Bu bağışların işletilmesi için Vatikan'da bankaların kurulması, bu küçük toprak parçasını mafya-masonluk ikilisinin önemli bir hedefi haline getirdi. Vatikan bankalarının elinde biriken dev servet, dünyanın diğer sermayedarlarıyla ortak olma

sonucunu getirdi. Sonuçta, Vatikan, Rothschild, Morgan gibi uluslararası Yahudi bankerlerle ortak hale geldi:

"Vatikan Gmbtt'ın kolları bütün dünyaya yayılmıştı. Başka bankalarla sıkı bağlar örülmüştü. Paris ve Londra'daki Rothschild bankacılık sistemi 19. yy'dan beri Vatikan'la iş yapıyordu. Nagara (Papa Pius XI'in yakın dostu), Vatikan Mali İşler Bakanlığına seçildiğinden beri, işlerin çapı ve iş ortaklarının çapı daha da genişledi: Bunlara şu bankalar sayılabilir: Crédit Suisse, Hambros, J.P. Morgan Bank, Chase Manhattan Bank, First National, Continental Bank of Illinois, Bankers Trust Company New York, sonuncusu Nagara New York Borsası'nda kıymetli evrak alıp satmak istediğinde kullanılırdı. General Motors, Gulf Oil, General Electric, Bethleem Steel, IBM, ve TWA gibi şirketlerde Vatikan'ın ortakları vardı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.137)

"Nagara Vatikan'a General Motors, Gulf Oil, General Electric, Bethhem Steel, IBM, ve TWA'dan da hisseler alınmıştı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.138)

Uluslararası Yahudi şirketleri ile ortak hale gelen Vatikan, öte yandan mafyayla da bağlantı kurdu. Vatikan, İtalya'daki ayağını P2 Locası'nın oluşturduğu mafyanın para aklama merkezi oldu. Vatikan'ın parası ve bankaları "kutsal" olarak kabul ediliyordu. İtalyan mafyası, P2, dışarı para çıkarmak istediğinde parayı Vatikan bankasına yatırıyor, oradan yurtdışındaki bir başka bankaya yollatıyordu. Vatikan'ın bu bankalarına ise kimse sorgu-sual edemiyordu. Yurtdışından para sokmak için de aynı yöntem kullanılıyordu:

"Amerikan mafyasının sınırlarla problemi yoktu. Aklanmış paranın bir kısmını İtalya'ya sokmak istediğinde, bunu Vatikan Bankası üzerinden yapıyordu." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.181)

"Mafyanın Vatikan Bankası'na, İtalya'dan para giriş çıkışları için hizmet etmesinden dolayı, Vatikan en sonunda para aklama işlemlerinin sahibi durumuna geldi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.180)

Vatikan Masonlarına Ters Düşen Papa: I. Jean Paul

Vatikan'a 1978 yılında yeni bir papa seçildi: Papa I. Jean Paul. I. Jean Paul, biraz farklı bir papaydı. Vatikan'da bir şeyler döndüğünü hissediyordu. Papa seçilmeden bir süre önce Vatikan Bankası'nı, bu bankanın bağlantılarını araştırmaya başladı. Kardinalleri, piskoposları araştırdı. Sonuçta çok ilginç noktalara vardı. P2 Mason Locasının Vatikan'la bağlantılarını ve "Büyük Vatikan Locası"nı, bu locaya üye olan 121 kardinali, piskoposu ve rahibi keşfetti. Oysa masonluk asırlar öncesinden kilise tarafından "dinsizlik" olarak tanımlanmıştı. Bu sisteme engel olmaya çalıştı. Fakat papa seçildikten 33 gün sonra faili meçhul bir zehirlenme ile hayatını kaybetmesi, "tehlikeli" çalışmalarının sonu oldu.

I. Jean Paul, henüz papalığa seçilmeden önce Vatikan'ın mali işlerinde bir "karışıklık" olduğunu fark etti:

"Papa I. Jean Paul, henüz papa seçilmeden önce, Vatikan'ın finansal problemleriyle ilgili birçok şikayete maruz kaldı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf. 125)

"31 Ağustos'da İtalya'nın önde gelen ekonomi gazetelerinden Il Mondo'da I. Jean Paul'e uzun bir mektup yayınlandı. Mektuptaki sorular şöyleydi:

'Vatikan'ın finans marketlerinde spekülatör gibi davranması hak mı? Vatikan'ın kendi bankası diye adlandırdığı bir bankanın İtalya'dan başka ülkelere, kanun dışı sermaye transferi yapması hak mı? Bu bankanın İtalya'daki bazı kişilerin vergi kaçırmasına yardım etmesi hak mı?" (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.123)

Vatikan hakkında bu tür şeyler eskiden beri söyleniyordu. Fakat I. Jean Paul, bunların doğru olup olmadığını ilk kez araştırmaya başladı. Araştırdıkça da mason localarını ve Vatikan'daki kontrollerini fark etti:

"Papa I. Jean Paul'ün dikkati gizli, kanundışı olan ve çalışmayla gücü ve zenginliği birleştiren, İtalya'nın çevresine yayılan bir mason locası üzerine yoğunlaştı.

Bu locanın adı P2 idi. Bu loca Vatikan'a derinlemesine nüfuz etmişti. Papazlarla ve piskoposlarla ilişkisi ve bizzat kardinallerle bağlantısı vardı. Papa I. Jean Paul, P2'yi kilisenin vücudunda yaşayan ve yok edilmesi gereken zararlı bir virüs olarak gördü." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.13)

Vatikan'da P2 Biraderleri:
Banker Sindona, Piskopos Marcinkus, Kardinal Cody

I. Jean Paul'ün masonluk-mafya-Vatikan bağlantısını araştırırken karşılaştığı birçok isim vardı. Bunların en önemlileri Vatikan Bankası'nın Başkanı mason Piskopos Marcinkus, önceki Papa VI. Paul tarafından göreve getirilen Vatikan'ın mali danışmanı P2 üyesi Sindona ve onlarla ortak çalışan Kardinal Cody idi. Jean Paul araştırdıkça, bunların P2 üyesi olduklarını ve diğer bir P2 üyesi Banker Calvi ile çalıştıklarını buldu. Hepsinin ardında da P2 üstadı Licio Gelli vardı elbette.

I. Jean Paul, Vatikan'ın mali işlerindeki anormalliği araştırırken, ilginç bir alışveriş işlemi gerçekleşti. Vatikan Bankası'nın büyük hissesine sahip olduğu ve "Papazların Bankası" olarak anılan Banca Cattolica Veneto, P2 locasının üyelerinden Banker Calvi'ye satıldı:

"Papazların Bankası olarak anılan Banca Cattolica Veneto, patrikliğin haberi olamadan gizlice sahip değiştirdi. Bankayı satan Vatikan Bankası Başkanı Piskopos Paul Marcinkus, satın alan ise Banco Ambrosiano'nun Mailand şefi Roberto Calvi idi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf. 59)

"I. Jean Paul, olayı gizlice araştırmaya başladı. Roberto Calvi ve Michele Sindona gibi iki isim öğrenebildi. Öğrendiği şeyler tüyler ürperticiydi. Doğrudan Papa'ya gelecek bir suçlamanın varlığını anladı. Ayrıca Calvi ve Sindona'nın kilisenin önde gelenleri olduğunu ve Papa VI. Paul'ün yanında yüksek itibar sahibi olduklarını öğrendi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.60)

I. Jean Paul'ün bulduğu isimler gerçekten çok önemliydi. Bunlara sırayla göz atılırsa; Vatikan'ın mali danışmanı olan Sindona, tüm dünyada kritik bağlantıları

olan bir mason, eroin ticaretinden Latin Amerika diktatörlerine uzanan bir zincirin önemli bir halkası, tam anlamı ile kirli işler uzmanıydı:

"Sindona, mafyanın bankeriydi ve yönettiği paraların önemli bir kısmı, doğrudan eroin ticaretinden geliyordu. Bu adam, Papa VI. Paul'ün Vatikan'a mali danışman olarak seçtiği ve İtalya'daki kilisenin bugünkü ekonomik durumunu inşa etmesini güvenle rica ettiği adamdı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.172)

"Sindona'nın mason locası Propaganda 2, kısa adıyla P2 ve üstadı da Licio Gelli idi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.159)

"Sindona mafya ve P2 Locası'ndaki biraderleri tarafından korunmuştu." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.281)

Sindona'nın Vatikan'a yaklaşmasının nedeni de, para aklama politikasından kaynaklanıyordu:

"Cambino ailesi, (Bir mafya ailesi, dünya çapında iş çeviriyorlar, özellikle New York ve Palermo'da) Sindona'yı, bu ailenin eroin işinden kazandığı paranın yatırımını yeniden organize etmek için görevlendiriyor. Bu ailenin bir para aklayıcıya ihtiyacı vardı. Sindona büyük miktarda sermayeyi İtalya dışına ve içine taşıması gerektiğini anlamıştı. Ve bunu yaparken mali büroyu uyandırmaması gerektiğini biliyordu. Sindona bu iş için ideal kişiydi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.151)

"Palermo'daki toplantıdan 17 ay sonra Sindona mafya paralarının yardımıyla ilk bankasını satın aldı. O ekonomi gangsterliğinin ana kuralını anlamıştı: Eğer bir bankayı yağmalamak istiyorsan, onu satın al." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.152)

"Sindona İtalyan bankalarından Vatikan Bankası yoluyla Schweizer Bank (İsviçre Bankası) kasalarına, kendisine ve Vatikan'a ait kanundışı döviz ve kapital transferi yapıyordu. Bu Vatikan'ı, kutsallığını fakirlerin hayrına yönlendirmek yerine, tam tersine İtalya'nın dışına kirli para akmasına yardım eder hale getirmişti." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.173)

Sindona'nın Vatikan üzerinden aklayarak dışarı çıkardığı P2'nin kirli paraları, Latin Amerika'nın faşist diktatörlerinin finanse edilmesinde kullanıldı. P2 Locası, İsrail ve Mossad'ın da büyük yardımını alan bu faşist rejimlere destek olmak için bir ekip oluşturdu:

"Sindona, Licio Gelli'nin üstadı olduğu P2'nin adamlarından etkin bir takım oluşturdu ve bu adamlar Arjantin, Paraguay, Uruguay, Venezuella ve Nikaragua'ya hükmettiler. Sindona, o zamanın Nikaragua Diktatörü Somoza hakkında Romalı bir avukata şunları söylüyordu: Somoza gibi adamlarla çalışmayı tercih ediyorum. Bir diktatörle, bir demokratik rejimle başa gelmiş kişiye nazaran çok daha iyi iş yapılabilir. Bunun gibilerde çok kontrol olur. Onlar dürüstlüğe inanır ve bu da banka işleri için kötüdür." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.184)

I. Jean Paul'ün bağlantılarını keşfettiği diğer bir önemli isim de Vatikan Bankası Başkanı mason Piskopos Marcinkus idi:

"Marcinkus, Papa Paul tarafından Vatikan Bankası Başkanlığına atanmıştı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.179)

I. Jean Paul, Papa seçilmeden önce, o anki Papa'ya, VI. Paul'e gitmiş ve mali konulardaki şüphelerini anlatmıştı. Bu olayın ardından Marcinkus'la yaptığı görüşme, I. Jean Paul'ün olayın boyutlarının farkına varmasına yardımcı oldu:

"Ortada dolaşan söylentilere göre, I. Jean Paul, Papa VI. Paul'e mali konulardaki problemlerden bahsetmiş, Papa ise şu cevabı vermişti: 'Mali durumumuz henüz düzelmedi. Sen en iyisi Monsenyör Marcinkus'a git ve şikayetini dile getir.' I. Jean Paul, Marcinkus'un bürosuna gitti ve Banca Cattolica Veneto'nun Roberto Calvi'ye satılışı ile ilgili şikayetini aktardı. Konuşması bittikten sonra Marcinkus ona kapıyı gösterdi ve şöyle dedi:

'Sizin bugün yapacağınız daha iyi bir iş yok mu? Siz kendi işinize bakın, ben de kendi işime bakayım." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.242)

I. Jean Paul, adeta "kurtlar sofrası"ndaydı. Şikayete gittikleri, işin başını çeken kişilerdi:

"Marcinkus'un sorumluluğu doğrudan Papa VI. Paul'e karşıydı. Papa'nın, Marcinkus'un ne kadar pisliği gizlediğini bilmediğini düşünmek çok çocukça bir şey olur." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.365)

Bunların yanı sıra, Vatikan Devlet Sekreteri mason Kardinal Villot, "Vatikan'ın Kissinger'ı" olarak anılan Vatikan Dış İşleri Bakanı mason Kardinal Casaroli, P2 ile ortak çalışan Şikago'dan Kardinal Villot gibi isimler de Papa'nın ters düştükleri arasındaydı.

"Cody Vatikan'ın ortasında kendi mafya ve P2'sine sahip gibiydi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.421)

Papa'nın Keşfettiği "Büyük Vatikan Locası"

I. Jean Paul, 26 Ağustos 1978 günü Papa seçildi.

Papa I. Jean Paul, bir süre sonra Vatikan'la ilgili çok önemli bir bilgi daha buldu. Bulduğu, masonluğu dinsizlikle eş değer tutan Katolik inancının merkezindeki "Büyük Vatikan Locası"ydı!

"P2 bir çok şeyle ilgilendiği gibi Vatikan'la da ilgileniyordu. 1978 Eylülü'nün ilk günlerinde Papa I. Jean Paul, gizli bir emirle, alışılmışın dışında bir haber ajansı olan Osservatore Politica (O. P.)'nın abone listesine isminin eklendiğini keşfetti. Ajans tek kişilik bir işletmeydi ve Mino Pecorelli adında bir gazeteci tarafından yönetiliyordu. Osservatore Politica'nin okuyucuları arasında yüksek mevkili politikacılar, gazeteciler ve önemli olayları önceden bilmeye önem veren kişiler vardı. Bu kişilere şimdi Papa I. Jean Paul de dahildi.

Eylül ayının ilk günlerinde Papa I. Jean Paul'ün gözüne buradaki bir yazı takıldı, bu yazıda 'Büyük Vatikan Locası'ndan bahsediliyordu. Bu listede mason oldukları iddia edilen 121 isim vardı. Bu 121 kişi arasında, yeni kişiler olmakla birlikte, birçok kardinal, piskopos ve diğer yüksek rütbeli kişiler vardı. Bu veriler Luciani'nin (Papa I. Jean Paul) masonlarla çevrilmiş olduğunu gösteriyordu. Ve mason olmak normal olarak Kilise'den çıkarılmakla eş değerdi!

Kardinallerin Papa seçimi için toplandıkları yerde birçok önemli pozisyondaki 'Papa adaylarının' mason olduğu dedikodusu dolaşıyordu. Şimdi 12 Eylül'de yeni Papa bu isim listesine sahipti. Papa I. Jean Paul olaya bir din adamının kesinlikle bir locaya dahil olamayacağı noktasından hareket ederek baktı. O bir kısım, kendisinin de tanıdığı, yeni katoliklerin mason localarında olduğunu biliyordu. Bununla birlikte yaşamayı öğrenmişti, ama iş din adamlarına gelince olayı katı değerlendiriyordu. Roma Katolik Kilisesi uzun zaman evvel masonluğu çok açık bir şekilde reddetmişti. Kuşkusuz yeni Papa konu hakkında konuşmaya hazırdı, ama 121 loca üyesinin isminin yazılı olduğu bir liste bir tartışmanın başlangıcı için fazlaca cesur idi. Devlet Sekreteri Kardinal Villot, Loca ismi Jeanni, loca numarası 041/3, 6 Ağustos 1966'da bir Zürih Locası'na alınmıştı. Vatikan Dış İşleri Bakanı Kardinal Agostino Casaroli, Kardinal Ugo Poletti, Roma temsilcisi Kardinal Baggio, Vatikan Bankası'ndan Piskopos Paul Marcinkus ve Monsenyör Donato de Bonis, hepsi masondu.

Şaşkın olan Papa, Vatikan'ın 'Kim Kimdir?'i gibi bir liste tutuyordu elinde." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.245,246)

Bütün bunları öğrenen Papa I. Jean Paul, Vatikan'daki bu masonları temizlemek için bir plan hazırladı. Kilit noktalardaki biraderleri yavaş yavaş Vatikan dışına göndermeyi amaçlıyordu.

"Marcinkus, I. Jean Paul'le karşılaştıktan sonra Banka'nın makam dairesine geri döndüğünde, bir dostuna güvenerek şöyle dedi: 'Buradan ayrılabilirim, bu Papa'nın diğerlerine göre çok farklı görüşleri var. Burada değişiklikler olacak. Çok büyük değişiklikler.' Marcinkus haklıydı. I. Jean Paul, o gün öğleden sonra Villot'a, Marcinkus'un hemen görevden ayrılması gerektiğini söyledi. Bir ay veya bir hafta sonra değil, hemen ertesi gün." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.293)

"Papa'nın Baggio'yu Roma'dan Venedik'e gönderme kararının birçok sebebi vardı. Bunun en önemlisi ise Luciani'nin elde ettiği şu bilgiydi: Mason Baggio, Loca ismi Seba, Loca No - 85/2640/, 14 Ağustos 57'de locaya alınmış." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.291)

Vatikan'ı masonlardan temizleme yönündeki bu çabası ise, Papa için sonun başlangıcı oldu...

Papa'ya P2'den 'İtalyan Çözümü'

Papa'nın bu beklenmedik hareketi, P2 kurmayları arasında büyük bir tedirginliğe neden oldu. Bunun üzerine, hiç vakit kaybetmeden Papa için kesin karar verildi: "İtalyan çözümü."

"Sindona için problemler İtalya'da, özellikle Vatikan'daydı. Eğer Marcinkus devrilirse Calvi'yi de götürürdü, eğer Calvi düşerse Sindona'yı da beraber çekerdi. Problemlerini cinayetlerle çözmeye alışık bir adam, kendisine İtalya'da bir tehdit oluşturan Papa'yı öldürmeyi istemez miydi? Sindona, Calvi, Marcinkus, ve Kardinal Cody: 28 Eylül 1978'de bütün bu adamların, belirli konularda karar alan Papa I. Jean Paul için kötü şeyler planlamalarının sebepleri vardı. Başlarına gelen olayların korku verdiği iki adam daha vardı Licio Gelli ve Umberto Ortolani. 28 Eylül'de altı adama bir yedincisi de eklendi. Luciani'nin kendilerine karşı planladığı tedbirleri

öğrenen Vatikan'ın Devlet Sekreteri Kardinal Villot. Villot, korkuyu öğrenmişti." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.283)

"Cody, Marcinkus, Villot, Calvi, Sindona, Gelli. Bu adamlardan en az bir tanesi 28 Eylül akşamı veya 29 Eylül sabahı gerçekleşecek bir plan yaptı. Plan İtalyan çözümünün uygulanmasından doğdu: Papa ölmek zorundaydı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf. 300)

Ve 29 Eylül 1978'de İtalyan çözümü gerçekleşti. Papa I. Jean Paul şüpheli bir ölümle hayata gözlerini yumdu. Fakat P2'nin adli tıbba, savcılıklara uzanan kolları olayın örtbas edilmesini ve normal bir ölüm gibi gösterilmesini sağladı.

"I. Jean Paul, 100 yıldan beri tek başına ölen ilk Papaydı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.300)

"Papa öldürüldü. Ama hiçbir otopsi yaptırılmadı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.312)

"İtalya'da Papa'nın enfarktüsten ölüp ölmediğini yargılayabilecek birisi varsa o da Profesör Giovanni Rama'ydı. Rama 1975'ten beri Papa'nın tedavisini yapıyordu. Fakat, Papa'nın Vatikan'daki ölümüyle alakalı hiçbir şekilde Rama ile bağlantı kurulup, konuşulmadı. Profesör Doktor Rama, 'Beni çağırıp Papa'nın cesedini incelememi istememelerine çok şaşırdım' dedi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.352)

İtalyan usulü çözümün sahipleri ise Vatikan'daki kurulu düzenleri sayesinde "iş"lerine devam ettiler:

"Villot, Cody, Marcinkus, Calvi, Sindona, Gelli: Katil zanlısı olarak her biri kuvvetli bir faktör oluşturuyor. Kardinal Villot, Vatikan Devlet Sekreteri makamını korumak, diğerlerini makamlarına zarar gelmesine karşı korumak için Papa'yı öldürmüş olamaz mıydı?

Kardinal Cody, kendisini Chicago'daki mevkiinden uzaklaştırmaya çalışan Papa'yı Vatikan'daki arkadaşları yardımıyla öldürmüş olamaz mıydı? Bir banka enstitüsünde söz sahibi olan Piskopos Marcinkus, Institute per le Opere Religiose'nin (Vatikan Bankası'nın) Başkanı olarak kalmak istediği için cinayet işlemiş olamaz mıydı?" (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.353)

"Savcılığın yaptığı normal bir araştırmada bu üç adam (Villot, Cody, Marcinkus) birçok soruyu cevaplandırmak zorundaydılar. Bugün beş yıl sonra bu yolla bir açıklama artık mümkün değil. Villot ve Cody öldüler, Marcinkus ulaşılamaz bir şekilde Vatikan'da oturuyor." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.354)

"Kim Papa'yı öldürdüyse bunu boşuna yapmadı. Villot Devlet Sekreteri olarak kaldı. Cody mevkiini korudu. Marcinkus ve yardımcıları Mennini, De Strobel ve de Bonis Vatikan Bankası'nı yönlendirmeye devam ettiler ve Banco Ambrosiano ile olan işlerin gelişmesini sağladılar. Calvi, adamları ve P2'nin üstadı Gelli ile Ortoloni, Vatikan Bankası'nı kalkan olarak kullanarak zimmete para geçirip, hilekarlıklarını devam ettirdiler. Wojtyla (Polonyalı Kardinal), I. Jean Paul'ün Kardinal Cody'nin ayrılmasına karar vermesine sebep olan belgeleri elinde tutuyordu. O ayrıca Vatikan'da masonların sözünün geçtiğini gösteren belgeleri elinde tutuyordu." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.364)

Sözde Muhafazakarların Locası: Opus Dei I

Jean Paul'ün tasviyesinin ardından Papa seçilen II. Jean Paul, masonlarla iyi geçinmek durumunda kaldı. Bunun bir sonucu olarak da, Kilise içinde oluşmuş olan bir loca, Papa tarafından "kutsandı":

"Papa II. Jean Paul seçimi olayların yönünün tam tersine, eski Papa VI. Paul'ün fikirleri doğrultusunda değiştirdi. Örnek olarak masonluğun Vatikan'a nüfuz etmesini alalım. Yeni Papa, yalnızca çeşitli localardan gelen masonların Vatikan sınırları içine girmelerine izin vermemiş, aynı zamanda da kilisenin içinde oluşan bir locaya hayır duası etmişti. Locanın adı Opus Dei idi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.365)

Opus Dei, muhafazakarların locası:

"Bu Katolik tarikat birçok açıdan P2'ye yakın ve genel olarak Kilise içinde ve Vatikan şehrinde artan bir kuvvet...

Opus Dei, uluslararası mesafeye uzanan Katolik bir organizasyon. Üye sayısı sınırlı tahminlere göre 60.000 ve 80.000 arasında, ama etkisi önemli ölçülerde. Opus Dei gizli bir teşkilat ve kilise adaletine göre kesin olarak yasaklanmış. Buna rağmen, Katolik kilisesinin uç sağ kanadını bir vücutta toplamış ve birçok taraftarı olduğu gibi birçok düşmanı da olmuştur. Üyelerinin sadece yüzde beşi din kesiminden olup bu küçük bir kısmını oluşturuyor, kalan kısım her iki cinsten olup yeni katılanlardır. Her tür kesimden üyesi var. Toplumun akademik ve politik olarak yüksek seviyelerine gelecek olan öğrencileri kendisine çekmek için çaba gösteriyor. Dr. John Roche, Oxford Üniversitesi'nde doçent ve eski bir Opus Dei üyesi. Teşkilatı kötü niyetli ve gizli olarak karakterize ediyor." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.366)

Opus Dei'yi, sadece Vatikan'da değil, faşist diktatör Franco'nun ya da Hırvatistan'daki faşist örgütlenmelerin hemen yanında da görmek mümkündür.

"Üç tane Opus Dei üyesi, 60'lı yıllarda, İspanya diktatörü Franco'nun kabinesinde görev aldı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.367)

Sözde dini kuruluş Opus Dei, P2 ve diğer localarla ortak hareket eden bir kapitalist organizasyondur:

"Opus Dei aynı zamanda çok büyük bir zenginliği de ifade ediyordu. Jose Mateos, İspanya'nın en zengin adamı, Opus Dei'ye milyonlar vermişti. Bu paranın önemli bir kısmı onun Calvi'yle İspanya ve Arjantin'de yaptığı kanun dışı işlerden geliyordu. P2 görevlisi (katibi) ve Opus Dei görevlisi iş birliği içindeydi." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.368)

Olayı özetlersek, Papa VI. Paul'den sonra "Güler yüzlü" Papa diye de tanınan Papa I. Jean Paul'e, Papa seçilmesinden 33 gün sonra P2 tarafından "İtalyan çözümü" uygulandı. Siyonist sermayeli şirketlerle Vatikan'ın ortaklığı, Vatikan'ın içine Siyonizme hizmet eden unsurları dahil etmişti. Papa I. Jean Paul adıyla göreve başlayan Venedik Kardinali Albino Luciani, Vatikan'ın mali hesaplarına el koydu. Bunun üzerine Siyonizme ters düşen diğer Papalar gibi Papa I. Jean Paul de P2

Mason Locasının emriyle susturuldu. Vatikan'ın gerçek yöneticisi Kardinal Marcinkus P2 üyesi ve P2-mafya-Vatikan üçgeninin kilit ismiydi. Bütün bunlar, Vatikan'da neler döndüğünün bir göstergesiydi. Aforoz edilen masonluğun, Hıristiyan dünyasının merkezini bu denli sarmış olması, çok dikkat çekiciydi.

"Bir Katoliğin bir mason locasına üyeliğine müsade edilmediği ve bu bağlılığın cezalandırılacağı 1738'den beri geçerliydi. Vatikan tabii ki hiçbir açıklama yapmıyordu bu sefer. Bütün P2 locasında olan 'iyi Katolikler' İtalyan yargı makamının eline düşmeden isimlerini loca listelerinden sildirmek için plan yapıyorlardı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.400)

BASIN KRALI, MOSSAD AJANI MAXWELL'İN SIR DOLU ÖLÜMÜ

Basın kralı olarak bilinen ve dünyada sayısız yayın organından oluşan dev bir kartelin sahibi Robert Maxwell'in şüpheli ölümü, "Bu da Mossad'ın oyunlarından biri mi?" sorusunu akla getirebilecek karmaşadaydı. "Maxwell öldürüldü mü, yaşıyor mu?" Bu sorulara gerçek cevabı yalnızca İsrailli yetkililer verebilir. Karmaşanın boyutunu görebilmek için ise dönemin gazete başlıklarından, Maxwell olayı hakkında genel bir bilgi edinmek faydalı olacaktır:

"Maxwell'in ölümünü resmen açıklanmasından 45 dakika önce gazetesine bildiren Jerusalem Post polis muhabirinin kimliği hala gizli tutuluyor. Gazetenin bir yazarı olan Fettman, bu gazetenin olayı 45 dakika önceden nasıl bildiği sorusuna cevap veremiyor." (Sabah Gazetesi, 13 Kasım 1991)

"Robert Maxwell yükselişinden itibaren sır dolu bir kişilikti. Nasıl zengin olduğunu da kimse bilemedi, nasıl öldüğünü de." (Para, 17 Kasım 1991)

"İngiltere'de yayınlanan Sunday Sports gazetesinde KGB istihbaratına dayanılarak, denizde boğulan kişinin Maxwell'in kullandığı dublör olan Andreas olduğu ve Maxwell'in katılmadığı bazı toplantılara bu kişinin gönderildiği belirtildi." (Meydan, 16 Kasım 1991)

Maxwell'in garip ölüm senaryosu basında şu başlıklarla yer almıştı:

"Maxwell'in ölümü muamma." (Hürriyet, 7 Kasım 1991)

"Basın Baronu'nun sır dolu ölümü." (Para, 17 Kasım 1991)

"Maxwell'in ölümünde büyük sır." (Cumhuriyet, 7 Kasım 1991)

"Maxwell ölümü muamma." (Meydan, 14 Kasım 1991)

"Maxwell'in ölümü tartışılıyor." (Meydan, 13 Kasım 1991)

"Kalp krizinden öldüğüne inanılmıyor! Maxwell'in sırrı çözülemedi." (Hürriyet, 11 Kasım 1991)

"Kaza değil, kalp krizi değil." (Sunday Mirror, 15 Aralık 1991)

"Maxwell'in ölümü de yaşamı ve yaptıkları gibi bir muamma şimdilik... Kalp krizi mi? Cinayet mi? Yoksa gizli örgüt parmağı mı?" (Nokta, 24 Kasım 1991)

"Maxwell ölmedi." (The Guardian, 15 Kasım 1991)

"Maxwell ölmedi." (Sunday Sports, 15 Kasım 1991)

"Basın kralı ölmedi mi?" (Tercüman, 16 Kasım 1991)

"Maxwell ölmedi." (Türkiye, 16 Kasım 1991)

"Maxwell yaşıyor mu?" (Günaydın, 16 Kasım 1991)
"Maxwell'in hayatta olduğu iddia ediliyor." (Meydan, 16 Kasım 1991)
"Maxwell yaşıyor mu?" (Yeni Asya, 16 Kasım 1991)
"Maxwell'in ölümündeki esrar aydınlanmak bir yana daha karmaşık bir niteliğe büründü." (Hürriyet, 14 Ocak 1992)

"Maxwell'in hayatta olması çok muhtemel. Kendini öldü göstermek için kullanabileceği bir benzerine sahip olduğunu biliyorduk. Kanarya Adaları'nda denizden çıkarılan cesedin zehirli gazla kalp krizi geçirtilerek öldürülen Andreas olduğu ve çalışanların emekli sandığından 426 milyon sterlin çaldığı öne sürülen Maxwell'in, Güney Amerika'da gizli bir yere gitmiş olmasının kuvvetli bir ihtimal olduğu kaydedildi." (Sunday Sports, 15 Kasım 1991)

Bütün bunlar, işin içinde garip bir şeyler döndüğünü gösteriyordu. Maxwell'in öldüğünü "ispatlamak" için İsrail'de gizli bir otopsi yapıldı:

"İsrail'de gizli otopsi... Maxwell'in cesedine ölümünden 4 gün sonra Tel Aviv'deki sağlık enstitüsünde gizli bir otopsi yapıldı. Otopsi İsrailli doktorlar tarafından yapıldı. Otopsiyi yapan İsrailli doktorlar diş yapısından cesedin Maxwell'e ait olduğunu söylediler." (Hürriyet, 14 Ocak 1992)

"The Guardian gazetesi ceset üzerinde yapılan diş ve parmak incelemelerinin, cesedin Maxwell'e ait olduğunu kanıtlayamadığını belirtti. Ayrıca cesede yapılan otopside Maxwell'in kulağına benzemeyen bir kulak yapısı saptandı." (The Guardian, 15 Kasım 1991)

Mossad ajanı Maxwell İsrail için iyi bir dosttu.

"Şamir: 'İsrail can dostunu yitirdi'." (Hürriyet, 7 Kasım 1991)

"Bir Çek Yahudisi olan Maxwell'in cenaze töreni görkemli bir şekilde Kudüs'te yapıldı. Cenaze törenine dönemin İsrail Devlet Başkanı Haim Herzog, Başbakanı İzak Şamir ve çok sayıda Yahudi katıldı.

Sorular:

1. Her zaman yanında bir sekreter bulunduran Maxwell, yatına neden yalnız başına bindi?
2. Akşam yemeğinden yatına gece 22.00 'de döndü. Kaptanla en son ertesi sabah 04.45'te konuştu. Bu kadar süre içinde Maxwell ne yaptı?
3. Yata herhangi biri, kimseye görünmeden girebilir miydi?
4. Kaybolduğu anlaşılınca kaptan neden İspanyol makamları yerine Londra'yı haberdar etti? Neden denizde hemen bir arama başlatılmadı?
5. Kaybolduğu neden ancak 54 metrelik yatın 3 kez aranmasından sonra anlaşıldı?
6. Adli Tıp uzmanları yatı inceledi mi?
7. Yatta daima 4 kişi devriye gezerdi. Neden kimse, Maxwell'in denize düştüğünü görmedi, duymadı?
8. İngiliz-İsrail Dostluk Derneği toplantısında bir konuşma yapması gereken Maxwell bunu niye iptal etti? Düzenleyiciler neden iptal kararını toplantıya bir saat kala açıkladılar?" (Cumhuriyet, 15 Kasım 1991)

Acaba bu şüpheli ölümün nedeni ne idi? Kayboluşundan bir süre önce Seymour M. Hersh, "The Sampson's Option" adlı kitapta Maxwell'in Mossad ajanlığını açıklamıştı. Görev yapma alanı bitip aynı zamanda deşifre olan Maxwell garip bir ölüme doğru yol aldı.

İngiltere'de yayınlanan Business Age dergisi Maxwell'i Mossad'ın öldürdüğüne dair yabana atılmayacak kanıtlar öne sürdü. İngiltere'de yayınlanan Business Age dergisinin yazarlarından Kevin Cahill yönetimindeki bir gazeteci ekibi İspanya, İsrail, ABD, Kanada ve İrlanda'da yaptıkları araştırma ve röportajlardan sonra Robert Maxwell'in Mossad'ın denetimindeki eski ajanlarca öldürüldüğü sonucuna vardılar. Bu arada ünlü Pulitzer ödüllü Amerikalı yazar Seymour Hersch "The Sampson's Option" isimli kitabını yazmış, Maxwell ile Mossad arasındaki organik bağları ifşa ederek Maxwell'in sahip olduğu Mirror Grubu'nun borsada büyük ölçüde değer kaybetmesine yol açmıştı. Hersh kitabında Maxwell'in kısa süre içerisinde iflas edeceği kehanetinde de bulunmuştu. Kitabın yayınlanmasından sonra basın imparatorunun İsrail için olan önemi bir anda kayboldu. İşin ilginç yanı, Maxwell'in cesedinin bulunmasından üç gün önce 2 Kasım 1991'de İsrail kabinesine yakın bir yetkilinin Hersch'e Maxwell'in safdışı edilmek üzere olduğunu söylemiş olmasıdır.

Maxwell'in kullanılma fikri dönemin Başbakanı İzak Şamir'den gelmişti, ama operasyon tamamen Mossad'ın kontrolü altındaydı. Şartların değişmesi ile İsrail ile Sovyetler Birliği arasında para akışını sağlayan Maxwell'in bir değeri kalmamış, üstüne üstlük kendisine verilen paraların bir kısmını hesabına geçirmiş ve geri ödenmesi istenince de şantaj yapmaya kalkmıştı. Bütün şartlar Maxwell'in aleyhine gelişmişti. Otopsi yapmak isteyen birçok doktorun isteği her nedense Maxwell'in ailesi ve avukatlarınca geri çevrildi. İsrail'de yapılan gizli otopsiden sonra Maxwell Kudüs'te devlet töreniyle gömüldü.

Business Age dergisi konuyu şöyle açıklamıştı:

"2 Kasım 1991'de, Robert Maxwell'in cesedinin Kanarya Adaları'nda bulunmasından üç gün önce İsrail Kabinesine yakın bir kaynak, Seymour Hersch'e Maxwell'in ortadan kaldırılacağını söyledi. Patolojistlere ve İspanyol yargı otoritelerine göre Maxwell'in ölümü cinayetti. Fakat neden öldürülmüştü? Doğu Bloğunda ve tüm dünyada şirketler ağı vardı. Maxwell İsrail'e her para sağladığında bir kısmını da kendine ayırıyordu. Bu rolü nedeniyle önceki borçlarını ödemenin gereksiz olduğunu düşünüyordu. İsrail parasıyla Maxwell milyarder konumuna geldi. Maxwell İsrail'deki birçok kuruluşa borçluydu ve onlar Maxwell'e ödemesi için baskı yaptıkça, o da bunları açıklamakla tehdit ediyordu. Bir İsrail-Amerikan fonu olan Ora Vakfı'ndan para almıştı. Ayrıca İsrail'in kendisine 80'lerde Mirror'u kurması için verdiği borçları da ödeyemiyordu. Böylece Maxwell'e operasyonlarında ve Mirror Grubu'nun kurulmasında yardım eden eski Mossad görevlilerini ölümle tehdit ediyordu. 80'lerde Maxwell, İsrail'in Sovyetler Birliği ile olan ticari bağlantısıydı... İsrail'e jetiyle yaptığı garip ve sık ziyaretler hiçbir zaman açıklanamadı.

Çek Yahudisi olan Maxwell'i kullanma fikri Başbakan İzak Şamir'indi, fakat bunun idaresi çoğunlukla Mossad'ın elindeydi. Maxwell'in rolü parayı dolaştırmaktan ibaretti, özellikle Doğu Blokuna. Maxwell İsrail'den yıllarca büyük miktarlarda para borç almıştı ve geri ödememişti.

İsimleri kanuni nedenlerle saklanan İsrailli görevliler Sicilya'da Katanya'ya giderek mafya bağlantılı iki kiralık katil tuttular. Bu, 1980'lerin başında Avrupa'daki cinayetler için Mossad tarafından uygulanan standart programdı. Bu iki adam önceden de Mossad için çalışmıştı ve iyi tanınıyorlardı. Bu Katanyalı kiralık katillere işin resmi bir Mossad görevi olduğu izlenimi verildi.

Zaman kısaydı. Bunun nedeni 68 yaşındaki Maxwell'in iş imparatorluğu çökmeden öldürülmesiydi. Durumunu savunması engellenmeliydi; ayrıca İsrail ajanlarına yaptığı tehditleri gerçekleştirmemeliydi. Maxwell 31 Ekim'de yat gezisine çıkmaya karar verince katillerin eline düştü. İsrail istihbaratı Maxwell'in tüm uluslararası iletişimlerini dikkatle izliyordu. Hayatı boyunca Maxwell'in faaliyetleri çeşitli gizli servislerce takip edilmişti: Mossad, MI-6, KGB, CIA, Doğu Bloku'ndaki diğer gizli servisler. 4 Kasım'da Maxwell uydu telefonuyla bazı yerleri aradı ve bunlar Kanaryalar'daki CIA merkezinden ve Kıbrıs'taki üssü ile İsrail'deki Mossad tarafından dinlendi."

Maxwell öldü ama, cevapsız birçok soruyu da hiç şüphesiz beraberinde götürdü.

MOSSAD VE DİĞER GİZLİ SERVİSLER

Mossad, operasyonlarını yalnızca kendi bünyesi içinde sürdürmez. Dünyadaki pek çok ülkenin gizli servisi Mossad'a yardım etme durumunda bırakılır. Çoğu zaman bu ülkelerdeki localar, Yahudi lobileri ve finansörler, söz konusu gizli servisleri Mossad'la ortak çalışmaya iter. Sonuçta Mossad, kimi zaman zorla da olsa bu istihbarat örgütlerini maşa olarak kullanabilmektedir.

Mossad, KGB'ye Nasıl Sızdı ?

"KGB'nin etkin pozisyonlarındaki Yahudi ajanlarına en iyi örnek, İsrail Başbakanı Ben Gurion'un baş danışmanı Israel Beer'dir. Siyonist teşkilatın ilk günlerinde tanınmış bir isim olan Beer, Haganah'ın üst düzeydeki askeri komutanlarındandı. 1950'de politik kariyerine başladığında askeri ve istihbarat örgütleriyle yüksek düzeyli ilişkisine devam etmekteydi. 1968'de ölümünden önce İsrail'in en iyi şekilde çıkarlarını gözettiğini söyledi." (The Middle East International, Ocak 1982)

"Israel Beer 1948-49 Aman şefi, Mossad şefi Isser Harel'in önemli yardımcısı." (Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.8)

"KGB-Mossad arasındaki bağlantı Yahudi örgütleri aracılığıyla da kurulmaktaydı:

"B'nai B'rith ve KGB arasında en güçlü ilişki B'nai B'rith'in Başkanı Kenneth Bialkin'den geçer.

Bialkin zamanında B'nai B'rith'le KGB arasında yakın ilişkiler olmuştu." (Les Professionnels de L'Anti-Racisme, Yann Moncomble, sf.252)

Mossad, dünyanın tüm gizli servislerine olduğu gibi KGB'ye de sızmıştı. Buna bir başka çarpıcı örnek de SSCB'de yaşayan KGB ajanı Yahudi Levchenko idi:

"Stanislav Aleksandrovich Levchenko, Yahudi bir KGB ajanı." (KGB, The Hidden Hand, John Barron, sf.55)

"1981 Ağustosu'nda KGB Yüzbaşısı Levchenko askeri mahkeme tarafından ihanetten suçlu bulundu. KGB suçunu gizli tuttu." (KGB, The Hidden Hand, John Barron, sf.48)

Levchenko, KGB içinde oldukça aktif ve önemli bir role sahipti:

"Önceleri Levchenko KGB 'de ideal bir görevli gibiydi. KGB, Levchenko'yu Japonya'ya yolladı. Çünkü Japonya endüstriyel yönden çok gelişmişti. Bu amaçla Japoncayı çok iyi konuşan Levchenko'yu kullandılar. Moskova Üniversitesi'nin yabancı diller bölümünde yaptığı araştırmalar sonucunda ve birkaç kez Japonya'ya giderek Japoncayı çok iyi öğrenmişti. Sovyet Barış Komitesi'nde ve Afrika-Asya Dayanışma Komitesi'nde çalışarak zeki bir propagandacı olduğunu göstermiş ve yabancıları da etkileyebileceğini kanıtlamıştı. Moskova Radyosu için çeviriler hazırladı. Novoye Vremyo dergisinde makaleler yazdı. KGB onu karizmatik görüntüsüyle de etkili olduğu için diplomatik yemekler gibi organizasyonlarda kullandı." (KGB, The Hidden Hand, John Barron, sf.50)

"Levchenko, Tokyo'daki ABD istihbaratçılarıyla bağlantı kurdu. Daha sonra Tokyo üzerinden ABD'ye kaçtı. Karargahlarda, FBI ofislerinde, CIA'in saklı konferans salonlarında, Hava Kuvvetleri üslerinde, Ulusal Savaş Koleji'nde, Kongre'de, Beyaz Saray'da Levchenko KGB hakkında konuştu. Levchenko disiplinli bir tempoyla haftanın her günü 12 saat CIA'e bilgi verdi." (KGB, The Hidden Hand, John Barron, sf.182,194)

Dünyadaki tüm terör örgütlerini silahlandıran Yahudi Henri Curiel de KGB'de yıllarca aktif görev alarak bu bilgileri Mossad'a aktarmıştı. Sharansky, 1977 yılında Sovyet gizli belgelerini CIA ve Mossad'a sızdırmıştı. Yahudi Sharansky Siyonizm konusunda uzun yıllar militanca mücadele etmişti.

"Sharansky şu anda İsrail'in BM temsilcilerinden biri." (Şalom, 8 Şubat 1989)

Ayrıca Amerika uzmanı Sovyet tarihçi Nikolai Yakovlev, "CIA'in Hedefi SSCB" adlı kitapta ünlü Rus nükleer fizikçi Saharov ve karısı Yelena Bonner'in Yahudi olduğunu ve uluslararası Siyonizme hizmet verdiğini detaylı olarak anlatmaktadır.

KGB'nin En Ünlü Ajanı Kim Philby de Mossad'ın Emrinde

"KGB'nin ünlü ajanlarından Kim Philby, KGB-Mossad görüşmelerinde kanal oluşturuyordu. Karısının Litzi Friedmann adında bir Yahudi olması da, Kim Philby'nin gizlice İsrail amaçlarına hizmet ettiği düşüncesini güçlendiriyordu. Mossad, Philby'e İngilizler tarafından arandığını haber veriyor ve ona yardım ediyordu." (Israel's Most Secret Service Mossad, Ronald Payne, sf.178)

"Philby'nin eşi 'Siyonist' Litzi Friedmann'dı." (The World Order, A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.96)

"OSS ve CIA için İngiliz bağlantısı olan Kim Philby de İspanya Sivil Savaşı'nda meşhur olmuştu... 1943'te Viyana'da Komünist-Siyonist ajan Litzi Friedmann ile evlendi. Evliliğindeki şahidi Teddy Kollek'di. Kollek, İsrail teröristlerinin mali desteğini sağlıyordu. Şimdiyse Tel Aviv'in Belediye Başkanı'dır.

Sovyet köstebeği olarak çalışan Philby 1934'te Hitler taraftarı dergi (Anglo-German Fellowship'i) yayınlamak için Schroder Bank'tan para almıştı. Times daha sonra onu İspanya'ya iç savaşı yazmaya gönderdi... Philby orada General Franco'yla görüştü... 1940'da İngiliz SIS'e alındı. 1949'da Philby, CIA ve FBI ile SIS bağlantı görevlisi olarak Washington'a gönderildi. J. Edgar Hoover (mason, FBI şefi) sık sık CIA'den James Angleton ve Philby ile Harvey's Restaurant'ta öğle yemekleri yiyordu. Roma'da CIA şefi iken Angleton, Siyonist teröristler Teddy Kollek ve Jacob Meridor ile yakın olarak çalıştı ve sonradan CIA'in İsrail masasının şefi oldu. Amerikan vergi mükelleflerince finanse edilen uluslararası Mossad Casusluk operasyonunu kurmak için Philby'ye yardım etti." (The World Order, A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.102)

"Philby'nin Sovyet ajanı olduğundan şüphelenildiği halde CIA ve FBI'ın çok gizli dosyaları ona gösteriliyordu. 1984'te Tad Szulc, Washington Post'ta Philby'nin hiçbir zaman Sovyet ajanı olmadığını fakat CIA kaynaklarına göre üçlü bir ajan olduğunu yazıyordu." (The World Order, A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.103)

Alman Gizli Servisi BND-Mossad Bağlantısı

Alman Gizli Servisi BND'nin Mossad ile olan bağlantısını, bu servisin 30 yıla yakın şefliğini yapmış olan Yahudi asıllı Markus Wolf açıkça ifade etmektedir:

"Doğu Almanya İstihbarat Servisi'nin başında 1958'den 1987'ye kadar Markus Wolf bulunuyordu. Soğuk Savaş'ın bu en gözde casusu, Batı Almanya'da ve diğer NATO ülkelerinde yüzlerce ajan yetiştirdi. Almanya birleştiği zaman, Wolf tutuklanmaktan kurtulmak için Moskova'ya kaçmıştı. Geçen ay Almanya'ya döndü, şu anda Berlin'de yaşıyor. Alman Hükümeti'nin kabul ettiğine göre Federal İstihbarat Servisi, tarım malzemesi adı altında İsrail gizli servisi Mossad'a askeri malzeme yollamış. Bu sizi şaşırttı mı?

Wolf: Hayır, sayılmaz. İyi biliriz ki Federal İstihbarat Servisi (BND) ile Mossad arasında yakın bir iş birliği vardır. Mossad'dan BND'de, BND'den de Mossad'da delegeler vardır." (Newsweek, 11 Kasım 1991)

"Markus Wolf kendisinden sonraki BND şefi Klaus Kinkel ile beraber Mossad delegeleriyle görüşmeleri sürdürüyor." (Der Spiegel, 1991, sayı 43)

Yahudi şef Markus Wolf'un Başkanlığında Alman gizli servisi BND, Münih Olimpiyatları'nda İsrailli sporcuların öldürülmesi, Margaret Thatcher'e suikast girişimi, Beyrut'ta 17 CIA ajanının öldürülmesi gibi birçok olaya karışmıştır.

"Üç yıl önce, Avrupa'nın en gelişmiş casusluk örgütünün başkanı olarak emekli olan, Doğu Alman usta casus Markus 'Misha' Wolf'un başlıca uluslararası terör saldırılarında suç ortağı olduğu sanılıyor.

The Post gazetesi, yayınlanan bir köşe yazısında casus Wolf'un şu olaylarla ilişkisi olduğunu iddia etti: 1972 Münih Olimpiyatları'nda İsrailli atletlere karşı düzenlenen Kara Eylül saldırısına silah sağlanması, Margaret Thatcher'i öldürmek için Brighton Grand Hotel'in IRA tarafından bombalanması, 1983'te Beyrut'taki Amerikan Konsolosluğu'nda 17 CIA ajanının öldürülmesi.

Yahudi asıllı olan Wolf, bir kitap yazmak için yakın geçmişte Doğu Berlin'den Moskova'ya gitmişti. Batılı istihbarat kaynaklarına göre gerçekte Wolf, Mikhail Gorbaçov tarafından KGB'nin yeniden düzenlenmesi için Rusya'ya çağrılmış bulunuyor. Batılı kaynaklara göre, Sovyetler bir KGB generali olan Wolf'u ve Batı Alman kuruluşlarına yerleştirdiği 'adamlarını', Birleşmiş Almanya'yı NATO'dan çıkarmak için kullanmayı planlıyor.

Doğu Almanya'da reform hareketlerinin lideri olmasına rağmen, birçok Doğu Alman, Wolf'un şimdi resmen dağılmış olan Alman gizli polis örgütü 'Stasi' ile ilişkisini göz önüne alarak, kendisinin gerçek amacı konusunda kuşku duyuyorlardı." (Şalom, 23 Mayıs 1990)

Bu arada BND, pek çok istihbarat örgütünün Mossad'a yaptığı"hizmeti" de yapmış, İsrail aleyhtarı tutukluları "sorgulanmaları" için Mossad ajanlarının eline vermiştir.

"1979'da Almanya'da bir skandal ortaya çıktı. Bu skandal Der Spiegel'de açıklandı. Buna göre İsrail ajanları Alman hapishanelerine alınıp, rahatlıkla Filistinli mahkumları sorguya çekebiliyorlardı. Hıristiyan Demokrat Partisi Başkanı Franz Joseph Strauss da bunu basın toplantısında teyit etmişti. BND ve Mossad ilişkileri Camp David'den sonra daha da kuvvetlenmiştir." (The Middle East International, Eylül 1981)

BND-Mossad ilişkisinin kilit isimleri arasında eski Nazi subayları da vardı:

"BND Başkanı, eski Nazi subayı Gehlen de Mossad'la sıkı iş birliği içindeydi. Gehlen, Alman gizli servisi BND'nin başında bulunduğu sürece BND ile Mossad arasında etkin bir iş birliği vardı. Mossad Almanlarla yaptığı bu iş birliğine karşılık Alman cezaevlerinde bulunan Mossad aleyhtarlarını sorguladı." (Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.57)

"BND Başkanı Gehlen emekli olunca, yerine Gerhard Wessel geçti. Gerhard Wessel de Gehlen gibi eski bir Nazi subayıydı. Daha sonraları BND'ye yeni genç isimler de katıldı. Fakat Siyonizm ile iyi giden ilişkiler hiç bozulmadı. Eski Nazi ajanlarının İsrail'i güçlendirmeye yardım etmesi böylece sürüp gitti." (The Middle East International, Eylül 1981)

Almanya'da kontrgerilla hareketinin adının da "Gehlen Hareketi" olması son derece dikkat çekicidir. BND'nin bağlantıları, Siyonist finans lobisi Trilateral ve Rockefeller'a kadar uzanıyordu:

"BND'den Gehlen, 1955 yılındaki Bilderberg toplantısına da katıldı." (Les Vrais Maitres Du Monde, Gonzales Mata, sf. 26)

Manfred Murstein da Mossad adına BND'de faaliyet gösteren Mossad'ın üst düzey ajanlarındandı:

"Manfred Murstein takma adlı Mossad ajanı BND'de çalışıyor. Yıllarca Monzar Al Kassar adlı uyuşturucu ve silah kaçakçısını Mossad adına takip ediyor. Saddam Hüseyin'in gerektiğinde öldürülmesi için yapılan planlardan biri Murstein'a ait. Plan şöyle: Saddam Hüseyin'e yakın bir kişiyi para karşılığı ya da tehditle ayarlayıp Saddam'ın odasının planı istenecek. O kişinin haberi olmadan üstüne patlama gücü yüksek olan patlayıcı yerleştirilecek. Sığınağın tesisatını yapan Alman şirketiyle anlaşılıp bu bombanın ateşlenmesi ayarlanacak.

BND'den Ghunter (Yahudi), David Rockefeller yönetimindeki Trilateral Komisyonu'nun kurulmasında yer aldı." (Wiener, 2 Şubat 1991)

Fransız Gizli Servisi "SDECE" ve Mossad

Daha önce de vurguladığımız gibi, Mossad, dünyadaki hemen her istihbarat örgütünü kendi amaçları doğrultusunda kullanır. Fransız gizli servisi SDECE'yle olan bağlantıları bunun bir örneğidir:

"İsrail'in Fransız İstihbarat servisi SDECE ile yakın ilişkisi vardır." (Dangerous Liaison, Andrew and Leslie Cockburn, sf.60) (The Middle East International, Eylül 1981)

"Fransız istihbaratı ve ordusu illegal olarak İsrail gizli servisiyle çok sağlam bir ilişki kurmuştur. Fransa-İsrail gizli servislerinin iş birliğinde en büyük pay Albay Haim Herzog'undu. Fransa Devlet Başkanı De Gaulle'ün gizli servisler konusunda en yakın danışmanı Jacques Foccart'ın Yahudi olması SDECE-Mossad bağlantısının gücünü göstermek açısından küçük bir örnek." (The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.189-192)

"SDECE İsrail Devleti kurulduktan sonra Mossad'ın oluşmasına da yardım etti. 3 ajanlar (İsrail-Fransa-İngiltere) Süveyş Kanalı'nın istilasında çalışıyorlardı. 1961 ortasında Mossad, SDECE'nin güvenilir bir müttefiği haline geldi. General De Gaulle'ün İsrail Başbakanı David Ben Gurion'la dostluğu bunu etkileyen bir faktördü. 1961'de İsrail'i 'dostumuz ve müffetiğimiz' olarak nitelendiriyordu. İsrail'in Dimona'daki Nükleer Santrali, Fransızlarla beraber kuruldu. Fransız gizli servisi SDECE'nin elemanları İsrail'in bu projesine gönülden yardım ettiler." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh)

"1950'li yıllardan beri Fransa ile İsrail arasından su sızmıyor. Fransız Savunma Bakanı Tel Aviv saatine göre yaşıyordu. İki devletin üst düzey görevlilerinin birbirinden saklısı gizlisi yok. İki ülkenin casusları birbirleri için çalışıyorlar. 1956'da Sosyalist Guy Mollet zamanında Fransız hükümetinin içinde İsrail Savunma sorumlularıyla gizlice çalışacak bir bölüm açıldı. Şimon Peres ve yanındaki Mossad ajanlarının Fransa'da Saint Dominique sokağında çalışma yapabilmesi için bir büroları oldu." (Israel Ultra Secret, Jacques Deroy-Hesi Carmel, sf.73)

Mossad-SDECE bağlantısının bir diğer ajanı, P2 Locası'ydı:

"P2 Locasının üyelerinden Miceli, SDECE Fransız gizli servisindendi." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.302)

Yahudi finans lobisi de SDECE'ye el atmış durumdadır:

"(Yahudi) David Rockefeller koruması altındaki Ricard da Fransız İstihbaratı SDECE'dendi." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.89)

"1 Temmuz 1981'de SDECE'nin başına Alexander de Marenches'in yerine Pierre Marion geçer. 14 Temmuz törenlerinden hemen sonra Marion, Tel Aviv'e uçar. Fransız ve İsrail gizli servisleri arasındaki bağı güçlü bir hale getirmek için yapılmıştır bu gezi. Marion, Mossad Başkanı Izak Hoffi tarafından karşılanır." (Israel Ultra-Secret, Jacques Derogy-Hesi Carmel, sf.283)

Mossad'ın İngiliz İstihbarat Servisi MI-6 ile İş birliği

İngiliz gizli servisi de Mossad'ın hesabına çalışan servisler arasında yer almaktadır. Zaten bu örgütün kurucusunun da Siyonist finansör Rothschild olması konuyu açıklayan önemli bir bilgidir:

"Yahudi Lord Victor Rothschild İngiliz İstihbaratı MI-6'yı kurdu." (Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.91)

"İngiliz istihbarat yüksek düzey yetkililerinden MI-6 bölüm şefi Maurice Oldfield ve Peter Wright, Amerika'da CIA şefi Angleton'un yaptığını İngiltere'de yaptılar. Mossad'la İngiliz istihbaratı arasında sıkı bağlar oluşturdular. Daha sonra Mossad bağlantı subayları MI-6 ile Mossad ve CIA arasındakine benzer bir iş birliği anlaşması imzaladılar. (İsrail'in İngiliz İstihbaratı'nda en önemli adamı Maurice Oldfield, Kudüs Belediye Başkanı Teddy Kollek'e her zaman Siyonizmi benimsediğini söylemişti) Oldfield 1970 yılında MI-6'nın başına geçti ve İngiltere'de her zaman İsrail'in savunucusu oldu." (Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.92)

Mossad- İspanya Gizli Servisi CESID Bağlantısı

"İspanya'da, 100'den fazla Mossad ajanı çalışmaktadır. İspanya, Mossad'ın operasyonlarını gerçekleştirdiği aktif bir bölge... Mossad İspanya'da en önemli ajanlarını kullandı, göstermelik amaçlarla operasyonlar düzenledi, halen düzenliyor. Sessiz bir şekilde etkili ve güçlü bir teşkilatlanma kurdu. İspanya'da Mossad gayrı resmi bir şekilde çalışıyor ve olayların çoğunda da İspanyol haberalma teşkilatlarıyla iş birliği yapıyor. İspanyol gizli servisi CESID ve Askeri İstihbarat, Mossad'la iş birliği yapıyor. İsrailli casuslar İspanya'da yetkililer tarafından hiçbir takibe uğramamışlardır. Mossad'ın İspanyol gizli servisleriyle yaptığı iş birliği geniş çaplı. Birçok İspanyol askeri, istihbarat görevlisi ve tüm kontra birlikleri eğitimlerini İsrail'de yapıyorlar. Mossad'a bağlı İsrailli diplomatlar İspanya yönetiminde etkili olan partilerle bağlantı kuruyorlar." (Cambio, No 804, 27 Nisan 1987, sf.50)

Ve Diğer Gizli Servisler...

"Mossad Avrupa'da ne isterse yapar; istediklerini gerçekleştirmek için bütün gerekli yardımı ise Avrupa'nın gizli servisleri ve polisten elde ediyorlar." (Cambio, No 804, 27 Nisan 1987, sf.50)

Mossad'ın İtalyan gizli servisi SISMI ile de yakın iş birliği vardır. Bu konuyu İsrail'in İtalya üzerindeki Siyonist emelleri kısmında incelediğimizden burada tekrar ele almayacağız.

"Mossad diğer ulusların güvenlik servisleriyle Kilowatt adlı uluslararası gizli bir gruba katılarak bağlantı kurdu. Bu gruba İtalya, Belçika, Almanya, İngiltere, Lüksemburg, Hollanda, İsviçre, Danimarka, Kanada, Fransa, İrlanda ve Norveç gizli servisleri üye. Mossad'ın ayrıca Portekiz, İspanya ve Avusturya ile de bağlantısı var. Bu ülkelerin birçoğunda Mossad'ın istasyonu vardır. Bu istasyonlar genellikle İsrail konsolosluklarında 'diplomasi 'adı altında operasyonlarını yürütürler." (Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.153-154)

"Norveç'te yakalanan İsrail ölüm komandoları bu duruma şaşmışlardır. Çünkü İsrail ve Batılı gizli servislerin varlıkları, bir anlaşma gereği İsrail komandolarına sınırsız dokunulmazlık sağlamıştı. Filistinli aydın Wael Zu-alter ve Mahmut Ham Şavi'nin Roma ve Paris'te öldürüldükleri sırada İsrail gizli servis şefi general Zwi Zamir'in de Roma ve Paris'te bulunması yerel gizli servislerin gözünden kaçmış olamaz." (Israel's Sacred Terrorism, Livia Rokach, Son Söz)

Mossad Faaliyetlerine En Büyük Destek: İsrail Dışında Yaşayan Siyonistler

"El-Al Havayolları Mossad'ın tüm dünyada koruyucu örtüsü görevini görüyor. Mossad, El-Al Havayolları'nı o ülkeye rahatlıkla sızmak ve gerekli istihbarat için paravan olarak kullanır.

Mossad'ın Politik Hareket ve Bağlantı Şubesi, gizli ikinci Dış İşleri Bakanlığı konumundadır. Mossad'ın Politik Hareket Şubesi'nin amacı, hedef ülkelerde endüstriyel ve ticari kuruluşlar oluşturmak ve bunların hükümet üzerinde baskı kurmalarını sağlamak, bu ülkeye danışmanlar gönderip önemli mevkilere ajanlar yerleştirmektir. Bu, İsrail tarafından dünya çapında uygulanan bir sistem. Endüstriyel ve ticari kuruluşların başında bulunan ülke dışındaki Yahudilerin yanında, konsolosluklarda da Mossad ajanları diplomasi adı altında görevlerini sürdürürler." (Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melmon, sf.153)

"İsrail'in diğer ülkelerde pek görülmeyen biçimde, İsrail dışında, dünyaya dağılmış Yahudi cemaatinden anlamlı ve sadık bir kadrosu vardır. Bu, ayrıcalıklı bir gönüllü Siyonist yardımcılar şebekesidir. Bu Siyonistler siyasi olsun ya da olmasın, bulundukları ülkelerdeki işyerlerini, mevkilerini, görev ve olanaklarını Mossad'ın hizmetine sunarlar." (By Way of Deception, Victor Ostrowsky-Claire Hoy, sf.16)

"Dünyanın her yerindeki Yahudi topluluklarında Siyonistler ve sempatizanları vardır. Ve bu kişiler İsrail gizli servisine destek verirler. Mossad'a bu kanallarla bilgi ve materyel verilir. Bu kişiler yoluyla propaganda yapılır ve diğer pek çok hedef elde edilir. Mossad'ın aktiviteleri İsrail'in resmi veya resmi olmayan kurumlarıyla bağlantı içindedir. Bu resmi olmayan kurumların bir kısmı özellikle bu iş için kurulmuştur. İsrail'in gizli servisi çeşitli ülkelerdeki Yahudi toplumlarına, organizasyonlarına dayanır. Bu organizasyonlar ajansı güçlendirir ve bilgi akımını artırır." (They Dare to Speak Out, Paul Findley, sf.149)

"Her İsrail vatandaşı potansiyel birer ajandır. Mossad'ın başarısının en önemli nedeni, her İsrail vatandaşını potansiyel bir ajan olarak kabul etmesiydi. Örgütün güçlülüğünün bir nedeni de, Mossad'ın bilgileri toplarken ya da eylemlere girişirken bunları doğrudan kendi ajanlarıyla değil, üçüncü kişiler aracılığıyla yaptırmasıdır." (Nokta, 14 Haziran 1987)

"Bir CIA görevlisine göre, suikast ve kara propaganda gibi psikolojik ve yarı askeri, sabotaj türünden eylemlerin yanında; İsrail istihbarat servisinin işlevlerinden biri de; 'Batı'daki İsrail karşıtı grupları susturmak için kullanılmak üzere bilgi toplamaktır.' Dünyanın hemen her ülkesinde var olan Yahudi cemaatlerinde, İsrail gizli servisine yoğun destek veren Siyonistlere her türden sempatizan bulunmaktadır. Bu tür bağlantılar özenle kurulmakta, korunmakta ve bilgi, yanıltmaca, propaganda ve başka amaçlarda kullanılmaktadır. Aynı zamanda muhalefeti nötralize etmek için anti-Siyonist unsurlara da sızmaya çalışılır." (Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf.34)

Mossad Türkiye'de Neler Yaptı?

İsrail'in Türkiye üzerinde hesapları var mı? Bu soruya bir cevap bulmak elbette son derece önemlidir. Bu konuda akla gelen olayların biri, 90'lı yılların başında dönemin İsrail Savunma Bakanı Şaron'un söylediği "Türkiye ilgi alanımız içindedir" sözüdür:

"Filistin Kurtuluş Örgütü Lideri Yaser Arafat bağırıp duruyor: 'Dava İsrail'le bizim anlaşmazlığımız değildir, dünyanın başına örülmekte olan çoraplardır.' Bir süre önce Türkiye'ye de şöyle seslenmişti:

'Ortadoğu'da yeni tuzaklarla karşı karşıyayız. Türkiye'yi de içeren birtakım Siyonist hesaplarla ilgili önemli raporlar alıyorum. Kesinlikle sizi bir çemberlere sokmaya çalışıyorlar... Dikkatli olun.'

O zaman bu sözlerin üzerinde durulmadı pek. Ola ki çoğumuz Arafat'ın destek sağlamak için propaganda yaptığını düşündük. Ama tuhaf bir haber gündeme geldi:

İsrail'in saldırganlık şampiyonu Savunma Bakanı Şaron, ünlü İtalyan gazetecisi Oriana Fallaci ile konuşmasında Türkiye'yi kendi ilgi alanları içinde gördüğünü açığa vurdu." (Refik Erduran, Güneş, 16 Eylül 1982)

Türkiye'nin İsrail için hayati stratejik önemi ise Liberation dergisinde şöyle anlatılmıştır:

"Bir İsrailli yönetici söylüyor: Türkiye bizim stratejik derinliğimiz. Özellikle bizim akciğerimiz. Onsuz boğuluruz." (Liberation, 8 Ağustos 1992, Shalom Cohen)

Bernard Lewis, Henry Kissinger, Richard Perle, Zbigniew Brzezinski, Morton Abramowitz, Paul Henze, Moris Amitay, Stephan Solarz, Nelson Ledsky, Ellen Laipson, Moris Abram bu isimler Mossad'ın Türkiye'yi nasıl bir ilgi alanı haline getirdiğinin önemli göstergeleridir.

Mossad'ın Türkiye'deki geniş faaliyetleri, terör sorunu ve faili meçhuller gibi hassas konuları içermektedir:

"Emekli albay ve avukat Emin Değer'e göre istikrarlı bir Türkiye istemeyen Mossad'ın, Türkiye'deki terörün tırmanmasında parmağı olabilirdi. 12 Mart öncesi

ve 12 Eylül öncesindeki olaylar 1 Mayıs 1977 olaylarına MOSSAD'ın karışmış olabileceğini belirtiyor. 1940'ların sonunda İstanbul Mossad ajanları için önemli bir merkezdi." (Nokta, 14 Haziran 1987)

"1954'te Türkiye dünyada hiçbir ülkenin olmadığı şekilde, üç uluslararası savunma paktına bağlıydı. Bu alışılmadık statü, İsrail yetkililerinin Ankara'yı öncelikli politik ve askeri dikkat merkezi yaptı. Türkiye'nin açık istihbarat için geniş bir faaliyet alanı oluşturduğunu ileri süren İsrailli politikacılar, istihbarat toplamak amacıyla Ankara temsilciliğine askeri ateşe bulundurulmasını önerdiler. İsrail'in Türkiye'deki faaliyetleri için Türkiye'nin politik pozisyonu önemli bir nedendi. Ortadoğu'daki kilit coğrafi pozisyonuyla Türkiye'nin İsrail için değeri artmaktaydı." (Israel, Turkey and Greece, Uneasy Relations in the East Mediterranean, The Hebrew University of Jerusalem, Amikam Nachmani, sf.6-7)

"İsrail Dış İşleri Bakanlığı Genel Direktörü Walter Eitan, Türkiye'nin Ortadoğu'daki gelişmelerle ilgili bilgi için en iyi istihbarat kaynağı olduğunu söyledi. Bu amaçlarla İsrail, Ankara temsilciliğinde daha etkili iletişim faaliyetleri planladı ve Türkiye'nin Irak ve Suriye sınırlarına yakın şehirlerinde konsolosluklar kurmak için çabalar harcadı." (Israel, Turkey and Greece, Uneasy Relations in the East Mediterranean, The Hebrew University of Jerusalem, Amikam Nachmani, sf.3-6)

"İsrail Gizli Servisi'nin ABD'de ve diğer Batı ülkelerinde Siyonizm taraftarı hükümet görevlileriyle yakın bağlantılar kurduğu birçok delille kanıtlanmıştır. CIA araştırmasının gösterdiğine göre 'Mossad İsrail için önemi olan her ülkenin üst düzey yetkilileri ve hükümet görevlileriyle ilişki içindedir.' 1978 Baharı'nda Washington'da bir skandal çıktı ve Senato'nun Dış İlişkiler Komitesi'nden (CFR), Stephen Bryen'ın İsrailli yetkililere gizli bilgi aktardığı anlaşıldı. Senatör Abraham Ribicoff'un yardımcısı Morris Amitay ve Richard Perle-Senatör Henry Jackson'un yardımcısı-Siyonist lobinin çekirdeğini oluşturdu." (Zionism Counts On Terror, Sergei Sedov, sf.61)

18 Mart 1993 tarihli Milliyet gazetesinde Yonca Özkaya, İsrail ve ABD'nin Türkiye üzerine son planını ele almıştı. Plan, Mossad'ın sözcüsü Melman'ın imzasıyla çıkan haberden alıntı yapılarak aktarılmıştı:

"İran'a karşı Türkiye'yle birlikte hareket etmeyi planlayan ABD ve İsrail yetkililerinin Şubat ayı sonunda Washington'da 'ABD, Türkiye ve İsrail'in Ortak Çıkarları' başlıklı bir belge hazırladığı bildirildi. İsrail gazetesi Haaretz'de 12 Mart'ta Yossi Melman imzasıyla çıkan 'Türkiye Seçeneği Tekrar Gündemde' başlıklı makalede, Amerikalıların İran'a karşı bölgede bir karşı güç oluşturmak istendiğinden söz ediliyor. Melman'ın makalesi şöyle: "İsrail Başbakanı İzak Rabin, önceki gün ABD'de Başkan Clinton ile biraraya geldi. Görüşmede ele alınan konular arasında 'Türkiye seçeneği' de yer alıyor. 'Türkiye seçeneği ' terimi, diplomasi ve Ortadoğu siyasi ilişkileri uzmanı Yahudi asıllı Amerikalı Profesör Nadav Safran'a ait. İsrail Dış İşleri Bakanı Şimon Peres, geçen ay Washington'da Amerika'lı yetkililerle görüşürken Türkiye'ye bu konuda daha fazla destek olunması konuşuldu." (Milliyet, 18 Mart 1993, Yonca Özkaya)

Bu durum, 1986 Nisanı'nda Mehmet Altan'ın "Batı, Türkiye'nin nereye kadar kalkınmasını ister" sorusuna Süleyman Demirel'in verdiği cevapta da hissediliyordu:

"Batı'nın Türkiye'ye karşı dış politikasını ayarlarken gözettiği iki husus vardır. Bir tanesi Türkiye'nin Yunanistan'ı ezecek güce sahip olmaması, diğeri de bir gün İsrail için tehlike teşkil edebilecek güce sahip olmamasıdır. Gerek İsrail gerek Yunanistan Batı'nın karakollarıdır. Ayrı devletlerdir, ama bunları Batı ile müşterek saymak lazımdır.

Batı ile karşılıklı menfaatler dendiği zaman, bizim menfaatimiz güçlenmek ve kuvvetlenmektir. Onların menfaati de, onların gayelerini aşan kuvvetlendirmeye mani olmaktır. Bütün mesele onların iradesine tabi olmadan güçlenip, kuvvetlenmeyi başarabilmektir." (Çevik Kuvvetin Gölgesinde, Ufuk Güldemir, sf.205)

İsrail, bölgede bir 'Terör Devleti' olmaya devam etmektedir. Şii-Sünni çatışması, suni Türk-Kürt ayrımı Mossad'ın Ortadoğu'da kullandığı ‘Böl ve Parçala' ilkesinin bir sonucu olarak sürekli körüklenmektedir. Bölgenin güvenliği ve barışı için atılacak adımlarda, bu bilginin göz önünde bulundurulması gereklidir. İzi bir türlü bulunamayan bombaların ve cinayetlerin arkasındaki asıl gücü göz ardı etmek Türkiye'yi karanlıklara itmekten başka bir şey olmayacaktır.

CIA VE MOSSAD

"Amerika ve İsrail istihbarat teşkilatları arasında aşırı derecede yakın bir çalışma ilişkisi vardır." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.96-97)

"Mossad, ABD'deki en aktif gizli servistir. Yıllar boyunca İsrail, ABD'nin gizli dış politikasını öğrenmiştir. Bu tip olaylar Pentagon'da, Hükümet'te, Kongre'de, Milli Güvenlik Servisi'nde ve hatta ABD'nin Gizli Servisi'nde çalışanlar tarafından desteklenir." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.338)

Dünyada Siyonizmin gücü, İsrail'in faaliyetlerinden çok daha geniştir. Dünyadaki süper güçlerin üzerindeki Yahudi lobilerinin güdümü göz önüne alındığında, gerçek tablo ancak anlaşılabilir. Aynı şekilde, Mossad'ın faaliyetleri de Mossad ismiyle sınırlı değildir. Mossad, çoğu kez ortaya başka şekillerde çıkar. Mossad'ın örgütleyip yönlendirdiği yan kuruluşlar, örneğin mafya, kontrgerilla, sahte anti-semitik örgütlenmeler gibi paravan teşkilatlar Mossad hedefleri doğrultusunda faaliyet gösterirler.

Mossad'ın üzerinde en etkili olduğu örgütlerden biri de CIA'dir. İhtilaller yapan, hükümetler kuran, dünyanın en büyük örgütü CIA, Mossad ile büyük bir iş birliği içindedir. Ancak kuşkusuz CIA'in isminin karıştığı bu eylemlerden ve Mossad'la birlikte yürütülen bazı operasyonlardan tüm CIA çalışanlarını sorumlu tutmak mümkün değildir. İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, CIA'in kuruluş aşamasından itibaren CIA içinde ve yönetiminde Mossad'la bağlantısı olan bazı kimseler görev almış, yine bazı masonların örgüt üzerinde etkisi olmuştur. Ama bu, teşkilatın geneli için geçerli bir durum değildir. Siyonistler ve masonlar ile iş birliği içerisinde hareket eden kişilerin yanı sıra, CIA'de ulusal çıkarları için çalışmalarda bulunan pek çok iyi niyetli insan da görev yapmaktadır. Dolayısıyla CIA'in bazı

politikaları ve eylemleri eleştirilirken, bu eleştirilerin CIA'in tüm faaliyetlerini kapsamadığı açıktır. Bu eleştirilerde kastedilen, belli bir ülkenin veya zümrenin menfaatlerinin, dünya halklarının huzuru ve güvenliğinin önüne geçtiği yanlış ve tek taraflı politikalardır. Nitekim bu uygulamalar –ABD de dahil- dünyanın pek çok ülkesinde, farklı dinlerden, milletlerden ve görüşlerden sağduyu sahibi tüm insanlar tarafından kınanmaktadır.

Mossad-CIA bağlantısının geçmişi ise İsrail'in ilk kurulduğu yıllara dayanır ve oldukça ilgi çekicidir:

"Mayıs 1951'de Ben Gurion ABD'ye gitti. CIA Başkanı Walter Bedell Smith ve onun yardımcısı Allen Dulles'le yaptığı toplantıda Gurion açık bir teklifte bulundu. Acaba İsrail İstihbarat Servisi, CIA ile birlikte çalışamaz mıydı? CIA bu teklifi büyük bir sevinçle kabul etti. Gurion'un ziyaretinden bir ay sonra Shiloah, Washington'a giderek detayları görüştü. Bedell Smith, Dulles ve James Jesus Angleton bu konuyla ilgili kişilerdi. James Jesus Angleton kariyerinin sonuna kadar CIA-Mossad ilişkileri için çalıştı. CIA'de de şef oldu." (Dangerous Liaison, Andrew and Leslie Cockburn, sf.41)

"ABD, İsrail oluştuğu anda istihbarat alışverişi için anlaşmıştı. CIA ve FBI yeni arkadaşlarına şifreleme ve şifre çözme için gerekli malzemeyi vermeye ve İsrail yöneticilerine bunları kullanmayı öğretmeye hazırdı. Haim Herzog ve Mossad'ın ilk şefi Reuven Shiloah İsrail adına ilk bağlantıları kurdular." (Israel's Most Secret Service Mossad, Ronald Payne, sf.26)

1974 yılında CIA'den ayrılan Philip Agee ise, Mossad'la ilişkilerini şu şekilde anlatmaktadır:

"CIA merkezinde o zamanlar son derece gizli tutulan özel bir bölüm kurulmuştu. Bu bölümün tek görevi CIA ile Mossad arasındaki ilişkileri yürütmek ve ortak operasyonlar düzenlemekti. Bu bölümün şefi James Jesus Angleton'dur. CIA Savunma Bölümü Başkanı Angleton, Şah karşıtı yüz binlerce İranlı'ya işkence eden ve öldüren Şah'a bağlı İran gizli servisi SAVAK'ın elemanlarını İsrailliler ile birlikte eğitmişti. Amerikan ve İsrail gizli servisleri arasındaki bu sıkı iş birliği Angleton döneminde doruk noktasındaydı.

Nixon taraftarı aşırı tutucu Angleton, Amerikan basını ve kamuoyu tarafından şiddetle suçlanmaya başlamıştı. Angleton'un emriyle Şili Devlet Başkanı Allende'nin devrilmesi için CIA kanalıyla darbe düzenlenmiş ve yine onun emriyle CIA ajanları Vietnam Savaşı sırasında on binlerce Amerikan vatandaşını savaş aleyhtarı oldukları için izletmiş ve haklarında dosyalar düzenletmişti." (Hayat, 12 Ocak 1981)

Angleton'ın en bilinen ve önemli özelliklerinden biri de İsrail ile yakın ilişkileri idi. Öyle ki, Angleton pek çok insan tarafından 'Mossad'ın manevi babası' olarak tanımlanıyordu. Farklı kaynaklarda söz konusu ilişki şu şekilde anlatılmaktadır:

"Angleton İsrail'le 20 yıl boyunca hep çok samimi ilişkiler içinde oldu. Hatta bu samimiyet o kadar ilerlemişti ki, bazı bilgileri Yakın Doğu'daki kendi servisinin (CIA) operatör ve analistlerinden bile gizledi. 1984'te Suudi Arabistan'dan, Nikaragualı Sandinist hareketin kontralarına silah sağlamak için gizli bir yardım almıştı. Şimdi ise İsrail sayesinde İran'a yapılan silah satışlarından onlara komisyon sağlama

yollarını arıyor..." (Israel Ultra Secret, Jacques Derogy-Hesi Carmel-Robert Laffont, sf.154)

"Kudüs ile Tel Aviv arasındaki yolda bir mezarın üzerindeki kayıtta hem İngilizce hem de İbranice şöyle yazıyor: "James Jesus Angleton 1917-1987. İyi arkadaşımızın anısına." Bu adam CIA'in en gizemli ve güçlü kişilerindendi. İsrail ile çok iyi ilişkileri olduğundan İsrail'de ona çok saygı gösteriliyor." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.15)

"İsrail'in 3 ana haber alma servisinin başında bulunanlar, ünlü CIA şefi Angleton onuruna, Kudüs yakınlarında bir tepede ulusal bir orman adadılar. Eski bir Mossad görevlisi, CIA şefi Angleton için 'O bizim manevi babamızdı' diyor.

Mossad, Krusçev'in 1956 yılındaki SBKP'nin 20. Genel Kurulu'nda, Stalin yönetimini suçlayan konuşmasını daha önceden ele geçirmiş ve Amerikalılara hediye etmişti. Bu büyük bir siyasi olaydı. CIA Savunma Bölümü Başkanı James Angleton'a bu hediye verilmişti." (Hayat, 12 Ocak 1981)

Geçmişte CIA'de görev yapan şefler arasında da, tıpkı Angleton gibi Mossad ile yakın ilişkileri bulunanlar vardı:

"James Schlesinger CIA'in başına Nixon tarafından 1972'de getirilir. CIA'in başında 5 ay kalmasına rağmen 1000 süper ajan yetiştirir. Bunlar hükümet darbesi yapmada uzmanlaştırılmış kişilerdir.

Schlesinger 5 ay sonra Savunma Bakanı olur. Bunu Henry Kissinger sağlar. Amacı CIA'deki değişmeleri engellemek, CIA'i tamamen elinde tutmaktır. Kissinger'le Schlesinger'in ayrı eğilimleri, ayrı fikirleri, ayrı davranışları ama tek amaçları vardı." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.90)

Kissinger, 1968'de Nixon'un milli güvenlikle ilgili özel danışmanlığına getirildi. ABD Başkanı'nın güvenlik müşaviri olan Kissinger, böylece ABD'nin gerçek hükümeti olarak kabul edilen National Security Council (Milli Güvenlik Konseyi) ve görevi bu meclise yardım etmek olan National Security Council Planning Board (Milli Güvenlik Planlama İdaresi) ve Operations Coordinating Board (Operasyon Koordinasyon İdaresi) isimli teşekküllerin kontrolünü ele aldı. CIA, Milli Güvenlik Konseyi'ne bağlıydı. Böylece Kissinger CIA'e de hükmetmiş oluyordu. Daha sonra Başkan Yardımcısı, Nelson Rockefeller'in desteğiyle ABD Dış İşleri Bakanı oldu.

Watergate skandalıyla CIA, Amerikan kamuoyunda itibarını kaybetti ve faaliyetleri zayıfladı. Birçok eylem ve ajan da açığa çıktı. Watergate skandalından sonra bir hükümet buhranıyla toplumsal şok geçiren Amerikalılar, CIA'in dünyanın dört bir yanında karanlık işlere karışmasını istemiyorlardı.

Öte yandan İsrail ise, CIA'i kontrol altında tutmak için kilit noktalara yerleştirdiği bazı adamlarını kullandı. Pentagon'da görev yapan kimi İsrail sempatizanları da İsrail tarafından kullanıldı:

"ABD Genelkurmayı: 'Pentagon'da her ofiste bir Yahudi sempatizanı var. Birçok er, zaman zaman İsrail'de çalışmıştır. Bazı personel üyeleri zaten Yahudi, İsrailli." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.146)

İsrail'in, ABD'nin devlet kurumları üzerindeki etkisi aslında CIA ile de sınırlı değildir. İsrail'in yönlendirmesinin etkili olduğu başka devlet kurumları da vardır:

"1977'de ABD Hava Kuvvetleri'nden Joseph Churba'nın İsrail'le gizli ilişkileri olduğu öğrenildi. 1979'da BM Amerika temsilcisi Andrew Young, Filistin Kurtuluş Örgütü temsilcisiyle yaptığı gizli konuşmaları Mossad'a verdi. 1984'de CIA danışmanı Charles Waterman, İsrail Büyükelçiliği'ne yakın bir basım evine bilgi verdi. 1985'de California'da Hutington'un şirketlerinden birinin müdürü olan Richard Smyth, İsrail'e kanun dışı yollardan nükleer patlamalar için kripton yolladığı ortaya çıkmadan az evvel yok oldu. Ayrıca NATO yanında bir danışma bürosunda da çalışıyordu." (Israel Ultra Secret, Jacques Derogy- Hesi Carmel-Robert Laffont, sf.168)

CIA'in daha sonraki şeflerinden William Casey de, İsrail ile yakın ilişki kuran kişilerdendir:

"Casey başa geldikten sonra yabancı gizli servislerle ilişki içine girmesi gerektiğini anlar. Ama özellikle İsrailliler'le gizli bir ortaklık geliştirilmesi yollarını arar. Hatta 1982'de Tshal'ın II. Bürosu'nun şefi General Sagu'yla Langlay'deki merkez lokallerinde İsrailliler'le yaptığı görüşmelerinde şunları söylüyor: 'Bir probleminiz olduğunda beni aramakta tereddüt etmeyin.'

16 Mart 1984'de ilk telefonu kendisi eder. Aynı gün kaçırılan Beyrut şube şefi Buckley'in bulunmasında yardım etmek ister. Bu ilk ve son arama olmaz. Bir sonraki yıl CIA'in Etiyopya'dan kaçırılan bir ajanını bulmada da yardımcı olur. Mossad'ın 1985'de İran'ı silahlandırması olayında da Casey iki sorumluyu cesaretlendirmekten çekinmez. Alışverişi organize eden Başkan danışmanı Mc Farlane ve Oliver North." (Israel Ultra Secret, Jacques Derogy- Hesi Carmel-Robert Laffont, sf.156)

Casey görev yaptığı dönem boyunca, Mossad'la ortak pek çok iş yaptı:

"16 Mart 1984'de William Casey'e Langley'den bir telefon gelir. Beyrut ajanı William Buckley bilinmeyen kişilerce kaçırılmıştır. Buckley sadece bir ajan değil, Casey'in OSS'den (Office of Strategic Service) samimi arkadaşıdır. Buckley, CIA'in casuslar listesindeydi. Bir ihanet olayında basın tarafından tanınmıştı. Bu yüzden onu gerçek kimliğiyle Beyrut'a gönderemezlerdi. Bu öğrenilirse CIA adına bir rezalet çıkardı. Bu yüzden hemen Mossad'ı aradı." (Israel Ultra Secret, Jaques Derogy- Hesi Carmel -Robert Laffont, sf.282)

"Bu iletişim artık çok normal karşılanıyordu. İsrail'in her yere ulaşan 'uzun eli', dünyanın en iyi gizli servisi olarak tanınışı, Lübnan'da İsrail ordusunun bulunması ve Casey'nin İsrail'e olan kişisel sevgisi bu refleksi açıklıyordu. Ama dahası da vardı. 1983'de de Etiyopya'da Bush'un bir casus arkadaşı kaçırılmıştı. O zaman da Bush ve Casey hemen Mossad'ı aramışlardı. Bunun karşılığında Mossad, ABD gizli servislerinden bir yardım istemişti. Amerikan ordularının çektiği, Irak nükleer santrallerinin resmi İsrail'e verildi. Bush, Washington'daki İsrail büyükelçisi Meir Rosen'e 'Size bir iyilik borçluyum' der. 1985 Ocak ayında Mossad bu sözü hatırlatır. Yahudilerin İsrail'e giderken Sudan'da durdurulduklarını söyler. Düzinelerce ABD uçağı bu Yahudilerin Kızıldeniz'i geçmelerine yardımcı olur. Casey, İsrail casusluk servislerinden yardım isteyen tek istihbarat görevlisi değildi." (Israel Ultra Secret, Jaques Derogy- Hesi Carmel -Robert Laffont, sf.281)

"CIA Başkanı William Casey 1981 ilkbaharında Yakın Doğu'daki Mossad ofislerini ziyaretinden sonra oluşan Mossad hayranlığını asla gizlememiştir. Osirak'ın bombalanması sırasında İsrailliler'in uydu resimleri olmasa başarılı olamayacaklardı. Casey Mossad'la olan güven bağlarını sağlamlaştırmak istemişti. Bu nedenle başa James Angleton getirildi. Angleton, İsrail ile o kadar samimi bir ilişki içerisine girmişti ki, Yakın Doğu'yla ilgili özel bilgileri kendi servisinden bile saklıyordu." (Israel Ultra Secret, Jacques Derogy-Hesi Carmel, sf.154)

"Casey Mossad'la ortak ilişkilerinde Mc Farlane ve Oliver North'u ön plana çıkarmıştır. Oliver North, Beyaz Saray'daki bürosundan hemen terfi edip üst düzeylere yükselmiştir. Ve gizli operasyonların iplerini elinde tutmaya başlamıştır. Bu operasyonlarda bazen ABD resmi politikasından farklı yollar da izlenmiştir." (Israel Ultra Secret, Jacques Derogy-Hesi Carmel, sf.157)

"Oliver North İsrail'le ortak çalışmak için, devletten William P. Goode adlı bir pasaport, Mc Farlane ise Amiral Pointdexter adlı sahte bir pasaport alır. North, İsrail'de Peres'in özel danışmanı olan Amiram Nir'le bağlantı kurar." (Israel Ultra Secret, Jacques Derogy-Hesi Carmel, sf.157)

3 Eylül 1979 tarihli Newsweek dergisinde ise CIA-Mossad ilişkisi şu şekilde anlatılmaktadır:

"Mossad, Hükümetin içinde ve dışında olan Yahudiler sayesinde ABD desteğini sağlıyor. ABD'nin İsrail'e vermek istemediği teknik bilgileri ele geçiriyor. CIA ajanları, Mossad'ın herhangi bir seçkin Yahudi'den istediği gibi yardım alacağını bildiriyor. ABD, Mossad'ın kendi topraklarındaki operasyonlarına tolerans gösteriyor. 1954'de CIA ve Mossad arasında bir anlaşma yapılıyor."

Mossad'ın bir diğer özelliği de, faaliyet gösterdiği ülkelerde o ülke içinde yaşayan bazı Siyonizm taraftarı Yahudilerin de desteğini alıyor olmasıdır. Bu durum ABD için de geçerlidir:

"1979'da CIA bir analiz hazırladı. Bu 48 sayfalık raporun adı, 'İsrail yabancı casusluk ve güvenlik servisi'. Raporda ABD'nin, Mossad'ın operasyonlarında odak noktası olmaya devam edeceği bildiriliyordu ve Mossad'ın operasyon yöntemi de anlatılıyordu. Mossad yıllardır yüksek mevkilerdeki ve hükümetteki yetkililerden faydalanır. Dünyanın her yerindeki Yahudi topluluklarında Siyonistler ve sempatizanları vardır. Ve bu kişiler İsrail gizli servisine destek verirler. Mossad'a bu kanallarla bilgi materyalleri verilir, propaganda yapılır ve diğer amaçlarla kullanılır. Mossad'ın çalışmaları İsrail'in resmi olmayan kurumlarıyla bağlantı içindedir. Bu resmi olmayan kurumların bir kısmı özellikle bu iş için kurulmuştur. İsrail'in gizli servisi çeşitli ülkelerdeki Yahudi toplumlarına, organizasyonlarına dayanır. Bu organizasyonlar ajansı güçlendirir ve bilgi akımını artırır. Mossad yetkilileri Yahudi organizasyonlarla çok gizli bir şekilde ilişkiye girer." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.149)

CIA-Mossad yakın iş birliğinin yanı sıra Mossad, karşı tarafa güç gösterisi yapacak eylemlerde de bulunur. Bu eylemlerin temel amaçlarından birisi, 'iş birliğine yanaşılmasa da istenilenin elde edilebileceği' mesajını vermektir:

"İsrail Pentagon'dan bir mermi üretme makinesi istemişti. Yetkililer hayır deseler bile İsrail'in alacağını bildikleri için henüz makine üzerindeki çalışmaların bitmediğini söylediler. 1967'de Richard Helms CIA Başkanıydı. İsrail askeri servisi ABD'den bir rapor istedi. Rapor yanlış bilgilerle doluydu. İsrail subayları belgeyi tekrar gönderdiler. Belgedeki bütün yanlışlıklar düzeltilmişti. Ama belgeyi İsrail'in normalde bilmemesi gerekiyordu, çünkü çok gizliydi. Ve İsrailliler Helms'e bir not eklemişlerdi. 'Belki de Pentagon bizim ne istediğimizi anlamamıştır'." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.141)

ABD Savunma Bakanlığı asistanlığı da yapmış olan Les Sanka'nın İsrail'le ilişkilerde önemli olan bir başka konuda, silah satışlarında, dikkat çekici açıklamaları vardır. Ortadoğu politikasında uzman olan Sanka'nın açıklamalarına göre "İsrail'e yapılan silah satışlarında normal yollar izlenmemektedir." İsrail'e yapılan satışlar diğer ülkelere yapılanlardan farklıdır:

"İsrail'in Pentagon'daki operasyonları her zaman hazır ve en profesyonel yöntemlerdir. Bizim sistemimizi anlayan adamları vardır ve her seviyede, en dipten en yükseğe tanıdıkları vardır'." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.142)

Mossad kurduğu ilişkiler ağı ile, CIA ve Pentagon'u denetlemekten de geri kalmaz:

"David Mc Giffert, ABD Savunma Ofisi Sekreteri. İsraillilerin ise daha onun masasına ulaşmayan belgelerden bile haberleri var. ABD'li bir subay, Mossad'ın bütün ABD'li politikacıların yaşadıkları yerlere dinleme cihazları koyduklarını söylüyor." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.151)

"John West: (ABD'nin eski Suudi Arabistan Konsolosu): 'Hiçbir telgrafımda İsrail'i eleştiren bir şey söylemezdim. Çünkü hiçbir sır İsrail'e gizli kalmaz. İsrail hükümeti daha Washington'a ulaşmadan olayı öğrenirdi'." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.151)

"Bir gün bir İsrailli, ismini vermek istemeyen ABD'li bir subaya geliyor ve İsrail'in istediği askeri araçların listesini veriyor. ABD'li subay olayı şöyle anlatıyor: 'Subayın bana uzattığı listede bir not vardı: 'Buradaki bilgiler son derece gizlidir ve sizin hiçbirini öğrenmeye yetkiniz yoktur.' Bütün belgelerin kopyasını sonradan yok etmekle emrolunmuştum. Belgeler, bazı elektronik araçların kodlarıyla ilgiliydi. Ben içindekileri bilmiyordum, ama İsrail biliyordu." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.143)

"İsrailliler kendi gizli operasyonlarında kullanmak için teknik ve bilimsel bilgileri de çalarlar. Bu çaldıklarına ABD'nin ve diğer Batılı ülkelerin savunma sistemleri de dahildir. Yasak aşkları da bağlantı kurmak için kullanırlar. Kudüslü bir kız Amerikan konsolosluk görevlisiyle aşk yaşadı ve çok gizli belgeleri aldı." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.149)

Tüm bu bilgilerin gösterdiği gibi İsrail, Amerikan sistemini değişik yönlerden kontrol altına almış durumdadır. Bu sayede de çoğu zaman istediklerini rahatlıkla elde edebilmektedir. Bunun bir örneğini Amerikalı bir silah uzmanı şu şekilde anlatmaktadır:

"İsrail ajanları ABD sisteminin çok yakın izleyicileridir. Bir silah uzmanı Yahudilerin tekniklerini anlatıyor. 'Onlarla ilgili her konu, her şehirde bir numaradır. Onlar sizin ne yaptığınızı bilirler, şu an ne yaptığınızdan ve yarın ne yapacağınızdan da haberdardırlar. Şu an ne yaptığınızı ve ne söyleyeceğinizi de bilirler. Kanunları, kanunların geçmişini ve geleceğini de bilirler. Eğer ele geçirmeye uygun gördükleri şeylerde bir problem varsa İsrail gazetelerine haber sızdırırlar.

Hemen ertesi gün bir gazeteci Devlet Bakanlığı'na veya Savunma Bakanlığı'na gider. Bu gazeteci sadece İsrail devlet yetkililerinin bilebileceği konular hakkında çok detaylı sorular sorar. Bazen de baskı, doğrudan Yahudi lobisi AIPAC'tan gelir. İşler tamamen sarpa sarınca bu sefer Kongre üyeleri mektuplar ve telgraflar yollamaya başlarlar. Bir gün İsrailliler bizden gizli bir liste istediler. Belgeyi daha önce Carter'ın sekreteri Harold Brow'la kontrol etmiştik. Kimseye vermememiz gerekiyordu. Onlara 'Hayır' cevabını verdim. Bir hafta sonra Harold Brown'dan bir telefon geldi. Senatör Henry onu aramış ve neden İsrail'e o belgeleri vermediğimizi sormuş. Belgeleri verdik'." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.144)

Mossad-CIA ilişkileri farklı kaynaklarda da şöyle ifade edilmektedir:

"Mossad, Ortadoğu'daki soğuk savaşta Amerika'nın en büyük yardımcısı. İlişkiler tek bu yönde kalmadı, İsrail'in nükleer silah imal edebilmesi için dışarıdan yardıma ihtiyacı vardı. Bu iş de Washington'a kalıyordu." (Dangerous Liaison, Andrew and Leslie Cockburn sf.8)

"Belgeler gösteriyor ki, 1950'den beri İsrail istihbarat ajanları Amerikan hükümeti yetkililerinden hassas istihbarat ve teknik bilgileri almak için şantaj yapmışlar, gizli dinleme cihazı yerleştirmişler, telefonları gizlice dinlemişler ve rüşvet teklif etmişlerdir." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.96)

"CIA, Mossad'la aralarındaki iş birliğinin derecesinin oldukça yakın olduğunu ve o yüzden birbirleriyle ilgili casusluk yapmaya gerek bile kalmadığını onaylamaktadır." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.95)

"ABD hükümetinin istihbarat kalesi Harvard Üniversitesi profesörü Nadav Safran, Ortadoğu Çalışmaları Merkezi'nin başında bulunuyordu. Safran CIA'den maddi destek alırken, aynı zamanda Mossad'la da ilişki içinde. Harvard Üniversitesi Basın Müdürü Arthur Rosenthal da CIA'in maddi desteğini biliyormuş. Amerikan Yahudi Komitesi'nin II. başkanı ve Safran'ın Harvard'daki önde gelen kefili Henry Rosovsky'nin, CIA bağlantısını bildiği ortaya çıktı." (Middle East International, 10 Temmuz 1986)

Masonlar ve CIA

CIA, 1947'de Truman Doktrini'yle birlikte, ABD'nin mason Başkanı Henry Truman tarafından kurulmuştu. 1949'da Başkan'ın onayı ile başka ülkelerin iç işlerine karışma yetkisi aldı. CIA, 1953'te İran petrol kaynaklarını millileştiren Musaddık'ın devrilmesi, 1954'te Guatemala Başkanı'nın görevden uzaklaştırılması ve bunun gibi birçok eylem gerçekleştirdi. 1950'li yıllarda masonların teşkilat

üzerindeki etkinliği, ABD Dış İşleri Bakanı John Foster Dulles'in kardeşi ve üst dereceli bir mason olan Allen Dulles döneminde iyice güçlendi.

Masonların CIA üzerindeki etkisi halkın büyük çoğunluğu tarafından bilinmez. Oysa CIA'in iç ve dış faaliyetlerinde masonların yönlendirmesinin açıkça görüldüğü pek çok olay vardır. Bu olayları teşhis etmenin en önemli yöntemlerinden birisi, yapılan eylemin neticesinin kimin lehine olduğunun doğru tespit edilebilmesidir. Bu yönde bir inceleme yapıldığında, CIA'in zaman zaman masonlar ve Siyonistlere fayda sağlayacak eylemlerde bulunduğu açıkça görülecektir.

1960'lı yıllardan başlayarak CIA, Amerika'nın, diğer deyişle söz konusu lobi ve sermayedarların, hoşuna gitmeyen devlet adamlarına karşı örtülü cinayet planları düzenlemiştir. Çin Halk Cumhuriyeti Başkanı Çu En Lay, Burma'yı ziyaretinde, CIA'in hazırladığı bir bombalı suikastten kıl payı kurtulmuştur. Kongo'nun devrimci lideri Patrick Lumumba 1960'da önce zehirli pasta ile öldürülmek istenmiş, daha sonra CIA'in katkısıyla yok edilmiştir. Yerine Mobutu getirilmiştir. CIA, ilginç cinayet yöntemleri geliştirmiştir:

"Fidel Castro'yu zehirli puro ile ortadan kaldırma planının altından çıkan CIA Başkanlarından Colby, Senato Soruşturma Komutanlığı'nda verdiği ifadelerle CIA'in yüz metre uzaklıktan atılan zehirli iğneler geliştirdiğini, bu iğnelerle öldürülenlerin otopsi kontrollerinde hiçbir ize rastlanmadığını itiraf etmiştir."

Bu operasyonların önemli bir kısmı ise Mossad ile birlikte yürütülmüştür:

Colby, CIA'in Şili'de Allende rejimine karşı girişilen darbedeki rolünü de yadsımamıştır. CIA Ortadoğu'da, Mossad'la beraber ortak operasyonlar düzenlemiştir." (Milliyet, 20 Temmuz 1980)

CIA'in temel amacı, Amerikan hükümetlerinin, çoğunluğu gizli olan davranışlarına güç kazandırıp desteklemek, ABD'yi, rakip tanımayan uluslararası tek lider yapacak bir dünya düzeni kurmaktır. Hak ve hukuk çerçevesinde yürütüldüğü müddetçe bu amaçta bir sakınca yoktur. Her ülke kendini koruyacak, istikrarını sağlayacak ve güçlendirecek faaliyetlerde bulunur, bu esnada istihbarat birimlerini de kullanır. Ancak bu hedefe ulaşmaya çalışırken, temel insan haklarını ihlal eden, halkın çıkarından ziyade yalnızca belli çevrelerin çıkarlarını korumayı amaçlayan bir politika izlenmesi kabul edilebilir değildir.

L'Histoire dergisinin 1984 yılı Eylül sayısının 70. sayfasında, CIA şu şekilde anlatılmaktadır:

"CIA devlet içinde devlet gibi. İstediğini yapıyor. Kanunun üzerinde yer alıyor. Yerleşik yapının yıkılmasında yer alıyor. CIA pek çok gazeteciyi bilgi kaynaklarını öğrenmek için takip ettirmiştir. 1960-1965 yılları arasında Fidel Castro'yu öldürmek için CIA sekiz tane komplo düzenlemiştir. Çok değişik yöntemler kullanılarak-dolmakaleme zehir koyarak, zehirli purolarla, vücudu zehirleyen mayolarla- Castro öldürülmeye çalışılmıştır."

Dünyanın Gerçek Hakimleri isimli kitapta da CIA'in bazı faaliyetleri şöyle anlatılmaktadır:

"31 Mayıs 1961'de öldürülen Trujillo, 2 Kasım 1963'de öldürülen Güney Vietnam Cumhurbaşkanı Ngo Dinh Diem, 22 Ekim 1970'de öldürülen Şili lideri Rene

Schneider; CIA tüm bu olanlardan haberdardı. Gerekli silahları o temin etmişti. Eisenhower'ın Lumumba'yı öldürme emri verdiği kesin. Trujillo'nun öldürüleceğini de haber almıştı. Castro olayından herkes haberdardı. Bir tek Kennedy haberdar edilmemişti.

Küba'ya yönelik operasyonlarda ABD'nin her zamanki gibi tehlikede olma durumu yoktu. Ne Castro, ne Trujillo, ne de Allende Amerika için bir tehlike teşkil etmiyorlardı. Küba'da Batista sayesinde Amerika, aslında Yahudi şirketleri ITT, Standard Oil, General Motors, General Electric gibi şirketler vasıtasıyla yer altı kaynaklarının %90'ını, şekerin %40'ını, demiryollarının %45'ini, petrolün %100'ünü kontrol ediyorlardı. Kumar, fuhuş, alkol, uyuşturucu piyasası da CIA kontrolündeki mafyanın elindeydi." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.30)

1960'lı yıllarda Küba'da CIA, mafya ile de iş birliği yapmıştı. Domuzlar Körfezi Çıkartması'nda mafya eski sermayelerini yeniden ele geçirmek istiyordu. Amerikalı yazar Beni Lyrocs, Amerika kıtasındaki uyuşturucu ve silah kaçakçılığına ilişkin yazdığı kitapta, CIA'in uyuşturucu ve silah kaçakçılığına karıştığı ülkelerde iç karışıklık ve darbe çıkardığını anlatmaktadır. 70'li yıllardaki CIA'in eylemleri Gonzales Mata'nın kitabında ise şöyle aktarılmaktadır:

"70'li yıllarda sokaktaki insanın anlayamayacağı, ama araştıran için çok önemli olaylar olmuştu. Silah şirketi Lockheed'in skandalı (son hedefi İtalya Cumhurbaşkanı Giovanni Leone), Watergate Skandalı, CIA tarafından hazırlanan katliam ve ihtilaller, Carrero Blanco'nun saf dışı bırakılışı ve daha birçok olay... İtalya'da Fiumicino'nun, Calabressi'nin, Moro'nun, Fransa'da Revelli-Beaumont'un, Suarez'in, Zenteno'nun, Garcia Plata'nın öldürülmesi CIA'e bağlı eylemler." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.12, 14)

"Üçüncü dünya ülkelerinde Mossad'la birlikte operasyonlarını düzenleyen CIA'in Afrika'daki eski şefi John Stockwell, New Africa dergisine yaptığı itiraflarında CIA'in üçüncü dünya ülkelerinde gerçekleştirdiği gizli operasyonlar yüzünden 2–3 milyon insanın öldüğünü söyledi. Örneğin, CIA'in Endonezya'da gerçekleştirdiği operasyonda toplam 800 bin kişi öldü. Herkes tarafından bilinen Phoneix planı uyarınca katledilen 20.000 Vietnamlı da bu rakama dahildir." (22 Aralık 1985, Hürriyet)

"CIA Nikaragua, Kamboçya ve Angola'ya askeri müdahalede bulundu. CIA'in etkin Başkanı William Casey bu konuda daha temkinli olan Başkan Yardımcısı John Mc Mahon'un istifa edip, yerine Robert Gates'in geçmesiyle daha da rahatladı. Son zamanlarda CIA'in faaliyetlerinde askeri müdahaleler dışında bir çeşitlenme de söz konusuydu. Çad'da Hissene Habren'in iktidara gelişinde katkısı olmuştu. Liberya'da Başkan Samuel Doe'nin korunması için alınan önlemlere yardımcı olmaktaydı. Etiyopya'da, Surinam'da, Mauritius'ta ise politikaya iyice burnunu sokmuş, muhalefete destek vermişti." (Nokta, 4 Mayıs 1986)

"12 yıl CIA'de çalıştıktan sonra istifa eden John Stockwell: 'Amerikan Senatosu'nun yaptığı bir araştırmaya göre, 1961'den bu yana CIA, birkaç bin gizli harekata girişmiş, bu harekatların çoğu kanlı olmuş. Bu harekatlarda toplam 3 milyon insan öldürülmüş, öldürülenler Rus değil, hatta çok az bir kısmı dışındakiler

komünist bile değil, Üçüncü Dünya halkları. ABD'nin yaptığı, siyasetini onaylamadığı bir ülkenin siyasetini ve hükümetini değiştirmek amacıyla o ülkede kargaşa yaratmak. Örneğin Sandinista gerillalarını değil, Nikaragua halkını sefalete sürükleyerek ülkeyi çökertmek." (Cumhuriyet, 18 Mart 1985, "Hükümet Devirme Tekniği", Yalçın Doğan)

CIA'in dış ülkelerdeki eylemlerinde AID'i (Uluslararası Kalkındırma Örgütü) paravan olarak kullandığı da farklı kaynaklarda yer alan bilgilerdendir. Ayrıca DIA da (Savunma İstihbarat Örgütü) CIA'e yardımcı görev görmektedir. Bütün bu kuruluşlar ise 40'lar Komitesi tarafından denetlenmektedir.

"CIA İran, Sudan, Suriye, Guatemela, Ekvator, Zaire, Guyana, Gana'daki hükümetlerin devrilmesiyle ilgili suikastlerde görev yapmıştır. Yunanistan'daki albayların baskıcı rejimini iktidara getirme faaliyetlerine katılmıştır." (CIA Diary, Philip Agee, sf.8)

"CIA İran'dan Şili'ye, Tibet'ten Guatemala'ya, Libya'dan Laos'a, Yunanistan'dan Endonezya'ya kadar ülkelerin politik iç işlerine karışmakla suçlanmıştır. Suikastler, darbeler, oy satın alma, ekonomik savaşlar hepsi CIA'in eşiğinde yatmaktadır. Bugün dünyada CIA'in karışmadığı öne sürülen çok az politik kriz vardır." (American Foreign Policy, Charles W. Kegley, Eugene R. Wittkopf, sf.110)

Clinton döneminde CIA Başkanlığına getirilen James Woolsey de Mossad'la yakın ilişkisi olduğu bilinen CIA şeflerindendir ve hatta bazı çevreler tarafından 'Mossad ajanı' olduğu ifade edilmektedir:

"Clinton tarafından CIA Başkanlığı'na getirilen James Woolsey Mossad ajanı." (The Spotlight, 1 Şubat 1993)

"CIA'in yeni Başkanı James Woolsey, Jimmy Carter'ın Donanma İkinci Sekreteri'ydi ve İsrail ile olan ilişkileri kuvvetlendirme taraftarı olan bir kişiydi, kendini İsrail'e adamıştı. Les Aspin ve Woolsey, İsrail ordusuna daha fazla yardım sağlamak için çalışan Jewish Institute for National Security Affairs (JINSA)'nın Yönetim Kurulu'ndaydı. Aspin 1992'de JINSA'dan Henry Jackson 'Distinguished Service Award' (Özel Hizmet Ödülü) almış ve Yahudi topluluğu ile İsrail'in olağanüstü destekçisi olarak tanımlanmıştır." (The Spotlight, 1 Şubat 1993)

CIA - İsrail Bağlantıları

CIA, ABD'deki Yahudi lobilerinin yanı sıra İsrail'le de yakın iş birliği içindedir:

"CIA İsrail'e para yardımı yapmaktadır." (They Dare To Speak Out, Paul Findley, sf.193)

"1960'larda CIA'deki en hassas harekatın kod adı; KK MOUNTAIN idi. (KK, CIA'in İsrail'le ilgili belge ve mesajlarda kullandığı kendi adıdır.) Ve Mossad'a yapılan yıllık milyonlarca dolarlık nakit ödemeleri sağlıyordu. Buna karşılık da Mossad, ajanlarını Kuzey Afrika ülkelerinde ve Kenya, Tanzanya ile Kongo gibi ülkelerde Amerikan ajanlarının vekilleri gibi davranmakla görevlendiriyordu." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.14)

"1979'da Amerika'nın en önemli askeri sırrı yörüngedeydi. Müstahkem mevzilerin ürkütücü, paha biçilmez değerdeki fotoğraflarını çekiyordu. KH-11 diye

bilinen bu uydu, bir teknoloji harikasıydı. Çektiği resimler dijital olarak 'anında' yer istasyonlarına ulaştırılıyor ve haber alma birimlerince anında analiz ediliyordu.

İlk KH-11 uydusu Jimmy Carter'ın, Başkan Gerald R. Ford'u yenmesinin ardından 1976'da fırlatıldı. Carter yönetimi, Ford'un izinden gitti ve yüksek kalitedeki resimlerin, başka ellere geçmesine izin vermedi. Haber alma konusunda Amerika'nın en yakın müttefiki olan İngiltere, fotoğrafları sınırlı ölçüde ve ancak yeri geldiğinde görebiliyordu. Yoğun güvenlik sistemi, Başkan Carter'ın İsrail'e KH-11 fotoğrafları vermeye karar vermesiyle delindi. Anlaşma; İsrail'e, komşuları Lübnan, Suriye, Mısır ve Ürdün'ün sınırları içinde 160 km. (100 mil) mesafeye kadar olan yerlerdeki her türlü askeri harekatı ya da başka tehdit edici faaliyetlerle ilgili olarak uydunun kaydedeceği bilgileri elde etme izni veriyordu.

Jimmy Carter'ın bu yüksek teknolojik görüntüleri İsrail'e verme kararı, Amerikan istihbaratının bazı üst düzey yetkililerince kuşkuyla karşılandı. Aslında bu, bir yıl önce Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'la Camp David'de başarılı bir zirve toplantısı gerçekleştiren İsrail Başbakanı Menahem Begin'e bir ödüldü. Bu yetkililer, Beyaz Saraydakilerin pek çoğunun anlamadığı bir şeyi anlamışlardı: Sisteme İsrail boyutunu katmak büyük bir taahhüttü.

KH-11, zamanının, uzay keşifleri için en ileri, en gelişmiş teknoloji ürünüydü. Yaklaşık 19 m (64 fit) boyundaki uydunun can alıcı unsuru, kamerasının önündeki aşağıya bakan aynasıydı. Bir periskop gibi bir yandan bir yana dönen kamera sayesinde uydu, atmosferde yol alırken tek bir bölgeyi izleyebiliyordu. Sonuçta alışılmamış boyutta yüksek kalitede stereoskopik bir görüntü elde ediliyordu ki, bunu bilgisayarla daha da mükemmelleştirmek mümkündü." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.11-12)

"KH-11 yöneticilerinin amacı, uydunun programını dikkatle ve öncelikleri hesaba katarak planlamak, doğru yerde, doğru zamanda bulunmasını sağlamaktı. İyi yönlendirildiği takdirde, milyonlarca dolara mal olan bu uydu, sınırlı miktardaki yakıtıyla çok daha uzun bir süre yörüngede kalıp, çok daha fazla bilgi toplayabilecek, daha 'hesaplı' olacaktı. Ne var ki, Carter'ın İsrail'in KH-11'e doğrudan 'girmesine' izin veren kararı, bazı Amerikan haber alma birimlerinin uydudan daha az yararlanması demekti." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.13)

"İsrailliler ise, KH-11 anlaşmasını Carter yönetiminin kendilerine duyduğu saygının ve desteğin bir belirtisi şeklinde değerlendirdiler.

1979 anlaşmasına göre, özel istihbarat isteme hakkı vardı. Her isteği tek tek ele alınıp inceleniyordu. Bu durum, İngiliz haber alma yetkililerini 'çılgına' çevirdi. Kendileri, II. Dünya Savaşı müttefiki ve NATO üyesi oldukları halde bu bilgilerden yararlanamazken, İsrail bu şansa sahipti." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.17)

"İsrail gerçekten de KH-11'den en değerli istihbaratı elde ediyordu. Bu konuda, Ronald Reagan'ın, CIA Başkanı William J. Casey'nin kilit adam olduğuna dair işaretler vardı. Casey, göreve geldiği günden beri, uydu fotoğraflarının İsrail'le ortak kullanımını heyecanla destekliyordu. Ve daha ilk günlerde İsrail irtibat

görevlilerine, CIA merkezine yakın bir özel büro tahsis edilmesini emretti. Bundan amaç, KH-11 fotoğraflarıyla ilgili Amerikalı görevlilerle İsrail görevlilerinin doğrudan temasını kolaylaştırıp tüm önemli bilgilerin ellerine geçmesini sağlamaktı. İsrail için neyin daha önemli olduğunu ancak İsrailliler bilebilirdi zira." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.24)

"Eski bir NSA (Milli Güvenlik Teşkilatı) üst düzey yetkilisi, Reagan döneminde İsrail askeri yetkililerinin, KH-11 uydusunun yeni görev ve yörüngesinin tesbiti için yapılan Pentagon toplantılarına katıldıklarını öğrendiğinde öfkeden deliye döndüğünü söyledi. 'Bunu kim duysa saçını başını yolmak geliyordu içinden' dedi. Ne var ki, bir başka Amerikan istihbarat yetkilisi bu konuda çok daha rahat görünüyordu. 'Gerçekten de pek çok kişi bunu öğrendiğinde neye uğradığını şaşırıyordu, ama ben bunda bu kadar büyütülecek bir şey görmüyorum doğrusu' dedi. Ona kalırsa, İsrail'e bilgileri doğrudan edinme izni verilmesi bir uzlaşmaydı. 'İsrail önemli hiçbir şeyin gözünden kaçmasını istemiyordu.'

Zira Sovyet ve Doğu Avrupalı Yahudi göçmen dalgaları İsrail'e akmaya devam ediyordu. Angleton ve İsrail'de aynı işi yapan meslektaşları, Yahudi göçmen akınını yönettiler. CIA'dekilerin çoğunun fark ettiği gibi, Sovyet bloku içinden en önemli bilgileri, ilk savaş sonrası yıllarında batıya sağlayanlar Yahudi göçmenlerdi. Programların bazıları, KK MOUNTAIN'ın bir bölümü olarak CIA kontenjan fonlarından finanse edildi.

Pentagon'a atanan İsrail yetkilisi, KH-11 programı görevlisine İsrail'in ihtiyacı olan bilgilerin neler olduğunu belirtiyordu sadece. KH-11'in resimleri Washington'a ilettiği esnada yanında durup beklemesine de izin veriliyordu.

Richard Allen'a göre de, İsrail'in KH-11 anlaşmasını istismarı o kadar önemli değildi doğrusu: 'Pentagon'da dostları vardı ve daha geniş bilgileri gayr-ı resmi olarak sağlayabilirlerdi' diyordu." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.25,26)

"Güçlü bir İsrail yanlısı olan Allen, bundan etkilenmediğini söylüyor. Gerçekten de Amerikan istihbarat birimlerinde bile, 1981'de İsrail'in, neden Sovyetler Birliği'ne ait uydu resimlerini topladığını ve de Şaron'un neden bu bilgileri edinmekte bunca ısrarlı olduğunu anlayabilen pek fazla kimse yoktu. Aslında İsrail'in kendisi de artık bir nükleer güçtü." (The Sampson's Option, Seymour M. Hersh, sf.28-29)

"Yüksek düzeyde yetkili ve bilgili Amerikalı ve İsrailli kaynaklar iki ülke arasındaki istihbarat ilişkisinin oldukça iyi olduğunu belirttiler. Bundan daha önemlisi iş birliği olmasıdır. Hatta, neredeyse 'yüksek derecede hassas istihbarat alanlarında' aralarında belirli bir iş bölümü yapmışlardır." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.83-84)

"İstihbarat ilişkileri İsrail'le Amerika arasında sağlam bir şekilde ilerledi. Adeta iki ülke istihbarat konularında aynı dalga boyundaydılar. Washington'daki İsrail Büyükelçiliği'ndeki Mossad vekili CIA ile yakın ilişkiler içerisindeydi. Görev yapan Mossad ajanları başka isim altında ABD'de çalışmalarını yürütürler. İsrail yetkilileri hemen hemen her gün CIA liderleriyle görüşüyor ve çalışıyordu. Kissinger bu iki

teşkilatın yakın bağlantısının farkındaydı." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.85)

"Washington'daki İsrail Büyükelçiliği diplomatlarının bütün vakti, Amerikan Dış İşleri Bakanlığı Ulusal Güvenlik Konseyi, Pentagon ve CIA'deki uzmanlardan bilgi toplamakla geçer. Yıllarca, İsrail Savunma Bakanları Washington'a yaptıkları ziyaretler sırasında CIA direktörleriyle buluşmuşlardır. Bu toplantılar hiçbir zaman halka açıklanan programlarda kayıtlı değildir. Fakat düzenli olarak gerçekleşir. Mossad Başkanı Washington'u sıkça ziyaret eder. Bu tür gezilerden kamuoyunun haberi olmasa da, çok nadir kendilerinin başkalarınca fark edilmesine izin verirler. Mossad Başkanı resmi misafir listesinde kesinlikle 'Mossad Başkanı' olarak geçmez. Amerika'daki CIA Başkanı'nın tersine, İsrail'de onun kimliği çok gizli tutulur. İçerdekiler bilmese de CIA ve Mossad'ın ilişkileri uzun yıllardır kuvvetlidir. Bu ilişkiler en çok CIA'in casusu ve İsrail'le yapılacak gizli ilişkiler şefi olan James Jesus Angleton zamanında artmıştır." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.86-88)

"Bir Amerikalı istihbarat uzmanı şöyle diyor: 'İsrailliler Amerikan hükümetinin her tarafına nüfuz etmişlerdir.' Dergide Mossad'ın, hükümetin içinde veya dışındaki Amerikalı Yahudilerin yardımlarıyla bir açık veya zayıf yön aradıklarını veya hükümetin İsrail'e vermek istemediği teknik bir istihbaratı almaya çalıştıkları söyleniyor. Üst düzeyde bir CIA ajanı dergide şöyle diyor: 'Mossad herhangi bir üstün ve sivrilmiş Yahudiye gidip yardım isteyebilir.' CIA'deki İsrail masası şefi James Jesus Angleton döneminde CIA'e pek çok Yahudi alındı ve bunlar çok önemli konumlara getirildi." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.93)

FBI da aynı çevrelerle bağlantı içinde:

"B'nai B'rith de, FBI'la ortak çalışmaktadır. Aşırı sağ hareketlere sızma gibi operasyonlarda FBI'dan yardım alır. Los Angeles Times'da yer alan bir habere göre New Orleans bölgesi B'nai B'rith Başkanı A. I. Botnick FBI'a 69.000 dolar vermişti. Bu şekilde 2 üyesini FBI'a sokmayı başarmıştı. Bu ajanlar Alton Wayne Roberts ve kardeşi Raymond'dı." (Les Professionnels de L'Anti-Racisme, Yann Moncomble, sf.248)

"Pek çok Amerikalı Yahudi bugüne kadar İsrail ve Ortadoğu'yu içine alan çok hassas ulusal güvenlik görevlerinde bulunmuşlardır. Mesela Henry Kissinger Dış İşleri Bakanı, Sol Zinowitz, Robert Strauss, Ortadoğu uzmanları... Başka bir Amerikalı'dan daha çok, 1973 Yom Kippur Savaşı'ndan itibaren Amerika'nın, İsrail ve Ortadoğu politikasını Kissinger şekillendirmiştir." (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.95)

"ABD'nin Baker dönemindeki Ortadoğu politikasını da, Ortadoğu Bölüm Başkanı Yahudi Dennis Ross, yardımcı asistan Yahudi Daniel Kurtzer, Milli Güvenlik Konseyi üyesi Yahudi Richard Haas, politika belirleme analisti Yahudi Aaron Miller belirliyor. İzak Şamir'e yakın çevreler bu kişileri 'Baker'ın Yahudi oğulları' olarak tanımlıyorlar." (Newsweek, 1 Haziran 1992)

Bu bilgiler bizlere bir kez daha Yahudi lobilerinin Amerikan yönetiminin belli kesimleri üzerinde ne derece etkili olduğunu göstermektedir. Bu etkiyi

değerlendirirken, hatırda tutulması gereken önemli bir nokta vardır: Her ülkede olduğu gibi Amerika'da da karar mekanizmalarında görev yapanların tek bir cepheden oluşmadıklarını unutmamak gerekir. Amerikan yönetimi içerisinde de bazı Siyonist organizasyonların etkisi altında kalan isimler olduğu gibi, bu örgütlerin faaliyetlerinden etkilenmeden görevini devam ettirmeye gayret eden pek çok objektif kişi ve kurum da bulunmaktadır. CIA'in Yahudi organizasyonlarıyla bağlantısına bir örnek de, B'nai B'rith'in bir kolu olan ADL'nin, CIA Başkanı William Webster'dan gördüğü destektir:

"1985'de dönemin FBI Başkanı William Webster daha sonra CIA'in başına geçti. Tüm şubelere, görevlerini gerçekleştirmelerinde ADL ile işbirliği yapmalarını söyledi... Bugün ADL'nin Irwin Suall tarafından New York merkezden yönetilen 'Fact Finding Department' (Delil Bulma Bölümü), CIA yardımıyla birçok operasyon yönetiyor: polis departmanlarına girmek, federal hükümete ve medyaya yanlış ve çarpıtılmış haber sağlamak gibi.

Suall ve onun sadık arkadaşları ABD polis şefleri ve şerifleri için İsrail'e bedava seyahatler düzenliyordu. ADL tarafından finanse edilen İsrail ziyaretlerinin amacı ADL'ye göre; 'Yahudi devleti ve Amerikan polisleri arasındaki duygusal bağları güçlendirmek'ti." (New American View, 15 Nisan 1993, sayı 8)

Görüldüğü gibi, Yahudi örgütleri ve Mossad'ın etki alanı çeşitli yöntemlerle FBI'a kadar uzanmaktadır. Mossad'ın bunu sağlamak için kullandığı bir yöntem de, Pollard örneğinde gördüğümüz gibi, kimi zaman illegal yöntemlerle, 'bilgi çalmak'tır:

"Tom Gerard, San Fransisco polisi ve FBI tarafından, Mossad'a polisin istihbaratını satmak suçundan sorgulandı. Gerard 1980'lerin ortasında CIA için El Salvador'da bomba uzmanı olarak çalışmıştı.

Gerard'ın amiri John Willet, Gerard'ın Mossad'a bilgi sattığından şüpheleniyor. Ve araştırmaya başlıyor. Gerard bu arada Filipinler'e kaçtı ve yazdığı mektupla istifa ettiğini bildirdi. Yapılan araştırma sırasında, Gerard'ın ADL için çalışan Roy Bullock'la bağlantısı ortaya çıkarıldı. Gerard'ın olayı İsrail basınında manşetten verildi. Gerard, Jonathan Jay Pollard gibi kahraman olarak lanse edildi. İsrail'in günlük gazetelerinden Haaretz'de Başbakan İzak Rabin şöyle diyordu; 'Gerard, insanların yaşamlarını kurtarmak isteyen vatansever bir kahramandır.'

Gerard 1991'de İsrail'e gitti, orada İsrail polisiyle ve istihbarat yetkilileriyle görüştü. Yolculuğun bütün masrafları ADL tarafından ödendi. Gerard bir arkadaşına, İsrail'de bulunduğu sırada Etiyopyalı Yahudilerin İsrail'e kaçırılmasına yardım ettiğini de anlatmıştı." (The Spotlight, 1 Şubat, 1993)

Kontralar, Uyuşturucu Baronları ve Silah Ticareti: Mossad'ın 'Arka Bahçesi' Latin Amerika

Son 25 yıldır Latin Amerika'da yüz binlerce insan öldürülmüş, çocuklar bile işkence görmüş, kadınların ırzına geçilmiştir. Bölgede terör, çarpışmalar, darbeler, yoksulluk, açlık yaşanmaktadır.

Dünya uyuşturucu üretimi ve satışında 1 numara olan Kolombiya'da hükümet-mafya çatışmaları yaşanmaktadır. Bu çatışmalar sonucu, olaylarla ilgisi olmayan, masum halkın kanı akmaktadır. Bir başka uyuşturucu üreticisi Peru'dur. Kelime manası "Bolluk ülkesi" olan Peru'da bugün "kronik kıtlık" yaşanmaktadır. Panama'da ise, sürekli masum halkın kanı akmakta ve ekonomi felç durumdadır. Nikaragua'da, sözde hükümete karşı savaşan kontralar, halkı katletmektedir. Şili, El Salvador, Guatemala'da diğerlerinden farklı bir durum yoktur. Değişmeyen tek şey: Acımasız terör, kan, vahşet, açlık, sefalet... İşte Latin Amerika'daki kontraların teröründen bir örnek:

"Kontraların vahşeti onlara büyük ün kazandırmıştı. Sağlık merkezlerini, okulları ve halk merkezlerini tahrip ediyorlar, yakaladıkları insanları en akıl almaz şekilde öldürüyorlardı. Bir örnek, The Guardian gazetesinde şöyle anlatılıyordu. 'Rosa'nın göğüsleri kesilmişti. Sonra göğsünü yarıp kalbini çıkardılar. Erkeklerin kollarını kırıp, testislerini kesiyorlar ve gözlerini oyuyorlardı. Boğazları kesilip, bu yarıklarından dillerini dışarı çıkararak öldürülmüşlerdi'." (The Guardian, 15 Kasım 1984)

Tüm bu olayların arkasındaki en önemli karanlık güç ise İsrail'dir.

"İsrail'in önemli faaliyet sahası ve pervasızca her türlü kirli işe bulaştığı alan Latin Amerika ülkeleriydi." (Hile Yolu-Mossad, Claire Hoy-Victor Ostrovsky, sf.15-89-257)

"Mossad Latin Amerika'da dünyanın herhangi bir yerinde olduğundan daha faaldi." (Every Spy a Prince, Dan Raviv, Yossi Melman, sf.355)

"Kontralara yataklık eden ülkelerin başında gelen İsrail, silahları kontralara aktarıyordu." (ABD Terörü, Noam Chomsky, sf.70)

İsrail, Nikaragua'daki kontralardan tutun da, Kolombiya'daki askeri ve polis güçlerinden, Medellin kartelindeki kokain baronlarına kadar Latin Amerika'daki diktatörleri, devlet terörü yapanları eğitmekte, yönlendirmekte ve silahlandırmaktadır. İsrail'in yönlendirdiği uyuşturucu ticaretinin en önemli parçalarından biri de Panama'dadır.

"Panama'ya uyuşturucu kaçakçılığı, Mossad gözetiminde ve İsrail uçaklarıyla yapıldı". (2000'e Doğru, 22 Eylül 1991)

"Mossad ajanı Mike Harari, Panama'ya özel bir görev için gönderilmiştir: Harari, İsrail Hükümeti için çalışırken Panama diktatörlerinin yakın dostu olmuştur." (Dangerous Liaison, Leslie and Andrew Cockburn, sf.254)

"Michael Harari, General Manuel Noriega'nın arkasındaki adam diye bilinir. Harari, Mossad'ın el altındaki operasyonlarına başkanlık ederdi. Kendisi Panama'da 'Deli Mike' diye bilinir. Generalin akıl hocasıdır." (Dangerous Liaison, Leslie and Andrew Cockburn, sf.246)

"Bazı İsrailliler Latin Amerika'ya tamamen yerleştiler. Bunların arasında %5-10 komisyon karşılığında İsrail silah endüstrisi ile diktatörlük arasında aracılık görevi üstlenen silah tüccarları var...

İsrailliler Guatemala, Honduras, El Salvador ve Kolombiya'da askeri ve polis güçlerini eğittiler. 1989 Ağustosu'nda dünyaya yayılan bir video kasette Albay Yair

Klein ve diğer İsraillilerin kokain baronu Medellin'in suikast birliği olarak bilinen Kolombiya ordusunu eğittiği ortaya çıktı...

Sadece Nikaragua değil, fakat Latin Amerika'nın herhangi bir yerindeki diğer bir faktör, ABD'nin faşist müşterilerinin başka bir yerden silah satın almasıydı. Bu özellikle İsrail'di." (The Washington Connection and Third World Fascisism, Noam Chomsky, Edward S. Herman, sf.291)

"İsrail 4 yıl boyunca Latin Amerika'nın diktayla yönetilen ülkelerinde sağ kanatlara askeri teçhizat yardımı yapan destekçilerin başıydı. Ülkenin silah ihracatının önemli bir kısmı oraya gitti." (The Middle East International, Ağustos 1987)

"İsrail Latin Amerika'da dostlar edinmekle kalmamış, gerçek hayranlar kazanmıştır. Bunlar, Şili'de General Pinochet, Guatemala'da General Romeo Lucas Garcias, El Salvador'da Roberto D'Aubuisson, Paraguay'da General Alfredo Stroessnar ve Nikaragua'da Somozo Debayle." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.76)

"Nikaragua diktatörü Somoza, halkın desteğini kaybettikten sonra bile, Mossad ajanları ona silah sağlayarak halka karşı kanlı diktatörlüğünü sürdürmesine yardım ettiler." (Hayat Dergisi, 12 Ocak 1981)

"İsrail, istihbarat ve gizli polis konusunda da Pinochet rejimine özellikle yardımcı oldu. Şilili liderler İsrail'e ve İsrail-Şili ilişkisine pozitif duygular besliyorlar." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.100)

"Guatemala'da İsrailli askeri danışmanlar görev yapmaktadır. Korkunç katliamlardan sorumlu olan rejim, başarısını çok sayıda İsrail danışmanın sağladığı güce borçludur. Guatemala'nın önceki kanlı Lucas Garcia rejimi İsrail'e duyduğu hayranlığı açıkça dile getirmiştir." (Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf.559)

"İsrail'in önemli müşterileri arasında Napoleon Duarte tarafından yönetilen El Salvador iktidar cuntası var ki, bu cuntanın silahlı kuvvetleri bu sene ayda ortalama 2000 insan öldürdüler. Cuntanın askeri malzemelerinin %81'i İsrail'den geliyor." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.85)

"Paraguay'ın yakın dostları Güney Amerika ve Şilili General Augusto Pinochet'dir. İsrail'in Paraguay Başkanı Stroessner ile olan ilişkisinden İsrail basınında 'mükemmel' olarak bahsediliyordu. Diktatör El Excelentisimo sadece İsrail yapımı silahlar kullanıyordu ve İsrail silahlarının iyi bir müşterisiydi." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.103)

"Tegucigalpa'da bir Mossad istasyonu vardır. Mossad bölgede İsrail'in yaptığı operasyonlarla meşguldür. Bu operasyona kontraları eğitmek de dahildi. İsrail, Orta Amerika tarihinin bir parçası olmuştur. 1975'de İsrail, bölgeye büyük bir silah satış kaynağı olarak girdi. Time dergisine göre 1984'de İsrail'in bölgedeki silah satışının tutarı 12 milyon dolar. Bu bölge çok fakir olduğu için birkaç milyonluk silah binlerce insanı donatır, aynı CIA kontralarında olduğu gibi. Birçok Orta Amerikalı general İsrail'e hayran olduklarını sık sık belirtirler." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-H mi, sf.77)

Bölgedeki generallerle İsrailli emekli subaylar arasında kişisel ilişkiler vardır. Bu subaylar Orta Amerika'da dolaşıp kendi kişisel yardımlarını teklif ederler.

İsrailli teknisyenler de resmi ilişkilerin sonucu olarak bu bölgeye giderler. Bu generallerin İsrail'le bağlantıya geçmeyi tercih etmelerinin bir sebebi de ABD'deki güçlü İsrail lobileridir.

Mossad, CIA, Mafya, Bilderberg, Masonluk ve YENİ DÜNYA DÜZENİ

1953 -1961 arası CIA Başkanlığı yapan, Amerikan istihbarat servislerini yeniden düzenleyen ve CIA'i kuran mason Allen Dulles,

ABD'li senatör ve mafya avukatı mason Thomas Dewen,

CIA ve mafyaya maddi destek veren milyarder H. Hughes,

Hollanda Prensi Bernard'ın ortağı mason Maximilian Kohnstamm,

CIA Başkanı Bedell Smith,

ABD Uluslararası İşler Servisi'nin Müdürü Braden,

Yahudi mafya babası ve mafyayı CIA yararına çokuluslaştıran kişi Meyer Lansky,

CIA Uluslararası İşler Müdürü, Avrupa Hareketi'ni yöneten mason Joseph Retinger;

Bu kişiler, yeni dünya düzenini CIA-mafya-masonluk üçgeniyle gerçekleştirmek için çalışmaları başlatan kişilerdir.

Bu kişiler ve bu kişilerle iş birliği içinde hareket edenler, 50'li yılların başından itibaren, izledikleri politikanın, Avrupa'da rahatsızlık oluşturduğunu fark edip, daha etkili bir yolla Avrupa'ya hükmetmeye karar verdiler. Bu da lobi örgütleriyle olacaktı:

"1952'de Avrupa Hareketi'nin Genel Sekreteri, mason Joseph Retinger Avrupa'ya dönüşünde uluslararası örgüt kurmanın gerekliliğini açıklar. İlk kuruluş toplantısında CIA Başkanı William Donovan, CIA'den Bedell Smith, Hollanda Prensi Bernhard ve NATO Genel Sekreteri Joseph Luns önderliğinde toplanan kişiler gelecekteki Bilderberg kulübün ilk temellerini atarlar. Bu toplantıya katılan diğer kişilerin çoğunluğu da masondur." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.19)

1954 yılında ise mason Joseph Retinger'in başkanlığında Bilderberg kulüp kuruldu. Bu kulübün üyeleri arasında masonlar, politikacılar, gizli servis üyeleri, CIA başkanları, mafya üyeleri bulunmaktaydı. Bilderberg'in kurucularının ve yeni üyelerinin bazıları şu isimlerdi:

Petrol tröstü David Rockefeller,

NATO Genel Sekreteri mason Brosio,

CIA Avrupa Bölüm Şefi mason Gigliotti,

İtalyan üstad-ı azamı Cartini,

CIA kurucularından mason Allen Dulles,

CIA Uluslararası İşler Müdürü, Bilderberg Genel Sekreteri, aynı zamanda mason Joseph Retinger,

CIA Başkanı mason William Donnovan,

CIA'den mason Braden,

ABD'li senatör mason Martin,

Belçika Dış İşleri Bakanı mason Van Zeeland.

"Bu kişiler Avrupa organizasyonunda önemli rol oynadılar. Avrupa Ekonomik Birleşme Derneği, Avrupa Kültür Merkezi, Avrupa Hareketi, Avrupa Konseyi gibi organizasyonların tümünde bu isimleri görmek mümkün." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.19-22)

"Bilderberg'i ilk başta CIA kurdu. Ama daha sonra kendisi Bilderberg politikasının bir enstrümanı haline dönüştü. CIA başkanını Bilderberg seçer... David Rockefeller korumasında, CIA'den Walters ve Rocca, Trilateral komisyonun temellerini attılar. CIA'den Merriman ve D. Abshire Bilderberg toplantılarına katılanlardan bazıları." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.89)

"David Rockefeller, banker Rothschild, Henry Kissinger, Brzezinski 70'li yıllarda bu lobileri örgütleme işini ele alırlar. Kissinger politik hayata Rockefeller ve CIA sayesinde gelmiştir. Brzezinski de Rockefeller tarafından korunmuştur. David Rockefeller, Trilateral ve Nelson Rockefeller, Bilderberg Başkanı olarak bu örgütlerde alınan kararlarda önemli rol oynamışlardır." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.90)

Mafyanın Merkezi Sicilya, Yahudilerin En Yoğun Bulunduğu Yerdir

Mafya, hakkında çok konuşulan ama ne olduğu tam olarak bilinmeyen konulardan biridir. Mafyanın dünyanın pek çok ülkesinde etkili olabilmesinin ana nedenlerinden biri ise, önemli istihbarat servislerinde çalışanlarla yapılan gizli iş birlikleridir. Bu iş birliklerinden çoğu zaman serviste görev yapan çoğunluğun haberi olmaz. Bu nedenle pek çok insan, gizli servislerin mafyayı çökertmek için uğraştığını, ancak bunda bir türlü başarılı olamadığını düşünür. Fakat işin iç yüzü pek de göründüğü gibi değildir.

"Amerikan ticari hayatının hiçbir aşaması, mafyanın yatırım teklifleri şeklindeki sızmasından güvende değil. Amerikan hayatındaki etkisine rağmen mafya küçük. Hepsi İtalyan asıllı. Özellikle Sicilya'dan, bunların çoğu da Yahudi. Mafya olan herkes kan ve ateş yemini ile bağlanıyor. Rejimlere ya da küçük gruplara bağlanıyorlar. Bu grupların başında rejim babaları ya da teğmenler geliyor ki onlar da emirlerini klanın babasından alıyorlar." (Time, The Mafia Big, Bad, and Booming, 1977)

"Sicilya'da uzun süreli ve geniş bir Yahudi yerleşmesi vardı." (Yahudi Dünyası, İletişim yayınları, sf.46)

"Sicilya mafyasının uluslararası uyuşturucu satışı işinde Kuzey ve Güney Amerika'nın suç aileleriyle uzun süreden beri bağlantıları vardı." (Newsweek, 8 Haziran 1992)

Mafya, Kontrgerilla, CIA, Mossad Ortaklığının Kilit İsmi:
Yahudi Banker Meyer Lansky

"Yahudi olan Meyer Lansky'nin asıl adı Meyer Suchowljansky." (Israel Connection, La Mafia en Israel, Jacques Derogy, sf.67)

"II. Dünya Savaşı sonrası, Meyer Lansky Florida'da kumarhaneler imparatoru haline geldi. Al Capone ve Salvatore Luciano ile iş birliği yaptı." (Israel Connection, La Mafia en Israel, Jacques Derogy, sf.68-69)

"Kumar, içki ve fuhuştan kazandığı tüm paraları İsviçre'de Yahudi banker Tibor Rosenbaum'un yönettiği International Credit Bankası'na değişik yollardan gönderiyordu. International Credit Bankası'nı yöneten Yahudi Rosenbaum bir hahamdı. Hahamlığını ve aşırı dindarlığını Avrupalı hazineci rolüyle çok iyi bağdaştırmıştı. Haham yetiştiren bir aileden geliyordu. International Credit, kurulmasından kısa bir süre sonra Avrupa'dan İsrail'e yollanan tüm yardımların ilk geçit noktası durumundaydı ve özellikle silah yardımlarının. Müşterileri arasında Israel Corporation en önemli yeri tutar. Bunun yöneticilerinden biri Yahudi Banker Rothschild'dir. 1967'de Life dergisi bu skandalı ortaya çıkarır. İsrail-Haham Rosenbaum-Rothschild-Mafya-Lansky bağlantısı açıklanır. Rosenbaum'un İsrail'deki temsilcisi İsrail Gizli İstihbarat Örgütü Shin Beth'in şefi Amos Manor'dur." (Israel Connection: La Mafia en Israel, Jacques Derogy, sf.70-71)

"Lansky ve yakın arkadaşı Yahudi Doc Stacher hakkında, Senatör Robert Kennedy döneminde büyük soruşturmalar açılır. Bunun üzerine Doc Stacher İsrail'e giderek hapis cezasından kurtulur. Tel-Aviv'e yerleşir." (Israel Connection: La Mafia en Israel, Jacques Derogy, sf.72)

1968'de Robert Kennedy öldürülür. Cinayetin failleri her zaman olduğu gibi bulunamaz:

"1970 sonunda Lansky, İsrail'e çok gizli bir giriş yapar. Burada Stacher'la buluşur. İsrail'deki sosyal kuruluşlara yardımda bulunur. Ilan adlı bir kuruluşa başkan olur. Kudüs'te kendi adına bir sinagog yaptırmak için bağışta bulunur. Zaten daha önce ABD'de de kendi adına bir sinagog yaptırmıştır. ABD'de Amerikan Yahudilerini Birleştirme Derneği'ne de önemli yardımlarda bulunmuştur." (Israel Connection, La Mafia en Israel, Jacques Derogy, sf.77)

"II. Dünya Savaşı sonrası tüm dünyada kontrgerilla hareketi başlatılır. Bu hareket için ABD'den 38 milyon dolarlık bir yardım gelir, özellikle CIA'den. 3 milyon dolar da başka şirket ve patronlardan alınmıştır. Bu olayın kurucuları arasında CIA şeflerinin yanında bir isim göze çarpar, Yahudi mafya babası Meyer Lansky." (Israel Connection, La Mafia en Israel, Jacques Derogy, sf.19)

"Amerikan gizli servislerini yeniden düzenleyen, CIA'i kuran ve 1953-1961 arası Başkanlığını yapan mason Allen Dulles, Meyer Lansky'nin avukatlığını yapmıştır." (Israel Connection, La Mafia en Israel, Jacques Derogy, sf.19)

Meyer Lansky örneği mafya-gizli servisler bağlantısının en çarpıcı örneklerindendir:

"Meyer Lansky bütün organize suçların en parlak beyniydi. Lansky, namusuyla ticaret yapan bir işyeri kursaydı diye anlatıyordu bir FBI görevlisi, şimdi General Motors'tan bile büyük bir imparatorluğun sahibi olurdu. Kariyeri boyunca içki kaçakçılığından, bütün Amerika'ya yayılan kumarhanelerinden, tefecilikten ve borsadan kazandıklarıyla 300 milyon doların üzerinde ciddi bir servet sağladı. En büyük arzusu İsrail'de sessizce bir köşede yaşamaktı." (Aktüel, 13-19 Ağustos 1992)

"Anthony Summers'ın "Resmi ve Gizli: J. Edgar Hoover'in Gizli Yaşamı" adlı kitabında FBI şefi Hoover'in eşcinsel olduğu ve bu gerçeği saptayan mafya babası Meyer Lansky'nin bunu Hoover'e karşı ölünceye kadar koz olarak kullandığı belirtiliyor. FBI şefi Hoover'in kadın kılığına girmiş ve cinsel ilişki halindeki fotoğrafları OSS şefi William Donnovan tarafından Meyer Lansky'e veriliyor ve bu fotoğrafların Meyer Lansky tarafından hayati koz olarak kullanıldığı söyleniyor." (Hürriyet, 6 Şubat 1993)

Anthony Summers, Meyer Lansky-Hoover bağlantısını anlatmaya şöyle devam etmektedir:

"Meyer Lansky, Hoover'in eşcinsel olduğuna ilişkin somut kanıtları, FBI'ın faaliyetlerine karışmasını önlemek için kullandı. Hoover'in ölümünden iki yıl öncesine, 1970'e kadar Lansky'e hiçbir federal suçlama yöneltilmedi. Bir ara vergi kaçırdığı öne sürüldüyse de bu bir sonuç vermedi ve 1983'te ölünceye kadar özgürce yaşadı." (Hürriyet, 6 Şubat 1993)

Meyer Lansky'nin ilginç bir bağlantısı da P2-Mafya-Vatikan üçgeninin önemli ismi Sindona iledir:

"Sindona, Mc Caffrey ve Borghese bir İtalyan bankası olan 'Universal Banking Corp.'a ortaklardı ve bu banka Meyer Lansky ve mafya için önemli bir hareket sahasıydı. Banco Ambrosiano'nun iflası Vatikan'a bir milyar dolara mal oldu ve Başkanı Roberto Calvi'nin ölümüyle sonuçlandı." (The World Order, A Study in the Hegemony ou Parasitism, Eustace Mullins, sf.111)

Meyer Lansky'nin finanse ettiği Haganah ve Stern terör çeteleri ise İsrail'in kurulmasında önemli rol oynadılar:

"İsrail Devleti, Macar Yahudisi olan Tibor Rosenbaum tarafından kurulmuştu, kendisi İsviçre'deki International Credit Bank'taki kontrolüyle Haganah ve Stern terörist çetelerine silah ve para sağladı. International Credit Bank, Meyer Lansky'nin mafya ve gizli operasyonları için yabancı bankasıydı ve gizli operasyonları için Mossad'ın Avrupa Fonu'nu idare ediyordu." (The World Order, A Study in the Hegemony ou Parasitism, Eustace Mullins, sf.119)

Buraya kadar ele alınan bilgilerin de gösterdiği gibi, "Mossad'ın -ya da İsrail'in- en büyük yardımcıları İsrail dışında yaşayan bazı Yahudilerdir" yargısı doğruluk payı içermektedir. Bunun bir örneği de, mafyanın Avrupa'daki bağlantı merkezi olarak bilinen International Credit Bank'ın yöneticisi, Yahudi mafya babası Lansky ve Yahudi banker Rothschild ile ortak çalışan Rosenbaum'dur:

"Rosenbaum, Cenevre'deki International Credit Bank'ın sorumlu yöneticilerinden olup, aynı zamanda mafya ve Hollanda Kralı Bernhard ile ilişkileri vardır. Rosenbaum Macaristan'da doğmuş, İkinci Dünya Savaşı'nda o ünlü Yahudi

direniş örgütünün önde gelen isimlerinden olmuştur. Koyu bir Siyonist olarak, kurulduğu günden bu yana İsrail Devleti'ni hararetle savunmaktadır.

1949 yılında, İsviçre ve İsrail arasındaki ticari ilişkileri sağlayan Helvis Management Corporation'ı Rosenbaum yönetir. Rosenbaum'un, İsrail İşçi Partisi'nin finansörü ve İsrail'i ekonomik açıdan destekleme politikasının mimarı Pinhas Sapir ile yakın dostluğu vardır. Gerçekte mafyanın Avrupa'daki bağlantı noktasını oluşturan International Credit Bank'ın 1960'dan başlayarak yöneticisi durumuna geçen Rosenbaum, Las Vegas gazinolarından kaçırılan milyonlarca doların Edmond Rothschild'in tasarrufları ile yanyana bulunmasını sağlamaktadır.

Siyonistlerin kanunsuz işlerini örtbas etmek ve dokunulmazlık elde etmek için sık sık uyguladığı bir yöntem olan Büyükelçilik sıfatı almak, Rosenbaum tarafından da kullanılmıştır.

O devirde IOS Şirketini kuran Bernie Cornfield ile sıkı bir iş birliği içinde olan Rosenbaum, aynı zamanda Liberya'nın Avusturya'daki Büyükelçisi sıfatıyla da Batı Afrika yöneticileri arasında etkin bir yere sahiptir. Finans ve politika ilişkilerini, Rosenbaum'un Cenevre'deki bankası aracılığıyla gerçekleştiren Cornfield'in müşterileri, verilen hizmetin karşılığını, IOS şirketinin hisse senetlerini yeniden satın alarak ödemektedirler.

Birlikte gayet iyi çalışan iki ortaktan Cornfield, serüvenci, hayalperest bir kişidir. Rosenbaum ise onun tam tersine, kılı kırk yaran, düzenli olarak sinagoga giden, sofu bir kişidir. Ama, finans alanında büyük bir adı vardır. Nitekim, kendisine büyük güven duyan İsrail hükümeti, 1968 yılında ihtiyaç duyduğu askeri malzemenin satın alınma işlerini Rosenbaum'a bırakmıştır. Bir keresinde, o sıralar İsrail Başbakanı olan Şimon Peres, 'Ulusal Güvenlik' gerekçesiyle 24 saat içerisinde 7 milyon dolara gereksinim duymuş ve o an Rosenbaum'a başvurmuştur. Rosenbaum parayı sağlamıştır.

Arap devletleri tarafından boykot edilen Yahudi kuruluşlarının başında gelen International Credit Bank'ı kullanan Rosenbaum, Lozan'daki Ortadoğu petrol şirketlerinden İsrail adına petrol satın alır." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.170)

"Life dergisi 1968 yılındaki bir sayısında, Rosenbaum'un ortağı Sylvain Fredman'ın mafya babası Meyer Lansky ile birlikte çalıştığını, Miami'den transfer ettiği 350 bin doları Cenevre'deki bankada, 'Maral 2818' nolu hesaba yatırdığını açıklamıştır. Kumarda yitirdiği paraları karşılamak için kasayı zimmetine geçiren muhasebeci Rosenbaum da, Edmond Rothshild tarafından yönetilen ve kontrol edilen Israel Corporation'a başvurur." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.171)

"Israel Corporation'ın işlevi, Siyonist çevrelerden topladığı paraları İsrail'deki yarı resmi ve resmi sektörlere, örneğin denizyolları taşımacılığı yapan Zim gibi şirketlere yatırmaktadır.

İsrail Sanayi ve Ticaret Bakanlığı eski genel müdürlerinden ve Israel Corporation'ın yöneticilerinden Michael Tsur, dostu Rosenbaum için şirket fonlarından çektiği 8.5 milyonu avans olarak verir. Aslında, yine Rosenbaum'a ait olan Liechtenstein Prensliği'nin başkenti Vaduz'daki International Credit Bank'ın hesabına transfer edilen meblağın toplamı 14 milyon dolardır. Çünkü sadece Israel

Corporation'ın hesabından değil, Zim Navigation ve Oil Rafineries adındaki İsrail şirketlerinin Lüksemburg ve Vaduz gibi yerlerde bulunması, açılan soruşturmaların sonuçsuz kalmasını sağlar. Cenevre'deki International Credit Bank'ın İsrail'de çok büyük yatırımları vardır." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.172)

Meyer Lansky ve Tehlikeli Bağlantıları

Mafya babası Meyer Lansky'nin garip ve tehlikeli bağlantıları, P2 ve Vatikan'ın kara para bankeri Sindona'dan, Rosenbaum'a, Nixon'dan, Soğuk Savaş'ın mimarı Truman'a, CIA şefi Dulles'ten, Yahudi bankerler Rothschild ve Rockefellerlar'a kadar dayanmaktadır. Bu gizli ilişkiler ağında, Meyer Lansky de önemli bir rol üstlenmişti. Mafya patronu Meyer Lansky'nin Nixon-Sindona-Rosenbaum-Rotschild-Rockefeller'la birbirinden ilginç bağlantıları Charles Levinson'ın ünlü "Vodka-Cola" kitabında şöyle anlatılmaktadır:

"Richard Nixon'ın belli başlı iki koruyucusu vardı. Bunlardan birisi Pepsi-Cola şirketinin Başkanı Donald Kendall idi. Nixon, Kendall için, kapitalistlerin malı olan şurubu Brejnev'in vodkası ile değiş tokuş yaptı. Öteki koruyucusu ise mafyanın finansör patronu Meyer Lansky'den başkası değildi." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.113)

"Sindona ve Rosenbaum gibi Nixon'un dışında olduğu sanılan olayların, aslında Doğu ile yapılan iş birliğini simgeledikleri bilinmektedir. Gerçekte bu finans güçleri, Vodka Cola iktidarında, yasal olmayan yollarda muazzam meblağları bir yandan öte yana aktardılar. Müşterileri arasında Moskova Narondy Bankası (Londra'daki Sovyet Bankası), Vatikan ve İtalyan Komünist Partisi gibi birbirleriyle çelişen güçleri birarada barındırdılar. Tüm bu skandallar süresince, iş adamları ile Vodka-Cola yandaşları arasında yoğun ilişkilerin kurulduğunu hep birlikte göreceğiz." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.114)

"Nixon'ın Doğu ile ilişkilerini genişletmesi sırasında, mafya ile olan bağlantısını, herhangi bir New Yorklu'ya benzeyen, silik soluk yüzlü Meyer Lansky gerçekleştiriyordu. Meyer Lansky otuz yıldan bu yana mafyanın asıl patronu olarak görülüyordu. Gerçek bir mali uzman olan Lansky, Capone, Dillinger, Lucky Lucinao, Frank Nitri gibi mafya patronlarından daha uzun yaşamayı başarmıştı. Şimdi de 'Cosa Nostra' devrinin yöntemlerini günümüzün ekonomik gerçeklerine mükemmel bir şekilde uyguluyordu. Bankaları, şirketleri kontrol ediyor, sendikanın parasını en önemli sınai ve mali yatırımlarda değerlendiriyordu. Böylece mafyayı Amerikan ekonomisinin gerçek bir parçası durumuna sokmuştu. Lansky bu gizli kapaklı işleri, bankacılık dalaverelerini çok iyi biliyordu. Las Vegas'ta 'Laundring' adını verdiği haraca bağlama sistemini o kurmuştu. Bu sisteme göre, mafyanın kontrolü altındaki her gazinonun kapanışında bir adamı geliyor, buradan sonra haraçları getirdiği çantayı havaalanına götürüyor ve bu para aynı gün Bahama Adaları, Porto Rico, İsviçre ya da bir başka yerde açılan hesaba yatırılıyordu. Böylece ABD vergi yasalarının denetiminden kurtulan bu paralar iş yerlerini satın almak, istenilen siyasi akımları finanse etmek için kolaylıkla kullanılıyordu. Zaten kimse Lansky'nin kamu işleriyle yakından ilgilenmediğini söyleyemezdi. Roosevelt, Truman,

Eisenhower ve Nixon'un başkanlık seçimlerinde adaylıklarını onun desteklediğini bilmeyen yoktu. Lansky ile Nixon arasındaki yakın ilişkiler, 1940 yılında Nixon, Duke Üniversitesi'nde hukuk bölümünde öğrenciyken başladı. Nixon, o zamanlar sürekli aşk romanları okuyan, bir gün FBI ajanı olmayı arzulayan, içine kapanık bir tipti." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.120)

"Nixon, bu hayalleri gerçekleşmeyince, Lansky'nin Batı yakasındaki sendikal işleriyle ilgilenen Bugsy Siegel ile birlikte, avukatlık bürosunda çalışmaya başladı. 1941'de, Siegel'in girişimiyle, Havana'ya gizli bir ziyarette bulundu. Daha sonra, anılarını yazarken, buraya 'yerel bir avukatlık bürosu almak için geldiğini' belirtti. Oysa kaldığı otel mafyanın, görüştüğü kişiler ise Lansky'nin iş yaptığı kişilerdi, Lansky o zamanların vergi kaçırma ve karanlık işler yapma şampiyonu olarak Karayibler'e büyük önem vermekteydi. Gazino işletmek, kadın ticareti ve esrar satışı, geri kalmış yörelerin yöneticilerine de gelir sağladığı için, bu işlere izin veriliyordu. Karayibler sayesinde cinayet sendikası büyük bir servet yaptı. Nixon'un Küba'ya yaptığı ilk gezi sırasında, Lansky, Diktatör Fulgencio Batista'nın en güvenilir sağ kolu durumundaydı. Bu serveti haklı gösterebilmek için, aralarına onurlu siyaset adamlarının alınmasına karar verdi. 1946'lardan sonra 'Karayibler'in Amerikan kıyılarına kızılların yaklaşmasını önleyecek en son Hür Dünya Parçası' olduğu kampanyası açıldı. Sözde anti-komünist ve mafya yanlısı gruptan Florida senatörü George Smathers, bu güçler sayesinde Maliye Komisyonu'na seçildi. Truman ile poker, Eisenhower ile golf oynadıktan sonra geleceğin Başkanı Nixon ile dostluk kurmakta gecikmedi...

Bugsy Siegel'in California'daki halefliğini üstlenen Mickey Cohen, Nixon'un her kampanyasına önemli miktarda bağışlarla katıldı." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.121)

"Nixon ABD başkanlık seçimlerine iki kez adaylığını koyan, New York eski valisi ve Cumhuriyetçi Parti Seçim Komitesi'nin etkin üyesi Thomas Dewey'in yardımlarıyla 1952'de Eisenhower'in yardımcılığına atandı. Dewey, 1943 yılında mafya babası Lucky Luciano'nun salıverilmesine izin veren kişiydi. Luciano o tarihten sonra Sicilya'ya yerleşti ve ABD'ye gidecek olan mafya üyelerine lojistik destek sağladı. Dewey'in özellikle, Meyer Lansky'ye ait Mary Carter Paint Company'nin bünyesinde CIA'in eski Başkanı Allen Dulles ile ilişkileri çok önemlidir. Bu şirketin ortakları arasında yer alan bebek yüzlü Charles Rebozo ile Nixon arasında kurulan dostluk yan yana oturmaya değin vardı. Hatta, her ikisinin 'aydınlar, liberaller' konusunda aynı duyguları paylaştıkları, bu zümrelerin ABD'nin maneviyatını kemirdiklerini iddia ettikleri görüldü." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.123)

"İsviçre Exchange and Investement Bank, Lansky'nin İsviçre'de kullandığı tek banka değildi. Elinin altında tutuğu John Pullman ve özellikle Tibor Rosenbaum aracılığı ile müşterileri arasında Rothschild ailesinden tutun da İsrail Devleti'ne, Hollanda Prensi Bernhard'a (Bilderberg'in kurucularından ve mason) değin kişilerin yer aldığı International Credit Bank'ı da kontrol ediyordu." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.124)

"Lansky 1970 yılında, yürürlükteki yasaların şekilden ibaret olduğunu gösteren en şaşırtıcı girişimi gerçekleştirdi. Resort International aracılığı ile Peloguin'in başında olduğu yeni bir şirketi 2 milyon dolar sermaye ile kurdu... Amerikan hisse senetleri borsasına kote edilen Resort International 1969 yılı Ocak ayında, Pan-Am'ın, Gulf Western'deki 900 bin hissesini satın aldı. Lansky'nin şirketi bundan bir ay sonra, David Rockefeller'a ait Chase Manhattan Bank'la gizli görüşmeler yaparak 1.5 milyon hisse senedinin daha sahibi olma yollarını aradı." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.125)

'Dünyanın en büyük mafya babası' Yahudi Meyer Lansky, İsrail'e bağlılığını her yönüyle ispat etmiş durumda. Meyer Lansky dünyanın en güçlü Yahudi organizasyonu B'nai B'rith'i de finanse etmişti.

İsrail'in sadık dostu olan ve sonradan oraya yerleşen Lansky, birçok yakınıyla birlikte, B'nai B'rith'in ve Amerika'daki İsrail Lobisi'nin finansal destekçisi olmuştur." (The Spotlight, 15 Mart 1993)

ADL'nin Karanlık İlişkileri

Uluslararası B'nai B'rith'in bir kolu olan ADL (Anti Defemation League) teşkilatının oldukça ilginç bir öyküsü vardır. Görünüşte yalnızca propaganda amaçlı olan kuruluşu biraz araştırınca, çok değişik hedefleri olduğu ortaya çıkmaktadır. Pek çok insan ADL'nin Amerika'da etkin olan Yahudi lobilerinden biri olduğunu ve en önemli faaliyetinin de ABD'nin iç ve dış politikasını İsrail lehine yönlendirebilmek için hükümet üzerinde baskı yaptığını düşünür. ADL'nin bu yönde faaliyet gösterdiği ve bu çalışmalarında da oldukça başarılı olduğu doğrudur ancak ADL'nin bu başarıyı hangi yollarla elde ettiği çok önemli bir noktadır. Bu konuda yapılan araştırmalar ve çeşitli kaynaklarda yer alan bilgiler, ADL'nin çoğu zaman gayrımeşru yollarla (mafya ile olan bağlantısı ile) gelir elde ettiğini ve bu geliri bazı ABD'li politikacılara rüşvet vermek için kullandığını göstermektedir:

"ADL sadece bir Yahudi hakları lobisi değildir. Bağlı olduğu B'nai B'rith bünyesinde kurulduğundan beri İngiliz gizli servisleriyle ve çeşitli gizli örgütlerle iş birliği içinde olmuştur. ADL ırkçı Ku Klux Klan'a yakındır. Bunun yanı sıra Kolombiya'daki Medellin kokain karteliyle yakın ilişki içindedir. " (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.3)

ADL'nin, dünyanın en büyük mafya babası "Organize Suçun Yönetim Kurulu Başkanı" Yahudi Meyer Lansky ile birlikte organize ettiği kirli işler de oldukça ilginçtir:

"Moe Dalitz, altmış yıldan beri organize suçların en önemli ismi ve bunların 'Yönetim Kurulu Başkanı' Meyer Lansky'nin sağ koludur... Meyer Lansky Küba'ya giderek ilk kumar, uyuşturucu ve para ağını kurarken, Moe Dalitz onun özel haklara sahip ortağıydı. Benjamin 'Bugsy' Siegel (mafya babası Siegel'ı ilerleyen satırlarda inceleyeceğiz) da bir başka ortaklarıydı...

Lansky ve Siegel Cinayet Şirketi'ni, ya da Meyer ve Bugsy Çetesi'ni kurarak kanunsuz içki ve uyuşturucu trafiğinin yasaklarını deldiler... Lansky'nin 1983'teki ölümünden iki sene sonra Moe Dalitz ADL'nin gönüllü hizmetkarı olarak

tanımlandı... Uyuşturucu parasının gücü arttıkça, ADL'nin politik ve finansal etkinliği de arttı. Hisse hırsızları Ivan Boesky ve Michael Milken ve uyuşturucu bankerlerinden Edmund Safra ile Moe Dalitz, ADL'nin savaş sandığına milyonlar akıttılar." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.25)

"1929'da Meyer Lansky'nin New York 'suç komutanlarından' Frank Erickson, Sterling Ulusal Bankası'nı (Sterling National Bank) kurdu. Erickson para aklama konusunda uzmandı. 1926'da Arnold Rothstein öldürülünce yerine Lansky geçti ve 'Ulusal Suç Şirketi'nin Yönetim Kurulu Başkanı' oldu." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.32)

"Theodore Silbert, ADL'nin ön plandaki adamıydı. ADL banka hesaplarını Sterling Ulusal Bankası'na yatırıyordu ve bankanın hisselerine yatırım yapıyordu. ADL'nin yatırım yaptığı diğer şirket ise Amerikan Banka ve Sigorta Şirketi (American Bank and Trust Company-ABT)'ydi. Bu şirketin başında ADL-New York komiseri ve B'nai B'rith Uluslararası Başkanı Philip Klutznick vardı...

ADL'nin Sterling Ulusal Bankası'yla olan ilişkisi Theodore Silbert'ten sonra da devam etti. Bankanın uzun zaman Başkanı ve ADL'nin adamı olan Maxwell Raab, Meyer Lansky'nin International Airport Hotel Corporation'da iş ortağıydı. Reagan Yönetimi sırasında ABD'nin İtalya Büyükelçisi oldu." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.34)

"1963'te ADL finans kaynaklarını artırmak için Hollywood yapımcısı Dore Schary'yi Ulusal Yönetim Kurulu Başkanı olarak atadı. Bu dönemde Schary, Metro Goldwyn Mayer Stüdyoları'nda çok güçlüydü. Schary, suç şirketinin önde gelenlerinden Abner 'Longie' Lwillman ile yakın arkadaştı. Lwillman, Lansky'nin Hollywood film endüstrisine girmesini sağlayan kişiydi." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.37)

"1970'lerde ADL'den Kenneth Bialkin, hukuk firması 'Willkie, Fart and Ballagher' aracılığıyla Robert Vesco'nun 'Investors Overseas Service' (IOS) şirketini devralmasını sağladı. Şirketin kurulması için gerekli finansı Rothschild ailesi sağlamıştı ve şirket Bernie Cornfeld tarafından kurulmuştu. IOS, Meyer Lansky'nin uluslararası suç şirketi için cephe rolü oynuyordu. IOS 'satış personeli' uluslararası sınırlarda nakit dolu bavullarla dolaşıyorlardı. Paraların bir kısmı yerel yatırımcılardan geliyordu, fakat çoğunluğu Lansky'nin kumar, fuhuş ve şantaj yoluyla elde ettiği gelirden geliyordu." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.42)

"Bu nakitler İsviçre'nin en dolandırıcı ve gizli bankalarındaki hesaplara yatırılıyordu. Bankaların bir kısmı IOS takımına dahildi. Cenevre'deki International Credit Bank ve Nassav, Bahama'dan Bank of World Commerce, Lansky'nin işleri için kullanılıyordu. BCI, Mossad memurlarından Tibor Rosenbaum'a aitti; BCI'ın Ofis Müdürü Sylvain Ferdman, Lansky'nin yakınlarındandı ve Bank of World Commerce müdürü Alvin Malnik ise Lansky'nin 'muhasebecisi'ydi.

Lansky ve adamları, yer altı bankacılık operasyonlarını İsviçre'den Karayipler'e taşıyarak ABD'ye kokain ve Marihuana kaçakçılığını artırmaya karar verince, ADL

ve Kenneth Bialkin eliyle bu organizasyonu düzenlediler." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.43)

"Meyer Lansky'nin rüyası gerçekleşiyordu: Organize suç ortaklarını ABD ekonomisini oluşturanların yerine oturtuyordu ve ADL buna adım adım yaklaşmıştı." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.54)

ADL, tüm Filistinlilerin yok edilmesi tezini savunan fanatik haham Kahane'nin kurduğu terör grubuyla da iş birliği içindeydi:

"Jewish Defense League (JDL)'in kurucusu Haham Meir Kahane'nin biyografisini yazan Robert Friedman'ın belirttiğine göre, bu militan Yahudi grubu, kurulduğundan beri gizli tutulan üç kişilik bir komite tarafından yönetiliyordu. Bu komitede, İsrail Başbakanı ve Mossad operasyonları şefi İzak Şamir, sağ kanat İsrail parlamenteri Geula Cohen ve Brooklyn ADL Başkanı Bernard Deutsh vardı." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.69)

"Son 20 senedir Wall Street avukatlarından Kenneth Bialkin ADL'nin önde gelen isimlerinden biri olmuştur. ADL'nin ulusal yönetim komitesinde yer alan Bialkin, 1982-86 yılları arasında Ulusal Başkan olmuştur...

Bialkin'in şöhretinin asıl nedeni, Amerika'nın uyuşturucu dünyasındaki rolüne yaptığı katkıydı. Kenneth Bialkin'in perde arkasındaki manevraları olmasaydı, Kolombiya'daki Medellin Kokain Karteli'nin ABD'de çıkarma yapması mümkün olmayacaktı. Bialkin, Edmund Safra ve American Express ayrılığını yumuşattığı gibi, finansör Robert Vesco ile Medellin Karteli'nin lojistik şefi Carlos Lehder Rivas arasındaki iş birliğini de sağladı. Sonuç olarak Karayipler'den ABD'ye ulaşan kaçakçılık yolları birleşerek 1980'lerde Amerikan sokaklarını marihuana ve kokain ile doldurdu...

Carter döneminde ve Reagan'dan önceki diğer dönemlerde, ABD ekonomisi çalıntı para için uygun hale gelmişti. 'Uyuşturucu dolarları' ABD'de dolup taşıyordu ve Bialkin anladı ki, eğer bu parayı toplayacak büyük bir finansal firma kurarsa, karı sınırsız olacaktı.

Hızlı bir ilerlemeyle Bialkin, Lehman Brothers ile Kuhn, Loeb and Co.'nin birleşmesini sağladı. Shearson Hayden Stone ise Loeb Rhodes'i satın aldı. 1984'te bu kuruluşların hepsi American Express Company tarafından satın alındı ve adını sonra Shearson Lehman American (Amex) Express olarak değiştirdi... Bialkin bu şirkette yönetim kurulunda bir yer edindi. Bialkin'in yakın arkadaşı Henry Kissinger ise, birçok uluslararası şirketin danışmanlığını yapmanın yanısıra, Amex'in yönetim kuruluna katıldı." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.41, 47)

"1983'te Bialkin bu sefer Amex ortaklığının, Edmund Safra'nın Cenevre'deki Ticari Kalkınma Bankası (Trade Development Bank) ile birleşmesini sağladı... Bu şirketin büyük hissedarlarından biri de, Meyer Lansky'nin adamlarından olan Carl Lindner'di. Lindner United Fruit (Brands) Company'nin sahibi oldu. 1978'deki resmi rakamlara göre ABD'ye giren kanunsuz uyuşturucuların %20'si, Güney ve Orta Amerika'dan United Brands aracılığıyla kaçırılıyordu ve bu şirket ABD istihbaratı ve

organize suçlarla uzun süredir bağlantıdaydı." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.47)

"Kasım 1985'te İsrail ajanı Jonathan Pollard tutuklanınca, Kenneth Bialkin İsrail'e giderek uygun savcıların atanmasını ayarladı." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.71)

ADL'nin Rusya'daki üyesi Yahudi Bronfman hanedanı da oldukça faaldi. Rus mafyasının patronu "Viski İmparatoru" Edgar Bronfman'ın ilginç politik ilişkileri de vardı:

"ADL'nin 'Moskova'daki dostlarından biri de Edgar Bronfman'dı. Üçüncü nesil Bronfmanlar başarıyla babalarının kaçakçılık işini sözde kanuni bir 'Seagram Viski İmparatorluğu'na dönüştürdüler. Bu dönüşümü ABD Hazine Dairesi destekledi ve uzun süredir büyük suçlarla elde ettikleri paraların aklanmasına karşılık olarak birkaç milyon dolarlık vergi aldılar.

... Bronfman ailesi bu anlaşmadan mültimilyoner olarak çıktı... 1972'de Montreal'de Kanada Suç Komisyonu bir rapor yayınlayarak Mitchell Bronfman'ın şehrin en büyük gangsterlerinden Willy Obront ile suç ortağı olduğunu söyledi. Bu ikili uyuşturucu kaçakçılığı ile suçlanıyordu." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review sf.81)

"Bronfman, Dünya Yahudi Kongresi'nin (World Jewish Congress) kontrolünü devralarak bunu ADL'nin uluslararası bir koluna dönüştürdü ve Ulusal Komisyonu'nda yer aldı. 1986'da Bronfman'ın Yahudi Kongresi'nden bir yardımcısı Doğu Almanya'daki acımasız komünist rejimle bağlantı kurdu. Bronfman'ın Seagram Şirketi, Doğu Almanya'nın Komünist Partisi SEO'in alkollü içki dağıtıcısı oldu.

...1988'de Edgar Bronfman, Doğu Berlin'e giderek SEO lideri Erich Honecker ve partiden Hermann Axen ile görüştü. Bu ziyarette Bronfman, Doğu Alman liderine Washington'da Ronald Reagan'la görüşme ayarlama sözü verdi. Edgar'ın kardeşi ve iş ortağı Charles ise Honecker diktatörlüğünün yakın arkadaşıydı. Kendisi Kanada-Doğu Alman Dostluk Birliği'nin başkanıydı ve iki ülke arasındaki pasaportlarda vizeleri kontrol edebiliyordu." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.82)

B'nai B'rith-Mossad-Mafya Bağlantısı ve Evsei Agron'un Kurduğu Rus Mafyası...

"Rus mafyasını Evsei Agron kurmuş. Adından da anlayacağınız gibi bir Rus Yahudisi. Caniler ordusu oluşturmuş Agron. Adamlarının çoğunu İsrail'den getirtmiş. Bunların hemen hepsi İsrail'de komando eğitimi görmüş profesyonel katiller. Amerika 'Yahudileri bize yollayın' diye kampanya açınca, İsrailli bu mafya elemanları New York'u doldurmuş." (Hürriyet, 21 Şubat 1993)

"İtalyan-Amerikan mafya suç gruplarının ve ailelerinin oluşturduğu dünya çapındaki güç, şimdi yeni nesil dış kaynaklı suç örgütleri tarafından ele geçiriliyor. Adalet Bakanlığı Savcısı Rudy Guliani bu aileleri mahkum ettiriyor ve basında zafer kazandıktan sonra görevden ayrılarak New York Vali adayı oluyor. Guliani'nin tek özelliği kampanyası sırasında yabancı bir ülkeye -İsrail'e- sadakatini ifade etmesiydi.

Guliani'nin yaptığı, eski İtalyan-Amerikan suç örgütlerini kapatmaktı. Fakat sonuç olarak çoğunluğu Yahudi olan ve Guliani'nin favori ülkesi İsrail'den ve Rusya'dan gelen gangsterler, önceden İtalyanlar'ın elinde olan suç gruplarını kontrolleri altına aldılar. Rusya doğumlu bu suçluların çoğunluğu 1970'lerde KGB'nin hapistekileri serbest bırakmasıyla New York'a geldi ve çoğunluğunu göçmen Sovyet-Yahudileri oluşturuyordu. Savcı Pattick J.Catter'a göre 'Ruslar, İsraillileri getirmeye başladı.' Catter, Rus-İsrail iş birliği için: 'Bunların asıl işi uyuşturucu, bunlar profesyonel asker olarak eğitilmişler ve ne İtalyanlar'dan ne de diğerlerinden korkmuyorlar' diyordu.

Catter'ın söylemeyi unuttuğu ise gangsterlerin en etkin politik güç tarafından korunması-İsrail ve onun lobilerinin özel çıkarlarını koruyan B'nai B'rith. Yabancı gangsterler uzmanı James Rosenthal'e göre: 'Rus çeteleri yakında dünyanın en büyük suç örgütü olacak. Rus Yahudisi suç grupları rahatça hareket ediyor ve özellikle Los Angeles ile Philedelphia'da. Los Angeles'ta 'İsrail mafyası' özellikle çok etkin.

Rusya doğumlu eşkıya Meyer Suchowjansky -ya da Meyer Lansky- mafya dünyasında 'patronların patronuydu' ve dünya çapında suç teşkilatlarının 'Yönetim Kurulu Başkanı'ydı. Ünlü Mafya lideri Charles 'Lucky' Luciano bile Lansky için 'ipleri o oynatıyordu ve onun müziğine göre herkes kuklalar gibi oynuyordu.' demişti." (The Spotlight, 1 Mart 1993)

Mafya Babası Benjamin Bugsy Siegel

Lansky'nin yanında, ABD'deki diğer bir büyük mafya babası da Bugsy Siegel'dır.

"Benjamin 'Bugsy' Siegel, 28 Şubat 1906'da Brooklyn'de varlıklı bir Yahudi ailesinin çocuğu olarak doğdu." (Aktüel, 21-27 Mayıs 1992)

"Gangsterlik kariyerine New York'un doğu yakasında, kara para naklinde muhafızlık yaparak başladı. 1918'de Birleşik Cinayet Şirketi (Murder Incorporated) olarak, Meyer Lansky ile ortaklık kurdular ve araba hırsızlığından içki kaçakçılığına, kumardan kiralık katilliğe her işi yaparak büyük bir prestij kazandılar. 1937'de karısı ve çocuklarını terk ederek soydaşı Micky Cohen'le birlikte Mafya'yı batı yakasına taşıdı. Siegel birkaç yıl içinde bir imparatorluk kurdu. Gazinoları, kumarhaneleri vardı, tefecilik ve uyuşturucu satışı yapıyor, ülke çapında müşterek bahis oynatıyordu. Nevada'nın batısında bir oyun vahası kurmak için yola çıktı ve kellesine biçilen büyük meblağa rağmen bütün imkanlarını kullanarak doğu sahillerindeki Las Vegas'ta 'Flamingo Oteli'ni inşa ettirdi ve çok büyük paralar kazandı." (Aktüel, 13-19 Ağustos 1992)

"Mussolini'ye yakınlaşmak için İtalya'ya dinamit satma projesi yaptı. 1940 yılında Harry Greenberg'i öldürmek suçundan Los Angeles hapishanesine girdi. Telefonu istediği gibi kullanabiliyor, yemekleri Los Angeles'ın en lüks restoranlarından geliyordu. Kendisine karşı açılan dava düştükten sonra, mahkemede aleyhine tanıklık edenlerin hepsi esrarengiz biçimde ortadan kayboldu.

Bir tanesi polis koruması altındayken, kaldığı binanın 13. katından düştü." (Aktüel, 21-27 Mayıs 1992)

Yahudi mafya babası Bugsy Siegel'in, İtalya'nın faşist diktatörü Mussolini ve Nazi subayları Goering ve Goebbels ile çok yakın ilişkiler içinde bulunması da önemli bir nokta.

"Bugsy Siegel, Mussolini'ye patlayıcı madde satmaya çalışıyordu. Ayrıca Siegel, Hermann Goering ve Joseph Goebbels'in evlerine çok sık girip çıkan birisiydi." (Jewish Chronicle, 3 Nisan 1992)

Bütün bu bilgiler göz önünde bulundurulduğunda, dünyanın önde gelen istihbarat örgütlerinin on yıllardır "bir türlü baş edemediği mafya"nın görünümü değişiklik göstermektedir. Bu örgütlerin gerçek anlamda "mücadele" ettiği bir mafyanın, aslında varlığını sürdürmesi kesinlikle mümkün değildir. Ne var ki söz konusu "mücadele" çoğu zaman büyük bir propaganda olmaktan öteye gitmemektedir. Mafya babalarının istihbarat servisleri ile olan gizli ilişkileri, gerçekte böyle bir mücadelenin olmadığını tam tersine, bu iki sistemin -servisler içinde mafya lehine faaliyet gösteren bazı kişiler nedeniyle- iç içe olduğunu göstermektedir.

Mafyanın ardındaki gerçek güç anlaşıldığında, mafya için kullanılan Cosa Nostra deyimi ile ilgili olarak da akla bir soru gelmektedir: Cosa Nostra mı Kosher Nostra mı?...

Mafya-gizli servisler ilişkisinin bir benzeri aslında terör örgütleri için de geçerlidir. Sözde, on yıllardır başta Mossad olmak üzere birtakım gizli servisler, uluslararası terörizme karşı büyük bir savaş vermekte, ama bütün çabalarına rağmen bir türlü teröre son verememektedirler. Uluslararası terör yüzlerce masum insanın canını alır, binlerce insana zarar verirken buraya kadar ele aldığımız gizli ilişkiler ağı, birtakım menfaatleri nedeniyle, teröre göz yummaktadır.

Bunun en önemli örneklerinden biri, Çakal Carlos olarak tanınan ünlü teröristin hikayesidir. En tehlikeli uluslararası teröristlerden biri olan Carlos tüm dünyada büyük eylemler düzenlemiş, ancak bir türlü hakettiği ceza ile karşılık görememiştir. Hatta yerini kimse bilmemekte, bir türlü yakalanamamaktadır. …

Bu garip durum karşısında, "Im Namen Gottes?" – isimli kitabın yazarı David A. Yallop, Carlos'u Suriye'de bulmuş, ropörtaj yapmış ve şu soruyu sormuştur: "Bu adamı ben, tek başıma bir gazeteci olarak bulup elimi kolumu sallayarak yanına gidiyorum, istihbarat servisleri nasıl olur da yerini bilmez, çocuk mu kandırıyorlar?"

Dünyadaki Tüm Terör Örgütlerini Silahlandıran Mafya Babası: Henry Curiel

"Fransız ve diğer Batı haber alma servisleri, IRA, Alman Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF, Japon Kızıl Ordusu, Belçika'daki kent gerillaları, Hollanda, Portekiz, Yunanistan, İran ve Türkiye'nin güneydoğusundaki ayrılıkçıların da Curiel'le ilişkisi vardı. CIA yetkilileri merkezi Paris'de olup, pek çok terörist gruba para, silah, doküman ve eğitim sağlayan bir örgütün şefi olan Henry Curiel öldüğü için, 'dünyanın tüm teröristleri matem tutuyorlar' demişlerdi.

22 Ekim 1977 gününden iki gün önce ünlü Alman sanayicilerinden Hanns Martin Schleyer, Fransa-Almanya sınırına yakın Mulhouse'da bir otomobilin bagajında, kafasına üç kurşun sıkılarak öldürülmüş olarak bulunmuştu. Sanayiciyi kaçıranlar, onu tutsak olarak tuttukları kırk beş gün içinde Paris'ten kırk dokuz mektup göndermişlerdi. Cinayeti işlemiş olan Baader Meinhof militanları, hiç kuşkusuz, güvenlik güçlerinden kurtulmak için acele sığınacak yer aramaktaydılar. Ve Fransa'da kendilerine yardım edecek olanın kim olduğunu biliyorlardı.

Henry Curiel, 'Yardım ve Dostluk' isminde bir dernek kurmuştu ve bu derneğin, Üçüncü Dünya ülkelerindeki demokrat olmayan hükümetlere karşı savaşanlara, yardımcı olma amacı güttüğünü söylemekten çekinmiyordu. Dernekte bazı Katolik ve Protestan rahipler de dahil olmak üzere çeşitli ülkelerden yüz kadar gönüllü çalışmaktaydı. Bir Dominikan Kilisesi ona, toplantıları için bir salon vermişti. Barınak Ülke Fransa isimli bir grup da, kimsesizleri barındırması için yer tahsis etmişti. Henry'nin bir gecelik transferleri ve gece yarıları gelen ziyaretçileri ile Afrika, Güney Amerika ve Ortadoğu'dan gelen kuryeler, çevrenin dikkatini pek çekmiyorlardı. Bunlar, sözde iyiliksever bir adamın çalışmalarıydı.

Daha sonra Curiel'in çalışma aracı ortaya çıktı. Cruiel, üç katlı bir servis ağı çalıştırıyordu. Fransa uzun süreden beri politik mültecilere kucak açan bir ülkeydi ve Paris böyle bir iş için biçilmiş kaftandı. Ülkelerinden kaçan rejim düşmanları Fransa'ya zarar vermeme koşulu ile savaşlarını buradan yürütebiliyorlardı.

Paris'te hemen her ülkeden anarşist ve terörist grupları vardı ve bunların çoğunluğu da dayanışmadan yardım görüyorlardı. Dayanışmanın yıllık toplantılarına çağrılanlara hiçbir adres verilmez, küçük bir tren istasyonunda toplanmaları ve kendilerinin oraya gönderilecek araçlarla alınacakları bildirilirdi. Toplantıya katılanlar, daha sonra sekiz günlük bir eğitim görürlerdi. Farklı ülkelerden gelen eğitmenler kendi ülkelerinin polis metodlarını, sahte pasaport hazırlamayı, aldıkları paraları nasıl kullanacaklarını ve polis tarafından sorguya çekildiklerinde ne şekilde davranacaklarını öğretirlerdi. Bunlara sadece, amatör statülerini kaybetmeyecekleri kadar bilgi verilirdi.

Dayanışmanın hizmetleri ücretsizdi. Vietnam'dan kaçan Amerikan askerleri Curiel'in misafirhanesinde rahatça kalabiliyorlardı. Kuzey Afrika'dan dönen Kara Panterler, Paris'te birkaç gece geçirdikten sonra, Quebec'teki yer altı örgütü Kurtuluş Cephesi kanalı ile ABD'ye gönderiliyordu.

İspanya'daki ETA ve GRAPO gerillaları, Irak, Haiti, Fas ve Sudan'daki kanun dışı komünist partileri ile Tupamora da dahil, Güney Amerika'daki dört beş gerilla örgütü bu gruplar içindeydi. Daha sonra Fransız ve diğer haber alma servisleri IRA, Alman Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF), Japon Kızıl Ordusu, Belçika'daki kent gerillaları, Hollanda, İsveç, Portekiz, Yunanistan, İran ve Türkiye'deki terörist grupları ile Irak, İran ve Türkiye'nin güneydoğusundaki ayrılıkçıların da Curiel'le temasları olduğunu haber aldılar. Curiel'in yardımcısı Joyce Blau, bu kişilerle konuşabilmek için onların dilini öğrenmişti.

1976 yılında Arjantin'de polis tarafından Troçkist ERP örgütünün gizli evlerinden birine yapılan bir baskında, Avrupa'da şiddet eylemleri yapacak Avrupa

Tugayı isimli bir örgütün kuruluşuna dair planlar ele geçti. Örgüt, Uruguay'daki Tupamarolar ve Arjantin, Bolivya, Şili ve Paraguay'daki terörist gruplar tarafından kurulmuş, Devrim Koordinasyon Cuntası tarafından desteklenecekti. Para ve silah yardımı ise Küba tarafından yapılacak ve Paris'ten yönetilecekti. Burada da Curiel'in mükemmel 'hizmet' veren grubu rolünü oynayacaktı.

Curiel'in yardımcıları da onun arada sırada ortadan kaybolmasının nedenlerini, nerelere gittiğini ve bu kadar parayı nereden bulduğunu merak ediyorlardı." (M5, 1984, sayı 4)

"Mısırlı bir Yahudi olan Henry Curiel, 27 yıl Paris'te yaşamış. Fransız iç istihbarat servisi DST dosyalarında adı yabancı ajan olarak geçiyor. Batı'daki bütün büyük uluslararası casusluk teşkilatlarında adına bir dosya bulunur.

Henry Curiel, Kahire'de zengin bir Yahudi bankerin oğlu. 1942'de Mısır Komünist Partisi'nin kurulmasına yardım etmiştir.

Curiel'in müşteri listesi oldukça etkileyici: İspanya'da Bask'ların ETA'sı, GRAPO'nun kent gerillaları, Irak'ın, Haiti'nin Fas'ın ve Sudan'ın yasa dışı komünist partileri ve Tupamaroslar da dahil olmak üzere Latin Amerika'nın dört veya beş gerilla grubu. Latin Amerika'da Curiel sadece kişisel servisleri değil, bütün düzenlemeleri yapıyordu. 1976'da Arjantin'de Troçki taraftarı ERP'nin evinde polis, Avrupa'da gerilim stratejisi için bir 'Avrupa Tugayı' başlatma planını açıklamakla ilgili dokümanları buldu.

1946-48 arası Kral Faruk tarafından hapsedilen Curiel, hemen ardından Avrupa'ya gitmiş ve Faruk Mısır'dan atılır atılmaz, Curiel Mısır'a dönmüştür.

Curiel, Sovyet Komünist Partisi'nin baş teorisyeni Mickhail Suslov ile de beraber çalışmış ve Suslov 1960'da onu ilgilendirmeyen Fransız hükümet belgeleriyle yakalanmıştı." (The Secret War of International Terrorism, Claire Sterling, sf.49-51)

"Curiel ailesi Sefarad kökenli Yahudi. 19. ve 20. yüzyıllarda Mısır'ın en önemli ailelerinden. Aile kapitalist ve anti-kapitalist olarak ikiye ayrılıyor:

Henry Curiel: Tüm terör örgütlerini barındırıp yönlendiren önemli bir isim.

Daniel Curiel : Kahire'de banker

André-Weil Curiel : Mason, sosyalist militan

Roland Curiel : Sovyet casusu

Raymond Curiel : İtalyan Komünist militan." (Le Veau d'or est Toujours Debout, Henry Coston, sf. 245)

Curiel ailesinin fertleri de, Henry Curiel gibi dünyadaki terörün yönlendirilmesinde önemli görevler üstlenmişlerdi. Henry Curiel 'The Brotherhood Of The Rose' (Gülün Kardeşliği) tipi tüm terör örgütlerini yönlendirme, onları barındırma ve yalnız kendi evlerinde karşıt örgütlerin birbirlerine eylem yapma yasağının bulunduğu bir sistemin kilit ismiydi. Dünyadaki anarşinin tek elden yönlendirilmesinde üstüne düşen görevi tam anlamıyla yaptı. Büyük istihbarat servislerinin bazılarının da bu sisteme harfiyen uyması garip ama gerçekti. Sistemin mimarı Mossad da rolünü gerektiği biçimde uyguladı.

Terör Örgütleri Bağlantısı ve Kadın Terörist Annababi

Yer altı örgütü arkadaşları tarafından "Annababi" olarak isimlendirilen ve Anna Maria Grenzi, Marina Fedi, Waltraud Armruster gibi çeşitli isimler kullanan bu ünlü kadın terörist, Berlin'de Petra Krause ismi ile doğmuştu. İsviçre polisi kendisini yakaladığında onu, "yüzyılın teröristi" olarak tanımladı. Fakat onun yakalanışı 1975 yılında, yaklaşık 12 ülke polisi, bazı arkadaşlarını yakaladıktan sonra oldu. Bir Alman Yahudisi olan Petra Krause, bir İtalyanla evlenip İtalyan vatandaşı olmuştu.

Petra Krause yakalandığı zaman, Zürih'te Avrupa'nın seçkin teröristlerine silah sağlayan bir dükkan çalıştırmaktaydı. Carlos'un yönettiği Paris'teki Avrupa Direktörlüğü, Fransız Solcuları, İtalyan Kızıl Tugayları, Baader Meinhof Örgütü, İrlandalı teröristler, İspanyol Baskları ile İranlı ve Yunanlı teröristler en iyi müşterileri arasındaydılar. Bu teröristler istedikleri silahların siparişlerini veriyorlar, Krause'nin genç anarşistlerden oluşan yardımcıları da, bunları İsviçre ordu depolarından çalarak Zürih'teki gizli depolarında teslim için saklıyorlar veya trenle, otomobille müşterilerine ulaştırıyorlardı. Bazı özel durumlarda silahların teslimini bizzat Petra Krause yapıyordu.

"İsviçreli anarşistlerin silah satış organizasyonu, Henry Curiel'in organizasyonu kadar geniş değildi. Bu genç anarşistler, konsoloslukların bombalanması, bankaların taranması ve ünlü kişilerin öldürülmesinin planlanması gibi eylemlerde de bulunmalarına rağmen, bu kişilerin başlıca yaptıkları, silah sağlamak ve satmaktı. Aldo Moro cinayeti ile ilgili 3 Ocak 1980 tarihinde yayımlanan İtalya Başsavcısı Guido Guasco'nun iddianamesinde şunlar söyleniyordu: 'Gizli servislerin raporlarına göre, Kızıl Tugaylar da dahil olmak üzere, çeşitli ülkelerde bulunan yıkıcı yer altı örgütleri birbirleri ile teması, Zürih'teki Eco Kitap evi olduğu sanılan bir merkez bürosu kanalı ile sağlamaktadırlar...' Bu merkez Petra Krause tarafından işletilmektedir." (M5, 1984, sayı 6)

Narko-Terörizm ve İsrail Bağlantısı

İsrail'in Latin Amerika'daki "narko-terörizm"le olan bağlantısı ile ilgili Fransızca yayınlanan Arabies dergisinde çıkan bir yazıda şu bilgiler yer alıyor:

"İsrail kendini her zaman terörizme karşı en etkin güç olarak gösterir. Ama bu görüntünün tam tersine, İsrail hükümetinin üst düzey memurları Kolombiya uyuşturucu baronlarının servisine özel narko-terörist askerler oluşturmaya uğraşıyorlar. Albay Yair Klein tarafından yönetilen ve bu tip hizmetler veren gruplardan birinin adı Hod-Hahanit.

Bazı İsrailli çevrelerin (özellikle Mossad'ın özel işlerde kullandığı eski casus ve askerlerin) uyuşturucu ve para operasyonlarıyla olan ilişkileri, Kolombiya olaylarının patlamasından öncelere dayanıyor.

Örneğin İsrail'deki bazı entegrist radikal partiler, İsrail mafyasından para tahsil ediyorlar. Bu paraları aklamak için Amerikan bankalarında hesap açıyorlar. Daha sonra paralar bankadan bankaya geçerek -özellikle Karayipler ve İsviçre bankaları- bu fonlar İsrail'deki hesaplara geliyorlar. Bu geri dönüş operasyonu,

İsrailli şirketlerin söz konusu transit üllkelerde yer almasıyla kolaylaştırılıyor. Bu para aklayıcılarının en önemlilerinden biri Bissah Ben Or. Ben Or, kontralara silah satıyor ve adı Irangate'e karışmış. Ben Or, kendine asistan ve Kolombiya'da sahibi olduğu şirketlere temsilci olarak başka bir Yahudi'yi seçmiş: Mike Harari. Harari Orta Amerika'daki olağan dışı olaylarda tanınan bir kişi. Pek çok kaynak onu Mossad ajanı olarak tanımlıyor. 1981 yılında Panama Bürosu'nda bulunmaktaydı.

Burada görevini örtbas etmek için İsrail sigorta şirketi 'Harrier' de önemli bir göreve sahipti. İsrail'e yolladığı paralar sonrası büyük komisyonlar alırdı. Bu paralar Bissah Ben Or'un hesabında son buluyordu. Ayrıca Noriega'nın da arkadaşıydı. Ve onun sayesinde İsrail'in Panama Büyükelçisi ünvanını alır. Zaten Noriega'nın 84'deki İsrail gezisini de Mike Harari ayarlar. Ödüllendirmek için Noriega, Harari'yi Özel Danışmanı atar. Sonuç olarak Mike Harari Panamalı mafya başkanının yakın korumalığını organize eder. Bunun için de bu bölgede güvenlik için bulunan pek çok İsrail özel servisinden yardım ister.

Yediot Aharonot gazetesi 1989 Nisan'ından itibaren İsrail askerlerinin Medellin Kokain Karteli'nin hizmetinde olduğunu doğruluyor. Ama Şamir Hükümeti bu kişilerin çalışmalarını engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

1988, Ağustos başında Amerikan televizyonu NBC, İsrailli askerlerin Medellin Karteli'nin baronlarını eğittiğini ve silahlandırdığını söyledi. Bu kartel, kokain dönüşümünün ve dağılımının ABD'ye gidişini kontrol ediyor. İsrail basını bu haberleri baştan savıcı şekilde ele alıyor. Örneğin 30 Ağustos 1988 sayılı Jerusalem Post, Kolombiya bağlantısından çok basitçe bahsediyor.

Olay daha büyük boyutlardadır. Puerto Boyacio'da Acdegam isimli bir Köylü ve Çiftçi Birliği kurulmasını bizzat Medellin Karteli teşvik eder. Bu grup Escobar ve Jose Gonzalo Rodriguez tarafından finanse edilen gerçek bir özel ordudur. Kolombiya ordusuyla çok yakın ilişki içindedir. Zaten bu ordu da Kartel'in içine kadar işlemiş. Ayrıca B2 gibi gizli servislerle de bağlantılı. Bu ordunun görevi silah zoruyla halka, özellikle coca üreticilerine boyun eğdirmek. Acdegam'ın askerleri, yani 'Sicarios'lar çok iyi silahlandırılmışlar. Onlar Kolombiya'daki katliamların çoğundan sorumlular.

Devlet içinde devlet olan vurucu timi oluşturuyorlar. Medelin tarafından kurulan bir partiyi de oluşturan yine onlar, bu partinin adı ise Morena (Mouvement de Renovation Nationale)

Gonzalo Rodriguez Gocha'nın milisleri Orta Amerika ve Kolombiya'da yerleşmiş pek çok İsrailli grup gibi aynı tip ihtiyaçları karşılıyorlardı. Bu görevlerin sosyal amacı 'Private Security Training' şirketinde tüm açıklığıyla dünyaya tanıtılıyordu.

Bu şirketlerden bir tanesinin yöneticisi Albay Yair Klein'dı. 1987'de Kolombiya hükümeti onu Hod Hahanit'in sosyal servisine göreve çağırmıştı. Ama olay sonuçlanmadan Yair Klein başka bir İsrailli albayla karşılaşır. Mario Shoshani... Bu kişi Adnan Kaşıkçı'ya, Gaith Pharan'a ve Akram Ojjeh'e çok yakındı. Kaynaklarımıza göre Shashani, Latin ve Orta Amerika'da operasyon yapmak isteyenlerin mutlaka geçmesi gereken bir durak. Onunla ortak çalışan kişiler ise Bissah Ben Or, Mika Harari, General Ze'evi ve Amiram Nir (Lübnanlı Yahudi iş adamı).

Shashani vatandaşı Albay Klein'i, Kolombiya hükümetinin servisinde kalmaktansa, ACDEGAM adlı milis formasyon okulunu yönetmek için ikna etti.

Antrenman kampı Puerto Boyacio yakınlarında Fantaisie adalarında yapıldı. 9 haftalık çalışma 3 bölümden oluşuyordu. Yair Klein, ABD'deki nakit 800.000 doları alıyordu. Bu çıkarma Kolombiya ordusundan Albay Luis Boharquez tarafından desteklenmişti. Eğitmenler arasında İsrailliler, Almanlar, İngilizler ve Güney Afrikalılar vardı.

Medellin Karteli'nin milislerini silahlandırmak için İsrailliler aracı oluyorlardı. Bu yönde Miami çift taraflı bir pompa görevini görüyor: Orta ve Güney Amerika'ya giden silahlar buradan yola çıkıyor: narkodolarlar en son buraya ulaşıyor. Örneğin 1989 Temmuzun'da Miami gümrükçüleri Medellin'e giden 3 silah konvoyunu durdururlar. Konvoyda 2 Kolombiyalı, 1 İsrailli, David Kanduiti vardır.

Bush hükümetinin Medellin Kartelin'e savaş açması üzerine, kamuoyuna yansıyan Fantaisie adası olayı sebebiyle, İsrail basını hükümetine hesap sordu. Şamir, İsraillilerin bu tip şaibeli olaylara katıldığına dair haberler duymanın üzücü olduğunu söyledi, İsrail hükümetinin dünyanın dört bir yanındaki olaylardan sorumlu tutulamayacağını ekledi. Ama İsrail'de yayınlanan Yediot Aharonot gazetesinin Kolombiya'ya gönderdiği özel temsilci (27 Ağustos 1989), Kolombiya gizli servislerinin 1989 Nisanı'nda İsrail hükümetine bir rapor gönderdiğini yazdı. Bu raporda İsrail askeri gruplarının uyuşturucu baronlarının servisinde çalıştığı konusunda hükümeti uyarıyordu. Aharonot, Şamir hükümetinin bu hareketi durdurmak için hiçbir çalışma yapmadığını da ekliyor.

8 Eylül 1989'da İsrail Radyosu Yair Klein'ı 'izinsiz Know-How ihracatı' yapmakla suçlar. Klein eğer suçlanırsa ülkesinin çok üst düzey sorumluları hakkında başlarına iş açacak açıklamalar yapmaktan çekinmeyeceğini söyler. Yediot Aharonot ve Hadashot gazeteleri Klein'ın söyleyeceği şeylerin gerçek anlamıyla bir bomba olduğunu yazarlar.

Yair Klein, kendisinin sadece Mario Shoshani'nin yardımcısı olduğunu söyler. Onun Fantaisie adasındaki tüm olaylardan sorumlu olduğunu da söyler. Ayrıca, Shoshani'nin arkasında İsrail'in en ön plandaki insanlarının saklandığını bildirir.

Londralı kaynaklara göre İsrail bağlantısının içindeki önemli kişilerden biri Şamir'in partisi Likud'un Knesset'teki milletvekili, eski askeri güvenlik sorumlusu Yehovshova Saguy'du. Saguy'un Kolombiya'da silah satışında uzmanlaşmış bir şirketi vardı.

70'lerin başından beri İsrail Orta ve Latin Amerika'daki birçok orduya, teknik ve güvenlik açıdan, gerillalara karşı savaşta yardım etti. Silah yardımları düzenli olarak yapılıyordu. Bunların büyük bölümü 1982'de Beyrut'ta Filistinlilerden alınan silahlardı.

26 Ağustos 1989 tarihli Hadashot gazetesine göre Kolombiya'daki 20 İsrailli şirketten sadece 6 tanesinin yönetim yetkisi vardı:

ISDS: İstihbarat-Anket, Leo Wagelser yönetiyor.

Katlab: Yosef Lenjosky yönetiyor.

Unknown: Abraham Shafaratz

Chaiden: Sholomo Koris

Atlas: Moshe Basr (Mokky)

Altıncı şirketi yönetenin adı bilinmiyor. Yair Klein'ın adı ise geçmiyor.

Tüm bu olaylar İsrail hükümetinin ticari ününü etkilemiyor. Medellin milisleri olayı patladığı sırada, Israel Aircraft Industries Kolombiya'ya 13 avcı uçağı (Kfir) satmıştı. Kontrat 6 Ekim 1988'de İsrail'de Kolombiya Savunma Bakanı General Rafael Molina tarafından imzalanır. 5 gün sonra Şili'ye 12 Kfir satılır. Bu satışları İsrail'in aşırı sağ partisi Moedet'in lideri Rhovam Ze'evi sağlamıştır. Bu ikisinin ortak özelliği Latin Amerika'da karanlık işlere bulaşmış olmalarıdır." (Arabies, Ekim 1991, Le mensuel du monde Arabe et de la Francophonie)

Aldo Moro Cinayeti ve Perde Arkası (Kızıl Tugaylar, Masonlar, Mafya, CIA, Mossad, Bilderberg, Gladio)

Gizli servislerin terör örgütleri ile zaman zaman iş birliği yapabildiğini açıklayan İtalya Başbakanı Aldo Moro, bu açıklamasından bir süre sonra bir suikastin hedefi oldu.

İtalya Başbakanı Aldo Moro'nun öldürülmesi olayında basın, Kızıl Tugaylar'ın o gün Moro'nun izleyeceği yolu nereden öğrendikleri konusundan hiç bahsetmedi. Oysa güzergah, polis tarafından her gün değiştiriliyordu.

Eğer Moro'yu öldürenler Kızıl Tugaylar ise, katillerin yakalanmasının nasıl bu kadar imkansız olduğu, grubun kısa bir süre içinde arşiv ve fişleri nasıl hızlı bir şekilde ele geçirdiği de bugüne kadar kimse tarafından açıklanamadı. Göz ardı edilen bir diğer konu da, bu ölümden kimin ne yararı olduğudur. Bazı politikacı ve polisler Kızıl Tugaylar'la Batılı ülkeler arasında alaka kurmaya çalışıyorlardı. Bazıları ise, Kızıl Tugaylar'ın arkasında İsrail'in tipik yanıltma yöntemi olan KGB'yi bulmaya çalışıyorlardı.

Suikastten önce Roma'daki Amerikan Büyükelçisi, Washington'a sürekli Moro hakkında raporlar yolluyordu. Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Brzezinski, İtalya Başbakanı Aldo Moro'ya Washington'a gelmemesini, çünkü kimsenin onu görmek istemediğini söylemişti.

"78'de Carter, bir Avrupa ülkesindeki komünizm hareketlerini düşmanlıkla karşıladığını belirtir.

3 Mart'ta aynı Amerikan Büyükelçisi M.Gardner (Trilateral üyesi), 'Aldo Moro İtalyan politikasının en tehlikeli ve en bulanık insanıdır' der. 16 Mart'ta Aldo Moro öldürülür. Polis 56 gün boyunca teröristleri durduramaz. Ellerindeki bilgi ve belirlenmiş isimlere rağmen. (Carrero Blanco olayında da olduğu gibi)

İtalyan siyasi partileri bu olay üzerine bir araştırma komisyonu kurulmasına gerek olmadığını söylerler. Onlara göre bu çok basit bir olaydır.

Aldo Moro ölmeden önce arkadaşına 'Politik çizgimi bana ödetecekler, göreceksin. Aynı Berlinger gibi, O da SSCB'de anlaşılmamıştı. Beni de ABD ve Almanya anlayamadı' demişti." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.261)

"Moro 30 yaşındaki karısına mektup yazar; Elonora, yakında beni öldürecekler. Arkadaşlar beni kurtarabilirlerdi fakat kurtarmadılar." (Time, 22 Mayıs 1987)

"Moro özel gizli bilgiye sahip. Bunun içinde Milli Güvenlik Planı, CIA'in NATO ülkelerindeki kanadı Gladio, uyuşturucu mafyasının hükümete baskısı... Soruşturmayla ilgili polis memuru 24 saat ortadan kayboluyor. Yeni bir kaçırılma mı diye telaş ederken Sicilya'da yazlık ev kiralamaya gittiği öğreniliyor. Cossiga 'Plan Zero'yu öneriyor ancak bu planın fotokopisi polislerde yok, kimileri ise hiç bilmiyor. Son derece umursamaz ve gevşek hareketler söz konusu." (Newsweek, 10 Nisan 1978)

"Moro öldükten sonra yerine P2 Locası'nı yöneten önemli isimlerden Giulio Andreotti geçiyor." (Hürriyet, 4 Şubat 1989)

Kızıl Tugaylar'ın yalnızca Moro suikastinde değil, Gladio tarafınan daha pek çok kirli işte kullanıldığı da daha sonra açığa çıkan bilgiler arasındaydı:

"İtalyan gazeteleri, Hıristiyan Demokrat Partili Başbakan Aldo Moro'nun Kızıl Tugaylar tarafından önce kaçırılıp sonra öldürülmesi olayının gerisinde de Gladio'nun yattığının, savcılık araştırmalarında ortaya çıktığını yazdı. 70'li yıllarda Gladio'nun ülkede terörizmi tırmandırdığı ve özellikle de içine sızmayı başardığı solcu Kızıl Tugaylar örgütünü yönlendirdiği belirtildi." (Hürriyet, 14 Kasım 1991)

"Aldo Moro'nun öldürülmesini soruşturan komisyon, 'Parti başkanının kaçırılmasının soruşturulmasında, Loca mensuplarının bu konuda sessizce geçiştirilmeyecek etkilerini' saptıyordu. Özellikle de, saklanılan yerin (Halk Hapishanesi) araştırılmasında ve bulunmasındaki sayısız başarısızlıkların, bugün P2 Biraderleri'nin poliste ve gizli servislerdeki nüfuzlarından kaynaklandığı ortaya çıktı. O zamanki P2 mensuplarının bilgilerine göre, Üstad Gelli gizli servis yöneticilerinden ve soruşturmanın şefinden sürekli olarak, olup bitenlerin en son durumu hakkında bilgi alabiliyordu." (Gladio, Leo A. Müller, sf.33)

"Bu arada sol terörizmde de 'Gladio' şüpheleri doğdu: Polis ve gizli serviste 'P2'nin üst düzey yöneticileri vardı. Mahkemelerin ve parlamento komisyonlarının bilgilerine göre; silahlı mücadelenin üyeleri bol miktarda değildi ya da tanındıktan sonra izlenmiyorlardı. En skandal koparan örnek; her tugaycının ortaya çıkarılmasından sonra -Moro kaçırıldığında da, henüz hayattayken de- onların hemen hemen tümü biliniyordu. Fakat 'Gladyatörler'in elleri bunun üzerinde de oynuyordu. Daha sonra Moro'nun öldürülmesinde kullanılan silah (bir 'akrep') hakkında uzmanlar, eski bir tanıdığı buldular: Peteano suikastı olayında da izleri görülen her zamanki adam: Gladyatör Marco Morin..." (Gladio, Leo A. Müller, sf.35)

Kızıl Tugaylar - Mossad Bağlantısı

Pek çok terör örgütü gibi Kızıl Tugaylar da Lübnan'da İsrail'in denetimi altındaki kamplarda eğitim görüyordu:

"İtalyan teröristler de Ortadoğu'da eğitiliyor. Kızıl Tugaylar yakalandığında onların Lübnan'daki yerleşim merkezlerinin haritası ele geçiriliyor. Aldo Moro'nun öldürülmesinde kullanılan silah, Ortadoğu'dan sağlanmaktaydı." (Political Terrorism and Energy, Yonah Alexander and Charles K. Ebinger, sf.49-50)

"Kızıl Tugay üyeleri Ortadoğu'daki kamplarda Almanya'nın Baader-Meinhof grubuyla beraber eğitiliyor. Ortadoğu'daki bu kamplarda eğitimi Mossadlı subaylar yapıyor." (Time, 27 Mart 1978)

"Tutuklanan Kızıl Tugay lideri Renato Curcio, Mossad tarafından eğitilmiş." (Nokta, 8 Şubat 1987)

İsrail'in İtalya'da edindiği müttefikler, yalnızca faşist gruplarla sınırlı değildi. 11 Ocak 1982'de yayınlanan Panaroma dergisinde, Kızıl Tugaylara mensup bazı teröristlerin sorgularında, İsrail ajanlarının 1973'ten beri örgütü destekledikleri yazıyordu. Dergideki habere göre İsrail ajanları teröristlere silah, para, eğitim konusunda destek veriyor, İtalyan Devleti'ne karşı koruma vaat ediyordu. İsrail ajanları Kızıl Tugaylar'dan, yardımlarına karşılık olarak İtalyan iç politikasında istikrarsızlık oluşturmak üzere daha güçlü taahhütler vermelerini ve sansasyonel eylemlere girişmelerini istiyordu.

Bu tutumun nedeni konusundaki soruya karşılık Panorama'da şöyle bir cevap yer almaktaydı:

"İsrail, İtalya'yı istikrarsızlığa sürükleyerek, Akdeniz bölgesindeki güçlü konumunu bitirmek istiyor."

Roma'da terö rist eylemleri soruşturan görevli Ferdinando Imposimato, Il Messaggero gazetesinde 17 Ocak 1982 tarihinde yer alan bir röportajında Panorama'yı doğrulamaktadır. Bu röportajda "İsrail gizli servisinin komplocu İtalyan örgütlerine sızdığı ve bu örgütlere birçok kez silah, para ve bilgi yardımı yaptığı bir gerçektir. İsrail planlarının amacı ülkeyi istikrarsızlığa sürükleyerek Akdeniz bölgesinin denetimini kendilerinin devralmasını sağlamaktı." denilmektedir.

İtalya'da reklamcılık ve özel televizyonculuk dalında faaliyet gösteren büyük Yahudi şirketleri İtalyan Komünist Partisi yöneticileri ile yakın ilişki içinde. Mossad ile çok yakın ilişkide olan İtalya'daki işadamları, İtalyan Komünist Partisi yöneticilerini kullanarak faaliyetlerini yapıyorlar." (2000'e Doğru, 10 Ocak 1993)

"Kızıl Tugaylar'ın önde gelen simaları Mossad'ı, İtalya'da istikrarsızlık oluşturmak üzere, bir İtalyan yargıcın 'Şeytan Planı' dediği şeyin bir parçası olarak, suikast hedefleri hakkında bilgi sağlayarak kendilerine yardım etmeye çalıştığını iddia ettiler. Radikal Partili bir parlamenter Mossad'ın İsrail aleyhtarı bir devlet adamı olarak nitelenen Aldo Moro'nun ortadan kaldırılmasıyla ilgili olabileceğini söyledi. İtalyan Parlamentosu'nda İsrail'in İtalya'yı istikrarsızlığa sürüklemek istediği açık olan Kızıl Tugaylar'a yardım ettiği doğrulandı." (Kader Üçgeni, Noam Chomsky, sf.315)

"Moro, terörizmin ve PCI (İtalyan Komünist Parti)'nin durumunu analiz ediyordu. Bazı gizli servislerin (CIA-İsrail Servisleri-Alman Federal Gizli Servisi BND) terörle bağlantılarını da inceliyordu. Moro, ölümünden sonra İtalya Başbakanı olan P2 Locası üyesi Andreotti'yi skandal ve yolsuzluklara karışan insanları korumakla suçluyordu. 'Lockheed Skandalı 76'daki Hıristiyan Demokrat Partisi'nin gerileyişi ve Komünist Parti'nin yükselişinin bir meyvesidir. Solun güçlenmesi yeni bir dönemin başladığını kanıtlama ihtiyacı da getirmişti. Lockheed Skandalı askeri alandaki yolsuzluklar arasından tesadüfen seçilmiş bir olaydı. CIA ve Mossad'ın

geçmişte de İtalya ve ABD'de önemli bir rol oynadığı kanaatindeyim' diyordu." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.263)

"Aldo Moro öldürüldükten sonra, tuttuğu 53 sayfalık doküman Milan'daki evinde bulunuyor. P2 locası üyesi Başbakan Andreotti belgeleri gizli tutmaya çalışıyor, fakat gazeteciler ortaya çıkarıyorlar. Moro 'Partiyle alakamı kestim çok fazla rüşvet, çok fazla alçaklık ve çok fazla aptallık var. Hıristiyan Demokrat Parti'den istifa edeceğim' diyor. Andreotti'yi vicdansız, karanlık işler çeviren biri olarak tanımlıyordu." (Newsweek, 23 Ekim 1975)

"İsrail gizli servisi Mossad'ın özellikle Hıristiyan Demokrat Parti'nin Senato Başkanı Spadolini'yle iyi ilişkiler içinde olduğu düşünülüyordu." (Gladio, Leo A. Müller, sf.24)

"Henry Kissinger 1975 yılında İtalya'da kendi istekleri dışındaki bir hükümete izin vermeyeceklerini açıkça beyan etmişti. Bir CIC (Karşı İstihbarat Birliği) uzmanı olan Kissinger, İtalya'da Gladio operasyonunu devreye sokacağını ima etmişti." (Terör ve Güneydoğu Sorunu, Fehmi Koru, sf.54)

P2 mason locasının Mossad destekli Kızıl Tugaylar'ı kullanarak organize ettiği, Aldo Moro'nun öldürülme olayı, İtalya'nın gerekli istikrarlı yapıyı edinmesi için attığı adımlardan birini daha durdurmuştu. Masonluk ve kontrgerillanın yoğun faaliyet gösterdiği İtalya, bu bunalımın etkisinden uzun süre kurtulamadı.

Patrick Seale'in "Abu Nidal A Gun For A Hire" ve David Yallop'un "Die Verschworung Der Lugner" kitaplarında, Mossad hesabına çalıştığı ayrıntılarıyla açıklanan Abu Nidal'in, Kızıl Tugaylar ve Baader-Meinhof örgütleriyle de bağlantıları vardır:

"İtalyan Başbakanı Aldo Moro'nun öldürülmesine de karıştığı söylenen Abu Nidal'in, Kızıl Tugaylar ve Baader-Meinhof örgütüyle bağlantısı olduğu söylenmekte." (The Middle East International, Temmuz, 1978)

Terör Örgütleri Tek Bir Merkezden mi Yönetiliyor?

İncelediğimiz bilgiler açıkça göstermektedir ki, Abu Nidal'den Carlos'a, Kızıl Tugaylar'dan Barzani'ye, ETA'dan Baader-Meinhof'a, Gladyatörler'den Neo-Naziler'e, Çetnikler'den Ustaşalar'a tüm terör şebekeleri Mossad'la iç içedir. Bu örgütlerin birçoğu aynı zamanda Opus Dei, P2, Thule gibi localarla yani masonlarla da doğrudan bağlantılıdır. Belli başlı istihbarat servislerinin bağlantılarını ele aldığımızda olay daha da karmaşık bir hale gelmektedir.

P2'nin bir üst kolu Monte Carlo locası, Trapani C locası gibi mafya locaları, 20'lerin Gülü gibi darbeci Gladyatör localar da bu karanlık sistemin dişlilerinden birkaçıdır. Bütün dünyayı saran Gladio ve masonluk skandallarının arkasından hep İtalyan Andreotti gibi üst düzey bürokratlar çıkmaktadır. Bu durumda "terör olaylarından bu kişilerin ne menfaati var?" sorusuna da bir cevap bulmak gerekmektedir. Tıpkı Mısırlı zengin bir Yahudi bankerin oğlu olan Henry Curiel'in tüm terör örgütlerini kendi evinde barındırıp, silahlandırmasından ne kazancı olacağı sorusu gibi. Henry Curiel olayı, 'dayanışma' yöntemiyle 'Tek Merkez' uygulamasını en çarpıcı şekilde gözler önüne sermişti. Dayanışma evlerinde

dünyanın çeşitli terör örgütlerine mensup kişiler birarada yaşamakta, dışarıda ise sözde kanlı hesaplaşmalar yapılmaktadır. Pek çok istihbarat servisinin adresini ezbere bildiği bu dayanışma evlerine hiç operasyon düzenlenmedi. Teröristler burada güven içinde birarada bulunabilirlerdi. Dünya üzerinde böylesine kapsamlı bir organizasyonu gerçekleştirebilecek tek bir güç vardır, o da tarih boyunca gizli yapısı ile varlığını korumuş olan, tarihde dönüm noktası sayılabilecek pek çok olayın birinci dereceden planlayıcısı konumundaki masonluktur.

Mossad-masonluk-gizli servisler-mafya-terör örgütleri zinciri uyuşturucudan, fuhuşa, kumardan, silah kaçakçılığına, kontralardan, gladyatörlere uzanan geniş bir kirli işler yelpazesini kontrolü altında tutmaktadır.

Terör Örgütleriyle Localar İçiçe

İtalya ve İspanya'da terör olayları oluşturan ve faaliyetlerini masonların kontrolünde yürüten aşırı sağcı bir örgüt olan RACOIN, P2 locasıyla bağlantılı olarak İtalya'ya silah ticaretini sağlamaktadır.

"1976'da Başsavcı Occorsio'nun ölümünü araştırdığında polis, RACOIN (Raporti Commerciali Internazionali) adlı silah satışıyla ilgilenen bir şirkete ait belgeler bulur. Yıllık kazancı 500 milyon dolar olan bir şirket. Gazeteler RACOIN'in arkasında bir bakan, bir devlet sekreteri, bir meclis üyesi, pek çok güvenlik servisleri müdürleri ve masonların olduğunu açıklamıştır. Başsavcı Occorsio P2 Genel Sekreteri M. Mingheli'yi de adam alıkoyma, kanunsuz para gizlemekle suçlamıştı. Coppolo da bu locanın üyelerindendi.

Şirket kurulduğunda 250 bin dolar olan bütçesi, kısa zamanda 20-25 milyon doları geçmişti. Bu para çok uluslu topluluklardan ve gizli servislerden geliyordu. Bu paralar transit kanallarla, özel bankalarla geliyor, bu şekilde para verenlerin bilinmesi önleniyordu. Sadece İtalya'daki bir Amerikan petrol şirketi 50 milyon doların üzerinde yardım yapmıştı." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.23)

"Estnella Roja (Kızıl Yıldız): Peru ve Şili'de kurulmuş CIA ile bağlantılı bir grup. Antikastrist yerlerde çalışmalar yapıyor. CIA ve ITT'nin Allende'ye yaptığı operasyonda taşımacılığı yapıyor.

La Ratil: Matizan'ın Portekiz'deki kolu, İspanyol ve Portekiz gizli servisleriyle ortak Gine'de hükümete darbe girişiminde bulundular." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.109-110)

Almanya'da Neo-Naziler'in örgütlenmesini sağlayan da yine bir mason locası olan Thule'dir. Muhafazakarların locası olarak tanınan Opus dei de faşist örgütlenmede önemli bir locadır.

ETA-Gladio İş birliği ile Öldürülen İspanya Başbakanı: Carrero Blanco

Carrero Blanco, 11 Aralık 1973'te ETA teröristleri tarafından öldürüldü. Yapılan araştırmalarda herhangi bir ipucuna rastlanamadı. Daha sonra ETA'nın

yaptığı anlaşıldı. Cinayeti işleyen ETA komandoları ise iki gizli servisin gözetimi altında çalışmalarını sürdürüyorlardı.

"Gerçekleşene kadar iki ayrı gizli servis de olaya girdi. Ve İspanyol gizli servisleri güvenlik görevlilerine birçok kez müdahele etti. Ayrıca İspanyol polislere de, teröristlerin durdurulup rahatsız edilmemesi konusunda müdahale ettiler.

1973 Ocak ayında Madrid'de pek çok terörist saptandı. Ama onları yakalamak için hiçbir girişimde bulunulmadı.

- Aynı yılın Şubat ayında İspanyol görevlisi Madrid'de bir kafede polisin aradığı teröristleri bulur. Bundan üst düzey görevlilerini haberdar ettiğinde bu konuya karışmaması konusunda uyarılır.

- 1973 Mayıs ayında, Carrero Blanco'nun devamlı gittiği kilisenin yakınındaki gizli servisler ETA'nın evlerine mikro yerleştirmeye karar verirler. Apartmana girdiklerinde kapıcı alarm verir. Bekçi onlara silah çeker.

- Ekim 1973'de bu apartmana yerleştirilen dinleme aletlerinden, Carrero Blanco'ya karşı bir bombalı saldırı düzenleneceğini haber alırlar.

- Gizli servisler teröristleri korur. Çok yüksek derecedeki bir teşebbüse ortaklık yaptığı anlaşılır.

- Aynı yüksek kişiler Carrero Blanco'nun yok oluşunun, ülkenin, İspanya ve Portekiz'deki stratejilerine kolaylık sağlayacağını düşünürler. Ajanlarına bu teşebbüsün gerçekleşmesi için herşeyi yapmalarını söylerler." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.111)

İspanya'da Basklar'ın ETA'sı kontra bir güç olarak ortaya çıkarılmış ve İspanya Gizli Servisi CESID'le direk bağlantılı olarak eylemlerini düzenlemişti. Akdeniz ülkelerinde aynı ETA özelliği taşıyan birtakım kontra örgütler de o ülkelerin gizli servislerinin yönlendirdiği biçimde hareket etmektedir. SISMI-Kızıl Tugaylar bağlantısı gibi!

ETA gerillası ile Der Spiegel dergisi arasındaki röportaj Avrupa'nın iki büyük terör örgütü ETA -IRA bağlantısını da ortaya çıkarıyor.

"Spiegel: ETA neden Başbakan Carrero Blanco'yu öldürüyor da eyaletbaşı olan Franco'yu öldürmüyor?

ETA: İnanıyorum ki bugün Franco'yu öldürmenin pek anlamı olmazdı. Bizce, Franco rejiminin devamlılığını sağlayan herhangi birini saf dışı bırakmak daha önemliydi. Bask ve İspanyollara faşist rejimin sivri yönlerinin zedelenebilir olduğunu göstermek istedik.

Spiegel: Milli bir azınlıkla özellikle sıkı fıkı birlikte çalışıyor musunuz, örneğin IRA ile?

ETA: IRA ile ilişkilerimiz iyi, çok iyi." (Der Spiegel, sayı 11, sf.103, 1974)

Kızıl Tugaylar lideri Renato Curcio ise diğer terör örgütleriyle ilişkilerini şöyle açıklıyor:

"RAF ve Action Direct ile ilişkimiz vardı. ETA ve IRA ile temaslarımız oldu." (Hürriyet, Reha Erus, 6 Mayıs 1993).

17 Eylül 1982 tarihli Hürriyet gazetesinde de İspanya'da yayınlanan haftalık Actuel dergisinden alıntı yapılarak Mossad'ın Marsilya mafyası aracılığıyla İspanya

eski Başbakanlarından Adolfo Suarez'e karşı planladığı suikast girişimi ve bunun önceden fark edilerek önlenmesinden bahsedilmektedir. Bu da İspanya ve çevresinde dönen kirli dolapların sadece basına yansıyan küçük bir kısmıdır.

Mossad, Gladio, Mafya, Uluslararası Terörizm... İŞTE P2 MASON LOCASI!

1981 yılında İtalya'da bütün dünyayı sarsan P2 skandalı patlak verdi. P2 adlı locanın, ülke içindeki inanılmaz kontrolü ve kirli işleri ortaya çıktı. Bu skandal masonluğun bir ülke içinde neler yapabileceğini ortaya koymakta ve yalnızca İtalya'ya değil, masonluk faaliyetleri su yüzüne çıkmamış çoğu ülkeye de ışık tutmaktadır. İşte bu locanın öyküsü:

"P2 Mason Locası, Yahudi lobileriyle, Mossad'la ve İsrail'le doğrudan bağlantı halindeydi." (The Middle East International, Temmuz 1981)

"Gizli servislerde görevli P2 üyesi Albay Viezzer, Albay Antonio La Bruno ve General Gianadelio Maletti İtalya'daki İsrail Lobisi'nin çekirdeğini oluşturuyorlar. Latin Amerika Cuntaları ve CIA ile bağlantılı olduğu bilinen P2 Locası başkanı Gelli'nin 7 Kızkardeşler olarak bilinen Yahudi petrol şirketleriyle ilişkisi olduğu bilinmektedir. İtalya'nın İsrail taraftarı lobileri ve Mossad arasındaki bağlantı, İsrail'in doğrudan P2'yle bağlantısını ortaya koyuyor." (The Middle East International, Temmuz 1981)

P2 olayının içinde değişmez isim Kissinger da vardı:

"Bir Amerikan araştırma dergisi olan EIR, P2 Locası tarafından örgütlenen Monte Carlo Locası'nın bütün dünyaya yayıldığını, bu locaya ABD eski Dış İşleri bakanlarından Henry Kissinger'ın da üye olduğunu söylemişti." (Papa Mafya Ağca, Uğur Mumcu, sf.246)

"P2'nin 33. dereceye yükselmiş masonlardan oluşan üst konseyi Monte Carlo Komitesi adı ile tanınmaktadır." (Les secrets de L'Empire Nietzscheen, Aron Monus, sf.440)

P2 Skandalı'na karışan İtalya'nın en büyük bankalarından Banca Nationale Del Lavaro'nun üyeleri İsrail lobisinin en önde gelen isimleri Rotschild, Kissinger ve Rockefeller'dır:

"Trilateral üyesi Raymond Barre da Banca Nationale Del Lavaro'nun uluslararası politika konseyine üye olmuştu. Bu bankada pek çok Trilateral üyesi vardı: Edmond de Rothschild, onun kuzeni Leon Lambert, Henry Kissinger ve David Rockefeller..." (Les Financiers qui menent le monde, Henry Coston, sf.406)

"Banca Nationale Del Lavaro, İtalya'nın en büyük bankalarından. Adı P2 Locası skandalına da karıştı. Trilateral'le ise yakın ilişkisi olduğu kesin. Karar komitesinin üyelerinin hepsi Trilateral Komisyonunun üyesi: Raymond Barre, Edmond de Rothschild, Henry Kissinger, Leon Lambert ve David Rockefeller..." (Les Financiers qui menent le monde, Henry Coston, sf.450)

P2 (Propaganda 2), 1966 senesinde İtalya Büyük Şark Locasının o zamanki üstad-ı azamı Giordino Gamberini'nin emriyle kurulmuştu. Locayı kurmakta ise üstad Licio Gelli görevlendirildi.

"Licio Gelli, İtalyan Askeri Gizli İstihbarat Örgütü ile sıkı ilişkiler içindeydi. Hatta o zamanlar örgütün başkanı olan General Giuseppe Santovito, P2 mason locasına kayıtlıydı. Ayrıca İtalyan Gizli Servisi'nin eski Başkanı Albay Antonia Viezzer de locanın üyeleri arasındaydı." (Tercüman, 27 Mayıs 1981)

"P2 mason locasının üyeleri arasında devrin gizli servis sorumluları, polis müdürleri, hakimler, yargıçlar, savcılar, avukatlar, Adli Tıp görevlileri gibi önde gelen insanlar vardı... Licio Gelli, emrinde 142 milletvekili ve senatörün olduğunu söyledi." (Günaydın, 19 Aralık 1981)

"İtalya'nın Agnelli'den sonra en büyük sanayicisi Yahudi asıllı Carlo De Benedetti de P2 davasında yargılandı ve suçlu bulundu." (Newsweek, 27 Nisan 1992)

Gelli'nin geçmişi de oldukça ilginçti. SS'lere katılmış, Nazi saflarında savaşmış, KGB'ye, CIA'e çalışmış, faşist, komünist ve kapitalist biriydi!

"II. Dünya Savaşı'nın başlangıç safhasında Gelli Arnavutluk'ta savaştı. Daha sonra SS'e katıldı. Orada üst düzey baskın önderi konumuna geldi ve Naziler için bağlantı memuru olarak çalıştı. Görevlerinin arasında İtalyan partizanları keşfetmek ve onları emir sahiplerine gammazlatmak vardı. Erken elde ettiği servetini, savaş zamanında Yugoslav Devlet Hazinesi'nin saklı bulunduğu, İtalyan şehri Cattaro'da olmasına borçluydu. Bu hazinenin önemli bir kısmı bir daha Yugoslavya'ya dönmedi, çünkü Gelli onu çalıp, ortadan kaldırmıştı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.159)

"Gelli bir taraftan CIA için hizmet verirken diğer taraftan 1956'ya kadar KGB için casusluk yaptı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.160)

"P2'nin üyeleri o kadar gizliydi ki, isimlerini sadece Gelli biliyordu." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.163)

"Pecorelli (gazeteci), Gelli'nin eski Nazi, eski faşist ve bazen de komünist olduğunu ve CIA ile çok iyi ilişkiler gözettiğini açıkladı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.375)

Gelli, Latin Amerika diktatörlerini de destekliyordu:

"Gelli, Nikaragua diktatörü Anastasio Somoza'nın lehinde konuşarak onun yolunu açmış oldu. Diktatör, birkaç milyon dolar karşılığı, Calvi'nin, diktatörünün ülkesinde bir kardeş firma kurması fikirini göz kamaştırıcı bulduğunu açıkladı. Calvi'nin bu organizasyondan elde ettiği bir diğer menfaat de, o andan itibaren ömrünün sonuna kadar kullanacağı bir Nikaragua diplomat pasaportuna sahip olmasıydı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.388)

P2'nin 962 üyesi kendi aralarında, hepsinin ayrı bir başkanı olan 17 gruba, daha doğrusu hücreye ayrılmışlardı. P2 üyeleri bile diğer üyelerin kimler olduğunu bilmiyorlardı. Nispeten daha fazla bilgi sahibi olan hücre başkanları bile ancak kendi hücrelerini tanıyorlardı. İtalya'nın Büyük Şark Locası'nın o zamanki büyük sekreteri Spartaco Mennini bile, P2'nin tüm üyelerini bilmiyordu. Bir tek Licio Gelli sahipti bu listeye. Locanın ortaya çıkmasıyla, üstad Gelli'nin gücü de belli oldu:

"17 Mart 1981'de polisler Gelli'nin Arezz'daki müthiş villasında ve Giole tekstil fabrikasında 962 kişilik P2 üye listesini buldular. Ayrıca yönetimle alakalı

dokümanlar ve dosyaları ele geçirdiler. P2 üyelerinin listesi 'İtalyan Kim Kimdir?' deki gibi harf sırasına göreydi. İtilaf kuvvetleri ellinin üstünde general ve amiralle kuvvetlendirilmiş, yönetim iki bakanla temsil ediliyordu; ayrıca buna sanayiciler, gazeteciler (bunların arasında Corriera della Sera'nın şefi ve diğer redaktörler vardı), 36 parlamento görevlisi, pop yıldızları, iş adamları ve yüksek seviyeli polisler ekleniyordu. Bu devlet içinde devletti. Gelli'nin İtalya'yı kendi kontrolüne sokmak istediği söyleniyordu. Bu pek doğru değildi: O İtalya'yı zaten kontrolüne almıştı." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf. 401)

"Akdeniz'in güney kanadının gücünü sarsmak, amaçlarını güden büyük bir programdı. Bu programın birinci amacı gerçekleştirildi, ikincisi ise büyük ölçüde sağlandı. P2 mason locası 1978'de Aldo Moro'nun kaçırılıp öldürülmesi ve 1980'de 85 kişinin ölümüne yol açan Bologna İstasyonu'nun bombalanması gibi terör olaylarına karışmıştı." (Bulvar, 19 Temmuz 1983)

"P2 mason locasının İtalya'da aşırı sağcı teröristlerin giriştiği pek çok suikastin sorumlusu olduğu saptandı." (Hürriyet, 4 Şubat 1989)

"P2 Locası üyesi, İtalya'daki Yahudi lobisinin önde gelen ismi Albay Viezzar 1960'ların sonunda Bologna'daki tren istasyonunda yüzlerce kişinin katledilmesi olayına yardımlarıyla tanınıyor. Ayrıca suçlanan faillerin çoğunun Lübnan'da İsrail kontrolündeki kamplarda eğitildiği söyleniyor." (The Middle East International, Temmuz 1981)

"P2 mason locasının mafyanın uluslararası kaçakçılık trafiğinde önemli bir görev üstlendiği konusunda, İtalyan adli makamları somut deliller elde etti. Papa suikastine de karışan Sindona adındaki İtalyan banker, gerek P2 locasının, gerekse mafyanın elemanıdır. Dr. Joseph Crimi Michele, Sicilya asıllı Amerikan doktor, P2 ile Cosa Nostra arasındaki bağlantıyı sağlıyor. Mafya, P2 mason locasına bağlı kişiler aracılığıyla kirli paralarını İtalya'da kullanmayı düşünmüş. Bu nedenle Viannini İnşaat şirketinin en büyük hissesini almayı, Rizzoli Editore'nin kardeş şirketi Cineriz'in tesis ve mallarının büyük bir bölümünü ele geçirmeyi istemiştir. Mafya P2'nin vücudundan her fırsatta yararlanmış, bunun için de Gelli ve Crimi aracılıyla, gazeteci, savcı, polis hatta generalleri bile kullanmamazlık etmemiştir." (Milliyet Aktüalite, 12 Temmuz 1981)

"P2 Locası'nın 962 üyesinin adları arasında İtalyan gizli güvenlik örgütü SISMI'nin başta başkanı olmak üzere birçok görevlisi, çeşitli partilerden parlamenterler, elliyi aşkın general ve amiral de bulunmaktaydı." (Papa Mafya Ağca, Uğur Mumcu, sf.247)

"Ortoloni, bu örgütün Güney Amerika'ya açılan kapısıydı, Pazienza bu örgütün çok uluslu odak noktası, Carboni mafya bağlantısı, Gelli mason dünyasına uzanan köprü, Marcinkus ise bu dünyayı Papa'ya bağlayan gizli yoldu. İtalyan haber alma örgütleri ile Vatikan arasındaki dehliz işte bu dünyanın altından geçmekteydi." (Papa Mafya Ağca, Uğur Mumcu, sf.38)

Locanın bir başka ismi ise Vatikan-Mafya-P2 bağlantısının kilit ismi Calvi idi:

"Fakat herhalde kesin olan, Vatikan ile Calvi'nin, Calvi ile mafyanın, mafya ile mason locası ve Güney Afrika'daki karanlık çevrelerin birbirleriyle olan yakın

ilişkileridir. Uluslararası bankacılığın İsviçre'deki beyinleri, bu ilişki yumağının en can alıcı noktalarıydı." (Papa Mafya Ağca, Uğur Mumcu, sf.246)

"Calvi'nin olgunlaştırdığı Vatikan ilişkileri, mason localarından Vatikan'a kadar uzanan bir zinciri, halka halka birbirine bağlamaktaydı. İtalyan mali oligarşisi, mafya ile mafya, mason locaları ile mason locaları, istihbarat örgütleri ile istihbarat örgütleri ve radikal sağcı terör örgütleri ile birbirine bağlanmıştı. Calvi, böylesine bir dünyada jet hızıyla yükselmekteydi." (Papa Mafya Ağca, Uğur Mumcu, sf.237)

P2 soruşturmasını yönetenler ise fail-i meçhul cinayetlere maruz kaldılar:

"Gelli ile ilgili soruşturmayı yürüten Albay Rozzi, 1981 yılı Haziranı'nda kimler tarafından öldürülmüştü? Guardia di Finanza'nın daire başkanlarından Florio'nun otomobil kazasında ölmesi neyi anlatıyordu? Bu kazada, P2 Locası ile ilgili bir çantanın çalınmasına ne anlam veriliyordu? Calvi'nin dosyasını ele alan yargıcın öldürülmesi, bu cinayet salgını içinde, ne gibi anlam taşıyordu? Calvi'nin sekreteri niçin intihar ediyordu?" (Papa Mafya Ağca, Uğur Mumcu, sf.253)

Mussolini'nin, İspanya İç Savaşı'nda cumhuriyetçilere karşı dövüşmek için gönderdiği gönüllüler arasında yer alan P2 şefi Gelli, özellikle Güney Amerika ülkeleri ile yakın ilişkiler kurmuştu. Gelli'nin Güney Amerika'dan Avrupa'ya kadar uzanan geniş bir ilişkiler zinciri içinde CIA, KGB ve İtalyan istihbarat servisleri ile yakın dostlukları vardı:

"Amerikan politikasının yıldızlarının yakın dostu olan mason şefi Gelli, niçin kaçırılmıştı? Gelli, Calvi'nin Londra'daki son yolculuğunu düzenleyen İsviçreli banker Albert Kunz tarafından nasıl kaçırılmıştı? Kimdi bu Kunz? Neydi Calvi ve Gelli ile yakınlığı? Niçin Gelli Uruguay'a götürülmüştü? Monte Carlo mason locasının Amerikalı, İngiliz, İtalyan ve Fransız üyeleri kimlerdi?" (Papa Mafya Ağca, Uğur Mumcu, sf.253)

"Roma'da Via Veneto'daki Excelcior Oteli'nde haftada üç gün P2 locasına başkanlık eden Gelli'nin İtalya'da yaygın şiddet eylemleri düzenleyerek otoriter bir rejim kurmak amacıyla örgütlenen askeri-sivil kadrolara öncülük ettiği de bilinmekteydi. 1980 yılı Ağustos ayında, İtalyan komünist partisinin en güçlü kalelerinden Bologna'da Gar'da patlatılan bombanın, P2 mason locasına bağlı darbecilerce konduğu ileri sürülmektedir. Gelli'nin sağ teröristlerle yakın ilişkisi bulunan Florio Carboni ile çok yakın dost oldukları biliniyordu. Carboni'nin Francesca Pazienza ile yakın dostluğunu İtalya'da bilmeyen yoktu. Pazienza'nın İtalyan istihbarat örgütleri ve CIA ile ilişkisi olduğu, ünlü İngiliz gazetesi Financial Times'ın Roma büro şefi tarafından yazılan 'God's Banker' adlı kitapta yer alıyordu." (Papa Mafya Ağca, Uğur Mumcu, sf.234)

Bu arada, P2'nin Vatikan üzerinden kazandığı paraları kendi hesabına geçiren Calvi, masonik bir şekilde katledildi:

"Londra'da 1981 yılında bir köprüde asılmış olarak bulunan banker Calvi'yi masonlar törenle öldürmüşlerdi. Boynuna geçirilen halattaki mason düğümü, ceplerinin mason sembolleriyle doldurulmuş olması, hatta cinayet mahallinin bile sembolik özelliklerinden dolayı seçilmiş olduğu söyleniyordu. İtalya'da biraderliğin simgesi olarak bir siyah keşiş figürü kullanılmıştı. Calvi'nin cesedi bulunduğu

köprünün adı Blackfirairs, İngilizce'de siyah keşiş ya da siyah cübbeli keşiş manasına gelmekteydi. Calvi'nin bağlı bulunduğu İngiliz locasının adının da Blackfirairs olması masonik cinayetin başka bir ilginç yönüydü." (Political Terrorism and Energy, Yonah Alexander & Charles K. Ebinger, sf.286)

P2 Locasından Andreotti Aynı Zamanda İtalya Başbakanı

"Roberto Calvi'nin dul eşi Clara kocasının sağlığında, locadaki olayları kendisine anlattığını ve 'Gelli ile Ortoloni'den daha önemli iki kişi var. Bunlar P2'yi yönetiyor. Bunlardan biri Consentino, diğeri de Gulio Andreotti'dir' dediğini aktardı. Calvi'nin P2 mason locası ile ilgili sırları açıklayacağı kuşkusuyla öldürülmüş olabileceği söyleniyordu. İtalya Dış İşleri Bakanı Gulio Andreotti ülkede pek çok cinayet ve yolsuzluklara karışan P2 mason locasının önemli bir ismiydi." (Hürriyet, 4 Şubat 1989)

"Mafya ile de ilişkisi ortaya çıkan Andreotti, Kızıl Tugaylar'ın Aldo Moro'yu öldürmesine de göz yummuştu. Andreotti, Michele Sindona (P2 üyesi) için de 'İtalyan Liretini kurtaran adam' demişti. Andreotti ismi İtalya tarihinin karanlık gizli işleriyle bütünleşmişti." (Sabah, 13 Nisan 1993)

İtalyan Mafyası'nın önde gelen ismi Flono Carboni de, banker Calvi'nin en yakın dostuydu. Carboni ise karanlık ilişkileri bilinen Francesco Pazienza ile her an beraberdi. Kısaca P2 locasında pek çok karanlık ismin hepsi yan yanaydı.

Andre Meyer-P2-Agnelli-Rockefeller

Paris'teki İsrail Hahamlar Kurulu'nun mali sorumluluğuna yükselecek kadar önemli bir iş adamı olan Andre Meyer, P2'nin önemli ismi Sindona, Rockefellerlar ve Agnelli arasındaki bağın kilit isimlerinden birisi idi:

"Andre Meyer Paris'teki İsrail Hahamlar Kurulu'nun mali sorumluluğuna yükseldi. Savaşı takip eden yıllarda servetinin büyük bölümünü yabancı hesaplara aktardı. 1940'da ABD'ye göç ettiğinde parasını orada hazır buldu. Wall Street'te kendisine yardım edildi. David Rockefeller onun çok samimi bir arkadaşıydı. Lyndon Johnson onun tavsiyelerini talep eder ve çok faydalanırdı. Gücü o kadar büyüdü ki ABD hükümeti ITT-Mediobanco olayında onu suçüstü yakalamasına rağmen, suçlayamadı." (Le Veau d'or est Toujours Debout, Henry Coston, sf.311)

Rockefeller-Agnelli-Andre Meyer-Vatikan arasındaki baş döndürücü bağlantılar şöyleydi:

"Meyer, Rockefeller ailesiyle Fransız bankaları arasında bağlantıyı oluşturur. Örneğin, Banque de Paris et des Pays Bas'nın en önemli hissedarı Lazard Brothers'ın, New York'taki kolu Paribas Corporation, Chase International Bankası'nın Başkan Yardımcısı Robert Craft'ın yönetiminde çalışmalarına başlamıştır." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.151)

"Chase Manhattan Bankası'nın önemli bir bölümünü oluşturan Chase International'ın Yönetim Kurulu'nda Andre Meyer'in yanı sıra, David Rockefeller ile Dünya Bankası'nın eski Başkanı John Mc Cloy yer alır. Andre Meyer, 60 kadar çok

uluslu şirketin yönetim kurulunda yer alır. Rockefeller, Giovanni Agnelli'nin kişisel servetlerini yönetir. Müşterileri arasında Vatikan'dan ITT şirketine değin çeşitli adları görebilirsiniz." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.152)

Hahamlar Kurulu'nun önde gelen ismi Meyer'ın, Sindona ile bağlantı halinde olması oldukça dikkat çekici bir bilgidir. Lazard Brothers'ın bankası da bu bağlantıda odak noktası konumundaydı:

"Sindona'nın finans imparatorluğu başı ABD'de, gövdesi İtalya'da, kolları ise bulduğu her mali kriz çatlağından fışkıran bir ahtapota benzer. Baskı gruplarının, politikacıların satın alınması bu imparatorluk için günlük işlerden sayılır. Ülkeler üstü bir güce sahip bu finans çok uluslusunun mikroskop altında bir incelemesi yapılacak olursa, büyük şirketler ile yeryüzünde vergi kaçırılan bölgeler arasında nasıl bir bağ oluştuğu kolaylıkla görülebilir. Herşey, 'Wall Street Dünyası'nın Üstadı' diye tanınan Andre Meyer'in New York'taki bürosunda başlar. Lazard Brothers Bankası'nın başkanlığını 40 yıldan bu yana sürdüren Fransız kökenli, Amerikan uyruklu Meyer'in, çok dengeci ve yasaları iyi bilen bir kişi olması sayesinde kişisel servetini 200 milyon dolara çıkardığı söylenir. Bu banka, özellikle ucuz kapitalist kredilerin Doğu ülkelerine transferi konusunda büyük faaliyet gösterir.

O devirde, finans kesiminde büyük bir üne kavuşan İtalyan maliyeci Sindona, imparatorluğunun düşüş gösterdiği 1974 yılında Liechtenstein, Lüksemburg, İsviçre, Panama ve Liberya gibi yerlerde 146 şirketi kontrol etme durumundadır. %50 kamu sektörü niteliği taşıyan imparatorluğunu kurmaya 1943 yılında başlayan Sindona, Lucky Luciano tarafından yönetilen Amerikalılar'ın Sicilya çıkartmasına katılmıştır.

1946'dan itibaren, tek başına İtalyan hükümetini oluşturan Hıristiyan Demokrat Parti'ye girerek bu ilişkisini kesintisiz sürdürmüştür. Başkanlığa getirilen Giulio Andreotti ile Merkez Sağ Parti'nin Genel Sekreterliği sırasında başlayan bir dostluğu vardır. Bu sayede İtalya'da, komünistler dışında tüm ileri gelen politikacılarla yoğun ilişkiler kurmuştur. Kendisini çok ciddi bulan ve iş alanlarını uluslararası düzeye yayarak gelirlerini artırma amacında olan Vatikan sorumluları, Sindona'ya Hıristiyan Demokratlar'dan sonra Vatikan kapılarını açmışlardır." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.154)

"Bundan iki yıl sonra, Time dergisi, Sindona'yı 'Mussolini'den sonra en önemli İtalyan' diye tanımlamıştır." (Vodka-Cola, Charles Levinson, sf.157)

"Andre Meyer, Lyndon Johnson'ın özel danışmanıydı. David Rockefeller'ın çok samimi arkadaşı ve danışmanıydı. Agnelli'nin İtalya'daki kişisel mal varlıklarını yönetiyordu. Robert Mc Namara'yla çok samimiydi. Sindona İmparatorluğu'nun kurulmasına yardım etti." (La Fortune Anonyme et Vagabonde, Henry Coston, sf.128)

P2 Liderinden Olof Palme'ye İnfaz Kararı: 'İsveç Ağacı Devrilecek'

CIA'den 2 kişi, Palme'nin CIA ve P2 mason locası iş birliği ile öldürüldüğünü söylemişti. CIA'den Dick Breneke, ayrıca CIA'in 1970'li yıllarda İtalya'da terörü

desteklediğini ve bu ülkede P2 aracılığıyla bir diktatörlük kurmaya çalıştığını da belirtmişti.

"Palme cinayetini yürüten İsveç polis şefi Hans Oelbebro, CIA'den Dick Breneke'nin İtalyan televizyonu RAI'de yaptığı açıklamalardan sonra bu görüşün ortaya çıktığını kaydetti." (Hürriyet, 7 Kasım 1992)

"Amerika'da Breneke adlı eski bir CIA ajanı P2'nin İtalya'daki katliamları kışkırttığını, İsveç'te de Olof Palme'yi CIA adına öldürdüğünü söylüyor." (L'Espresso, 6 Ocak 1991)

"Eski CIA ajanı, P2 lideri Licio Gelli'nin dönemin Başkan Yardımcısı George Bush'un danışmanına Palme Suikasti'nden üç gün önce 'İsveç Ağacı Devrilecek' şeklinde bir telgraf çektiğini belirtmişti." (Cumhuriyet, 30 Temmuz 1990)

"İtalya cumhurbaşkanlarından Cossiga'nın, Gelli ile sık sık görüştüğü açıklanıyor. Gladio, Cossiga'ya bağlı olduğundan P2 ve Gelli konularında Cossiga'ya soruşturma açılıyor... Ferdinando Imposimato (Bağımsız senatör, güvenlik servislerinden sorumlu parlamento komisyonu üyesi) şunları söylüyor: 'Daha şimdiden elimizdeki belgelere bakınca Gladio-P2-kara para arasında bir bağ olduğu belli. Hepsi aynı zamanda politika dünyasıyla da sıkıca bağlantıda. Gladyatörler ilk önce SIFAR'ın sonra SID ve SISMI'nin başındaydılar. (Bunlar İtalyan Gizli Servisi'nin adları). Bu organizasyonlardan sorumlu kişilerin hepsinin Licio Gelli'nin locasında olması sayesinde aynı zamanda askeri sektörleri de kontrol ediyordu. SID'in Başkanı Vito Micelli aynı zamanda P2'ye kayıtlı ve Gladio'nun içinde, bunun gibi birçok isim P2'nin ve Gelli'nin dostları." (L'Espresso, 6 Ocak 1991)

Uyuşturucu ve benzeri kara paraların aklanmasında sözde vatansever Gladioların, görünürde hayırsever P2'lerin ve İtalyan Gizli Servisi'nin bizzat bulunması dünyanın çeşitli yerlerindeki uyuşturucu olaylarının perde arkasında kimlerin bulunduğunu çok açık bir şekilde göstermektedir.

'P2'den Sonra Sıra P3'te mi?'

"P2'nin deşifre olması İtalya için pek bir şey fark ettirmedi aslında: "P2 Locası daha önce kurulmuş olan P1 Locasının devamıydı." (Die Spuren des Attentats, Claus Laras, Werner Kahl, sf.145)

"İtalyan bankacı Michele Sindona, İskoç Riti'nin İtalyan Kolu Propaganda-2 (P2), mason locasına üye ve bu locanın mafyayla sıkı bağlantısı var. Bunun ilki olan Propaganda- 1 Locası Sicilya mafyasının kurucusu Gisseppe Mazzini tarafından kurulmuştu. Mazzini ilk Komünist Enternasyonel'in üyesi, İngiltere'den Lord Palmerston'un ajanı ve İskoç Riti'nin Üstad-ı Azamıydı." (The Ugly Truth about the ADL, Executive Intelligence Review, sf.35)

"P2 skandalından sonra merakla beklenen konu P2'nin devamı P3, P4, P5'lerin ne zaman kamuoyuna açıklanacağı.

P2 Soruşturma Komitesi Başkanı Signora Tina Anselmi iki yıllık araştırma sonucu P2 hakkındaki düşündüklerini şöyle açıkladı: 'P2 hiçbir şekilde ölü değildir. Hala güce sahip. P2 kurumlarda faal. Toplumun içinde geziyor. Para, araçlar ve bütün imkanlar ellerinde'." (Im Namen Gottes?, David A. Yallop, sf.439)

"İtalya'da P2'den sonra şimdi de P3'ün faaliyet halinde olup olmadığı sorusu gündemde." (Avvenimenti, 18 Kasım 1992)

"İtalya'da P2'den sonra yine kara para aklama, mafya bağlantılı karanlık loca faaliyetlerinin devam ettiğine dikkat çekilerek P2'nin yerine P3'ün mü faaliyete geçtiği soruluyor." (Panorama, 15 Kasım 1992)

İtalya'daki kontrgerilla örgütü Gladio hakkında en çok bilgiye sahip kişi P2 Locası üstad-ı azamı Licio Gelli'dir. P2 mason locasına üye olanlar arasında ise, polis, asker, mafya, kontrgerilla, basın, Adli Tıp, milletvekilleri ve gizli servis mensupları vardır.

Deşifre olan mason locası P2'nin bağlantıları tüm dünyada örgütlenmiş mason localarının bağlantıları hakkında fikir vermeye yetmektedir. Ortaya çıkmayan daha kaç P2 vardır acaba?...

P2'den Calvi İnfazı

"Locaya ihanet" suçundan mason kurallarına uygun olarak öldürülen Banker Calvi'nin İngiltere'deki infazının ardında ise Yahudi sermayedar Rothschild vardı.

"Rotschild Bankası Müdürü Juerg Heer, İtalyan Ambrosiana Bankası'nın Genel Müdürü Roberto Calvi'nin katillerine parayı, Rothschild Bankası sahibi Baron Ellie de Rothschild'ın bilgisi dahilinde kendisinin verdiğini söyledi." (Günaydın, 4 Ocak 1993)

"Eski mafya liderlerinden Thomasso Buscetta'nın soruşturma sırasında adından söz etmesiyle deşifre olan Banker Juerg Heer'in önce yargıçlara, daha sonra da American Wall Street Journal gazetesi ile İtalyan Panorama dergilerine yaptığı açıklamalarının siyaset, ekonomi ve mafya çevrelerinde şok yarattığı belirtiliyor.

İsviçre'deki Rothschild Bankası müdürlerinden Juerg Heer, on yıl önce Londra'da öldürülen İtalyan Ambrosiana Bankası'nın Genel Müdürü Roberto Calvi'nin katillerine parayı, Rothschild Bankası'nın sahibi Baron Ellie de Rothschild'ın emirleriyle kendisinin ödediğini açıkladı. Juerg Heer katillere cinayetten 5 hafta sonra ödediği söz konusu parayı, mafya ile ortak ilişkileri olan P2 Mason Locası'nın isteği üzerine verdiğini söylüyor. Heer, parayı kimlere verdiğini ve P2 mason locasından emri kimden aldığını ise açıklamaktan kaçınıyor.

Heer ayrıca 1976'da İtalya'nın, İtalyan sermayesinin dışarı çıkarılmasını yasaklamasından sonra bu ülkenin sermaye sahiplerine özel hizmet vermek için banka içinde bir banka kurduğunu söylüyor. Sermaye sahiplerinin adlarını açıklamayan, ancak aralarında çok önemli kişilerle mafya babalarının bulunduğunu belirten Juerg Heer, Ellie de Rothschild'in bu kişilerden yılda 500 bin dolar ile 5 milyon dolar arası komisyon aldığını söylüyor.

Ambrosiana Bankası'nın Genel Müdürü Roberto Calvi, 1982 yazında Blackfriairs Köprüsü'nde P2 mason locası başkanı Licio Gelli'nin emirleriyle öldürülmüştü. P2 mason locasıyla parasal ilişkiler içinde bulunan Ambrosiana Bankası, öte yandan da Vatikan Bankası Başkanı Amerikan asıllı Kardinal Paul Marcinkus ile de kirli para işleri çeviriyordu." (Günaydın, 4 Ocak 1993)

Zürih'teki Rothschild Bankası'nın kredi bölümü yöneticisi Juerg Heer ise, şu açıklamaları yapmıştı:

"SORU : Rothschild'in şu anda kanunsuz denilen operasyonları nasıl başladı?

CEVAP : İtalya'da yeni çıkan bir kanunla kişilere kıyı ötesi mal varlığını açıklamak zorunluluğu getiriliyor. Tito Carnelutti adlı çok ünlü bir avukat bize geldi ve zor durumda olan birçok müşterisi olduğunu söyledi. Rothschild Genel Direktörü Gilbert de Botton'la beraber yürütülüyordu operasyonlar. Paravan şirketlerle ortaklık kuruluyor, böylece mal varlığı düşük gösteriliyor.

SORU : Özel hizmetle neyi kastediyorsunuz?

CEVAP : Consob'a (İtalyan Borsa Denetleme Kurumu) sahte beyan yapıyorduk. Hatta sizin ülkenizin hakimlerine de.

SORU : Peki Licio Gelli'nin P2 Locası'yla nasıl çalışmaya başladınız?

CEVAP : Angelo Rizzoli bizim müşterimizdi. Rizzoli'nin %20'si Bruno Tassan Din'indi. Tassan Din, De Button'a büyük ödemeler yapacağını söyledi ve bu arada Lüksemburg'daki Ambrosiano Bankası'ndan Angelo de Bernardi diye birisi ortaya çıktı ve bize kaynakların Bellatrix'den geleceğini söyledi. 95 ve 43 milyon dolarlık iki partiden bahsediliyordu... Bir sabah P2 Locası'nda önemli bir görevi olan yakın bir İtalyan tanıdığımdan bir telefon aldım. Gelli'nin yakın adamlarından biriydi.... Talimatlar çerçevesinde yarım bir 100 dolar elime geçti, ayrıca bir valiz almamı ve 100 doların diğer yarısını getirene bu parayı vermemi söyledi. (valizde 5 milyon dolar vardı)... Bu ödeme Calvi'nin öldürülmesinden 5 hafta sonra yapıldı... Bu paranın Calvi cinayeti için ödendiğini daha sonra yakın bir arkadaşım haber verdi." (Panorama, 3 Ocak 1993)

İtalya'da P2'den sonra Büyük Şark Locası Skandalı

P2'nin deşifre olması aslında İtalya için pek bir şey değiştirmemişti. Daha sonra patlak veren İtalya Büyük Şark Locası skandalı, masonluğun ülke üzerindeki kontrolünün devam ettiğini ortaya koydu.

"1981 yılının Haziran ayında patlak veren ve NATO'yu olağanüstü boyutlarda tedirgin eden skandala yol açan P2 Mason Locasının, çok güçlü bir Mafya-Kontrgerilla-Gizli servis şebekesi olduğu ortaya çıkmıştı. Askeri casusluk, deniz ve silah kaçakçılığı, esrar kaçakçılığı gibi yolsuzlukları kapsayan P2 skandalına devletin en yüksek düzeyindeki kişilerin karışmış olması, büyük siyasi krize yol açmıştı. Siyasi görüşü aşırı sağ olan locanın amacı büyük bir İtalya yaratmaktı. Neo-faşist akımların öncülüğünü de bu loca yapmaktaydı. Skandala, Savunma Bakanlığı'nda ve Savunma'da görevli 175 yüksek rütbeli subayın yanı sıra, üst düzey hükümet yetkilileri ve politikacılar karışırken mason locası başkanı Licio Gelli skandalın patlak vermesinden kısa bir süre önce yurt dışına kaçmıştı.

İtalya'da dernekler yasasına aykırı olarak kurulan bazı mason localarının mafya ile iş birliği yaptığı, cinayet ve geniş çaplı yolsuzluklara karıştığına ilişkin belgeler ortaya çıkartıldı. Cenevre Savcılığı'nın açıkladığına göre yasa dışı kurulan İtalya Büyük Şark Locası'nın yolsuzluğuna aralarında politikacı, gazeteci, iş adamı, hakim

ve yargıçların bulunduğu üst düzey bürokratlar da katılmıştı. İtalya Büyük Şark Locası lideri Giuliano Di Bernardo'nun onayı ile izin verilen yasa dışı mason localarının Kalabriya Mafyası ile bağlantısının ele geçirildiği, şimdilik 5 politikacının adına rastlandığı ve bunların dokunulmazlıklarının kaldırılması için harekete geçeceklerini bildirdi.

Bu arada, ülkedeki yasal mason localarına yapılan baskınlarda yasal olmayan mason localarının üyelerinin adları ele geçirildi. Ayrıca ele geçirilen belgelerde locaların ülkenin birlik ve bütünlüğünü ortadan kaldırmak için kurulduğu, mafya ile ilişkilerinin bulunduğu, cinayetlere karıştıkları, seçimlerde oy karşılığı politikacılardan 'torpil' temin ettikleri ortaya çıkarıldı." (Hürriyet, 3 Kasım 1992)

P2'nin Bir Kolu: Trapani C Locası

P2'nin önemli kollarından birisi de Trapani C locası idi:

"Trapani'deki mason locasında ünlü isimler ve mafyanın başları beraberdiler.

P2 Locası üstad-ı azamı Licio Gelli ile tam bir bağlantı içinde olan Trapani masonlarının gizli bir bölümü olan C Locası'na (Coperta=Örtülü) uyarlanan rit. Trapani, savcı vekili Franco Messina'nın cesur bir soruşturması sonucu ortaya çıkarıldı. Daha sonra şüpheli bir af tarafından kurtulan bu C Locası'nın hala faaliyette olduğuna dair şüpheler var.

Basın garip bir şekilde savcı vekili Messina'nın araştırmasına ilgi göstermedi. Trapani gibi İtalya'nın küçük bir şehrinde, Carreca 2 Caddesi'nde, bir eğitim merkezi ve İtalyan Birliği Derneği'nden başka 6 tane de loca vardı: L'Iside, L'Iside 2, L'Hiram, La Civillo d'Alcamo, La Cadierove Osiride. Bu sonuncusu ise, çok gizli bir süper loca, C Locası.

Bu soruşturmada ortaya çıkan bir diğer olay da, 1974 yılının sonlarına doğru Motalepre'de küçük bir evde, mafyanın en güçlü aileleri ve Trapani masonluğu arasında bir anlaşma yapıldığıydı. C Locası'na kimler üyeydi? Vali vekili Guiseppo Chitarro, Emniyet Müdür Vekili Saverio Bonura, bölgenin ünlü Hıristiyan Demokrat Lideri Francesco Canino, mafya üyeleri ve katiller, mesela Mariano Agate (Carleone'lerin Mazaro dell Vallo yetkilisi, cinayetten ömür boyu hapis cezası var), Calogero Attria (Partanra Mafyası'nın başı, Borsellino ile iş birliği yapan ve o ayaklanınca intihar eden Rita Atria ile akraba), Pietro Fundaro (Alcamo Mafyası'nın patronu), Gioacchino Calabro, (Pizzolungo katliamı yüzünden ömür boyu hapis). Bu listeden ayrıca Giuseppe Mandalari gibi, Palermo mafyası için ticaret yaptığı bilinen ve Toto Riina gibi patronlar patronu olan bir kişinin şirketlerini yönettiği bilinen bir kişi de çıkıyor.

Veya Gianfranco Alliata, Montrealli, 'Siyah Prens' aşırı sağa sımsıkı bağlı ve Licio Gelli'nin P2 Locası'na bağlı.

C Locası arşivinden anlaşılıyor ki, sadece şehrin tüm işleri değil, Birgi Havaalanı için yapılan milyarlık ihaleden, sıradan vize olaylarına kadar herşey bu garip mafya-mason bağlantısının elinde." (Europeo, 23 Ağustos 1992)

"Iside 2 Locası Trapani bölgesinde, politik ve yönetimle ilgili birimlere sızma görevi yapıyordu. İtalyan Gizli Servisi SISMI, bütün uyarılara rağmen patronların

patronu Toto Riina'yı yakalayabilecekleri bir mafya toplantısını basmıyordu. Çünkü Riina gibi önemli mafya patronları, gizli mason derneklerine üyeydiler." (La Repubblica, 8 Aralık 1992)

P2'nin Kontrolündeki Sosyal Demokrasi

İtalya'da tüm bu olaylar yaşanırken, sözde "Sosyal adaletin koruyucusu" olan Sosyal Demokratlar rüşvette, yolsuzlukta, mason localarıyla olan bağlantılarda diğer partileri aratmadılar. P2, sosyal demokrasinin sınırlarını da kendisinin çizdiğini bir kez daha kamuoyuna göstermiş oldu. P2'nin anlayışına göre rüşvet, yolsuzluk, adam kayırma önemli ilkeler arasında yer almaktaydı:

"Sosyal Demokrat görüşleriyle tanınan düşünür Massimo Cacchiari'ye sormuşlar: 'Neden Sosyalist Parti'ye girmiyorsun?'

'Teşekkür ederim' demiş Cacchiari, 'Buna gerek yok; çünkü ben aileden zenginim.'

Başkent Roma'da ağızdan ağıza dolaşan bu anektod, İtalyan Sosyalistlerinin, boğazına dek saplandıkları skandalın boyutlarını olduğu gibi sergiliyor. Öyle ki parti lideri eski Başbakan Bettino Craxi artık sokağa bile çıkamıyor." (Nilgün Cerrahoğlu'nun haberi, Sabah, 7 Şubat 1993)

"İtalya eski Başbakanı ve Sosyalist Parti Lideri Bettino Craxi'nin P2 Mason Locası ile birlikte yolsuzluk yapmak, rüşvet almak gibi suçlara karıştığı belirlendi.

Araştırmalar P2 Mason Locası ile Craxi arasındaki bağlantıları birer birer ortaya çıkarıyor. Sorgu yargıçları P2 Mason Locası-Craxi ilişkisinin ilk ipuçlarını bir banka hesabının incelenmesi sırasında elde ettiler. P2 Locasından Roberto Calvi, 1981 yılında savcıların locanın tüm evraklarına el koymasından bir gün önce bir İsviçre Bankası'na 3.5 milyon dolar yatırdı. Union Banques Suisse 'Koruma' şifresiyle açılan hesabın ortaklarından biri de Craxi'nin yakın arkadaşı Silvano Larini. Larini de böylece, Milano'dan elde edilen rüşveti Craxi'ye aktarıyor.

İtiraflara göre İsviçre Bankası'ndaki hesabın en büyük ortağı bir mason olan Fioro Fiorini. Fiorini'nin Sosyalist Parti ile iş adamları arasında bağlantı kurarak Milano skandalına bulaştığı söyleniyor." (Günaydın, 5 Şubat 1993)

P2-Sosyal Demokratlar bağlantısı, Sosyalist Parti Lideri Bettino Craxi'nin ve eski Adalet Bakanı Sosyalist Parti Genel Sekreter Yardımcısı Claudio Martelli'nin istifa etmesiyle sonuçlandı. Ancak bu İtalya'da beklenen "temizliğin" tam anlamı ile gerçekleştirilmesi için yeterli değildi. Bu gelişmeleri takiben yaşananlar da bunun bir göstergesiydi.

Fransa'da da Büyük Doğu Locası Skandalı

Diğer Avrupa ülkelerinde de locaların ortaya çıkan bazı faaliyetleri buzdağının bir kısmını gözler önüne sermiştir. Fransa'daki Büyük Doğu Locası Skandalı bu duruma bir örnektir:

"Fransa Büyük Doğusu (Grand Orient de France) isimli mason locasının üyelerinden sayılan Michel Reyt, aynı zamanda L'Hay-Les-Roses'teki Vickor

Schoelcher locasının da müdavimlerindendi. Masonlardan ve çok üst düzey politikacı bürokratlarından çok tanıdığı vardı. Bu politikacıların büyük seçim masrafları ve başka giderleri Reyt tarafından karşılıksız finanse edilmiş. Bu kişiler de büyük ihalelerin pazarlanmasını Reyt'e bırakmış. Reyt'in kullandığı kişiler arasında birçok belediye başkanı, on milletvekili, bir bakanın soruşturmaları devam ediyor. Reyt'in yardım ettikleri içinde François Mitterand, Başbakan Pierre Beregovoy ve SP başkanı Lurent Fabius da var. Eski Başbakan Michel Rocard'la Pierre Maroy'un adları da geçiyor. Yolsuzluğu ortaya çıkaran Savcı Van Ruymbeke şu anki Meclis Başkanı Henri Emmanuelli'yi de sorgulayacak." (L'Evenement du Jeudi, 23-29 Ocak 1992)

İngiltere'de Polis Şeflerinden Savcılara, Avukatlardan Adli Tıp'a Uzanan Mason Hakimiyeti

İngiltere masonluğun bir diğer kalesidir. Bunu en ayrıntılı olarak masonlukla ilgili ünlü kitabı "The Brotherhood"u yazdıktan sonra fail-i meçhul şekilde ölen Stephen Knight açıklamıştır:

"1970 başlarında Scotland Yard'da yapılan tasfiyelerde masonik suçlularla rüşvet anlaşmaları yürüten ve Emniyet Müdürü mevkisine kadar yükselen mason polisler bulundu. Scotland Yard'da kurulan dedektif bölümündeki kişilerin büyük çoğunluğu masondu." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.50)

"Polis içinde masonik bir yapılanma oluşmuştu, masonlar her bölümde gizlice biraraya gelip, hissedilebilir derecede kararları etkiliyorlardı. 'Police Review' editörü Brian Clark'a göre: 'Masonluk aracılığıyla iltimas, terfilerde rol oynamaktadır. Asıl önemli konu ise masonlar, Rotaryenler, Lions ve Round Table üyeleri kendilerinden olan polislerden iltimas beklemektedir. Bazı polisler kendilerinden istenenden öyle utanmışlardır ki, sonuçta masonluktan ayrılmaya karar vermişlerdir." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.71)

"İngiltere'deki Başmüfettiş'ten, Emniyet Müdürü'ne kadar 200 kişi üzerinde yapılan araştırmada, 1981'de 186 tanesinin mason olduğu anlaşılmıştır." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.75)

"Scotland Yard dedektifleri arasında rüşvet 1965'lerden beri masonik baskıdan dolayı çok büyüdü." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.81)

"İngiltere ve Galler'deki hukuk sisteminde Masonluk senelerden beri yerleşmiştir." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.153)

"1966'da İngiltere'de kurulan Mahkemeler Teşkilatı Senatosu'nun başında United Grand Locası'na bağlı üst dereceli mason olan hakim Widgery bulunmaktaydı." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.169)

"Masonluk İngiltere ve Galler'deki savcılar arasında çok güçlüdür." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.187)

"İngiltere'deki 40.735 savcıyı kapsayan Hukuk Topluluğu dünyadaki en önemli masonik kuruluşlardan biridir." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.188)

"Hukuk Topluluğu'nun kadro ve komitelerinin %90'ı masondur." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.189)

İtalya'da da hukuk sistemi masonların kontrolünde. Bunu Büyük Üstad Di Bernardo Oscar, Luigi Scalfaro'ya yazdığı mektupta şu şekilde açıklıyor. "Basından öğrendiğimize göre, Yüksek Mahkeme Konseyi, masonluğa kayıtlı hakimlerin listesini veriyor, çünkü, masonluğa kabul için ettikleri yemin yüzünden verecekleri kararlarda bağımsız olacaklarından şüphe duyulmaktadır." (Corriera Della Sera, 6 Kasım 1992)

Masonluk ve CIA

İtalya'da mafyanın devletin tüm kurumlarını sardığı, Andreotti gerçeğinin ortaya çıkmasından sonra daha iyi anlaşıldı. Mafya uzmanı Pino Arlaki bu gerçeği skandallar öncesinde şöyle açıklamıştı:

"İtalya'da mafya, alışılmış yasa dışı yolları yetersiz bularak, devleti ele geçirme operasyonunu ustalıkla sürdürüyor. İtalyan mafyası bugün bilinen uyuşturucu, cinayet, kumar, koruma ve soygun gibi işleri hafif buluyor. Mafya uzmanı Pino Arlaki, İtalyan mafyasının en büyük gelir kaynağının, İtalya Devleti olduğunu söylüyor.

"Arlaki: 'Çünkü mafya, artık İtalyan Hükümeti'nin açtığı devlet ihalelerinin peşinde' diyor." (Günaydın, 14 Temmuz 1992)

CIA içinden bazı kimselerin mafya ile kurdukları iş birliği uzun süre devam etti:

"Mafya ile ABD gizli servisleri arasında eskiye dayanan bir ilişki olduğu bildiriliyor.

Izvestia gazetesi muhabirlerinden ve KGB'nin Roma ajanı Leonid Kolosov, geçtiğimiz ay yaptığı bir açıklamada, CIA'in mafyanın yardımıyla, 27 Ekim 1962'de İtalyan Devlet Petrol Ortaklığı'nın kurucusu Enrico Matei'nin bulunduğu uçağı havayı uçurduğunu öne sürmüştü.

Yine İtalyan mafyası ile ABD ilişkisi konusunda eskiye uzatılan bağlantılar da var. Buna göre Mussolini'nin ilgisini çekmeyince mafya, 1943 yılında ABD hükümeti ile iş birliği yaparak, Amerikan ordusunun Sicilya'ya çıkartma yaptığı zaman, ünlü mafya babası Lucky Luciano serbest bırakılıyor, mafyanın ikinci büyük babası Vito Genoveze ise ABD Ordu Komutanı General Charles Poletti'nin güvenilir tercümanı olarak Sicilya'ya gönderiliyor." (Günaydın, 14 Temmuz 1992)

Mafya-CIA-Mossad iş birliğinin en çarpıcı örneklerini Meyer Lansky-Bugsy Siegel-Lucky Luciano 'üçlüsünü' incelerken görmüştük. 'Patronların patronu' Lansky, FBI şefi Hoover'in homoseksüel ilişkilerine ait fotoğrafları kullanarak FBI'ın mafyayla mücadelesini tamamen durdurmuştu. Lansky'e bu fotoğrafları sağlayan ise CIA şefi Willam Donnovan'dan başkası değildi. CIA şefi Allen Dulles'in Lansky ile iş birliğine girerek mafyanın CIA yararına çok uluslaştırılma projesini gerçekleştirdiği de bilinmektedir. Bu iş birliği Bilderberg kulübün kurulması aşamasında da devam etmiştir.

ABD'de mafya örgütlenmesi konusunda, 'L'Evenement du Jeudi' dergisinin eski Palermo Belediye Başkanı Leoluca Orlando ile yaptığı röportajda da ilginç bilgiler verilmekteydi:

"Soru: Zamanımızda ABD'liler hangi politik ve sosyal güçlere dayanıyorlar?

Orlando: Özellikle masonluk ve mafyaya dayanıyorlar. ABD'liler mafya üyelerini iç işleri bakanı, belediye başkanları yaptılar. Mesela ünlü eşkiya Salvatore Giuliano, ABD Başkanı Truman'ın yakın arkadaşıdır.

Soru: Sizce mafya, Amerikalılar tarafından soğuk savaş sırasında kurulan, kontra gruplarından Gladio'yla da ortak çalışır mıydı?

Orlando: Sicilya'da bazı mafya grupları kontrgerilla örgütü Gladio ile çok sıkı bağlıdır. Trapani tarafından yapılan bir anket, bu komandoların özellikle mafya üzerinde yoğunlaşmış bir organizasyon olan Scorpiolar'la ilişkisini ortaya çıkarmıştır." (L'Evenement du Jeudi, 6-12 Ağustos 1992)

"1969-1992 arasında mafya Roma'ya gönderilen savcıların 13 tanesine de suikast düzenledi. Bu savcılar uyuşturucu trafiği ile mafya olaylarını çözmekle görevlendirilmişlerdi. Pek çok İtalyan'a göre mafyanın adamı olan politikacılar (Romalı-Milano), ölmesini istedikleri polis ve savcıları Palermo'ya yolluyorlardı... Mafya ve devlet, devletin (!) gücünü sınırlandırmak isteyenleri ortadan kaldırabilecek bir durumdadır." (Le Nouvel Observateur, 6-12 Ağustos 1992, sayı 1448)

Mafya-Devlet bağlantısını L'Espresso dergisi şöyle ortaya koymaktaydı:

"Esas asker yollanması gereken yer parti toplantıları, parlamento, mafyaya bağlı politikacıların bulunduğu yerler. Mafya politik destek olmadan, şimdi yaptığı işleri yapamaz, hatta yaşaması mümkün değil." (L'Espresso, 23 Ağustos 1992)

"General Dalla Chiesa'nın öldürülmesinden 10 yıl sonra, şimdi de Savcı Falcone. 3 Eylül 1982'de General Dalla Chiesa'nın karısıyla öldürülmesi sonrası İtalya kendini imkansızlıklar ya da isteksizlik karşısında buluyor. Giovanni Falcone gibi anti-mafya olayının sembollerinden Tano Grasso 'Başta Andreotti olduğu sürece, mafya karşıtı hiçbir olay yapılamaz' diyor. O mafya değil, ama 45 senedir iktidara getirdiği şahıslar mafyaya dahil. Palermo'nun her sokağına bir polis koysak da mafyaya tek bir şey olmaz." (Le Point, 30 Mayıs -5 Haziran 1992)

İtalya'da masonluk-mafya örgütlenmesine karşı direnen neredeyse tüm avukat ve polisler öldüler. 1982'de Palermo Jandarma Generali Dalla Chiesa ve karısı Emmanuela'nın öldürülmesi, tüm dünyayı ayağa kaldırmıştı. Diğer öldürülenler arasında Michele Reina - Hıristiyan Demokrat Partisi'nin İl Sekreteri; 1979'da Pier Santi Matarella - Bölge Başkanı; 1980'de Pio la Torre - Komünist Parti üyesi vardı. Ama hiçbiri Dalla Chiesa olayında olduğu kadar etki meydana getirmedi.

Le Point dergisinde Palermo eski Belediye Başkanı Orlando ile kontrgerilla, mafya, faili meçhul cinayetler hakkında yapılan röportajda şunlar aktarılmaktaydı:

"Palermo eski Belediye Başkanı Leoluca Orlando: Mafya devletin, adaletin, borsanın tamamen karşısında, hem de devlet, adalet ve borsanın ta kendisi. İktidarla planlanmış cinayetler arasında çok sıkı bir bağ var. Politikacı ve önemli iş adamları olayları tamamen bilmektedirler. Dokunulmaz durumdalar, çünkü korunuyorlar. 10 yıldır tüm olaylarda hep aynı politikacıların isimleri geçip duruyor.

Palermo'nun başka bir Belediye Başkanı olan Vito Ciancimino, Andreotti'nin Lima ile (Salva Lima, Avrupalı üye) düzenli olarak Sicilyalı arkadaşları ile ilgili

toplantılar yaptığını söylüyor. Ama Andreotti adalet tarafından hiç duyulmadı. O Sicilyalı arkadaşlarını her zaman sonuna kadar korudu.

Dergi: Suçlamalarınız çok ağır.

Orlando: Çok yeni değil bunlar. İtalya'da herşey bilinir, herşey söylenir. Ama hiçbir şey yapılamaz. Benim kanımca politikacıların desteği olmadan 12 yıldır olan bunca cinayetten hiçbiri gerçekleşemezdi. Gerçekler yüksek görevlilerin çekmecelerinde ve oradan çıkmaz. Halkı sarsan hiçbir olay açığa kavuşmadı. Piazza Fontana olayı, Italicus olayı, Aldo Moro, P2 locası. Pek çok sır kumların altına gömüldü." (Le Point, 29 Haziran-5 Temmuz 1991)

"Palermo Belediye Başkanı Orlando; 'Öldürülürsem, arkamdan mafya katletti falan demesinler' diyor. 'Tetiği çeken ya da bombayı yerleştiren elleri yönlendirenler, ülkenin siyasi sınıfı içindedir'." (Aktüel, sayı 56, sf.51)

İtalya'da kontrgerilla eylemlerinden en önemlisi hiç şüphesiz Bologna Terminali'nde olan patlamaydı. Bu patlamada 85 kişi öldü, 270 kişi yaralandı. Söz konusu bu mafya-Gladio-masonluk zincirinin en üstünde yine Mossad ve İsrail vardı:

"İsrail'in İtalyan ve diğer Avrupalı faşist örgütlerle iş birliği vardır. İtalyan makamlarının, ülkelerindeki radikal sağ terörizmi soruşturmaları sayesinde, kısa süre önce en az 100 İtalyan faşistin Lübnan'daki Kataeb kampında Mossad tarafından silah ve patlayıcı maddeler konusunda eğitildiği saptanmıştır. İtalyan soruşturma görevlilerinin genel kanısına göre, Mossad'ın bu eğitim kamplarında Bologna katliamını gerçekleştiren teröristler yetiştirilmiştir. Söz konusu katliamda 85 insan ölmüş, yüzlercesi yaralanmıştı." (Middle East International, 15 Ocak 1982)

'Çekik Gözlü Lejyonerler' Kimler?

Bologna'da üç jandarma, yüzleri bereli, çok iyi otomatik silah kullanan üç kişi tarafından öldürüldü. Daha sonra telefonla bu olayı "Çekik Gözlü Lejyonerler" isimli bir örgüt üstlendi. Olayla ilgili olarak yapılan yorumlar gerçekleri çağrıştıracak niteliktedir:

"Yeni düşman, bildiğimiz uyuşturucu tacirlerinden veya dahi sabıkalılardan değil. Bu yeni düşmanın ismi bize Nazi ideolojisini çağrıştırıyor. Ama bu ismin arkasına kimler saklanıyor? Bu üç katil kime hizmet ediyor? Yapılan açıklamalardan, bunların bu kadar profesyonel silah kullanabilmek için, atış poligonunu değil, askeri kampları kullanmış olmaları gerektiği anlaşılıyor.

Saldırganlara ulaşmak için fazla delil yok. Sadece beyaz bir Fiat Uno ve bir Beretta 70 var. Bu silahı daha çok NATO'nun özel organları olan Nocs ve Gis kullanıyor. Ağır ama çok kullanışlı bir silah, 22 Remington atıyor, adi suçluların bu silahı hiç kullanmaması da polis ve askeri zor durumda bırakıyor. Daha sonra bu örgüt mensubu bir kişi, telefonla yaptığı açıklamada, asıl hedeflerinin merkeziyetçi ve otoriter rejimler olduğunu belirtiyor." (Panorama, 20 Ocak 1991)

İsrail'in İtalya Üzerindeki Siyonist Planları

"İsrail'in İtalya'daki olaylara müdahalesinin çok daha karmaşık bir geçmişi vardır. İtalya stratejik konumu itibarıyla Avrupa, Afrika ve Ortadoğu arasında bir köprü başıdır. Arap dünyasıyla tarihsel bağları olan İtalya, anti-Siyonist katolik bir kültürle yoğrulmuştur, örgütlü ve bilinçli bir işçi hareketine sahiptir. Amerika'daki eğilimler ülkenin sosyal ve kültürel gelişimi üzerinde etkili olmaktadır. Bu özellikleri İtalya'yı dünya haritasında İsrail'in komplocu eylemleri için öncelikli hedef yapmaktadır. Siyonist bir lobiye ve Siyonizmi savunan aydınlara sahip olmayan İtalya, İsrail tarafından 'düşman ülke' olarak görülmektedir. İsrail bu ülkeye Amerika veya diğer müttefiklerin baskısıyla da etkide bulunabilmektedir. Daha 40'lı yıllarda Haganah sabotajcılarının, Arap ülkelerine silah taşıyan gemileri İtalyan limanlarında havaya uçurması ve Irgun teröristlerinin Roma'daki İngiliz Büyükelçiliği'ne bomba atmasıyla, ülke Siyonist terörizmin yatağı haline geldi. 60'lı yılların başında İtalya, Siyonist İşçi Partisi mensuplarının, resmi ve yarı resmi radikal sağcıların, faşistlerin ve neo-Nazilerin İtalyan demokrasisini dinamitlemek için buluştukları bir merkez oldu. Ordu ve güvenlik servisi ile de yakın ilişkiler kuruldu. Bu unsurlar daha sonra 1964'teki başarısız darbe girişimine katılmakla suçlandı. 1971'deki ikinci darbe girişiminin lideri eski SS komutanı Valerio Borgheise'nin İsrail'e kaçtığı yolundaki haberler basında yer almıştır. Moshe Dayan'ın onayıyla Valerio Borgheise tarafından yazılan bir metin İsrail Savunma Bakanlığı'nca yayınlanmıştır. Dayan, Parlamento'da soru yöneltildiğinde de bu konuyu doğrulamıştır.

1972'deki seçim kampanyasında, Mussolini'nin eski sağ kolu Faşist Parti Başkanı Giorgio Almirante ve eski NATO Generali Gino Birindelli, İsrail üst düzey yöneticileriyle kurdukları yakın ilişkilerinden gurur duyduklarını açıkça belirtiyorlardı.

1973'de Hıristiyan Demokrat Başbakan Mariano Rumor'a suikast yapan Bertoli'nin yanında, cinayet aracı olarak İsrail ordusunun işaretini taşıyan bir bomba bulunmuştur. Yapılan araştırma sonucu suikastçinin, bir süre öncesine dek bir İsrail Kibbutz'unda yaşadığı saptanmıştır.

"Bu olayların her biri 'devlet güvenliği' gerekçesiyle kamuoyundan gizli tutuldu. Bu nedenle gerçekler bu güne dek her yönüyle gün ışığına çıkamadı." (Israel's Sacred Terrorism, İsrail Başbakanlarından Moshe Sharett'in Özel Güncesinden, VII-VIII-IX)

"İtalyan ordusu ve gizli servisinin (SIFAR) yeni orta-sol hükümeti devirip, NATO destekli aşırı sağcı bir askeri diktatörlük kurma hazırlıklarının arka planını İsrail'in verdiği raporlar oluşturmaktadır. Söz konusu girişim son anda engellenmiştir." (Israel's Sacred Terrorism, İsrail Başbakanlarından Moshe Sharett'in Özel Güncesinden, IV)

"1974'te SISMI'nin İç Güvenlik Servisi Başkanı General Gianadelio Maletti İsrail bağlantılı. SISMI teşkilatının içinde kirli işlerin yapıldığı 'Ofis K' adlı bir bölüm bulunuyor. Aslında Gladio'nun silahlandırılmasıyla da bu Ofis K ilgileniyor." (Panorama, 13 Ekim 1991)

"1973 yılında Argo 16 adlı uçak Mossad tarafından düşürülüyor. Sebep bu uçakla Filistinlilerin İtalya'dan Malta'ya taşınması. Fakat Filistinlilerin bu uçakla Malta'ya taşınacaklarını İtalyan Gizli Servisi'nin dışarıya sızdırmış olması gerek. Bunu gerçekleştiren de İtalyan Gizli Servisi SID'in Başkanı Gianadelio Maletti. Maletti Mossad'ın Roma şubesi başkanı Asa Leven'le yakın ilişki içinde." (Panorama, 6 Ocak 1991)

Maletti o yıllarda SID-Gladio-Mossad iş birliğinin güzel örneklerini sergiliyor.

P2 Mason Locasının listelerinde 70'li yılların tüm gizli servis elemanlarının ismi olması da şaşırtıcı bir gerçekti. SISMI'nin direktörü olan Giuseppe Santoviko 30 Ocak 1978 tarihinde Andreotti başkanlığında bir konsey tarafından Ulusal Güvenlik Otoritesi'nin başına getiriliyor.

P2'ye kayıtlı olması ise inanılmaz ama gerçek." (Panorama, 6 Ocak 1991)

İtalya, Vatikan gibi dini bir merkezi bünyesinde barındırması ve Hıristiyan aleminin kalbi görevi görmesinden ötürü hedef ülke seçilmiştir, bu da mafya-Gladio-P2 örgütlenmeleriyle karışıklığa sürüklenmesine sebep olmuştur.

İsrail'in İtalya'da 1973'lerden sonra gerçekleştirdiği eylemler, mafya süsü verilerek örtbas edilmiş ve anarşi İtalya'nın gündemini sürekli meşgul etmiştir. Olayların perde arkasına bakıldığında ilk planda İtalyan kontrgerillaları Gladio'ya, onların arkasında P2 Mason Locası'na, en geride de İsrail gizli servisi Mossad'ın ismine sıkça rastlanır. Aldo Moro'dan savcı katliamlarına kadar uzanan zincirin halkaları tek bir merkezi göstermektedir. Böylesine önemli ve alt yapı gerektiren eylemlerde, mafya ancak bir piyon görevi görmekte, gerektiği zaman kullanılmakta, çoğu zamansa suçun üzerine atıldığı bir eşkiyalar kulübü olmaktadır.

İtalya'da Mason Localarının Arkasına Saklandığı Teşkilat: MAFYA

İtalya'da mason localarının emirleriyle kontrgerilla tarafından işlenen cinayetler, mafya teorileriyle örtbas edilmiştir. Oysa mafyanın bu cinayetleri organize edecek ne gücü vardır, ne de masonluktan bağımsız bir yetkisi.

"Gizli P2 Locasının ortaya çıkarılmasından sonra, bu sefer de mafyayla P2 Locası üstadı Gelli'nin bağlantısı ortaya çıkarıldı. İç İşleri Bakanı Nicola Mancino'ya göre Gelli ile mafya arasındaki bağlantı şüphe götürmez nitelikte. Gelli'nin mafya ile toplantılarını Toscana'daki evinde yaptığı kanıtlandı. Acaba Gelli mafyanın da üstadı mı?" (L'Evenement du Jeudi, 3 Eylül 1992)

"P2 ile mafya arasında ilişki vardır. Bunun için Sindona vakasını hatırlamak yeter." (Panorama, 30 Ağustos 1992)

"Gazeteci yazar Tina Anselmi Bologna'da verdiği bir seminerde P2 Locasının yeniden doğduğundan bahsetti. 1992 olayları P2 bağlantılı düşünüldüğünde enteresan olayların ortaya çıktığını belirtti. P2'nin her zaman mafya ile bağlantılı olduğunu söyledi." (Il Sabato, 22 Ağustos 1992)

"Mafyanın başındaki bütün adamlar, özellikle büyük şef Toto Riina, masonluğun güdümündeydi. Politikacıların, ünlü kişilerin büyük sırrıyla güçlenmek için masonların güdümünde kaldılar." (L'Evenement du Jeudi,10 Aralık 1992)

"İtalya'da P2'den sonra yine loca faaliyetleri devam ediyor. Yeni gizli localar, kara para aklamak başta olmak üzere her türlü gayrimeşru iş için biraraya gelmişlerdi, Milano, Firenze ve Roma'da yerleşmişlerdi ve en üst seviyeden üyeleri vardı. Aynı Gelli döneminde olduğu gibi...

Angelo Jannore adlı polis müdürü, iki yıl boyunca mafya kontrolündeki, Corleone'de bulundu. Bunun üzerine iki rapor hazırlıyor. Bunlar 68 sayfalık ve çok gürültü çıkaracak nitelikte. Çünkü bunlar masonlar ve mafya arasındaki iş birliğini su yüzüne çıkarıyordu. Komutan birinci dosyayı savcı Falcone'ye verdi. Bir diğerini de o dönem Palermo Başhakimi Pietro Giammanco'ya verdi. P2' ye benzeyen kanunsuz işler yapan gizli localardan bahsetti." (Panorama, 15 Kasım 1992)

"Gizli masonluk belgelerinde son yılın çok büyük skandallarının izine rastlandı. Bunların arasında kimyasal atık trafiği, kanunsuz silah ticareti, eski Sovyetler Birliği'yle uranyum ticareti var. Cordova'nın çabalarıyla açıklanan ve 1984 yılında tamamlanıp parlamento komisyonunca hazırlanan raporda, değişik amaçlı gizli mason localarının olduğu ve bunların P2 skandalıyla ortadan kalkmadıkları, aksine daha da güçlendikleri ortaya çıktı.

...Görünen Cenova'da faaliyet gösteren ünlü Gabosriali avukat Pietro Marie Muscolo'nun kendisine bağlı süper gizli locada, 300 gizli üyesiyle oluşturduğu örümcek ağı. Bunların arasında daha önce P2'ye kayıtlı olan Miceli Crimi de vardı. Bu adam aynı zamanda Gelli'yle bir olup, bütün gizli locaları birleştiren süper P2 locasını kurmayı planlıyordu. Ayrıca arkasında büyük bir Amerikan desteği de vardı.

Cordova'nın araştırmasında Colosseum Locası'nın da ismi geçiyor. Amerikan sağı ile İtalya arasında masonik bir köprü oluşturan Giuliano Di Bernando'nun otoritesi altında çalışıyor." (Avvenimenti, 18 Kasım 1992)

"Siyasette, finans dünyasında ve diğer kuruluşlarda sıkça gördüğümüz kişilerin hepsi gizlice halkın durumunu belirler. Bunlar gizli mason localarına üyedirler." (L'Espresso,15 Kasım 1992)

Mafya- Gladio İş birliği ve Savcı Katliamları

Masonluk-mafya zincirini ortaya çıkarmaya çalışan ve "rüşvet nedir bilmeyen" savcıların ortak sonu: Fail-i meçhul şekilde ölmek.

"Hıristiyan Demokratların bu kez de SP ile birlikte kurdukları yeni koalisyon hükümeti, eski tanınmış adlardan Andreotti, Craxi, Forlani, Cossiga gibilerini dışarıda bıraktı. Gulio Amato'nun kurduğu yeni hükümet genç ve yetenekli bürokratlardan oluşuyor. Bu genç bürokratların geçmişlerinin temiz olmasına, eski veya yeni skandallara karışmamış olmalarına ve 'rüşvet nedir bilmemeleri'ne güveniliyor. Ayrıca P2 ve Gladio gibi kontrgerilla örgütleriyle ilişkilerinin olmadığını da belirtiyor.

Politik düzeni ve devlete güveni sarsan son olay, savcı Giovanni Falcone'nin bir suikast ile öldürülmesiydi. Falcone yıllardan beri Sicilya Mafyası'na karşı verilen mücadelenin başını çekiyor, saflarını genişletiyordu. Çalışmaları başarılıydı. Araştırmalarının sonunda mafyaya büyük darbeler indirmişti. İtalyan halkı, özellikle Sicilyalılar onu, Sicilya'yı kıskaca almış olan ahtapotu parçalayacak dürüst bir savcı olarak görüyorlardı. Halkın gözünde adaletin sembolüydü.

Atom sığınağına benzeyen bürosuna giriş çıkışlarında çok sıkı korunmasına rağmen, mafya onu tasfiye edebildi.

Falcone'nin eşinin ve beş muhafızının da öldürüldüğü bu suikaste ilişkin yeni teoriler ortaya atıldı. Düzen ve mafya arasındaki bağın gerçekliği tartışılmaya başlandı. Eğer mafyanın düzenin bir parçası olduğu kanıtlanabilirse, güneyde ve Sicilya'daki politik düzen daha da sıkışacak. Aslında Falcone bu bağı ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Söylenenlere göre, mafyadan daha önemli ve güçlü bir çevre, bir olasılıkla kontrgerilla, Falcone'yi ve onunla birlikte bir yığın bilgiyi de havaya uçurmuştu.

Falcone'nin en yakın yardımcısı Paolo Borsellini de benzeri bir suikast sonucu, Palermo'da 18 yaralının yanı sıra ortadan kaldırıldı. Ama bu arada halkın partilere ve politikacılara karşı güveni kırılmaya başladı, hoşnutsuzluklar arttı." (2000'e Doğru, 16 Ağustos 1992)

'Temiz Eller' Operasyonu Sonucunda İtalya'da Mafyanın Arkasından Devlet Çıktı!

İtalya'da 7 kez başbakanlık yapmış Hıristiyan Demokrat Parti'nin önde gelen isimlerinden P2 locası üyesi Giulio Andreotti'nin mafya ile ilişkisi olduğu artık açıkça bilinmektedir. Aldo Moro'nun öldürülmesinden P2 skandalına, mafyadan Gladio'ya her türlü karanlık işin arkasında 'Yaşlı Tilki' lakabıyla anılan Andreotti'yi görmek mümkündür.

"Soruşturma açan Palermo Savcısı, 'Elimde güçlü deliller var' dedi. Savcı 74 yaşındaki Andreotti'nin hükümet ile mafya arasında köprü görevi yaptığını belirtti." (Sabah, 29 Mart 1993)

"Palermo Başsavcısı Giancario Caselli, suç duyurusuyla beraber aynı zamanda 200 sayfalık bir raporu da imzalayarak Senato'ya gönderdi ve Andreotti'nin dokunulmazlığının kaldırılmasını istedi. 47 yıldır aralıksız parlamento üyesi olan ve hükümetlerde savunma, maliye, dış işleri bakanlıkları ve 7 defa başbakanlık yapan Andreotti, eski Cumhurbaşkanı Cossiga tarafından ömür boyu senatör olarak atanmıştı." (Milliyet, 29 Mart 1993)

"Giulio Andreotti, 26 yaşında parlamentoya girdi. 7 kez başbakan, 33 kez de bakan oldu. Mafya ile iş birliği yüzünden şimdi boy hedefi. 10 yıldır tabii senatör...

Soruşturmanın sağlıklı seyretmesi açısından Andreotti'nin dokunulmazlığının kaldırılmasını isteyen Palermo savcıları, 'Andreotti'nin sağ kolu Sicilyalı Salvo Lima'nın geçen yıl öldürülmesinden sanık, üç eski mafya üyesi pişmanlık duyarak itirafta bulundular. Açıklamalarına dayanarak 200 sayfalık bir soruşturma dosyası hazırladık. Elimizde yeterince kanıt var' dediler. Buna göre özellikle 80'li yıllarda birçok kaçakçılığı ve cinayeti hasır altı etmekle suçlanan Andreotti, yıllardır parlamentoda mafya babalarının korunmasını ve iş birliğini üstlenen üst düzey devlet adamı olarak görev almaktaydı." (29 Mart 1993, Hürriyet)

"İtalya'nın eski Başbakanı Hıristiyan Demokrat Senatör Giulio Andreotti'nin mafya ilişkisine dair soruşturma tutanakları, gerçekleri gözler önüne serdi. Mafyanın 'Giulio Amca'sının' 1968-92'de yer altı örgütüne her türlü desteği verdiği belirtildi." (Hürriyet, 31 Mart 1993)

"Rüşvet, yolsuzluk olaylarından sonra, mafyanın da devletin en üst kademelerine kadar sızdığının ortaya çıkması üzerine Giulio Andreotti ile birlikte 'Birinci Cumhuriyet'in filmi koptu' deniyor. Tüm bir yönetici sınıfı soruşturma halinde. Epoca dergisi 'Suçlananları lütfen linç etmeyelim. Sadece yargılayalım. Ancak bu arada doğacak İkinci Cumhuriyeti sağlam temellere oturtalım 'dedi." (Hürriyet, 1 Nisan 1993)

P2-Gladio-Mafya Hükümetinin Yargılanışı

Andreotti'nin Gladio-mafya-P2 üyelerinden oluşmuş hükümeti yargı önüne de çıktı. Aslında bu karanlık şebeke tüm dünya hükümetlerini derinden sarstı. Bu ittifakların deşifre edidiği soruşturmalar, İtalya'da 'temiz toplum' adı ile yürütüldü. P2'nin önemli isimleri Sindona ve Calvi de Andreotti dosyasının karanlık simaları arasında yer aldı:

"Aldo Moro'nun kaçırılmasından tutun da, P2 Mason Locası, Calvi ve Sindona skandalları gibi İtalya'nın gelmiş geçmiş en karanlık skandallarıyla öteden beri özdeşleştirilmiş olan Andreotti, şimdiye dek hakkında açılan 28 parlamento soruşturmasından hep dokunulmazlığı arkasına sığınarak kurtulmuş bulunuyor. Bu sefer de tüm mücadelesini önce bu dokunulmazlığı korumaya dayandırıyor." (Nilgün Cerrahoğlu, Aktüel, 29 Nisan-5 Mayıs 1993)

"Tommaso Buscetta ve Francesco Marino Mannoia adlı eski mafya üyelerinin tanıklıklarına dayanılarak hazırlanan rapora göre, mafyayla mücadele etmesi için Sicilya'ya gönderilen ve 1982 yılında bir suikastte hayatını kaybeden terörle mücadele uzmanı eski Sicilya Valisi Carlo Alberto Dalla Chiesa ve 1979 yılında vurulan gazeteci Mimo Pecorelli, Andreotti'nin verdiği emirlerle öldürüldü.

Raporda Andreotti'nin bu iki kişiyi 1978 yılında eski Başbakan Alda Moro'nun Kızıl Tugaylar tarafından kaçırılarak öldürülmesine ilişkin sırrı bildikleri gerekçesiyle öldürttüğü belirtiliyor.

İtalyan basınında yer alan haberlerde Dalla Chiesa'nın ve Pecorelli'nin hükümet darbesi yapmak üzere eğitilmiş gizli askeri örgüt 'Gladio' hakkında verdiği bilgilerin kopyalarını ele geçirdikleri için öldürüldükleri belirtildi." (Milliyet, 16 Nisan 1993)

"Cezaevinde zehirlenen banker Sindona, Londra'da bir köprü altında asılan banker Calvi ve geçen yıl evinin önünde arabasına binerken kurşunlanan parlamenter Salvo Lima, hep bir ucu Andreotti'ye dayanan ünlü skandalların baş kahramanları olarak hatırlanıyorlar." (Nilgün Cerrahoğlu, Aktüel, 8-14 Nisan 1993)

Bu arada P2 üyesi ve Gladio skandalına da adı karışan Andreotti'nin İç İşleri Bakanı Vincenzo Scotti, mafya üyesi olmakla da suçlandı:

"Andreotti'nin İç işleri Bakanı Vincenzo Scotti Napoli Savcılığı tarafından hem mafya üyesi olmak, hem de rüşvet almakla suçlandı." (Tercüman, 29 Mart 1993)

Parlamento'da Mafya Komisyonu Başkanı olarak görev yapan Scotti'nin de mafya üyesi olduğunun ortaya çıkması gerçekten ilginçti:

"Parlamento'da Mafya Komisyonu Başkanlığı'nı yapan Scotti İtalya'nın mafya ile mücadele eden bir numaralı adamı olarak biliniyordu. Fakat Scotti şimdi mafya üyesi olmak ve rüşvet almakla suçlandı." (Tercüman, 29 Mart 1993)

Yine eski İç İşleri Bakanı Gladio üyesi Antonio Gava da mafyayla iş birliği yapmakla suçlandı:

"Antonio Gava'nın da mafya bağlantısı göz önüne alınırsa, ülkenin güvenlik teşkilatına, polise ve finans dünyasına yön veren siyasetin en yüksek katmanlarının uyuşturucu trafiğini yöneten canilerle yol arkadaşlığı etmiş olduğu ortaya çıkıyor" (Nilgün Cerrahoğlu, Sabah, 1 Nisan 1993)

Agnelli'nin Fiat'ı da yolsuzluk dosyalarında önemli yer tutmaktadır:

"İtalya'nın en büyük özel şirketi Fiat ve devlet kuruluşu ENI'nin üst düzey yöneticileri Şubat 1992'de açılan yolsuzluk dosyalarının içinde. Üç eski Başbakan: Giulio Andreotti, Bettino Craxi ve Arnoldo Foriani Giulio Amato hükümetinden beş eski bakan da yolsuzluk dosyalarının içinde." (Cumhuriyet, 22 Nisan 1993)

"Çizme'deki bunalıma geniş yer ayıran New York Times gazetesinin son yazısı 'Bu son krizle' diyor; 'İtalya'da olup bitenler artık gerçek bir baba filmi senaryosuna taş çıkartıyor. Dünyanın beşinci sanayi ülkesinin bunca yıldır mafya patronları ve gangsterleri koruyan politikacılarla yönetildiği anlaşılıyor. Zincirleme skandallar İtalya'yı giderek trafik ışıkları olmayan bir dört yol ağzına itiyor'." (Nilgün Cerrahoğlu, Sabah, 1 Nisan 1993)

İtalya'da İkinci Cumhuriyet Yanılgısı

İtalya'da P2-Gladio-mafya skandallarının ardı ardına patlak vermesi sonucunda Jakoben sınıfın ünlü buluşu 'İkinci Cumhuriyet' devreye sokuldu. İtalya'da olup bitenler tarihte masonluğun birçok kez uyguladığı yöntemlerin bir başka örneğiydi aslında. Mason örgütlenmelerinde çok sık uygulanan bu modelde, yıpranmış ve deşifre olmuş liderler tasviye edilerek, "dürüst" imajıyla ambalajlanıp topluma sunulan genç liderlerin başa getirilmesi amaçlanır. Kamuoyunda yıpranmış liderlerin yıllardır askıda tutulan rüşvet-yolsuzluk-adam kayırma gibi karanlık dosyaları masonik basın organları tarafından ifşa edilir. Toplum yararının düşünüldüğünü göstermek için operasyonlarına 'Temiz Eller' diyen bu kişiler, halkı yine masonik örgütlenmenin belirlediği "dürüst" liderler etrafında toplayarak, masonluğun kontrolü dışında oluşabilecek hükümet girişimlerini de önlemiş olurlar.

Bu durumun tarihteki en çarpıcı örneklerinden biri, Fransız İhtilali'dir. Kendi de mason olan Kral Louis etrafında toplanan mason kurmayları, daha sonra kilise ile birleşerek Hürriyet-Eşitlik-Kardeşlik sloganlarıyla kralı tahttan indirmişlerdir. Kilisenin de desteğiyle başlangıçta büyük bir halk hareketine dönüşen ihtilal, daha sonra masonik kurmaylar tarafından uygulanan çeşitli eylemler sonucunda kilise aleyhtarı bir görünüm almıştır. Halkın büyük çoğunluğunun dindar olması nedeniyle binlerce insan katledilmiş ve bu vahşet "ihtilaller kanlı olur" laflarıyla göz ardı edilmeye çalışılmıştır.

İtalya'daki 'Temiz Eller' operasyonu da Katolik halk kesiminden büyük destek görmüştür. Bu, yapılan halk oylamalarında da açıkça anlaşılmıştır. Ancak daha sonra, Andreotti'nin dindar olduğu yolundaki yalan haberler ve Hıristiyan Demokrat Parti imajı kullanılarak İtalya'da masonik örgütlenme, Katolik halka ve dürüst kilise mensuplarını bir kez daha tuzağa düşürmeyi planlamıştır. İkinci Cumhuriyet'in birincisini aratmaması için localar yoğun faaliyetlerine tekrar başlamışlardır.

İkinci Cumhuriyet'in en büyük destekçisinin uluslararası masonluğun önde gelen biraderlerinden Fiat Başkanı Giovanni Agnelli olması da şaşırtıcı bir durumdur. Rothschild'in kralın sofrasından kalkıp Fransız İhtilali'ni finanse etmesine benzer nitelikte, Gladio-mafya-P2 örgütlenmesinin finans beyni Agnelli de 'İkinci Cumhuriyet' için çalışan bir kişidir.

Gladio'nun Kurmay Kadrosu
İtalya'da Darbeci Masonlar: "20'lerin Gülü"

İtalya'da masonik gladyatörler değişik adlarla faaliyetlerini sürdürmüşler ve darbe özlemlerini her dönemde canlı tutmayı başarmışlardır. Provokatif kontrgerilla eylemleriyle ülkenin kargaşaya sürüklenmesi ve fail-i meçhul cinayetlerle dolu karanlık tarih bu masonik şebekenin eseridir. İtalya'da ortaya çıkan '20'lerin Gülü' adıyla örgütlenmiş olan darbeci masonlar bunun ilginç bir örneğidir:

"17 Mayıs 1973'de Komiser Calabresi'nin cenaze töreni yapılırken kalabalığa bir bomba atılır! Bilanço, 4 ölü, 80 yaralıdır. Bu olay, tek başına bir hareket değil, birbirini takip eden olayların başlangıcı olacaktır. Yapan ise Bertoli isimli bir teröristtir.

Bu suikasti takip eden darbe, adı 'Rosa dai Venti' (20'lerin Gülü ya da Rüzgargülü) adlı bir grup tarafından hazırlanmıştı. Bertoli denilen anarşist, İtalyan Gizli Servisi SID'in memurlarından yardım görmüştü, Marsilya'da bir süre yaşadıktan sonra İsrail'e göç etmiş ve 2 yıl orada kalmıştı. Bu suikasti yapmak için İsrail'den İtalya'ya geldiğinde bu 'Yirmilerin Gülü' adlı grupça misafir edilmiş." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf. 77)

"Eğer 20'lerin Gülü adlı grup tarafından hazırlanan bu darbe başarılı olsaydı, 2000'e yakın politik ve askeri görevli devre dışı kalacaktı. Komplocuların ortaklarından Avukat Marchi yakalandığında, yanında bazı tehlikeli ortakların kimliklerinin belirlenmesine ve zararlarının engellenmesine yarayacak belgeler vardı. Bu kişiler:

-Molino, (Padove polis şefi)

-Cacallaro, (Gladio ile suikastçilerin ilişkisini sağlayan kişi)

-Spiazzi Calbay, (Verona'daki gizli servislerin başkanı)

-Dominioni, (NATO'nun Psikolojik Savaş Bölümü Başkanı)

-Nordella, (gizli servislerle ortak çalışan general. Olaydan sonra yurt dışına kaçmayı başardı. Nordella'nın avukatı Degli Occhi, daha sonra iş birlikten tutuklandığında, yanında bir gangster grubunun soydukları bankaya ait faturalar vardı.)

Bu konuyla ilgilenen savcı Tamburino'nun tutuklanan askerlerle ilgili bilgi danışmak için başvurduğu SID Şefi Micelli, cevap vermeden önce Savunma Bakanı'na danışır ve 'mümkün olan en az bilgiyi verin' talimatını alır. Bakanın bu ortaklığı sonucu Micelli bilgi vermediği gibi, savcıyı tamamen yanıltmak için yanlış bilgiler verir. Tüm bunlara rağmen mahpuslar konuşmaya başlarlar ve diğer ortaklar ortaya çıkar:

-Ricci (General)

-Fanalli (Hava Kuvvetleri eski Başkanı)

-Pecorella (Carabinieri Albayı)

-Casero (General)

-Lo Vecchio (Albay)

-Marzollo (Gizli Serviste Albay)

-Venturi (Gizli Servis Komutanı)

Ayrıca ünlü sermayedarlardan P2 üyesi Sindona ve Lecari de planı finanse etmekle suçlandılar.

- 'Rose' (Gül) Operasyonu' üzerine yapılan resmi araştırmalar, olaylardan birkaç ay evvel askeri yönetimin önemli mevkilerinde birçok atamalara ve tahliyelere sebebiyet verdi." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.78)

"Bu atamalara -çok gariptir- Savunma Bakanlığı tarafından karar verilmemişti. Atamalar, 1973 yılında Sindona başkanlığında yapılan gayrıresmi toplantı sonucu kararlaştırılmıştı. Bu toplantıya Sindona, Johnson (NATO Savunma Servisi Generali), Cacioppo ve Cabrini adlı amiraller ve o zamanki Savunma Bakanı P2 üyesi Andreotti katılmıştı.

Bu, 'Rose' planına benzer bir şekilde, devlete karşı bir gizli komplo da Bilderberg üyesi diplomat Eduardo Sogno tarafından yönetiliyordu. Bu komployla ilgili dökümanlara göre darbe 'sert, çabuk ve acımasız' olmalıydı.

Eduardo Sogno, II. Dünya Savaşı sırasında OSS için çalışıyordu. Allen Dulles (mason) tarafından CIA'e sokulduktan kısa bir süre sonra anti-komünist hareketin kurucusu olarak ortaya çıkar. Daha sonra CIA tarafından finanse edilen 'Demokrasiyi Savunma Komitesi'ni kurar.

1971-73 yılları arasında Fiat şirketi, 187 milyon dolar, Agnelli'lerin sahibi olduğu Turin Endüstri Birliği de 12 milyon bağışlar. Ve 1974 yılından itibaren de ayda 7 milyon vermeyi vaat eder.

28 Mayıs 1974'de Piazza delle Logia'da sağcıların gösterisi sırasında bomba patlar, 6 kişi ölür, 100 den fazla kişi yaralanır. Araştırmayla görevli savcılardan M. Arcari, polisin ortak çalışmak istememesini ve üstü Travato'nun hareketini resmi olarak protesto eder. Polis şefi Diamara, savcı olay yerinde araştırma yapmadan önce alanı tamamen yıkatır. Bu yüzden savcı hiçbir teknik analiz yapamaz ve patlayıcıdan eser dahi bulamaz.

Ertesi gün savcının oğlu polislerce tutuklanır. Teröristlerle ortaklıkla suçlanır. Bunun üzerine Arcari olaydan çekilir. Eldeki tutuklular, ya serbest bırakılır ya da uzaklardaki hapishanelere gönderilir. Savcı basına yaptığı açıklamada şunları söyler:

'Savcı ve üstü beni uzaklaştırdılar ve suikasti yapan gruptaki polisler ortaya çıkmasın diye araştırmalara hile kattılar. MAR (Devrimci Harekat Grubu)'na katılan polisler, çok üst derecede polis ve üst düzey İç İşleri Bakanlığı görevlileridir... Tutuklananların arasındaki Malfredi adlı bir kişi İç İşleri Bakanı'nın bir ortağıydı. Güvenlik Müfettiş generali, General Musolino teröristleri koruyordu. Komiser Calabresi'yi öldüren Nardi, uzun süre binbaşı Mezziani'nin evinde saklandı...'

Gazeteciler bu açıklamaları niye yaptığını sorduğunda ise 'Bunları gerçekler ortaya çıksın diye söylüyorum. Teröristler üst düzey görevlilerince korunurken, olaydan alakasız gençlerin tutuklanması doğru değil.' diye cevap verdi.

3-4 Ağustos'ta 'Italicus' adlı uluslararası bir trenin yakınlarında bir bomba patladı. 12 kişi öldü, düzinelerce insan yaralandı. Aşırı sağcı örgütlerle ilgili bir sürü ipucu yığdılar. Olayda savcı Occorsio görevlendirildi. Savcı gizli servisten bu örgütlerle ilgili bilgi istedi. Gizli servis bu üç örgütün ilkinin var olmadığını, son ikisinin barışsever olduğunu söyledi!" (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.79-80)

"Bir gizli servis gerçekten bu örgütlerin asıl yüzünü bilmeyebilir miydi? Üst düzey yetkililerinin tek tek tutuklanması ile bu gizli servis, bu sorularımıza cevap vermiş oldu." (Occarsio daha sonra Roma'da öldürüldü.)

Mossad'la bağlantılı olan SID Başkanı Maletti ve Yarbay Labruna (NOD'un Başkanı, ekstremist grupların sızdırma ve yönlendirmesiyle uğraşıyor)'ya yapılan suçlamalar şunlardı:

-Padoue'daki neo-faşist Marco Pozzan'ı SID lokalinde günlerce koruduktan sonra 13 Ocak 1973'de İspanya'dan kaçırtmak için sahte pasaport sağlamak.

-Bu pasaportu almak için kanunsuz belge düzenlemek.

-Giannettini'ye yardım etmek. (SID ajanı, Roma, Milano, Brescia olaylarındaki teröristleri yöneten kişi.)

Devlet güvenliğinin ortaklığı olmadan, değişik gizli servislerin koruma ve yardımı olmadan, casuslara yapılan maddi yardım olmadan bu terör hareketleri gerçekleşemezdi." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.81)

"Bu olaylarla ilgili şimdiye kadar pek çok gazeteci ve bağımsız savcı araştırma yaptı. Yapılan her araştırmanın sonucunda, teröristlerin yüksek düzeydekilerle ortaklıkları olduğu bulundu. Ama en büyük saldırı uzun süre adaletten sorumlu olan kişiden geldi. Roma Başsavcısı Spagnuolo; Ocak 1974'de konuştu: 'Polis teşkilatını temizlemek lazım. 50'li yıllardan beri İç işleri ve gizli servisler politik hareketlerde görevli memurları korudular. Leone, Henke, Miceli, (askeri güvenlik hizmetleri sorumluları), Rumor (Hükümet Başkanı), Mangano (Polis Teşkilat Başkanı)'

D'Amato polisin içindeki karışıklığın sebebi. Ama bizim başsavcı görevde olduğu dönem boyunca onlarla ortak çalıştığını unutuyor. 1969'dan beri ne zaman ki bir savcı onurlu bir şekilde görevini tamamlamak ve cinayetleri takip etmek istese, İtalyan Yüce Mahkemesi tarafından anlaşılmaz sebeplerle görevden alınıyor, daha uslu ve zararsız bir göreve getiriliyor." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.82)

Neo-faşistlerin olayında adliyenin tavrı da ilginçtir:

"1968 yılında patronlarla gizli servislerin ilişkisini sağlayan bir gizli servis albayının intiharını araştırmak isteyen savcı Pesce görevden alınır. Bulduğu belgeler gizli servislere iade edilir. Telefon dinleme olayını araştıran savcının bulduğu belge ve kayıtlar mahkemeden yok olur. Bu araştırmada politikacılar, İtalyan gizli servisi, yabancılar ve pek çok isim geçer. Ama yargıçlık bu görevi Roma mahkemesine devreder ve tutukluları serbest bırakır.

Ve daha pek çok yargıç olaylardan uzak tutulur. Teröristler de davalar sonucu tek tek serbest bırakılır." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.83)

"İtalyan politika sınıfı, sadece sağcılar değil, eksiksiz tüm kanatlar, çıkarları ve politik karları için bu şiddet olaylarından faydalandılar. Bu sınıf bu saldırılardan doğrudan ya da dolaylı yoldan faydalandı." (Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.85)

P2 Dönemindeki İtalya

"İtalya'da Cumhurbaşkanı Cossiga, savaş sonrası CIA tarafından kurulan Gladio'ya katıldığını itiraf ediyor." (L'Evenement Du Jeudi, 6-12 Şubat 1992)

"İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga P2 ve Gladio ile bağlantı halinde." (L'Espresso, 6 Ocak 1991)

"İtalyan Cumhurbaşkanı Cossiga, Gladio ile olan ilişkisi açığa çıktıktan sonra: 'Ulusa hizmet eden bir sırrın parçası olduğumu söylemekten gurur duyarım'." (International Herald Tribune, 13 Kasım 1990)

"İtalya'da Başbakan Andreotti'de P2 Locası'nın önemli isimlerinden." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.273)

"Andreotti aynı zamanda mafya ile iç içe." (Milliyet, 29 Mart 1993)

"İtalya İç İşleri Bakanı Antonio Gava mafyanın adamı." (Sabah, 4 Nisan 1993)

"İtalya Genelkurmay Başkanı Amiral Giovanni Torrisi mason." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.273)

"İtalya Adalet Bakanı Adolfo Sarti mason." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.273)

"İtalya Sosyal Demokrat Parti lideri Pietro Longo mason." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.275)

"İtalya Yargıtay Başkanı Corrado Carnavale 'mafyanın yargıcı'." (Sabah, 4 Nisan 1993, Nilgün Cerrahoğlu)

"İtalya'da ayrıca başbakanın en yakın çalışma arkadaşı ve Kabine Başkanı Mario Semprini de mason." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.275)

"Siyaset hayatı boyunca sayısız skandala adı karışan ,'tilki' lakaplı Başbakan Giulio Andreotti Gladio'ya 'sadece tertemiz yurtseverlerin dahil olduğunu, bu işin tamamen yasal olduğunu' 'açıkladı. Andreotti ve Askeri İstihbarat Örgütü Başkanı Amiral Martini, Senato Komisyonu önünde verdikleri ifadelerle bu örgütün 'tamamen dış saldırıya karşı hazırlandığını, ülkenin iç meseleleriyle hiçbir ilgisi olmadığını açıkladılar.' Ancak gerek yasallık iddiası, gerekse 'ülkenin iç meseleleriyle ilişkisizlik' iddiası gayet tutarsızdı. 'Yasallık', 'meşruluk' iddiası, Gladio'nun 10.000'e ulaştığı söylenen personelinden sadece 622'sinin kimliğinin askeri istihbarat örgütü SISMI'nin bilgisi dahilinde olduğunun söylenmesiyle gölgeleniyordu." (EP, 31 Ocak-7 Şubat, 1993)

"Gladio sempatizanı Başbakan Andreotti ve Amiral Martini'nin P2 üyesi olması da işin cabasıydı... P2 üyeleri arasında 43 tane parlamento üyesi, 54 devlet görevlisi, 183 tane askeri komutan bunların; 30'u General, 8'i Amiral ve ayrıca Genelkurmay Başkanı, 19 tane hakim, avukatlar, polis komiserleri, bankerler, gazete sahipleri, yazarlar, baş yazarlar, 58 profesör, Adli Tıp Görevlileri, politik parti başkanları, 3 haber alma servisi başkanı bulunuyor." (The Brotherhood, Stephen Knight, sf.273)

NATO ve GLADIO

Hemen bütün Avrupa ülkelerinde örgütlenen Gladio'nun Nazilerce kurulan "Kurt Adam" adlı gizli örgütten esinlendiği söylenmektedir.

Gladio'nun oluşumunda başrolü oynayan kişi bir Nazi olan: General Reinhard Gehlen'dir. Gehlen bu önemli projenin üreticisi ve belirli ölçüde başarılı da olan bir uygulayıcısı olarak, Hitler'in yakın çevresinde bulunmuş bir kişidir. Gladio'nun oluşum hikayesi, Gehlen tasarımının NATO ve CIA stratejileri çerçevesindeki uygulamasını yansıtmaktadır.

Nazi Generali Reinhard Gehlen'in Mossad'la bağlantısı da işin ilginç yönlerinden biridir:

"Gladio'nun tohumları II. Dünya Savaşı sırasında bir nazi generali tarafından atıldı. Savaş bitince, CIA, 'vatansever' aşırı sağcıları, komünistlere, sosyalistlere ve liberallere karşı örgütleyerek Gladio'ya son şeklini verdi.

1990 sonlarında Avrupa kamuoyu 'Gladio' skandalı ile çalkalandı. Gladio, İtalya'da devlete bağlı, ama büyük ölçüde özerk hareket eden bir silahlı yer altı şebekesi olarak ortaya çıktı. Bu şebeke, gizli servislere tanınan gizlilik ölçülerini kat kat aşan, neredeyse denetim dışı bir 'resmi illegalite' içinde hareket ediyordu! İtalya Başbakanı Andreotti'nin 'bütün NATO ülkelerinde benzeri örgütlenmelerin var olduğunu' açıklaması, skandalın çapını uluslararasılaştırdı. Çok geçmeden anlaşıldı ki, bu resmi illegal örgütler hemen bütün Avrupa ülkelerinde vardır.

Bu örgütlerin kuruluş gerekçesi, İtalya'da ve her yerde aşağı yukarı şöyle açıklanıyordu: 'Sivillerden, düşman işgali halinde cephe gerisinde kontrgerilla faaliyeti yürütecek bir direniş ağı oluşturmak.' Ancak 'Gladio'lar, İtalya'da ve her yerde, hiç de o kadar temiz değiller. 'Muhtemel bir işgale karşı hazırlık' gibi 'vatanseverce' bir gerekçeyle meşrulaştırılan bu örgütler, yıllarca ülkelerinin siyasi hayatını, kamuoyunu-ülkelere göre değişen dozajlarda-terörize eden bir 'işgal gücü' gibi işlev gördüler.

ABD'nin ve CIA'in dolaylı veya kimi zaman epey dolaysız gözetimi altında olmalarıyla şaibe altındaydı. Birim amirlerinin, koordinatörlerinin gizli servis elemanı olduğu, ona bağlı çalışan 'personelin' ise sivillerden oluştuğu hücreler biçiminde örgütlenen Gladio'lar, 'vatanı dışarıya karşı savunmaktan' çok, ideolojik olarak 'dış güçle' özdeşleştirdikleri bir 'iç düşmanı' hedef alan, kronik bir iç savaş hesabını veya beklentisini güden yapılardı." (EP, 31 Ocak-7 Şubat 1993)

Gizli Örgüt Gladio, Mason Localarının Telkinleriyle Kuruldu

"L'Espresso, NATO ve CIA ile ilişkili olan Gladio örgütünü bir tür devlet çetesi olarak tanımladı." (Milliyet, 13 Kasım 1990)

"NATO kaynakları: 'Gladio' yararlı bir örgüttür." (Milliyet, 16 Kasım 1990)

"CIA eski Başkanı William Colby: 'Gladio var.' (Milliyet, 13 Kasım 1990)

5 Kasım 1990 Sabah gazetesinde "Terörün faili NATO mu?" başlıklı haberinde gazeteci yazar Mehmet Altan NATO'ya bağlı gizli terör örgütü Gladio'nun büyük çaplı pek çok terör ve darbecilik faaliyetlerinde parmağının olduğunu açıklamıştı.

Diğer bir gazete haberinde ise şu bilgiler aktarılmaktaydı:

"NATO çerçevesinde, ABD'nin desteğiyle kurulan gizli Gladio örgütünün şimdiye kadar sanıldığı gibi sadece İtalya, Belçika ve Yunanistan'da değil, NATO üyesi bütün ülkelerde faaliyet gösterdiği belirtildi." (Milliyet, 12 Kasım 1990)

Mehmet Ali Birand'ın 16 Kasım 1992 tarihli 32. Gün ve Ahmet Altan ile Neşe Düzel'in 29 Kasım 1992 tarihli Bizim Koltuk programlarında da NATO-Gladio bağlantısı açıklanmıştı. 24 Temmuz 1992 tarihli yazısında gazeteci-yazar Mehmet Yale de NATO-Gladio bağlantısına değinmekteydi.

Gladio, Latince "gladius" (kılıç) kelimesinden gelmektedir. Örgütün NATO nezdindeki gizli adı ise "The Allied Coordination Commitee" (İttifak Koordinasyon Komitesi)dir.

Gladio'nun üstünde NATO'nun yanı sıra mason localarının da olduğu ortaya çıkmıştır:

"Gladio Skandalı ile birçok ülkeyi kasıp kavuran, sağ ve sol eylemcilere mal edilen terör olaylarının arkasında, ideolojik grupların değil, görevi 'rejimi korumak ve kollamak' olan NATO çerçevesinde kurulmuş gladyatörlerin olduğu ortaya çıktı. Bunlar aynı zamanda CIA ile irtibatlı, büyük çoğunluğu P2 Mason Locası gibi mason localarına üyeydiler. İtalya'daki mason locası P2'nin lideri Licio Gelli idi. Gladio terör örgütünün içinde ast ve üst rütbeli askerler, bakan, başbakan ve devlet başkanları, yazarlar, gazeteciler, istihbaratçılar, Adli Tıp görevlileri, turizmciler, hukukçular, politikacılar da vardı.

Zaten 24 Kasım 1990 tarihli Der Sipegel dergisi de, 'Kuzu Postundaki Kurt' başlıklı haberinde, askeri darbelerde Gladio'nun da büyük bir rol üstlendiğini yazıyordu.

Bütün güvenirliğini yitirmekte olan NATO, artık barış ittifakı olmaktan çıkıp 'terör ve kan' makinesi haline dönüşmek üzere. İşte CIA ve mason locaları iç içe 'Gladio'!" (Mehmet Yale, Zaman, 24 Temmuz 1992)

11 Kasım 1991 tarihli Yüzyıl dergisi ise bu gizli bağlantıları şöyle açıklamaktaydı:

"İtalyan polisi yerini tesbit edebildiği halde, hatta Aldo Moro'yu kaçıran Kızıl Tugaylar'a mensup üyeler ellerindeki tutukluyu geri verebilmek için özel çaba harcayıp, isteklerinden taviz verdikleri halde, başarısız kalıyorlardı. Yıllardır ortak yolda yürüdükleri arkadaşları ve hizmetine koştuğu devlet Moro'yu ortada mı bırakmıştı? Perdenin arkasında herşeyi kontrolü altında tutan bir el mi vardı? Aldo Moro'nun yargılandığı Kızıl Tugaylar'a ait Halk Hapishanesi'nden çıkan belgeler, İtalya'da NATO'ya bağlı gizli bir örgütün varlığını ortaya çıkardı. Bulunan belgelere ek olarak Moro'nun el yazısıyla yazdığı mektuplar da İtalya'da NATO'ya bağlı gizli bir örgütün varlığını ortaya çıkardı. Gladio, Latince kısa kılıç, pala adında silahlı bir birlik, gizli bir askeri komando örgütü olarak faaliyet yürütüyordu. Görevi terör sahnesinde tayin edici rol oynamak.

Aldo Moro'nun yaşadığı son haftalarda, ölümle tehdit edilirken, yazdığı mektuplardan birinde şunlar yer alıyor: 'Dış İşleri Bakanı olduğumdan beri belirli durumlarda gerilla faaliyetlerine karşı mücadele etmekle görevlendirilen gizli askeri bir örgütün varlığına şahit oldum.' O sıralarda Moro, Hıristiyan Demokrat Parti Başkanı'ydı. Gizli İstihbarat Şefi Vito Miceli de bu tarife tıpatıp benzeyen bir örgütten bahsetmişti. İtalyan Başbakanı P2 Locasının önde gelen isimlerinden Guilo Andreotti bu gerçeklerin bir kısmını yarım ağızla bir meclis komisyonunda doğruladı. 'İtalya'yı dış tehlikelerden koruyacak bir istihbarat ağı' diye tanımladı bu esrarlı örgütün varlığını. Geçmiş başkanlar, savunma bakanları, Gladio üzerinde tam bilgi sahibi olmamışlardı.

Venedikli inceleme hakimi Felici Casson, İstihbarat Servisi SISMI'nin dosyalarında bazı ipuçları buldu. 'SISMI' her hükümet değişikliğinde, en yüksek seviyedeki gizlilik derecesinde, yeni Roma yönetimini bir örgütün varlığından haberdar ediyordu. Yüksek seviyedeki politikacı devlet yöneticileri, iç yüzünü bilmedikleri bir gizli örgütün varlığıyla ilgili bir mektup okuyup imzalayıp geri

veriyorlardı. Mektuplardan tam olarak anlaşılamayan bu komando birliği 40 kişi civarındaydı.

Casso'nun elde ettiği bilgilere göre İtalya'nın NATO'ya girmesinden sonra İtalya ve Amerikan istihbarat teşkilatları arasında yapılan bir anlaşma gereğince bir 'özel birlik' kuruldu. Bu birliğin yardımıyla 'NATO'nun yumuşak karnı', Sovyetler'in saldırılarına karşı daha iyi korunabilirdi.

Moro olayı, bu sorunun cevabına ışık tutuyor. Polis Moro'yu kurtarabilecek her türlü imkana sahip olduğu halde, politik bir tercih olarak Moro'yu kurtarmıyor ve komünistlerle Moro'nun arasını açmak mı istiyordu?

Birçok yorumcu bu olaylarda 'neo-faşist'lerin elinin olabileceğini belirtti. Sayısız bombalamadan hiçbirinin faili bulunmadı ve hiçbir olay mahkeme önünde açıklığa kavuşmadı. İstihbarat örgütünün buralarda parmağı var mıydı? Bombaların fitilini ateşleyenler içinde 'Gladio' da var mıydı? Yukarıdaki sorulardan sonra Moro'nun mektuplarından anlaşılan noktalara dönelim: Moro daha önceleri kamuoyunda duyulmamış olan NATO'ya bağlı 'anti-gerilla eylemler'den söz ediyor. Moro, milli güvenlik yetkililerinin ve istihbarat teşkilatının bile bilmediği gizli askeri eğitim kampı, bürokrasi dışı direk iş birliği, milli egemenliğin zedelenmesi, resmi NATO kumandanlığı konularındaki bildiklerini de mektubuna ekliyor. Bu örgütün bir çeşit partizan savaşına hazır olarak yetiştirildiği gibi, Sovyet casuslarının muhtemel eylemlerine karşı gerilla eylemleri yapması da öngörülüyor. Andreotti'nin 'NATO'ya paralel olarak çalışan istihbarat örgütü' açıklamasıyla, yukarıdaki tanımlar birbiriyle çakışıyor.

Andreotti, bu örgütün 1970'de dağıtıldığını açıkladı. Ancak biraz sonra daha iyi hatırlayarak 'Hayır, 1972'de' dedi. Bu hayaletin 1980'de hala yaşadığı, usta gazeteciler tarafından Andreotti'nin ağzından alındı. Böylece o da örgütün şimdi bile yaşadığını açıkladı ve özellikle, yüksek sesle bağırdı: 'Bu işten savaş sonrası bütün Başbakanlar haberdar edilmiştir'."

Şimdi herkes bu skandaldan yakasını kurtarmaya çalışıyor. Bu atışmalar arasında neo-faşistlerin, aşırı sağcı terörist grupların NATO bağlantılı olarak silah ve cephanelerle donatıldığını öğreniyoruz.

Yunanistan'da İtalya'daki Gladio benzeri kontrgerilla örgütünden, 1984 yılında göreve başlarken haberdar edildiğini daha önce söylemesine rağmen, 84'e kadar var olduğunu Te Nea adlı muhalefet gazetesine eski Yunanistan Başbakanı Andreas Papandreu açıklıyordu. Milli hakimiyetle bağdaşmayan bu örgütün gizli kapaklı ilişkilere dayandığını ve her yeni katılan NATO üyesine imzalatılan anlaşma çerçevesinde kurulduğunu, böylece bu karanlık şebekeye her türlü eylem için açık çek verildiğini sözlerine ekledi." (Yüzyıl, 11 Kasım 1990)

"İlk aşama NATO ülkelerinde 'Gladio' yapılarının kurulmasıydı (Ellili ve altmışlı yıllarda) İkinci aşama 'Gladio' yapılarının saklanması ve biçimlenmesinin yanında; etkin politikacıların rüşvetle susturulması ve elde edilmesiydi. Panorama'nın haberine göre yetmişli yılların sonunda CIA bunun için sadece İtalya'ya 60 milyon dolar aktarmıştı. Tüm Avrupa'ya dağıtılan ise 200 milyon doların üstündeydi. Üçüncü aşama 'etkin ajanların' eğitilmesi ve yerleştirilmesi, ekonomide ve siyasette,

ama özellikle medyada ve iş dünyasında düşünce liderlerini, yoldan çıkmış politikacı ve hükümetleri sıkıştırmak, bazen ABD dostu politikaya yönelmek ve bunu talep etmekti." (Gladio, Leo A. Müller, sf. 39)

"Fransız Gladio temsilcisi, İtalyan enformasyonlarına göre, Ekim sonunda NATO gizli servislerinin Brüksel'deki oturumlarına katılmıştı. Mitterand'ın sıkı dostlarından biri olan François de Graussoure, Fransız 'Gladio' örgütünün kuruluşunda bulunmuştu." (Gladio, Leo A. Müller, sf.44)

"İngilizlerin yardımlarıyla oluşturulan 'Glaive' adındaki Belçika Gladiosu 1949 yılı başından beri SGR askeri gizli servisinin alt bölümü olan SDRAB'nin koruması altında kurulmuş bulunuyordu. Sivil 'Glaive' nüvesi sekiz aktif ve on emekli subaydan oluşuyordu. SGR Şefi Tümgeneral Raymond van Calster Kasım'da tüm Avrupa Gladiosu'nun iş başındaki yöneticisiydi. Raymond Brüksel'deki ACC kurmaylar konferansını da yönetmişti.

Belçika'daki 'Glavie' nin ortaya çıkışı, Belçika'da seksenli yıllarda sorumlusu belli olmayan terörist darbelere askerlerin katıldığını düşündürtmeye başlamıştı. 'Brabant katliamcısı' olarak ün salan terör örgütü 'Savaşan Komünist Hücreler' ilk başlardaki gibi Brüksel Gladio yönetici çevresinin 'Clandestine Coordination Commitee' (Gizli Koordinasyon Komitesi) nin benzeri 'CCC' kısaltmasıyla aynı olduğunu göstermişti." (Gladio, Leo A. Müller, sf.45)

"İsviçre'de NATO'ya bağlı bir yer altı ve provokasyon örgütü olarak çalışan ve varlığından İsviçre Federal Parlamentosu'nun dahi haberdar olmadığı gizli terör ordusu P-26 ve buna bağlı olarak çalışan gizli haber alma teşkilatı P-27 feshedildi. Bu arada İsviçre'deki Gladio'nun uzantısı olan örgütlerin bütün vatandaşları fişlediği, vatandaşlar hakkında İngiltere ve ABD'nin İsviçre Federal Parlamentosu'ndan daha çok bilgiye sahip olduğu ve kuruluş mensuplarının devamlı olarak İngiltere'de eğitildikleri de gün ışığına çıktı.

Avusturya'da Kontrgerilla'nın organizatörü eski İç İşleri Bakanı Franz Olah'dı. CIA'den para ve silah yardımı alıyordu." (L'Espresso, 1 Eylül 1991)

Üstelik Gladio'nun emir-komuta zinciri Mossad'a kadar uzanıyordu:

"Almanya'daki kontrgerilla hareketi Gehlen Organizasyonu, savaş sonrası dönemde istihbarat toplamak üzere kurulan bir örgüt. Örgütün başı Reinhard Gehlen, CIA yoluyla ABD'den destek alıyor. Bu örgüt için çalışan Alman yetkililerden biri Nasır'ın danışmanlığını yapıyor. Gereken bilgileri yetkililere aktarıyor. Organizasyonda İsrail'le bağlantıdan haberi olan çok az kişi vardı. Bağlantılar daha ileriki safhalarda Fransız İstihbarat Servisi'ndeki Mossad ajanına haber verilerek Paris'te yürütüldü. Fransa bir NATO üyesiydi ve bu Mossad ajanının da NATO ülkeleri arasında askeri istihbarat edinme yolları vardı." (The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.142)

"İngiliz yazar Sefton Delmer şöyle diyor; İsrail öyle bir pozisyondadır ki, Mısır'la Federal Almanya arasındaki belgeleri ele geçirebilmektedir. Bundan hiç şüphem yok. Üstelik İsrail'in bu iki ülkede de elçiliği yok.

"İsrail, Gehlen Organizasyonu'yla sadece Mısır hakkında bilgi toplamıyor, aynı zamanda Batı Alman İstihbaratı'nın işleyişini ve CIA'yle sağlam bağlantılarını da inceliyordu." (The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.145)

"Mossad hesabına çalışan BND şefi Reinhard Gehlen, ellilerde, Soğuk Savaş sırasında Amerikalıların en önemli adamıydı. 1953'te Berlin direnişi ve 1956'da Macaristan olayları gibi pek çok devrimin organize olmasına yardımcı oldu. Ayrıca Sovyetler Birliği'ne yüzlerce ajan soktu." (The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.149)

Gladio Nasıl Ortaya Çıktı?

"Kontrgerilla örgütünün İtalya'daki karşıtı Gladio'dur. Gladio kılıç anlamına gelen gladyatörden türetilmiştir. Bu örgütün hünerleri İtalya'da ortaya çıktığı zaman istihbaratçılar 'süper NATO', 'paralel NATO' ve benzeri tanımlamalarla CIA'i maskelemek istediler.

Ama daha sonra yapılan açıklamalardan örgütün CIA'in destek ve denetiminde olduğu ortaya çıktı." (Milliyet, 18 Kasım 1990), (Cumhuriyet, 11 Kasım 1990)

"3 Mayıs 1988 günü üç İtalyan Jandarması, Kuzey Sagrola yakınlarında Peteano köyünde, kuşkulandıkları bir araçta arama yapmak için bagajı açtıklarında, arabada meydana gelen patlama sonucu ölmüşlerdi. Bu olaydan sonra, Kuzey İtalya'da bir dizi operasyon sonunda, kırsal alanlarda toprağa gömülü 127 silah, tahrip kalıbı ve patlayıcı madde deposu ortaya çıkarılmıştı.

Venedikli Savcı Felice Casson, bulunan silah ve patlayıcı madde depolarının İtalyan gizli servisi SISMI'nin denetiminde olduğunu saptadı. Jandarmaları öldüren üç neo-faşisti ömür boyu hapse mahkum ettirdi. Ancak, bir generalle bir yarbayın soruşturmayı saptırmaya çalıştıklarının farkına varınca, tıpkı Yunanistan'da Lambrakis'in öldürülmesi olayında olduğu gibi, İtalya Başbakanı Andreotti'ye gizli servis arşivlerini incelemek için başvuruda bulundu ve başvuru belgesinin bir kopyasını da Parlamento Güvenlik Komisyonu'na gönderdi.

Ocak 1990'da yaptığı başvuruya uzun süre yanıt alamayan Casson, işin peşini bırakmadı. Sonuçta, 20 Temmuz 1990'da Andreotti ile görüşerek İtalyan İstihbarat Servisi'nin arşivine girmeyi başardı. Yaptığı araştırma sonucunda Gladio'nun 1956 Kasım ayında İtalyan ve Amerikan gizli servisleri tarafından Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'ndan gelecek bir istila olasılığına karşı, bir direniş örgütü çekirdeği oluşturmak için kurulduğunu saptadı. İtalyan Anayasası'na göre uluslararası anlaşmaların meclis tarafından onaylanması zorunlu olduğu halde, 26 Kasım 1956'da CIA ile Sifar (Sifar: O dönemdeki İtalyan istihbarat örgütünün simgesiydi) aracılığıyla, üsler ve silah depoları oluşturulması, yüzlerce kişinin kontrgerilla savaşı için eğitilmesi amacıyla gizli ve yasa dışı bir örgüt kuruluyordu.

1956 yılında asker-sivil karışımından oluşan örgütün eğitim kampları ve üsleri Sardunya adasında kurulmuştu. Savcı Casson'un incelemelerinden kuşkulanan SISMI Başkanı, Amiral Martini, değişik yolları deneyerek Casson`un çalışmasını engelliyordu. Bunun üzerine Casson, Parlamento Terör Komisyonu'na yazdığı bir mektupla Amiral Martini'yi şikayet etti ve çalışmalarını sürdürdü. Köşeye sıkışan

Andreotti gizli örgütü açıklamak durumunda kaldı ve böylelikle tüm Avrupa ülkelerini kapsayan Gladio Skandalı patlak verdi. Bu arada savcı Casson, İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga'yı da, işe bulaşmış gördüğü için tanık olarak dinlemek üzere soruşturma kapsamına aldı. İtalya yasalarına göre cumhurbaşkanlarının sorgulanması mümkün olmasına karşın, Cossiga ifade vermekten kaçındı. Çünkü yıllardan bu yana Hıristiyan Demokrat Parti, CIA dolarları ile beslenmektedir. Aldo Moro'nun katledilmesine kadar uzanan tertiplerin içinde bulunma olasılığı bulunan kişilerin, söyleyecekleri sözleri bulunmaktadır kuşkusuz. İtalya'da da gerek Gladio gerekse SISMI ve hatta P2 Mason Locası CIA'den maddi destek görmüş ve CIA ile iç içe çalışmışlardır. Örneğin neo-faşistlerce gerçekleştirilen Bologna istasyonunun bombalanması olayında 80 kişi ölmüştür. Bu olayın soruşturmasını saptırmaya çalışan SISMI Başkan Yardımcısı General Musumici mahkum olmuştur. CIA görevlisi Richard Erenneke Licio Gelli başkanlığındaki P2 Mason Locasına, bazen ayda 10 milyon dolara kadar ulaşan maddi yardım yapıldığını açıklamıştır. Günümüzde P2 Locasının yasa dışı faaliyetleri ortaya çıkmış bulunmaktadır." (Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla, Talat Turhan, sf.48-49)

"İtalya'da Gladio olayı dalgalanmaya terk edildi. Bir yıl sonra İtalya Cumhurbaşkanı Francesco Cossiga, 'son yirmi yılda meydana gelen, suçluları bulunmayan 18 davanın rafa kaldırılmasını' istedi. Gladio olayını ortaya çıkaran Savcı Casson şimdi bazı çevrelerce ''Terbiyesiz savcı' diye adlandırılmaktadır." (Hürriyet, 14 Kasım 1991)

21 Mart 1991 tarihinde çok ilginç bir şey daha olmuştu. İtalya Cumhurbaşkanı Francesco Cossiga, İtalyan Radyo Televizyon Kurumu'nun (RAI) üçüncü kanalındaki 'Cose La Patria' (Vatan Nedir?) programında yaptığı on beş dakikalık konuşmasında, hem NATO'nun gizli terör örgütü Gladio'yu hem de mason locası P2 mensuplarını, vatan aşkıyla yanıp tutuşan milliyetçi ve vatanseverler ilan ediyordu. Ona göre, asıl ihanet şebekeleri devlet ve millet düşmanları, Gladiocu ve mason olmayanlardı!

"Gladio tarafından öldürülen Aldo Moro'nun amacı, mason locasız, mafyasız dürüst bir hükümet kurmaktı." (Nokta, 25 Kasım 1990)

P2-Muhafazakarlar-Hıristiyan Demokratlar-Gladio

"P2 ile Round Table, Rotary, Lions kulüpleri ve Sanayi Odaları arasında yakın ilişki vardır." (The Brotherhood, Stephan Knight, sf.131)

İtalya'da P2 locası, gizli servislerle iş birliği içinde çalışarak, çok kısa bir zamanda İtalyan siyasi yaşamı üzerinde etkin bir kontrol oluşturup, P2-Hıristiyan Demokratlar-Gladio üçgenini kurmuştu. Bu üçgene en büyük yardımcı olarak İtalyan Sanayici ve İş Adamları Derneği, Lions kulüpleri ve benzeri dernek ve kuruluşlar kullanılmıştı. P2 Locasındaki generaller, tüm NATO ülkeleri nezdinde kurulan kontrgerilla teşkilatlarından biri olan Gladio'nun mason localarından aldığı talimatlar doğrultusunda, eylemlerini gerçekleştirmesi ve bu eylemlerin örtbas edilmesi görevlerini üzerlerine almışlardı. Savcılar da P2 tarafından kendi çıkarları doğrultusunda karar vermeleri için kullanılmış, buna yanaşmayan savcılar ise Sicilya'ya atanarak, haklarında ölüm fermanları verilmişti.

"CIA'den önceki ABD gizli servisi OSS'nin gizli dosyaları, gizli bir masonik kuruluş olan ve İtalya'nın pek çok seçkin kişisini içine alan P2 Mason Locasının eline geçti. CIA ve P2 arasındaki adam Micheal Sindona idi ve bu kişi CIA'in İtalyan seçimlerine pompaladığı 65 milyon doları götüren kişi idi. Sindona, Nixon hukuk firması ve John Mc Cottrey ile bağlantıda idi." (New World Order, A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.111)

"Güvenilir kaynaklarda İtalya'da Hıristiyan Demokrat Parti ve Liberal Parti'nin CIA ile ilişkide bulunduğu belirtilmektedir." (American Foreign Policy, Charles W. Kegley, Jr. Eugene Wittkopf, sf.109)

"İtalya'da ortaya çıkarılan P2 Mason Locasının Gladio ile bağlantısı saptanmıştı. Locanın Başkanı Licio Gelli'nin notlarında P2'nin NATO üyesi ülkelerde ve Ortadoğu'da üyeleri olduğu bilgisi yer alıyor. Kontrgerillanın yükselişi ile masonların etkisinin artması paralel gelişiyor." (2000'e Doğru, 20 Aralık 1992)

"P2 Mason Locası lideri Licio Gelli, darbe girişimine hazırlık olmak üzere terör olaylarını örgütlemekten yargılanmıştı." (Milliyet, 12 Nisan 1988)

P2 Mason Locası üstadı Gelli ve İtalyan İstihbarat örgütü görevlileri İtalya'da, terörü yönlendirdikleri için mahkum oldular.

"Masonların tüm dünyada iktidara, kapitalizmin uluslararası örgütlerine, finans kuruluşlarına, Silahlı Kuvvetlere, güvenlik ve istihbarat örgütlerine girdikleri ve bu örgütleri kontrol altına alıp yönlendirmeye çalıştıkları bilinmektedir." (Doruk Operasyonu, Talat Turhan, sf.37)

Gladio: Masonluğun Yasa Dışı Sokak Gücü

P2 Mason Locası açıklanan tek masonik kontrgerilla şebekesiydi. Fakat masonluğun sırlarını korumaktaki ustalığı düşünülürse, P2'nin bir istisna değil, diğer ülkelerdeki localara bir örnek olduğu gerçeği ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla kontrgerilla, masonluğun yasa dışı sokak gücü olarak karşımızda şekillenmektedir.

Masonluk kontrgerilla ile alt örgütlere inebilmektedir. Bu örgütlenmeler arasında Adli Tıp, savcılık ve emniyet gibi önemli kademeler de vardır. Dünyanın pek çok yerinde Mossad-masonluk-kontrgerilla zincirinin bu kademelerde ezici güçleri mevcuttur. Kontrgerillanın temel özelliği ise aynen masonluk gibi halka kapalı olmasıdır. Bu gizlilik, zaman zaman masonlar tarafından ancak "gerektiği kadar" deşifre edilmektedir. Masonluk kontrolü dışında kontrgerillanın kendi kendini deşifre etmesi ise asla söz konusu değildir. Devletlerin kontrgerillayı açıklaması da mümkün değildir. Zaten genelde, kontrgerilla hakkında soru sorulan kişiler de bu zincirin içinde yer alan kişiler olmakta, dolayısıyla doğru bilgiye ulaşmak imkansızlaşmaktadır. Bunun en iyi örneklerinden biri, "Kontrgerilla açıklansın" diyen P2 Locasının önde gelen isimlerinden İtalya Başbakanı Andreotti ve yine "Kontrgerilla vardır" diyen P2 Locası üstad-ı azamı Gelli'dir. Aldo Moro, savcı katliamları ve benzeri cinayetlerin faili P2 Locası, yalnızca kontrgerillayı inkar etmek değil, aynı zamanda masonlukla bağlantısız göstermek uğraşındaydılar. Bu da masonların "gerektiği kadar deşifre etme" yöntemlerinin önemli bir parçasıydı.

Çeşitli kaynaklarda bu yasa dışı örgüt şu şekilde tanımlanmaktadır:

"Dolaylı saldırıları önlemek için politik, ekonomik ve askeri bir sırra yardımlar yapılmalıdır. Askeri yardımların ilk hedefi, mahalli silahlı kuvvetlerin eğitimi ve silah donatımı olmalı... Mahalli kuvvetlerin eğitimi, partizan savaş ve taktikleri ile, karşıt savaş taktiklerinin öğretilmesi esasına oturtulmalı. Bununla beraber pratikte görüldüğü gibi, sadece mahalli kuvvetlere bel bağlanamaz. Amerikan silahlı kuvvetlerinin de bu harplere katılması gerekmektedir... Mahalli kuvvetlerin bütün komuta ve idari organları Amerikan uzmanları tarafından kontrol edilmeli. Fakat bu kontrol işleri o ülke kamuoyundan gizli tutulmalı." (Deterence and Defense, Indirect Agression bölümü, G. Soyder, sf.231-238) ve (Amerikan Harp Doktrinleri, sf.311)

Gladio-Terör Örgütleri İlişkisi

"FM 30-31B adlı dosyada Amerikan İstihbarat Örgütleri'nin birçok ülkede aşırı solun içine özel eylem grupları sızdırarak terör hareketleri düzenlediği bildiriliyor. Anarşi, terör örgütlerine sızan bu özel ajanlarla şiddetlendiriliyor." (Günaydın, 1 Ekim 1979)

Dünyanın hemen her yerinde sayısız terör örgütü faaliyet içindedir. Ama bunlar nedense çeşitli istihbarat servislerinin bütün çabalarına rağmen (!) bir türlü tam anlamı ile engellenemezler. Zaman zaman bu terör örgütlerinin birbiriyle bağlantılı olduğu ortaya çıkar, "uluslararası terörizm"den bahsedilir. Kimi zaman da bu örgütlerin Mossad'ın hesabına çalıştığı bilgisi gündeme gelir, ama nedense hemen bu "zararlı bilgiler" hasır altı edilir ve kamuoyuna unutturulur.

Aslında bunlar bir gerçeği ortaya koymaktadır: Anarşist örgütlerin bazılarını, bir kısım istihbarat servisleri ve bunların uzantısı olan kontrgerilla kurmaktadır. Bu örgütlerin ihtiyaç duyduğu istihbaratı da, parayı da sağlayan bu zincirdir. Kontrgerilla himayesi dışında söz konusu anarşist örgütlerin yaşaması ise mümkün değildir. Bu örgütleri, ihtiyacı kalmadığında ortadan kaldırmayı da üstlenmiş olan kontrgerilla, dünyadaki sağ-sol pek çok önemli terör örgütünü yönetmektedir. Zaten yüzlerce kişiden oluşan bir gizli örgütün böyle bir koruma kalkanı olmadan, halkın ve güvenlik güçlerinin gözünden kaçması mümkün değildir. Kontrgerilla, himayesinde olan terör örgütlerinin istihbarat ve koruma görevini de yürütür. Haklarında yapılan ihbarları gizler (izleme, takip, vs. gibi bahanelerle), zaman zaman uygun gördüğü tarihlerde uygun aralar ve uygun şartlarda bu örgütlerin içinden katledilenler de olabilir. Öldürülenler arasında en alt militan kesimden olabileceği gibi en üst kademelerden de isimler yer alabilmektedir.

Masonluğun yasa dışı sokak gücü konumundaki kontrgerilla, komünizm ve faşizmi de kullanmaktadır. Komünist ya da faşist ideolojiye bağlı militanlar, kendilerini kısa sürede kontrgerilla alanında bulmaktadırlar. Çünkü her militanın, genişçe örgütlenmeye her terör örgütünün gelişmiş bir istihbarata gereksinimi vardır. Özellikle devlet teşekküllerinde kendileri hakkında yer alan bilgiyi öğrenmeleri gerekir. Aynı şekilde örgütün de, işlediği cinayetlere göz yumulmasına, cephanesinin saklanmasına, adamları yakalandığında hapishaneden kaçırılmalarının sağlanmasına ihtiyacı vardır. İşte kontrgerilla bu imkanları sağlar.

İtalyan kontrgerillası Gladio, sözde milliyetçi ve vatansever olduklarını iddia eden sokak serserilerine, mafya takımına, para ve sadist zevklerini tatmin edecek ortamı fazlasıyla sağlamaktadır.

14 Kasım 1991 tarihli Hürriyet gazetesinde yer alan bir haberde Gladio ve terör örgütleri bağlantısını açıkça ortaya koymaktadır:

"İşine geldiği zaman sağ terör örgütlerinin, işine geldiği zaman da sol terör örgütlerinin içine sızan, sonra da bu örgütleri birbirine düşüren, bu örgütleri kullanarak terör olaylarını kışkırtan ve bunlara ayrı ayrı sabotajlar yaptırtan Gladio'yu köşeye sıkıştırmak imkansızlaştı."

CIA ajanı David Galula ise konuyla ilgili olarak şunları söylemektedir:

"...İlk adım, şuursuz terörizm: Şuursuz terörizmden maksat ayaklanma hareketleri ve sebepleri için fazla alaka toplamak ve halkın dikkati bir defa çekildikten sonra gizli olarak bulunan tarafları cezbetmektir...

İkinci adım, seçilmiş terörizm: Seçilmiş terörizm çarçabuk, şuursuz terörizmi takip eder. Bundan maksat isyanı bastırmakla görevli olan tarafı halktan uzak tutmak, halkı mücadeleye sokmak ve asgari olarak halkın pasif suç ortaklığını temin etmektir.

Bu da memleketin muhtelif yerlerinde bazı kimseleri, hala en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını, polis, postacı, belediye reisi, belediye meclis azası ve öğretmen gibi insanları öldürerek yapılır. 'Yunanistan'da giriştiği sansasyonel saldırılarla kendisinden söz ettiren '17 Kasım Terör Örgütü'nün askeri silah ve teçhizat kullandığı ve askeri personeli bünyesinde istihdam ettiği ileri sürüldü. Bu ipuçları örgütün Kızıl Tugaylar gibi kontrgerilla olduğu iddialarını gündeme getirdi." (Zaman, 7 Kasım 1991)

Gladio Örgütlenmesinde Kimler Görev Alır?

Mason locaları, faşist örgütler ve Mossad ile iç içe faaliyet gösteren Gladio örgütlenmesi, güçlü bir istihbarat bağlantısını gerçekleştirmek için aşağıdaki kişileri bünyesinde barındırır:

"FM 31-16 simgeli Counter Guerilla Operations (Kontrgerilla Harekatları) adlı Amerikan Talimnamesi'nin 34. sayfasında, az gelişmiş ülkelerdeki 'Temizlik Harekatı'nın gerçekleştirilmesi için, kontrgerilla örgütlenmesinin içinde, ACC (Bölge Koordinasyon Merkezi) emrinde de görevlendirilecek şekilde kimlerin birlikte sunulacağı belirtilmekte ve ek olarak CMAC (Civil Military Advisory Committee), Sivil- Asker İstişare Komite'sinin kurulması da önerilmektedir. Böyle bir örgütlenme içinde bulunması gereken kişiler anılan talimnameye göre:

1) Yerel polis müdürü
2) Okul idaresi ve müdürleri
3) Önde gelen din temsilcileri
4) Yargıçlar ve hukuk temsilcileri
5) Sendika lideri veya liderleri
6) Etkili basın yayın organlarının yayımcıları

7) Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri
8) Diğer etkili kişilerden oluşmaktadır.

Kontrgerilla örgütlenmesinin boyutu bu denli geniş kapsamlıdır. İtalya'da Gladio adlı kontrgerilla örgütlenmesinin P2 Mason Locası ile ilgisini gösteren haberi, bu konuda iyi bir örnek oluşturmaktadır." (Kontrgerilla Cumhuriyeti, Talat Turhan, sf.34)

Basın-MOSSAD-Gladio İş Birliği

Bazı basın organları ve kontrgerilla, dünya çapındaki önemli eylemlerin, flaş haber şeklinde yayılması veya örtbas edilmesi, suçluların deşifre edilmeden gizlenmesi ve yalan haber yayılmasında iş birliği yapar. Kontrgerilla eylemi gerçekleştirir, etkisini kontra-basın yapar. Kontrgerilla bomba patlatır, kontra basın sansasyonunu ayarlar. Suçluyu suçsuz, ahlaklıyı ahlaksız gösterir, uyuşturucu kaçakçısından bahsetmez, bu suçlamaları masum kişilerin üzerine yıkar. Kontrgerillanın gerçek hedefi, kendilerini engelleyecek güç olarak gördükleri samimi dindar insanlar ve samimi gerçek vatanseverlerdir. Basın da en önemli silahlarıdır. Gerçek milliyetçiler ve dindarlar pek çok iftiraya maruz kalırken, kontrgerilla ve yandaşları, en önemlisi hepsini idare eden mason çevre entelektüel, aydın, vatansever tabaka olarak adlandırılır. Bu telkin dünyanın önde gelen basın-yayın kuruluşlarında bu şekilde verilerek, kitle propagandası yapılmış, halk bu şekilde belli bir düşünceye itilmiş olur. Kontra-basın çok saldırgandır, kolaylıkla iftira atar, kendilerinin her zaman haklı ve doğru oldukları imajını verirler. Yalan haber yayma aracı olan bu kuruluşların sahiplerine göz attığımızda, herşey daha da iyi şekillenmektedir.

Basın kralı Mossad ajanı Maxwell, diğer basın kralı Rupert Murdoch, İtalyan basın kralı Benedetti, NBC, ABC televizyonları, New York Times'dan Arthur Sulzberger gibi basın ve televizyon kuruluşlarının önemli isimleri ile gizli servisler arasındaki ilişkiler dikkat edilmesi gereken bir konudur.

ABD'deki İsrail Medyası

İsrail o ülkelerdeki lobileri sayesinde, dünyanın pek çok ülkesinde medya üzerinde oldukça etkili olmaktadır. Bu etki sayesinde, dünya kamuoyu genellikle Ortadoğu'daki gelişmeleri İsrail taraflı öğrenmekte, dünya gündemini etkileyen pek çok gelişme hakkında da genellikle sınırlı bilgi edinmektedir. İsrail'in, medyası üzerinde en çok etkili olduğu ülkelerden birisi de Amerika'dır. ABD medyası üzerindeki bu etki, Mother Jones dergisinde şöyle anlatılmaktadır:

"İsrail'in imajını daha iyi duruma getirmek için uygulanan bir yöntem de Hasbara Projesi'dir. Bunun taraftarları arasında önde gelen ABD medya yöneticileri de vardır. Bunlar yabancı bir hükümete halkla ilişkiler konusunda yardım etmekten çekinmiyor.

Aslında Amerikalılar İsrail'in ne kadar başının belada olduğunu ve İsraillilerin kendi hükümetlerinin politikalarını kontraları, üçüncü dünya ülkelerini ve Güney

Afrika'yı silahlandırmaları nedeniyle eleştirdiğini bilmiyor ve bazı meşhur Amerikan editörleri ve yayıncıları, sahte tarafsızlıklarını kaybedip İsrail'in halkla ilişkiler danışmanları oldukları için bunun böyle kalmasını istiyor.

Dünya Siyonist Organizasyonu, Hükümet Basın Ofisi, Kudüs'teki Dünya Yahudi Yazarlar Birliği tarafından Ocak 1985'te düzenlenen konferansta 'Commentary' editörü Norman Podhoretz'in belirttiğine göre: "Hem Yahudi hem de genel basında yazan Yahudiler İsrail'i savunmak zorundadır, İsrail'e karşı yazılara katılamazlar. İsrail'in çeşitli eleştirilere maruz kalması İsrail'in düşmanlarına yardım ediyor. Bu da İsrail'in demokratik bir ülke olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Birçok ABD yazarı Podhoretz'in İsrail'le ilgili düşüncelerini paylaşıyor. Bu Ortodoksluğa meydan okuyanlar ise İsrail lobisinden -bunun içinde editörlerin bir koalisyonu, yayıncılar, İsrail taraftarı komiteler, zengin iş adamları var- merhametsiz bir saldırıya maruz kalıyorlar ve bunlar anti-İsrail taraftarlarını cezalandırıyorlar.

Amerikan Yahudi Kongresi eski Başkanı 'İsrail, Amerika'da sevilmekte ve savunulmaktadır' diyor. İsrail ve ABD arasındaki kör ve karşılıklı 'aşk', medyada İsrail'in çarpıtılmış bir imajına neden oldu. Bu yüzden ABD'nin gerçekçi dış politikacılar belirlemesi engellenmiştir.

Ayrıca ABD'de İsrail lobisinin eleştirmenlere saldırması, haber akışını kısıtlaması ve Yahudi topluluğundaki tartışmaları bastırmaya çalışması, işgal altındaki topraklarda İsrail gücünü sağlamlaştırmıştır.

Aslında Yahudi ve Hıristiyan yazarlar medya desteği sağlamaktadır. Washington Post editörü geçen Ekim'de kendisiyle yapılan bir röportajda şöyle demektedir: "İsrail taraftarı olduğumu söylerler. Sanırım bu hayatın bir gerçeğidir."

İsrail hükümeti Beyrut'a saldırdığını savaşın ilk günlerinden beri yabancı basından sakladı. Savaşın mimarı Ariel Şaron savaşın amacı konusunda yalan söyledi, çok sıkı sansür uygulattı, yanlış ölü sayıları verdi ve cephelere girişi yasakladı. İbrani medyasını da aynı yöntemle kontrol etti.

İsrail hükümet görevlilerinden birinin söylediğine göre, basın alanında bulunan Amerikan Yahudileri kendi işverenlerinden daha fazla İsrail'e 'sadakat' gösteriyorlar.

Bir üst düzey İsrail hükümet görevlisi ABD'ye geldiğinde geçirdiği zamanın %40'ını basınla görüşmeye ayırıyor. New York'ta 1985-86 arası İsrail Konsolosluğu'nda basın yöneticiliği yapan Menachem Shalev, 'İyi arkadaşlar televizyonculuğun ve her önemli gazetenin içinde bulunabilir. Bunların isimleri bir ateşeden diğerine aktarılmaktadır. İsrail'in ABD'de etkin basın desteği alması çok önemlidir' açıklamasını yapıyor... Bunun için Shalev'e göre basın ilişkileri İsrail hükümeti için 'en öncelikli' şeydir.

İsrail'in ABD'deki on konsolosu bölgesel medyayı kontrol eder ve yazarlarla bağlantı kurar. Shalev 'İsrail'in Amerika'daki varlığı her yere yayılmıştır' diyor ve ekliyor. 'Gazetelere baskı uygulamak televizyonlardan daha kolay. Gazete idarecileri daha kolay elde edilebilir. Ve pek çok yayıncıyla da çok yakın ilişkilerimiz var.'

ABD'nin İsrail'le olan özel ilişkisi akıl karıştırıyor. 'Geçen sene İsrail 3 milyar dolardan fazla ABD yardımı aldı ve bu dünyanın herhangi bir yerinden daha fazla ve ABD'nin toplam yardım paketinin beşte birini oluşturuyor. Buna karşın 45 Afrika ülkesi 979 milyon dolar alıyor, bu da yardım paketinin on beşte biri." (Mother Jones, Şubat-Mart 1987)

Garip Bir İlişki Daha: Gladio-KGB İç İçe

Anti-komünist bir pakt olarak kurulduğu ileri sürülen NATO, son gelişmelerden de anlaşılacağı gibi bambaşka amaçlar içermektedir. İtalya'da saptanan aşağıdaki olay da bunun çarpıcı bir örneğidir.

"Trieste'yle Udine arasında içinde nükleer bomba fabrikasyonu için gerekli olan maddelerin de olduğu, yasa dışı silah trafiğinin sınırı geçiyor. Talep Katar'dan Libya'ya kadar çok çeşitli. Savcılık olayın içinde uyuşturucu mafyası, KGB ve Gladio'nun bulunduğunu belirtiyor. Gladio'nun KGB'yle ne alakası var? Bu bir sır olarak kalıyor." (Avvenimenti, 18 Kasım 1992)

NATO bünyesinde kurulmuş gizli örgüt Gladio'nun nasıl KGB ile beraber hareket ettiği tabii ki uzun zaman merak konusu olmaya devam edecektir.

Gladio, İsrail'in Gizli Ordusu

Mossad'ın kuruluş amacı siyonist hedeflerin gerçekleşmesine katkıda bulunmaktır. Bu noktada Mossad'ın işlevi, Siyonizmin hegemonyasına bağlı bir dünya oluşturmak, diğer milletlerin ve inançların ise sömürü sistemi içinde kullanılmasını, güçlenmemesini sağlamaktır. Bunun için kullandığı temel yöntem ise, diğer milletleri kaos ve istikrarsızlık içine sürükleyecek olan savaş, karışıklık, terör ortamları hazırlamak, bu ortamları kışkırtmak, "düzensizliğin düzeni"ni kurmaktır. Kontrgerilla ise, bu hedefi gerçekleştirmek için kurulmuş bir alt örgüttür. Yaptığı iş, hedef ülkelerde, temel Mossad yöntemi olan şiddeti hayat şekli haline getirmiş, sadist ve saldırgan ruhlu kişileri beslemek, örgütlemek ve yapay ideolojileri de kullanarak eylemlere yöneltmektir.

"İsrail'in dünyadaki tüm kontrgerilla hareketlerinin eğitimi için kurduğu merkez Mossad Aman Kfar Sirkin, Tel Aviv ve Mossad Aman Beersheba, İsrail'de bulunuyor. Ayrıca ikinci merkez de Jonathan Institute Jerusalem, İsrail'de. Buradan yollanan subaylar dünyadaki kontrgerilla hareketlerinin eğitimi ve idaresi görevini alırlar. Ayrıca bu merkezde bazı kontrgerilla grupları bizzat eğitim görür. Mossad'ın Inkata şubesi Güney Afrika'daki kontrgerilla hareketlerini, Hindistan'da Sihler, Sri Lanka'da Tamiller, Peru'da Aydınlık Yol, İtalya'da Kızıl Tugaylar, Sırbistan'da Çetnik ve Sırbistan Yenileme Harekatı, Hırvatistan'da Ustaşa, İspanya'da ETA, Ermenistan'da ASALA gibi birçok kontrgerilla hareketinin eğitimini yapar." (Yeni Dünya Düzeni, Halid Özkul)

ABD'nin büyük tekellerinden Yahudi Rockefeller grubu 1956 yılında şu öneriyi ileri sürdü:

"ABD'nin çıkarlarına uygun düşmeyen herhangi bir durumu düzeltmek için dünyanın neresinde olursa olsun, derhal müdahale edebilecek yeteneklere sahip özel askeri birlikler kurulmalı. Bu özel askeri birliklerin çok hareketli olması ve çeşitli lokal harpleri başarıyla sona erdirecek yetenekte olması gerekir.

Rockefeller grubunun önerdiği özel askeri birlikler Amerikan kontrgerillalarının ilk nüvesini meydana getiriyordu. Rockefeller grubunun önerisi doğrultusunda Stratejik Müdahele Birlikleri kuruldu." (Rockefeller Vakfı'nın Raporu, Prospects of America, Amerikan Harp Doktrinleri, sf.271)

Kontrgerillaların fikir babalarından bir diğer isim de, uluslararası Yahudi lobileri Bilderberg, Trilateral ve CFR üyesi Mc Namara idi:

"Amerika Eski Savunma Bakanı, Dünya Bankası'nın yıllarca Başkanlığını yapmış Mc Namara; 'Gerilla ve anti-gerilla savaş taktik ve biçimlerini iyice öğrenmiş ve dış müdahaleler de özel silahlarla donatılmış küçük birlikler kullanmak gerekir'." (Rockefeller Vakfı'nın Raporu, Prospects of America, Amerikan Harp Doktrinleri, sf.356-357)

"Bu yeni kuvvetler Mc Namara'nın belirttiği gibi kontralardı. Bu örgütlenme tüm dünyada yapıldı." (Peter Parret, John W. Shy, Guerillas in the 1960, sf.42)

Rockefeller grubunun bir raporunda ise kontraların amacı şu şekilde açıklanmaktaydı:

"Gerek bizim gerek dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapmak zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri stratejiye uymakta ne de geleneksel diplomatik müdaheleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgün bir niteliği ve biçimi vardır." (Rockefeller Vakfı'nın Raporu, Prospects of America, Amerikan Harp Doktrinleri, sf.298)

Ünlü stratejist Kissinger'ın da bu konudaki görüşleri oldukça ilginçtir:

'Eğer hür dünya, yavaş fakat sürekli bir erozyondan kurtulmak istiyorsa, lokal savunma savaşlarına hazırlanmalı ve bu savaşlar için gerekli önlemleri alıp, gerekli ordular kurulmalıdır. Sömürgeciliğe karşı Ayaklanma Hareketi'nin hemen her tarafı sardığı bir dönemde, Pentagon'daki bazı otoriteler hala toptan-red-yıldırma stratejisinde inatla ayak diretiyorlar. Bir yandan hür dünyanın sosyalist devletlere karşı konvansiyonel bir denge kuramayacağını söylerken, diğer yandan yıldırma stratejisinde ayak diretmek, anlaşılmaz bir tutumdur.'

Kissinger, "Nuclear Weapons And Foreign Policy" adlı kitabında, total savaş ile lokal savaşın uygulama ve sonuçlarını incelemiştir. Kissinger'a göre, 'total savaş, ABD için, dolayısıyla kapitalizm için intihardır. Asya, Afrika ve Güney Amerika'daki Ulusal Kurtuluş Savaşları ancak lokal-sınırlı savaşlarla önlenebilir. Bu bölgenin sınırı sosyalist blok ülkeleri sınırlarından başlar." (CIA, Kontrgerilla ve Türkiye, Emin Değer, sf.125)

'Devlet içinde devlet' halinde örgülenmiş olan Gladio, NATO çerçevesinde kurulmuştu. CIA, bu örgütün kuruluşunda rol oynamıştı. İtalya'daki Gladio ve diğer NATO ülkelerindeki benzer kuruluşlar, sivil ve askeri 'yerli' istihbarat örgütleri

yanında 'gizlilik' esası ile çalışan bazı derneklerin üyelerini de içine almışlardı. Gladio skandalı, İtalyan P2 Mason Locası ve İtalyan İstihbarat Teşkilatı ile ordunun bazı kesimlerinin yakın iş birliği içerisinde olduğunu ortaya çıkardı.

Skandalın ortaya çıkardığı bir diğer gerçek de, İtalya'yı bir ara kasıp kavuran terör olaylarının büyük bir bölümünün, NATO çerçevesinde kurulmuş Gladio örgütünün eseri olduğuydu. Suikastlar, siyasi cinayetler, bombalama ve tedhiş olayları, kökleri devlet içinde olan bu örgüt elamanlarının eseriydi.

Kontrgerilla örgütlenmesinin mimarlarından en önemlisi hiç kuşkusuz Henry Kissinger'dı:

"1968 yılından günümüze değin, ABD'nin yürüttüğü sınırlı savaşların, teorik ve pratik planda geliştirilmesinde zaman, emek harcayan uzmanlardan en önemlisi Henry Kissinger'dir." (Bıçağın Sırtındaki Türkiye, Süleyman Genç, sf.20)

"Kissinger'in NATO içindeki gizli örgütlenmenin ABD'deki sinir uçlarından olduğu sonradan öğrenildi." (Türkiye'de Laiklik ve Fikir Özgürlüğü, Fehmi Koru, sf.178)

ABD'nin eski Dış İşleri Bakanlarından Henry Kissinger'in, ABD'nin İkinci Dünya Savaşı sonrasında Almanya'da Nazi artıklarının toparlanarak yeniden örgütlendirilmesi faaliyetinde oynadığı rol belgelenmiştir." (Kontrgerilla Cumhuriyeti, Talat Turhan, sf.24)

Gladio Kimlerin Emrinde?

Kontrgerillanın kimlerin emrinde olduğunu New York Times muhabiri James Lemoyne ve eski CIA ajanı Philip Agee şöyle açıklıyorlar:

"ABD'nin dış ülkelere ekonomik yardımından daha çok zenginler yararlanmaktadır. Bunlar vergi vermedikleri gibi sürekli olarak ülke dışına para çıkarmaktadırlar. Oğulları askerlik yapmaz. Vergi vermek fakir halkın işidir. Yaşamak zenginlere, ölmek fakirlere düşmüştür. Ne var ki bu iş bölümünden yoksullar hiç de memnun gözükmemektedirler. Dış yatırımların ancak küçük bir kısmı yoksullara ulaşabilmektedir. Siyasi güç sosyetenin elindedir. Fakirlere siyaset vasıtasıyla da durumlarını düzeltme yolu tıkanmıştır. Halk polisten ve askerden korkmaktadır. Yasal yollardan haklarını aramak bu insanlar için olacak işlerden değildir. Fakir halk ile zenginler arasında fakirlerin hakkını temsil edecek hakimlerin varlığı hayal bile edilememektedir." (James Lemoyne, New York Times, 5-7 Nisan 1987, 16 Şubat 1987)

"Eski CIA ajanı Agee ise şöyle diyor: 'Ben Kapitalizmin gizli polislerinden biriydim. Yoksul ülkelerdeki Amerikan şirketlerinin hisse senedi sahiplerinin kaymağını yemelerini sürdürmelerini sağlamak için politik barajın sıkıntılarını Amerikan kapitalizminin gizli polisinden başka bir şey değildir ki. Yoksul ülkelerde CIA başarısının anahtarı, nüfusun kaymağının çoğunu yiyen %2 ya da %3'lük kısmının bulunmasıdır. Şimdi çoğu ülkelerde bu sınıfın geliri 1960'dan bu yana daha da artmış ancak bir kenarda bırakılan ve nüfusun %50 ya da %70'ini teşkil eden sınıfların gelirleri ise daha da azalmıştır." (CIA Günlüğü, Philip Agee, sf.760 -766)

Kontrgerilla'nın kullandığı sokak serserilerinin ikiyüzlülüğü her yönden ortadadır. Uyuşturucu kaçakçılığını yapanlar da, çıkar çatışması olduğunda yakalatanlar da onlardır. Fail-i meçhul cinayetlerin faili bu gruplardır, fakat sahte failler üretmekte de üstlerine yoktur.

Gladio Yapısı ve Tarihteki Benzerleri

Kontrgerilla, aslında yeni bir örgüt değildir. İsmi farklı da olsa tarihte birbirine benzeyen kontrgerilla yapısına sahip örgütlere rastlamak mümkündür. Kontrgerillanın, Siyonizm ve masonluğun sokak gücü, bir anlamda gizli askeri kanadı olduğu göz önünde bulundurulursa, bu tür örgütlerin tarihinin de masonluk tarihiyle paralel durumda olduğu sonucu ortaya çıkmaktadır. Masonluk, tarihteki çeşitli operasyonlarında da, örgütleyip finanse ettiği sokak gücü niteliğindeki grupları kullanmıştır.

Kontrgerilla, masonluğun klasik sokak gücünün yalnızca yeni bir ismidir. Bu görünmeyen masonik ordunun prensipleri de masonlukla paralel; sır verilmez, toplantılar gizlidir. Masonların mason olduklarını gizleyişleri gibi, kontrgerilla üyeleri de kendilerini gizlerler. Birbirlerini gizli parola ve gizli masonik işaretlerle tanırlar. Sürekli vahşet ve sürekli terör, bu grubun ana düsturudur.

Masonluğun kullandığı tarihteki kontrgerilla benzeri örgütler oldukça ilginçtir. Bu örgütler, Fransız İhtilali'ne kadar uzanmaktadır. Fransız İhtilali'nin lider kadrosunu oluşturan ve hemen hepsi mason olan Jakobenler, aynı zamanda bir tür kontrgerilla örgütünün lideriydiler. Jakobenler, Sans Culotte'lar ve daha sonra da Kırmızı Boneliler adı verilen kiralık sokak serserilerine terör eylemleri düzenletiyorlardı. Aynı şekilde, Bolşevik Devrimi'ni düzenleyen ya da Hitler'i iktidara getiren ünlü "fail-i meçhul" Reichteig yangınını çıkartanlar da kontrgerilla karakterindeki örgütlerdi. Hitler döneminde, SA ve SS olarak şekillenen bu örgüt, toplantılarını Thule Locası adı verilen mason locasında yapmaktaydı. İllümine masonluk, yani ihtilalci masonluk, Jakobenler ile Fransız İhtilali'nde, Thule locası ile Almanya'da, P2 ile İtalya'da kendini göstermiştir.

İtalya'da 19. yüzyılın başlarında ortaya çıkan Carbonari cemiyeti de İllüminizm ile bağlantılıydı. Esas amacı kiliseyi yıkmak ve din aleyhtarı bir düzen kurmaktı. Milano, Londra ve Berlin'de bulunan bazı Yahudi bankacılardan büyük mali destek gördü. Bilinebilen en üst teşekkülü "Haute Vente" idi. Bu 40 kişilik bir heyetti ve bu heyete Volpe, Piccolo, Tigre, Clauss gibi birçok Yahudi dahildi. Carbonari cemiyetinin uzantıları bugün de faaliyet halinde. Asıl amaç yapılacak provokasyonlarla halkı kiliseden soğutmak, kilise düşmanlığını sözde laiklik olarak göstererek halkı kutuplara ayırmaktı. Günümüzde İtalya'daki Brendizi Locası masonluk-kontrgerilla bağlantısının en açık örneklerinden biridir. Brendizi Locası, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki üst düzey kontrgerilla yapısındaki örgütlerin buluşma yeridir.

Yugoslavya Olaylarının Perde Arkasında Çetnik Kontrgerilla Grupları

Kontrgerilla Yugoslavya'da da faaliyet göstermiştir. Çetnik kontrgerilla grupları, Bosna-Hersek'teki katliamın mimarlarıdır. Katliamı gerçekleştiren gerçekte Sırp halkı değil, mason liderlerin örgütlediği Çetnik örgütüdür.

"Mojimilo yerleşim bölgesinin komutanı Boşnak Nejat Aynadziç, 'Her Çetnik Sırptır, ama her Sırp Çetnik değildir' diyor. Ve Bosna Hersek'in Çetnik olmayan Sırpları, Boşnaklarla omuz omuza, 'soydaşları'na karşı savaşıyor." (EP-Ekonomi Politika, 10-17 Ocak 1993)

Çetnikler ile masonların yakın ilişkisi Bosna Savaşı'nın konu edildiği bölümde detaylı olarak incelenmiştir. Tarihte Çetnik çetelerini ilk kez biraraya getirip örgütleyen kişi mason "Kasap" Mihailoviç'tir. 1992-95 yılları arasında yaşanan Bosna Savaşı sırasındaki liderleri de yine bir başka mason olan Miloseviç'tir. Çetniklerin nasıl bir örgüt olduğu şöyle tarif edilmektedir:

"Dünyadaki belli başlı kontrgerilla/paradox-militer örgütlerinin arasında Sırbistan'daki Çetnikler bulunuyor." (Yeni Dünya Düzeni, Halid Özkul, sf.87)

'Kontrgerilla" örgütlenmesinin merkezi ise yine aynı kitapta şöyle bildirilmektedir: "Paradox-militer/Kontrgerillanın merkezi: Mossad ve Aman: Kfar Sirkin, Tel Aviv, İsrail."

Hitler'in Kurduğu Kontrgerilla Grupları: SS ve SA

Hitler, Alman kontrgerillasının liderlerindendi. Kurduğu SA ve SS grupları tipik kontrgerilla örgütleriydi:

"SA'lar 1921de Hitler'in Muhafız Birliği olarak doğdu. Örgütsel dayanağı Nazi hareketine katılmış serserilerdi." (Ana Britannica, sf.864)

"Sokak eşkiyaları, eski katiller, işsiz, güçsüz kişilerin oluşturduğu bir örgüt olan SA'lar, rakip partilerin toplantılarını basıyor, Hitler'in fedailiğini yapıyorlardı." (The Life and Death of Adolf Hitler, Robert Payne)

SA'ların yöntemi de tüm faşist örgütlerde olduğu gibi terör ve işkence olmuştur:

"Berlin'de SA'ya ait bir köşkte işkence odaları bulunuyordu. İtiraf ettirmek için burada akla gelebilecek her türlü işkence yapılıyordu." (Encyclopedia Judaica, cilt 4, sf.714)

Faşist-Siyonist lider Jabotinsky'nin kurduğu kontrgerilla grubu Kahverengi Gömlekliler'den esinlenen Hitler, SA'ları yani bir diğer adıyla Kahverengi Gömlekliler'i kurdu. SA'ların başında ise Yahudi Pfeffer Von Solomon bulunmaktaydı.

Hitler 1925 yılında kendi koruması için SS adı verilen daha organize bir birlik kurdu. Diğer bir kontrgerilla grubu olan SS'ler daha çok orduya yönelikti. SS'lerin rolü çok farklıydı. Herhangi bir SS subayı Alman generalinden daha yukarıda yer almaktaydı. Kontrgerillanın tüm özellikleri SS'lerde de görülmektedir. Devlet içinde devlet yapısı gösteren Hitler'in çok özel ordusu SS'lerin başında ünlü faşist Himmler bulunuyordu.

Gestapo ise tipik bir istihbarat teşkilatıydı. Rejim aleyhtarlarını saptıyordu. Gestapo'nun başında Heidrich bulunmaktaydı. Kontrgerilla yapısının zengin örneğini Gestapo örgütlenmesinde de görmek mümkündür. Örgütün kuruluş şemasında; "Cinayet Bölümü" de vardır. Görülüyor ki, Naziler kendilerine karşı olanları öldürmek için devlet içinde cinayet işlemekle görevli birimler oluşturmuşlardır.

Alman Nazizmi ile İtalyan faşizmi ve onların istihbarat örgütlerine (özellikle Gestapo) baktığımızda bunlarda cinayet işleme birimleri bulunduğunu görüyoruz. Kontrgerillanın tüm özellikleri Hitler'in SS ve SA'larında toplanmıştı. Nazi komutanların yönlendirdiği sokak eşkiyaları ve katiller her türlü işkenceyi, katliamı yapıyorlardı. 6 milyon Yahudinin yaşamına mal olan korkunç soykırımı da yine bu Gladio benzeri Nazi örgütlenmeleri gerçekleştirmiştir. (Hitler ve faşist örgütlenmeleri ile ilgili daha detaylı bilgiyi Faşizm bölümünde bulabilirsiniz.)

Gladio ve Faşist Örgütler İç İçe

"Özellikle Avrupa'da son yıllarda tırmanış gösteren ırkçı-faşist hareketlenmelerin ardında Gladio olarak da bilinen NATO'nun gizli yer altı örgütlenmesinin bulunduğu belirlendi. Gladio'nun Avrupa'nın belli başlı ırkçı-faşist örgütlerin liderleri ve ABD kökenli Ku Klux Klan temsilcileri ile belli aralıklarla toplanarak strateji ve eylem planı belirledikleri İtalya'nın ünlü gazetelerinden Corriera Della Serra ve La Repubblica'da yayımlandı. İtalya'nın Verona kentinde Gladio'yla toplantı yaptıkları saptanan faşist örgüt temsilcileri Gladio'nun belirlediği eylem stratejisi doğrultusunda hareket ediyorlardı." (Meydan, 21 Kasım 1991)

"İtalya'yı kasıp kavuran neo-faşist terörün gerisinden bütün haşmetiyle İtalyan kontrgerillası Gladio çıkıverdi. Baş kontrgerillacınınsa İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga'dan başkası olmadığı herkesin bildiği bir 'sır' artık. Belçika kontrgerillasını keşfetti, Fransa geri kalmadı ve gerisi çorap söküğü gibi geldi. (Kontrgerilla Cumhuriyeti, Talat Turhan, sf.173)

Görüldüğü gibi uluslararası terörizmin ve devlet terörünün vurucu gücü olan ölüm mangaları, Alman Nazizmi'nden günümüze kadar uzanmaktadır. Ölüm mangalarının simgesi, aynı zamanda onların işlevini açığa vurmaktadır: Arjantin, Brezilya, Uruguay, Paraguay, İspanya'da koşullandırılmış ve dolarla beslenen aşırı sağcı militanlar, kurdukları partiler ve bürokrasideki yandaşları ölüm saçmakta, terör estirmektedirler.

Gladio Karakteri ve Beklenen Karşı Çözüm

Masonların, kontrgerilla sistemini kurmaları ve ayakta tutmaları, bu sisteme uygun yapıdaki insanların bolca bulunabilmesinden kaynaklanmaktadır. Şiddeti, bir zevk ve şeref göstergesi haline getirmiş, gücü putlaştırmış, haklının değil güçlünün yanında olan grup ve kişiler bulunduğu sürece, karanlık güç merkezleri kendine maşa bulmakta zorluk çekmeyecektir.

Şiddete dayalı faşist kültürün yaşatılması ise, söz konusu güçlerin üzerinde özellikle durduğu bir konudur. Irkçılığı, şiddeti, savaşçılığı yücelten, güzel ahlakı,

sevgiyi, barış ve huzuru ise göz ardı eden bu faşist düşünce yapısının yayılması için şimdiye dek çalışmış olan ideologların büyük çoğunluğunun mason olması elbette bir tesadüf değildir. Bugün de bütün dünyaya filmler, romanlar, resimli romanlar aracılığıyla söz konusu faşist düşünce yapısı enjekte edilmektedir. Bu propaganda ile kan dökücü kabadayı karakteri, "gözü pek, bileği ve yüreği güçlü" gibi sahte tanımlamalar altında kendine meşruiyet zemini bulmaktadır.

Önce sahte bir haksızlık ortamı oluşturmak, sonra saldırmak, sonra halkı kendini savunmaya mecbur edip, sonra tekrar saldırmak kontrgerillanın en önemli taktiğidir.

Ancak bu sistemin ortadan kaldırılmasıyla, mutlak barış ve huzur çağı oluşabilir. Dünya üzerindeki bu cinayet şebekesinin çözülmesi, gerçek huzurun yaşanmasına vesile olacaktır. Bu durumdan sonra, artık silahlanma ve savaş sanayine, teröre ve ondan korunmaya yönelik organizasyonlara ayrılan para refaha, eğitime, beslenmeye, barınmaya, giyime, sanata, çevre düzenlemelerine ve her türlü güzelliğe, iyiliğe ve mutluluğa harcanabilir.

Mossad'dan kontrgerillaya uzanan zincirin ortadan kalkması ise çok güçlü bir sistem gerektirmektedir. Çünkü pek çok ülkede hükümetler ve hükümet başkanları, kontrgerilladan şiddetle çekinmektedir ve kontrgerilla bir anlamda devlet içinde devlet konumuna gelmiştir. Kontrgerillayı ortadan kaldırabilmek için, son derece sağlam bir düşünce yapısından temel alınması gerekir. Şiddete, gurura, nefrete dayalı olan bu sisteme karşı beklenen karşı çözümün tamamen bu yapının dışında olması, sevgiye, adalete, fedakarlığa, alçakgönüllülüğe, merhamete dayalı olması şarttır. Bunların dışında yapay çözümlere, geçici tedbirlere sarılmak sonuç vermez, vermeyecektir.

Unutmamak gerekir ki, başta kontrgerilla hareketleri olmak üzere, yeryüzünde kan dökenler ve bu eylemleri organize edenlerle yapılacak mücadele mutlaka fikri alanda olmalıdır. Daha önce de vurguladığımız gibi, bu çevrelerin varlıklarını devam ettirebilmelerinin nedeni eylemleri için kullanabilecekleri yapıda kişileri -ahlaki zaafları olan ve kolay yönlendirilebilen bilinçsiz kitleleri- kolaylıkla bulabilmeleridir. Ahlaken güçlü, manevi değerlerine sahip çıkan, vicdan ve sağduyu sahibi, kişilikli insanların sayısının çoğalması bu kişilerin hayat sahalarının sona ermesi anlamına gelecektir. Bu ise ancak din ahlakının yaygınlaşması ile mümkün olur.

Bununla birlikte, asla unutulmaması gereken önemli bir konu da, bu çevreler ne kadar büyük ve güçlü görünseler de, ne kadar iyi organize olmuş ve ne kadar planlı hareket ediyor olsalar da herşeyleri ile tamamen Allah'ın kontrolü altında olduklarıdır. Bunların ve kurdukları tüm planların Allah'ın kontrolü altında olduğunu Allah Kuan'da bizlere şöyle bildirmiştir:

Gerçek şu ki, onlar hileli-düzenler kurdular. Oysa onların düzenleri dağları yerlerinden oynatacak kadar da olsa, Allah katında onlara hazırlanmış düzen (kötü bir karşılık) vardır. (İbrahim Suresi, 46)

Onlar hileli düzenler kurdular, Biz de onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli-düzenin uğradığı sona bir bak... (Neml Suresi, 50-51)

Endülüs’ten 500 yıl sonra
Avrupa’nın ortasında bir katliam yaşandı

Bosna-Hersek

Bosna-Hersek’de büyük bir insanlık dramı yaşandı. Savunmasız Müslümanlar alçakça katliama tabi tutuldu. Her vicdanlı insan burada uygulanan vahşeti lanetledi. Ve tabii vahşetin uygulayıcılarını da...

Ama bu katliamın kimlerin "eseri" olduğunu anlayabilmek için olaya daha geniş bir açıdan bakmak gerekmektedir. Sırp vahşetinin karanlık geçmişine baktığımızda ilginç gerçeklerle karşılaşmaktayız. Benzer bir vahşeti geçmişte uygulayan Çetnik lideri mason Mihailoviç'i, onun "biraderi" Sırp lideri Miloseviç'i, Sırbistan-İsrail yakınlaşmasını, Sırbistan'ın kritik bağlantılarını göz önünde tutmak gerekmektedir. Hırvatistan'da locaların örgütlediği faşist gruplar, Siyonist silah tüccarları, gizli servislerin senaryoları, Balkanlar'da yaşanmış olan vahşete ışık tutmaktadır..

Sosyalist blok dağılırken, Avrupa'nın eski sosyalist ülkelerinde de son derece hızlı gelişmeler meydana geldi. Vaclav Havel, Petre Roman gibi mason liderler elinde bu ülkeler yeniden şekillendiler ve "Yeni Düzen"e uygun hale getirildiler. Bu ülkeler arasında, Güney Slavları'nın birleşmesiyle oluşan Yugoslavya ise çok değişik bir rota çizerek tarihin en büyük katiamlarından birine sahne oldu. Yugoslavya'yı diğer eski doğu bloku ülkelerinden ayıran özellik ise Müslüman bir topluma, Bosnalı Müslümanlara ev sahipliği yapıyor olmasıydı. Ve Yugoslavya'nın parçalanması sonucunda Avrupa'nın ortasında bağımsız bir Müslüman devlet oluştu: Bosna-Hersek.

Bunun ardından Bosnalı Müslümanlara uygulanan vahşete tüm dünya tanıklık etti. Ancak biz bu bölümde, olayların bilinen detaylarını ele almayıp, olayların perde arkasını aralamaya çalışacağız. Sırp terörünün bilinmeyen öyküsünü, Sırplara kimlerin destek verdiğini inceleyeceğiz. Rusya'nın ve Yunanistan'ın Sırpları desteklediği, kamuoyunun büyük çoğunluğu tarafından bilinmektedir. Biz olayın biraz daha değişik bir boyutunu, göze çarpmayan bir yönünü ortaya sermeye, Sırp vahşetinin ardındaki değişik bir gücü gün ışığına çıkarmaya çalışacağız: Masonluk.

Vahşetin İlk Basamağı:
Belgrad Büyük Locası

Bosna-Hersek'te yaşanan katliam, tesadüfler sonucu, kısa bir süre içinde, aniden patlak veren bir olay değildir. Müslümanlara karşı yürütülen bu sistemli vahşetin öyküsü, 1900'lü yılların başına kadar uzanmaktadır. Fransız Büyük Locası'nın yardımıyla 9 Haziran 1919'da, Sırbistan'ın başkenti Belgrad'da Yugoslavya Büyük Locası'nın kurulması, Bosna'daki vahşetin tarihi açısından oldukça önemlidir:

"Yugoslav Büyük Locası 9 Haziran 1919'da kuruldu. Merkezi Belgrad'daydı. 300'e yakın üyesi vardı. 1928'de Üstad Stojkaviç, Tchedimir Mihailoviç'e yerini devretti. 1934'te Uluslararası Mason Kongresi Belgrad'da toplandı. 40'a yakın Avrupalı ülkeden katılım oldu... Locaların çalışmaları gün geçtikçe daha da güçlendi." (Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.1262-1263)

Belgrad'da kurulan bu loca, aslında 1850'lerde kurulan ilk Belgrad Locası'nın bir devamıydı. Belgrad Locası, oldukça ilginç özelliklere sahip bir locaydı. Adeta "Balkanların P2'si" denebilecek bir yapıya sahipti. Türk masonlarının yayın organı Mimar Sinan dergisinde, bu durum şöyle özetlenmektedir:

"Belgrad Locası ile ilgili bilgiler, 'Masoni U Jugoslaviji - Yugoslavya'da Masonlar 1764-1980' adlı kitapta, Dr. Levis'in raporunda yer alıyor. Raporda şöyle denilmekte: 'Belgrad'da, Hür Duvarcılar adını taşıyan gizli bir örgüt mevcuttur. Belgrad Locası'nın faaliyet yönü politiktir ve maksat ve gayelerine, mevcut durumu yıkmakla varmaya çalışır... Belgrad Locası, Balkanlar'daki ana locadır. Vidin, Sviştov, Rusçuk, Varna, Niş Locaları Belgrad Locası'na bağlıdır. Bu yılın 5 Ağustosu'nda Belgrad'da genel toplantı yapılacak ve bu toplantıya tüm bağlı localar delegeleri katılacaktır...

Belgrad Locası, tüm ülkelerin devrimci kulüpleri ile devamlı temas halindedir... Radosavijeviç'in sözlerine göre, Belgrad Locası, Peşte hür masonları ile de temastadır ve gayesi Belgrad'da iktidarı yıkmaktadır... Loca'nın 60 yaşlarındaki bir üyesi aynı düşünceye sahip birinin huzurunda, yakında Belgrad Locası'ndan büyük işler zuhur edeceğini ve bu işlerin bütün dünyayı şaşırtacağını ve sürpriz olacağını söylemiştir. Bu ifadeden Loca'nın politik planları da sezilmektedir." (Mimar Sinan, 1987, sayı 65)

Loca üyesi masonun "kehaneti" doğruydu. Gerçekten de Belgrad Locas'ından "büyük işler zuhur etti"... Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Yugoslavya topraklarında Sırp-Hırvat-Sloven Krallığı kuruldu. 1919'da, bu yeni Krallıkta, "Sırpların, Hırvatların ve Slovenlerin Büyük Locası" ismiyle yeniden Belgrad Locası oluşturuldu. Bu Loca'nın, 1926 yılında bastırdığı, yalnızca loca üyelerine mahsus ve içinde locada alınan kararların, kabul edilen prensiplerin bulunduğu kitapçık, masonların Bosna-Hersek'te yaşayan Müslümanlardan dolayı o dönemlerde duydukları rahatsızlığı açıkça göstermektedir. Kitapçıkta, masonik idealler açısından Krallık sınırları içindeki şartları inceleyen Loca'nın, Boşnaklara özel bir ilgi gösterdiği de görülmektedir.

Loca'nın 1926'da yayınladığı "Manifestation Maçonnique De Belgrade - Compte Rendu Officiel" (Belgrad Locası Manifestosu) başlıklı kitapçığın 47. sayfasında yer alan satırların tercümesi şöyledir:

"Masonik hedef ve ideallerin tesisi için uygun olmayan şartların göz önünde bulundurulması gerekir... Bölgedeki Müslüman nüfus, bu şartların en önemlisini teşkil etmektedir. Bu toplumun güçlenmesi ve baskın bir yapıya kavuşması, masonik idealler açısından, Belgrad Locası'nın oluşmasından şiddetle kaçınması gereken bir durumdur. Böyle bir durumun oluşmaması için azami özen gösterilmelidir."

"Balkanların ana siyasi locası" olan bu Loca'nın Müslüman Boşnakların güçlenmemesine dair verdiği karar, son derece önemlidir. Bu kararlar, doğal olarak, akla bazı sorular getirmektedir: "Acaba Belgrad Locası bu 'azami özen'i nasıl gösterecekti?" Bu "özen"e rağmen Müslümanlar etkin konuma gelirse ne olacaktı? Loca, o zaman ne gibi tedbirler alacaktı? Müslümanların "yok edilmesi" mi gündeme gelecekti?

Sırp, Hırvat ve Slovenlerin büyük locasının bu kararı aldığı dönemde, Sırp-Hırvat-Sloven Krallığı sınırlarında Müslümanlara baskı ve katliam uygulaması da başlamıştı:

"Sırp-Hırvat-Sloven Krallığı'nın kurulmasının ardından Müslümanlara yönelik soykırım politikası artırılarak sürdürüldü. Sancak, Bosna-Hersek, Kosova ve Makedonya'da soykırım uygulandı. Krallığın ilk yıllarında, yalnızca Doğu Bosna'da 3.000 Müslüman hiçbir nedeni olmadığı halde öldürüldü." (A Survey of The History of Genocide Against The Muslims in The Yugoslav Lands, Prof. Mustafa İmamoviç, sf.70)

1992-95 yılları arasında Bosna'da Müslümanlara uygulanan vahşetten kısa bir süre önce de, Doğu blokunun klasik kapalılık politikası sonucu kapatılmış olan mason localarının Sırbistan'da büyük bir şatafatla yeniden açılmış olması da oldukça dikkat çekicidir:

"Yugoslavya'da masonlar yeniden faaliyete geçti... Tanjug haber ajansına göre, Yugoslavya Büyük Locası, Batı Almanya Büyük Locası'nın desteği ile Belgrad'da yeniden oluşturuldu. Yugoslavya Büyük Locası'nın yeniden faaliyete geçmesi dolayısıyla düzenlenen törenlere Batı Avrupa ülkelerinin yanı sıra Amerika ve Kanada'dan da çok sayıda mason katıldı." (Sabah, 14 Temmuz 1990)

Locaların açılış törenlerine çok sayıda üst düzey Sırp yöneticinin katıldığı bilinmektedir. Bu ilginç gelişme, vahşetin mimarları hakkında önemli bir ipucu vermektedir. İlerleyen sayfalarda Bosna Savaşı'nda yaşanan vahşetin biraz daha öncesine dönüp, Sırp terörünün nasıl yüzyıllar boyu sistemli bir şekilde körüklendiğini inceleyeceğiz.

Sırp Irkçılığının Masonik Geleneği

Belgrad Locası'nın kararlarının nasıl uygulandığını incelemeden önce dönüp, yaşanan vahşetin temeli olan Sırp ırkçılığını incelemek gerekiyor. Sırplar tarafından uygulanan vahşet, asırlardır aşırı Sırp milliyetçileri tarafından yürütülen bir beyin yıkama faaliyetinin sonucudur. Radikal Sırp milliyetçileri "Sırpların bütün ırkların en üstünü ve anası" olduğunu iddia edecek kadar radikal görüşlere sahiptirler.

Önemli olan, böylesine "toplu bir paranoya"nın nasıl oluşabildiği -ya da oluşturulabildiği-, böylesine bir ırkçılığın nasıl inşa edildiğidir. Dünyanın başka yerlerinde ırkçılığın kimler tarafından kışkırtıldığını hatırladığımızda ise, bu kitabın konusu olan masonluk faktörünün Sırp teröründeki rolünü aramamak mümkün değildir. Ve olayı bu yönüyle incelediğimizde, Sırplar arasında ırkçılığın, dünyanın diğer pek çok yerinde olduğu gibi mason locaları ile içiçe gelişmiş bir hareket olduğunu görürüz.

19. yüzyılın başlarında, locaların gerçekleştirdiği Fransız İhtilali'nin rüzgarları, Osmanlı yönetimindeki azınlıklara ulaştı. Bunun sonucu olarak azınlık isyanları başladı. Bu isyanların localar tarafından desteklendiği, "Yugoslavya'da Masonlar" kitabında şu şekilde anlatılmaktadır:

"Sırbistan Yüksek Kurulu'nun almanağında (1912-1913), mason localarının Osmanlı dönemi Balkan isyanlarında, isyancıları desteklediği belirtiliyor." (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Nemeziç, sf.347)

Söz konusu isyanların ilki, 1804 yılında başlayan Sırp isyanıydı. Sırp isyanının lideri "Karayorgi" adıyla tanınan bir Sırp milliyetçisiydi. "Masonlar Sözlüğü"nde, bu isyanın Karayorgi ile birlikte bir diğer önemli ismi olan Petar Icko'nun olaylardaki rolü şöyle ifade edilmektedir:

"Peter Icko, Belgrad'daki büyük locaya kayıtlıydı. 1800 yılında diğer bazı masonların da yardımıyla, 'Sırp halkının özgürlüğü için' Türklere (Osmanlı'ya) karşı ilk ayaklanmayı organize etti. Askeri bir güç oluşturmaya çalışırken, bu çabası Türk yetkililerince haber alındı ve hareketin, Icko ile aynı locaya kayıtlı olan Papaz Alexa Nenadoviç gibi önde gelenleri idam edildi. Icko ise kaçarak kurtulabildi. Fakat bastırılan bu isyan, Türklere karşı düzenlenen diğer isyanların ateşleyicisi oldu. Icko da bu isyanlarda önemli bir politik rol oynadı. Icko, daha sonra Karayorgi tarafından Belgrad Belediye Başkanlığı'na atandı." (Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.1263)

Petar Icko ile isyanı yöneten diğer isim olan Karayorgi'nin masonluğu hakkındaki bilgi ise "Masoni U Jugoslaviji" kitabında belirtilmektedir:

"Petar Icko ile de yakın ilişki içinde olması nedeniyle masonlar, onun da mason olduğu tezini savunuyor. Ayrıca kullandığı sembol ve işaretlere bakılırsa Karayorgi'nin Belgrad Locası'na bağlı olduğu anlaşılıyor." (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Nemeziç, sf.153)

Ancak daha da önemli olan, Karayorgi Ayaklanması sırasında, Sırpların ilk büyük çaplı "etnik temizlik" hareketini gerçekleştirmiş olmalarıdır:

"Müslümanların imha edilmeye çalışılması ve sistemli bir şekilde zulme uğratılması, 1804'deki ilk Sırp ayaklanmasında Sırbistan ve Karadağ'ın genişleme politikası ile yoğunlaştı. Bu iki devlet Müslümanları yok ederek etnik yönden 'temiz' bölgeler oluşturmak istiyordu. Ünlü Sırp tarihçisi Stojan Novakoviç'in bildirdiğine göre, 'Türklerin genel imhası' 1804'teki ayaklanma döneminde başladı. Bu Türkler Bosnalı Müslümanlar anlamına geliyordu." (Bulletin - State Commision for Gathering Facts on War Crimes in the Republic of Bosnia-Herzegovina, Ekim 1992, sf.6)

Osmanlı, Karayorgi Ayaklanması'nı bastırmaya çalışırken, yeni bir Sırp ayaklanması da 1815'te Milos Obrenoviç önderliğinde başladı. Obrenoviç, 1815'te Sırp Prensi olarak tanındı. Daha sonra yerine oğlu Micheal Obrenoviç geçti. Sırp Prensinin en büyük özelliği, "Masonlar Sözlüğü"de şöyle bildirilmektedir:

"Micheal Obrenoviç: Mason Sırp Prensi. Ayrıca mason Mazini ve Garibaldi ile çok yakın ilişkileri vardı." (Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.1263)

Sırp ırkçılığının temellerini atan ve bu yönde faaliyet gösteren başka isimler de vardı:

"Ulusal bilincin uyanışı: Güney Slavların 19. yüzyıl başlarında Avrupa'daki yeni düşünce akımlarıyla tanışması özellikle dil, edebiyat ve kültür alanında ulusal kaynaklara dönüş yönünde güçlü bir eğilim doğurdu... Sırp aydınlarından Dositej Obradoviç standart bir Sırp edebiyat dili oluşturma çabalarına girişti. Onu izleyen Vuk Stefanoviç Karadziç de Kiril Alfabesi'nin Sırpça'ya uyarladı." (Ana Britannica, cilt 22, sf.454)

Sırp ırkçılığının kurucularından olan Obradoviç de tıpkı, Micheal Obrenoviç gibi masondu:

"Dositej Obradoviç: Mason Sırp edebiyatçı, daha sonra bakan oldu. Trieste Locası'na bağlıydı." (Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.852)

Obradoviç'in masonluğu, "Masoni U Jugoslaviji" kitabında da yer almaktadır:

"Dositej Obradoviç'in mason olduğu Sırp kaynaklarında belirtiliyor." ("Maçonnerie en Serbie, Son Historie et Son But Actuel", Bulletin Officiel du Bureau de Nachatee, No: 33, 1909)

Aynı şekilde, Stanoje Stanojeviç, 1931'de yazdığı "Hür Masonluk" adlı kitabında Dositej Obradoviç'i önemli masonlar arasında saymaktadır." (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Neneziç, sf.149)

Obradoviç'in yolunu izleyen Vuk Stefanoviç Karadziç'in masonlarla olan yakın ilişkisi de aynı kitapta anlatılmaktadır. (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Neneziç, sf.166)

'Camileri Yıkın!' Emrini Veren Radikal Piskopos: Petar Petroviç Njegos ve Masonik Bağlantıları

Sırp ırkçılığının arka planını araştırırken "Çetniklerin babası" sayılabilecek olan Karadağlı piskopos Petar Petroviç Njegos'u göz ardı etmek mümkün değildir. Müslüman katliamının baş ideologlarından olan Njegos, Boşnak profesör İsmail Baliç'in makalesinde şöyle tanıtılmaktadır:

"Bosnalı Müslümanlara karşı soykırım hareketi, Osmanlı ordusunun 1683'de Viyana'da yenilgisinin hemen ardından başladı Bu soykırıma Karadağ'da 'Istraga Poturica' (Türkleşmiş olanların yok edilmesi) adı verilmişti. Aynı vahşet, 18. yüzyılda yine tekrarlandı. Kanlı senaryo, bir Ortodoks papazı ve şair olan Petar Petroviç Njegos (ölümü: 1851) tarafından, 'Gorki Vijenac' (Dağ Çelenki) adlı destansı şiirinde tarif edilmişti. Njegos, kendisinden sonraki tüm katliam ve baskılara ideolojik bir temel hazırladı.

19. yüzyılda yükselen radikal Sırp milliyetçiliği, kendisine büyük ölçüde Njegos'un çalışmasını temel aldı. Sırpların tarihsel kahramanlıklarından dem vuran çalışması neredeyse büyük saygı görmeye başladı. Sırp Krallığı'nda -aynı daha sonra onu izleyen Yugoslav devletleri gibi- Njegos'un çalışması okullarda öğrencilere okutuldu. Njegos, şiirsel çalışmasında, daha önce Karadağ'da, Piskopos Danilo'nun (ölümü: 1735) krallığı döneminde, Müslümanlara uygulanan soykırımı överek anlatıyor, bu vahşeti kutsal bir zafer olarak tarif ediyordu. Njegos'un yazdığı şiirdeki kahramanlardan birisi, Vaivode Batric, Karadağ'ın o dönemdeki başkenti Cetinje'de

yapılan katliamı överek şöyle anlatıyordu: 'Cetinje'de Hıristiyanlığı kabul etmeyen bir tek Türk bırakmadık, öyle ki, burada olanları anlatacak hiçbir canlı şahit kalmadı. Hiçbir Türk evi ayakta kalmadı.'

Njegos'un İslami kimliğin yok edilmesini teşvik etmek için kullandığı slogan çok açıktı: 'No lomite munar i dzamiju' (Tüm camileri ve minareleri parçalayın!)" (Who Are The Bosnian Muslims and What is The Background of The Present Conflict in Their Home-Country?, Prof. İsmail Baliç, sf.3, 5)

Njegos hakkında başka kaynaklarda da benzer bilgiler detaylı olarak anlatılmaktadır:

"Yakın tarihte, Bosnalı Müslümanlara karşı soykırım hareketi, 18. yüzyılın başlarında, Karadağ'da İslam'ı kabul etmiş olanların yok edilmeleriyle başladı. Bu soykırım, Petar Petroviç Njegos tarafından 'Gorski Vijenac' adlı çalışmasında övülerek anlatıldı. Bu destansı çalışma, daha sonra Sırplar ve Karadağlılar tarafından Müslümanlara uygulanan tüm soykırım ve baskılara ideolojik temel hazırladı. Njegos şiirini, ilk Sırp ayaklanmasının ve Müslüman katliamının lideri olan Karayorgi'ye ithaf etmişti." (A Survey of The History of Genocide Against The Muslims in The Yugoslav Lands, Prof. Mustafa İmamoviç, sf.59)

Müslümanlara yönelen Çetnik vahşetinin en önde gelen fikir babası olan, yazdıkları Sırplar tarafından büyük ilgi gören Njegos'un, masonik bağlantıları da oldukça dikkat çekicidir. Njegos da, Sırp vahşetinin "masonik geleneği"nin bir parçasıdır. "Masoni U Jugoslaviji" kitabından Njegos'un masonlarla kurduğu yakın ilişkileri şu şekilde aktarılmaktadır:

"Njegos'un mason olup olmadığı ile ilgili kesin bilgi yok... Fakat, 19. yüzyıl Sırp büyükleri olan Vuk Stefanoviç Karadziç ile Petar Petroviç Njegos'un masonlarla çok yakın şahsi ilişkiler kurduğu biliniyor." (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Nemeziç, sf. 166)

Njegos'un resimlerinin mason localarının duvarlarını süslediğini göz önünde bulundurduğumuzda, konu daha da netleşmektedir:

"Bosna-Hersek'in 1908'de Avusturya-Macaristan dönemindeki ilhakından sonra, Sırp masonları, Macar masonlarından ayrılarak 'Sırbistan Yüksek Meclisi'ni kuruyorlar. Belgrad'da 'Hür Masonlar Evi' açılıyor. Bu locanın içi değişik resim ve sembollerle süslü. Balkon kısmında Dositej Obradoviç ve Petar Petroviç Njegos'un resimleri var." (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Nemeziç, sf.173)

Bu arada, duvarlarında Njegos'un resimleri bulunan bu locanın, yazının başında incelediğimiz ve "Müslümanların etkin bir konuma gelmesinin engellenmesi gerektiğini" kararlaştıran Belgrad Locası olduğunu da hatırlatmakta fayda vardır.

Njegos'un başlattığı masonluk-Ortodoks iç içeliği, daha sonra onu izleyen pek çok Ortodoks Kilisesi mensubunca da devam ettirildi:

"Sırbistan'daki localarda, devlet adamlarından, Ortodoks Kilisesi mensuplarına, hatta hahamlara kadar pek çok kişi yer alıyordu." (Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.1265)

Saraybosna Suikastinden Bugüne Uzanan Masonik Sırp Irkçılığı

Yükselen radikal milliyetçilik hareketleri sonucunda Sırplar ve Karadağlılar 1878'deki Berlin Anlaşması ile bağımsızlıklarını kazandılar. Yüzyılın başından beri süren isyanlar sonunda amacına ulaşmıştı.

Sırplar, Balkan Savaşı'nda Osmanlı'ya karşı savaştılar. Sırp ırkçılığının en ateşli dönemlerinden biri olan bu dönemde "Büyük Sırbistan" hayalleri kurulmaya başlanmıştı. Acaba bu hareketin önderliğini kimler yapıyordu? Bu konuda önemli bazı bilgileri, Bosnalı Müslüman Muhammed Bosnavi şöyle anlatmaktadır:

"1903 yılında üç Sırp, birisinin adı Ljubo Ljuboyeviç, Belgrad'da 'Birlik ya da Ölüm' adlı gizli bir örgüt kurdular. Bu üç kişinin ikisi avukat, diğeri de generaldi. Aralarından birisini Brüksel'e, oradaki mason localarıyla ilişki kurması için yolladılar. Bu localardan, provokasyon gibi çeşitli örgütsel yöntemler öğrenmek amacındaydılar. Amaçları Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu yıkmaktı. Hırvatları ve Boşnakları din değiştirmiş Sırplar olarak görüyor, onların hepsini içine alacak bir devlet kurmayı amaçlıyorlardı. Eğer Boşnak ve Hırvatlar, 'Sırplaşmayı' kabul etmezlerse, yok edileceklerdi. Bu örgüt daha sonra 'Kara El' olarak bilinen örgütü kurdu. Avusturya Arşıdükü'nü vuran Gavrilo Princip de bu örgüte bağlıydı."

I. Dünya Savaşı'nı ateşleyen kıvılcım olarak bilinen, Avusturya-Macaristan Arşidükü'ne düzenlenen suikasti ve "tetikçi" Gavrilo Princip'i biraz daha detaylı incelemek gerekmektedir:

"1914 yılında Avusturya Arşidükü Franz Ferdinand ve karısı Sofia, Bosna'nın Sırbistan'a katılmasını savunan radikal Sırp milliyetçisi Gavrilo Princip tarafından Saraybosna'da öldürüldü." (War Crimes in Bosnia-Hercegovina, A Helsinki Watch Report, Ağustos 1992)

Acaba Bosna'yı Sırbistan sınırları içine almak ve "Büyük Sırbistan" kurmak hevesinde olan Princip kimdi?

"Avusturya veliahtını Saraybosna'da vuran Gavrilo Princip'in mason olduğu biliniyordu." (La Republique du Grand Orient, Henry Coston, sf.98)

"Masonların, Saraybosna'da Avusturya-Macaristan veliahtı Ferdinand'a, Gavrilo Princip adlı radikal Sırp milliyetçisi tarafından düzenlenen suikastte parmağı olduğu iddiasını, İngiliz gazetesi John Bull 11 Temmuz 1914 tarihli sayısında yazmıştı. Buna göre, Gavrilo Princip suikasti işlemeden önce, Paris'teki 'Grand Orient' Locası'ndan para ve talimat alıp suikasti işlemişti. Avusturya-Macaristan basını da suikasti tezgahlayanın mason locaları olduğunu bildiriyordu." (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Neneziç, sf.304)

"Gavrilo Princip, Yahudi asıllıydı." (Wie der Weltkrieg 1914 "Gemacht" Wurde, E. Ludendorff, sf. 29)

"Saraybosna komplosunun hazırlanmasında gizli Sırp örgütlerinin etkisi asla yadsınamaz. Arşidük'e karşı kullanılan silah bir Sırp örgütü olan 'Narodna Odbrana' tarafından sağlanmıştı ve bu örgütün başında masonların olduğu biliniyordu. Amaç, Avusturya-Macaristan Slavları arasında devrimci bir ajitasyon oluşturmaktı." (La Republique du Grant Orient, Henry Coston, sf.96)

Suikasti gerçekleştiren Princip'in mason olması ve onun arkasındaki örgüt Narodna Odbrana'nın "loca" olarak özetlenebilecek olan yapısı, "Büyük Sırbistan" hedefinin kimler tarafından savunulduğunu, desteklendiğini açıkça göstermektedir. Bu suikastin ardında masonların olması, aşırı Sırp milliyetçiliğinin localar tarafından provoke edildiğinin önemli bir göstergesi olarak ortaya çıkmaktadır.

Saraybosna suikastinin masonlar tarafından düzenlenmiş olduğu bilgisi son derece önemlidir. Çünkü Saraybosna komplosunun planlayıcılarından olan Vasa Cubriloviç, daha sonra Eski Yugoslavya'daki Sırp ırkçılığının temeli sayılabilecek olan 1937 Memorandum (muhtıra)'unu hazırlamıştır:

"1937 ve 1939'da radikal Sırp milliyetçileri iki gizli memorandumu benimsediler. 1937'deki memorandumu, 1914'de Avusturya Macaristan veliahtına suikastte bulunanlardan ve daha sonra Sırp Akademisi üyesi olan Vasa Cubrilovic hazırlamıştı. II. Memorandum'u Akademi üyesi ve Nobel Ödülü almış olan Ivo Andric hazırladı." (Etnische Sauberung, Völkermord, für Grobserbien, Von Tilamn zülch, sf.21)

II. Memorandum'u hazırlayan Ivo Andric'in de Belgrad Locası'na bağlı bir mason olduğunu da göz ardı etmemek gerekir. (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Neneziç, sf.433, 556)

Sırbistan dışında, sözde "ezilen" (!) Sırpların olduğunu ve onların "kurtarılıp" Sırbistan sınırlarının genişletilmesi düşüncelerini savunan Saraybosna Suikasti'nin faillerinden Vasa Cubriloviç'in hazırladığı bu Memorandum son derece önemlidir. Çünkü, 1986 yılında, yine Sırp Akademisi tarafından, 1937'deki Memorandum örnek alınarak, Sırp aşırı milliyetçiliğini kışkırtan yeni bir Memorandum hazırlanmıştır. Bosna-Hersekli Müslümanlara uygulanan vahşetin ideolojik temelini oluşturan bu Memorandum, Sırp lider Miloseviç ve ekibinin temel politikasını oluşturmuştur:

"Bu iki Memorandumu hazırlayanlar Milosevic'in örnek aldığı 86 Memorandumu'nun da fikir babalarıydı... Miloseviç'in politikasının kaynağını 1986'da açıklanan ve Sırp Bilim ve Sanat Akademisi'nin, Sırp olmayan halklara karşı propagandasını içeren Memorandumu oluşturur. İçinde, 'Sırp halkına karşı düzenlenen bir tuzağın' korkunç senaryosu yazılmıştı. Halka, savaşmaktan ya da yok olmaktan başka bir seçeneğin olmadığı telkini verilmişti.

Bu gizli Memorandum, bir milyonun üstünde basıldı ve Sırpların arasında elden ele dolaştı. Daha sonra Sırp ve Hırvat gazetelerinde yayınlandı. Memorandumu hazırlayanlar yalnızca yazarlar, Akademi üyeleri değil, aynı zamanda devlet ve parti adamları ve kamuoyu tarafından otorite kabul edilen kişilerdi. Bunların başında savaş taraftarı ve savaşı kışkırtıcı romanlarıyla ünlü Dobrica Cosiç geliyordu. Cosiç'in en yakın danışmanı Svetozar Stojanovic ile Miloseviç'in partisinin Başkan Vekili Mihajlo Markoviç de bu grubun üyeleriydiler. Markoviç, Memorandum'da Sırp sınırlarının ileride uygulanacak şekilde formüle edildiğini tasdikledi." (Etnische Sauberung, Völkermord, für Grobserbien, Von Tilamn zülch, sf.16, 19)

Ve mason locası niteliğindeki Narodna Odbrana'dan, Miloseviç'in temel aldığı 1986 Memorandumu'na uzanan, "Büyük Sırbistan" ideolojisi, ilk uygulamasını II.

Dünya Savaşı yıllarında, aşırı Sırp milliyetçisi mason General Mihailoviç zamanında, Çetnik çeteleriyle ortaya koydu.

II. Dünya Savaşı Sırasındaki 'Masonik' Çetnik Vahşeti

II. Dünya Savaşı'nın ardından ABD ve İngiliz desteğiyle 90'lı yıllardaki katliama benzer bir terör uygulayan Sırp Mihailoviç çetesi, Belgrad Locası'nın verdiği kararın en iyi uygulayıcılarından biri oldu. Mihailoviç, Balkanların Miloseviç'ten önceki kasabıydı. 90'ların başında uygulanan Müslüman katliamının bir benzerini gerçekleştirmişti:

"Boşnak dramları ve Mihailoviç çeteleri... Saraybosna, bizim tarihimizin eski ve ısırganlı bir parçası. O yörelerdeki Müslümanların yüzyıllar boyunca çekmedikleri acı kalmadı. Ve şimdikinden daha da korkuncunu ne zaman yaşadılar biliyor musunuz? 1941'de Mihailoviç'in örgütlediği Çetnik çetelerine karşı... Mihailoviç emrindeki Çetnikler, Müslümanları öldürmeyi bir zevk haline getirdiler. Boşnak delikanlıların gırtlaklarını keserken fotoğraf çektirmeyi bir kahramanlık gösterisi sayıyorlardı. Katlettikleri insanın gırtlağına dayanmış bıçaklarıyla gülerek poz veriyorlardı objektiflere. O sırada kendilerinden biri de yine gülerek bir tas tutuyordu boğazlanacak gencin göğsü üstünde". (Sabah, 10 Ağustos 1992)

"Mihailoviç'in başını çektiği gruplar, Çetnikler, o dönemde Müslümanları vahşice katlettiler." (Le Nouvel Observateur, 13-19 Ağustos 1992)

"Çetnikler: II. Dünya Savaşı sırasında Sırp Generali Draga Mihailoviç'in Kralcı savaşçıları. Partizanlara karşı savaşıyor, kimi zaman Nazilerle iş birliği yapıyor ve Müslümanları topluca katlediyorlardı. Hırvatlar ve Müslümanlar bugünkü Sırp kuvvetlerini Çetnik olarak nitelendiriyorlar. Sırp tarafına bağlı milisler de kendilerini Çetnik olarak tanımlıyor." (Liberation, Kasım 1992)

Sırp ırkçılığının karanlık geçmişinden gelen soykırım yöntemi, Çetnik grupları tarafından II.Dünya Savaşı döneminde de acımasızca uygulandı:

"Müslümanların yaşadığı en trajik olay II. Dünya Savaşı'yla başladı: 100.000'den fazla Müslüman, Çetnik ve Ustaşa katillerinin hedefi olup hayatlarını yitirdiler... 1941-1945 yıllarında Bosna-Hersek'te Müslümanlara yapılan bu katliam, aslında 250 yıllık bir tarihi olan, sistemli ve planlı bir zulüm, tarihi, kültürel ve etnik bir imha operasyonuydu... Katliam, alçakça dürtülere ve karanlık bir geçmişe dayanan bir ihtiras suçuydu." (A Survey of The History of Genocide Against The Muslims in The Yugoslav Lands, Prof. Mustafa İmamoviç, sf.58, 59)

"Yazılı ve sözlü belgeler çok açık bir biçimde Müslümanların büyük çoğunluğunun savaş operasyonlarında veya kamplarda değil, evlerinde, terörizmin hedefi olarak öldüklerini gösteriyor. Müslümanları tek tek bulup öldüren saldırganlar ise genelde onların eski komşularıydı. Çetnik hareketine katılmış olan Sırp komşuları..." (A Survey of The History of Genocide Against The Muslims in The Yugoslav Lands, Prof. Mustafa İmamoviç, sf.58)

Hırvat Ustaşa çetelerini ilerleyen bölümlerde ayrıntılarıyla inceleyeceğiz. Şimdi ise katliamda başı çeken Çetnikleri ele alacağız. Sırp ırkçılığının vurucu gücü

olan Çetnikler, Müslümanlara karşı asırlardır uygulanan katliamların asıl sorumlusudurlar:

"Bosna-Hersek'te soykırım gerçekleştiren tüm düzenli ya da düzensiz Sırp birlikleri 'Çetnik' olarak tanımlanmaktadır. 'Çetnik' deyimi, Osmanlı İmparatorluğu döneminden kalmadır ve 'isyan' anlamına gelen 'Çete' sözünden türemiştir. O dönemdeki Sırp isyanlarının amacı, sadece Osmanlı İmparatorluğu'na karşı savaşmak değil, aynı zamanda bütün Müslüman nüfusuna karşı soykırım uygulamaktı. Çetniklerin hareketi Balkan Savaşları'ndan sonra Sırp, Hırvat ve Sloven Krallığı'nın kurulması döneminde (1918-1920) de devam etti. O dönemde Çetnikler 3.000 Müslüman sivili öldürdü. Çetniklerin II. Dünya Savaşı sırasında gerçekleştirdikleri en büyük suç ise 100.000'den fazla Müslümanın katledilmesiydi. Çetnik hareketinin ideolojisi, Müslümanların ve Hırvatların bulunmadığı 'homojen bir Sırbistan' meydana getirmekti. Çetnikler her zaman Sırp hegemonyasının kavgacı yumruğunu temsil etmektedirler.

Bosna-Hersek Cumhuriyeti'nde şimdiki saldırganlığın ve Müslümanlara karşı soykırımın aynı ideoloji altında, aynı metodlarla sürdürüldüğünü düşünürsek, Bosna-Hersek'te çatışan tüm düzenli veya düzensiz Sırplara 'Çetnikler' denebilir." (On Chetniks' Crimes Commited Over Muslim Girls and Women, The Riyasat of Islamic Community, sf.7)

Çetniklerin 'Locası'

İşin en dikkat çekici yönlerinden birisi de, II. Dünya Savaşı'nda, 100.000 Müslümanı öldüren, Müslüman kadınlara tecavüz eden Çetniklerin lideri Mihailoviç'in, yüksek dereceli bir mason olmasıdır:

"Draga Mihailoviç: (1893-1946) İtalyan mason dergisi Hiram, Draga Mihailoviç'in mason olduğunu yazıyor. İtalya Büyük Locası'nın bir organı olan bu dergideki yazıyı Birader Salvador Loi, 1980 Eylül tarihli, 5 numaralı dergide yayınlamış.." (Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf. 805)

Aynı kaynakta, o dönemde bütün Sırp masonlarının Mihailoviç'in önderliğinde Çetnik çatısı altında birleştiği bilgisi de yer almaktadır:

"Yugoslavya'nın savaşa girmesinden sonra masonlar Draga Mihailoviç önderliğinde birleştiler." (Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.1262-1263)

Bundan sonra Çetnik hareketinin önde gelen ideologları, Sırbistan'ı etnik olarak "arındırma" fikrini geliştirdiler:

"İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasıyla birlikte, Çetnikler, sistemli bir şekilde 'Müslümanların fiziksel imhası' hareketine başladı. Bu soykırım programı, Çetniklerin önde gelen ideologlarından Stevan Moljevic tarafından özellikle vurgulanmaktaydı. Moljevic, 'Homojen Sırbistan' adlı makalesinde, ve -kendisiyle aynı görüşü paylaşan- bir diğer Çetnik ideologu olan Dragica Vasic'e Şubat 1942 yılında yazdığı mektubunda, ülkenin tüm 'Sırp olmayan elementlerden temizlenmesi' gerektiğini söylüyordu. Bunun için yabancılar cezalandırılmalı ve ait oldukları yerlere gönderilmeliydiler: Hırvatlar Hırvatistan'a, Müslümanlar Türkiye'ye veya

Arnavutluk'a... Draga Mihailoviç bu mantık doğrultusunda kumandanlarına Müslümanların imhasına yönelik çok sayıda emir verdi." (A Survey of The History of Genocide Against The Muslims in The Yugoslav Lands, Prof. Mustafa İmamoviç, sf.72)

Üstteki alıntıda isimleri geçen en önemli Çetnik ideologları Stevan Moljevic ve Dragica Vasic'in mason olmaları da olayın perde arkasını açıklayan önemli bilgilerdendir:

"Draga Mihailoviç, II. Dünya Savaşı yıllarında Sırp direnişini örgütlediğinde dikkati çeken, çok sayıda masonun yanında yer almasıydı. Bu masonlar arasında özellikle Çetnik ideologu Dragica Vasic ve Stevan Moljevic'in adı geçmektedir... Ayrıca 1944 yılında Çetnik Milli Merkez Komitesi Genel Sekreterliği'ne sicilli bir mason olan Duro Durovic seçilmişti." (Masoni U Jugoslaviji, Zoran Neneziç, sf.493)

Çetnik ideoloğu Dragica Vasic'in Belgrad Locası'na bağlı olduğu ise aynı kitabın 557. sayfasında yer alan bir diğer bilgidir. Bütün bunlar, Müslümanlara yönelen Çetnik terörünün kimlerin eseri olduğunu bir kez daha göstermektedir. Masonların önderliğini yaptığı Çetnikler'in Siyonistlerle iş birliği içinde olması da önemli bilgiler arasındadır:

"Amerikan memurları ve tanıkları arasında aylarca Mihailoviç ordusunda olanlar vardı. Yugoslav Yahudileri, Mihailoviç'in birçok üst kademe ekibinde de yer alıyorlardı. Eski Sırp ordusunda da adeta efsaneydiler. I. Dünya Savaşı ve sonrasında, Siyonistler kendilerine İsrail toprakları ve Amerika dışında en güvenli yer olarak Sırbistan'ı buldular. Bir çoğu Mihailoviç'in arkadaşlarının arasında yer aldılar... Bölgedeki Siyonistler, Mihailoviç'in adamları tarafından kullanılıyorlardı." (General Mihailovich, Dr. Radoje Vukcevic, Serbian Historical and Cultural Society, sf.101)

"Draga Mihailoviç'in önderliğini yaptığı Sırp gerilla hareketi Çetniklerin arasında çok sayıda Siyonist vardı. Bunun yanı sıra Çetniklerin arasında özel bir 'Yahudi Tugayı' kurulmuştu." (The Universal Jewish Encyclopedia, cilt 10, sf.620)

Mihailoviç'in istihbarat merkezinin Kudüs'te bulunması da pek çok gizli bağlantıyı açığa çıkarmaktadır:

"Çetniklerin Kudüs'te 'Karayorgi' adlı bir radyo istasyonu vardı... Mihailoviç, istihbarat için bu radyo istasyonunu kullanıyordu..." (General Mihailovich, Dr. Radoje Vukcevic, Serbian Historical and Cultural Society, sf.14, 66)

Tito Dönemindeki Baskılar

II. Dünya Savaşı'nın hemen ardından, Yugoslavya'da yaşayan Müslüman topluluk Tito'nun komünist rejimiyle karşı karşıya kaldı. "Özyönetim"i ile Rus-ABD ekseni dışında üçüncü bir yol tutan, Mısır'ın mason lideri Nasır ile birlikte Bağlantısızlar Hareketi'nin liderliğine soyunan Tito kimdi? Tito'nun bağlantıları hakkında fazla bir bilgi yok. Ama asıl ismi Josip Broz olan bu liderin kendine seçtiği "Tito" takma ismi oldukça dikkat çekicidir. Profesör Hikmet Tanyu'nun hazırladığı "Tevrat Terimleri Sözlüğü"nde Tito kelimesi hakkında şu bilgiler yer almaktadır:

"TİTO: Harodim Reislerinin Prensi. Süleyman'ın mabed işçileri üzerine tayin ettiği şefler bu isimle anılıyorlardı. Tito'nun mabed şefi veya Prensi olduğundan bahsediliyor."

Zaman zaman Tito'nun birliklerine karşı savaşan Çetniklerin, savaş sonlarında Tito'ya katılmaları ilginçti:

"Krala sadık, Sırp çetniklerle Josip Broz Tito'ya bağlı komünist partizan hareketi arasında çarpışmalar oldu... Fakat daha sonra bazı Çetnik grupları komünistlere katıldı." (Etnische Sauberung, Völkermord, Für Grobserbien, Von Tilamn zülch, sf.15)

Tito, II. Dünya Savaşı'nın ardından Yugoslavya'yı yeniden kurmuş, bir devletler federasyonu oluşturmuştu. Fakat bu federasyon içinde Müslüman Boşnaklar ve Arnavutlar, en düşük statüde tutulmuşlar, 'kurucu millet' olarak tanınmamışlardı.

Mason Çetnik ideoloğu olan Vasa Cubriloviç, Tito'dan büyük destek alan isimlerin başında geliyordu:

"30'lu yıllarda, 'Büyük Sırbistan' ideoloğu olarak bilinen Vasa Cubriloviç, yazılarında Bosnalı Müslümanlara ve Arnavutlara olan nefreti alevlendirmeye başladı. Ancak bu faşist düşüncelerine rağmen Tito tarafından Bakan yapıldı..." (Etnische Sauberung, Völkermord, Für Grobserbien, Von Tilamn zülch, sf.16)

Tito döneminde süren İslam aleyhtarı propaganda ve baskılar da Belgrad Locası'nın kararlarına uyuyordu. "İslam'ın Avrupa'daki son halkası" olarak değerlendirilen Boşnaklar bu dönemde de potansiyel tehlike olarak görüldü ve yine asimile edilmeye çalışıldı. Bosnalı Müslümanların İkinci Dünya Savaşı'nda uğradığı soykırım, Müslümanların bilinçlenmesi tehlikesini doğurabileceği için, Tito rejimi tarafından adeta unutturulmuştu:

"Bir Sırp-Karadağ egemenliği halini almış olan komünist rejimde Müslümanların trajik geçmişleri unutturulmuş ve adeta konuşulmaması gereken bir konu olmuştu. Sanki hayatını kaybeden Müslümanlar diğer milletlerin bireylerinden daha az değerli ve daha az insanlarmış gibi, gerçeğin kasıtlı olarak gizlendiği düşüncesi akla geliyor. Yüzlerce, binlerce çocuk, kadın, yaşlı, her yaştan Müslümanın vahşice katledildiği çok sayıdaki infaz alanları, sadece Müslüman ve etnik olarak farklı oldukları için öldürülen masum insanlara dahi en ufak saygı duyulmaksızın unutturuldu." (A Survey of The History of Genocide Against The Muslims in The Yugoslav Lands, Prof. Mustafa İmamoviç, sf.57)

Müslümanları asimile etmeye yönelik çalışmalar, Tito rejiminin temel politikası durumundaydı:

"Müslümanlar, büyük bir çoğunluğu ll. Dünya Savaşı sırasında öldürülmüş olmalarına rağmen, varlıklarını savaş sonrasındaki on yılda sayısal çoğalma ve zihinsel gelişme ile kanıtladılar. Bu gelişme, kültürel-politik varlıklarının inkarının ve manevi varlıklarının tahribinin sistematik bir şekilde uygulanmasına rağmen oldu. Eğitim müfredatı o şekilde planlanmıştı ki, komünist hakimiyetindeki 45 yıl boyunca Müslümanlar okullarda kendileri, soyları, geçmişleri, edebiyatları ve genel manevi ve maddi mirasları hakında hiçbir şey öğrenemiyorlardı. 1945'ten sonraki yıllarda Müslüman dini liderlere zulmedildi, çoğu hüküm giydi. Onlarca yıl boyunca,

Müslümanların kutsal ve diğer yapıları yıkıldı, mezarlıkları parçalandı, eski Müslüman Boşnak kentlerinin mimari ve şekilsel yapısı tahrip edildi ve Müslüman sokaklarının biçimleri değiştirildi. Kısaca amaç, Müslümanları sözde Yugoslavya'nın, fakat aslında Büyük Sırbistan'ın kültürel-politik tabanı içinde asimile ve yok etmekti. Müslümanlar ellerindeki bütün güçleriyle, bu baskılara karşı çıktılar." (A Survey of The History of Genocide Against The Muslims in The Yugoslav Lands, Prof. Mustafa İmamoviç, sf.75)

Önde gelen bir Bosnalı Müslüman'ın, Tito dönemi ile ilgili yaptığı bazı yorumlar oldukça ilginçti:

"Tito döneminde tüm ordu Sırpların elindeydi. Ordu generallerinin %80'i Sırptı. Bu ordu ise Avrupa'nın en büyük dördüncü ordusuydu. Bize sürekli olarak Sovyet tehdidi ile karşı karşıya bulunduğumuz, bu nedenle dev bir ordumuzun olması gerektiği söylenirdi. Ama ilginç olan, Amerika'nın Truman döneminde yaptığı 'Yugoslavya'ya yapılan herhangi bir saldırı Amerika'ya yapılmış sayılacaktır' açıklamasıydı. Buna göre aslında Sovyet işgali diye bir tehdit yoktu. Sırpların egemenliğindeki bu ordunun bugünler için hazırlandığını düşünüyorum. Tito, Yugoslavya'nın en güzel yerlerinde yaptırdığı 48 ayrı villasında günlerini geçiren bir adamdı. Kendisini eğlendirmesi için -Ortaçağ kralları gibi- soytarısı vardı. Tito'nun Sırpların elinde bir figüran olduğuna inanıyorum."

Komünist rejim, son yıllarında estirmeye başladığı yumuşama havasına rağmen, Müslümanlar üzerindeki baskıyı artırarak devam ettirmişti:

"Tito'nun 1980'de ölümünden beri Yugoslavya'da nisbeten daha geniş bir hürriyet olmuştur. Yazık ki, ülkenin Müslüman azınlığının bu yeni yumuşamadan hisse almasına müsaade edilmemiştir. Aksine onlar bu akımın başlıca hedeflerinden biri olmuşlardır... 1981'den beri çoğunlukla Kosova'da 1.000'in üstünde Müslüman, Yugoslavya'da büyüyen siyasi mahkumlar listesine katılmış bulunuyor. Bu, Güney Afrika'daki siyasi mahkumların tamamının iki katından daha fazladır." (Impact International, 8-21 Nisan 1983)

İzzetbegoviç ve Yükselen Bosna

Bosna'nın uğradığı korkunç katliamın nedeni neydi? Bosna kimleri kızdırmış, telaşlandırmıştı? Bu soruların cevabını aramak eski Yugoslavya'da nelerin olduğunu anlamak için şüphesiz oldukça önemlidir. Bosna'yı bazı çevreler için sözde tehlikeli hale getiren etkenlerin başında şüphesiz lideri Aliya İzzetbegoviç geliyordu.

İzzetbegoviç, dindar bir Müslümandı. Saraybosna'da yüksek öğretim gördüğü süre boyunca konferanslar vererek, yazılar yazarak halkın manevi olarak bilinçlendirilmesinde aktif rol oynadı. Tavırları Tito Yugoslavyası'nda "rahatsızlık" kaynağı olmuştu. 1949'da "Genç Müslümanlar" oluşumu içindeki faaliyetleri nedeniyle totaliter rejim tarafından 5 yıl hapse mahkum oldu. 1970 yılında ünlü "İslam Bildirisi"ni yayınladı. Tüm dünya Müslümanlarına uyanışın ve yeniden dirilişin çağrısını yaptı. 1980 yılında yazdığı "Doğu ve Batı Arasında İslam" adlı eseri büyük yankılar uyandırdı. İzzetbegoviç, daha sonra İngilizce'ye ve Türkçe'ye de çevrilen bu kitabında, dünyadaki mevcut sistemleri inceliyor, hepsinin açıklarını,

yanlışlarını ortaya koyuyor ve insan için en uygun sistemi gösteriyordu: İslam ahlakı. Bu hareketi, yeniden komünist rejimin sert tepki göstermesine neden oldu. Ve İzzetbegoviç Yugoslavya'nın en kötü hapishanesinde 14 yıl hapse mahkum edildi.

İzzetbegoviç, kitabında "birinci dereceden sakıncalı" bir konuya yani masonluğa da değinmişti:

"Yahudi dini (apocalyptic) edebiyatında Mesih öç alan ve adaleti icra eden kişi olarak övülmektedir. Yahudi adaletinin esas tutumu işte budur. Burada, yani dünyadaki cennet fikri özünde Yahudidir ve sadece içeriği bakımından değil, kaynağı itibarıyla da öyledir. 'Bu kalıbı Aziz Augustin Hıristiyanlığa, Marx ise sosyalizme intibak ettirmiştir.' (B. Russel, The History of Western Philosophy). 'Yeryüzünde cennet' isteyen bütün ihtilaller, ütopyalar, sosyalizmler ve diğer akımlar özünde Eski Ahit'ten (Tevrat) ileri gelmektedir, Yahudi kökenlidir.

İnsanlığın bilim temeli üzerinde rönesansını vaat eden mason düşüncesi de pozitivist ve Yahudi kökenlidir. Pozitivizm, masonluk ve Yahudilik arasındaki iç ve dış bağlantıları araştırmak şüphesiz ilginç olurdu. Böyle bir araştırma sadece düşünce yönünde değil, son derece açık bağlantı ve tesirler de ortaya çıkacaktır." (Doğu ve Batı Arasında İslam, Aliya İzzetbegoviç, sf.277)

9 yıl sonra hapisten çıktığında, İzzetbegoviç kendisini seven, destekleyen kitlelerle karşılaştı. Demokratik Hareket Partisi-SDA'yı kurdu. 1990 yılında yapılan ilk çok partili seçimde SDA birinci parti durumuna geldi. Stadyumlarda, on binlerce kişinin katıldığı SDA toplantıları yapılıyordu.

"İzzetbegoviç Devlet Başkanlığı'na getirildiğinde tam bir halk kahramanı haline gelmişti. Osmanlı Devleti'nin bölgeden çekilmesinden sonra başlayan ve günümüze kadar süren katliam, tehcir, baskı ve eziyet döneminden sonra Müslümanların haklarını cesaretle savunması, halkın onu 'Aliya, Aliya' çığlıklarıyla bağrına basmasına yetmişti." (Doğu ve Batı Arasında İslam kitabının önsözü)

İzzetbegoviç'in önderliğindeki Bosna, elbette yeni düzenin patronları için kabul edilir bir güç değildi. Müslümanların nüfusu arttığı gibi, her türlü engellemeye rağmen Müslüman halk daha da bilinçleniyordu:

"Bosna-Hersek'in etnik yapısı, son on yılda daha büyük bir Müslüman çoğunluğa doğru kaydı. Müslümanların doğum oranı diğerlerine göre daha yüksekti. Ayrıca, 1981 yılında kendilerini 'Yugoslav' olarak tanımlayan %7.9'luk nüfusun önemli bir bölümü, 1991'de kendini 'Müslüman' olarak tanımlayacaktı." (Remaking the Balkans, Christopher Cviic, sf.76)

"Komünist rejimin gücünü yitirdiği ve hürriyetin doğduğu kısa dönemde (1990-1992), Bosna, bir 'İslami Rönesans'ın güçlü gösterilerine sahne oldu. Televizyonlarda sıkça görünen İslami mesajlar, bunlara pek alışık olmayan Yugoslav toplumunu oldukça şaşırttı." (Who Are The Bosnian Muslims and What is The Background of The Present Conflict in Their Home-Country?, Prof. İsmail Baliç, sf. 7)

İzzetbegoviç gibi bir liderin önderliğinde, büyüyen ve bilinçlenen bir İslam topluluğunun Avrupa'nın ortasındaki varlığı büyük bir problemdi. Belgrad Locası yıllar önce, bu topluluğun "etkin bir konuma gelmesi"nin doğuracağı sakıncalardan

bahsetmemiş miydi? İzzetbegoviç'in "sakıncalı" sözleri çoktan locaların kulaklarını tırmalamaya başlamıştı..

Böyle bir liderin önderliğindeki Bosna, yeni düzenin patronları için ne anlama gelirdi? Sistemin karanlık isimleri, kurmak istedikleri din dışı sisteme karşı en büyük hedef olarak İslam'ı seçmişlerdi. Şimdi, Avrupa'nın ortasında, modern ve "Avrupalı" bir toplum olan Bosnalı Müslümanlar, İzzetbegoviç'in hedeflediği gibi Müslüman ve modern bir devlet kurarsa ne olurdu? Belli ki, bu gidiş menfaatperest ve dünya genelinde pek çok karanlık ittifaklar kurmuş çevreler için son derece tehlikeliydi. Zaten vahşi saldırıları sırasında Sırplar da, "İslam'a karşı Avrupa'nın tarihsel misyonu"nu yerine getirdikleri yalanını öne sürüyorlardı:

"Sırplar Batı kamuoyuna sistemli bir şekilde şu mesajı vermektedirler: 'Eğer Avrupa'nın göbeğinde İsrail'e rövanş olacak bir İslam devletinin kurulmasını istemiyorsanız, bizi ve bu askeri eylemimizi doğrudan veya dolaylı yollardan destekleyiniz. Biz, Avrupa'nın genel çıkarları adına hareket ediyoruz'." (Bosna-Hersek ve Türkiye, Yrd. Doç Dr. Mediha Akarslan, sf. 51)

İzzetbegoviç'e Karşı Alternatif Liderler: Pasiç ve Abdiç

İzzetbegoviç'in belirli çevrelerde neden olduğu rahatsızlık, önce alternatif ve "uygun" liderler bulma politikası şeklinde kendini gösterdi. Bunun bir sonucu olarak ortaya, ilginç bağlantıları olan, Bosna halkının menfaatinden çok farklı çevrelerin menfaatini kollayan bir isim çıktı: Adil Zülfikarpasiç. Zülfikarpasiç, İzzetbegoviç'in kurduğu Demokratik Hareket Partisi-SDA içinde yer almış bir politikacıydı. Zamanla İzzetbegoviç'e karşı bir muhalefet hareketi geliştirdi. Daha sonra yandaşlarıyla partiden ayrılarak MBO-Bosna Müslüman Organizasyonu adlı partiyi kurdu. İzzetbegoviç'in hareketi yerine alternatif tarzlar geliştirmeye çalışıyordu. Peki kimdi bu Zülfikarpasiç? Bosna'nın birliğe en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde, Bosnalı bir diplomatın bildirdiğine göre, sahibi Yahudi olan İsviçre'deki bir bankada yürüttüğü "karlı işlerini" bırakıp ülkeye dönerek, anlaşılmaz bir ayrılık hareketini neden başlatmıştı?

"Demokratik Hareket Partisi SDA'nın, Müslümanların ulusal partisinin bir disiplin problemi ortaya çıktı. Liderliğinde çatlak oluşmuştu. Daha küçük olan grubun lideri bir iş adamı olan Adil Zülfikarpasiç idi. Yugoslavya'da Rolls Royce kullanan tek politikacıydı. İsviçre'de karlı bir işten sonra Müslüman ülke kurmayı amaçlayan SDA'ya önderlik etmek için Bosna'ya döndü. Zülfikarpasiç: 'Bosna entelijensiyası bizim elimizde' diyordu. 'Açık bir demokratik yapıyla, liberal bir Avrupa Partisi oluşturacağız.' Fakat Zülfikarpasiç, halka pek güvenilir gelmiyor, Rolls Royce'unun varlığı bile şüpheli bir mal varlığı olarak görülüyordu." (A Paper House - The Ending of Yugoslavia, Mark Thompson, sf.98)

"İzzetbegoviç ise şöyle diyordu: 'Şimdilik partimiz kapsayıcı olmak zorunda. Herkesi temsil etmek isteyen partiler küçük ve zayıf. Bu bir iç savaş riskini doğurur, asıl amacımız Bosna-Hersek'i birarada tutmaktır. Çok belirsiz bir döneme giriyoruz. Şimdiye dek Müslümanların politik lideri olmadı. Birliğe ve büyük bir partiye

ihtiyacımız var.'... Gerçekten de, Müslümanların birleşmekten başka bir seçeneği yoktu. İzzetbegoviç, Zülfikarpasiç'in partisinin, SDA'ya ait Müslüman oylarının %1'i veya 2'sini alacağını tahmin etti. Böyle de oldu. İzzetbegoviç, diğerlerinden farklı olarak, Bosnalı Müslümanların, eğer birleşmezlerse, yok olup gideceklerini çok iyi biliyordu." (A Paper House - The Ending of Yugoslavia, Mark Thompson, sf. 99, 103)

Bosnalı Müslüman milislerin komutanı Ahmet Adiloviç'in, Türkiye'de bulunduğu dönemde, Zülfikarpasiç hakkındaki açıklamaları ise şüphesiz dikkate değerdi:

"Adil Zülfikarpasiç hakkında iyi şeyler söylememiz mümkün değil... Ama onun bazı eller, gizli örgütler tarafından, Müslümanların arasını bozmak, Müslümanların arasında ayrılık çıkarmak amacıyla gönderildiği düşüncesine sahibiz."

Yine aynı diplomatın bildirdiğine göre, Bosna Hersek'te yayınlanan İslami Düşünce Dergisi Yazı İşleri Müdürü Prof. Dr. İdris Resiç ise Zülfikarpasiç hareketinin "masonik" kaynaklı olduğunu belirtmişti.

Kimilerine göre, 20 Eylül 1991'de İzzetbegoviç'e karşı düzenlenen bir suikast girişiminin ardında da Zülfikarpasiç'in partisi vardı. (Bosna-Hersek ve Türkiye, Yrd. Doç Dr. Mediha Akarslan, sf.52)

İzzetbegoviç'e alternatif bulma arayışı Zülfikarpasiç'ten sonra da devam etti. İzzetbegoviç'e karşı "liberal cephe" oluşturan bazı Boşnak politikacılar çıktı ortaya. Bunların en önemlilerinden biri Fikret Abdiç'ti. Abdiç, aranan özelliklere sahipti. Bosna'nın Bihaç bölgesinde etkin olan, mal varlığı ile ünlü Abdiç, aslında Pasiç gibi yolsuzluklara bulaşmış biriydi:

"Avusturya Savcılığı, Abdiç'in sahibi olduğu Agromerc adlı şirketin soruşturma geçirdiğini doğruladı. Avusturya'da yayımlanan Kurier gazetesi, söz konusu şirket hakkında, yaklaşık 8 milyon ABD doları tutarında yolsuzluk yaptığı suçlamasıyla soruşturma yapıldığını yazdı. Gazete, Abdiç'in şirketinin, Bosna'daki mülteci kampları için harcanması gereken parayı, zimmetine geçirmekle suçlandığını kaydediyor." (Zaman, Mustafa Özcan, 28 Haziran 1993)

Hatta Lord Owen, 93 Haziranı'nda Cenevre'de yapılan barış görüşmelerine İzzetbegoviç ve yardımcısı Eyüp Ganiç'in yerine Abdiç'in gelmesini isteyecekti. Owen, burada Abdiç'i övecek, sözde uzlaşmacı kişiliğine olan beğenisini dile getirecekti. Fakat Abdiç'in "darbe" hayalleri, Armija BiH'in (Bosna-Hersek Ordusu) İzzetbegoviç'e tam bağlılığını bildirmesi ile büyük ölçüde suya düştü.

Sırp saldırıları boyunca İzzetbegoviç, masonik çevrelerin hedefi oldu. Sırp liderler, sürekli olarak manevi değerleri ön plana çıkarmakla suçladıkları İzzetbegoviç'i, kendi uyguladıkları vahşetin sorumlusu olarak göstermeye çalıştılar. Tamamen hayal ürünü senaryolar üzerine inşa edilen bu çabalar, malum çevrelerden de destek gördü.

Yugoslavya'nın Parçalanması

Bosna, Yugoslavya'da yeni kurulmak istenen Büyük Sırbistan için büyük bir tehlikeydi. Bunun üzerine, bu toplum için kesin çözüm yürürlüğe kondu: "Etnik temizlik". Yugoslavya Birliği'nin parçalanması bu yöntemin uygulamaya konmasının

ilk adımını oluşturdu. Parçalanma süreci ise en ince detaylarına kadar hesaplanmıştı. CIA'in, Yugoslavya'nın parçalanmasını 18 ay önce bildirmesi işin ilginç yanlarından biriydi:

"CIA, Yugoslavya'ya 18 ay daha tanıyor... Amerikan Gizli Haber Alma Örgütü'ne göre, Yugoslavya'nın parçalanmasına sadece 18 ay kaldı. Tito'nun ülkesine 18 aylık ömür biçen CIA uzmanları, bu sonun kanlı bir iç savaşla geleceğini de savunuyorlar." (Sabah, 30 Aralık 1990)

CIA'in bildirdiği parçalanma operasyonuna ise, Avrupalı devletler destek oldular. Sırbistan'ın ülkede hegemonya kurmaya yönelik tavırları Slovenya, Hırvatistan ve Bosna'yı rahatsız ediyordu. Bu aşamada Almanya bu cumhuriyetlere güvenlik sözü vererek parçalanmayı sağladı. Önce Slovenya ve Hırvatistan bağımsızlık ilan ettiler. Bosna, Sırbistan'la başbaşa kalmak ya da iç savaş tehlikesi taşıyan bağımsızlık seçenekleri arasında bırakıldı. Bosnalıların iç savaş korkusu "demokratik Avrupa'da buna izin verilmez, biz sizi tanırız, o zaman Sırplar saldıramaz" sahte güvenceleriyle giderilmeye çalışıldı. Oysa Batı'nın içinde yer alan bir kısım çevreler, nelerin olacağını aslında çok iyi biliyordu.

"Avrupa, Yugoslavya'nın dağılma sürecine seyirci kalırken hemen ardından ortaya çıkan Slovenya, Hırvatistan ve Bosna-Hersek'in bağımsızlıklarını tanımaya koştu. Hem de bu yeni devletlerin sınırlarının güvenliğini hiç düşünmeden. Geliyorum diyen olay gerçekleşti ve on binlerce kişi öldü, yaralandı." (Juan Goytisolo, Hürriyet, 16 Eylül 1992)

2000 Yılının Avrupası'nda Bosna-Hersek'e Yer Yok!..

Yugoslavya'nın parçalanması ile başlayan Sırpların Bosna-Hersek'i işgali, tüm dünyayı şaşırttı. Fakat gerçekte bu işgal, bazı çevreler için hiç de şaşırtıcı değildi. CIA, yukarıda anlatıldığı gibi, parçalanmayı önceden bildirmiş, hedeflenen Yugoslavya haritası ise, henüz iç savaşın başlamadığı 1990 yılında Newsweek tarafından gösterilmişti. Haritada, Yugoslavya'nın parçalanması sonucu oluşturulmak istenen "Büyük Sırbistan" haritası bile verilmişti.

Newsweek'in haberinde şöyle denilmekteydi:

"20. yüzyılın bu son on yılında, Avrupa yeni bir görünüm alacak. Yeni devletler doğacak, eski sınırlar kayacak, yeni bölgesel gruplaşmalar oluşacak... Bu özel haberde, Newsweek 10 yıl sonrasına gidiyor. Bu harita elbette hayali bir resim, kimse tam olarak Yeni Avrupa'nın şeklini bilemez. Ama şu kesin ki, değişiklik acılı ve korkulu olacak. Bu işlemi yönlendirmek, yeni Avrupa düzeninin yapılarını kurmaya başlamak için 34 milletin liderleri bu hafta Paris'te biraraya geliyorlar"

Yugoslavya'da önce Slovenya ve Hırvatistan, sonra da Bosna-Hersek bağımsızlık ilan etti. Kısa sürede patlak veren iç savaşla birlikte Sırbistan, önce Hırvatlarla çarpıştı, daha sonra Bosna-Hersek'i işgal etmeye başladı.

Newsweek'te "2000 Yılında Avrupa" ismiyle yayınlanan harita ise çok ilginç bir gerçeğin ifadesiydi. Haritada çizilen sınırlarda Sırbistan, Bosna-Hersek'i ve Makedonya'yı yutmuş durumdaydı. Bosna ve Makedonya, "Büyük Sırbistan"ın

sınırları içinde yer alıyordu. Henüz Sırp işgali başlamadan, işgal sonunda hedeflenen "Büyük Sırbistan" haritası yayınlanıyordu.

Haritaya göre, 2000 yılının Avrupası'nda Hırvatistan'a yer vardı. Belki de onun için Sırplar Hırvatları kısa sürede "pas geçip" Bosna'ya yöneldiler!

Newsweek, savaş başlamadan önce böyle bir kehaneti (!) nasıl yapmıştı? Acaba önceden planlanmış Sırp işgalini doğal göstermeye çalışan bir propaganda mı yapılıyordu? Yoksa ilgili çevrelere işgalin müjdesi mi veriliyordu? Bu soruların cevabı ne olursa olsun, sonuçta 2000 yılında Bosna-Hersek'in varlığı kabul edilmiyordu.

Balkanların İkinci Mason Kasabı: Slobodan Miloseviç

Sırp lideri Slobodan Miloseviç 1986 yılında "Tito'dan sonraki en karizmatik Yugoslav lideri" propagandasıyla iktidara geldi. Sistemli bir propaganda ile aşırı Sırp milliyetçiliğini körükledi, Çetnik çetelerini yeniden kurdurdu. Yugoslavya'nın parçalanması ve diğer cumhuriyetlerin bağımsızlık ilan etmeleri ile birlikte Sırp yönetimindeki Federal Yugoslav Ordusu'nu ve Çetnik milislerini önce Hırvatlara sonra da Müslüman Boşnaklara saldırtmaya başladı. 20. yüzyılın en büyük katliamını işleyen ve "Balkanların Kasabı" olarak adlandırılan Miloseviç'e bu "büyük görev"in (!) verilmesi elbette boşuna değildi. Miloseviç, 33. dereceden bir üstad masondu. Miloseviç'in masonluğu değişik kaynaklarda yer almaktadır:

"Bosna'daki Müslüman milislerin lideri halka olayların 'Siyonist bir komplo' olduğunu ve Sırp lideri Slobodan Miloseviç'in mason olduğunu açıkladı" (Jewish Chronicle, 10 Nisan 1992)

"Bosna Hersek'te yayınlanan İslami Düşünce dergisi Yazı İşleri Müdürü Prof. Dr. İdris Resiç'in belirttiğine göre Miloseviç masondur." (Zaman, 1 Ocak 1992)

Sırp vahşetinin liderliğine Miloseviç'ten daha uygun bir isim bulunamazdı.

"Bir Avrupalı diplomat, Miloseviç hakkında şöyle diyor: 'O, bir fanatiktir. Ama aynı zamanda son derece kurnaz, zeki ve gerektiğinde çekici bir kişiliğe bürünebilen bir fanatik. Acımasızlıkla yeteneği gayet iyi bağdaştırır'." (Cumhuriyet, 3 Haziran 1992)

Miloseviç, Ortodoks bir papazın oğlu, Komünist Parti kadrolarında yetişmiş bir "aparatçik" ve de ateşli bir radikal Sırp milliyetçisi idi. Henüz Komünist Parti kadrosundayken Kosova'da Sırplara yaptığı ateşli ve ajitatif konuşmasının ardından artan popülaritesi, 1986'da, masonik memorandum geleneğini tekrarlayan Sırp Sanat ve Bilim Akademisi'nden aldığı destekle birlikte onu iktidara taşıdı. 1989'da Sırbistan Devlet Başkanı oldu ve elindeki medya gücünü kullanarak Çetnik psikolojisini yeniden hayata döndürdü:

"Miloseviç'in güdümündeki 8. Kongre'nin ardından Parti kamuoyunda, basında ve entelijensiyada aşırı Sırp milliyetçiliği sistematikleşmeye başladı. Radikal milliyetçi geleneğin II. Dünya Savaşı öncesindeki mirasına da el atıldı. Çetnik hareketi, Sırp milletinin 'tarihsel düşmanları'na karşı direnen onurlu bir hareket

olarak yeniden meşrulaştırıldı." (Yugoslavya-Milliyetçiliğin provokasyonu, Tanıl Bora, sf.107)

Eski Büyükelçi Şükrü Elekdağ ise, Miloseviç hakkında şu yorumu yapmaktadır:

"Bosna'daki Sırp saldırılarının ve soykırımın baş sorumlusu, şimdi barış havarisi rolündeki Sırbistan Başkanı Slobodan Miloseviç'tir. Bu eski komünist hempası, 1987'den bu yana Sırp aydınlarının ve Ortodoks Kilisesi'nin de yardımlarıyla, Sırpları, Bosna-Hersek ve Hırvatistan toprakları üzerinde tarihsel hakları olduğuna inandırma kampanyası sürdürmüş, fanatik Sırp milliyetçilerini Müslüman Bosnalılara ve Hırvatlara karşı derin bir kin ve nefretle doldurmuş, etnik arındırma planlarını hazırlatmış ve katliamı yürüten Sırp milis kuvvetlerinin Sırp ordusu tarafından silahlandırılmasını ve eğitilmesini sağlamıştır. Karadziç önde görünmekle birlikte, bugüne kadar ipler daima perde arkasındaki Miloseviç'in emrindeydi." (Milliyet, 9 Mayıs 1993)

Miloseviç'in daha ileri dönemde, nasıl bazı Batılı biraderlerinin eliyle sözde "barış havarisi" ilan edildiğini de ilerleyen bölümlerde inceleyeceğiz.

İsrail Faktörü ve Sırbistan'ın Kritik Bağlantıları

Sırplar niçin böyle bir katliama girişmişlerdi? Bu sorunun cevabı, Bosna-Hersek faciasını anlamak ve çözmek için şüphesiz kilit noktayı oluşturmaktadır. Bosna-Hersek katliamının mimarları, belli ki Avrupa'nın ortasındaki bu Müslüman toplumun varlığından rahatsızlardı. Mihailoviç'in katliamları, Tito dönemindeki baskılar hep bu rahatsızlığın sonucuydu. Yugoslavya'nın parçalanması ve doğal olarak bunun getirdiği kaos ortamı, ikinci bir Çetnik operasyonu yapma fırsatı doğurdu. Bunun için de katliamın mimarları yine "Sırp Kartı"nı oynadılar.

II. Dünya Savaşı sırasında "Mihailoviç birader"in önderliğindeki icraatları, ya da aşırı Sırp milliyetçiliğinin masonik geleneği ortadaydı. Newsweek'te Bosna'yı yutmuş olarak gösterilen "Büyük Sırbistan" haritası ise bu "sabıkalı" toplumun yeniden "infaz" görevini üstlendiğinin bir işaretiydi.

Masonluk işin içinde olunca İsrail faktörü de doğal olarak gündeme gelmektedir. Bu konuya ışık tutabilecek olan ilginç gelişmeler, iç savaş öncesi gündeme geldi. Savaştan önce kurulan Sırp-Yahudi Dostluk Derneği bunlardan biriydi:

"Sırp-Yahudi Dostluk Derneği'nin ülke çapında 10.000 üyesi var. Bu üyelerin başında da Yugoslavya Devlet Başkanı Dobrica Cosiç geliyor. Klara Mandiç tarafından 1988'de Belgrad'da kurulan derneğin tüm Sırbistan'da ve ayrıca İsrail'de, Los Angeles, Chicago ve Toronto'da şubeleri var. Dernek Miloseviç yönetiminden büyük ölçüde destek görüyor" (The Times Magazine, 8 Mayıs 1993)

Bu derneklerin açıkça Sırbistan-İsrail benzerliğini ortaya koymaları tepki topladı:

"Sırp-Yahudi Dostluk Derneği'nin en çok tepki toplayan aktivitesi Sırp ve İsrail arasında benzerlik kurma çabaları oldu." (Jewish Chronicle, 10 Nisan 1992)

Bu derneklerin, Sırp-İsrail yakınlaşmasının mimarı ise, ünlü stratejist Henry Kissinger idi:

"ABD'de yayınlanan The World of Sunday gazetesinin 25 Nisan sayısında yer alan bir yazıda, ABD'nin Sırbistan'a karşı tavır almasını bir yıl engelleyen etkenin, Kissinger'ın Washington'daki Belgrad yanlısı lobisi olduğu belirtiliyor. Bu lobi, Nisan ayına kadar Slovenya, Hırvatistan ve Bosna-Hersek'in bağımsızlıklarının ABD tarafından tanınmasını engellemeyi başardı. Kissinger lobisi, Sırp yönetiminin Kosova'daki Arnavut çoğunluğa karşı giriştiği insan hakları ihlalleri konusunda ABD Kongresi'nde gündeme getirilen karar tasarılarının ertelemesinde de etkili oldu.

ABD Dış İşleri'nin parlak diplomatı Kissinger, emekli olduktan sonra ABD yönetimi içindeki ve uluslararası düzeydeki dostluklarını paraya çevirmek için bir lobicilik şirketi kurdu. Kissinger'ın gözde ortakları ise 'Dış İşleri Bakanlığı'ndan Lawrence Eagleburger ve Pentagon'dan Brent Scowcroft'du. Washington'daki diplomatik kaynaklar, 1970'lerin sonundan itibaren uzun vadeli istikrarlı bir Yugoslavya tablosu çizen 'Kissinger ortakları'nın, milyonlarca dolar değerindeki özel yatırımların Yugoslavya'ya kanalize edilmesini sağladıklarını belirtiyorlar. Bu yatırımların en büyük kısmı da, Eagleburger'ın Belgrad Büyükelçiliği sırasında

gerçekleşti. Yugoslavya Büyükelçiliği'nden sonra emekliye ayrılan ve Kissinger'ın lobisine katılan Eagleburger, daha sonra ise 'Dış İşleri Bakanlığı'nın 2. üst düzey yetkilisi oldu. Brent Scowcroft ise, Başkan Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı. Bu iki adam, ABD'de Yugoslavya'ya ilişkin kararların alınmasında birinci derecede rol oynadılar.

Bu arada dikkat çekici gelişme de, İsrail'le, Sırbistan arasında diplomatik ilişkilerin kurulması oldu. Kissinger'ın da bunda önemli rolü oldu. Bu arada Avrupa ve ABD kamuoyu, Sırp milislerin ve Federal ordunun Bosna'daki Müslümanları katletmesine karşı gittikçe sesini çıkarmaya başlarken ve Birleşmiş Milletler, Sırbistan'a ekonomik ambargo kararı alırken, Belgrad'da Sırp-İsrail Dostluk Derneği kuruldu.

Kısa bir süre öncesine kadar Belgrad yönetimi, Bağlantısızlar hareketinin lider ülkelerinden biri olarak, İsrail'i Araplarla olan anlaşmazlık konularında en çok eleştiren ülkelerin başında geliyordu. Şimdi ise Yeni Yugoslavya'yı kuran Sırbistan, resmi olarak İsrail'i destekliyor. Miloseviç yönetimi, Tel Aviv üzerinden Washington'daki İsrail lobisi yoluyla silah sağlamanın yollarını arıyor." (Ortadoğu, 19 Haziran 1992)

Kissinger ile Eagleburger ve Scowcroft'un, Sırp liderlerle yakın ilişki içinde olduğu Amerikan Spotlight dergisinin 9 Kasım 1992 tarihli sayısında da yer aldı.

Sırbistan'ın İsrail'e yakınlaşma süreci, Sırp Başbakanı'nın 1990 Haziranı'nda İsrail'e yaptığı ziyaretle yeni bir aşama kaydediyordu:

"Sırbistan Başbakanı Dr. Stenko Ramiloviç ülkesi ile İsrail arasındaki bağların çok yakında kurulacağını açıkladı. Geçtiğimiz hafta İsrail'e resmi bir ziyarette bulunan Yugoslavya'nın en büyük federe devletinin Başbakanı Stenko Ramiloviç, İsrail Başbakanı Şamir ile yaptığı görüşmesinden sonra ülkesinin İsrail ile bağlarını yeniden tesis etmekte kararlı olduğunu ve Yugoslavya halkının İsrail ile tam ilişki kurulmasından yana olduğunu söyledi. Bir Sırp yetkilisi de ülkesinin İsrail ile ticari bağlarını geliştirmek istediğini ve yakında İsrail ile ticari anlaşma yapılacağını açıkladı." (Şalom, 13 Haziran 1990)

Acaba İsrail'le bağlantılar, yalnızca "ticari" miydi? Bu iş birliğinin askeri boyutları olduğuna dair haberler de yayıldı:

"İsrail'in Bosna-Hersek'te savaşan Sırp askerlerine eğitim verdiği bildiriliyor. Kuveyt'te yayınlanan El Emba dergisine açıklama yapan Saraybosna müftüsü Salih Tugaloviç, Müslümanları gözlerini kırpmadan öldüren Çetnik milislerinden 2.000 tanesine İsrailli uzmanlar tarafından askeri eğitim verildiğini bildirdi." (Günaydın, 16 Temmuz 1992)

İç savaş durumuna gelen ülkenin silahlandırılması ise yine aynı kaynaktan oldu. İsrail ya da İsrail'in güdümündeki "militarist" bölgelerdeki, Güney Afrika, Latin Amerika, Lübnan'daki silah tüccarları devreye girdiler:

"İsrail ve Güney Afrika gibi militarist devletlerde yerleşik silah tüccarları olsun, Latin Amerika, Lübnan gibi iç savaş coğrafyalarında iş yapan tüccar ve kaçakçılar olsun, 'Yugoslav pazarına' hevesle saldırdılar." (Yugoslavya-Milliyetçiliğin Provokasyonu, Tanıl Bora, sf.170)

"Öte yandan BM komisyonlarınca hazırlanan bazı raporlar, İsrail'in de Sırbistan ve Karadağ'a uygulanan ambargoyu delen devletler arasında olduğunu bildiriyor. Raporlarda, İsrail'in Sırp Cumhuriyeti'ne uçak ve tank yedek parçalarıyla hafif silahlar gönderenlerin arasında olduğunu ve geçtiğimiz ay içinde Bosna Sırplarına yeni bir parti silah gönderdiğini vurguluyor. Ayrıca, İsrail ve Eski Yugoslavya arasında tank üretimine dair ortak bir anlaşma olduğu hatırlatılıyor. Bunun yanısıra, Mossad'ın Sırplara Bosna Cumhuriyeti'nin kurduğu bağlantılar hakkında bilgi verdiği belirtiliyor." (El Muslimin, 6 Ağustos 1993)

Bu arada Sırpların bazı devletlerin yardımıyla uyuşturucu ticareti yaparak, silah için finansman sağladığı da bildirildi:

"Alman gizli servisi yetkilileri, Sırpların, uluslararası piyasalarda uyuşturucu satarak Bosna-Hersek'te süren savaş için parasal kaynak sağladığını öne sürdü. Başbakan Helmut Kohl'ün, Alman gizli servisleri ile ilgili danışmanı konumundaki Bernd Schmidbauer, ellerinde, Sırpların uyuşturucu kaçakçılığından kazandıkları söz konusu büyük miktardaki paranın, savaşta malzeme sağlamak amacıyla kullanıldığına dair raporlar bulunduğunu öne sürdü. Schmidbauer, Sırpların, bu yolla kazandıkları paranın miktarının milyonlarca dolarla ifade edilebileceğini söyledi.

Hanover Allgemeine Zeitung gazetesi ise, Sırpların, uyuşturucu ticaretinde tek başlarına iş görmediklerini belirterek, Alman gizli servisleri tarafından Kohl'e sunulan ve politik açıdan bomba etkisi yaratacak bilgiler içerdiğini öne sürdüğü raporlarda, bazı ülkelerin Sırplara yardımcı oldukları yolunda bilgilere yer verildiğini yazdı." (Milliyet, 25 Nisan 1993)

İzlenim Dergisi yazarı Ahmed Davudoğlu da, Bosna'yı ele alan bir yazısında "İsrail faktörü"ne dikkat çekmişti:

"Bu stratejik (İslami) yönelişi engellemek isteyen sistemik unsurlar birbirleriyle ilintili üç ayrı taktiği devreye sokmak istemektedirler. Birincisi Adriyatik'ten Çin'e, Fas'dan Pasifik Adalarına kadar uzanan stratejik etki alanındaki İslam karşıtı unsurlar arasında ortak bir menfaat alanı oluşturmaktır. Bu coğrafya içindeki sistemik unsurlar harekete geçirilmiştir. Bu açıdan Sırbistan, Yunanistan, Güney Kıbrıs, İsrail, Ermenistan, Gürcistan, Hindistan ve Singapur arasındaki ilişkilerin yoğunlaşması dikkatle izlenmesi gereken bir olgudur.

Yunanistan'ın Sırbistan'a birleşme tekliflerine kadar varan açık desteği, İsrail'in Hindistan ve eski Yugoslav Cumhuriyetleri'ndeki etnik temizlik hareketlerine sağladığı lojistik ve istihbarat desteği, Türkiye'deki Yahudi lobisinin Ermenistan ile ilişkileri artırmak için gösterdiği yoğun çaba, İsrail ile Singapur arasında gittikçe yoğunlaşan ilişkiler bu açıdan tutarlı ve anlamlı gelişmelerdir...." (İzlenim, Mart 1993)

Bosna konusunda İsrail faktörünün önemli bir yeri olduğuna değinen başka kaynaklar da vardı:

"Rusya, Yunanistan, Romanya ve dolaylı olarak İsrail Sırplar'a uygulanması gereken silah ve petrol ambargosunu delmeselerdi, Sırpların şimdiye kadar ayakta

kalması beklenemezdi." (Bosna-Hersek ve Türkiye, Yrd. Doç Dr. Mediha Akarslan, sf. 86)

Bosna-Hersek Başbakan Yardımcısı Açıkladı: 'Sırplar'a İsrail Yardım Ediyor'

Olaydaki İsrail faktörünü incelemeye devam ettikçe, İsrail ile Sırplar arasındaki ilişkinin tahmin edilenden de derin olduğu anlaşılmaktadır. Sırp vahşeti sürerken, Türkiye'de bulunan Bosna-Hersek Başbakan Yardımcısı Muhammed Cengiç, haftalık Yörünge dergisinde kendisiyle yapılan bir ropörtajda son derece önemli açıklamalarda bulunmuştu. Balkanlar'da yaşanan katliamın ardındaki gücü Bosna-Hersek Başbakan Yardımcısı şöyle özetliyordu:

"Bildiğiniz gibi olayları İsrail kışkırtıyor. Daha önce İran'a, Irak'a, Cezayir'e ve Azerbaycan'a yapılanlar, şimdi Bosna-Hersek'e karşı yapılıyor. Kısaca İsrail, Balkanlarda İslam Sancağı'nın yükselmesini istemiyor. Kafkaslar'da ve Ortadoğu'da sergilenen tabloyu Balkanlar'da da çizmek istiyorlar. Hatta Türkiye'nin Güneydoğu bölgesinde meydana gelen olayların kaynağı da yine Siyonistlerdir.... Kosova'da, Üsküp'te, hatta Saraybosna'da gençlerimize verilen zehirli haplar İsrail patentliydi. Türkiye Cumhuriyeti'nin Güneydoğusu'nda olay çıkaranların çoğu Mossad ajanı." (Yörünge, 12-19 Nisan 1992)

Cengiç'in verdiği bilgiler, İsrail'in silah yönünden de Sırpları desteklemiş olduğunu göstermektedir. İsrail'de eğitilen Çetnik milisleri, kullandıkları kimyasal-biyolojik silahları da İsrail'den almışlardı:

"İsrail'in eli Kosova'ya ulaşıyor... İnsan Hakları Komisyonu, Sırpların 'Kosova'da Müslüman öğrencileri zehirlemek için kullandıkları zehir ve yöntem ile Filistin'deki Müslümanların zehirlenmesindeki yöntem ve zehirin aynı olduğunu duyurdular. Komisyon, zehirlenen Müslüman öğrencilerin yemek artıklarından Almanya ve Fransa'ya gönderdi. Alınan sonuçtan, olayın Mossad tarafından hazırlanmış olabileceği kuvvetle sanılıyor. Sırplar ile İsrail arasındaki ilişkiler, özellikle İsrail'in Uganda uçaklarıyla Sırplara silah sevkiyatı yapmasından sonra haylice gelişti." (Panel Dergisi, Kasım 1991)

İsrail'den ithal bu korkunç yöntemi savaş boyunca Sırplar acımasızca uyguladılar:

"Sırplar, çocukları bile zehirliyor... İngiltere'deki bir insan hakları grubu, Bosna-Hersek'te Sırplar'ın kontrolündeki tutsak kamplarında sürekli idamlar gerçekleştiğini, Sırbistan'ın Kosova bölgesinde de çocukların zehirlenmekte olduğunu bildirdi." (Bugün, 12 Ağustos 1992)

Durumu şüphesiz en iyi cephedekiler biliyordu. İsrail-Sırbistan bağlantısını, Türkiye'ye yaptıkları ziyaret sırasında Bosnalı Müslüman milislerin liderlerinden Edin Begoviç ve Süleyman Çelikoviç, aylık Değişim dergisinin kendileriyle yaptığı ropörtajda şöyle açıklamışlardı:

"İsrail Sırplara ilk yardım eden ülke. Sırp çeteleri Çetnikler, İsrail'de eğitildiler. Taktik-teknik yardım İsrail'den geliyor. Ayrıca uluslararası platformlarda

İsrail, Sırpların aleyhine olan kararların çıkmasını engelliyor. İsrail lobisi Sırplar için çalışıyor." (Değişim, Nisan 1993)

Bütün bunlar Sırp terörünün ardında kimlerin olduğunu açıkça gösteren önemli bilgilerdir.

'Etnik Temizlik' Kimin Yöntemi?

Sırp çeteleri Çetniklerin, İsrail'in desteğiyle uyguladıkları "etnik temizlik" vahşeti, aslında "ithal" bir yöntemdi. Bu yöntemin "mucidi" ise Siyonist ideoloji ve ideoloji üzerine kurulmuş olan İsrail Devleti'dir. Bu gerçeği, Turkish Daily News gazetesinin 12 Şubat 1993 tarihli sayısındaki yazısında Türkkaya Ataöv şöyle dile getirmiştir:

"Etnik temizleme sadece Yugoslavya'da değil Filistin'de de var. Filistin sorunu II. Dünya Savaşı sonrası dönemde meydana gelen 'etnik temizleme'lerin anası. Siyonistler gelip bölgede kendi devletlerini kurmadan önce Filistin, sakin ve gelişmiş bir bölge idi. Bu durum içlerinde din adamları da olmak üzere birçok Avrupalı tarafından gözlemlenmişti. O zaman bu kutsal toprakları ziyaret etmiş, baştan aşağı tüm toprakları gezerek yüzlerce Arap kasabasının adını kayıt etmişlerdi.

1948 Savaşı öncesi, sonrası ve savaş esnasında Siyonistler yüzlerce Filistinliyi topraklarından çıkarmışlardır. İsrail'in ilk Başbakanı Chaim Weizmann, 'İngiltere ne kadar İngilizse, Filistin'i de o kadar Yahudi yapmak istiyorum' diyordu. Arapların çıkarılışını 'memleketin iyice temizlenmesi' olarak gören yine oydu. Palhmah komutanı Yigol Allan ise şöyle diyordu: 'Kaçmaları için elimizden geleni yaptık.' Siyonistlerin kurduğu Haganah, Irgun, ve Stern örgütleri de aynı şey için çaba gösteriyordu. Sonuç toplu göç ya da 'etnik temizleme' idi. Arap köylerini silahlı birlikler basmış, sivil halk topluca öldürülmüştü. Hoparlörlerle yapılan duyurular da sağ kalanları kaçırtmıştı, 'Bu kan gölünden gidin' deniliyordu. Filistin savaş tarihçisi E.O'Ballance, 'Filistin Arapları, kovulup kaçmaya mecbur edilmişti.' diye yazıyor. Uri Avnery ise o günleri şöyle yorumluyor: 'İsrail politikası Arap nüfusu temizlemeye yönelikti.' Diğer topraklar da savaş, işgal ve etnik temizleme ile ele geçirildi. Bu süreç, uzun ve trajik bir başarı -Batı'nın himayesinde yapılan bir işgal- ile gerçekleştirildi. Sonuç yurdundan koparılan insanlardı.

Bosna trajedisine gelince, açıkça uluslararası hukuğa aykırı hareket eden Sırp komutanlarının olduğundan bahsediliyor. Gün gelecek, bütün dünya bu tip dehşet verici katliamlara ilgi gösterecek. Ancak şunu da biliyoruz ki şimdiki İsrail Başbakanı İzak Rabin, 'Dani Operasyonu' sırasında yarbay iken 12 Temmuz 1948'de karargahtaki Yiftah Tugayı'na şu emri vermişti: 'Yaşa bakılmaksızın Lydda'da bulunan yerli halk sürülecektir.' Göçe teşvik etmek için insanlar öldürülmüş, 50.000'den fazla kişi de aynı esnada sürülmüştü.

1967 Savaşı'nda, toplam 5.000 kişilik 3 köyde (Beit Nuba, Emmos, Yolou) insanlar topraklarından sürülmüş, köyler yıkılmıştır. Bu sırada İsrail Silahlı Kuvvetler Komutanı İzak Rabin'di. Bu olaylarda İsrail askeri olarak görev yapan Amos Kenan, Knesset (İsrail meclisi) üyelerine gönderdiği muhtırada tüm bu

olayları anlatmıştır. Rabin daha sonra Kanada TV'sinde yer alan bir röportajda olaylardaki sorumluluğunu kabul etmiştir.

1980'lerin sonunda Rabin Savunma Bakanı iken, İsrail askerlerine Filistin intifadasını "döverek" kırmayı emretti. Sonuç Filistinli gençlerin kemiklerinin kırılması idi. Hatta bu olaylardan biri de televizyonda gösterildiğinde bütün dünyada rezalet olarak değerlendirilmişti. Büyük ihtimalle bu gaddarlar halen katliamlarına devam ettiklerinden bu sahnelerin filme alınmasını artık önlüyorlar. Etnik temizlik hala gündemde, hem Filistin'de hem de Yugoslavya'da."

Etnik temizlik İsrail yöntemiydi. Acaba İsrail bu yöntemi Sırplara doğrudan mı "ihraç" etmişti. Adının açıklanmamasını rica eden Bosna-Hersek'li bir diplomatın bu konudaki yorumları ise şöyledir:

"Olayın içinde İsrail'in büyük etkisi olduğuna eminim... Bu konuda fazla belge yok, zaten çoğu belgeler savaşta Çetnikler tarafından imha edildi... Ama Arkan, Seselj ve Bokan komutasındaki bazı Çetnik gruplarının İsrail'de eğitim gördüğünü biliyoruz. Sancaklı bir SDA (İzzetbegoviç'in partisi) başkanı bu konuda detaylı açıklamalarda bulundu.... Sırbistan'ın İsrail Büyükelçisi de eski bir Çetnik mensubu.... Bu konuda bazı dikkati çeken gelişmeler oldu. İsrail'in parlamento başkanı Sırbistan'ı iki kez ziyaret etti. Ayrıca Çetniklerin elinde Uzi marka silahlar var... 'Etnik temizlik' yöntemini düşünün, örneğin 500.000 kişilik bir kenti boşaltacaksınız, Müslümanlardan arındıracaksınız. Bu normalde mümkün değil, böyle bir şeyi gerçekleştirmek imkansız, bu ancak çok büyük bir profesyonellik ister. İsrail dışında kimsenin böyle bir uzmanlığa sahip olduğunu sanmıyorum. Sırp saldırıları 92 Nisanı'nında, Ramazan bayramı sırasında aniden başladı, öyle bir vahşet uygulandı ki, dev şehirler boşaldı."

Çetnik-İsrail Bağlantısı

Savaş devam ederken, Sırp vahşetinin perde arkası hakkında önemli açıklamalar yapan bir Bosnalı Müslüman da Muhammed Bosnavi idi. Bosnavi, Sırp-İsrail bağlantısı ile ilgili çok ilginç bilgiler vermişti:

"Kosova'da 1988 ya da 89 yılında Müslüman gençlerde garip bir hastalık başgösterdi. Şiddetli kriz ile kendini gösteren hastalık genç kızların gebe kalmasını ömür boyu önleyecek bir etkiye sahipti. Hastalık fabrikalarda çalışan gençlerde görülüyordu. Fabrika'da doktor olarak görevli olan Jakovitzalı Müslüman doktorun tesbitine göre, hastalık kimyasal bir madde nedeniyle ortaya çıkıyordu. Burada şunu hatırlatmak gerek; Kosova'daki fabrikalarda uygulanan prosedüre göre fabrikayı önce Sırp işçiler terk ederdi, onların hepsi çıktıktan sonra Müslümanlar çıkardı. Müslüman işçilere bu sırada bir çeşit kimyasal gaz püskürtülmüş olduğu görüşü yaygınlaştı.

Daha sonra bölgeye Helsinki'den gelen gözlemciler, bu gazın, İsrail tarafından daha önce Filistinlilere karşı kullanıldığını tespit ettikleri gaz olduğunu söylediler. Kimyasal silah İsrail yapımıydı! Aynı gazın birkaç ay önce Mısır'da da kullanıldığı basında çıktı."

Bosnavi, ayrıca Sırp-Yahudi Dostluk Derneği'nin Başkanı olan Klara Mandiç'in, Batı'da Sırbistan adına lobi faaliyeti yaptığını da bildirdi.

Sırp-İsrail bağlantısı ve Kosova'daki zehirleme olayları ile ilgili benzer bilgiler, İzlenim dergisinde yer alan bir haberdede ele alınmıştı:

"Sırp yöneticilerinin son yıllarda sık sık yaptıkları İsrail ziyaretleri, Balkan canilerinin kimlere güvendiğini ve nerelerden destek gördüklerini ortaya koymaktadır. Dış İşleri ve istihbarat görevlilerinin karşılıklı ziyaretlerinde İsrail'in, Filistinli Müslümanlara karşı geliştirdiği zulüm, baskı, işkence ve soykırım taktikleri; Sırpların Müslüman Arnavutlara uygulaması amacıyla öğretilmektedir.

Bu taktiklerin en vahşisi ve dünyada sadece Filistin ve Kosova uygulamaları ile iki örneği olan 'öğrenci zehirleme' olayı, hala tesirini icra ediyor. Kosova'nın çeşitli yerlerinde bir günde 7.400 öğrenci zehirlendi. Kısa ve uzun vadede çeşitli etkileri olan değişik zehirlerin zararları, hala tam olarak çözülmüş değil. Bazılarının değişik etkileri yıllar sonra anlaşılacak. Avrupa'daki Filistin durumundaki Kosova'da, Müslüman Arnavutlar'ı katletmek ve yok etmek için gizli bir 'Sırp-Siyonist iş birliği' kurulmuş bulunuyor." (Reşat Nuri Erol, İzlenim, Şubat 1993)

Bosnavi'nin anlattıkları arasında, Çetnik-İsrail bağlantısına dair başka önemli bilgiler de yer almaktaydı:

"Savaş başlamadan bir yıl önce Karadağ'daki Barr limanında, içinde binlerce ton silah bulunan bir gemi bulundu. Kim tarafından kime gönderildiği belli değildi. Daha sonra ortaya çıkan tek şey geminin Lübnan'dan geldiğiydi. Bu dönemlerde Çetniklerin İsrail'de eğitildiğine dair gazetelerde haberler çıktı. Daha sonra Çetniklerin lideri Seselj ise milislerinin İsrail'de eğitim gördüğünü açıkça söyledi, bununla övünüyordu.

Krayina bölgesindeki Çetnikleri Captain Draga adlı bir kiralık gerilla eğitti... Draga Yugoslavya'ya gelmeden önce İsrail'de çalışmış... Draga ile Sırp-Yahudi dostluk derneği başkanı Klara Mandiç arasında çok yakın ilişki var.

Sırplar, Hırvatlara ilk kez Hırvatistan'ın Pakracts kentinde saldırdılar. Bir otobüsün içindeki bütün Hırvatlar öldürüldü... Daha sonra Çetniklerin bu saldırıda Uzi ve diğer bazı İsrail silahları kullandığı ortaya çıkmıştı."

Bosnavi'nin, Sırp-İsrail ilişkisi hakkında anlattığı başka önemli bilgiler de vardı. Anlattığına göre, Bosna'daki katliam başlamadan kısa süre önce Belgrad radyosunda, Belgrad'daki Etnoloji Müzesi'nde düzenlenen bir toplantıdan naklen yayın yapılmıştı. Toplantıda Dobrica Cosiç'e kadar uzanan büyük bir Sırp yönetici kadrosu yer alıyordu. Bosnavi, toplantıdaki ilginç olayı ise şöyle anlatmaktaydı:

"Toplantı sırasında kürsüye Avi Weiss adlı bir adam çağrıldı. Bu isim bir Sırp ismi değildi. Alman ismi olabileceğini düşündüm. Kürsüye gelen Weiss, konuşmasının sonunda Sırplara şu cümleyi söyledi: 'Siz seçilmiş bir halksınız, kutsal bir halksınız. Misyonunuz var ve bunu gerçekleştireceksiniz.' O zaman bu misyonun ne olduğunu o kadar iyi anlayamamıştım."

Bosnavi, bu Avi Weiss ismini aylar sonra bir başka yerde daha duymuş. Daily News gazetesinde, iktidarı yitirdikten sonra ABD'ye yaptığı bir ziyaret sırasında Sovyet Yahudileri ile ilgili bir konuda Gorbaçov aleyhine yapılan bir gösteriden

bahsedilmiş. Gösteriyi düzenleyen, fanatikliği ile tanınan Haham Kahane'nin daha önce liderliğini yaptığı radikal Yahudi örgütü Jewish Defence League imiş. İşin asıl önemli yanı ise, Jewish Defence League'e bağlı protestocuların başında Haham Avi Weiss'in yer alıyor olmasıymış! Bosnavi şöyle diyor: "Meğer Alman sandığım, Sırplara 'seçilmiş ve misyon sahibi bir halk' olduklarını söyleyen bu adam bir hahammış!"

Bir başka Bosnalı Müslüman tarafından Sırp-İsrail ilişkisine dair verilen diğer bilgiler de oldukça dikkat çekiciydi:

"Miloseviç iktidara geldikten sonra Dış İşleri Bakanlığı'na Aleksandar Prlja'yı atadı. Prlja'nın ilk gittiği ülke ise İsrail'di. Bunun ardından çok sayıda heyet, İsrail ve Sırbistan arasında mekik dokudu. Bu dönemde 3.000 Çetnik milisinin İsrail'de eğitildiği haberi duyuldu... Eski Sırp ordusunda da çok sayıda Yahudi general vardı. Bunların başında General Todoroviç geliyordu."

Miloseviç'in ve Çetniklerin İsrailli Finansörleri

Çetnik terörünün perde arkasını araştırırken, bu terörün en büyük sorumlusu olan Miloseviç'in kimler tarafından destek gördüğünü de incelemek gerekiyor kuşkusuz.

Miloseviç'in iktidara yürüyüşünün ardından, sonradan ortaya çıkan önemli bir finans desteği vardı. Sırbistan'ın iki büyük bankası, Dafiment Bank ve Yugoskandic Bank Miloseviç'i -ve çeşitli Çetnik gruplarını- seçim kampanyaları sırasında ve daha sonra mali yönden desteklemişlerdi. Savaşla birlikte Sırbistan'a uygulanan ambargonun delinmesinde de bu iki bankanın büyük rolü oldu. Bu bankalarla ilgili haberler, 1993 baharında detaylı olarak dünya basınına da yansıdı.

1993 Martı'nda Sırbistan'da gelişen Yugoskandic Bank ve sahibi Jezdimir Vasilieviç ile ilgili skandal, Sırp lideri Miloseviç'i kimlerin finanse ettiği konusunda ilginç bilgileri ortaya serdi:

"Yeni Yugoslavya basın ve yayın kuruluşlarından yapılan açıklamalara göre, Sırbistan Devlet Başkanı Slobodan Miloseviç'in seçim kampanyasına mali destekte bulunduğu bildirilen banka sahibi Jezdimir Vasilieviç, pazartesi ülkeyi aniden terk etti.... Ayrıca, Yeni Yugoslavya'da, önceki gün de iki bankacının cesetleri bulundu. Gizemli bir şekilde ölen bu kişilerin de, skandal ile ilişkileri olduğu ileri sürülüyor." (Milliyet, 13 Mart 1993)

Seçim sırasında Miloseviç'i finanse eden Vasilieviç'in kaçtığı ülke İsrail'di! İsrail onu çok iyi karşıladı. Vasilieviç, Miloseviç'in kendisinden zorla para aldığını ve bu yüzden de ona "savaş açtığını" bildirdi:

"Sırbistan'da siyasi arena, Devlet Başkanı Slobodan Miloseviç'in adının da karıştığı banka skandalı ile çalkalanıyor. Miloseviç'in yakın dostu olan özel bir banka sahibi geçen salı günü yüz binlerce kişinin mevduatı ile İsrail'e kaçtı. Yugoskandic Bankası'nın sahibi, 44 yaşındaki Jezdimir Vasilieviç Salı akşamı ailesiyle geldiği Tel Aviv'in Ben Gurion havaalanında gazetecilere, 'Miloseviç ve

yandaşları benden şantajla 7 milyon dolar aldılar. Sırbistan liderine karşı mücadelemi buradan sürdüreceğim' dedi." (Hürriyet, 12 Mart 1993)

Mason Miloseviç'le, "anayurdu" İsrail olan Vasilieviç'in dövüşlerinin "danışıklı" olup olmadığı ise akıllarda kalan soru oldu. Zaten Sırbistan'da da bu konuda bazı yorumlar yapılmıştı:

"Bazıları Vasilieviç'in hala Miloseviç için çalıştığını, ona bazı bürokratları ve Karadağ'lı liderleri ekarte etmek için zemin hazırladığını söylüyorlar." (The Sunday Times, 14 Mart 1993)

Sicilya doğumlu karısı ile İsrail'e kaçan Vasilieviç'in bankasının yanında, başta söylediğimiz gibi seçimlerde Miloseviç'i destekleyen bir banka daha vardı: Dafiment Bank. Miloseviç'le ve Çetnik grupları ile çok yakın ilişkiler kuran, onları finanse eden bu bankanın özelliği ise yine İsrail'le olan bağlantılarıydı. "Çetnik finansörü" olarak adlandırabileceğimiz bu banka hakkında İngiliz basınında yayınlanan bazı haberler şöyledir:

"Vasilieviç'in Yugoskandic adlı bankasının yanında Yugoslavya'nın diğer büyük bankası Dafina Milanoviç adlı orta yaşlı bir bayan tarafından yönetilen Dafiment Bank. Dafina Milanoviç, Miloseviç'e çok yakın, zaten Miloseviç'e finansal yardımda bulunduğu ve onun tarafından korunduğu söyleniyor. Ayrıca Milanoviç'in, Arkan adıyla tanınan bir Sırp paramiliter grubun (Çetnik) liderine yardım ettiği biliniyor." (The Sunday Times, 14 Mart 1993)

"Dafiment Bank'ın sahibi Dafina Milanoviç, bankasının 'milyarlarca dolarlık' sermayesi olduğunu söylüyor. Bildirdiğine göre, merkezi Belgrad'daki bankanın Londra'dan Lüksemburg'dan, Münih'ten, Bulgaristan, Yunanistan, Kıbrıs ve Tel Aviv'e uzanan bir ağı var. Yayınladığı broşüre göre, Dafiment Bank, 1991 yılında kurulmuş, sermayenin %75'i Bayan Milanoviç, %25'i de Israel Kelman adlı bir Yahudi iş adamı tarafından karşılanmış. Birleşmiş Milletlerin ekonomik ambargo ve yaptırımlarına rağmen bankanın işlerinin nasıl hala bu kadar iyi gittiği ise adeta bir sır.... Bayan Milanoviç, hükümetin aşırı milliyetçi politikasını tamamen benimsiyor. Hatta söylediğine göre, Hırvatistan'ın işgalinden sonra oluşturulan Krayina'daki 'Sırp Parlementosu'na maddi destek veriyormuş. Ayrıca, Krayina bölgesinde Arkan adıyla tanınan ve savaş suçlusu ilan edilen Çetnik lideri Zeljko Raznjatoviç'e de maddi destek veriyormuş." (The Independent, 11 Mayıs 1993)

"Batılı diplomatlar, Bayan Milanoviç'in Bosna'daki Sırp kuvvetlerine silah almaları için yardım yaptığını, Vasilieviç'in ise 1991'de Hırvatistan'daki savaş için Sırp birliklerine askeri malzeme sağladığını bildiriyorlar." (The Guardian, 13 Mayıs 1993)

Aslında, Çetnik hareketinin "finansal" desteğinin, tam bir kaosun hakim olduğu bu ülkede derinlemesine ortaya çıkması mümkün değildir. Zaman, Sırpları bugüne getiren faktörlerin neler olduğunu daha iyi gösterecektir. Üstte ortaya koyduğumuz örneklerin yanında, olayın "finans" yönü hakkında ipucu olabilecek bir başka gelişme de 70''li yıllarda yaşanmıştır. P2 mason locası üyesi, "finans" uzmanı ve dünyanın en "karanlık" isimlerinden biri olarak kabul edilen Sindona, Yugoslavya'ya gitmiş ve çeşitli bağlantılar kurmuştur:

"1970'te CIA, Sindona'dan Yugoslav Merkez Bankası tarafından yatırılmış iki milyon dolarlık parayı üstlenmesini istedi. Sindona ricayı geri çevirmedi ve kağıtları (evrakı) satın aldı. CIA durumu üstlendi ve onun dostları yoluyla Yugoslavya'ya girişini sağladı. Sindona da CIA'e bölgedeki aşırı sağ eğilimli politik grupları destekleyerek yardım etti." (Im Namen Gottes, David A. Yallop, sf.183)

Sindona, uluslararası terör şebekesi P2'nin mali işlerinden sorumluydu. Masonlar, çoğu ülkede desteklemek istedikleri rejimleri Sindona kanalıyla besliyorlardı. Güney Amerika'nın faşist diktatörlerini Sindona finanse ediyordu. Peki Yugoslavya'da Sindona'nın desteklediği "bölgedeki aşırı sağ eğilimli gruplar" kimlerdi? Biraderi Miloseviç'in Sindona ile bağlantısı olmuş muydu? Bunlar zaman içinde belgeleri ile ortaya çıkacaktır. Ancak bu arada gözden kaçmaması gereken bir başka nokta da, Sırp lideri Miloseviç'in bir süre sonra Belgrad Bankası'nın başına geçecek olmasıydı:

"Miloseviç, 1987'de, 45 yaşını yeni bitirmişti. Parlak ve çok hırslı bir yönetici teknokrat kariyeri ile Belgrad Bankası'nın başına geçtikten sonra, doğrudan politikaya atılmıştı." (Yugoslavya - Milliyetçiliğin Provokasyonu, Tanıl Bora, sf.106)

Kontra Örgütü Çetnikler, İsrail'in Ordusu

İsrail faktörünü incelerken, İsrail tarafından dünyanın çeşitli bölgelerinde eğitilen terör çeteleri olan "kontra"ları göz ardı etmek mümkün değildir. Kontralara büyük benzerlik gösteren Çetnikleri, bu nedenle çok detaylı olarak incelemek gerekmektedir. Zaten katliamın uygulayıcıları da tüm Sırplar değil, "Çetnik olan Sırplar"dır:

"Mojimilo yerleşim bölgesinin komutanı Boşnak Nejat Aynadziç, 'Her Çetnik Sırptır, ama her Sırp Çetnik değildir' diyor. Ve Bosna Hersek'in Çetnik olmayan Sırpları, Boşnaklarla omuz omuza, 'soydaşları'na karşı savaşıyor." (EP-Ekonomi Politika, 10-17 Ocak 1993)

Unutmamak gerekir ki, Bosna'da yaşanan savaş aşırı milliyetçi Çetnikler ile Müslümanlar arasında geçmiştir. Vicdan sahibi Sırplar da Çetnik zulmüne savaş boyunca karşı çıkmış, Müslümanların yanında yer almışlardır. Çetnikler ise, Siyonizmin ve masonluğun meydana getirdiği bir ordudur. 1990'larda Çetnikleri yenide örgütleyip hayata döndüren Miloseviç de, tıpkı 1940'larda Çetnikleri organize eden Mihailoviç gibi masondur. Çetniklerin Mihailoviç döneminde Kudüs'teki radyo istasyonlarını, göz ardı etmek mümkün müdür? Çetniklerin günümüzde yapılan tariflerinden biri ise şöyledir:

"Dünyadaki belli başlı Kontragerilla/paradox-militer örgütlerinin arasında Sırbistan'daki Çetnikler bulunuyor." (Yeni Dünya Düzeni, Halid Özkul, sf.87)

Söz konusu bu "kontragerilla" örgütlenmesinin merkezi ise yine aynı kitapta şöyle bildirilmektedir:

"Paradoxmiliter/Kontra-gerillanın merkezi: MOSSAD ve AMAN: Kfar Sirkin, Tel Aviv, İsrail."

İsrail'in eğittiği kontra grupları arasında sayılan Çetnikler ve uyguladıkları akıl almaz vahşetin bazı örnekleri şu şekildedir:

"The Observer gazetesinde bildirilenlere göre, Arkan takma ismi ile bilinen vahşi gerilla, insan kasabı ve sadist ruhlu Raşatoviç, savaş suçlusu olarak ilan edilen listenin başlarında yer alıyor. Şu anda 800 kişiden meydana gelen, insanlıkla uzaktan yakından alakası olmayan, öldürmek için eğitilmiş, öldürmekten ve işkenceden zevk alan, kendilerine 'Kaplanlar' diyen vahşi Çetnik grubunun başında yer alıyor. Daha önce Hırvatistan ve Bosna'da çok sayıda cinayetler işleyen , insanları sokak ortasında kurşuna dizen, camileri insanlarla doldurup yakan, özellikle Vulkovar ve Bijeblina kasabalarında akıllara durgunluk verecek, soykırımı yapmış olanların en belirginleri bu Çetniklerdir. Onları bu kadar meşhur eden uyguladıkları vahşi yöntemlerdi. İnsanların boğazlarını keserek ölüme terk eden, ufak çocukların kafalarını dipçikle ezen, ölülerin bile vücutlarını parçalayan, bu Çetniklerdi. Onların en ünlü vahşiliği ise, yoldan geçen hamile kadınların karnını yararak çocuğu çıkarmaları daha sonra da hem anneyi, hem de çocuğu ölüme terk etmeleriydi" (Zaman, 2 Ocak 1993)

"Sayısız tutsak acımasızca öldürülmüş, katliama uğramış ya da canlı olarak yakılmıştır. Çetnikler, Bratunac bölgesindeki Vuk Karadzic ilkokulundaki kampta tutsak olan Müslümanların kanını aldılar ve bunu Sırbistan'a gönderdiler. Başka bir kasabada Çetnikler 10 cm. uzunluğundaki çivilerle masum insanları kapılara astılar; kulaklarını, burunlarını ve diğer organlarını kestiler, beyinlerini parçaladılar ve canlı ya da ölesiye dövülmüş tutsakların üzerinden tanklarla geçtiler. Suç delillerini saklamak için cesetleri buldozerlerle gömdüler. Kadınlara, genç kızlara ve hatta küçük kızlara tecavüz edip sonrada göğüslerini, cinsel organlarını kestiler ve bağırsaklarını dışarı çıkarttılar. Çocukları öldürdüler, canlı canlı yaktılar, kollarını kesip annelerini, bebekleri ölene dek kanlarını içmeye zorladılar." (Concentration and Extermination Camps, Republic of Bosnia-Herzegovina War Crimes Investigation Bureau, sf.15)

İsrail'in terör yöntemlerini, stratejik yönden çıkarlarına hizmet edecek olan örgütlere ihraç ettiği, vahşetin "know-how"ını pazarladığı bilinen bir durumdur. Başta söylediğimiz gibi Latin Amerika'da İsrail'in uyuşturucu pazarını kontrol altında bulundurmak için desteklediği kontralar bunun bir örneğidir:

"Tegucigalpa'da (Nikaragua'da bir bölge) bir Mossad istasyonu vardır. Mossad bölgede İsrail'in yaptığı operasyonlarla meşguldür. Bu operasyona kontraları eğitmek de dahildi. İsrail, Orta Amerika tarihinin bir parçası olmuştur. 1975'de İsrail bölgeye büyük bir silah satış kaynağı olarak girdi. Time dergisine göre 1984'de İsrail'in bölgedeki silah satışının tutarı 12 milyon dolar. Bu bölge çok fakir olduğu için birkaç milyonluk silah binlerce insanı donatır. Birçok Orta Amerikalı General İsrail'e hayran olduklarını sık sık belirtirler." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.85)

"Kontralara yataklık eden ülkelerin başında gelen İsrail, silahları kontralara aktarıyordu." (ABD Terörü, Noam Chomsky, sf.70)

Mossad eğitiminden geçen kontraların vahşetinin de Çetniklere benzemesi ise son derece dikkat çekicidir.

"Kontraların vahşeti onlara büyük ün kazandırmıştı. Sağlık merkezlerini, okulları ve halk merkezlerini tahrip ediyorlardı. Yakaladıkları insanları, en akıl almaz şekilde öldürüyorlardı. Bir örnek, The Guardian gazetesinde şöyle anlatılıyordu:

"Rosa'nın göğüsleri kesilmişti. Sonra göğsünü yarıp kalbini çıkardılar. Erkeklerin kollarını kırıp, testislerini kesiyorlar ve gözlerini oyuyorlardı. Boğazları kesilip, bu yarıklarından dilleri dışarı çıkarılarak öldürülmüşlerdi" (The Guardian, 15 Kasım 1984, The CIA, A Forgotten History)

Yeni Düzenin Gizli Patronlarından Sırp Terörüne Destek

II. Dünya Savaşı sırasında, mason Mihailoviç'in önderliğinde 100.000'e yakın Müslümanı katleden Çetniklerin, Kudüs'ten ABD'ye ve Avrupa'ya kadar uzanan bir masonik kompleksten destek gördüğünü incelemiştik. Aynı güçlerin bu kez de modern Çetniklerin destekçisi olup olmadıkları ister istemez akla gelmektedir. Bu nedenle, olayın İsrail faktörünün yanı sıra çok önemli bir diğer boyutu da Batı'nın, daha doğrusu Batı içinde yer alan bazı çevrelerin tavrıdır. Bosna-Hersek katliamı konusunda hemen herkesin birleştiği bir nokta vardır: "Batı içerisinde yer alan bir çevre Bosna Savaşı boyunca bu vahşeti durdurmak için yeterinde çaba göstermemiş, Batı'daki yetkili organların gereken müdahelede bulunmamaları için elinden geleni yapmıştır." Bu düşünce doğru, fakat eksiktir. Eksik olan yön, Batı içinde Bosna zulmünü kasten göz ardı eden organizasyonun ve kurulan komplonun dev boyutlarının fark edilememesidir. Sırbistan zulmüne zamanında son verilmemesi, yalnızca "Bosna'da petrol olmaması" gibi ekonomik nedenlerle açıklanabilecek kadar basit değildir. Zaten bu, söz konusu çevrenin kendi yayın organlarında vermeye çalıştığı sahte bir imajdır.

Batılı ülkelerde, bilindiği gibi, ülke yönetiminde söz sahibi olan "baskı grupları" vardır. Özellikle ABD'nin politikaları, bu grupların yönlendirmelerinden aşırı derecede etkilenir. Bosna Savaşı boyunca da bu konuda, bu baskı gruplarının ya da lobilerin büyük etkisi olduğu bir gerçektir. Bu yüzden, "ABD şu şekilde davrandı, BM böyle yaptı" şeklindeki yorumlar bize olayın iç yüzünü tam olarak göstermemektedir.

Peki bu baskı grupları Bosna konusunda neler yaptılar? Mason locaları ve İsrail'le çok yakın ilişkileri olan Çetnikler, yaptıkları katliam sırasında, bu lobilerin yönlendirdiği Batılı devletler içinde yer alan bazı çevrelerin gizli de olsa desteğini gördüler mi? Bu soruya kolaylıkla "evet" cevabı verebiliriz. Olayların gelişimi incelendiğinde de, Bosna konusunda Batılı devletler içinde yer alan 'Gizli bir el'in yalnızca bir umursamazlık değil, bir "kasıt" içinde bulunduğu görülmektedir. Bu kimseler, yalnızca katliamı görmezlikten gelmekle kalmamış, dikkatli izlendiğinde görüleceği gibi, katliamı desteklemişlerdir. Bosna konusundaki bazı haber ve yorumlar incelendiğinde, bu durum açıkça görülmektedir:

"Saraybosna ateşler içinde, Sırplar bastıkları köy, kasabadan topladıkları insanları kadın-erkek, çocuk-genç-yaşlı demeden kurşuna diziyorlar. Yüzlerce gelinlik kızın ırzına geçildi. Saraybosna'da taş taş üstünde kalmadı. Benzin döküp yakıyorlar, tanklarla yıkıyorlar, içinde insan olduğunu bile bile. Ne biçim etnik temizlik bu. BM'de, Yugoslavya üzerinde uçuşa yasak bölge oluşturmak, Sırpları ikna ederek gıda yardımını sürdürmek, Nürenberg Nazi duruşmaları örneği harp suçlularının yargılanması kararı ile kanserli tümorü aspirinle yok etmeye çalışıyor...

Dış İşleri Bakanı Hikmet Çetin'i sempatiyle dinler görünümünden ileri gitmeyen kimi Batılı Dış İşleri Bakanlarına ilaveten BM Genel Sekreteri Butros Gali 'Dünya (batıyı kastediyor) bu konuya ilgi göstermiyor' deyip sıyrılmayı yeğliyordu. Gali daha sonra 'Bosna zenginlerin harbidir' şeklinde garip bir tanımlama yapıyordu. Türkiye'yi yıllardır Avrupa ailesine almak istemeyen Batı, Avrupa ortasında özgür, yeni bir Müslüman devletin yeşermesini kabullenmiyordu." (Doğan Uluç, Hürriyet, 12 Ekim 1992)

Savaşın ilk dönemlerinde Bosna sorununa "çözüm" bulmak(!) amacıyla yapılan uluslararası toplantılar da nedense göz boyamaktan öteye gitmemiştir. Batı'nın, zaman zaman bulunduğu girişimler ise, yalnızca Sırpların zaman kazanmasına yaramıştır. Bu durumu en iyi ifade eden şüphesiz üç yıl boyunca Sırp zulmüne maruz kalan Bosnalıların kendileriydi:

"AT'nin Bosna'yı bölme planı... Bosna-Hersek'te çatışmalar dün de sürerken, soruna bir çözüm bulmak amacıyla dolaylı görüşmeler Londra'da başladı... Sırpların Londra'daki toplantıya harita ile geldikleri ve Bosna-Hersek'in üçe bölünmesini isteyecekleri bildirildi. Bosna-Hersek Dış İşleri Bakanı Haris Slajdziç, herhangi bir anayasal bölünmeyi kabul etmeyeceklerini bildirdi. Slajdziç, bölgedeki çatışmalar durmadıkça, soruna siyasi bir çözüm bulmanın da "anlamsız" olduğunu vurguladı, 'Görüşmelerin, Sırpların Bosna-Hersek'teki toprak gaspları için araç olarak kullanıldığını' söyledi. Slajdziç, 'Her görüşmenin ardından daha fazla insanımız ölüyor, evlerinden sürülüyor ve daha fazla acı çekiyoruz. Sadece ateşkes ihlal edilmekle kalmıyor, kitle katliamları, kitle sürgünleri devam ediyor. Buradaki görüşmeler, Bosna-Hersek'te Sırpların toprak gaspı için vasıta olarak kullanılıyor' karşılığını verdi. Slajdziç, mültecilerden ve Bosna-Hersek'teki çatışmalardan Bosna-Hersek'i zamanından önce tanıyan AT ve diğer ülkeleri sorumlu tutarak, 'Bugünkü acılarda bu ülkelerin payı vardır' dedi." (Milliyet, 29 Temmuz 1992)

Savaşın ilk dönemlerinde Batı dünyasında etkili olan bu cephenin, tavrı son derece açıktı. Sırpların işine karışılmayacak, "etnik temizlik"e dokunulmayacaktı:

"Sırbistan'a ambargo mu? Bizim 'Batılı beylerimiz' günlerdir Sırbistan'a 'yaptırım'ları tartışıyor. Onlar bu tartışmayı yaparken, Bosna-Hersek'in zavallı Müslüman halkı, Sırpların insanlık dışı saldırıları ile her gün biraz daha erimekte. Zulümden kaçanları da bunlara katarsak oralarda neredeyse Müslüman kalmayacak." (Fahir Armaoğlu, Tercüman, 30 Mayıs 1992)

"Gelişmekte olan ülkelere, her fırsatta insan hakları konusunda vaaz vermeye bayılan, Kuveyt'in Irak tarafından işgali karşısında dünyayı ayağa kaldıran Batılı ülkeler, Bosna-Hersek'teki felaket karşısında neden suskunluklarını bozmuyorlar?

'Dostlar alışverişte görsün' türünden yapılan 'uyarı' ve 'tehditlerin' ötesinde, bu insanlık trajedisine son verecek etkin önlemleri almaktan neden kaçınıyorlar?" (Cumhuriyet, 8 Ağustos 1992)

Batı, birtakım baskı gruplarının etkisi ve telkini ile, uzun bir sure Bosna katliamını yalnızca görmezlikten gelmekle kalmadı, buradaki gerçekleri dünya kamuoyundan gizledi. Sırpların kurdukları toplama kamplarının varlığı çok önceden haber alınmış olmasına rağmen belirli çevrelerin baskısı ile hasıraltı edildi:

"Sırpların, Boşnaklara yaptığı zulüm ve vahşeti daha önceden bilmesine karşın kayıtsız davranmakla suçlanan BM'den sonra The Guardian gazetesi de, ABD'nin olayları Haziran ayından beri bilmesine karşın, bunu açıklamadığını ileri sürdü." (Milliyet, 18 Ağustos 1992)

"İngiliz The Guardian gazetesi: ABD, Sırp vahşetini gizledi... ABD'nin, Sırpların Boşnaklara yaptıkları zulüm ve vahşeti Haziran'da öğrendiği, ancak bunu açıklamadığı ileri sürüldü. İngiliz The Guardian gazetesi, ABD'li yetkililere dayanarak, ABD istihbarat servislerinin, Sırp mezalimini ve toplama kamplarını öğrendiklerini, ancak hükümetin istihbarat raporlarını 'pek inandırıcı bulmayarak' açıklamadığını yazdı. Gazeteye göre, bu raporlarda, Sırpların, Müslüman Boşnak ve Hırvatlara zulmederek 'binlercesini' öldürdüklerinden söz ediliyordu. Gazete, raporların bölgeye gönderilen casuslar ile casus uydularının edindikleri bilgiler ışığında hazırlandığını, ancak ABD yönetiminin, toplama kamplarının varlığını ancak Temmuz sonunda açıkladığını belirtti." (Türkiye, 18 Ağustos 1992)

(Mason lobilerinin ve birtakım baskı gruplarının Batı devletleri ve özellikle de ABD üzerindeki bu yönlendirmesi ilerleyen yıllarda Bosna konusunda etkisini kısmen de olsa yitirdi. Kamuoyundan gelen baskıların etkisi ve Bosna'da yaşanan insanlık dramının göz ardı edilemeyecek boyutlara gelmesi, ABD başta olmak üzere, Batı'nın bölgeye müdahalede bulunmasını sağladı. Bu müdahele vesilesi ile sona eren savaş sonrasında ise, özlenen barış ve istikrar halen tam anlamı ile sağlanamadı.)

Bosna'da katliam sürerken Batılı güçler yavaş yavaş harekete geçtiler ve "insani yardım" kampanyası başlattılar. Bu yardımı destekleyecek gücün sayısını tespit edebilmek için düzenlenen uzun toplantıların sonuç vermesi ise hayli zaman aldı.

Batılı devletlerin bu tavrını anlamak için çoğu kimse büyük zorluk çekti. "İnsan haklarının, demokrasinin, barışın koruyucusu uygar Batı" nasıl böyle bir vahşeti görmezlikten gelmişti? Ve olayı vicdan ve dürüstlük ölçüleri içinde değerlendiren hemen herkes şu yargıyı kabul etti: "Batı, Sırpların yaptığı katliamın ne yazık ki bir anlamda ortağıdır." Margaret Thatcher bile bunu açıkça söylüyordu. Fakat öyle gözüküyor ki, olayın iç yüzü çok daha farklıdır. Herşeyden önce şu noktaya çok dikkat etmek gerekir: Batı'nın Sırplarla ortaklığı, yalnızca "müdahale etmemek, kayıtsız davranmak" gibi pasif yöntemlerle gerçekleşmiyordu. Batı içinde yer alan malum çevreler tarafından kimi zaman Sırp vahşeti gizleniyor, kasıtlı olarak Sırplara zaman kazandırılıyor ve en önemlisi Bosna'ya oldukça keskin bir silah ambargosu uygulanıyordu. Peki bütün bunlar nasıl açıklanabilirdi? İşte bu noktada

olayın normalde fark edilmesi pek mümkün olmayan boyutu ile karşılaşıyoruz: Masonluk. Müslüman katliamını temel hedef edinmiş olan Sırp milliyetçiliği, buraya kadar ortaya konduğu gibi masonluk örgütü tarafından oluşturulmuştu. Miloseviç'in masonluğu ve Sırbistan'ın "kritik bağlantıları" bu geleneğin bugün de hala devam ettiğinin bir göstergesiydi. Kısaca şu açık bir gerçekti: Sırp vahşeti, bir anlamda masonluğun bir ürünüydü.

Olayın bu yönünü fark edince Batı'nın içinde bulunan Gizli El'in tavrını anlamak daha kolay hale gelmektedir. Çünkü masonluk, uluslararası bir örgüttür. Dünyanın pek çok yerinde, özellikle Batılı devletlerde son derece etkindir. Kendisine en büyük hedef olarak da İslam'ı seçmiş olduğu ise şimdiye dek diğer kitaplarımızda, süreli yayınlarımızda ve bu kitabın diğer bölümlerinde ortaya kondu. Günümüzde de uluslararası locaların, Avrupa'nın ortasında modern bir Müslüman devletten ne ölçüde rahatsız olacağını anlamak hiç de zor değildir. Ve tabii, masonluk söz konusu olunca İsrail'in de işin içinde olması olayın kaçınılmaz bir diğer yönüdür.

İşte, Batı'nın Sırplarla olan ortaklığını bu perspektif içinde inceleyince ilginç tablolar ortaya çıkmaktadır. Batı'yı bir bütün olarak katliama ortak saymak elbette anlamsız ve yersiz bir kabulden öteye gitmez. Ama, Bosna konusunda kilit roller oynayan, "Sırpların gizli destekçisi" sayılabilecek önemli kişi ve kurumları incelediğimizde karşımıza hep "biraderler" çıkmaktadır.

Kissinger'ın Yönlendirdiği Eagleburger

Yahudi lobileri, "Batı"ya ait pek çok konuda olduğu gibi Bosna sorununda da kilit rol oynadılar. Sırpları engellemeye yönelik herhangi bir düşünce, çoğu zaman bu lobiler aracılığıyla susturuldu. Bunun bir örneği, ABD'nin Bosna'ya müdahalede bulunmasının en büyük engeli olarak tanımlanan Dış İşleri Bakan Vekili Lawrence Eagleburger'dır:

"ABD'deki siyasi çevreler, Bosna'ya müdahalenin olanaksızlığını Dış İşleri Bakan Vekili Lawrence Eagleburger'ın varlığına bağlıyorlar. Bu çevrelere göre, Belgrad'da dört yıl ABD'nin büyükelçiliğini yapmış olan Eagleburger, çok yakın bir 'Sırp dostu'. Lawrence Eagleburger, önceki gün ABC televizyonunun 'Bu Hafta' programında 'Neden Bosna değil Somali?' sorusunu yanıtlarken, Somali'den çıkmanın daha kolay ve sonucunun daha etkili olacağını belirtti." (Milliyet, 8 Aralık 1992)

Bu "Sırp dostu" politikacının en önemli özelliği ise Henry Kissinger ekibinin önde gelen elemanlarından biri olmasıydı:

"Eagleburger, Bush hükümetine katılmadan önce, 5 yıl Kissinger Vakfı'nın başkanlığını yaptı, ki bu Vakıf, firmalara uluslar arası politikalar hakkında öğütler verir... Eagleburger: 'Bazı sorunlar vardır ki -Yugoslavya gibi- hemen çözüm bulunamaz, bazılarına da hiçbir zaman çözüm bulunamaz' diyor." (Time, 7 Eylül 1992)

Eagleburger, aynı zamanda masonik örgütlerin de önemli isimlerindendi:

"Lawrence Eagleburger Trilateral ve CFR üyesidir." (Spotlight Reprint, Ekim 1992)

Dört yıl boyunca ABD'nin Belgrad Büyükelçiliği'ni yapmış olan, iyi derecede Sırbo-Hırvatça bilen Eagleburger'ın bir diğer özelliği de Sırp liderlerle yakın bağlantılar kurmuş olmasıdır. Amerika'daki Yahudi lobilerinin güdümüne karşı olan ve bu yönde faaliyet gösteren "Liberty Loby" (Bağımsızlık lobisi) isimli kuruluşun haftalık yayın organı Spotlight, bunu şöyle bildirmektedir:

"Eski Dış İşleri Bakanı Henry Kissinger, Washington tarihinin en güçlü ticaret adamlarından biridir. Özel lobisi ve Kissinger Vakfı sayesinde bu eski dış politika çarı milyonlarca dolar kazandı. Kissinger'ın müşteri listesi, ileri gelenlerin 'Kim Kimdir? katoloğu gibidir. Spotlight, Bush hükümetinin yüksek mevkiden dış politika yetkililerinden ikisinin açık olarak olaylarla bağlantısını ortaya koymuştu. Lawrence Eagleburger ve Milli Güvenlik Danışmanı olan Brent Scowcroft... Bu konuda Eski ABD Romanya Büyükelçisi David Funderburk'la yapılan bir röportajdan: 'Eagleburger, şimdi Balkan politikasını yönlendiriyor.' Spotlight soruyor; 'Spotlight, Eagleburger, Scowcroft ve Kissinger'ın Sırp komünist liderlerle çok yakın ilişkileri olduğunu ortaya çıkardı, buna ne diyorsunuz?'

Cevap: 'Bu kesinlikle doğru. Bu yılın başında Hırvatistan'ın bağımsızlığını savunan bir grubu yönetiyordum. Yazılarımda Eagleburger'ın Sırp komünist liderlerle çok yakın ilişkisi, hatta maddi bağlantılarının olduğunu belirttim. Yugoslavya'da bir bankayla ve Yugo America adlı otomobil fabrikasıyla bağlantısı vardı. Bütün bunlardan maddi çıkarlar sağlıyordu. Bugün Bosna'da ve bütün Yugoslavya'dakileri yakıp yıkan Sırp liderlere karşı güttüğümüz politikanın sebebi de budur." (The Spotlight, 9 Kasım 1992)

Henry Kissinger'ın iki en yakın adamı olan Eagleburger ve Scowcroft'un Sırplarla olan ilişkileri, Spotlight dergisinin bir başka sayısında da yer almaktadır:

"Eagleburger'ın Yugoslavya'daki Sırp komünist liderlerle yakın finansal ilişkileri vardı. Eagleburger, Yugoslavya'da bir bankanın ve ayrıca bir otomobil fabrikasının Amerikan kolu olan Yugo America'nın yönetim kurulundaydı. Tüm bunlardan finansal bir geliri vardı. Bu kişiler Belgrad'daki Sırp yönetimiyle çok yakındı ve bu sırada Sırplar, Bosnalıları katlediyordu.

Eagleburger Yugoslavya'da Amerikan elçiliği yapmıştı. Brent Scrowcroft da yine Yugoslavya'daki Amerikan Elçiliği'nde askeri ateşe olarak bulunuyordu. İkisinin de burada bağlantıları vardı. Daha sonra bu ikisi, Henry Kissinger'ın danışmanlık şirketinin başkanı ve başkan yardımcısı oldular." (The Spotlight, 21 Kasım 1992)

Kissinger'in en yakın adamlarından olan Scowcroft ve Eagleburger'ı daha yakından inceleyen başka kaynaklar da vardır. Milliyet gazetesinin yazarlarından Turan Yavuz, "ABD'nin Kürt Kartı" adlı kitabında, Kissinger'ın ve bu ikilinin, kirli işleri ortaya çıkarılan İtalyan BNL Bankası'nda önemli fonksiyonları olduğunu bildirmektedir. BNL ise, daha önceden sayısız kirli işi ve İsrail'le olan bağlantıları ortaya çıkmış olan ünlü BCCI Bankası ile iş birliği içindedir.

"BNL skandalını soruşturan kongre üyesi Henry Gonzales, Ulusal Güvenlik Danışmanı Scowcroft'un hisselerini içeren portfolyosunu açıklıyor. Buna göre

Scowcroft ve yine Kissinger Associates'in bir diğer üyesi ve halen ABD Dış İşleri Bakanlığı'nı vekaleten yürüten Lawrence Eagleburger, maaşlarının yanı sıra BNL bankasından da danışmanlık ücreti alıyorlar. Eagleburger'ın, BNL'nin müşterisi olan bir Yugoslav Bankası'nın yönetim kurulunda olduğu ortaya çıkıyor. Diğer yandan Scowcroft'un yaklaşık 11 ABD savunma şirketinde hissesi olduğu anlaşılıyor. " (ABD'nin Kürt Kartı, Turan Yavuz, sf.311)

Kirli bankacılık işlerine bu kadar bulaşan Eagleburger'ın Yugoslavya'da bulunduğu dönemde Sırp lider Miloseviç'in de banka yöneticisi olduğunu tekrar hatırlatmakta yarar vardır. Sırp vahşetinin ardındaki bu bankacılık desteği şüphesiz son derece önemlidir. Miloseviç'i ve Çetnik gruplarını finanse eden İsrailli bankacıları önceki sayfalarda incelemiştik.

Eagleburger hakkında hatırlatılması gereken bir başka önemli nokta da, "Sırp dostu" Eagleburger'ın, aynı zamanda -tabii ki- iyi bir İsrail dostu olmasıdır:

"Bugün, Amerikan-İsrail ilişkisi, iki ülke arasındaki yakın ilişkiyi garanti altına alacak şekilde gelişmiştir.' Bu, Lawrence Eagleburger tarafından 12 Haziran 1983'te verilen önemli bir demeçte belirtilmişti. ABD'nin İsrail'e yaptığı yardımın geleneksel ahlaki açıklamasına değindikten sonra: 'Bu ilişki geniş bir stratejik çıkar tabanına oturmaktadır... İsrail'in güvenliği Amerika için çok önemlidir ve biz de, bu güvenliğe karşı olan tehditlere karşı sessiz kalamayız' demişti" (Between Washington and Jerusalem, Wolf Blitzer, sf.74)

Baker'ın çekilmesinin ardından Dış İşleri Bakanlığı görevine gelen ve böylece dünya kamuoyu önüne çıkan Eagleburger, bir müddet sonra kamuoyundan gelen yoğun baskıların da etkisiyle Sırp yanlısı tavrını değiştirmek zorunda kaldı, en azından bir süre için bu ilişkiyi rafa kaldırması gerekiyordu. Sırp liderleri savaş suçlusu ilan etti. Fakat hiçbir yaptırımı olmayan bu göstermelik karar, bir yandan da Sırp liderlerin kendi ülkeleri içinde daha da güçlenmesini sağladı.

"Çetnik çetelerinin lideri Seselj: 'Eagleburger beni savaş suçlusu ilan etti, benimse burada itibarım ve gücüm arttı'." (40. Paralel, Interstar Haber Programı, 15 Şubat 1993)

"'Etnik temizlik' operasyonunun mimarlarından Sırp paramiliter güçlerinin kumandanı Seselj'in savaş suçlusu ilan edilmesinin ardından ülkedeki tepki çok açıktı: Sırplar onu kahraman olarak görmeye başladılar. Seselj şöyle diyordu: 'Tüm diğer Sırp vatanseverleri gibi ben de bu listede yer almaktan gurur duyuyorum.' " (The Sunday Times, 28 Şubat 1993)

Kararın göstermelik olduğu uzmanlar tarafından da dile getirildi:

"Time dergisinde yer alan haberde, görüşlerine başvurulan Oxford Üniversitesi'nden uluslararası ilişkiler profesörü Adam Roberts, eski Yugoslavya'da bütün kuralların çiğnenerek savaş suçu işlendiğinin bilinmesine rağmen, cezasız kalan suçların giderek artmakta olduğuna dikkat çekti ve Amerikan Hükümeti'ni temsil eden Dış İşleri Bakanı Lawrence Eagleburger'ın savaş suçları hakkında yaptığı konuşmaların ne kadar gerçekçi olduğu konusunda duyulan şüphelerin yoğunluk kazanmaya başladığını ifade etti. Time'ın haberine göre, uzmanların Washington hakkındaki şüphelerini doğrulayan bir olay da, Eagleburger'ın geçen ay

savaş suçu işleyenlerin bir listesini hazırladığında, ABD'nin bu kişileri takibe almadığı gibi, suçluların cezalandırılması için de hiçbir teşebbüste bulunmamış olması." (Türkiye, 14 Ocak 1993)

Birleşmiş Milletler'in Bosna İhmalleri

Bosna Savaşı sırasında BM'in uygulamaları, haklı olarak, vicdan ve sağduyu sahibi pek çok insanın tepkisini topladı. Nitekim savaşın bitmesinden yıllar sonra da bizzat BM tarafından yayınlanan raporlar, BM'in bu savaşta bazı haksız ve adaletsiz uygulamaların içinde yer aldığını, barışı ve huzuru sağlama görevini gereği gibi yerine getiremediğini göstermekteydi. Bu bölümde, henüz savaş devam ederken bu konuda Türk ve dünya basınında yer alan bir kısım eleştirilere ve bazı tespitlere yer verdik. Ancak tüm bu hatalı ve yanlış uygulamaların yanı sıra, BM yetkililerinin büyük kısmının Bosna'da büyük hizmetler verdiğinin de göz ardı edilmemesi gerekir.

BM içinde yer alan bazı kimseler, uzun süre Bosna-Hersek'de yaşanan soykırımı görmemezlikten geldiler. Dikkat çekici bu umursamazlık, basında şöyle yer almaktaydı:

"New York kaynaklı haberler doğru ise, BM delegesinin, Bosna-Hersek için 'Bırakalım ne halleri varsa görsünler. Kendi işlerini kendileri halletsinler' demesi, başta İngiltere olmak üzere, Batılıların birtakım art niyetlerini akla getirmektedir. Ayrıca insan ister istemez, 'Acaba Bosna-Hersek'te Müslümanlar kırılıyorlar diye mi böyle davranıyorlar' diye düşünmek zorunda kalıyor." (Fahir Armaoğlu, Tercüman, 19 Mayıs 1992)

Bu tavır kuşkusuz, 'mazlumun yanında yer almayan, zalimin destekçisi sayılır' gerçeğinin bir neticesi olarak, Sırpların desteklenmesi anlamına geliyordu. BM, Sırpları başka konularda da desteklemişti. Sırp vahşetine zaman kazandırmak amacıyla toplama kamplarının varlığının gizlenmesi bunlardan biriydi:

"Birleşmiş Milletler kampları biliyordu: Saraybosna'da görev yapan Birleşmiş Milletler Barış Gücü'nün 3 Temmuz tarihli notu, BM'nin toplama kamplarından haberi olduğu halde hiçbir girişimde bulunmadığını kanıtladı. BM'nin kampların varlığını bildiği halde sessiz kaldığının ortaya çıkması şok etkisi yarattı. BM yetkilileri, kampların varlığı hakkında kesin kanıt olmadığı için bir şey yapmadıklarını ileri sürdü." (Sabah, 8 Ağustos 1992)

BM'nin tavrını, gazeteci-yazar Ali Sirmen ise şöyle yorumlamaktadır:

"BOŞNAKLARIN KARARI...Güvenlik Konseyi kararı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin Bosna-Hersek'le ilgili olarak aldığı yeni karar, Sırp vahşet ve saldırılarını durdurmayı ve Boşnaklara can, ırz ve mal güvenliği sağlamayı öngörmüyor... Sırplarla Hırvatların işgal ettikleri topraklardan sökülüp atılması ve Boşnakların yer ve yurtlarına dönmelerinin gerçekleştirilmesi de söz konusu değil. Kararın özü: 'Müslüman Boşnakların kıyımına göz yumulacak, ama onlar öldürülene veya sığınmacı olana kadar beslenecek'." (Ali Sirmen, Milliyet, 15 Ağustos 1992)

BM'nin izlediği bu politikada en büyük rolü ise şüphesiz rütbeli mason ve Şalom gazetesinin ifadesiyle "Yahudi Dostu" Genel Sekreter Butros Gali oynadı.

Gali, Bosna ile ilgili raporları güvenlik konseyinden gizleyerek Sırplara arka çıktı. Ayrıca Bosna'ya askeri müdahale yapılmasına en büyük itirazı da yine Gali yaptı:

"Yugoslavya'daki Barış Gücü tarafından Birleşmiş Milletlere gönderilen raporları Genel Sekreter Gali Güvenlik Konseyi'ne ulaştırmamış. Bu yüzden de katliam ve işkenceler devam etmiş. Rusya'nın BM Güvenlik Konseyi'ndeki temsilcisi 'Toplama kampları, işkence gibi şeyler bize hiç sunulmadı' açıklamasını yaptı. Raporlarda Müslümanların uğradıkları işkenceler anlatılıyor, idam edilenlerden bahsediliyor. Gali'nin tutumu teşkilatta büyük bir şaşkınlık ve karışıklık uyandırdı." (Türkiye, 8 Ağustos 1992)

Bu tavrını Bosna-Hersek'te yüzbinlerce Müslüman ölene dek ısrarla devam ettiren Butros Gali, Sırplara zaman kazandıran en büyük aktörlerden biri oldu. Zaman ilerledikçe BM içindeki malum çevrelerin amacının ne olduğu daha iyi anlaşıldı. . Bosna-Hersek'te son derece tehlikeli şartlar altında incelemeler yapan Deniz Baykal, BM'in ne işe yaradığını en iyi görenlerden biriydi:

"BARIŞ GÜCÜ'NDE SIRP ASKERLERİ VAR... Deniz Baykal, BM Barış Gücü'nde Sırp Kökenli Ukraynalı askerler olduğunu belirterek, şunları söyledi: 'Barış Gücü'ne Sırp kökenli askerlerin hangi mantıkla alındığını anlamadım. Bunu anlamak da mümkün değil. Bu askerler orada barış için değil, Sırp ordusunun elemanı gibi çalışıyorlar.' Barış Gücü oluştururken, bölgede etnik savaş olduğunun dikkate alınması gerektiğini belirten Baykal, 'Böylesine düşüncesiz bir uygulamaya gidilmesi maksatlı olabilir. Bunun bir an önce önlenmesi gerekir' dedi. Baykal, BM'nin böyle bir hataya düşmesinin kendisini hayretler içinde bıraktığını kaydetti....

CHP Lideri, Bosna'dan ayrılırken BM Komutanı'yla karşılaşmasını da şöyle anlattı: 'BM Barış Gücü Komutanı olan Mısırlı General'le uzun uzun konuştuk. Konuşma sırasında bir ara oldukça gerilimli dakikalar oldu. Çünkü Mısırlı General sürekli sanki iki eşit güç savaşıyormuş da BM Gücü bunu durdurmaya çalışıyormuş gibi bir üslup kullandı. Daha fazla dayanamadım ve O'na, 'Gerçekleri niye saklıyorsunuz? Burada insanlar ölüyor. Müslümanların katledildiğini söylemekten utanıyor musunuz? Yoksa korkuyor musunuz?' diye sordum. Komutan ne yapacağını şaşırdı. Sonra bana haklı olduğumu, ama BM emrinde olduğunu söyledi. Anladık ki BM gücü taraflı olarak davranıyor'." (Hürriyet, 7 Ocak 1993)

Bosna ve Vance, Carrington ve Owen

Bosna katliamı başlangıcından sonuna kadar dev bir senaryoyu hatırlatmaktaydı. Belgrad Locası'nın yıllar önce hedef gösterdiği Müslümanlar, bu senaryonun uygulayıcıları tarafından yok edilmeye çalışılmıştır. Bosna konusunda kilit rolleri üstlenenlerin hemen hepsi de bu locanın bugünkü "birader"leridir. Lord Carrington ve daha sonra Carrington'dan "görevi" devralan Cyrus Vance ve Lord Owen gibi, BM ve AT'nin Bosna-Hersek dramına "çözüm"(!) getirmesi için görevlendirdiği isimlerin , hepsi son derece ilginç bağlantıları olan isimlerdir.

Vance, Siyonizmin emir-komuta zincirinin temel örgütü Bilderberg üyesidir. Bunun yanında ABD dış politikasını İsrail çıkarlarına göre yönlendiren, masonik lobi CFR'ye (Council on Foreign Relations) üyedir:

"Cyrus Vance CFR ve Bilderberg üyesi. 1968 ve 1976 yıllarında CFR'nin başkanlığını yaptı." (La Trilaterale et Les Secrets du Mondialisme, Yann Moncomble, sf.299)

"Cyrus Vance, Rockefeller Vakfı'nın yöneticiliğini de yaptı." (The World Order-A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.47)

Lord Owen, ya da gerçek adıyla David Owen ise bir başka üst-masonik örgüt olan Trilateral'in üyesidir:

"David Owen Trilateral üyesidir." (Trilateral Commision and Elite Planning for the World Management, Holy Sklar, sf.119)

Carrington da Bilderberg üyesi, hatta bu örgütün toplantılarına başkanlık edecek kadar üst dereceli birisidir:

"6-9 Haziran'da Almanya Baden-Baden'de yapılan Bilderberg toplantısına Lord Carrington başkanlık yaptı." (Ceux Qui Tirent Les Ficelles, Publications Henry Coston, 1992)

BM Yugoslavya Konferansı eşbaşkanlığını yürüten Cyrus Vance'ın, Lord Carrington'ın ve Lord Owen'ın tutumu da BM'in çizgisinin aynısıdır. Bu durum Hürriyet gazetesi yazarı Doğan Uluç tarafından şöyle ifade edilmektedir:

"BM ile Avrupa Topluluğu'nun görevlendirdiği iki kişi Sırp kasabı Miloseviç'in etnik temizliğine kılıf bulma çabasında. ABD'li Cyrus Vance ile İngiliz Lord Owen, etnik temizlik adı altında yürütülen soykırımı durdurmak yerine Bosna'yı 10 parçaya bölerek Sırp kasaplarına neredeyse tepsi içinde teslim etmeye çalışıyorlar... İnsan hakları, evrensel adalet kavramlarını dillerinden düşürmeyen, ama bunları işlerine geldiği yerde kullananlardan bu dünyada hesap soracak çıkmayacak mı?" (Hürriyet, Doğan Uluç, 11 Ocak 1993)

Cyrus Vance ve Lord Carrington, Bosna yetkililerinin ifadesine göre de Sırp tarafının gizli destekçileridir:

"Cumhurbaşkanlığı Sarayı'na yapılan saldırı sırasında sığınakta görüştüğüm Cumhurbaşkanı vekili Eyüp Ganiç, Bosna-Hersek'teki çatışmaların sebebi olarak BM ve AT üyesi ülkeleri suçladı. Cyrus Vance ile Lord Carrington'ın sadece güç sahibi Sırp liderlerle görüşmeleri yüzünden Bosna-Hersek krizinin tırmandığını ileri sürdü." (Milliyet, 8 Aralık 1992)

Vance ekibinin işlevini dönemin Dış İşleri Bakanı Hikmet Çetin de oldukça net bir biçimde ifade etmiştir:

"Çetin'in barış müzakerelerini sürdüren Cyrus Vance'in, İzzetbegoviç'in Bush tarafından kabul edilmesini engellemek için yaptığı girişime tepkisi son derece sert... Çetin: 'Zaten olayları bu hale getiren de Vance ekibi.. Uçuş yasağı kararının çıkarılmasını da engelleyen onlar' diye konuşuyor... Başta New York Times olmak üzere bazı ABD gazetecileri, Beyaz Saray ve Cyrus Vance'in tutumunu utanç verici olarak niteledi." (Milliyet, 10 Ocak 1993)

"Lord Owen şimdi de Sırpları yücelten nutuklar atmaya başladı. Büyük Sırp Ulusu'ndan bahsediyor Owen. Yapılan son seçimlerde çoğunluğun Miloseviç ve ondan daha beter savaş-istila-şiddet taraftarlarını desteklediğini hatırlatırsak, tam da sırası. Lord Owen, Miloseviç'i 'kendisiyle müzakere edilebilecek' bir adam olarak

sunmaktan da geri durmuyor. Sırplarla Hırvatlar arasındaki ateşkesin bozulmamış olması, Miloseviç'in 'güvenilirliğini' gösteriyormuş. Oysa Sırplar ordularını geri çektikleri her bölgede, polis kılığına soktukları asker ve Çetnikler aracılığıyla terörlerini sürdürüyorlar." (Frankfurter Allgemeine'den alıntı, Meydan, 14 Ocak 1993)

Vance ile birlikte Yugoslavya eşbaşkanlığını yürütmüş olan Lord Carrington'ın ilginç özellikleri ise yalnızca Bilderberg üyeliği ile sınırlı değildir. Carrington'ın Sırp-İsrail yakınlaşmasının mimarı olan Kissinger'la bir iş ortaklığı da vardır. Carrington ayrıca, İngiltere'nin ünlü sermayedarı Rothschild ile de çok yakındır:

"Kissinger, İngiltere'den Lord Carrington'la ortak olarak Kissinger Associates danışmanlık firmasını kurdu... 1980'lerde Kissinger Associates aracılığıyla, Henry Kissinger, Çinli afyon lordlarının iş ortağı oldu." (Dope Inc. - The Book That Drove Kissinger Crazy, Lyndon La Rouche, sf. 8)

"Uzun yıllar İngiliz Dış İşleri Bakanlığı yapan Lord Carrington, şimdi Kissinger Associates'te Kissinger'in ortağı. Richard Davis 'The English Rotschild'de, Lorel Rotschild'in Lord Carrington'u Whitehall'daki evinde sık sık ziyaret ettiğini söylüyor. Aslında Lord Carrington'un Rothschild ailesiyle evlilik bağı da var. İlk Lord Carrington, Archibald Primrose'ydi. Oğlu Rosebery, Mayer'in kızı Hannah Rothschild'le 1878'de evlendi." (The World Order- A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.65)

Carrington'ın bağlantıları P2 Mason Locasına ve P2'nin kilit ismi Sindona'ya kadar da uzanmaktadır:

"Carrington, Hambros Bankası'nın (Yahudi sermayeli) kurulundadır ve ünvanını aile olarak bankacılıktan almıştır. Hambros Bankası, İtalya'daki mali Michel Sindona ve P2 mason skandallarının merkezinde bulunmuştur." (Spotlight Reprint, Eylül 1991)

Carrington'ın da Bosna'daki faaliyetleri Sırpları destekler nitelikteydi:

"Zagreb yakınlarında büyük bir ordu deposu, silah yığınağı var. 'Biz bunları bırakıp gidin' dedik, ama bırakmadılar. Araya uluslararası güçler girdi. Bu güçlerin gayretleriyle, Lord Carrington'un gayretleriyle Hırvatistan'a, 'Bırakın silahlarını da alsın gitsinler', diye baskı yapıldı. Ama o silahlar Sırbistan'a değil, Belgrad'a değil doğruca Bosna-Hersek'e gönderildi ve buradaki Sırplara verildi." (Milliyet, 11 Ocak 1993)

"Ateşkes 12 defadır ilan ediliyor ve 12 defadır ihlal ediliyor. Son 24 saatte 23 kişi öldü. AT adına barış girişimlerini yürüten Lord Carrington, ateşkesin bozulmasından tüm tarafların sorumlu olduğunu söyledi. Carrington, özellikle Hırvatlarla Sırplara karşı savaşan Müslümanları suçladı. Bay Carrington'a göre ölmek bile suçtu..." (Hürriyet, 27 Temmuz 1992)

Vance, Owen, Gali... Bu üç "birader"in Bosna katliamı boyunca ısrarla Sırp yanlısı politika izlemelerini Doğan Uluç şu satırlar ile ortaya koymaktadır:

"Birleşmiş Milletler'in 38 ve 33. katlarında bayram var. Dünya politika başkentinin tepesinde Butros Gali güleç çehreyle birkaç batılı diplomata: 'Washington da planı takdis etti. Hırvatları yakında yola getiririz, şimdi baş sorun

Bosnalılarda diyor, ellerini ovuşturarak. Beş kat altında Cenevre baş müzakerelerini sürdüren eşbaşkanların kurmay karargahına dönüştürdüğü bölümden neşesi gözlüklerinden taşarak çıkan sözcü Fred Eckhard, 'Cyrus Vance ile Lord Owen, ABD hükümetinin siyasi girişimlerine destek verişini memnunlukla karşılıyorlar' diye konuşuyor.

180 üyeli politika merkezinde ipleri elinde tutan birkaç Batılı ülke ile Gali, son bir yıldır dünya kamuoyu önünde cereyan eden Sırp vahşetine yeni bir kılıf uydurulmasından duydukları mutluluğu gizlemeye dahi gerek görmüyorlar. 75 yaşındaki ABD eski Dış İşleri Bakanı Vance ile kendini beğenmişliği her cümlesinde takı gibi belirgin İngiliz meslektaşı Lord Owen, 'Masumu cezalandır, saldırganı ödüllendir' politikasını utanç duymadan, mazluma kabul ettirme gayreti peşindeler. Bosnalılar 'Ambargoyu kaldırın, kendimizi savunacak silah alalım.' diye yakarıyorlar, dinleyen yok. Adriyatik'te çevrilen şilebe BM ateş püskürüyor 'Boşnaklara nasıl silah gider?' Ama Tuna'dan Sırplara füze, top taşıyan gemilere kimse ses çıkartmıyor." (Hürriyet, Doğan Uluç, 15 Şubat 1993)

Vance-Owen ekibinin Sırplarla kurduğu ittifak tabii ki kamuoyuna yansıtılmadı. Barış görüşmeleri boyunca Sırp liderleri Miloseviç ve Karadziç bir türlü Vance-Owen ekibi ile "anlaşamıyormuş" gibi göründüler. Hatta Sırplar, eşbaşkanların kendilerine haksızlık ettiğini söylüyorlardı. Bu durumun ise tek bir açıklaması vardı; tüm taraflar önceden belirlenmiş olan rollerini oynuyorlardı.

Vance-Owen'dan 'Bosna'yı Yok Etme' Planı

Savaşın sonuna doğru, Cenevre'de düzenlenen konferansta Batı'nın Bosna konusundaki planı iyice belli oldu. Ortaya sürülen Cyrus Vance-Lord Owen imzalı planda, Bosna nüfusunun büyük bölümünü oluşturan Müslümanlara verilmesi hedeflenen ufacık toprak parçası, "Batının Müslümanları yok etme planı" olarak yorumlandı:

"BATI'NIN BOŞNAKLARI YOK ETME PLANI... Bosna Hersek'te 9 aydır Sırp zulmüne maruz kalan Müslümanlar, en ağır darbeyi Batı'dan yedi. Şimdiye kadar Sırp katliamına gözünü yuman Batı, en kritik aşamada, Bosna Hersek'in etnik yapıya göre 9 eyalete ayrılmasını ve ülkenin yarıdan fazlasının 'Sırplara hediye edilmesini' öngören bir planı dayatarak Müslümanları zor durumda bıraktı. İsviçre'nin Cenevre kentinde önceki gün başlayan ve barış için son şans olan Barış Konferansı, Bosna Hersek'te çoğunluğu oluşturan Müslümanların yalnızlığa itildiği bir platforma dönüştü." (Hürriyet, 4 Ocak 1993)

Bu haksız planın uygulanmasını destekleyenlerin başında Sırp-İsrail bağlantısının kilit ismi Henry Kissinger da vardı. Hatta Kissinger, Müslümanlara bu plana mutlaka uymaları gerektiği yönünde öğütler de vermişti:

"Bosna konusunda CNN televizyonunun sorularını cevaplayan ABD Dış İşleri eski Bakanı Henry Kissinger da Cenevre'de barış masasına konulan planın iyi bir plan olduğunu ve kabul edildiği takdirde, Bosna'ya İsviçre'deki kantonlar modelinin getirilebileceğini söyledi." (Milliyet, 7 Ocak 1993)

Bu plan Cenevre'den sonra da tüm barış görüşmelerinde gündemde tutuldu. Büyük baskılar sonucu, başka çare olmadığını gören İzzetbegoviç planın kabul etti. Bu plan kimin faydasına olduğuna dair en iyi yorumlardan birini ise Bosnalı Doç. Dr. Fikret Karçiç şu şekilde yapmaktaydı:

"Vance-Owen planının temel varsayımı, eski Yugoslavya'daki krizin Sırp-Hırvat ilişkilerindeki problemden kaynaklandığı ve bu krizin bu iki etnik grup arasında toprağın ayrılmasıyla çözülebileceğiydi. Bosna Müslümanlarının da içinde olduğu üçüncü gruba etnik ya da dini azınlık statüsü verilecekti. Bu yaklaşıma göre, bağımsız Bosna-Hersek ancak bu şekliyle kabul edilebilirdi. Bu yaklaşımsa gelecekte Müslümanların çoğunlukta olduğu bir devletin oluşumunu önleyecektir. Planı ortaya koyanlar Müslümanların Bosna-Hersek nüfusu içindeki payının çok yüksek (%44) olduğunu dikkate almışlar ve bundan dolayı da Sırpların 'etnik temizlik' sürecini tamamlamalarına izin vermişlerdir...

Planın yapımcıları Hırvatların genel nüfus içindeki oranlarının (%17) çok düşük oluşuna da dikkat etmişler; bu durumu Merkez Bosna'da geniş toprakların kontrolünü onlara vererek telafi etmek istemişlerdir. Bunun yanı sıra planın yapımcıları Müslümanları kendi topraklarında Hırvatlara bağımlı hale getirmiş ve böylece de Adriyatik denizine ve Batılı ülkelere geçişin Hırvatların kontrolündeki bölgeler vasıtasıyla mümkün olabilmesini sağlamışlardır. Şu açıktır: Vance-Owen planı Bosnalı Müslümanları olmayacak saçma bir konuma getiriyor. Yani onları kendi topraklarında mülteci haline getiriyor ve kendi bölgelerinde Kızılderililer gibi yaşamaları sonucuna sebep oluyor. Planın yapımcıları Bosnalı Müslümanların bu planı ancak büyük bir baskı altında kabul edebileceklerini biliyorlar. Bu nedenle, Bosnalı Müslümanların kendilerini silahlandırmalarına izin vermiyorlar." (İzlenim, Mayıs 1993)

Karçiç, "Vance-Owen Planı'ından Daha Kötü Olan Şey Nedir?" adlı makalesinde de yine aynı gerçeği dile getirmekte, makalenin başlığını oluşturan soruya da şöyle cevap vermekteydi: "Vance-Owen Planı'nın uygulanması!" Karçiç'in yorumu şöyleydi:

"Askeri açıdan Vance-Owen planı her iki tarafı da silahsızlandırmak istemekle Bosna-Hersek Ordusu'nun savunan güçleriyle, saldırgan askeri güçleri (bu güçler Sırbistan ve Karadağ'ın düzenli ordularıyla Bosnalı Sırpların düzensiz birliklerinden oluşuyor) aynı kefeye koyuyor. Ve aynı zamanda, Vance-Owen Planı gelecekteki Bosna devletinin de bir orduya sahip olmasına izin vermiyor, oysa ki düşman komşusu güçlü bir orduya sahiptir." (İzlenim, Haziran 1993)

Boşnak Kadınlara Tecavüz Eden BM Komutanı

BM içinde yer alan bazı isimlerin ve önemli kademelerdeki kimi kişilerin Bosna katliamındaki rolü zaman geçtikçe daha da netleşmeye başladı:

"Bosnalı Müslüman milislerin lideri Adiloviç, BM'yi ikiyüzlülükle suçladı. İşlenen cinayetlerin sorumluluğunun Sırplardan çok kendilerine silah izni vermeyen, ambargo uygulayan Avrupa ülkeleri ve BM'ye ait olduğunu söyleyen Adiloviç şöyle devam etti: 'BM Güçleri Sırplara destek vermekte, askeri yardımda bulunmaktadır.

BM Ordu Komutanı Barış Temsilcisi Lewis McKenzie de kadınlarımıza tecavüz edenler arasındadır." (Interstar Haber Bülteni, 4 Ocak 1993)

BM Komutanı McKenzie'nin Müslüman kadınlara tecavüz ettiğini, yargılanan Sırp savaş suçlusu Borislav Herak da dile getirmişti:

"Tecavüzcü Sırp askeri Borislav Herak, Ağustos ayında dönemin Bosna'daki BM Komutanı Kanadalı General Lewis McKenzie'nin de, tecavüz edilen kızların bulunduğu 'Sonja'nın Yeri'ne geldiğini söyledi. Herak, 'Sırp yetkililer bu ziyareti bekliyormuş gibi davranıyorlardı. Kanadalı General 'Sonja'nın Yeri'nden, beraberinde dört genç Müslüman kadınla birlikte, bir BM zırhlı aracıyla ayrıldı. O General McKenzie'ydi. Çünkü akşam da televizyonda gördüm' diye konuştu." (Sabah, 15 Mart 1993)

Bazı basın organlarının katliamı dünya kamuoyuna duyurması ve askeri müdahale için baskı oluşturmaları BM yetkililerine rahatsızlık veriyordu:

"BM Genel Sekreteri Butros Gali, Güvenlik Konseyi'ne yazdığı mektupta basını şikayet ederek, 'Basın-yayın organlarının yayınlarını Bosna-Hersek'teki trajedi üzerine yoğunlaştırmalarının, barış sürecindeki ilerleme sinyallerini engellediğini' iddia etti. 'Bu aşamada askeri müdahale barış sürecini tehdit eder' dedi." (Milliyet, 5 Ocak 1993)

Batı'nın içinde yer alan bazı çevrelerin, Gali'nin ve Eagleburger'ın Bosna'ya olan bakış açısını en iyi özetleyenlerden biri de, savaş sırasında Bosnalı Müslümanlara yardım eden ABD'li Vietnam gazisi Giles Pace idi:

"Ardan Zentürk, Bosna-Hersek Devlet Başkanı İzzetbegoviç'in cephe danışmanlığını da sürdüren ABD'li Vietnam Gazisi Giles Pace ile görüştü. Pace, şunları bildirdi: 'Saraybosna katliamını gördükten sonra Müslümanlara yardım etmeye karar verdim. 7 aydır savaşan Müslümanları eğitiyorum... Sırpların 3.000 topçu bataryası var, bizim ise 4 tane. BM'nin koyduğu ambargo Sırplara silahsız bu zavallı Boşnak çiftçileri kesmek için yeşil ışık yakmaktan başka bir şey değildi...Cenevre'deki barış görüşmeleri bir tuzak. Ben BM'ye sordum. Neden acil yardım için çok tehlikeli olan Saraybosna havaalanı yerine Tuzla'daki güvenlikli hava alanını kullanmıyorsunuz diye. Verdikleri cevap 'Siyasi' oldu... ABD Dış İşleri Bakanı Eagleburger, Yugo arabalarının ABD'deki pazarlamasını yapan bir insan. Gali de Sırpları destekliyor. Bosna'nın özgür olması halinde Avrupa'nın ortasında İslam dünyasının Hong Kong'u olacağını biliyorlar, bunu önlemeye çalışıyorlar." (HBB haber bülteni, 8 Ocak 1993)

Bir Diğer Haksız Uygulama:
Silah Ambargosu

Bosna'daki savaşın yönünü tayin eden en önemli faktörlerden biri şüphesiz silah faktörüydü. Savaşın ilk günlerinden itibaren uygulanan silah ambargosu, savaşın gidişatını belirleyecek kadar önemli bir rol oynadı. Sırplar, katliama başlamadan önce yaptıkları büyük silah yığınağı ve tümüyle kontrollerinde olan Yugoslav ordusunun sayesinde ambargodan fazla etkilenmediler. Müslüman

Boşnakların en büyük problemi ise silahlarının olmamasıydı. Bu gerçek defalarca Bosna-Hersek devlet adamları tarafından dile getirildi:

"Bosna-Hersek'in genç Cumhurbaşkanı Yardımcısı Eyüp Ganiç'in konuşurken sesi titriyor. 'Bize silah verin. Türkiye'den başka yardım isteyecek kimsemiz yok. Silah verin ki Sırpları 10 günde perişan edelim.' Ganiç konuşmasını sürdürüyor: 'Çoluk çocuk hepimizi öldürüyorlar. Elimizde çok az tüfek var. Gençlerimiz tüfekleri sırayla kullanıyorlar. Mermiler de giderek azalıyor. Dayanma gücümüzün sonuna geldik. 1-1,5 aydan daha fazla dayanamayız. Üç aydır abluka altındaki Goradze düşerse herşey biter. Sırplar Saraybosna'yı süratle ele geçirirler.

Sırplar bizi katlediyorlar, dünya da bu büyük katliamı seyrediyor. Bizle savaşın demiyoruz. Sadece silah verin, Sırp saldırılarını durduralım'." (Milliyet, 29 Temmuz 1992)

"BOŞNAKLAR SİLAH İSTİYOR. Bosna-Hersek Devlet Başkanı Yardımcısı Eyüp Ganiç, Sırp saldırganlığına karşı uluslar arası askeri müdahalede bulunulması ve kendilerini savunabilmeleri için ülkesine yönelik silah ambargosunun kaldırılması çağrısında bulundu. Ganiç, CNN televizyonunun sorularını yanıtlarken 'Saldırganı durdurmak için uluslararası müdahale istiyoruz. Eğer uluslararası topluluk buna hazır değilse, kendimizi savunabilmemiz için bize silah vermelidir' dedi. Ganiç şöyle devam etti: "Bosna-Hersek'te iki milyonu aşkın kişi zorla göçe zorlandı. Kadınların ve çocukların sokaklarda öldürüldüğünü, Sırpların cenaze törenlerine ateş ettiklerini görüyorsunuz. Bize yardım etmesi için dünya daha ne gibi kanıt istiyor. Hiç kimseden bizim için ölmelerini istemiyoruz, ama neden kendimizi savunmamızı engelliyorlar?" (Sabah, 8 Eylül 1992)

"Bosna Hersek Devlet Başkanı Aliya İzzetbegoviç, Hürriyet muhabiri Doğan Uluç'a Türkiye'ye şükran borcu olduğunu söyledi. 'Bugün Bosna'da 10 Yahudi öldürülse tüm Batı ülkeleri Bosna'nın savunmasına gelir. Ama bunca Müslüman kırılıyor umursayan kim?' diyen İzzetbegoviç, 'Ya bizi saldırgandan korusunlar ya da Bosna Hersek'e kendisini savunma hakkı versinler' sözleriyle kırgınlığını dile getirdi." (Hürriyet, 24 Eylül 1992)

Müslümanların ve Sırpların ellerindeki silahları karşılaştırınca durum daha da netleşiyordu:

SIRPLAR: 21 uçak, 30 helikopter, 300 tank, 200 zırhlı araç ve 1.000 topa sahipti.

MÜSLÜMANLAR: 1 uçak, 2 helikopter, 5 tank, Zıhlı araç ve top yok, yalnızca hafif silahlar.

(40. Paralel, Ali Kırca, InterStar Haber programı, Bosna özel bölümü, 10 Mayıs 1993)

Silah Ambargosu Kimin Faydasına Oldu?

Bosna-Hersek'in dışarıdan kendisini savunacak silah almasına engel olan ambargo, Sırpları hiç etkilemedi. Sırplar zaten eski Yugoslav ordusunun silahlarının neredeyse tümüne, ayrıca önemli silah fabrikalarına sahiptiler. Ayrıca, nedense Bosna'ya tek bir tüfek bile girmesine izin verilmezken, Sırplar uygulanan

ambargoyu çok rahat delebildiler. Ambargoyu denetleyen dünyanın en büyük askeri güçleri ise, Sırbistan'a ambargoya rağman silah ve cephane girmesini engelleyemediler.

"Birleşmiş Milletler ve Avrupa Topluluğu'ndaki kaynaklar, Batı Avrupa Birliği'nin kararı uyarınca Adriyatik'e gönderilen NATO filosunun, Sırbistan'ın ambargoyu delmesini önleyemediğini açıkladılar. Filonun elinin kolunun bağlı olduğunu ve politik oyunların esiri olduğunu belirten kaynaklar, Tuna Nehri üzerinden Batı ve Doğu'dan gelen petrol ve askeri malzemelerin kolaylıkla Sırbistan'a ulaştığını belirttiler. Diplomatlar, bütün uyarılara rağmen ırkçı tutumunu sürdüren Sırbistan'a karşı etkin bir politika izlenmesinin zorunlu hale geldiğini kaydettiler." (Sabah, 7 Ağustos 1992)

"Yugoslavya'ya silah akıyor... Sırbistan ve Karadağ'dan oluşan yeni Yugoslavya'ya uygulanan BM ambargosunun, bu ülkeye silah akışını önleyemediği bildiriliyor. Batılı askeri uzmanlar, dünya silah ticaretinin büyük ölçüde gizli iş gören 'aracılar' tarafından yürütülmesi dolayısıyla ambargonun etkisiz kaldığını öne sürdüler." (Hürriyet, 11 Ağustos 1992)

Uygulanan ambargonun tam anlamıyla uygulanamadığının bir başka delili de 12 Ocak 1992 tarihli Newsweek'te yayınlanan "Ambargo Bir Hikaye" başlıklı haberde şu şekilde aktarılmaktadır:

"Denizden yapılan abluka elek gibi delinmiş, 'bu bir şaka' diyor NATO plan memuru. Bir Amerikan bahriye subayı, 'Dalmaçya kıyı limanlarına giren gemilerle ilgili hiçbir araştırma yapılmıyor' diyor. İlgili devriyeler yalnızca 'ne taşıyorsunuz?' diye soruyorlar. Ayrıca Sırbistan'a ait ve dolu olan mavnalar Tuna nehrinde tampon tampona duruyorlar."

Localarda Körüklenen Sırp Radikalizmi

Bosna Savaşı'nda tüm dünya Bosnalı Müslümanlara karşı uygulanan sistemli vahşete tanıklık etti. Savaş sırasında ve sonrasında en dikkat çekici gelişmelerden birisi de, Sırp kasabı olarak tanınan Miloseviç'e bağlılık gösteren radikallerin sayısının sürekli artmasıydı. Aslında bir tür toplu paranoya yaşayan bu insanların büyük çoğunluğu, akıl almaz vahşetlere dahi destek verdiler. Bununla beraber, yaşanan vahşeti şiddetle kınayan, kısa bir zaman öncesine kadar dostça ilişkiler içinde yaşadıkları komşularının haklarını savunmak isteyen pek çok vicdan sahibi Sırp olduğu da vurgulanması gereken bir gerçektir.

Bu bölümün başında Sırp ırkçılığının nasıl mason ideologlar tarafından sistemli bir biçimde kışkırtıldığını incelemiş, aşırı milliyetçi Sırpların nasıl Balkanların maşası haline getirildiklerini görmüştük. Aynı sistemli kışkırtma Bosna Savaşı'nda da yaşanmıştır ve günümüzde de zaman zaman Balkanlar'da yaşanan küçük çatışmaların da temel kaynaklarından biridir. Mason ideolog Vasa Cubriloviç'in 1937 Memorandumu'ndan esinlenerek hazırlanan 1986 Memorandumu ile Sırpların "haklarını" aramaya başlaması, Müslümanların Balkanlardaki varlığının "Büyük Sırbistan'ın" geleceği için bir tehlike olduğu yalanları telkin edilmeye başlandı. Mason Miloseviç ve ekibinin temel politikasını oluşturan ve tamamen hayali

hikayeler üzerine kurulmuş olan bu programa dayanarak, sistemli bir "nefret oluşturma" kampanyası uygulamaya kondu. Savaş boyunca bu nefret, bebeklerin boğazını kesmeye, canlı insanların ayağına nal çakmaya, yedi yaşındaki kız çocuklarına tecavüz etmeye kadar vardı. Bazı Sırpları böylesine büyük bir terörü uygulayacak hale getiren kişi olan Miloseviç'in, propaganda ve beyin yıkama yöntemleri ise klasik radikal milliyetçilik telkinlerinin bir türüdür:

"Time dergisi, Miloseviç'in taktiğini şöyle anlatıyor: 'Miloseviç önce, Sırpların bir soykırım tehlikesi ile karşı karşıya bulunduğu yalan iddiasını ortaya atıyor. Sonra diğer Cumhuriyetlerdeki Sırpları ayaklandırarak onlara yardım ediyor." (Cumhuriyet, 3 Haziran 1992)

"Bu vahşet neden?... İzzetbegoviç bu soruya yanıtını şöyle toparlıyor: 'Bu teröristler cenazelere bile ateş ediyorlar. Böylesine bir acımasızlık, böylesine bir gaddarlık az görülmüştür. Bir tür kara milliyetçiliktir bu. Bu aşırı Sırp milliyetçiliğini faşizmle çarpın, Bolşevizmle çarpın, işte sonuç bu oluyor. İşte Slobodan Miloseviç hem aşırı milliyetçi hem de Bolşevik. Bu ikisinin karışımından böyle bir canavar yaratıldı. Onların gözünde biz Türküz. Onun için de tarihin derinliklerinden gelen bir nefretleri var bize karşı.." (Sabah, 9 Temmuz 1992)

"Ljubomir Pajic yazısında diyor ki: 'Miloseviç, Sırplara aşağı yukarı her gün: Savaşmalısınız, sıkı durmalısınız, yoksa yok olursunuz.' diyor." (Quick, 30 Temmuz 1992)

Yapılan araştırmalar ve görgü tanıklarının ifadeleri ile de açıkça ortaya konan bir başka önemli gerçek ise, Çetnik milislerinin uyguladığı her türlü işkence ve zulmün, Sırbistan yöneticileri tarafından ayrıntılı olarak emredilmiş olmasıdır. Diğer bir deyişle, yaşananlar birkaç 'dengesiz' kişinin, kontrolsüz aşırılıkları değil, Miloseviç diktasının planlı bir yok etme politikasıdır:

"Sırplar kadınlara tecavüz ediyor... Bölgedeki çevreler Sırp birliklerinin tecavüzü artık bir savaş gereği olarak gördüklerini ve askerlerin üstlerinden, özellikle genç Müslüman kızlarına tecavüz etmek üzere kesin emirler aldıklarını belirtiyorlar." (Sabah, 24 Ağustos 1992)

Bu emirleri uygulamaları için Sırp askerlerine psikolojik baskıyı azaltacak bazı haplar dağıtıldığı da basında yer alan haberler arasındaydı:

"Bosna-Hersek'teki Sırp kampından kurtulan Alia Lujinoviç, yeşil haplar alan Sırp gardiyanların hergün tutukluların boğazını kestiklerini anlattı." (Sabah, 14 Ağustos 1992)

Miloseviç'in soykırım politikası, insanları birer ölüm makinasını dönüştürmüş, Bosna Savaşı'nda tarihte eşine az rastlanır bir vahşet yaşanmıştır:

"KASAPLARA SUÇÜSTÜ...CNN televizyonunda yayınlanan haberde ise kamplardaki görüntülerin yanı sıra, iki Sırp gardiyanın itirafları yer aldı. Adlarını vermeyen iki gardiyandan biri, 5 Müslüman genç kızın ırzına geçtiğini, kızların daha sonra arkadaşları tarafından işkenceyle öldürüldüğünü, cesetlerin ise nehre atıldığını anlattı. Diğer gardiyan ise şöyle konuştu: 'Ben şimdiye kadar kaç Müslüman öldürdüğümü hatırlamıyorum. Yalnız bir tanesini kafasına balta vurarak

öldürdüğümü hatırlıyorum. Bana, 'Neden öldürüyorsun?' diye sorarsanız, onu da bilmiyorum'." (Hürriyet, 26 Temmuz 1992)

Sırp terörünü, yakalanan bir "Sırp kasabı"nın itirafları en iyi biçimde ortaya koyan örneklerdendir:

"21 yaşındaki Sırp militan Borislav Herak, Müslümanları kesmek için canlı hayvanlar üzerinde tatbikat yaptıklarını ve kadınlara tecavüz ettikten sonra öldürdüklerini itiraf etti. 'İstenen herşeyi yaptım, çünkü başka seçeneğim yoktu. Emirlere uymak zorundaydım' diyen Herak'ın ruhi dengesinin yerinde olduğu belirlendi. Herak şöyle devam etti: Geçen Haziran ayında Sırp kamplarına katıldım. Burada eğitim gördüm. Canlı domuzlarla göğüs göğüse savaş tatbikatı yaptık. Onların boğazlarını kestik. Müslüman esirlerin bulunduğu Donja Bioca Kampında 3 mahkumu avcı bıçağıyla paramparça ettim.

Geçen yaz Saraybosna'nın kuzeyindeki Ahatoviç Köyü'nde kalaşnikofla 20 kişiyi öldürdüm. Bize verilen emir, 'herkesi öldürün, hiç kimse sağ kalmasın' şeklindeydi. Biz de emirleri uyguladık. Boşnak kadınları, Saraybosna'nın kuzeyinde kurulmuş bir kampta toplardık... Kadınlara tecavüz eder, sonra yenilerine yer açılması için onları öldürürdük. Ben de yirmi yaşlarında 10 genç kıza tecavüz ettim. İfadesinin sonunda yaptıklarının cezasız kalmamasını da isteyen Herak, 'Sadece benim cezalandırılmam yetmez. Ben bunları anlatırken diğer tarafta aynı vahşet tüm şiddetiyle sürüyor. Bu vahşeti durdurmak lazım.' dedi." (Hürriyet, 17 Aralık 1992)

Üstelik Sırp milisleri uyguladıkları vahşete karşılık radikal liderleri tarafından "ödüllendirilmişlerdir" de:

"Bosna-Hersek Cumhuriyeti İstanbul Fahri Başkonsolosu Sacide Sılaycı, Bosna-Hersek'te saldırıların paralı askerlerce gerçekleştirildiğini belirterek, 'Sırp çeteciler, öldürülen her insan için kaynağı bilinmeyen yerlerden 500-700 mark arasında para alıyorlar' diye konuştu." (Milliyet, 29 Temmuz 1992)

"Bosna Enformasyon Merkezi'ne bilgi veren Müslüman kaynaklar, daha önce öldürdükleri her Müslüman başına 500 mark prim alan Snayperistlerin (Uzun menzilli, dürbünlü tüfeklerle gizlendikleri yerden sivil halka ateş eden insan avcıları) aldıkları primin 1000 marka çıkarıldığını haber veriyorlar." (Günaydın, 21 Mayıs 1992)

Sırp Terörü ve Yaptığı Vahşet

Bosna'da, üç yıl süren savaş boyunca, Müslümanlara uygulanan "etnik temizlik" akıl durduracak boyutlardaydı. Burada tarihin en büyük katliamlarından birisi uygulandı. Bu bölümün başlarında, Çetnik çetelerinin İsrailli uzmanlar tarafından eğitildiğine dair bilgileri vermiştik. Gerçekten de uygulanan katliam yöntemlerine bakınca "Siyonist ideolojinin tarzı"nı görmemek mümkün değildir. Ayrıca Bosnalı bir diplomatın sözleriyle "yalnızca İsrail böyle dev bir 'etnik temizlik' hareketini gerçekleştirebilecek tecrübeye sahiptir." Bu vahşet yöntemlerinin benzerlerinin Filistinli Müslümanlar üzerinde nasıl uygulandığını diğer kitaplarımızda incelemiştik. Aşağıda ise, Sırp terörünün dehşet verici örneklerine yer vereceğiz.

TECAVÜZ

"Sırplar tarafından ırzına geçilmiş 50 bine yakın Bosnalı kadından birçoğunun hamile olduğu, bunların çoğunun da bu hamileliklerinden kurtulmak için gerekli kürtaj olanaklarından yoksun bulunduğu belirtildi. Tecavüz kamplarına düşen kadınlara hamile kalana kadar tecavüz edildiği ve hamile kaldıktan sonra bu kadınların hamileliklerinin kürtaj olanaksız hale gelene kadar kampta tutulduktan sonra serbest bırakıldıkları belirtiliyor. Tecavüzü etnik temizlik amaçlarına hizmet edecek biçimde kullanan Sırplar, 'nefret ürünü' bir kuşak yaratmaya çalışıyorlar." (Milliyet, 2 Ocak 1993)

"Vogosca kentindeki bir olayda, Çetnikler zorla girdikleri bir evde, küçük bir kıza tecavüz ettiler. Beş tanesi kızın babasını tutarken, altıncısı babasının önünde kıza tecavüz ediyordu. Saldırganların işi bittiğinde kız ölmüştü... Aynı bölgede biri 13, biri 7 yaşındaki iki kıza daha, annelerinin gözleri önünde Çetniklerce tecavüz edildiği bildirildi. Her iki kız da öldü..." (On Chetniks' Crimes Commited Over Muslim Girls and Women, The Riyasat of Islamic Community, sf.3)

YAKMA

"Müslümanların gözlerinin oyulduğu, kollarının, bacaklarının ve erkeklerin erkeklik organlarının kesildiğini bildiren ajans, Sırp çetecilerin katlettikleri Müslümanların tanınmaması için cesetleri topladıkları yerlerde yaktıklarını kaydetti." (Günaydın, 20 Mayıs 1992)

"Bir görgü tanığı, Sırp çetecilerin yaptıklarını gözyaşları içinde anlatırken şunları söyledi: 'Sırp saldırısı nedeniyle dağlara kaçan Boşnak kadın ve çocukları toplayıp dağ evlerine kapatıyorlardı. Sonra da, evlerin tüm çevresine benzin döküp ateşe verdiler. Müslüman kadın ve çocuklar çığlıklar içinde diri diri yandılar. Biz ilerdeki ormanda saklandığımız yerden bunu seyrettik..." (Sabah, 18 Eylül 1992)

"Camilerle hızını alamayan Sırp katiller bu defa Müslüman mahallelerdeki bütün evleri tek tek havadan bombalayarak birer enkaza çevirmiş...Havadan bombalama bitince, dışarı kaçmaya çalışan Müslüman halkın üzerine ateş açılmış... Kimi ateşte yakılmış, kiminin boğazı kör bıçakla kesilmiş... Tek kelimeyle vahşet... Evleri yanan kadın ve çocuklar feryad figan ile dışarıya kaçmaya çalışıyordu... Ama Sırp katiller köyün etrafını sarmış kimsenin dışarı kaçmasına izin vermiyorlardı... Göz göre göre 85 kadın ve çocuk diri diri yandı gitti..." (Türkiye, 8 Haziran 1992)

Allah Büruc Suresi'nde, Müslümanların geçmişte de yakılarak öldürüldükleri bildirmektedir:

"Kahrolsun Ashab-ı Uhdud. Tutuşturucu yakıt dolu o ateş. Hani kendileri ateş hendeğinin çevresinde oturmuşlardı. Ve müminlere yaptıklarını seyrediyorlardı. Onlardan, yalnızca 'üstün ve güçlü olan' övülen Allah'a iman ettiklerinden dolya intikam alıyorlardı... Gerçek şu ki, mümin erkeklerle mümin kadınlara işkence uygulayanlar, sonra da tevbe etmeyenler; işte onlar için cehennem azabı vardır ve yakıcı azab onlar içindir." (Büruc Suresi, 4-8, 10)

ÇOCUK KATLİAMI

"Son üç ay içinde kendisini en çok üzen olay neydi? İzzetbegoviç, bu soru yöneltilince, bir an duraklıyor. İlk tepkisi, 'İnsanlık dışı olaylar o kadar çok ki' oluyor. 'Bir hafta önceydi' diye başlıyor anlatmaya, 'Saraybosna'nın varoşlarında bir felaketi yaşadık. Kızlı erkekli bir grup küçük çocuk kiraz ağacına çıkmışlar. Güle oynaya kiraz yiyorlar. Makineli tüfeğin o korkunç sesi duyuluyor. Çocukların çığlıklarıyla, bu ses birbirine karışıyor. Çevredeki tepelerden birinde mevzilenmiş bir tankın üstünden açılıyor ateş. Üstelik ateşe ara vermiyor teröristler. O yüzden anne babalar çocuklarının yardımına koşamıyorlar. Çocuklardan bazıları yaralı. Kiraz ağacında feryatlar içinde bir süre asılı kalıyorlar. Fakat ateş devam ettiği için kimse gidemiyor kiraz ağacının yanına. Akşama doğru yedi küçük çocuğun öldüğü haberi geldi bana." (Sabah, 9 Temmuz 1992)

"Banya Luka yakınlarındaki Mayanka'da çocuklara işkence ettiler. Bir keresinde yedi çocuğu caddeye yatırıp üzerlerinden tank geçirdiler." (Hürriyet, 7 Ağustos 1992)

"Fahri Başkonsolos Sılaycı, vahşetin insanlık sınırlarını çok aştığını belirterek, Ölüm olayları normal bir şekilde meydana gelmiyor. 2 günlük bir çocuğu hançeri üzerinde bırakarak, kalbinden hançerlenmiş bir şekilde annesinin kucağına atıyorlar. 10 yaşındaki bir kız çocuğunun kafasını kesip, başıyla top oynuyorlar" şeklinde konuştu." (Türkiye, 25 Temmuz 1992)

"CESETLERİN KOKMASI"

"Halk top ateşi altında yakınlarının cesetlerini kaldırmaya cesaret edemediğinden cesetlerin artık kokmaya başladığını kaydeden Saraybosna Sağlık Merkezi yetkilileri, şehirde salgın hastalık tehlikesinin de baş gösterdiğini ifade ediyorlar." (Türkiye, 29 Haziran 1992)

"KULAK BURUN KESME"

"Kamptaki işkencecilerin önde gelenlerinden biri, 18 yaşındaki Monika Simonovitch adındaki Sırp kızı idi. Monika, sorguya çektiği tutsakların bazen kırık şişe ile gözlerini oyar, kulak ya da burunlarını keserdi." (Cumhuriyet, 9 Ağustos 1992)

"Müslüman esir, 'Sırpların 30 erkek esiri bir alanda toplayarak boğazlarını kestiklerini, gözlerini oyduklarını, burun ve kulaklarını kopardıklarını kendi gözlerimle gördüm. Aklımı kaçırıyordum' diye konuştu." (Sabah, 6 Ağustos 1992)

BOĞAZLAYARAK ÖLDÜRME

"Gardiyanların tutukluların boğazlarını keserken 'çılgın kasaplar gibi' olduklarını belirten Alia Lujinoviç, şöyle dedi: 'Genç adamları boğazlarını kesebilmek için yere yatırıyorlardı. Kaçmaya çalışanı da vuruyorlardı. Sırp gardiyanlar dizlerini yere yatırdıkları tutuklunun beline dayayıp, saçlarından kafalarını yukarıya çekiyorlar, daha sonra da boğazlarını kesiyorlardı." (Zaman, 14 Ağustos 1992)

"KÖPEKLERE PARÇALATMA"

"Lujinoviç, cesetlerin beyinlerinin köpeklere yedirildiğini, doktorların da öldürülenlerin organlarını özel soğutma sistemine sahip bir kamyona koyduklarını anlattı." (Zaman, 14 Ağustos 1992)

HAMİLE KADINLARIN KARINLARININ YARILMASI

"Hadzici Spor Merkezi'nde kadınlara ve kız çocuklarına tecavüz ettiler. 13 yaşındaki bir kız çocuğuna 25 askerin tecavüz ettiği öğrenildi. Ayrıca hamile bir kadının karnı yarılarak, çocuğu alındı." (Hürriyet, 7 Ağustos 1992)

"HAYVANLARA YEM YAPMA"

"Kendisini 'Meho' olarak tanıtan bir Müslüman esir, Sırpların kamplarda toplu katliam yaptıklarını, cesetlerin ya çırılçıplak nehre atıldığını ya da esirlerin çektiği el arabalarıyla hayvan yemi fabrikalarına gönderildiğini belirtti. Sırpların bu vahşeti zevkle izlediğini belirten Meho, her fırsatta kendilerine balıklara ve hayvanlara yem olacaklarının söylendiğini bildirdi." (Sabah, 6 Ağustos 1992)

CAMİLERİN HARAP EDİLMESİ

"Foça şehrinde bir tek cami kalmadı. Mostar'da da bütün ibadethaneler tahrip edildi." (Flash TV, 1 Kasım 1992, saat 23:25)

"Sırp topçularının en çok hedef aldıkları yerler camiler." (L'Evénement du Jeudi, 23 Ekim 1992)

"Bosna-Hersek'te Sırplar 3 yaşındaki bir çocuğu babasının gözleri önünde ağaca çiviyle çakıp, testereyle parçaladılar. Daha sonra çocuğun parçalarını ateşte kızartarak silah zoruyla babasına yedirdiler." (TBMM'nin Bosna-Hersek ile ilgili 25 Eylül 1992 tarihli olağanüstü toplantısında, RP Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın konuşmasından)

Çetniklerin Örtülü Destekçisi, Yugoslavya Başbakanı: Milan Paniç

Sırp terörünün gizli destekçilerinden biri de iç savaşın çıkmasından sonra Yugoslavya Federasyonu'nun başına getirilen Sırp asıllı Amerikan vatandaşı Başbakan Milan Paniç oldu.

Paniç, Müslümanlara yapılan zulmü destekleyen kimi lobilerin çizgisinde hareket ediyordu. Sırplara zaman kazandırma politikasının da uygulayıcısıydı. Sık sık "Katliamı durdurmak elimizde değil, zaman gerek" gibi gerçek dışı bir bahaneyi tekrarlayan Paniç'in bu bahanesi, Sırp vahşetinin en önemli desteklerinden biri oldu.

Bunun yanında, Paniç'in eskiden beri radikal Sırp hareketleriyle devam eden yakın bir iş birliği vardı:

"Eczacılık üzerine çalışmak için komünist Yugoslavya'dan ayrılıp Kaliforniya'ya yerleşen Paniç, daha sonra Sırbistan'da yatırımlar yaptı. Ayrıca Bosna-Hersek ve

Hırvatistan'daki aşırı Sırp milliyetçilerle bağlantıları vardı." (The Economist, 18 Temmuz 1992)

Paniç, görevde kaldığı süre boyunca da, elinden geldiğince Sırp vahşetini gizlemeye çalıştı:

"Kamp bulana 5 bin dolar! Yugoslavya Başbakanı Milan Paniç, Sırbistan denetimi altındaki toplama kamplarında soykırım yapıldığı iddialarını yalanlayarak, Sırbistan'da tek bir toplama kampı bulan gazeteciye 5 bin dolar vereceğini söyledi." (Hürriyet, 7 Ağustos 1992)

Paniç'in, Bosna vahşetinin uygulayıcısının Sırp hükümeti değil "bir avuç başıbozuk serseri" olduğu şeklindeki yalanları da kimi kollamaya çalıştığının bir diğer göstergesiydi:

"Paniç'ten komik bahane… Yugoslavya Başbakanı Milan Paniç, Bosna-Hersek'te savaşın sürmesinin sorumluluğunu 1.200 çeteciye yıktı. Paniç, Madrid'de İspanya Başbakanı Felipe Gonzales'le yaptığı görüşmeden sonra düzenlediği basın toplantısında, '1.200 sokak serserisi, kelimenin gerçek anlamıyla çeteciler var. Kimseyi dinlemiyorlar' dedi. Yugoslav ordusu üzerinde tam olarak kontrol kurduğunu savunan Paniç, tüm sorumluluğun Devlet Başkanı Miloseviç'te değil, kendisinde olduğunu da öne sürdü." (Milliyet, 29 Temmuz 1992)

Paniç'in içi boş yalanlara dayanan başka tezleri de vardı. Buna göre, bölgede yaşanan olaylar yalnızca Sırpların suçu değil, savaşan herkesin suçlu idi. Hatta Paniç'e göre Sırplar aslında barış istiyordu. Paniç'in en büyük yalanı ise, "savaşçı" tarafın Boşnak Müslümanlar olduğunu öne sürmesiydi. Bazı Batı ülkeleri de –Paniç ve yandaşlarının telkinlerinin etkisi altında kalarak- Bosna Savaşı boyunca benzer bir yanılgıya kapılmış, bu büyük vahşeti iki toplum arasında yaşanan bir iç savaş gibi göstermeye çalışmışlardı. Oysa bu büyük bir yalandan başka bir şey değildi. Bosna'da yaşanan, iki etnik köken arasındaki bir çatışma değil, Sırpların Müslümanları ırkçı ve saldırgan bir zihniyetle toptan yok etmek için yürüttükleri bir operasyondu

"Bosna-Hersek Devlet Başkanı Aliya İzzetbegoviç'le görüşen Paniç, çatışmalara son verilmesi için barış görüşmeleri yapılması önerisinde bulunarak, Sırp tarafının çatışmalara son vermeye hazır olduğunu belirtti. Paniç, Bosna liderinin, burada yaşayan Sırpların, insan hakları ve vatandaşlık haklarının tanınacağı konusunda kendisine güven verdiğini, çatışan üç tarafın da hatalı olduğunu kabul etmek gerektiğini belirterek, 'İnsanları öldürüyorlarsa, bu katilliktir. Kimin, ne kadar öldürdüğü ise önemli değil' dedi. "(Milliyet, 21 Temmuz 1992)

"Bosna-Hersek Devlet Başkanı İzzetbegoviç ile yaklaşık üç saat süren görüşmeden sonra bir açıklama yapan Paniç, dört aydır süren savaşı sona erdirmek için Bosna-Hersek'in Sırp, Hırvat ve Müslüman liderleri arasında barış görüşmelerine acilen başlamasını önerdiğini bildirdi. İzzetbegoviç'e yanıt vermesi için çok kısa bir süre tanıdığını bildiren Paniç, İzzetbegoviç'le anlaşamazlarsa, dünyanın hangi tarafın savaşı sürdürmek istediğini öğreneceğini söyledi." (Cumhuriyet, 20 Temmuz 1992)

Bütün bunların yanında, Bosna-Hersekli yetkililerin belirttiğine göre, Sırplar Paniç'in yönetimindeki Yugoslav Federal Ordusu'nun silahlarını kullanıyorlardı:

"Bosna-Hersek'in genç Cumhurbaşkanı Yardımcısı Eyüp Ganiç: Sırplar Yugoslav ordusunun silahlarını kullanıyor." (Milliyet, 29 Temmuz 1992)

Yugoslav ordusunun Sırplara yaptığı yardım, BM Genel Kurulu'nun toplantısında da gündeme geldi. Paniç ise bu toplantıda da aynı taktiği izleyerek, uygulanan katliamdan dolayı kesinlikle Bosnalı Sırpları desteklemediklerini söyledi:

"Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda, oylamadan önce söz alan Yugoslavya Başbakanı Milan Paniç, Belgrad hükümetinin Müslüman Bosnalılara uyguladığı 'etnik temizlik' eylemlerini inkar ederek, 'Bu korkunç ve asla kabul edilemez bir olaydır. Savaşı Yugoslav askerleri değil, hükümetinin emrini dinlemeyen başıbozuk militanlar sürdürüyor. Tüm Yugoslav askerleri Bosna'dan çekildi. Biz harp değil, barış istiyoruz. Burada resmen BM'ye üyelik başvurumuzu yapıyorum' dedi."

Bosna Cumhurbaşkanı İzzetbegoviç'in verdiği cevap ise Paniç'in öne sürdüğü iddiaların ne derece gerçek olduğunu ortaya koyuyordu:

"...Yugoslavların üyelikten çıkarıldığı toplantıda Bosna-Hersek temsilcisi İzzetbegoviç: 'Her gün Yugoslav uçakları Bosna üzerinde uçuyor, yeni birlikler üzerimize sürülüyor ' diyerek Paniç'i yalanladı." (Hürriyet, 24 Eylül 1992)

Sırbistan'daki muhalefet lideri Draskoviç, Paniç'i "Miloseviç'in kuklası" olarak nitelendiriyordu:

"Sırbistan'da olaylar başlayınca Miloseviç'e sadık kişiler Paniç'i ülkenin kurtarıcısı olarak Yugoslavya'ya getirdiler. Vuk Draskoviç, Paniç'i Miloseviç'in kuklası olarak tanımlıyor. Acaba aralarındaki bu yarış gerçek mi yoksa bir senaryo mu?" (L'Evenement du Jeudi, 10-16 Eylül 1992)

1993 başında, Paniç'in de görevine son verildi. Unutmamak gerek ki, daha önce, sözde barışın oluşması için çalışan Paniç, senaryonun bir parçası olarak, görünüşte rakibi, gerçekte "biraderi" olan Miloseviç tarafından Yugoslavya Başbakanlığı'ndan indirildi.

Hırvatistan'da Locaların Örgütlediği Faşist Gruplar, İsrailli Silah Tüccarları ve Savaşın İkinci Cephesi

EP dergisinin 14-21 Şubat 1993 tarihli sayısında "Her Çeşit Faşist Hırvatistan'da" başlıklı ilginç bir haber yayınlandı:

"Berlin'in yüksek tirajlı gazetesi 'BZ', Yugoslavya'daki iç savaşta Alman neo-Nazi grupların ve Eski Demokratik Almanya subaylarının faal rol aldıklarını öne sürdü. BZ, neo-Nazilerin sabotaj, bombalama ve baskın gibi eylemlerde kullanıldıklarını belirtti." (Hürriyet, 9 Mart 1993)

Bu haberde de ifade edildiği gibi Hırvatistan, neo-Nazilerin yoğun olarak faaliyet gösterdiği bir yerdi. Bunların büyük çoğunluğu para ile çalışan, ırkçı, faşist sokak serserileriydi. "Özel Savaş Birimi" uzmanlarınca eğitilmekte, sabotaj konusunda uzmanlaşmakta, klasik kontrgerilla yapısı sergilemekteydiler. Bu faşist grupları Hırvatistan'da örgütleyen ve yöneten teşkilat ise, "Opus Dei" idi:

"Oksiyek'teki bu uluslar arası tugayı, faşizan Opus Dei örgütüne yakın bir gazeteci olan Eduardo Flores yönetiyor. Flores, Opus Dei çizgisindeki La Vanguardia gazetesi adına savaşı izlemeye gönderilmiş, ama 'daktilosunu tüfekle değiştirerek' izleyeceği olaya bizzat müdahil olmaya karar vermiş. Hırvatistan'daki bu faşist uluslar arası tugayın 'bağlantılarını' araştırmaya girişen iki İsviçreli gazeteci, bu 'meraklarını' canlarıyla ödediler. Eduardo Flores, bu olaylar üzerine Zagreb'de verdiği demeçte 'gazeteci olmak pek rahat ve hoş bir şey değil' dedi." (EP, 14-21 Şubat 1993)

Hakkında araştırma yapanların faili meçhul cinayetlerin hedefi oldukları Opus Dei, sıradan bir örgüt değildir, uluslararası bir mason locasıdır:

"Papa, aynı zamanda da kilisenin içinde oluşan bir mason locasına hayır duası etmişti. Locanın adı Opus Dei idi." (Im Namen Gottes?, David A.Yallop, sf.365)

"Bu Katolik tarikat, birçok açıdan P2 mason locasına yakın ve genel olarak kilise içinde ve Vatikan şehrinde artan bir kuvvet.. Opus Dei gizli bir teşkilat ve aslında kilise adaletine göre kesin olarak yasaklanmış. Buna rağmen, Katolik kilisesinin sağ uç kanadını bir vücutta toplamış ve birçok taraftarı olduğu gibi birçok düşmanı da olmuştur. Dr. John Roche, Oxford Üniversitesi'nde doçent ve eski bir Opus Dei üyesi. Bu teşkilatı 'kötü niyetli ve gizemli' olarak karakterize ediyor." (Im Namen Gottes?, David A.Yallop, sf.366)

Müslümanlara yönelen Hırvat terörünün destekçileri arasında İsrailli silah tüccarı Yehoshua Waldhorn da vardı:

"Forbes dergisi, gemiyle Bulgaristan'dan Hırvatistan'a yollanan silah yardımının ardındaki 'gizli adam'ın İsrailli silah tüccarı Yehoshua Waldhorn olduğunu bildirdi. Waldhorn ise Forbes'in haberini yalanlayarak, yalnızca yiyecek, metal ve kimya sektörü ile ilgilendiğini ve tüm işlerinin uluslar arası anlaşmalara uygun olduğunu söyledi." (New American View, 15 Mayıs 1993)

Tudjman ve Miloseviç'in, savaş boyunca nasıl bir iş birliği içerisinde olduklarını ise İzzetbegoviç'in şu sözleri en iyi şekilde tarif etmektedir:

"Aliya İzzetbegoviç, Hırvatistan Başkanı Tudjman ve Sırbistan lideri Miloseviç arasında seçim yapmayı, kan kanseri ile beyin tümörü arasında tercih yapmaya benzetmişti." (A Paper House -The Ending of Yugoslavia, Mark Thompson, sf.95)

İngiltere'nin Tavrı

Sırplara hiçbir müdahale yapılmamasının ardında önemli bir "İngiliz faktörü" de vardı. Başta ünlü masonlardan Churchill olmak üzere, İngiliz masonları II. Dünya Savaşı'nda 100.000 Müslüman katleden Çetnikleri desteklemişlerdir. İngiltere'deki bir kısım masonik odaklar, bu savaşta da Müslümanlara karşı Sırplara örtülü destek verdiler. İngiliz masonlar, Bosna'ya gönderdikleri Müslüman barış gücüne bağlı askerlerini öne sürerek, müdahaleye karşı çıkıyorlardı. Sözde, askerlerinin Sırpların misillemesine maruz kalmasından korkuyorlardı. Bosna yönetiminin "öyleyse askerlerinizi geri çekin!" teklifine de yanaşmıyorlardı. Ne istedikleri aslında çok açıktı.

Bu politikanın ana amacı, radikal Sırpların Bosna'yı Müslümanlardan arındırmak hedefine kolayca ulaşmalarını sağlamaktı. Bu esnada, İngiliz hükümetinin bir üst düzey yazışmasının basının eline geçmesiyle, önemli bir bilgi daha açığa çıkıyordu. Yazışmada, Avrupa kültürü içinde Müslüman bir devletin varlığının kabul edilemezliğini hatırlatılıyor ve bu düşüncenin tüm Avrupa ve Kuzey Amerika hükümetlerince paylaşıldığı vurgulanıyordu. Nitekim İngiliz hükümetinin Savunma Bakanı Malcolm Rifkind Sırp dostu ve Bosna düşmanı politikanın önde gelen mimarlarından kabul ediliyordu:

"Aralık 1992'de, Aliya İzzetbegoviç, 'İngiltere'nin herhangi bir olumlu gelişmenin önündeki en büyük engel' olduğunu açıkça söylemişti. İngiliz kuvvetlerinin Bosna'daki Barış Gücü'nde yer alıyor olmasını öne sürerek, John Major hükümeti, tüm askeri ve politik çözümlere engel oluşturdu... İngiliz Savunma Bakanı Malcolm Rifkind, 'Bosna'da bir iç savaş yaşandığı ve insani yardım dışında hiçbir müdahalede bulunulmaması gerektiği' şeklindeki düşüncenin bilinen en ünlü savunucusu." (Washington Report On Middle East Affairs, Nisan/Mayıs 1993)

Sonuçta önemli olan, Sırp vahşeti boyunca Bosna için hiçbir somut olumlu gelişme kaydedilmemiş olmasıydı. Kimin "ehven-i şer" görünümüne girmiş olduğu pek bir önem taşımıyordu.

Atina Senaryoları ve 'Barış Elçisi' Miloseviç!

1993 yılının Nisan ayı sonlarında bir Bilderberg toplantısı yapıldı. Toplantı için seçilen yer ise oldukça dikkat çekici bir şehirdi: Sırpların baş destekçisi Yunanistan'ın başkenti ve "Ortodoks Cephesi"nin önemli üslerinden Atina. Toplantıya katılanlar arasında önemli isimler vardı.

Henry Kissinger, NATO Genel Sekreteri Manfred Wörner, Clinton'un danışmanlarından Vernon Jordan, Lord Carrington, Lord Owen, ünlü finansörler David Rockefeller ve Giovanni Agnelli, Yunan Başbakanı Mitçotakis ve Yunan Dış İşleri Bakanı Michael Papkonstandinov. (The Spotlight, 10 Mayıs 1993) Toplantıda Yugoslavya konusu ayrıntılarıyla görüşüldü, ama görüşmeler ve kararlar gizli tutuldu. (The Spotlight, 10 Mayıs 1993) Toplantının ilgi çeken yönleri şöyleydi:

"Bilderberg Kulübün Atina'daki yıllık toplantısı ile ilgili olarak büyük bir esrar perdesi dikkati çekiyor. Katılanların listesinin bile açıklanmadığı toplantıda ne gibi kararlar alındığı konusunda da hiçbir bilgi sızdırılmadı. Toplantının gerçekleştirildiği otelin civarında görülmemiş güvenlik önlemleri alan Yunan polisi gazetecileri kapıya yaklaştırmadı." (Zaman, 26 Nisan 1993)

Bilderberg'in kesinlikle dışarı sızdırmadığı Yugoslavya kararlarının ne olduğunu bilmek imkansızdı. Yalnızca dikkati çeken, toplantının ardından Mitçotakis'in yıldızının birden parlamasıydı. Bu olaydan kısa bir süre sonra, Atina'da ikinci bir toplantı, bir zirve oldu. Mitçotakis'in girişimleri sonunda Sırp ve Hırvat liderler, İzzetbegoviç ve arabulucular biraraya geldiler. Atina'daki toplantı bir açıdan çok önemliydi. Ünlü Vance-Owen planını bir tek Sırplar imzalamamıştı, Bosnalı Sırpların lideri Karadziç o güne dek direniyordu. Bu toplantıda Mitçotakis ile Miloseviç ve Cosiç gibi Sırp liderler, Karadziç'i barış planını imzalamaya

zorladılar! "Kasap" Miloseviç, bir anda iyi adam rolünü üstlendi. Mitçotakis "barışı sağlayan adam" oluverdi. Atina'daki manevra, çok ilginç sonuçlar ortaya çıkardı. Daha önce Karabağ'da da gördüğümüz film tekrarlanıyordu. Buna göre, sözde Sırp liderleri, en başta Miloseviç, katliamı gerçekleştiren Sırp milislerine hakim olamıyor, bir türlü onları barışa ikna edemiyorlardı! Bu senaryoya göre bu iyi niyetli liderler, sözde fanatik Sırp çetelerine bir türlü söz geçiremiyorlardı.

Anlaşılan, Miloseviç gibi sadık ve başarılı bir biraderin, geleceği garanti altına alınmak isteniyor, katliamın gerçek sorumlusu olan bu "insan kasabı", oynanan senaryolar sayesinde dünya kamuoyu önünde temize çıkarılmak isteniyordu. Atina zirvesinde Bosnalı Sırpların lideri Karadziç'in onayladığı Vance-Owen Planı, daha sonra Pale kentindeki sözde Sırp "parlemento"sunun aldığı referandum kararı ve nasıl düzenlendiği belli olmayan referandumdaki sonuçla reddedildi. Bunun ardından Miloseviç, "barışa bir türlü ikna edemediği" Bosnalı Sırplara ambargo koyduğunu açıkladı. Bir Batılı diplomatın deyimiyle "Miloseviç'e neredeyse Nobel ödülü" verilecekti. İşin en garip yönü ise, başta belirttiğimiz gibi Vance-Owen Planı'nın aslında en çok Müslümanları zararlı çıkartıyor olmasıydı:

"Atina'da Sırpların büyük baskılarla kabul ettiği Vance Owen Planı'na bakarsak, bu plan Bosna'yı 10 parçaya bölüyor. Dolayısıyla da baştan beri Boşnakların lehine değildir. Ama Sırplar, oyunu öyle onayladılar ki; şimdi 4-5 ay önce yapılan tartışmaları kimse hatırlamıyor ve adeta tek kurtuluş yoluymuş gibi herkes bu plana sarılıyor. Bosna-Hersek Devlet Başkanı Aliya İzzetbegoviç'in aylar önce reddettiği bu formülü, katliamı durdurmak için kabul etmekten başka şansı yok doğrusu. Bir Türk diplomatının deyimiyle 'Bu formül, aslında Sırpların durumunu konsolide ediyor (destekliyor) ve Türkiye gerek ABD'ye gerekse diğer Batılı ülkelere bunu aylar önce söylemiş durumda. Bu tabloya rağmen, neden Sırplar planı kabul etmiyorlar?" (Milliyet, 4 Mayıs 1993)

Sırplar neden planı kabul etmiyorlardı? Vance-Owen'ın, Batı'nın gerçekte kimin yardımcısı olduğunun belirginleşmemesi için böyle danışıklı anlaşmazlıklar gerekiyordu herhalde. Bosnalı Sırplar, bu planı reddetmelerinin ardından yeni bir barış planı hazırlanmasını istediler. Planın hazırlayıcısı için uygun gördükleri isimler ise ilginçti: Henry Kissinger ve Mihail Gorbaçov. Tescilli mason Kissinger için pek fazla bir şey söylemeye gerek yok. Gorbaçov'un loca ilişkilerini ise "Komünizm ve Sovyetler" bölümünde incelemiştik.

Sırp-Hırvat İş Birliği ve Bosna'yı Paylaşma Planı

93 yazına girerken Sırp ve Hırvatlar, Müslümanlara karşı birleşip ortak saldırılar düzenlemeye başladılar. Mayıs ayında Sırpları aratmayacak bir vahşet uygulayarak Müslümanlara saldıran Hırvat milisleri HVO'lar, Çetniklerle el ele verdiler:

"Geçen hafta, Saraybosna'nın 18 mil kuzeybatısında, Hırvatların kontrolündeki Kiseljak'ta üç Sırp tankı Hırvat Savunma Konseyi (HVO)'nun elindeki bir kontrol noktasına yöneldi. Hiçbir çatışma olmadı. Tam tersine, tanklar güneye, haftalardır Sırp ve Müslüman birliklerinin çarpıştığı bir cepheye yöneldi ve Müslümanlara

saldırdı. Sırplar Saraybosna yakınındaki bir Sırp kontrol noktasından 20 otobüs dolusu Hırvat milisinin geçmesine izin vermekle Hırvatlara bir başka iyilik daha yaptılar. Daha sonra da Hırvatlar Maglaj kentindeki Müslümanları kuşatma altında tutan Sırpların yardımına koştular. 'Şimdi hep birlikteyiz' diyor bir Sırp askeri, 'Hatta tanklarımızı Hırvatlara satıyoruz.'... Sırplar iki hastanelerini Hırvat yaralılara açtılar, ayrıca her iki taraf da Maglaj, Zavidovici ve Zepce'deki Müslümanlara karşı ortak saldırılar düzenliyorlar." (Newsweek, 12 Temmuz 1993)

Cephede Sırp-Hırvat dostluğu sürerken, liderler de "şer cephesi"ni sağlamlaştırmak üzere toplantılar düzenliyordu. Mayıs sonunda Sırp lideri Karadziç ile Hırvat lideri Mate Boban, Karadağ'da gizli bir toplantı yaptılar. Aynı iş birliği "büyük patronlar", yani Miloseviç ve Tudjman arasında da sürüyordu. Sonuçta iki lider, "Bosna'yı paylaşmak için" anlaşmaya vardıklarını duyurdular. Müslümanlara %10-15'lik bir toprak vermeyi öngören bu plan, uluslar arası arabulucular Owen ve Nisan sonunda Vance'den "görev"i devralan Stoltenberg tarafından da destek gördü.

Batı'nın içinde yer alan malum çevrenin, Bosnalı Müslümanlar için neler düşündüğü bir kez daha ortaya çıkmıştı. İzzetbegoviç, "Bosna'yı paylaşma planı"nı reddetti. Tam İzzetbegoviç'in planı reddettiği sırada, söz konusu Batılı çevreler "insani yardım"ı yarı yarıya azaltacaklarını duyurdular. Eyüp Ganiç'in ifadesiyle "insani yardım" da böylece Bosnalılar üzerinde "bir baskı unsuru" olarak kullanıldı. Bu sırada, Bosna-Hersek'in BM daimi temsilcisi Muhammed Şakirbey de BM'de düzenlediği bir basın toplantısında, uluslararası konferansın arabulucularının (yani Owen ve Stoltenberg'in) bürosundan hükümetine "planı kabul etmemeleri halinde insani yardımın kesileceği tehdidi" geldiğini bildirdi. (Milliyet, 11 Temmuz 1993)

Katliamın Batılı destekçileri bu şekilde Müslümanları "ikna" etmeye çalışırken, diğer koldan Sırplar da Saraybosna'ya büyük bir saldırı düzenliyorlardı.

'Ortodoks Cephesi'

Bosna'daki katliama Batı'nın uzun süre hiçbir müdahalede bulunmaması, dünya basınında "Yeni Dünya Düzensizliği" olarak yorumlandı.

Fransız düşünür Jean Baudrillard, Yeni Düzen - Bosna ilişkisini şu şekilde tanımlamaktaydı:

"Şimdi (Yeni Dünya Düzeni ile birlikte) bir tür dünya polis devleti sistemine geçiliyor. Polis kontrolünün iyice yaygınlaşması bu. Yani heterojen olan, baş kaldıran, karşı duran herşey elimine edilecek. Örneğin Bosna-Hersek'teki etnik arındırmanın altında da bu var. Politik olarak sözde ideal Yeni Avrupa'nın tek politik eylemi, Müslümanları elimine etmek oldu." (Nokta, 30 Mayıs - 5 Haziran 1993)

Bosnalı Müslümanları acımasızca katleden, bu katliamı organize eden ve buna destek verenlerin, Bosna'nın ardından neler planlandığı ise bir başka önemli sorudur. Bosna Savaşı'nı takip eden dönem içerisinde yeni bir güç merkezi, bir "Ortodoks Cephesi" oluşturulmuştur. Ortodoks geleneğinin kimlerle iş birliği yaptığını hatırladığımızda ise olay daha da ilginç bir boyut kazanmaktadır.

Masonluk-Ortodoksluk iç içeliği, "Masonlar Sözlüğü"nde şu şekilde ifade edilmektedir:

"Hiçbir Ortodoks Kilisesi masonluğu dışlamamıştır. Hatta Sırbistan'da, Romanya'da ve Bulgaristan'da birçok Ortodoks rahip hatta yüksek rütbeli din adamı 'Nur-i Ziya'ya (mason literatüründe bir kişinin locaya katılmasına verilen sembolik ad) kavuşmuştur." (Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, Daniel Ligou, sf.876)

Günümüzde de "Ortodoks Cephesi" kendine sağlam destekçiler bulmuş durumdadır. Bu durum, Yunan lobisinin İngiliz The Guardian gazetesinin 11 Aralık 1992 tarihli sayısında yayınladığı tam sayfa "açık mektup"ta belli oluyordu. "Avrupa Topluluğu'nun Devlet Başkanlarına ve Hükümetlerine" diye başlayan mektupta, Yunan lobisi, paranoyak saplantısı durumuna gelmiş olan "Makedonya'nın Makedonya ismiyle tanınmaması gerektiği, bunun Yunanistan'a ait bir ad olduğu" tezini savunuyordu. Mektupta bu konuda çeşitli "neden"ler sıralandıktan sonra, önemli bir "otorite"den, Henry Kissinger'dan şu alıntı yapılıyordu: "Yunanlıların bu ismin (Makedonya) kullanılmasına karşı çıkması bence tümüyle haklıdır. Neden mi? Çünkü ben tarihi biliyorum ve tarih bunu söylüyor."

Ortodoks Cephesi bunun dışında da bazı ilginç bağlantılar kurmaktadır. 1993 Nisanı'nda Yunanistan, Sırbistan, Rusya ve Ermenistan'dan Ortodoks Kilisesi liderlerinin, Atina'da İsrailli heyetle yaptığı görüşmeler (Şalom, 21 Nisan 1993), pek çok kaynak tarafından bazı tehlikeli gelişmelerin habercisi olarak değerlendirildi.

Araştırmacı-yazar Aytunç Altındal, "yeni düzenin konuyla ilgili planları"ndan şöyle söz etmektedir:

"Türkiye kendisine dayatılan koşulları kabullenmezse İstanbul'da bir Beyrut, Anadolu'da da bir Bosna-Hersek oluşturuluverir. Avrupalı tekeller, konvansiyonel silahlarla sürdürülecek ve bir türlü (!) sona erdirilemeyecek olan iç savaşların ne denli karlı olduğunu bizden iyi biliyorlar. 60 milyonluk Türkiye -üstelik Müslüman- Avrupa için çok fazladır... Türkiye en geç Eylül-Ekim'de, Avrupa'da, Balkanlar'da ve Türkiye'de çok etkili olacak bazı olaylara kendini hazırlamalıdır. Özellikle İslamcı çevreler çok dikkatli olmalıdırlar." (İzlenim, Temmuz 1993)

Bu bilgiler, yeni düzenin patronlarının, Balkanlarda oluşan "Ortodoks Cephesi"ni, Sırp-Yunan-Rus-Ermeni ittifakını, Türkiye'ye karşı kullanmayı deneyip-denemeyecekleri sorusunu gündeme getirmektedir. Acaba Sırp liderlerin ağızlarından düşürmedikleri "Osmanlı Mirası" tümüyle ortadan kaldırılmak istenecek midir? Sırpların "Od Yadrana do İrana neçe biti Muslimana" (Adriyatik'ten İran'a kadar Müslüman kalmayacak!) sloganı uygulamaya konacak mıdır? Zaman içinde tüm bu soruların cevabı birer birer ortaya çıkacaktır. Ancak şu da unutulmamalıdır ki, haksızlığa, adaletsizliğe, acımasızlığa, saldırganlığa dayalı olan hiçbir düzen Allah'ın izni ile başarılı olamayacak, hedefine ulaşamayacaktır.

Akan Kanın Gösterdikleri

Yaşanan savaşta iki yüz bin savunmasız insandan akan "kan", kimleri tatmin etti? Bu vahşeti uygulayan, uygulanmasına ortam hazırlayan "birader"lerin nasıl bir düşünce sistemi, felsefesi vardı? Bütün bunları gördükten sonra artık bazı

gerçeklerin anlaşılması gerekmektedir. Bu vahşeti ve dünyanın her yerinde bunu izleyebilecek acıları, katliamları, kanı durdurmanın yolu ancak, bu sistemi uygulayanı doğru belirlemek, ona ve herşeye karşı sonuç getirecek, adalete dayalı bir dünya düzeni kurabilecek tek çözümü kabul etmektir.

Yeryüzünün en üstün kültür ve medeniyetini kurduğunu iddia eden Batı'nın içindeki bazı çevreler, acaba nasıl bu kadar ilkel, barbar ve zalim olabilmektedirler? Eğer konuya yalnızca siyaset felsefesi açısından yaklaşırsak, bulacağımız cevap kolay ve sıradandır: Söz konusu kişiler, "Makyavelizm" dediğimiz prensiple düşünmektedirler. Bir toplum, bir diğer toplumun siyasi yönden kendi varlığına tehdit oluşturduğunu ya da kendi çıkarlarını zedelediğine inanırsa, "rasyonel" bir karar vererek o toplumun askeri bir saldırı ile ezilmesini emretmektedir. Bu "siyasi" operasyon sırasında akan masum insanların kanları, operasyonun kendilerine sağladığı büyük yararın yanında, önemsizdir. Kısacası, Makyavelizm'in ünlü kuralı işlemektedir; amaç, araçları meşru kılmaktadır.

Ancak bu açıklama, belirttiğimiz gibi, konuyu derinlemesine incelemek için yeterli değildir. Evet, sorun ittifakın üyelerinin masum insanları boğazlamayı makul görecek kadar Makyavelist oluşlarıdır, ama asıl soru, onların nasıl olup da böyle bir "siyasi felsefe"ye sahip olabildikleridir. Siyasi çıkarlar için yüz binlerce insanın ölümüne karar veren bir insan, analiz edilmesi gereken bir "insan modeli"dir. Siyaset felsefesinin de ötesinde, bu insan modelinin tüm bir yaşam felsefesini incelemek gerekmektedir.

Batı'nın içindeki bir kısım insanları bu kadar acımasız hale getiren söz konusu yaşam felsefesi, materyalizmdir. 19, yüzyıldan beri Batı düşüncesine egemen olan bu felsefe, insanı insan yapan tüm manevi değerleri tahrip etmiş, sadece maddeye önem veren yüzeysel bir kültür oluşturmuştur.

Materyalizm, insanları dinden koparırken, dinin öğrettiği nefis terbiyesini de ortadan kaldırmıştır. Bu ise insanın kötüleşmesinin başlangıcıdır. Çünkü Allah, insanı yaratırken, onun ruhuna hem iyillik hem de kötülük ilham etmiştir. İnsan, bu kötülükten kurtulabilmek için, dinin terbiyesine muhtaçtır. İnsan ruhu ile ilgili bu büyük gerçeği, insanlığın yegane yol göstericisi olan Kuran'da şöyle haber verilir:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene',

Sonra ona fücurunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun).

Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur.

Ve onu örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

Ayetlerden de görülmektedir ki, Allah insanı yaratırken onun nefsine (benliğine) hem kötülük, hem de ondan sakınma, yani iyilik ilham etmiştir. İnsanın içinde bu iki güç birden bulunur. İnsanın kurtuluşu ise, bu kötülükten sakınmayı seçmesidir. Nefsinde kötülük bulunduğunu kabul etmediği anda da o kötülükten sakınacak bilince sahip olamaz, ayette geçen ifadeyle o kötülüğü "sarıp örter", kendi içinde besler. Dolayısıyla o kötülük, onu yutar. Yalnızca nefsindeki kötülükten ibaret

bir canlı haline gelir ki, bu noktada onu insan yapan değerleri de kaybeder. Yalnızca içgüdülerini tatmin etmek için yaşayan bir tür hayvana dönüşür. Bu içgüdülerin tatmini için de kolaylıkla kan dökebilir.

İşte sözde "uygar" materyalist Batı düşüncesinin vardığı nokta, bundan pek farklı değildir. Materyalist Batı uygarlığının egemen kadrosunun arasında yer aldığı kadar, aynı zamanda da onun bir ürünü olan "gizli el", işte bu nedenle şaşırtıcı derecede zalim, barbar ve kan dökücü olabilmektedir. Sahip olduğu anlamsız uygarlığı koruyabilmek, yani maddesel dünya üzerindeki egemenliğini muhafaza edebilmek için her türlü Makyavelist cinayeti işleyebilir ve bir manevi kültüre sahip olmadığı için bu onu hiçbir biçimde rahatsız etmez. En çok da gerçek bir anlam ve derin bir manevi kültür sahibi olan bir uygarlığı hedef alır ki, bu da İslam'dır.

Ve sonuçta şunu da söylemek gerekir: İnsanın "uygar bir barbar" olması, yalnızca Batı medeniyetine özgü bir durum değildir. Batı, bu batağın içine boğazına kadar batmış olduğu için bir örnek teşkil etmektedir. (Batı'yı bunun içine tamamen düşmekten koruyan etken ise, hala sahip olduğu dini inanç ve değerlerdir.) Aynı tehlike, dinden yüz çeviren, dini terbiyeyi ve ahlakı göz ardı eden, kısacası yalnızca "ekmek"le yaşayabileceğini zanneden her toplum ve her birey için geçerlidir.

Bosna'da akan kanların, Batılılara, Doğululara ve tüm insanlığa verdiği en önemli ders bu olmalıdır. Bosnalı Müslümanların çektikleri acılar ise, bunları olgunluk ve inançla karşılaştıkları sürece, onlar için hem bu dünyada hem de ahirette bir şeref vesilesi olacaktır. Allah Kendi yolunda eziyet gören kullarının durumunu şöyle haber verir:

"Onlar, yalnızca 'Rabbimiz Allah'tır' demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından çıkarıldılar..." (Hac Suresi, 40)

"...Rableri onlara (dualarını kabul ederek) cevap verdi: 'Şüphesiz Ben, erkek olsun, kadın olsun sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam... İşte hicret edenlerin, yurtlarından sürülüp-çıkarılanların ve yolumda işkence görenlerin, çarpışıp öldürülenlerin mutlaka kötülüklerini örteceğim ve onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacağım.' Bu Allah katından bir karşılık (sevap)tır. O Allah, karşılığın (sevabın) en güzeli O'nun katındadır." (Al-i İmran Suresi, 195)

İsrail’in Gözü Gap’ta

"O gün Rab Abramla ahd edip dedi: Mısır ırmağından büyük ırmağa, FIRAT ırmağına kadar senin zürriyetine verdim." (Tekvin Bölümü, 15/18, 21)

İsrail'in Güneydoğu Anadolu'yu içine alan kutsal sınırları ve suya olan acil ihtiyacı, GAP ile yakından ilgilenmesine yol açmaktadır:

"İsrail, GAP konusunda Türkiye ile iş birliği yapmak istediğini, İsrail'in su kaynaklarından yoksun olduğunu, Türkiye'nin ise zengin su, toprak ve iş gücüne sahip bulunduğunu belirtti." (Şalom, 29 Ocak 1992)

"Gelecek sene Kudüs'te bulvarlar gül kokmayacak ve İsrail belki de çölü çiçeklendiren bir ülkenin gözalıcı görüntüsünden vazgeçmek zorunda kalacak. Eski kültürler ve Negev pamukları içinde olduğu gibi kutsal şehrin süslenmesi için çok suya ihtiyaç var, ama su yok." (L'Express, 16 Ağustos 1991)

"Şimon Peres: Nüfus artıyor. Suyu üretmek için imkan oluşturmazsak, bu kez su için savaşacağız." (Cumhuriyet, 12 Haziran 1991)

"İsrail Hayfa Üniversitesi'nden Prof. Armon Sofer 1990'da verdiği demeçte, Ortadoğu'da su kaynaklarının kullanımı yüzünden savaş çıkacak dedi." (Milliyet, 31 Ekim 1990)

Türkkaya Ataöv de İsrail'in Ortadoğu'daki su problemini ve bu problemi çözmek için ne gibi metodlar kullanabileceğini şöyle açıklamıştır:

"Ortadoğu'da bir su problemi var. Belki de bu cümle değiştirilmeli ve suyla ilgili ekonomik ve stratejik sorunlar var denmelidir... Bazı ülkelerde 'su güvenliği' vardır. Türkiye ve bir miktar da İran'ın yeterli su fazlası var.

İsrail ve işgal altındaki topraklarda kişi başına düşen su miktarı gittikçe azalmaktadır. Libya ve Suudi Arabistan kendi yeraltı kaynaklarını kullanmaktadırlar. Suriye ve Irak ise gelecek için endişeli.

Su gerçekten petrol kadar önemli mi oluyor? Komşu ülkeler arasındaki rekabeti artırarak onları silahlı bir anlaşmazlığa mı yöneltiyor? Suyun giderek değerinin arttığı ve anlaşmazlıkların hızlandırıldığı doğrudur.

Bazı gruplar ve devletler, barajları, boru hatlarını, damıtma tesislerini ve dağıtım hatlarını sabote edebilir.

İsrail, bölgesindeki suyu kontrol altına almak istiyor. Ürdün nehrinden, Yarmuk ve Batı Şeria'daki kaynaklardan İsrail büyük miktarda su sağlıyor. Versay Barış Konferansı'nda 1919'da ileri sürülen Siyonist haritaya Litani Nehri dahildir. İsrail 1982'de Lübnan'a saldırısında bu nehri kontrol altına almak istemiştir.

İsrail, işgal altındaki topraklardaki Yahudilerin su ihtiyacını karşılıksız olarak sağlarken, Filistinlilerden en yüksek fiyatı istiyor. Aşağı yukarı tüm su anlaşmazlıkları politik kargaşalarla sonuçlanıyor.

Mısır, Nil'in normal su akışını isteyerek, şimdi İslami grupların desteğinde olan güney komşusu Sudan'la anlaşmazlığa düşüyor. Bu iki ülke 1959'da Ortadoğu'daki suyla ilgili tek anlaşmayı yaptı.

Türkiye'nin GAP'ı ise Kürt meselesiyle iç içedir. Dicle-Fırat sularının kullanımı projesiyle birçok amacı olan bir plan gerçekleşecek ve hidroelektrik gücü elde edilerek geniş alanlara sulama yapılacaktır." (Türkkaya Ataöv, Turkish Daily News, 19 Şubat 1993)

Ortadoğu su sorununda üç kilit ülke, Sudan-Etiyopya-Türkiye'dir. Etiyopya'nın İsrail güdümlü dış politikası, gözleri Türkiye ve Sudan üzerine çekmektedir. Bu durumda GAP da ayrı bir önem kazanmaktadır. Güneydoğu'da Kudüs merkezli manevralara çık sık rastlanmaktadır. Sudan'ın İsrail açısından sahip olduğu stratejik önem ise, bu ülkede yaşanan sorunların son bulmasını da engellemektedir. Su sorununun Ortadoğu'da bir savaşa yol açabileceği ihtimali ilk olarak 1986 yılında CIA'in Uluslararası Stratejik Araştırmalar Merkezi tarafından ortaya atılmıştır.

"Merkezi Washington'da bulunan Uluslararası Stratejik Araştırmalar Merkezi, 1986'da durup dururken, 'Ortadoğu'nun Su Sorunu' başlıklı bir rapor yayınlar. Raporda bölgedeki kuraklığın artacağı, nehir debilerinin azalacağı, günlük hayatta suyun petrolden daha değerli olacağı gibi araştırma sonuçlarına yer verilir ve bir de kehanette bulunulur: ... Nil, Ürdün ve Fırat... Ortadoğu'da, gelecekteki bir savaş, mutlaka bu üç nehrin sularının paylaşılmasından çıkacak..." (Tempo, 10-16 Haziran 1990)

Ortadoğu'da patlak veren su krizinin kilit ülkesi ise İsrail'dir. İsrail'in şu andaki su ihtiyacının büyük bir bölümü Taberiye Gölü'nden karşılanmaktadır. Oysa Taberiye Gölü'ne akan Litani Nehri Lübnan üzerinden gelmektedir ve kontrolü İsrail'in sınırları dışındadır. İsrail'in Güney Lübnan'ı işgal etmesi ile bu sorun bir süreliğine ortadan kaldırılmıştır. Bu da İsrail'in su uğruna savaşmaktan kaçınmayacağını göstermektedir.

İsrail'e sürekli Yahudi göçü devam ettiği ve yeni gelenler için her gün daha fazla yerleşim alanları açıldığı göz önünde bulundurulursa, gelecekteki İsrail Devleti'nin nüfusuna yetecek kadar su kaynağı Ortadoğu'da bulunmamaktadır. İhtiyaç duyulan suyun GAP'tan sağlanmasıyla, planlanan 'Büyük İsrail' projesinin kurak topraklarda değil 'Barış Suyu' projeleriyle verimli topraklarda gerçekleşmesine çalışılmaktadır.

Barış Suyu projesiyle Fırat'ın suyunun Suriye üzerinden önce Ürdün'e daha sonra İsrail'e aktarılması planlanmaktadır. İsrail'e gereken suyun gönderilmesi için bütün bu planlar yürütülürken, İsrail'in sessiz bir politika izlemesi de dikkat çekicidir. Tarihte ne zaman İsrail'in büyük, fakat kamuoyuna hissettirilmemesi gereken bir menfaati olsa, İsrail sessiz bir politika izler: Gelişmeler hakkında doğrudan yorumda bulunmak yerine, kendi fikirlerini kontrolü altında olan ağızlardan söyleterek, arka planda kalmayı tercih eder.

Su konusunda, kamuoyunun dikkatinin zaman zaman piyon olarak kullanılan Suriye'ye çevrilmesi de söz konusu bu metodun bir parçasıdır. Bir dönem çok gündemde olan Suriye-Türkiye arasında yaşanabilecek potansiyel savaş senaryoları sonucunda, 'Barış Suyu'nu devreye sokabilmek ve 'Barış için Suriye'ye su' mesajı altında İsrail'e gereken suyu sağlamak hedeflenmiştir.

İsrailli liderlerin su sorununa bakış açısı da Ortadoğu'da su kavgasının merkezinin Tel-Aviv olduğunu gözler önüne sermektedir.

"İsrail Tarım Bakanı Rafael Eitan: Bölgede su, saatli bombadır." (Hürriyet, 14 Temmuz 1991)

Su sorunu hakkında bu denli ilginç görüşleri olan Eitan, bir dönem Mossad'ın askeri kanadı LAKAM'ın eski şefi olarak da görev yapmıştır. Bugün ise İsrail ordusu Genelkurmay Başkanı'dır.

"İsrail'in en ünlü casusu Rafael Eitan 1968'de İsrail İstihbarat Örgütü 'LAKAM'ın başındaydı." (Dangerous Liaison, Andrew and Leslie Cockburn, sf.85)

"İsrail Tarım Bakanı Rafael Eitan uyarıyor: 'Taberiye Gölü'ndeki su seviyesi hiçbir zaman bu kadar düşük olmamıştı. İsrail'in su rezervleri hayati tehlike altında." (Nature, Ağustos 1991)

"Su darlığı İsrail'i tehdit ediyor." (Şalom, 9 Ocak 1991)

Ve İsrail'in bu büyük su ihtiyacına paralel olarak bölgede savaş rüzgarları da sık sık esmektedir:

"İsrail Başbakanı İzak Rabin: Umarım ki su sorunu silahla çözülmez." (Sabah, 22 Aralık 1992)

"İsrail ve Ürdün su rezervlerini tekrar doldurabileceklerinden yüzde 15 kat fazla bir hızla tüketiyorlar. Ürdün'ün teklifi 350 milyon dolarlık birleşik bir barajı Yarmuk Nehri üzerinde kurmak. İsrail ve Ürdün BM'nin aracılığını yaptığı gizli görüşmeler yapıyorlar. İsrail'deki her yerleşim yeri günde 280 lt, yani Filistin'dekinin 4 katı su harcıyor. İsrail, Lübnan'la Litani Irmağı'nın suyunun alınmasıyla ilgili antlaşma yapmaya çalışıyor. Amman'daki Batılı bir diplomat 'Su İsrail'in elinde silah gibidir ve çözülemeyecek bir problem olur' diyor." (Newsweek, 12 Şubat 1990)

Geçtiğimiz yıllarda İsrail'in Batı Şeria ve Gazze'deki suyun %60'ını elinde tuttuğu bildirilerek, Sovyet Yahudilerinin göçü ile İsrail'in su ihtiyacının daha da artacağı belirtildi... Washington Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü araştırmacılarından, Joyce R. Starr ve Daniel C. Stoll "Ortadoğu'daki Su Kaynakları Konusunda ABD Dış Politikası" adlı araştırmalarında, Ortadoğu'da gelecekte muhtemel bir savaşın petrol yüzünden değil de su yüzünden çıkacağını belirtmişlerdir:

"İsrail'in Batı Şeria ve Güney Lübnan'ı işgal etmesinin en önemli nedenlerinden biri de buraların zengin su kaynaklarına sahip olmaları. Golan Tepeleri dağlık, yağışlı ve münbit bölgeler. Buraları gözden çıkaramıyor. Ayrıca İsrail Taberiye Gölü'nün Suriye'ye ait bölümünü de işgal etmiş durumda, bütün gölü kullanıyor. Çünkü denizden su arıtma çok masraflı bir işlem. Bu İsrail'in enflasyonunu bile etkiliyor...

Su gücü dostluk kazanmak ve birlikte ticaret için kullanılabilir. Fakat aynı zamanda bir nükleer güce de benzer ki, bir kere sizin buna sahip olduğunuz insanlar tarafından bilinirse, bu onlarda büyük bir saygı uyandırır. Türkiye'nin su zengini bölgesi Güneydoğu. Güneydoğu'daki olaylar daha genişlerse komşuluk ilişkileri açısından daha da önemli olacak." (Economist, 14 Aralık 1991)

"Kızgın su kavgaları Ortadoğu için yeni bir şey değildi. Bundan evvelki birçok savaş bu üç büyük nehirle ilgiliydi: NİL, DİCLE, FIRAT." (Newsweek, 12 Şubat 1990)

"Kaynaklar durmaksızın artan ihtiyaçlar yanında sınırlılar. Aynı ritimle insanların sayısı da artmaktadır. Su, devletler arasında baskı kaynağı olmuştur ki, bu daha çok Orta ve Yakın Doğu'da geçerlidir. Fırat, Dicle, Nil; yarın belki de bu ırmakların kontrolü için savaşılacaktır." (L'Expansion, 4-17 Temmuz 1991)

"Batılı kaynaklar, Ortadoğu'da petrolden daha değerli hale gelmeye başlayan suyun, 2000'li yıllara doğru stratejik bir önem kazanarak bölgede savaş rüzgarları estirebileceğini belirtiyorlar." (Cumhuriyet, 23 Temmuz 1992)

Su Sorunu'nun Ortasındaki Ülke: Türkiye

"Los Angeles Times: Su sorununda Türkiye anahtar." (Hürriyet, 30 Ocak 1992)

"İngiliz Dış İşleri Bakanlığınca hazırlanan 'Ortadoğu'da Su Sorunları' adlı raporda İsrail Hükümeti'nin geçen yıl Türkiye'ye, Ortadoğu'da savaş su yüzünden çıkabilir mesajını gönderdiğine dikkat çekiliyor." (Cumhuriyet, 23 Temmuz 1992)

"Türkiye'den İsrail'e Su." (Günaydın, 9 Mayıs 1990)

"Middle East dergisi, Türkiye'nin İsrail'e bir Kıbrıs firması aracılığıyla su satacağını belirtti. Middle East, Türkiye'nin İsrail'e suyu yüzer rezervuarlar aracılığıyla satacağını ve bu amaçla Hayfa Limanı'nda özel terminaller yapıldığını belirtti. İsrail Su İşleri Genel Müdürü Tzamach Yishaide bunu doğruladı." (L'Express, 16 Ağustos 1991)

"BM Genel Sekreteri Butros Gali, Financial Times'a verdiği demecinde bölgede bundan sonra çıkacak savaşın siyasi değil, su meselesinden çıkacağını söylüyor." (Milliyet, 30 Ocak 1992)

İsrail'in Hedeflediği Sınırlar: Nil'den Fırat'a Kadar...

TEVRAT: "O gün Rab Abramla ahdedip dedi: Mısır ırmağından büyük ırmağa, Fırat ırmağına kadar, bu diyarı senin zürriyetine verdim." (Tekvin Bölümü, 15/18)

İsrail'in ilk Başbakanı Ben Gurion: "Yahudi halkının, gençlerimizin ve yetişkinlerimizin yerine getirmesi gereken bir başka haritası vardır: NİL'DEN FIRAT'A KADAR."

Siyonist lider Theodor Herzl: "Sınırlarımız kuzeyde Kapadokya (Orta Anadolu)'daki dağlara, güneyde de Süveyş Kanalı'na kadar dayanıyor."

Bu bilgiler bizlere bir kez daha İsrail'in "kutsal" olarak gördüğü toprakları ele geçirme idealinden kolay kolay vazgeçemeyeceğini göstermektedir. Bu sınırlar üzerinde İsrail yıllardır büyük oyunlar oynamaktadır. Oyunun bir ayağı Fırat'ta, bir ayağı ise Nil'dedir. İlk önce Nil üzerindeki planları inceleyelim. Bunun için Nil'in doğduğu ülkeyi, Afrika'nın en büyük İsrail üssü olan Etiyopya'yı öncelikli olarak incelemek faydalı olacaktır

Nil Üzerine Etiyopya Merkezli Planlar

Etiyopya, İsrail ile son derece yakın ilişkiler içinde olan bir ülkedir:

"İsrail Etiyopya'yla ilk olarak 1956'da ilişki kurdu. 1956 Süveyş Savaşı'ndan sonra İsrailli temsilciler Haile Selasi ve arkadaşlarıyla görüşmek için Etiyopya'ya gitti." (The Israeli Connection, Benjamin, Beit Hallahmi, sf.39)

"Ben Gurion, Eisenhower ile yazışmaları sırasında Etiyopya'nın kendileri için önemli olduğuna çok değinmiştir. Mossad'ın Afrika şubesi Incoda, Etiyopya'da çok faaldir ve Etiyopya'da büyük bir İsrail kontrolü var." (Dangerous Liaisons, Andrew & Leslie Cockburn, sf.108)

"Etiyopya Ortadoğu ve Afrika'daki gizli aktiviteler için uygun bir istasyondur. 'Incoda' İsrail'e ait Etiyopya etlerini pazarlayan bir şirket. Bu şirket 1955-64 arası mükemmel bir istihbarat görevi yaptı. Şirketin yöneticilerinden biri şöyle diyor; 'Incoda, Afrika'daki İsrail istihbaratının istasyonu görevini görüyordu. Paravan Incoda şirketi askeri bir komisyonun Etiyopya'yla bağlantılarına aracılık ediyordu. Mossad yetkilileri, Arap ülkelerine birini gönderecekleri zaman bu şirket aracılığıyla gönderiyorlardı. 1970'li yıllarda Etiyopya'da görev yapan bir İsrailli uzman şöyle diyordu: 'Büyükelçi ülkeyi bizim yönettiğimize dair bizi cesaretlendiriyordu. İsrail, Etiyopya hükümetine birçok alanda yardımcı oldu, özellikle de milli güvenlik konusunda.'

İsrail, milli güvenliği korumayı çok gizli bir polis grubunu eğitmekle yapıyordu. General Matit yahu Peled'e göre (Addis Ababa'daki gizli polisin İsrailli danışmanı), İsrail Haile Selasi'yi üç kere devrim karşısında korumuştu. Haile Selasi'nin devrilişinden sonra da İsrail ve Etiyopya arasındaki ilişki devam etti. Bu dönemde İsrail'le bağlantıyı Albay Mengistu Haile Mariam kuruyordu." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.52)

"Addis-Ababa Belediye Sarayı, İsrailliler tarafından yaptırılmış. Etiyopya askerlerinin malzemesini İsrail sağlamış. Etiyopya polisinin üniforması İsrail polisininkinin bir kopyası. Resmi olarak hiçbir zaman açıklanmayan İsrail ve Etiyopya arasındaki anlaşma, üç on sene kadar etkisini sürdürdü. Afrika'ya bağlantı yeri olarak İsrail'in en güçlü üssü Etiyopya'ydı. Lider Necaşi ülkesini İsrailli teknisyenlere, doktorlara, tüccarlara ve tarımcılara açtı... İsrail polis memurları Etiyopya polisini yetiştirdiler. Haile Selasi, İsrail'den ordusunu düzenlemesini istedi. Ben Gurion bu isteği kabul etti... Sivil savaşın kızıştığı anlarda Etiyopya'da Mengistu Haile Maryam, Kudüs'ten yardım isteğini yineledi." (Liberation, 8 Ağustos 1992)

"İsrail İşçi Partisi'ne ait paravan Raynolds Construction şirketi tarafından Etiyopya'da 5 tane havaalanı kuruluyor, İsrail uçaklarının bir savaş anında yararlanması için..." (Dangerous Liaison, Andrew & Leslie Cockburn, sf.101)

Ama bu ilişkiler, Etiyopya için pek iyi sonuçlar getirmedi:

"Etiyopya bir zamanlar Afrika'nın en bereketli yeriydi. Ancak 20. yüzyılda kendini sefaletin içinde buldu. Nil Nehri, kenarındaki verimli topraklara rağmen karnını doyuramıyor. Eğer yönetimlerin silaha yatırdığı paralar, kalkınma için kullanılsa bugün açlık çekilmez ve tarlalar da tank mezarlığına dönmezdi. Normal şartlarda tarım ürünlerinden bir yılda elde edilen gelir tüm halkın geçimini temin

etmeye yeterli olacak düzeyde. 350 bin kişiden oluşan ve Afrika'nın en kalabalık ordusu olarak bilinen Etiyopya ordusunun yıllık tüketimi tam 60 bin ton. Ordunun bu yüksek maliyetli tüketimini karşılamak ise çok zor." (Sabah-Star Eki, 16 Ağustos 1992)

İşte Etiyopya böyle bir ülkedir. Bazı kaynaklar tarafından İsrail'in Afrika temsilcisi olarak kabul edilmektedir. Etiyopya'nın su ve kutsal sınırlar konusunda oynadığı rol ise, İsrail'in ilk yıllarında hazırlanıp uygulamaya konan "Ben Gurion Planı"na dayanmaktadır:

"1940'lı yıllarda Ben Gurion Büyük İsrail Planı'nı hazırlıyor. Bu planda, Türkiye'deki kaynakların kontrolü ile kuzeyden, İsrail'in güneyden, başta Etiyopya olmak üzere bazı Afrika ülkelerinin de güneybatıdan bastırması ile Ortadoğu'daki su ve petrolün kontrol altında tutulması planlanmış." (Tempo, 10-16 Haziran 1990)

Bu plana göre Etiyopya, İsrail'in Ortadoğu'daki suyu kontrol altına almak için hazırladığı senaryonun güneybatı ayağını oluşturmaktadır. Etiyopya'nın suyu, yani Nil'i kontrol etmesi, aslında İsrail'in Nil'i kontrol etmesi anlamına gelmektedir:

"Etiyopya-İsrail ilişkileri İsrail'in su politikasının ayrılmaz bir parçası niteliğinde. Mısır'ın da Nil Nehri ile bir problemi var. Ülke her bakımdan Nil'e bağlı. Son raporlara göre Nil'in bir kolu olan Mavi Nil'in kullanımı için, İsrail ve Etiyopya ortak çalışıyorlardı. Eğer Etiyopya Mavi Nil'den musluk açarsa, Mısır kendi suyunu kaybedebilirdi. 'Mısır eğer gerekirse Nil'i korumak için savaşır' diyor bir coğrafyacı. Kıdemli bir Batılı diplomat ise 'Bu konuda şüphe yoktur' diyor." (Newsweek, 12 Şubat 1990)

Etiyopya'daki baraj projesi, İsrail'in Nil'in suyunu istediği anda kesebileceğini ve Mısır'ı susuz bırakabileceğini göstermektedir Böyle bir gelişmenin Mısır açısından son derece tehlikeli olduğu ise açıkça ortadadır.

Tüm bunlar yaşanırken, Mısır'ın su ihtiyacının yüzde 98'ini karşılayan Nil Nehri havzasında bulunan bazı Afrika ülkelerinin, İsrail'in de yardımıyla baraj kurma teşebbüslerinin Kahire için bir savaş anlamına geleceği de ifade edildi. Görüldüğü gibi, Nil'in suyu meselesi tahmin edilenden çok daha büyük boyutlardadır. Nil on tane Afrika ülkesini ilgilendiren bir suya sahiptir. İsrail'in Etiyopyalı baraj yapımcılarına danışmanlık yapıyor olması, suyun İsrail dış politikasında önemli bir rol oynadığını gösteren bir başka göstergedir.

Dikkat çeken bir başka gerçek de, İsrail'in Tevrat'ta belirtilen kutsal sınırlarına ulaşmak için düzenlediği bu planın, yine Tevrat kökenli olmasıdır:

"Ve sular denizden kesilecek, ve ırmak kesilip kuruyacak. Ve ırmaklar kokacak ve Mısır'ın kanalları boşalıp kuruyacak, kamışla saz olacak. Nil'in yanında, Nil kenarında olan çayırlar ve Nil'in bütün ekilmiş tarlaları kuruyacak, toz olup dağılacak ve yok olacak. Ve balıkçılar ah edecekler ve Nil'e olta atanların hepsi yas tutacaklar ve suların yüzü üzerine ağ yayanlar dövünecekler. Ve Mısır'ın direkleri parçalanacak. Bütün ücretli işçilerin yürekleri kederli olacak. Orduların Rabbi Mısır için ne tasarladı?...Ve Mısır'da başın ya da kuyruğun, hurma dalının yahut sazın yapılabileceği bir iş kalmayacak. O gün Mısırlılar kadın gibi olacaklar; ve orduların Rabbinin, üzerlerine elini sallamasından titreyip yılacaklar. Ve Yahuda diyarı Mısır

diyarı için bir dehşet olacak; ve onun adı kendisine anılan her adam, ordular Rabbinin ona karşı ettiği niyetten ötürü yılacak... O gün Mısır diyarının ortasında Rabbe bir mezbah ve onun sınırı yanında Rabbe dikili bir taş yapılacak." (İşaya Bölümü, 19/5-19)

"Ve sıkıntı denizden geçecek ve denizde dalgaları vuracak ve Nil'in bütün derin yerleri kuruyacak." (Zekerya Bölümü, 10/11)

Tahmin edileceği üzere, bu durumdan sonunda Etiyopya da nasibini alacaktır:

"Ve Mısır'ın üzerine kılıç gelecek ve Mısır'da vurulmuş olanlar yere düşünce Habeş ilinde (Etiyopya'da) sancı olacak ve onun cümhurunu alıp götürecekler ve Mısır'ın temelleri yıkılacak. Onlarla beraber Habeş ili, Put, ve Lud, ve bütün karışık kavm ve Kub, ve ahid diyarı oğulları kılıçla düşecekler. Rab şöyle diyor: Mısır'a destek olanlar da düşecekler; ve kuvvetinin gururu onları aşağılayacak; onun için de Sevene kulesinden öte düşecekler; Rab Yehova'nın sözü.

Ve viran olan memleketler arasında virane olacaklar. Ve Mısır'a ateş verdiğim zaman, bütün yardımcıları da bilecekler ki, Ben Rabbim. Kaygısız Habeşlilere (Etiyopya) korku salmak için, o gün önümden gemilerle ulaklar çıkacaklar; ve Mısır'ın gününde olduğu gibi onlarda da sancı olacak ; çünkü işte geliyor. Ve onunla beraber kavmi milletlerin korkunçları, memleketi harap etmek için içeri sokulacaklar. Ve Mısır'a karşı kılıçlarını çekecekler ve öldürülmüş olanlarla memleketi dolduracaklar. Ve ırmakları kurutacağım ve memleketi kötü adamlara satacağım ve yabancılar eli ile memleketi ve bütün içindekileri viran edeceğim. Ben Yehova, Ben söyledim." (Hezekiel Bölümü, 30/4-7, 11-12)

İsrail'in uygulamaya koyduğu "Nil'in suyunu kesme" projesinin Mısır'ı çok zor durumda bırakacağı ve hatta Etiyopya ile Sudan'ı da içine alabilecek kanlı bir savaşa neden olabileceği uzmanlar tarafından belirtilmektedir. Etiyopya'ya Nil'i kesme projesini uygulamaya koydurtan İsrailli danışmanlar, çalışmalarına son hızla devam etmektedirler. Ortadoğu'nun su yönünden en problemli ülkesi İsrail'in bu gelişmeler sonrasında suyu kontrol altına alma imkanı daha da artmaktadır.

Öte yandan İsrail, Türkiye'deki Güneydoğu Anadolu Projesi'nden rahatsızlığını Kürt kartını kullanış biçimiyle gözler önüne sermektedir.

Dünya Bankası GAP'a Kredi Vermiyor

"Dünya Bankası yetkilisi Cumhuriyet gazetesine verdiği demeçte, bankanın GAP ile ilgili hiçbir projeye kredi vermediğini belirtti." (Cumhuriyet, 23 Temmuz 1992)

Başta Dünya Bankası olmak üzere çeşitli uluslararası kurumların ve kimi ülkelerin GAP'a ısrarla karşı olmasının temel nedeni, Ortadoğu için en hassas konulardan biri olan 'suyun' paylaşımıdır. İsrail için, GAP gibi bir projeye sahip Türkiye her bakımdan risklidir.

İsrail, GAP ve Kürt Sorunu

İsrail'in GAP'a duyduğu ilgi, projenin ilk günlerinden itibaren pek çok farklı kaynakta yer almış bir bilgidir. Bu ilgi, İsrail'in Türkiye'ye bu projede ortak

çalışmayı teklif etmesinde olduğu gibi zaman zaman açıkça görülürken, kimi zaman da İsrail'in bölgede gerçekleştirdiği bazı gizli eylemlerde görülmektedir. Bu eylemlerin temelinde ise İsrail'in Siyonist ideolojisi yer almaktadır:

"Siyonizm sözcüğü Zion kökünden geliyor. Zion "Büyük İsrail" demek. Zion'un sınırları Akdeniz'den Kızıldeniz'e, İran Körfezi'nden Karadeniz'e uzanıyor. Ne gariptir, İsrail'in çizdiği haritada Türkiye'nin Kürt bölgeleri Zion sınırları içinde gösteriliyor." (2000'e Doğru, 22 Eylül 1991)

21 Aralık 1992 tarihli Sabah gazetesinde Sedat Sertoğlu, İsrail'in GAP hakkında neler düşündüğünü endişeli bir ifadeyle dile getirmişti:

"Türkiye ile İsrail arasında, orta ve uzun vaadede bölge sularının kullanımı konusunda bir anlaşmazlık çıkabileceğini sezinledim. Rabin başkanlığındaki İsrail yönetiminin, suların paylaşımı konusuna Türkiye'den daha değişik yaklaşımı olacak. Bunun işaretlerini biraz dikkat edince hemen yakalayabiliyorsunuz. İsraillilerin Golan Tepeleri'ndeki su kaynaklarının Suriye ile birlikte kullanımı konusunda, Türkiye'nin Dicle ve Fırat sularının Suriye ve Irak arasında kullanımına dair değişik fikirleri var. Bu fikirler bizi pek memnun etmeyeceğe benziyor." (Sabah, 21 Aralık 1992)

Güneydoğu İçin Planlanan Siyonist Strateji

"Dünya Siyonist Örgütü'nün yayın organı Kivunim (Yönelimler) dergisinin Şubat 1982'deki 14. sayısında; 1980'lerde 'İsrail için Strateji 'başlıklı yazıda, Irak'ın Basra çevresinde güneyde bir Şii Bölgesi, kuzeyde Musul çevresinde bir Kürt Bölgesi ve ortada Bağdat çevresinde bir Sünni Bölgesi olarak üçe bölünmesi hedefleniyor." (Ortadoğu Çıkmazı, Cengiz Çandar, sf.37)

Dünya Siyonist Örgütü'nce 1982'de hazırlanan, Irak'ın üçe bölünmesi planı, bugün gerçekleşmiş durumdadır. Merakla beklenen ise, bundan sonra neler olacağıdır?

Bitmeyen İş Birliği: Mossad-Barzani

Kuzey Irak'taki Müslüman Kürt halkının tasfiye edilerek, Kürt devleti adı altında piyon bir devlet kurulma çalışmalarının temelleri 1970'li yıllara kadar uzanır. Mossad'ın Barzani'ye yardımı 1970'lerden beri belli aralıklarla hep devam etti. Mossad, Barzani'ye hem modern silah yardımında bulunuyor, hem de çeşitli teçhizatları sağlıyordu. Hatta dönemin Mossad Başkanı Meir Amit, Barzani yandaşlarına, dağlardaki kamplara kadar gelip yardım sözü vermişti. İsrail'in Barzani'ye 1970'lerde başlayan yardımı 5 Nisan 1975 tarihli Cumhuriyet gazetesinde şöyle anlatılmaktadır:

"Newsweek dergisine göre İsrail beş yıldan beri Kürtlere silah ve askeri malzeme yardımı yapmakta, bir yandan da askeri uzmanlar göndermekteydi."

Mossad-Barzani iş birliği günümüze kadar şöyle devam etmiştir:

"Mossad, 1973'te, Yom Kippur Savaşı'nda, Barzani'den Irak petrol kuyularını bombalamasını istedi. Barzani de bunu kabul etti." (Mossad 'Les Services Secrets Israeliens', Dennis Eisenberg-Uni Dan-Eli Landau, sf. 269)

"Kuzey Irak'taki Kürtler, Mossad'dan ilk ve direk yardımı, İsrailli askerler Kürt Yahudisi gerillaları eğitirken alıyorlar. İsrail Kabine Başkanı Aryeh Eliav, Barzani yandaşları için arazi hastanesi kurdu." (Every Spy A Prince, Dan Raviv-Yossi Melman, sf.82)

Mossad'la Barzani yandaşları arasındaki bağlantı bir başka kaynakta da şu şekilde ifade edilmektedir:

"İsrail gizli servisleri Arap devletlerinin sınırlarında ve Arap dünyasındaki azınlıkların üzerinde heyecanlı, tehlikeli ve ciddi bir oyun oynuyor.

İsrailli Shai komandolarının bir bölümü Molla Mustafa Barzani'nin yanında yaşıyorlar. Zaten Barzani'nin komandolarına iletişim ağlarını kuran da onlar. Bu komandolar sabotaj ve katliamda bu ağları kullanıyorlar." (Les Murailles d'Israel, Larteguy, sf.92)

"Barzani yandaşlarına İsrailliler tarafından yardım edildiği artık kimse için bir sır değil. Onlardan sadece silah ve malzeme almıyorlar, aynı zamanda bilgi de alıyorlar." (Les Murailles d'Israel, Larteguy, sf.92)

Hulusi Turgut ise, "Barzani Dosyası" adlı kitabında Siyonistlerin Güneydoğu'da yürüttüğü Kürtleri kışkırtma hareketini şu şekilde anlatmaktadır:

"Irak'taki Barzani hareketine yardım eden Yahudiler, Türkiye'deki Kürtçülük hareketinde de tahrikçilik ve kışkırtıcılık yapmaktadırlar." (Barzani Dosyası, Hulusi Turgut, sf.126)

Aynı kitapta şu ilginç gerçeklere de yer verilmektedir:

"Nitekim, Paris'teki, Kürt İhtilaline Yardım Komitesi üyelerinden çoğunun Yahudi olması da dikkati çekiyordu. Hollanda'nın Amsterdam şehrinde kurulmuş olan Kürt Cemiyeti, Başkanı Silvio Van Roy başta olmak üzere büyük bir kısmı Yahudi olan üyelerden oluşuyordu." (Barzani Dosyası, Hulusi Turgut, sf.41-42)

İsrailli general Rafael Eitan'ın bir süre önce yayınlanan anıları, İsrail-Barzani iş birliğinin boyutlarını bütün çıplaklığıyla ortaya koyan bilgiler içermektedir:

"Anılarda yazıldığına göre, Rafael Eitan, Mustafa Barzani'nin talebi üzerine, 1969 yılında Kuzey Irak'a giderek ayaklanmayı yakından görmüş ve ayaklanmanın lideri Barzani ile mücadeleyi daha yaygın bir savaş haline dönüştürme konusunu görüşmüş. Eitan ziyaretinden sonra, İsrail Savunma Bakanlığı'na, Kürtlerin çok iyi savaşmakla beraber gelişmiş savaş araçları ve silahlarından mahrum olduklarını, kendilerine yardım edilmesi gerektiğini bildiren bir rapor yazdığını anlatıyor." (Terör ve Güneydoğu Sorunu, Fehmi Koru, sf.110)

İsrail'in Barzani güçlerine yardımı bu raporla başlamış:

"Eitan'ın anılarının yayınlanmasından sonra, İsrail basınında İsrail-Barzani ilişkileri konusunda başka bilgiler de çıkmaya başladı. Kahire'de yayınlanan haftalık Ruz el-Yusuf dergisinin 4 Eylül 1989 tarihli sayısından öğrendiğimize göre, Barzani de İsrail'i iki kere ziyaret etmiş. 1968 yılında gerçekleşen birinci ziyaretinde de, 1973 yılındaki ikincisinde de, Mustafa Barzani, 1950 ortalarında İsrail'e göç etmiş Kürt Musevisi David Gabay'ın evinde kalmış. İkinci ziyarette, yanında getirdiği altın kolyenin Moşe Dayan'ın eşi için yeterli bir hediye olup olmayacağını arkadaşına

sormuş. Bu ifşaatlardan, Gobay ile Barzani'nin babalarının çok yakın olduğu ortaya çıkıyor." (Terör ve Güneydoğu Sorunu, Fehmi Koru, sf. 111)

"İsrail'in bölgeyle ilgili çok daha geniş kapsamlı planları var. Bugün Amerika'da Türkiye üzerine yayınlanan eserlerin ve gazete makalelerinin çoğu İsrailli veya Musevi asıllı Amerikalı yazarların imzasını taşıyor. Konuyu kurcalayan, PKK'yı bir kurtarıcı hareket gibi göstermeye çalışanlar hep onlar. Devletin zaaflarını, rejimin saplantılarını kullanarak, yarayı kangrene dönüştürecek tarzda kaşıyanın da İsrail olduğundan kuşku duyulmasın." (Terör ve Güneydoğu sorunu, Fehmi Koru, sf. 111)

Bizim korkumuz, insanlarımızdan bir bölümünün, ABD ve İsrail'in başka hesapları için kullanıldıktan ve bölücülük hisleri okşanarak meydana sürüldükten sonra, amaca ulaşılınca ortada bırakılmalarıdır. (Terör ve Güneydoğu Sorunu, Fehmi Koru, sf.112)

"Olaya biraz nüfuz edilirse, Doğu Anadolu'da karşı karşıya bulunulan sıkıntılara sebep olan sac ayağının üçüncü ve en güçlü ayağı da keşfedilecektir: İsrail." (Terör ve Güneydoğu Sorunu, Fehmi Koru, sf.148)

"Bu bir vehim mi? Sanmıyoruz. Daha önce de yazmıştık. 1975 yılına kadar Irak yönetimini zorlayan Barzani hareketinin arkasında İsrail'in olduğu yıllar sonra ortaya çıktı." (Terör ve Güneydoğu Sorunu, Fehmi Koru, sf.149)

"Ermeni terörü sanki farklı mıydı? Bugüne kadar üzerinde hiç durulmadığı için Ermeni terör örgütü ASALA ile İsrail İstihbaratı'nın (Mossad) ilişkisinden Türk kamuoyu fazla haberdar olamadı." (Terör ve Güneydoğu Sorunu, Fehmi Koru, sf.149)

"1975 öncesi, Irak yönetimini köşeye sıkıştıran Barzani İsyanı'nı destekleyen İsrail'di. Molla Mustafa Barzani, 1969-74 yılları arasında birkaç defa İsrail'e gitmiş, birkaç defa da İsrailli uzmanları Irak'da ağırlamıştı. Bu olaylarda da İsrail'in parmağı pekala olabilir." (Terör ve Güneydoğu Sorunu, Fehmi Koru, sf.167)

"Daha sonra Fransa'nın Ankara Büyükelçisi Yahudi Eric Rouleau da bölgeye Muş, Van ve Diyarbakır'daki mülteci kamplarını gezmeye gitmişti." (The Israeli Connection, Benjamin Beit- Hallahmi, sf.190)

"Bu bölgedeki karışıklıkların arkasında İsrail'in bulunduğu bilindiği halde, Amerika'dan çok İsrail'e bağlılığıyla tanınan bir kişi (Abromowitz) ABD tarafından Ankara'ya büyükelçi olarak gönderilip, beş-altı yıl Türkiye'de bulunmadı mı? Fransa ise Paris'te kurduğu Kürt Enstitüsü ile ısrarla aynı temayı işleyip duruyor. Türkiye'ye, her halde maharetini bu konuda göstermesi umularak, Yahudi asıllı istihbaratçı bir büyükelçi (Rouleau) atanmıştı." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.193)

7 Ocak 1993 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Uğur Mumcu, Mossad-Barzani bağlantısını şöyle anlatmaktadır:

"Ortadoğu'nun karanlık bir kuyu olduğu her gün biraz daha anlaşılıyor. Kanıtlanan son ilişki, Mossad-Barzani ilişkisidir. Mossad, İsrail Devleti'nin gizli istihbarat örgütüdür. Bu örgütün, Kürt Lideri Molla Mustafa Barzani ile ilişkileri olduğu söylense daha önce kim inanırdı? Barzani'nin CIA ile ilişkisi artık belgelendi.

Kimse bu ilişkiye, 'Hayır olmadı' diyemiyor. CIA-Barzani ilişkileri biliniyordu da Mossad-Barzani ilişkileri bilinmiyordu."

Mossad'ın Barzani ile ilişkileri, Londra ve Sidney'de yayınlanan "Israel's Secret Wars - A History of Israel's Intelligence Services" (İsrail'in Gizli Savaşı - İsrail İstihbarat Servislerinin Tarihi) adlı kitapta da sergilenmektedir. Kitap, İngiliz The Guardian gazetesinde 1984 yılından bu yana Tel-Aviv muhabirliğini yapan Ian Black ve Washington'daki Brooking Enstitüsü'nde çalışan öğretim üyesi Benny Morris tarafından yazılmıştır. Kitapta Mossad-Barzani ilişkileri, İsrail Dış İşleri Bakanlığı ve Mossad yazışmalarına dayanılarak açıklanmaktadır. Önsözde, kitabın yayından önce İsrail ordu yetkilileri tarafından da incelendiği belirtilmektedir.

Kitapta, 1967 Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra, Mossad'ın Kürtlerle ilişki kurduğu anlatılmakta. Ayrıca Mısırlı ünlü gazeteci Hasan el Heykel'in 1971 yılında İsrailli subayların, Kürtler aracılığıyla Irak'tan radyo bağlantıları kurdukları da anlatılan bilgiler arasındadır.

Bu bilgilerin dışında, 1969 yılı Mart ayında Kerkük petrollerine yapılan saldırının da İsrail tarafından yapıldığı açıklanmaktadır. Mossad-Barzani ilişkilerinin İsrail'in Tahran'daki askeri ateşesi Yaakov Nimrodi (Mossad ajanı) aracılığı ile gerçekleştirildiği de bir başka önemli bilgidir. Nimrodi'nin üstlendiği görev de son derece ilginçtir; Nimrodi Sovyet silahlarının Barzani'nin eline geçmesinde rol oynamıştır. Kitapta Mossad'dan Kürtlere 50 bin dolar para verildiği, sağlam bilgi kaynaklarına dayanılarak açıklanmaktadır. Bu durumda önemli bir soru gündeme gelmektedir: 70'li yıllardaki bu ilişkiler bugün sürmekte midir? Kitapta ele alınan bilgilere göre bu sorunun cevabı, "evet"dir:

"Körfez Savaşı sırasında Irak'ın attığı Scud füzelerinin Tel-Aviv'e düşmesi üzerine bu ilişkiler yeniden başladı." (Israel's Secret Wars - A History of Israel's Intelligence Services, Benny Morris, sf.521)

Baba Molla Mustafa Barzani ile kurulan ilişkiler, şimdi de oğul Mesud Barzani ile devam etmektedir. Mossad, Barzani'ye Avrupa kahvelerinde çekler vererek bu desteği sürdürmektedir. Kitapta Mesut Barzani'nin, İsrail'e gizlice giderek yardım istediği de yazılıdır.

Bu ilişkiler sürmektedir ve görünen o dur ki, daha da devam edecektir... Gizli yollarla da açık yollarla da sürecektir...

İsrail'de Kürtlerin de yaşadığı bilgisi, "Berliner Institut" tarafından yayımlanan "Kurden im Exil" adlı kitapta Birgit Ammann'ın "Kurdiche Juden in Israil" başlıklı yazısında yer almaktadır. Uğur Mumcu ise konuyla ilgili şöyle yazmaktadır:

"Ortadoğu çok uluslu çıkarların şaşırtıcı ittifaklara yol açtığı kaygan bir ortamdır. Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa ne işi var Mossad'ın Kürtler arasında? Yoksa Mossad, anti-emperyalist savaş yapıyor da dünya bu savaşın farkında mı değil?" (Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 7 Ocak 1993,)

Uğur Mumcu, Mossad-Barzani bağlantısını anlatan bu yazısından 17 gün sonra, fail-i meçhul bir patlama sonucunda hayatını kaybetti.

"Irak'taki ayaklanmaları yakından izleyen Ankara, Kürtlerin ve Şiilerin İsrail tarafından desteklendiklerini belirledi ve dikkatini Tel Aviv'deki gelişmelere de

kaydırdı. Kuzey Irak'taki iç savaşın arkasında İsrail Gizli Örgütü Mossad'ın da parmağının bulunduğu, İsrail'in Kürt Devleti'ni desteklediği belirlendi. Edinilen bilgilere göre askeri istihbarat, İsrail'in Kürt Devleti'nin kurulmasını fiilen desteklediğini gösteren verileri hükümete sundu. İsrail'in, Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurulması konusuyla, Mossad kanalıyla öteden beri ilgilendiği belirtildi." (Tercüman, 12 Mart 1991)

Tüm bu bilgiler ışığında üzerinde durulması gereken önemli nokta ise şudur: Müslüman Kürt halkı, İsrailli provokatörlerin oyununa gelmemeli, Müslüman Kürt halkı bölücü değil, Müslüman kimliği altında birleştirici olmalıdır.

Murat Yetkin'in de belirttiği gibi "İsrail yıllardır bölge ülkelerini zayıf düşürmek amacıyla geleneksel Kürt hareketlerine destek vermektedir." (Ateş Hattında Aktif Politika, Murat Yetkin, sf.282)

"The Israeli Connection" kitabında da Mossad-Barzani bağlantısı şu şekilde anlatılmaktadır:

"Irak'taki Kürt direnişçiler her zaman İsrail'in ilgi alanı içerisindedir. Mossad'ın Kürtlere desteği 1958'de başladı. İsrailli askeri danışmanların, cephaneyi ve silahları kapsayan yardımı 1963'de başladı. Ağustos 1965'de Kürt subaylar için eğitim kampları oluşturuldu. Haziran 1966'da Levi Eshkol Kürt liderleriyle görüşmeler yaptı. 1967 Savaşı sonrası Kürtlere Sovyet yapımı silahlarla yardım edildi. Aylık yaklaşık 500.000 dolar da para yardımı yapıldı. Kürt lideri Mustafa Barzani önce Eylül 1967'de sonra Eylül 1973'de İsrail'i ziyaret etti." (The Israeli Connection, Benjamin Beit-Hallahmi, sf.19)

Barzaniler ve Yahudiler

Mossad'ın Barzani'yi tercih etmesinin elbette özel sebepleri vardır. Barzani ailesinin içinde geçmişte bazı Yahudiler ve hatta hahamlar yer almıştır:

"16. ve 17 yüzyıllarda Kürt hahamlar tarafından yazılmış olan çeşitli belgeler ve el yazması kitaplar, genel olarak Kürt Yahudilerin başta dinsel olmak üzere, sosyal ve ekonomik yaşantıları hakkında ayrıntılı bilgilerin yanı sıra Kürtlerle ilgili bazı dolaylı bilgiler de içermektedir. Bu dönemlerde kimi Yahudi toplulukları Kürtlerin genel yoksulluk tablosu içinde yer alırlarken, öte yandan özellikle ünlü Barzani Ailesi'nden gelen hahamlar bölgenin birçok yerinde dinsel çalışmalar ve eğitim için merkezler kurmuşlardı. Bu dini merkezler Mısır ve İsrail gibi uzak yerlerden bile öğrenci kabul ediyorlardı." (Kürdistanlı Yahudiler, Dr. A. Medyalı, sf. 53)

İsrail'in doğal müttefiği Barzani ailesinin bölgede uğradığı başarısızlıklardan sonra Kürt Yahudileri İsrail'e göç ettiler:

"Barzani önderliğindeki Güney Kürdistan Kürt hareketinin 1975 yılında yenilgiye uğramasının ardından, iktidardaki Baas diktatörlüğünün tüm ülkede uyguladığı yoğun terörün zorlaması ve İsrail'in de kolaylaştırıcı müdahaleleriyle bir grup Kürdistanlı Yahudi İsrail'e gelir." (Kürdistanlı Yahudiler, Dr. A. Medyalı, sf.64)

Barzani'nin Kuzey Irak'taki Kürt devleti için şu anda birçok İsrailli provokatör bölgede faaliyet göstermektedir:

"Güneydoğu'da bulunan Müslüman Kürt halkımızın içlerine sokulmuş ajan-provokatör güçler, Kürt Yahudileri ve Güneydoğu'nun İsrail için stratejik önemi hakkındaki bilgiler, Masonluk ve Kapitalizm kitabının "Güneydoğu'da Tehlike Çanları" ve "Petrol üzerinde İsrail Devleti" bölümlerinde ayrıntılarıyla ele alındığından bu bölümde tekrar üstünde durmayacağız. Kuzey Irak'ta kurulan Kürt Devleti'nin temellerinin atıldığıyla konumuza devam etmek istiyoruz."

"Dünya Siyonist Örgütü'nün yayın organı Kivunim (Yönelimler) dergisi Şubat 1982'deki 14. sayısında 1980'lerde İsrail için strateji başlıklı önemli bir yazı yayınlamıştı. Yazıya imzasını atan İsrail Dış İşleri Bakanlığı'nın eski üst düzey yetkililerinden Oded Yinon, ortaya attığı tezi, 'Ortadoğu'daki bütün ülkelerin çok zayıf durumda bulunduğuna, çünkü bu ülkelerde kurulan devletlerin yapay sınırlar içinde birarada yaşamak istemeyen etnik ve dini cemaatleri toplayarak kurulduklarına' dayandırıyor. Yazıda İsrail'in bir devlet olarak ayakta kalabilmesi için bu manzaraya uygun biçimde bölge devletlerinin bölünmesi gerekliliği ifade ediliyor. Yazıya göre projede Irak içinde Basra çevresinde güneyde bir Şii bölgesi, kuzeyde Musul çevresinde bir Kürt bölgesi ve ortada Bağdat çevresinde bir sünni bölgesi olarak üçe bölünmesi hedefleniyor." (Cengiz Çandar, Ortadoğu Çıkmazı, sf.37-38)

Dünya Siyonist Örgütü'nün yayın organında yer alan strateji doğrultusunda parçalanma bugün gerçekleşmiş durumdadır. Ayrıca aynı yayın organının bahsettiği Lübnan'ı beş parçaya bölme işlemi de tamamlanmış haldedir. Bölünmeler Dürzi, Sünni, Şii ve Hıristiyan şeklinde gerçekleşmiştir.

Kivunim dergisinde Mısır için tasarlanan, zayıf düşürme metodu ve Müslümanların yönetimden tasfiyesi işi de Hüsnü Mübarek'le gerçekleştirilen ikinci Camp David'le halledilmiştir. Çünkü bu yayın organı, Sina'nın geri alınmasını şart koşuyordu. Noam Chomsky, The Guardian gazetesinin 7 Temmuz 1982 tarihli sayısında söz konusu Siyonist planın ciddi olduğuna değinmiştir.

Güneydoğu ve Yahudi Lobisi

Güneydoğu sorununu çözmek için ülkemize gönderilen Amerika'nın BM Daimi Temsilcisi Moris Abram Yahudi lobilerinin en etkin isimlerindendir:

"Moris Abram, 1987-1989 yılları arasında B'nai B'rith'e başkanlık yapmıştır. Moris Abram aynı zamanda CFR üyesidir." (Mais qui Gouverne L'Amerique, Georges Virebeau, sf.58)

ABD Yahudi Komitesi'nin Başkanı Moris Abram'ın Güneydoğu sorununa bakışı da ilginçtir; Abram'ın görüşleri, Güneydoğu'nun parçalanması yönündedir. Moris Abram'ın bu düşüncelerine tepki sürerken, CIA-Ortadoğu Masası'ndan Güneydoğu sorununu çözmek için görevlendirilen kişinin Ellen Laipson olması da bir başka ilginç durumdur. Ellen Laipson'u incelediğimizde de Yahudi lobisinin önemli bir ismi ve tabii ki Yahudi olduğuyla karşılaşmaktayız. Laipson incelemelerini Güneydoğu'yla sınırlı tutmamış, Kuzey Irak'ta Kürt devletinin kurulması çalışmalarına da katılmıştır. BM ve ABD'nin gönderdikleri temsilcilerden de anlaşılacağı gibi bölgede oynanan oyunlar Yahudi lobisinin, dolayısıyla İsrail'in kontrolündedir.

Ufuk Güldemir 29 Mayıs 1992 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Ellen Laipson'u şöyle anlatmaktadır:

"Adı, Ellen Laipson. Görevi, CIA'in bir numaralı Ortadoğu analizcisi. Misyonu, Kürt sorunu. Laipson uzun yıllar Kongre Araştırma Servisi'nin Dış Politika ve Ulusal Güvenlik bölümlerinde çalıştı. Kongreden ayrıldıktan sonra CIA'in 'Ulusal İstihbarat Görevlisi' oldu. Laipson Ulusal İstihbarat Konseyi'nin Ortadoğu ve Güney Asya bölümünün başına getirildi. ABD'nin bu bölgelerde ne tavır alması gerektiğini Başkan'a öneren raporları Laipson yazıyor. CIA'in ülke ajanlarından gelen bilgileri, ABD Dış İşleri Bakanlığı telgraflarını süzgecinden geçirdikten sonra örneğin 'Irak bölünmeli mi, bölünmemeli mi?' ya da 'Irak'ta bir Kürt devleti kurulması Amerika'nın çıkarlarına mı, değil mi?' gibi sorulara yanıt arıyor. Laipson'ın titri, 'Ulusal istihbarat Görevlisi'. CIA'de bu titri taşıyanların sayısı hayli az. Laipson'dan önce bu koltukta oturan kişi Graham Fuller idi. Laipson şimdi gizli bir görevle Türkiye'ye geliyor ve Irak'a da geçecek. Misyonu, Kürt sorunu. Laipson, bir musevi olarak gözlemlerini elbette kendi etnik süzgecinden de geçirecektir." (Cumhuriyet, 29 Mayıs 1992,Ufuk Güldemir)

İsrail yanlısı lobilerin Kürt sorununa "özel" ilgileri Laipson ve Abram'la sınırlı değildir. Güneydoğu'da daha önce de, emekli general Mossad ajanı Abraham Elfassy, Yahudi Dağıtım Komitesi adı altında çeşitli incelemelerde bulunmuştu. 23 Kasım 1992 tarihli Hürriyet gazetesinde Sedat Ergin Yahudi lobilerin Kürt sorununa özel ilgisini ise şu şekilde anlatmaktaydı:

"ABD'deki Yahudi Lobisi'nin en güçlü kuruluşu olan AIPAC'ın (American Israeli Public Affairs Commitee) Başkanı David Steiner, geçenlerde 'Little Rock'ta (Clinton'ın karargahı) pek çok adamımız var. Yeni yönetime adamlarımızı sokacağız" yolundaki sözlerinin yer aldığı teyp bandının basına yansıması üzerine istifa etmek zorunda kalmıştır.

AIPAC'ın 'adamları'ndan biri de Washington'un önde gelen Ortadoğu uzmanlarından Martin Indyk'tır. İlginçtir ki, ABD'nin saygın araştırma kuruluşlarından (Think Tank) Carnegie Endowment'ta geçen hafta düzenlenen ve 'Kürt Sorunu'nun' da ayrıntılı bir şekilde tartışıldığı 'Irak toprak bütünlüğünü koruyabilir mi?' konulu panelde en önemli müdahalelerden biri Martin Indyk'tan gelmiştir.

Washington'daki bir başka nüfuzlu araştırma kuruluşu, Washington Institute For Near East Policy'nin direktörü olan Indyk, ABD Yönetimi'nin Irak'ın toprak bütünlüğünü savunan geleneksel çizgisini eleştiren bir yaklaşımla 'Irak'ın toprak bütünlüğünü sorgulayan bir politikanın hatası ne olabilir ki?' diye sormuştur."

Özel İlginin Ardındaki Faktörler

Tüm bu bilgileri inceledikten sonra, şu soru akla gelmektedir: ABD'deki Yahudi çevrelerin Kürtlerin durumuna gösterdikleri ilginin ardında yatan nedir? Ya da Kuzey Irak'taki Kürtlere silah yardımı yapılmasını savunan eski kongre üyesi Steve Solarz'ın Yahudi olması nasıl değerlendirilmelidir?

"Gerek doğu sınırlarını emniyet altına almak, gerek Bağdat'taki yönetimin dikkatini Arap-İsrail anlaşmazlığından uzaklaştırmak için Irak'ı zayıf tutmak, İsrail'in önceden beri uyguladığı stratejik bir güvenlik politikasıdır. Nitekim, İsrail'in 1970'li yılların ilk yarısında Kuzey Irak'taki Kürtleri ayaklanmaya teşvik amacıyla yürütülen programa, silah yardımı ve askeri danışman yollayarak katılması bu stratejik hedefin bir gereğiydi.

İsrail bu ülkenin çıkarlarını gözeten Yahudi çevrelerin, Washington'da görevi devralacak demokrat yönetim üzerinde önemli bir ağırlığa sahip olacakları aşikardır. Bu odakların özellikle Amerika'nın, Irak politikası üzerinde ne ölçüde etkide bulunacakları şimdiden ilgiyle izlenilmesi gereken bir konu olarak belirmektedir." (Sedat Ergin, Hürriyet, 23 Kasım 1992)

22 Mart 1993 tarihli Hürriyet gazetesinde Sedat Ergin Washington'daki Nevruz kutlamalarından bahsetmektedir:

"Nevruz kutlamaları Washington'daki Crystal City Sheraton Oteli'nin balo salonunda düzenlendi. Sahnede asılı duran Molla Mustafa Barzani'nin resmi, Barzani isminin manevi ağırlığını kuvvetli bir şekilde hissettirmekteydi. Gecenin sonuna doğru eğlence tam bir cümbüşe dönüştü. Halay çekenler arasında Kongre Danışmanları Musevi Lobisi'nin en güçlü örgütü AIPAC'ın eski direktörü Morris Amitay'da bulunuyordu." (Sedat Ergin, Hürriyet, 22 Mart 1993)

AIPAC Nevruz kutlamalarına neden katılmıştır? İsrail'in Barzani'ye katkıları dünya kamuoyu önünde artık o derece açıklıkla yapılmaktadır ki, eski AIPAC Başkan Morris Amitay Nevruz kutlamalarında halay çekmekten kaçınmamaktadır.

Petrol Üzerine İsrail Kontrollü Piyon Kürt Devleti

Güneydoğu'da ve Kuzey Irak'taki zengin petrol kaynaklarının üzerine kurulmak istenen piyon Kürt devleti konusuna "Masonluk ve Kapitalizm" kitabının 'Petrol Üzerine İsrail Devleti' bölümünde ayrıntılarıyla değinilmişti. Konunun hayati önemi nedeniyle Yüksek Mühendis Burhan Oğuz'un Cumhuriyet gazetesinde 22 Ekim 1992 tarihinde 'Tarihin Akışı İçinde Türkiye' başlığıyla verdiği haberden bir bölümünü aynen aktarıyoruz:

"Türkiye'de petrol yok, olan da çok derinde, rantabl değil" kandırmacası dillerde dolanıyor. Meğer sınırımızdan elli metre ötedeki petrol üst tabakalarda imiş sınırı geçer geçmez derine kaçıyormuş! Satılmış birçok ağızdan, MTA'cıların bazılarından ve maden fakültelerinin bazı hocalarından kaynaklanıyor bu aldatmaca. İnsan o zaman soruyor: Madem ki yok, neden bu denli uzman Amerikalısı, İngilizi, Hollandalısı bunca para döküp sondaj üstüne sondaj yapmaya devam ediyor? Biz yanıtını verelim: Onlar rezervleri saptayıp kapatıyorlar, zamanı geldiğinde tam egemen olarak açmak üzere!.."

Ve Burhan Oğuz sözlerine şu şekilde devam ediyor:

"Bu sütunlarda kaç kez yazdık: Batının amacı bölgede, devlet geleneği olmayan, etkin bir bürokrasiden yoksun, kamuoyunun oluşmadığı bir aşiret düzeninde kurulu bir Kürt devleti kurdurup, herşeye karşın elimizden kolayca

koparamadığı petrol ve sair madenlerin akşamdan sabaha üstüne oturmaktır, Arap şeyhliklerinde olduğu gibi." (Cumhuriyet, 22 Ekim 1992)

Burhan Oğuz'un da belirttiği gibi Güneydoğu bölgemiz üzerinde kurulmak istenen piyon bir Kürt devleti ve zamanı geldiğinde açılmak üzere saklanan madenler bulunmaktadır. Ama bunlar, bölgenin "müstakbel sahibi" olarak düşünülen İsrail için saklanmaktadır.

EK BÖLÜM 1:
Masonların Komploları

Yıllar boyunca kendilerini bir 'hayır kurumu' olarak tanıtan masonların en rahatsız oldukları konulardan birisi, gerçek yüzlerinin açığa çıkarılması, gizli faaliyetlerinin deşifre edilmesidir. Dünyanın pek çok ülkesinde, bu yönde faaliyet yapan kişiler masonlar tarafından engellenmiş, bir şekilde faaliyetleri durdurulmuştur. İtalya'da P2 mason locasının açığa çıkmasının ardından, bu konuyu soruşturan savcıların, emniyet görevlerinin birer birer faili meçhul bir şekilde öldürülmeleri bu durumun yakın tarihten çarpıcı bir örneğidir. Ülkemizde ise, masonların iç yüzlerini açığa çıkaran çalışmaların başında Harun Yahya serisine ait eserler gelmektedir. 80'li yıllarda yayınlanan "Yahudilik ve Masonluk" isimli eser, bu alandaki en önemli kaynak kitaplardan biri olmuş ve halkımızın masonluk konusunda bilinçlenmesine büyük katkıda bulunmuştur. Bu eser, Adnan Oktar'ın hayatında da önemli bir dönüm noktasını teşkil etmektedir.

O güne kadar toplum içinde son derece gizli bir biçimde faaliyet gösteren masonluk örgütü, bu kitapta tüm karanlık yönleriyle gözler önüne seriliyordu. Kitapta, masonluğa kimlerin üye olduğu, üyelerin teşkilattaki konumları, devlet kademelerindeki, üst düzey mevkilerdeki masonların isimleri, masonik şirket ve kuruluşların listeleri, masonların ülke çapında ele geçirdikleri ekonomik ve siyasi güç kendi belge ve dokümanlarından ortaya konuluyordu. Aynı zamanda, masonluğun gizli bir tür tarikat olduğu yine belgelerle açıklanıyordu. Masonluğun faaliyetlerinin, amaçlarının, organizasyon yapısının, hiyerarşisinin, sembollerinin ve ritüellerinin ifşa edildiği kitapta, masonluğun, Siyonizm, Muharref Tevrat ve Kabala ile olan doğrudan bağlantısı da açıkça ortaya konmaktaydı. Bu eserin yayınlanması ile birlikte, masonlar ve onların gizli uzantıları Adnan Oktar aleyhinde çeşitli komploları hayat geçirmeye başladılar.

İlk başta aracılar vasıtasıyla Yahudilik ve Masonluk kitabının baskısının durdurulması için yüklü paralar teklif edildi. Olumsuz yanıt alınınca sıra tehditlere geldi. Bu da etkili olmayınca Adnan Oktar, suni bir gerekçe ile tutuklandı. Gerekçe olarak bir gazete röportajında yer alan "İbrahim milletinden, Türk kavmindenim" sözü gösterildi. Sahte raporlar, asılsız haberler, iftiralar, hakaretler bir kısım basında ardı ardına yayınlanmaya başladı. Sayın Adnan Oktar 19 ay tutuklu kaldıktan sonra, tutuklanmasına neden olan savcının bizzat, bu ifadelerin suç teşkil etmediğini beyan etmesiyle mahkeme tarafından beraat ettirildi.

1986 Yılındaki Komplo

Ancak bu 19 ay sırasında masonlar Adnan Oktar'ın çalışmalarını engellemek için var güçleri ile çalışmaya devam ettiler. Örneğin, Sayın Oktar'a "Yahudilik ve Masonluk" kitabının basılmaması karşılığında yüklü bir para ve "her türlü kolaylık"

vaadinde bulundular. Adnan Oktar ise bu teklifi reddetti. Yahudilik ve Masonluk kitabı herşeye rağmen yayınlandı ve büyük yankı uyandırdı.

Bu durum karşısında masonlar yeni bir yola başvurdular ve Adnan Oktar tutukluluğunun 9. ayında Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne yatırıldı. 10 ay boyunca burada tutulan Sayın Oktar, pek çok haksız uygulama ve baskıya maruz kaldı. Cezai ehliyeti olmayan, cinayet bile işlemiş akıl hastalarının yatırıldığı 14 A koğuşunda son derece kötü koşulları olan bir odaya yerleştirildi ve 40 gün süreyle burada ayağından zincirle yatağına bağlı olarak tutuldu. En ağır hastalar bile yakınları ile diledikleri gibi görüşebilirlerken, Adnan Oktar'ın ziyaretçi kabul etme hakkı kısıtlandı. Sayın Oktar sadece yakınları ile değil hemşirelerle, pratisyen hekimlerle, hatta doktorlarla dahi görüştürülmedi. Bu dönemde kendisine şuur kapatıcı bazı ilaçlar zorla içirilmek istendi. Asıl amacın Sayın Oktar'ın fikri mücadelesini engellemek olduğunun bir diğer göstergesi de, dönemin Hastane Başhekimi'nin "fikirlerin değişmediği sürece buradan çıkamazsın" şeklinde Adnan Oktar'ı tehdit etmesiydi.

Bu baskı süreci hukukun devreye girmesi ile sona erdi. Bilirkişi raporları Adnan Oktar'ın, "İbrahim milletinden, Türk kavminden" sözündeki "millet" kavramının İslami literatürde "din" anlamına geldiğini onadı ve Sayın Oktar aleyhine açılan dava, beraat ile neticelendi. Adnan Oktar'a Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi tarafından haksız yere verilmiş rapor ise, Adli Tıp Kurumu 4. İhtisas Kurulu tarafından bozuldu. Adli Tıp Kurumu'nun hazırladığı raporda, Adnan Oktar için "tüm yaşamını inandığı mukaddes gayeye ve ideale teksif eden kişi" anlamına gelen "idealist passione" deyimi kullanılmakta ve Sayın Oktar'a yapılan uygulamanın haksız ve hukuk dışı olduğu gözler önüne serilmekteydi.

Kokain Komplosu

Ancak Adnan Oktar'ın merkezi dışarıda bir örgüt olan masonluğun perde arkasını deşifre etmeye devam etmesi, bununla birlikte Bilim Araştırma Vakfı'nın milliyetçi ve mukaddesatçı doğrultuda hızla artan faaliyetleri yeni komploların yaşanmasına neden oldu. Öncelikle 1990 yılı boyunca Sayın Oktar'ın şahsına yönelik bazı taciz ve saldırı girişimleri yaşandı. Ortaköy Karakolu'nda bulunan evraklarda da görüleceği üzere, bu dönemde Adnan Oktar'ın Ortaköy'de annesi ile birlikte kaldığı eve saldırı girişimleri yaşanmış, birkaç kez de Sayın Oktar'a yönelik pusu girişimleri olmuştur.

Asıl komplo ise 1991 yılı ortalarında hayata geçirildi. Adnan Oktar suni gerekçelerle göz altına alındı. Gözaltına alınmasının ardından, Sayın Oktar'ın annesi ile birlikte yaşadığı 75 metrekare büyüklüğündeki evinde 16 emniyet görevlisinin katılımı ile bir arama yapıldı. Yapılan aramada, emniyet görevlileri çok kısa süre içerisinde, Adnan Oktar'ın yaklaşık 1000 kitaptan oluşan kütüphanesinde, "ellerine aldıkları üçüncü kitabın içerisinde" bir kokain paketi buldular.

Olay üzerine, İstanbul Emniyeti'ne götürülerek 62 saat boyunca burada tutulan Sayın Oktar, daha sonra Adli Tıp Kurumu'na götürülerek kanında kokain tahlili

yapıldı. Adli Tıp Kurumu'ndan verilen raporda alınan sonuca göre, Adnan Oktar'ın kanında yüksek dozda kokain yan maddesi çıkması sağlanmıştı.

Bu olayın bir komplodan ibaret olduğu ise sonradan pek çok delil ve bulgu ile birlikte ortaya çıktı. Bu arama sırasında, sonradan davaya bakan hakimi de şaşırtan birçok mantıksızlık ve tutarsızlık yaşandı.

Örneğin bir görevli daha aramanın ilk dakikalarında, kütüphaneye yönelip kütüphanede kokain paketçikleri bulduğunu iddia eder etmez, her nedense aramaya son verilmiş ve alelacele tutanak tutulmuştur. Oysa böyle bir durumda yapılması gereken, sadece 3 kitabın değil evin her odasının, her noktasının detaylı olarak aranmasıdır. Gerekli aramanın yapılmamış olması, söz konusu aramanın büyük bir komplonun parçası olduğunu gösteriyordu.

Bir başka tutarsızlık da, görevlilerin kokainin nereden bulunduğunu hiç sormamış olmalarıydı. Sayfalarca evraktan oluşan hazırlık tahkikatının tek bir yerinde bile Sayın Adnan Oktar'a bu paketçikleri nasıl bulduğu, kimden aldığı sorulmamaktaydı. Kuşkusuz iddia edildiği gibi kokain ele geçirme olayı söz konusu olsa, bu durumda görevlilerin ilk araştırması gereken konu bu kokainin nasıl bulunduğu olmalıydı.

Tutarsızlıklar ve mantıksızlıklar bununla da bitmiyordu. Sayısız raftan oluşan ve içinde yüzlerce kitap bulunan bir kütüphanede, nasıl olduysa, görevli aramanın hemen başında, elini attığı ilk kitapların arasında kokaini bulmuştu. Bu da bir kez daha yapılan aramanın gerçek bir arama olmadığını göstermekteydi.

Tüm bunların yanı sıra, Adnan Oktar, bu komplonun düzenlemesinden kısa bir süre önce, kendisine karşı sinsi bir tuzak kurulduğunu hissetmiş ve İstanbul Ortaköy'deki evini terk etmişti. Komplodan kısa bir süre önce de, annesini telefonla aramış ve "bana karşı bir tuzak hazırlanıyor olabilir, yanına birkaç şahit al ve evin her tarafını çok detaylı olarak temizleyin, kontrol edin" demişti. Annesi Mediha Hanım, komşulardan birini ve kapıcıyı çağırmış ve üçü birlikte evdeki bütün eşyaları detaylı olarak temizlemiş, kütüphanedeki kitapların da hepsinin tek tek tozunu almışlardı. Bu temizlikten sonra, Adnan Oktar bir daha eve hiç gelmemiş olmasına rağmen, 16 polis eve girmiş ve bir anda kütüphaneden "kokain paketi" çıkıvermişti. Mediha Hanım'ın komşusu ve kapıcısı, olaydan sonra "Adnan Oktar'ın kütüphanesini hep beraber detaylıca temizledik, orada böyle bir paket yoktu" diye noter tasdikli bir ifade verdiler.

Kokain komplosunun ikinci aşaması, yani Adnan Oktar'ın kanında çıkartılan kokain yan maddesi konusu da, bilimsel ve adli delillerle çürütüldü. Adnan Oktar emniyette 62 saat kalmış, tahlil bundan sonra yapılmıştı. Ancak kokainin kandaki yan maddesine bakılarak, kaç saat önce ne kadar kokain alınmış olduğu bilimsel olarak hesaplanabiliyordu. Adnan Oktar'ın kanında çıkartılan kokain dozu ise, 62 saat önceden alınmış olsa, Adnan Oktar'ın ölümüne neden olacak kadar yüksek bir dozdu. Bu durum, kokainin Adnan Oktar'ın vücuduna, 62 saatten çok daha kısa bir süre önce, yani gözaltında bulunduğu sırada girdiğini gösteriyordu. Yani kokain, Adnan Oktar'a gözaltındayken, yemeğine karıştırılmak suretiyle verilmişti.

Bu gerçek, aralarında Scotland Yard'ın da bulunduğu 30'a yakın uluslararası adli tıp kurumu tarafından teyit edildi. Hepsinin de, incelemeleri için kendilerine gönderilen dosya hakkındaki ortak cevabı şöyleydi: Kokain Adnan Oktar'a göz altındayken yemeğine karıştırılarak verilmiştir. Olay komplodur.

Daha sonra Türk Adli Tıp kurumu da kokainin gözaltında yemeğine karıştırılmak suretiyle verildiğini teyid etti ve Adnan Oktar mahkemede beraat ederek aklandı.

Ancak kokain olayı çok önemli bir hususu ortaya çıkarıyordu: Adnan Oktar'a büyük husumet besleyen ve her türlü kirli yöntemi devreye sokarak onu yolundan döndürmeyi amaçlayan bazı karanlık odaklar vardı. Adnan Oktar, bu olayların öncesinde, masonluk hakkında yeni bir kitap çalışması yaptığını ve bu örgütün Türkiye'deki pek çok sinsi oyununu deşifre edeceğini açıklamıştı. Anlaşılan Adnan Oktar'ı daha önce hapis ve baskıyla yıldırmaya çalışan masonik mihraklar, bu kez bir komployla yıldırmayı tercih etmişlerdi.

"Global Masonluk" Kitabı ve Masonların Son Çırpınışları

Kokain Komplosu sırasında yaşanan haksızlık ve hukuksuzlukların bir benzeri de 12 Kasım 1999 tarihinde Bilim Araştırma Vakfı'na karşı düzenlenen operasyon sırasında yaşandı. 12 Kasım 1999 tarihinden itibaren Sayın Adnan Oktar'a ve BAV camiasına karşı büyük bir iftira kampanyası başlatılmış ve bu karalama aylarca sürdürülmüştür. Hiçbir gerçeklik payı içermeyen bu iftiraların tek nedeni ise, bazı güç odaklarının Sayın Oktar'ın ve BAV'ın milliyetçi ve mukaddesatçı çizgisinden ve bu yöndeki çalışmalarından duydukları rahatsızlıktır. Materyalist ve bölücü ideolojilere karşı yürütülen fikri mücadele, özellikle son dönemde hız kazanmış ve ülke çapında büyük yankı uyandırmıştır.

Söz konusu operasyonda en dikkat çeken hususlardan birisi ise, Sayın Oktar'ın yıllardır süren araştırma ve incelemelerine dayanarak hazırladığı Global Masonluk isimli kitabının baskın sırasında kaybedilmiş olmasıdır.

Türkiye'deki mason örgütlenmesinin yapısı, dünya masonluğu ile Türkiye masonluğu arasındaki ilişki, bu ilişkiyle ilgili bazı önemli ifşaatların yer aldığı bu çalışmada ayrıca, masonların bazı medya kuruluşları ve siyaset çevreleri üzerindeki etkileri de ele alınmaktaydı. Bu kitabın içeriği, 12 Kasım tarihinden önce çeşitli toplantılarda ve ortamlarda sohbet konusu da olmuş ve büyük ilgi uyandırmıştı.

Masonların uluslararası bağlantılarını, hiyerarşik yapılanmalarını, gizli faaliyetlerini ve gerçek yüzlerini gözler önüne serecek olan bu eser, mason örgütlerinde ciddi endişeye neden olmuştur. Bu nedenle de masonlar, bu kitabın basılmasını engellemek için girişimde bulunmuşlardır. 12 Kasım gecesi düzenlenen operasyonda, Global Masonluk kitabının arşivi niteliğinde olan üç disket, esrarengiz bir şekilde kaybolmuştur. Evde bulunan tüm disketlere el konulmuş ve bunlar bir süre sonra emniyet mensupları tarafından geri verilmiştir. Ancak Global Masonluk kitabına ait disketler geri verilmemiş, yetkili makamlar daha sonra yapılan yazılı başvuruya cevap olarak da, söz konusu disketlerin bulunamadığını açıklanmışlardır.

Ne var ki, 12 Kasım komplosunun uygulama süreci gibi akibeti de diğer komplolara benzemektedir. Bugün gelinen noktada, bu komplo çerçevesinde ortaya atılan suçlamaların herbirinin mesnetsiz iddialardan ve asılsız iftiralardan ibaret olduğu somut deliller ile gözler önüne serilmiştir.

Tüm bu yaşanan olaylar, Sayın Adnan Oktar'ın ve BAV camiasının fikri çalışmalarından rahatsızlık duyan çevrelerin, bu çalışmaları engellemek için her türlü yola başvurabileceklerini göstermektedir. Ancak unutulmamalıdır ki, bu çevrelerin oyunu adli makamlarda ve devletimizin çeşitli kadrolarında görev yapan dürüst ve vatansever kimseler tarafından her defasında bozulmakta, hak ortaya çıkmaktadır. Masonların ve destekçilerinin bugüne kadar kurdukları tüm komplolar nasıl çökmüş ve hak ortaya çıkmışsa, bundan sonra kurulacak her türlü komplonun da akibeti aynı olacaktır.

Nusret Ersöz
Aralık 2002

EK BÖLÜM II:
Sayın Adnan Oktar'ın Yerli ve Yabancı Basınla Yaptığı Röportajlardan Bölümler

SAYIN ADNAN OKTAR'IN 4 HAZİRAN 2007 TARİHİNDE VAKİT GAZETESİNE VERDİĞİ RÖPORTAJ

"MASONLARIN BELİNİ BİZ KIRDIK"

MASONLUĞA GİRİŞLER DURDU

Masonluğu hakikaten Türkiye'de deşifre edip, felç eden bir çalışma yaptık ki, bugün gerçekten gücü kırılmıştır. Çok zavallı, çok garipleşmişlerdir. Mesela masonluğa girişler durdu. Her zaman tırmanırken, sayısında sabitlenme hatta düşme meydana geldi.

BİZ SOLUCANI GÜNEŞE KOYDUK

Bir oluşum gizliyken daha güçlüdür. Ama deşifre olup ortaya konunca gücünü kaybeder. Solucan nasıl toprak altından çıkınca telef oluyorsa, bu da öyledir. Solucan açığa çıkınca kıvrana kıvrana ölür. Masonluk da öyledir. Biz aldık solucanı güneşe koyduk. Olay bu.

İsterseniz sohbetimize son açıklanan Yargıtay 8. Dairesi'nin kararı ile başlayalım... Hakkınızda 1999'dan beri süren davanın zamanaşımından düşmesini engelleyen bir karar bu. Bu karar sizce ne anlama geliyor?

Zamanaşımı iddiasını ortadan kaldırdığı için olumlu bir karar. Dosya şu an boş. Ebru Şimşek'e şantaj iddiasından beraat ettik. En önemli konu oydu. Fatih Altaylı davasından da beraat etik. Şu an ne davacı kaldı ne şikayetçi. Beraat bekliyoruz zaten. Sorun gözükmüyor. Ama olayın şekli tabii bizi şaşırttı. İki gün öncesinden kararın Hürriyet gazetesine sızdırılması ve manşetten verilmesi çok karanlık. Kim verdi? Neyi amaçladılar, ne zaman, kimle kim arasında bu olay planlandı, kim ne menfaat elde etti? Bunların araştırılması lazım.

Sizce kim, niye yaptı?

Kanaatim; komünist derin devlet çetesi çok uzun süredir devlet içine sızma faaliyetini devam ettiriyor. Eylemlerini de devam ettiriyor. Arkadaşımız Serkan Ciminli'nin öldürülmesi, kokain komplosu, diğer olaylar, biraraya geldiğinde bir 'komünist derin devlet' komplosunun yapıldığını gösteriyor. Darwinizm'le ilgili faaliyetlerimizin etkisini durdurma amacı taşıyor. Yargıya baskı olmuş olabilir, öyle

bir şüphe oluştu bende. Ben yargı üyelerine kızmıyorum, onlara baskı yapanlara kızıyorum.

"Kokain davası" dediniz. Nedir bu olay? Biraz bahseder misiniz?

1991 yılında yaptığım masonluk tarihi ve dünya masonluğunun örgütlenmesiyle ilgili son derece önemli bir kitap çalışmasından rahatsız olan birtakım çevrelerin etkisiyle, yeni bir komplo düzenlendi. Annemle birlikte yaşadığımız Ortaköy'deki eve gelen polisler, iki bin kitaptan oluşan kütüphanede, ellerini attıkları ilk kitabın içinde bir paket kokain buldular. Daha sonradan bu paketin oraya bazı polisler tarafından suni olarak yerleştirildiği mahkeme tarafından ispat edildi. Bu olayın ardından İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltına alındım. Gözaltında bulunduğum 62 saat sonunda kokain testi için gittiğim Adli Tıp Kurumu'nda, kanımda kokainin bir yan ürününün çok yüksek miktarlarda bulunduğu açıklandı.

Ancak daha sonra, bunun sadece bir komplo olduğu, aralarında Scotland Yard'ın da bulunduğu 30'a yakın uluslararası adli tıp kurumu tarafından verilen raporlarla ve Türk Adli Tıp Kurumu'nun onayıyla, kanımda çıkartılan kokain dozunun 62 saat önceden alınmış olsa, ölümüme neden olacak kadar yüksek bir doz olduğu, dolayısıyla kokainin emniyette bulunduğum sırada yiyecek ve içeceğime karıştırılmak suretiyle bana verildiği ispat edildi. Ve mahkeme bu gerekçelerle beraat kararı verdi ve aklandım.

İFADEYİ İMZALAMAM İÇİN BASKI YAPILDI

1999'daki ifadeniz çok tartışıldı... Aslı nedir o ifadenin, gerçekten böyle bir ifadeniz oldu mu?

Halk emniyetteki o dönemi bilmiyor. Nasıl ortam vardı? Hangi şartlar altında o ifade imzalattırıldı. Kimse bunu bilmiyor. Ben diyorum ki; Türkiye'de her kim olursa ama kim olursa olsun o şartlarda 'imza at' dendiğinde imzalardı. İmza atmayan adamın elini kırarlar. İllaki imzalatırlardı.. Öyle bir hava vardı.

Yani ifade hazırdı, siz imzaladınız öyle mi?

Tabii ki. Oradaki ifadeyi aklı başında hangi insan kendine ithaf eder. Bunları yaptım, şunları yaptım diye. Çok galiz, ağır çok ağır ifadeler. Savcı ve hakim karşısında, bu ifadenin zorla imzalattırıldığını söyledim.

Ne dedi peki hakim ve savcı?

Hakim anladı. 'Hakkındaki iddialara ne diyorsun?' dedi, 'Ne iddiası?' dedim, 'Haklısın' dedi. Bu önemliydi tabii..

Fahri başkanlığını yaptığınız Bilim Araştırma Vakfı (BAV) neden ilmi çalışmalardan çok alakasız konularla gündeme geliyor?

Daha iyi böyle olması. Toplumun bazı kesiminin ne düşündüğünden çok, samimi, mukaddesatçı, milliyetçi çevreleri esas alıyorum. Samimi Müslüman olduğumu herkes bilir. Ama ateistler, komünistler bundan rahatsız olmuş. Önemli değil.

250'yi aşkın kitabınız var. Bu bir ömüre zor sığar. Nasıl yazdınız bunca eseri?

Eserlerimin hazırlanmasında, araştırma aşamasında yardımcı olan bir ekip var. Teknik bilgiler bu şekilde hazır olduğunda yorumlamayı ben yapıyorum.

KİMSEYİ ZORLA TUTMUYORUZ

Son dönemlerde gündeme geldiğiniz bir diğer olay da, " Ceylan Özgül'ün babası tarafından kaçırılması olayıydı". Bu olayla birlikte öncülüğünü yaptığınız topluluğun, gençleri ailelerinden kopardığı öne sürüldü. Nedir yorumunuz?

Bir insanı ailesinden koparmak tabii ki anormal bir harekettir. Bir insanı sevdiklerinden, dostlarından, arkadaşlarından, sosyal çevresinden koparmak da anormal bir harekettir. Koparmanın bir çok çeşidi vardır. İnancından, dostlarından okulundan koparabilirsin.

Ancak 18 yaşını doldurmuş her fert özgürdür. İstediği okulu, yaşam tarzını seçer. İster ailesiyle, ister arkadaşlarıyla kalır. Üniversite mezunu, aklı başında sıhhatli birine dayatma getirilemez. Tutmak olmaz. Benim Ceylan hanımla bağlantım yok. Ama arkadaş çevresi olduğu doğru. Onları sevdiği de doğru. Ailesini sevdiği de doğru. Zaten annesinin yanına gitmiş. Annesiyle hasret gidermeye giden biri, oradan elleri ayakları bağlanıp ağzına bant bağlanıp kaçırılıyorsa, bu normal değil.

TÜRKİYE'DE MASONLUĞU ADETA FELÇ ETTİK

Eğitiminiz, güzel sanatlar, felsefe olmasına rağmen Darwin ve masonlukla uğraşıyorsunuz. Neden?

Biyoloji eğitimi almadan Darwinizm'e, sosyoloji eğitimi almadan masonluğa niye yaklaşıyorsun, Siyonizmle ilgili sosyolojik araştırman yok diyorlar. Oysa böyle bir şey yok. Dünyada bir kötülük varsa bunu aklı başında herkes anlar. Darwinizm'in sahte olduğunu fosillere bakan ilkokul öğrencisi bile anlar. Yaşayan canlılara ait fosillerin tamamı aynı günümüzdeki canlılar gibi, olduğu gibi duruyor. Karmaşık bir şey yok. Proteinlerin yapısına bakıyoruz, tesadüfen olması imkansız.

Ama siz, bu kadar kolay olmasına rağmen ısrarla bunları anlatıyorsunuz.

Evet... Anlaşılıncaya kadar uğraşacağız.

Masonluğa gelince; 'Dünyayı idare ediyor, her türlü fitnenin kaynağı' diyorsunuz. Bu karmaşık değil. Masonlar zaten, 'Evet biz bunu yapıyoruz' diyorlar göğsünü gere gere.

Peki, yaptığınız çalışmalarla, masonlarla ilgili eserlerinizin, 'masonları güçlü' gösterdiği eleştirisine katılıyor musunuz?

Yooo. Aksine. Rehaveti ortadan kaldırır. Kur'an'da da, sürekli tehlikelerden bahsedilir, müşriklerden, münafıklardan, kafirlerin tuzaklarından bahsedilir.

Müslümanları motive edecek ayetler de vardır. Hatta Allah ayette, 'Mustaz'aflar, çocuklar, zayıf bırakılmış kadınlar uğruna niçin mücadele etmiyorsunuz?' buyurur. Demek ki Müslümanı motive ediyor. Şunu bilelim; zıddı olmayan hareket pasifleşir. Mesela benimle ve arkadaşlarımla sürekli mücadele edenler olmuştur. Masonlardan olsun Marksistlerden olsun, ateistlerden olsun. Bize baskı yapan gruplar ne zaman ki baskılarını güçlendirmişlerdir, benim ve çevremin, fiili olarak bilimsel çalışmalarımızın en yoğun dönemi o dönemler olmuştur. Karşısında mücadele eden olmayınca Müslümanın gücü zayıflar, motivasyonu kırılır.

1999 yılında, masonların '90. yıl' sergileri vardı Aya İrini'de. Orada sizin, masonlukla ilgili (Yeni Masonik Düzen, Yahudilik ve Masonluk) eserleriniz de sergileniyordu. Masonları yerden yere vuran kitaplarınızın bu sergide yer alması nasıl izah edilir?

Yani, 'korkmuyoruz, moderniz, demokratız, etkilenmedik' mesajı vermek istemişlerdir. (Gülüyor) Bir de mezarlıkta ıslık çalarak gezer insanlar. Çekinmiyoruz, mason aleyhtarı faaliyetten demek istemiş olabilirler. Ama bunun kurtarıcı tarafı olmaz. Masonluğu hakikaten Türkiye'de deşifre edip, felç eden bir çalışma yaptık ki, bugün gerçekten gücü kırılmıştır. Çok zavallı, çok garipleşmişlerdir. Gücü geniş çapta kırılmıştır. Mesela masonluğa girişler durdu. Her zaman tırmanırken, sayısında sabitlenme hatta düşme meydana geldi. Masonlara yapılan para yardımları da durdu. Bölünenler oldu.

Neden peki?

Deşifre olmaktan. Bir oluşum gizliyken daha güçlüdür. Ama deşifre olup ortaya konunca gücünü kaybeder. Solucan nasıl toprak altından çıkınca telef oluyorsa, bu da öyledir. Solucan açığa çıkınca kıvrana kıvrana ölür. Masonluk da öyledir. Biz aldık solucanı güneşe koyduk. Olay bu.

Masonlar yine etkili mi Türkiye'de?

Tabi dış kaynaklı olarak etkili, iç masonluk olarak değil.

Mason mensubunuz var mı?

Benim tanıştığım, sonradan İslamiyet'i seven mason insanlar oldu. Dolayısıyla masonlardan tanıdığım var. Her türlü çevreden de tanıdığım insanlar var.

NAMAZI 5 VAKİT KILARIM

Adnan Oktar'ın bir günü nasıl geçiyor?

Ben az uyurum, 3-4 saat kadar. Geceleri kitap okurum, araştırmalarımı gece yaparım. Sabah namazından sonra bazen yatarım 3-4 saat kadar. Günlük gazetelerden en az 10 gazeteye bakarım. Sonra da günlük yapılması gerekenleri yaparım. Kitaplar, CD'ler, internetle ilgili çalışmalar. Onların üzerinde duruyorum.

Namazı 5 vakit mi kılıyorsunuz?

Tabii tabii. Ona bayağı kafayı taktılar. Karşımıza geçmişler Edip Yüksel'i sağlarına, bir tane tombul sevimli hoca var onu da sollarına almışlar konuşuyorlar. Bu adamlar alenen namazları azaltan insanlar, bize ehli sünnet dersi vermeye kalkıyorlar. Edip Yüksel, Reşat halifenin peygamberliğini kabul eden bir insan, bana da gelmişti, peygamberliğini kabul ettin mi diye; 'kabul etmem' demiş göndermiştim. Ben başından beri söylüyorum; namazları 5 vakit kılıyorum. Nasıl değişsin ki bu; ben desem de değişmez. Kur'an'ın açık emri. Yaşanmış bu fiilen. Hadis, icma-ı ümmet var. Çok net bir şey. Bunu kimse değiştiremez. Falanca çıkıp, 1300 sene yanlışlık olmuş bunu düzeltelim diyemez. Namaz başında da 5 vakitti, kıyamete kadar da 5 vakit olacaktır.

19 Mucizesine inanır mısınız?

Kur'anda var, tabii bunu emir olarak algılamamak lazım, Kur'an'ın harikası olarak düşünmek lazım. Şaşırtıcı, hoş şeyler.

MÜSLÜMAN EN İYİYE
LAYIKTIR

Lüks yaşamın nedeni ve kaynağı nedir?

Müslümanların iyi yaşantısını eleştirenler demek ki Hz. Süleyman'ı da eleştiriyor. Hz. Süleyman, biliyorsunuz zenginliği dillere destandı, büyük bir ihtişam içindeydi. 'Yarabbi, ben bu mal sevgisini senin rızan için yığdım' diyor. Allah'a hizmet içinse çok güzel. Müslüman tabii ki her şeyin en güzelini giyecek, en güzelini yiyecek, en güzel evde duracak. Niye ateistin olsun en güzel ev. En güzel araba niye dinsizin olsun, Müslümanın olsun tabii ki.

Lüks yaşam, peygamberi metodla, özellikle de İslam Peygamberinin yaşamıyla çelişmiyor mu?

Peygamberimiz'in misafirleri karşılamada giydiği cübbe çok çok değerliydi. Açsınlar baksınlar İslam tarihine. Kur'an-ı Kerim'de, 'Allah seni fakir bulup zengin etmedi mi' diye ayet var. Peygamberimiz zengindi, tarif edildiği gibi fakir değildi. O zenginliğini de Allah yolunda kullanıyordu. Hz. Hatice annemiz de zengindi. Hz. Ebubekir de zengindi. O da Allah yolunda kullandı servetini. Mühim olan Allah

yolunda kullanılmasıdır. Müslüman tabii ki temiz giyinecek. Peygamberimiz'in İstanbul'a gönderdiği elçi Hz. Dıhye, İstanbul'a geldiğinde bütün Bizans halkı sokağa dökülmüştü görebilmek için. Hz. Dıhye olağanüstü yakışıklıydı ve dış görünüşü itibariyle Peygamberimiz'e de en fazla benzeyen sahabeydi. Güzel giyinmişti ve çok zengin bir kıyafetle gelmişti. Onun için Müslümanları sürekli bakımsız giyinirler, bakımsız evlerde otururlar, dünyadan el etek çekmişlerdir şeklinde göstermeye çalışıyorlar. Oysa Müslümanlar en az masonlar kadar zengin, en az masonlar kadar atak, en az masonlar kadar düzgün giyinen kimseler olmalıdırlar.

Geçiminizi neyle sağlıyorsunuz?

Ticaretle.

İslami cemaatlerle ilişkiniz nasıl, görüşür müsünüz?

Bütün cemaatlerle, Süleymancılarla, Nurcularla görüşüyorum. Hepsiyle aram iyidir. Şeyhlerini mehdi bildiklerini, böyle hüsni zan ettiklerini biliyorum. Ben de iftihar ederim. Ne güzel. Bundan da rahatsız olmamak lazım.

Hâlâ bekarsınız. Neden evlenmediniz?

Bizim çocukların evlenmelerini tavsiye ediyorum, çok da evlenen var. Ama bekarlar da var. Said Nursi, Fethullah Gülen, M. Şevket Eygi hocamız evlenmedi. Ama hiç evlenmeyeceğim diye de bir kararlılığım yok. Niçin olmasın, olur yani. Ama şu anda şu ortamda yoğun olduğum için evlenemiyorum. Makbul olan evlenilmesidir.

Yakında düğün bekleyelim mi?

Yakın zamanda, uzak zamanda. Allah'ın takdirini bilemeyiz. Neyin ne olacağını bilemeyiz.

Muharrem Coşkun'un röportajı - Vakit

SAYIN ADNAN OKTAR'IN YABANCI BASINLA YAPTIĞI RÖPORTAJLARDAN BÖLÜMLER

Sayın Adnan Oktar'ın Yaratılış Atlası adlı dev eserinin başta Fransa olmak üzere, Almanya, İtalya, İsviçre, İspanya, Danimarka olmak üzere Avrupa ülkelerine ve Amerika'ya ulaşmasının ardından, Darwinizm büyük bir sarsıntı geçirdi. Kitap

tüm dünyada çok büyük bir yankı uyandırdı. Avrupa'da Darwinistler ve materyalistler, kitabın oluşturduğu ilmi etkiyi kendilerince ortadan kaldırmak için, kitabı yasaklatmaya kalkışmaktan, Avrupa Parlamentosu'nda Yaratılış gerçeği aleyhine karar aldırmaya çalışmaya kadar pek çok yönteme başvurdular. Ancak bunların hiçbirinde başarılı olamadılar. Darwinizm'in bilim tarihinin en büyük sahtekarlıklarından biri olduğu gerçeği tüm Avrupa'ya ve Amerika'ya ulaştı. Yapılan anketler halkın bu gerçeği görmeye başladığını gösterdi. Fransa'da halkın %92'sinin, İsviçre'de %85'inin, Almanya'da da %85'inin evrime inanmadığı görüldü. Avrupa tarihinin bir dönüm noktası olarak kabul edilebilecek olan bu ilmi uyanış, basın tarafından da yakından takip edildi. Pek çok Avrupa ülkesinden, Amerika'dan, Rusya'dan, Türki devletlerden, Ortadoğu'dan birçok gazeteci Sayın Adnan Oktar'la röportaj yapmak için İstanbul'a geldi. Arka arkaya çeşitli basın toplantıları düzenlendi. Bu bölümde, yabancı basının Sayın Adnan Oktar'la yaptığı röportajlardan bölümler okuyacaksınız.

ORTAKÖY RADISSON OTEL BASIN TOPLANTISI, 25 MAYIS 2007

Fransa'ya bu kadar çok kitap yollamanızın nedeni nedir? Yani amacınız neydi bunu yaparken?

Fransa'ya kitabı yollayan ben değilim. Benim bağlı olduğum kitap şirketi gönderdi. Ama tabii oradaki amaç Fransa'nın bu mühim gerçeği görmesi, Fransız halkının bu mühim gerçeği görmesi. Evrim teorisi gerçekten doğru olmayan bir teori. Olsaydı zaten dinle de çelişmezdi. Ama İstanbul'da da, başka yerlerde de, Türkiye'nin her yerinde, dünyanın her yerinde, yerin altını kazdığımızda her yerde canlıların değişmediğini görüyoruz. Bu bir gerçek. Aksini ispat eden hiçbir ara fosil yok. Olsa, şimdiye kadar bu ortaya çıkardı. Moleküler seviyede de bu aynı şekilde. Mesela bir hücre içerisindeki genetik bilgi büyük bir kütüphaneyi dolduracak kadar. Bunların tesadüfen olduğunu söylemek bu kadar zeki insanların olduğu dünyada çok büyük bir zorlama olur.

Bir de Allah'ın olması insanları sevindirecek bir şey. Yani bu insanlar için bir sevinç vesilesi, rahatsız edici bir şey değil mutluluk verecek bir şey bu.

Şimdi teorinizin bilimsel bir teori olduğunu söylüyorsunuz. Ama bildiğim kadarıyla genelde bilim eğitimi almadınız. Bu durumda nasıl bilimsel olduğunu söyleyebiliyorsunuz teorinizin?

Darwinizm'in geçersiz olduğu o kadar açık ve sarih ki, yani bunun için bir bilim eğitimine gerek yok. Mesela bu teybin, bir fabrikada yapıldığını söylemek ve planlanarak yapıldığını söylemek için özel eğitim alınmasına gerek yok. Bu çok açık, bunun özel bir bilgiyle yapıldığı. Yeraltından çıkan fosilleri çocuk olsa anlayacak gibi. Proteinlerin yapısı ortada. Bir proteinin meydana gelmesi sıfır olasılık,

tesadüfen oluşması. Darwinizm'in yanlış olduğunu anlamak için, Allah'ın varlığını anlamak için akademik eğitime gerek yok.

Fikirlerinizin Avrupa'da daha çok gelişeceğini düşünüyor musunuz? Yoksa şimdiden geliştiğini, adımlar atıldığını düşünüyor musunuz?

Çok sarsıcı oldu Fransa'da, yani adeta gerçekten şok oluşturdu. Şu ana kadar ortalık bomboştu. Bu konuda kimse muhalif bir fikir beyan edemiyordu. Fikir beyan edenlere de baskı uygulanıyordu. O kitabı okuyup da aksini iddia etmesi normal bir insanın çok çok güç. Zaten bunu Fransız Milli Eğitim Bakanlığı uzmanları da açıkladılar. Yani özel olarak direnmedikten sonra mümkün değil kabul edilmemesi. Çok açık ve sarih gerçekler.

Peki Türkiye'ye bakacak olursak Yaratılış kabul edilebilecek durumda mı?

1980'lerde Darwinizm Türkiye'de %50'nin üzerinde kabul ediliyordu. Ama şu an %90 kabul edilmiyor. Bu bilimsel çalışmaların bir neticesidir. Türk halkı gerçeklere karşı daima açıktır, samimidir. Ben Fransızların da o şekilde olduğunu düşünüyorum. Önümüzdeki yıllarda yapılacak kamuoyu yoklamalarında bunu göreceğiz hep beraber.

Ama genel olarak bakıldığında Darwinizm'i illa da Tanrı'ya karşı bir teori olarak görmüyor musunuz? Çünkü demin dediniz ki Allah o şekilde de dünyayı yaratabilirdi ama öyle olmamış size göre. Biraz daha açar mısınız?

Ben gerçeği araştırıyorum. Gerçekten de Allah o şekilde yaratabilirdi. Ama o şekilde yaratılmadığını görüyoruz. Milyonlarca fosil Yaratılış'ı gösteriyor. Eğer evrim doğru olsaydı milyonlarca ara fosil olması gerekirdi. Darwinizm çok usta bir propagandayla bütün dünyayı ikna etmiş şu ana kadar. İnsanlar şaşkınlık ve hayret içinde uyanıyorlar ve böyle bir teoriye nasıl inandıklarına kendileri de şaşırıyorlar sonra. Şu an Türkiye'de Darwinizm'i savunan bilim adamı, profesör sayısı parmakla sayılacak kadar düştü. Eskiden üniversitelerde hakim düşünceydi bu.

Fransa'da sizin hukuk açısından yaşadığınız problemlerle ilgili bir çok makale de yer aldı. Bu konuda da bilgi verebilir misiniz?

Psikolojik savaşın bir gereği olarak oluyor bunlar. Fikire fikirle karşılık verememenin bir acizliği. Materyalistlerin acizliklerinden başvurdukları son çözüm bu. Ama bunlardan da etkilenmiyoruz. Etkilenmeyiz. Halkımız bunun farkında zaten. Akıl almaz iftiralarla akıl almaz baskılarla bu fikrimizin durdurulması için gayret ediliyor. Fakat buna rağmen hızla doğru olan bu fikrimiz yayılıyor.

Peki sizin için ileride gelecekte Darwinizm'in sona ermesi aynı zamanda terörün sona ermesi, bu tür şeylerin de mi sona ermesi olacak?

Tabii ki… Teröre Bilim Araştırma Vakfı ve şahsım şiddetle karşıyız. Bir insanlık ayıbıdır, insanlık suçudur. Evet. Hiçbir din, ne Hristiyanlık ne Musevilik ne İslamiyet terörü savunmaz. Terörü yapanların hepsinin kökenine indiğimizde Darwinist ve materyalist olduklarını ve gizli komünist olduklarını görüyoruz.

Bu durumda 15 sene sonra terörizm diye birşey kalmayacak diyebilir miyiz?

Pek tabii ki. Barış çağı gelecek, Altınçağ diyoruz buna.

Bir çok kitap yazdınız efendim. Kaç tane yazdınız?

250'nin üzerinde

Peki 250 kitaptan fazla kitap yazdığınızı söylüyorsunuz. Bu kitaplar kime hitaben yazıldı?

Bütün dünyaya.

Peki bütün dünyaya hangi mesajı iletmek istiyorsunuz, ne söylemek istiyorsunuz?

Sevgi, barış, kardeşlik. Allah sevgisi. Çünkü hepimizin Allah'ı aynı, hepimizin yaratanı aynı. Tek bir Allah'a inanıp, O'na kul olmak ve O'nun yarattığı bu güzel dünyada kardeşçe yaşamak çok güzel bir şey.

Yaratılış Atlası kitabınızda, Darwin'in bütün günümüzde olan sorunların sorumlusu olduğunu söylüyorsunuz niçin?

Faşizimin döktüğü kanlar milyonları buldu, komünizmin döktüğü kanlar milyonları buldu, emperyalizmin döktüğü kanlar milyonları buldu. Bütün bunlar bunun açık ispatıdır. Bunların kökeninde, ilmi kökeninde Darwinizm var.

Ama mesela 11 Eylül saldırılarının Darwin yüzünden olduğunu söylüyorsunuz. Neden?

Kökeninde yani onu organize eden güç, onun arkasındaki derin güç Darwinistlerden, materyalistlerden ve kan dökücülerden oluşuyor. Cahil insanların kullanılmaları önemli değil. Organize edenler önemli.

... Dünya yaratıldığından bugüne kadar insanların değişmediğini söylüyorsunuz. Sizce hiçbir değişiklik olmadı mı insanların üzerinde?

Fosil kayıtlarında bu açıkça görülüyor. Olsaydı onu da kabul ederdik. Ama ele aldığımız hiç bir fosilde bunu göremiyoruz. Öyle olsa ara fosil olarak milyonlarca garip anormal varlık bulunması gerekiyordu. Yani kolu bacağı, ağzı burnu, kaşı gözü çok garip milyonlarca varlık olması gerekirdi. Yani portakal ağaçlarının yeni yeni etrafı görmeye başlaması gerekiyordu şu an. Portakal ağaçlarının etrafı görmeye başlaması yani göz oluşması gerekiyordu portakal ağaçlarında şu an. Zeytin ağaçlarının da etrafı duymaya başlaması gerekiyordu. Darwinizm aslında komedi dram gibi bir teori. Ve dram.

Sizin için peki Darwinizm tehlikeli bir unsur mu? Yani dünyanın sonunu getirebilecek bir unsur mu?

İdi. Ama bundan sonra tehlike olacağını zannetmiyorum.

Niçin?

Çünkü Darwinizm'in ilmi anlamda sonu gelmiştir. Bu açık açık görülüyor. İlmi araştırmaları takip edin, bilimsel araştırmalardan takip edin bunu açık açık görürsünüz.

O zaman sizin kitaplarınızın Fransa'ya gitmesinin nedeni Fransız bilim adamlarıyla bir değiş tokuş içerisine girmek fikir paylaşımında bulunmak.

Doğru, Evet

Amaç ne o zaman?

Gerçeklerin ortaya çıkması, doğruların fark edilmesi. Sonunda bütün dünyanın iyi olması. Barış, kardeşlik ve sevginin yayılması doğruların ortaya çıkması, bunu sağlamak.

Peki sonuçta bu kitabınız önemli ve kapsamlı bir kitap oldukça pahalıya malolmuş bir kitaptır. Nasıl başardınız bu kadar çok kitabı bu kadar maliyetli kitabı yollamayı?

Ben bu kısmıyla ilgilenmiyorum, ben yazarım, sadece yayınevi onunla ilgileniyor. Ama gerçekten çok fazla satışı olan bir kitap, yurt dışında da yurt içinde de çok fazla satılıyor şu an. Dolayısıyla da oradan bir kar elde ediyorlar, kar elde ettiklerinde promosyon olarak kitap her yayınevi gibi onlar da dağıtıyorlar. Zaten

www.harunyahya.net ve www.harunyahya.com adreslerinden de çok rahat ulaşılabiliyor kitaplarıma.

Peki siz şahsen bu kitap sayesinde para kazandınız mı?

Ben kitaplarımdan hiçbir şekilde para almıyorum.

Hiçbir zaman mı?

Hiçbir zaman için.

Ama yazar olarak hiçbir şey kazanmıyor musunuz?

Hiç, bunu herkes bilir. Çünkü bu bir fikir hizmeti. Ben buna para almam, alamam böyle birşeye. Utanç verici olur bu benim için. Ama diğer yazarları tenzih ederim tabi. Benim kendi inanç sistemim açısından bu böyle.

Peki fikirlerinizle amacınız ne? Dünyayı mı değiştirmek istiyorsunuz?

Her iyi insan iyiliğin etrafa yayılmasını ister.

Peki siz şahsen iyilik yayıyor musunuz?

Tabii ki her yerde ben barışı, sevgiyi, kardeşliği savunurum. Mesela dünyadaki terörün durması için yoğun faaliyet yapan, bu konuda konferanslar tertip eden bir insanım. Faşizmin, komünizmin şiddetini, baskısını ortadan kaldırmak için fikri mücadele veriyorum. Her inançta insanın özgürce fikirlerini savunmasını savunuyorum. Hiçbir şekilde katı değilim.

Fransa'da kitabınız dağıtılmaya başlandığında hemen hükümet devreye girdi. 'Aman bu kitap yasaklanmalı bu kitap dağıtılmamalı' diye tepkiler oldu. Çünkü kitabınızı tehlikeli olarak gördüler. Kitabınızın tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Kitabın çok güçlü etkisini Fransız hükümeti bize ispat etmiş oldu bu tavrıyla. Ve içindeki fikirlerin ne kadar doğru olduğunu kabul ettiklerini gösterdi. Çünkü Yaratılışçı eserler zaten Fransa'da bol bol satılıyor ve bütün Fransız kütüphanelerinde var.

Fransız hükümeti, Fransız milli eğitimi kitabınızın tehlikeli olduğunu söyleyerek kitabınızın dağıtılmasını yasakladı ne düşünüyorsunuz bu konu hakkında?

Bu kitabın test edilmesiydi adeta orada. Fransa'da kitabın bu kadar sansasyon meydana getirmesi, kitaptaki fikirlerin kesin doğruluğunu, etkisinin büyüklüğünü, anlatılan izahların hem teknik olarak hem akılcı olarak her yönden doğru olduğunu vurgulayan bir netice. Çünkü Fransa'da Yaratılışçı eserler her yerde satılıyor, yeni ortaya çıkmış birşey değil bu. Katolik Kilisesi'ne mensub insanların, Protestanların da veya diğer dinlere mensup insanların da hatta Yehova şahitlerinin de bu konuda birçok kitabı var. Ve milyonlarca bu satılıyor, dağıtılıyor. Ama bunların hiçbirinin etkisi benim kitabımın etkisiyle kıyaslanacak gibi değildi. Bu kitap, son derece etkili anlatımı kesin kanaat getirtecek derecede. Okuyan bir insanın ikinci bir ihtimali düşünemeyeceği şekilde sarih olduğu için, Fransız hükümeti bu kadar etkilendi. Zaten bu konuda uzmanlara da araştırma yaptırmışlar. Bunu da kendileri de belirtiyorlar. Hakikaten ortada olan, tarafgir düşünmeyen bir insanı kesin etkileyeceğine dair kendi beyanları var. Demek ki Yaratılışçı eser önemli değil, eserin gerçekten etkileyici olması önemliydi. Çünkü Yaratılışçı eserler şu anda Fransa'da bol miktarda var.

Bilim Araştırma Vakfı'ndan biraz bahsedecek olursak, bu vakıfta çalışan kişiler kimlerdir ve ne şekilde bu vakıfa giriyorlar?

Muhatabı, Başkan burada. Benim bir açıklama yapmam pek yakışık almaz. Yani resmi başkan o. Vakıf adına ben açıklama yapamam. Yani resmi sorumlusu o arkadaş. Ama ben detay vermemek şartıyla açıklayabilirim, yani detay fazla bir bilgim de yok... Bu vakfın özelliği Atatürkçü, Türk milliyetçisi, ilerici, bilimi, teknolojiyi, her türlü ilmi gelişmeyi teşvik eden, savunan bir vakıf. Demokrasiyi, aydınlık Türkiye'yi savunan bir vakıftır. Düşünceleri özgürlük üzerine kuruludur. Özgürlüğü savunur. Türkiye'nin birliğini, beraberliğini, üniter devleti savunur. Bölücülüğe karşıdır. Komünizm, faşizm gibi ideolojileri reddeder, yadsır. Onlara karşı bir ilmi mücadele içerisindedir. Bilimsel çalışma yapar. Konferanslar düzenliyorlar. Slayt gösterileri oluyor, fotoğraf sergileri oluyor. Buna benzer ilmi çalışmalar içindeler. Birçok başarılı çalışmaya da imza atmışlardır. Bu toplantılara Sayın Cumhurbaşkanımız Rauf Denktaş Beyefendi gelmişti. Kıbrıs Cumhurbaşkanı. Generallerimizden, emekli generallerden gelenler oldu, milletvekillerinden, bakanlardan her türlü devlet görevlisi olan kişilerden gelenler olmuştu.

Son bir soru. Yaratılış taraftarları olarak Amerika'da olan kişilerden bahsediyor. Düşünceniz nedir onlar açısından da? Aynı düşünceyi mi paylaşıyorsunuz, yoksa farklı yönlere mi gidiyor düşünceleriniz?

Tabii ki farklı, çünkü Hıristiyan teolojisinde 7 günde yaratma vardır. Yani 7 gün derken şöyle. 7000 yılda dünyanın ömrünün biteceği inancı vardır. Bizim düşüncemiz böyle değil. Milyonlarca yıl dünyanın geçmişi olduğuna inanıyoruz, Big Bang teorisinin doğru olduğuna inanıyoruz. Büyük bir patlamayla evrenin başladığını ve gittikçe mükemmeliğe doğru gittiğini ve bu patlamayı sıfır hacim ve

sonsuz yoğunluktaki bir oluşumdan bunun meydana geldiğini, milyonlarca yıllık bir gelişme olduğunu ve bu gelişmenin son derece mükemmel olduğunu ve bunun sonucunda dünyanın oluştuğunu, dünya oluştuktan sonra da canlıların Allah tarafından yaratıldığını savunuyoruz. Bunu anlatırken de bilimsel delillere dayandırarak, ilmi delillere dayandırarak anlatıyoruz. Anlattıklarımızın doğru olduğunu da her gören kabul ediyor. Yani dolayısıyla dünyanın 7000 yıllık ömrü olduğuna inanmıyoruz, yani milyarlarca yıllık ömrü olduğuna inanıyoruz. Ve bu ve buna benzer bir çok noktada ayrılıyoruz. Zaten dünyadaki diğer Yaratılışçı düşünceleri şu ana kadar kimse bir tehdit veya ilmi açıdan Marksistler de, faşistler de, materyalistler de riskli görmemişlerdi. Ama ilk defa bu açıklamalardan sonra olayın ciddiyeti anlaşıldı. Gerçekten Darwinizm'in yanlış olduğu, gerçekten fosillerin hiç bozulmadan kaldığı, ara fosil olmadığı ve buna benzer yüzlerce konunun, anlattığımız konunun doğru olduğu anlaşılmış oldu. O yüzden bu kadar sarsıcı etki meydana getirdi. Fransız hükümeti de bence Darwinizm'in yıkıldığının farkında, samimi konuşulsa samimi bir ortam olsa hepsi bunun farkında, fakat bunun ne getireceğini bilmedikleri için çok tedirginler, yoksa Darwinizm'in yıkıldığının farkına vardılar bence onlar.

BOĞAZİÇİ BASIN TOPLANTISI, 26 Mayıs 2007

Yaratılışın Atlası adlı eserinizi gördük ve inceledik. Bunu yayınlamaktaki fikriniz veya amacınız neydi?

Arkadaşlar gerçekten evrim yok. Olsa, ben de savunurdum. Anlatırdım, yani Kuran'a uygun olurdu bu. İncil'e de Tevrat'a da uygun olurdu. Çok makul olurdu, ama gerçekten yok. Bir hücrenin içerisindeki bilgi herhangi bir hücre; deniz suyunda olabilir, bir portakal hücresi olabilir, bir yaprağın içindeki hücre olabilir, milyonlarca bilgi saklı içerisinde ve kodlanmış durumda. Bunun tesadüfen olduğunu iddia etmek, sırf şurada bile konu bitiyor. Yani bir kütüphane dolusu bilginin bir hücrenin içerisine dolmasının tesadüfen olması mümkün değildir. Binlerce ara fosile baktık, binlerce bir tane iki tane değil, hiçbirinde evrimi destekleyen en ufak bir delile rastlayamadık. Hepsi değişmemiş ve aynı bu zamandaki haliyle duruyorlar. Bunu göre göre evrimi nasıl savunalım.

Ben Prof. Dr. Cemal Anadol Azerbaycan'da üç üniversitede profesörüm, akademisyenim. Sizinle tanışmaktan şeref duyuyorum. Azerbaycan Cumhurbaşkanlığı yayın organı DESPIRIDIKOBA gazetesinde görevliyim. Sizi geçen gün bir televizyon programında takip ettim. Size karşı bugüne kadar bir takım insanların bütün kötü düşünceleri hepsini de mükemmel şekilde sildiniz attınız, sizi tebrik ederim. Sadece Türk insanı için değil, aynı zamanda insanlık için gurur verici bir insansınız.

Teveccühü hocamızın çok teşekkür ederim.

Evet şimdi siz, Mimar Sinan Üniversitesi tasarım bölümünden mezun oldunuz... Burada okudunuz ve 50 kitabınız yayınlandı ve şu anda çok ciddi bir kuruluşun başındasınız. Büyük bir kurumun başındasınız. Acaba şu anki bulunduğunuz aşamaya nasıl geldiniz. Yani bu arayışınızın başlangıcından itibaren bu seyri bize anlatabilir misiniz?

Herhangi bir kurumun başında değilim onu söyleyeyim. Sadece BAV'ın fahri başkanıyım. Milli Değerleri Koruma Vakfı'nın da fahri başkanıyım o kadar. Öyle herhangi bir şirketim holdingim şuyum buyum, yok öyle bir şeyim yok. Ortaokul ve liseyi Ankara'da okudum. 1979'da Fındıklı Güzel Sanatlar Akademisi'nin İç Mimari Bölümü'nü 3. olarak kazandım. Bu benim için bir sürpriz oldu tabi, 3. kazanmak biraz ilginç oldu. Dindar olduğum biliniyordu, o zaman Marksistlerin kontrolündeydi okul. Yani tamamen Marksist örgütlerin kontrolündeydi.

Mimar Sinan Üniversitesi?

Mimar Sinan Üniversitesi evet. Fakat oradaki solcu arkadaşlar, bana birkaç kişi söyledi, 'senin hayatın burada tehlikede, bu okula gelme. Sen dindarsın şu olur, bu olur,' buna benzer ifadeler oldu. Fakat ben onu önemli görmedim çünkü kaderde Allah ne yarattıysa o olur. Kaderin dışında bir şey olmayacağını bildiğim için rahat rahat gittim okula. Akademide işin doğrusunu söyleyeyim o dönemde Marksistler demokrattılar gerçekten. Yani benim arkadaşlarımla din konusunda sohbet yapmama şuna buna pek müdahale etmiyorlardı. Fakat bir süre sonra etkili olmaya başladım ben, anlatımlarımdan gerçekten çok etkilenmeye başladılar. Ondan sonra bana Marksist arkadaşlar yasaklama getirmişti. Yani 'okulda konuşman, anlatım yapman sana yasak' dediler. Ama tabi tehditkar bir üslupla o zaman yasaklamışlardı, ama ben buna rağmen yine arkadaşlarımla konuşuyordum ve sohbet ediyordum, etmiştim ve devam etmiştim. Evet, Hilmi Yavuz felsefeci-şair, benim hocamdı o zamanlar. Marksist görüşleri savunuyordu o devirde. Ben onun dersinde, dersinden sonra ona evrimin aleyhinde bir kitap verdim, evrim teorisini eleştiren bir kitap verdim. Haftalar sonra da hocamdan cevabını almıştım, okuduğunu belirtmişti. Ama bak yıllar sonra Hilmi Yavuz hocamda ciddi bir değişiklik oldu. Şimdi dine karşı daha ılımlı, Darwinizm'e karşı olan bir insan, bu çok önemli. Bunlar detay konular ve bilinmeyen konular olduğu için olaya anlatıma bir renk katmak için ara ara anlatıyorum.

Şimdi benim bildiğim kadarıyla bilimsel anlamda her hangi bir üst düzey yani yüksek öğrenim anlamında bir eğitiminiz yok dolayısıyla teorinize nasıl bir bilimsel sıfat-ad atfedebiliyorsunuz hangi şekilde bunu bilimsel olarak adlandırıyorsunuz?

Hayatı anlamak için akademik eğitime gerek yoktur. Evrimin olmadığını anlamak için de akademik eğitime gerek yoktur. Biz buraya binlerce fosili serelim getirelim, sergileyelim. Ortaokul çocuklarını getirelim. Çocuklar bakın milyonlarca yıl önce fosilleri görüyorsunuz şu anda, milyonlarca yıla ait fosilleri görüyorsunuz, ama şu anki canlılarla hiçbir farkı yok desek; çocukların akademik eğitim görmesine gerek kalır mı burada? Değişmediği açık belli. İnsanlar burada dünya insanlığını, Darwinistler, oyuna getirmişlerdir yani Yaratılış'ı anlamak için 'ancak akademik bir araştırma gerekir, Darwinizm çok karmakarışık bir şeydir, siz anlamazsınız, halk anlamaz, bir avuç profesör bundan anlar, onların da siz yanına yanaşamazsınız, dolayısıyla Darwinizm doğrudur.' Yani bu çok büyük bir çarpıtma, Darwinizm'in son derece kolaydır anlaşılması, delilleri son derece açıktır; Darwinizm'in olmadığı ve evrimin olmadığı da son derece açıktır. Mesela benim bu kitabımı okuyup da etkilenmeyen ve evrimin yanlış olduğunu kabul etmeyen bir insan benim tahminim yoktur. Meydana gelen paniğin nedeni de budur.

Yoksa Yaratılışla ilgili şimdiye kadar çok fazla kitap çıktı. İlk kitap değil bu. Ama Darwinizm'i öyle bir kavramış ve öyle bir yok etmiştir ki kitap, inkarı mümkün olmayacak derecede açıktır. O yüzden bu kadar etki meydana getirdi. Bir de Darwinizm'in olmaması, Allah'ın yarattığının olması çok mutlu bir haber güzel bir

şey yani bundan tedirgin olmak değil, mutlu olmak lazım. Yani ölüp yok olacağına inanan bir insanın, ölmeyip ahiret hayatının olacağını bilmesi, ona mutluluk verecek bir şey, insanları irite edecek bir şey değil bu. Büyük Yaratan'ın kontrolünde olması insanlığın, çok büyük bir nimettir sevinç verici bir şeydir. Yani kaos neden zevkli? Kaos yoktur. Allah'ın yaratması vardır bu da çok güzel bir şey insanlar için bir güvence ve rahatlıktır, huzur vesilesidir.

Evrim teorisinin çökmesiyle birlikte yani sizin kitaplarınızla ortaya koyduğunuz bu değerlendirmelerin sonucunda, bizi nereye götürecek, yani evrim teorisini çökertti dediğiniz zaman bu bize ne katacak?

Gerçekçi olacağız, olaylara gerçekçi bakacağız, hayata gerçekçi bakacağız akılcı bakacağız. Bize bunu getirecek. Yani kendimizi kandırmamayı yahut, işte 'bilim adamları her şeyi bilir, siz susun, düşünmeyin, araştırmayın, onlar ne diyorsa doğrudur' mantığı ortadan kalkacaktır. Dolayısıyla daha mantıklı, daha akılcı bir dünya bakışına sahip olmuş olacağız.

Bir de acaba Hür Masonluğun bu kadar kötü olan tarafı nedir? Siz onların şeytani mi olduklarını düşünüyorsunuz?

Ben olaylara çok akılcı bakarım. Öyle insanlara peşin hüküm veren onları dışlamaya azimli bir bakış açısında değilim. Bir kere masonlar bizim evladımız bu vatanın evlatları çok seçkin kaliteli insanlar, fakat Darwinist bir zemine oturmuş bir felsefedir masonluk, dolayısıyla herhangi bir din kabul etmez. Mesela burda bir aldatmaca var, üç kitap konuluyor üçünün üzerine yemin ediliyor. Hangi dini kabul ettiğini açıkça söylemesi lazım, dürüst olması lazım. Ben bu dürüstlüğe davet ediyorum. Hem Tevrat hem Kuran hem İncil üzerine yemin olmaz. Hangisini gerçekten savunuyorsa o fikri açık açık savunması lazım. Kuran'a karşı olduğu halde, ben Kuran üzerine yemin eden bir insanın samimi olduğuna inanamam. Hayır Kuran'a inanmama hakkı vardır, inanmayabilir yani saygı duyarım o insana, ona karşı insani ilişkilerde bir sorun olmaz. Yani her zaman hürmet de görür saygı da görür. Burdakilerin inançları dinleri görüşleri ayrı, ama hepinize ben sevgi ve saygı duyuyorum ve hürmet duyuyorum ve mutluyum yanınızda olmaktan. Fakat aldatmaca çirkindir. Yani herkesin fikirlerini samimi orataya koyması lazım. Masonların burda bir aldatmaca yaptığına inanıyorum. O yüzden deşifre edip üzerine gidiyorum.

Son zamanlarda yapılan kamuoyu araştırmalarında Türkiye'deki muhafazakarlığın yükselişinden bahsediyorlar. Kendilerini nasıl tanımladıkları sorulduğunda vatandaş olarak eskiden Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyım derken çoğunluk son yıllarda Müslümanım kimliği ön plana çıkıyor. Siz 90lar'dan bu yana genç nüfusla iç içe olduğunuz için aynı tandansı gençlikte gözlemliyor musunuz? Bugüne gelindiğinde eğer böyle bir gözleminiz varsa geçmiş yıllarla kıyasladığınızda nasıl bir değişim görüyorsunuz?

Türklük ve Müslümanlık birbirinden ayrılamaz bir yapıdır. Türkiye'de eskiden beri böyledir bu... Türk deyince Müslüman akla gelir, Müslüman deyince Türk akla gelir. Bizim milletimiz genelde güzel huyludur ve sevecendir. Hoş görülüdür, misafirperverdir.

Ben gördüğüm bir takım fosil sergilerden bahsetmek istiyorum, Tünelde daha aşağıda Galata'da, Karaköy'de, Beyoğlu'ndaki galeride de fosil sergileri olduğunu gördüm dolayısıyla şu anda daha kabul gördüğünüz, resmi kuruluşlardan da daha çok kabul gördüğünüzü düşünüyor musunuz? Bunu söyleye bilir miyiz?

Fosil toprağın altından çıkan taş parçaları, bunun sergilenmesi, yani hangi iktidar olursa olsun hangi düşünce olursa olsun bilime saygı duyan herkes bunu kabul etmek durumundadır. Yani taş parçalarından dahi korkuyorsa bir insan artık ona söylenecek söz kalmaz. Türkiye'de komünist partisi de olsa demokrasinin gereği olarak buna müsaade etmesi gerekir, gayet makul bu... Fikirlerin baskılanması fosillerden korkulması kitap yakılmaya kalkılması artık bu devrin mutlaka bitmesi gerekiyor. Bu, her fikir her düşünce için bir tehlikedir bunu hiç kimsenin kabul etmemesi gerekir.

Azerbaycan basınından Nazar Baslı, 92. yıldan beri buradayım. İstanbul'dayım. Ben Adnan Hoca ve onun etrafındaki bir arkadaşımızın sorduğu bir soru vardı. onun zengin çocuklar etrafında var diye ama o zenginliği ben 93'te gördüm. Parasal ekonomi yönden değildi kalplerinin, gönüllerinin ve beyinlerinin verdiği ürünle ben bunları tanıdım. İnanınki kendimde bugüne kadar ilk defa Müslüman memleketten geldim Azerbaycan'dan. İlk defa ben namaz kılmayı ben burada öğrendim. O zengin çocuklar bana öğretti. Bunun hiçbir yerle bağlantısı yok. Bu bir gerçektir yeni bir insanın yetişmesinden, insanın kendi dinini yaymasında, geri dönüşünde büyük rolü olan insanlara teşekkürden başka bişey söylenilmez ama bilim adamı olarak 8 kitabın yazarı olarak ben Adnan Hoca'ya demin de söylediğim gibi kitaplarına baktığım zaman acaba hangi kitabı bende yok diye onu düşündüm... Biz seneler boyu Rusya'nın etkisi altında kaldık ezildik, buna rağmen dinimizden dönmedik ve Adnan Hoca'nın kitaplarına geldiğinde ben ilk defa 95-96' da Azerbaycan'a gittiğim zaman arkadaşlarımın raflarında o kitapları gördüm şaşırdım. İlk sorum 'siz Adnan Hoca'yı tanıyor musunuz ve nasıl tanıyorsunuz?' oldu. Ve onların hepsi bilim adamıydı ve aldığım cevap aynen size aynen aktarıyorum, "Bilmediğimiz çok şeyleri buradan öğrendik". Yani komünizm, kapitalizm, sosyalizm diyoruz, evet ama yanlış eğitim aldık, ama sonradan böyle bilim adamlarının eserleriyle onların etrafında birleşen aydınlarla gerçeklerimize kavuştuk. Bunun için teşekkür ediyoruz ama bundan başka Adnan Bey'e bir sorum olacak tabi bu da siyasete bağlı acaba ...

Yani bir insanın eğitimden daha fazla onun topluma kazandırılması önemlidir. Bugün Rusya'da da yalnız Azerbaycan değil, Türk Cumhuriyetleri'nin hepsinde

biliyorlar. Adnan Hoca'yı. Onun kişiliği değil, onun bir bilim adam olarak tanınmasıdır. Bu da tabi gurur verici bir şeydir. Siyasete geldiğimizde, bugün Türkiye'nin Türk dünyasına uyguladığı politika ve onun genellikle dış ve iç politikasında her hangi bir yanlışlığı veya geç kalmayı görüyor musunuz? Ve kendinizi siyasetin içinde görmek ister misiniz?

Kendimi siyasette görmek istemem. Onu söyleyim bir kere. Fakat tabi Türki devletleri ile Türkiye'nin çoktan birlikte olması gerekiyordu şu ana kadar bu gereksiz bir gecikmeyle devam ediyor. Konya ili neyse Azerbaycan da odur. Eskişehir neyse Türkistan da odur. Bu devletlerin tek bir çatı altında birleşmeleri ve kardeşce Dünya barışını koruyacak bir güç olarak aydın çizgide, sevgi dolu, şefkati, merhameti, insanlığa sunarak bir bölgede denge unsuru olmasında çok büyük fayda var ve bunun gecikmemesi gerekiyor. Türkiye eğer bölgede ağırlığını koyarsa anarşinin, terörün en yoğun olduğu bölge de huzura kavuşacaktır. Yani Türkiye'nin bölgede lider olması çok hayati bir konu. Türk milletinin çok hoş insani özellikleri vardır. Sevgide, şefkatte, merhamette, misafirperverlikte, insancıllıkta dünyaya örnek olacak çok üstün yetenekleri vardır. Bu yetenekte olan insanların bölgede denge unsuru olmasında da çok büyük fayda vardır.

Benim anladığım kadarıyla 250'den fazla kitap yazmışsınız. Öncelikle şunu sormak istiyorum acaba bu kadar vakti nereden buluyorsunuz bütün bu kitapları yazmak için ve bir de bu fikirlerinizin İslam aleminde kabul edildiğinden bahsettiniz bununla ilgili bir yorum alabilir miyiz? Yani bunu nerden, hangi görüşten hareketle bunu söyleyebiliyorsunuz?

İslam ülkelerinde kitapların satışı çok yüksek. İslam ülkelerindeki din alimlerinin din bilginlerinin övücü sözlerinden anlıyoruz, onların beğenilerinden anlıyoruz, internetten indirilen kitap sayısının yüksek olmasından anlıyoruz.

Adnan bey size bir soru, öncelikle teşekkür ederim. Ben Moskova'da eğitim aldım ve sizin iki tercüme kitabınızı okudum. Sizin gibi birinin kitabı elime geçtiği için çok çok mutlu oldum. Sonra da düşündüm ki Türkiye'deyken bu kitapları araştırıp okuyup incelemeliyim. Sizi şahsen görebilme imkanını bana tanıdığı için arkadaşıma çok teşekkür ederim. Her zaman sağlıklı olmanızı diliyorum. İkinci sorum ise yeni bir kitabınız var mı, yeni bir yazınız var mı?

Kitap, bu hazırladığım ansiklopedinin devamı var. Dördüncü cildi bitti, üçüncüsü zaten basıldı. Şimdi beş ve altı için çalışma yapıyorum, onun üstüne yoğunlaşıyorum, yoğunlaştım evet.

Geçmişte bir dönem hapiste yattınız yanlış hatırlamıyorsam.

Evet, iki kere.

Girmeden önceki Adnan Oktar, çıktıktan sonraki Adnan Oktar arasında bir fark var mı, fikirleriniz değişti mi?

Fikirlerimden dolayı hapis yatmak; benim için bir şereftir. Hapse şerefle, sevinçle girdim, şerefle ve sevinçle de çıktım. Beni bu tip olaylar açar; daha şevklendirir, azmimi arttırır, daha faydalı, daha atak olmamı sağlar.

Politikayla ilgilenmediğinizi söylediniz, sebeplerini öğrenebilir miyiz acaba?

Ben bilim adamıyım, araştırmacıyım, yazarım. Siyasetçi değilim, siyasetçi olursam çok normal, ama şu an öyle bir kararım yok. 1986'da hapse girdiğim davadan sonra beraat etmiştim. Hem bir yıl yattım, fakat sonra beraat ettim. Fikir suçlusu olarak yargılanmıştım, beraat ettim. Son hapis yattığımda da, yine aynı davadan aynı suçlamadan genel anlamda beni de içine alacak şekilde beraat ettim. Yani fikirlerimden dolayı, şu ana kadar dünyadaki bütün suç çeşitleri, iftiralar üzerime atıldı ve sürekli de beraat ediyorum. Akla hayale gelen her türlü iftiralar atıldı, kokain kullandığım iddia edildi. Ondan da beraat ettim. Emniyetteyken yiyeceğime ve içeceğime karıştırılarak kokain verilmişti. Bunu mahkemede ispat ettim. Evimde de kokain bulundu bunun da dışardan konulduğunu ispat ettim ve beraat ettim ben bu suçtan da.

İnancımdan dolayı düşüncelerimden dolayı bu tip olaylar yine olabilir, yine hukuka güveniyorum, yine olumlu neticeler oluşacaktır, yine hak yerini bulacaktır. Dolayısıyla ben bu tip baskılardan dolayı fikirlerimden vazgeçmem. Her fikir adamının gerçek fikir adamının her dava adamının karşılaşacağı normal olaylardır bunlar. Ben de bunları çok normal karşılıyorum. Özetle bugüne kadar benim aleyhimde faaliyet yapan hiç kimseye kırgın değilim. Küskün değilim. Bundan sonra yapacak olanlara karşı da öfkem yok. Ben genellikle affedici bir insanım, şefkatliyim, dolayısıyla yani bir kısım basın benim onlara karşı öfkelendiğimi ve olumsuz gözle baktığımı düşünüyor olabilirler. Benim öyle bir bakış açım yok, onlar kader içinde Allah'ın onlara çizdiği kaderi yaşıyorlar. Kaderlerinin dışında bir şey yapmıyorlar. Onun için ben onların hepsinde hayır görüyorum. Hikmet görüyorum. Dolayısıyla da olumsuz etkilenmiyorum. Bu konuda çok müsterih olabilirler. Kaderin dışında hiçbir şey olmuyor.

Günümüzde İslam alemi, dünya ve insanlık nereye doğru gidiyor? Çünkü gördüğümüz kadarıyla hep İslam aleminde kan ve gözyaşı var. Çeçenistan'da, Keşmir'de, Afganistan'da, Irak'ta, Filistin'de yani nereye doğru gidiyor? Bunu biraz anlatabilir misiniz?

Bunlar güzel bir doğumun sancıları. Dünya çok güzel aydınlık günlere doğru gidiyor. Buna bir tabirle de Altınçağ diyebiliriz. Barışın, kardeşliğin, sevginin, demokrasinin, estetiğin, güzelliğin hakim olduğu bir dünyaya doğru gidiyoruz. Buna

biz ahir zaman diyoruz. Hıristiyanlıkta da vardır ahir zaman olarak geçer. Yahudilikte de geçer ahir zaman olarak geçer. Kutlu ve güzel bir devirdir. Bunun öncesinde bu tip savaşlar, kargaşalar, acılar ve zulümler olacağı da bilinen bir gerçektir. Bu üç kitapta da belirtilir. Peygamberimiz'in hadislerinde de bu devir çok detaylı açıklanır. 10-15 yıl sonra bu dediklerimin gerçekleştiğini inşaAllah hep beraber görürüz.

EK BÖLÜM III:
Evrim Aldatmacası

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "düzen" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "yaratılış gerçeğiyle" açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, sf. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), sf.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, sf. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, sf. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, sf. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede

karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, sf. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü

bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, sf. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, sf. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir

organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, sf. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, sf. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. sf. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu

tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, sf. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, sf. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, sf. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, sf. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, sf. 272)

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, sf. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly

Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, sf. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne

yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki

bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, sf. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına

inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akakleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise,

kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul

edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, sf.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

EK BÖLÜM IV:
Yaratılış Gerçeği

Yaratan, hiç yaratmayan gibi midir? Artık öğüt alıp düşünmez misiniz? Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışacak olursanız, onu bir genelleme yaparak bile sayamazsınız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. Allah, saklı tuttuklarınızı ve açığa vurduklarınızı bilir. Allah'tan başka yakardıkları hiçbir şeyi yaratamazlar, üstelik onlar yaratılıp durmaktadırlar. (Nahl Suresi, 17-20)

Su samurlarının vücutlarının alt kısmını sıkı sıkı saran bir kürkleri vardır. Bu post suyu itmeye yarar ve ıslandıktan kısa bir süre sonra da kurur. Vücutları çok esnek olan su samurlarının kuyrukları kalındır ve kuyruk, başlangıç noktasında kaslı, aşağısında ise (bazı türlerinde de yukarısında) düzdür. Kuyruğun bu özelliği su samurunun yüzmesinde yardımcı olur. Su samurlarının pek çok türünün perde ayakları vardır. Bütün bunlar samurların usta birer yüzücü olmalarını sağlar. Bir su canlısı olan samurların bütün özellikleri suda rahat hareket edecekleri şekilde yaratılmıştır. Postlarının kolay kuruması, kuyruklarının özel yapısı, perde ayakları hepsi samurlara Allah tarafından verilmiş özelliklerdir.

www.evrimmasali.com

Canlıların üzerlerinde bulundukları cisimlere benzemeleri düşmanlarının onları fark etmelerini önler. Elbette bu şekilde kamuflaj yapan canlılar, korunmak amacıyla vücutlarını yaprağa, bir dala ya da bir çiçeğe kendi kendilerine benzetemezler. Çiçeğin rengiyle aynı renkte olan bir böcek, yaprak dalı gibi hareketsiz duran bir yılan, ıslak zeminin rengini alan bir kurbağa kısacası kamuflaj yapan tüm canlılar, kamuflajın özel olarak yaratılmış bir savunma taktiği olduğunu kanıtlayan birer delildir. Hiçbir canlı böyle bir işlemi kendi kendine ya da tesadüfen gerçekleştiremez. Elbette ki canlılara kamuflaj yeteneğini veren, renk değişimini gerçekleştiirecekleri kimya laboratuvarlarını vücutlarına yerleştiren üstün akıl ve bilgi sahibi olan Allah'tır.

www.harunyahya.org

Bitkiler sadece güneş ışığıyla yaşayamazlar; topraktan bazı besinleri de almaları gerekir. Tat duyusu, topraktan mineral ve besinleri alan bitki kökleri için çok önemlidir. Arabidopsis (tere otu) adlı bitkide yapılan araştırmalarda, bir genin nitrat ve amonyum tuzlarının bol olarak bulunduğu yerleri tespit ettiği ortaya çıkarılmıştır. Bu gen sayesinde kökler gelişigüzel değil, besin yönünde gelişerek bilinçli bir hareket sergilemektedir. Nitratları tespit eden bu gen ANR1'dir. Bu bitkiler adeta tat alabiliyorlarmış gibi topraktaki birçok madde içinden kendilerine yarayanları seçebilmektedirler. Dışarıdan bakınca bilinçli yapıldığı görülen bu

hareketlerin ardındaki aklın sahibi elbette bitkiler değildir. Onları ve herşeyi üstün bir akla sahip olan Allah yaratmıştır.
www.Allahvar.com

Balarıları kovanın ısısını sabit tutarlar, özellikle kuluçka odalarının sıcaklığına çok dikkat ederler. Sıcaklık değişikliklerinde işçiler petek çevresinde kümelenir ve vücut sıcaklıkları ile yumurtaları ısıtırlar. Hava ısınmaya başladıkça arılar tarafından sıkıca örülen küme yavaş yavaş dağılır. Eğer sıcaklık artmaya devam ederse işçilerin bir bölümü kanatlarını yelpaze gibi sallamaya başlar. Bu havalandırma işlemini kovanın girişine doğru ve peteklerin üzerine doğru yönlendirerek kovan ısısını düşürmeye çalışırlar. Çok sıcak bir günde ise sulandırılmış bal damlalarını boş hücrelerin ağızlarına yerleştirirler. Kanatları ile oluşturdukları hava akımı bu damlaların içerisindeki suyu buharlaştırır. Bu soğutma sistemiyle kovanın ısısı kısa sürede eski haline döner.
www.darwinizminsonu.com

Yunuslar için nefes almak insanlarda veya diğer kara memelilerinde olduğu gibi bir refleks değildir, iradeli bir harekettir. Yani biz nasıl yürümeye karar veriyorsak, yunuslar da nefes almaya karar verir. Bu, hayvanın suda uyurken boğularak ölmemesi için alınmış bir tedbirdir. Yunus, uykusu sırasında beyninin sağ ve sol yarım kürelerini yaklaşık on beş dakika arayla nöbetleşe kullanır. Bir yarım küre uyurken, diğer yarım küre hayvanın nefes alması için suyun yüzeyine çıkmasını kontrol eder. Yunusların başlarının üstünde hava alıp vermelerini sağlayan bir delik bulunur. Hayvan suya daldığında bu delik bir kapak tarafından otomatik olarak örtülür ve bu sayede içeri su kaçması önlenmiş olur. Su yüzeyine çıkıldığında ise, kapak yine otomatik olarak açılır.
www.yaratilismuzesi.com

Penguenler sağa sola sallanarak yürürler. Bu sarkaç benzeri ilginç yürüyüşün nedeni son derece önemlidir. Bu yürüyüş sayesinde penguenler önemli derecede enerji tasarrufu yapmaktadırlar. Penguenlerin bacakları aşırı kısadır. Ancak penguenler, yana doğru adımlar atarak bu kısalığın dezavantajlarını ortadan kaldırır ve kaslarının daha az yorulmasını sağlarlar. Hatta her adımın sonunda bir sonraki adım için enerji depolamış olurlar. Enerji tasarrufu sağlayacak bir yürüyüş şekli elbette ki penguenin kendi başına keşfettiği bir kolaylık değildir. Üstelik bunu tek bir penguen değil bütün penguenler böyle yapmaktadırlar. Penguenlerin bu yürüyüş şekilleri Allah'ın canlılar üzerindeki şefkat ve merhametinin delillerinden biridir.
www.imanhakikatleri.com

Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, rızkı Allah'a ait olmasın. Onun karar (yerleşik) yerini de ve geçici bulunduğu yeri de bilir. (Bunların) tümü apaçık bir kitap (yazılı)dır. (Hud Suresi, 6)

Kelebeklerde bulunan hortum, sayısız teknik ayrıntıyla donanmış bir gelişmiş alet niteliğindedir. Dinlenme anında bu hortum, bir saatin sarmal yayı gibi dolanır. Kelebek besin gereksinimini karşılamak isterse, hortumdaki özel bir kas harekete geçer. Hortum çözülerek bir boru halini aldığında, en derin taç yapraklarındaki çiçek özünü bile emebilir. Allah her canlıda mükemmel özellikler yaratmıştır.
www.bilgilerdunyasi.net

Allah insanı yaşamının her döneminde en üstün özelliklere sahip olarak yaratır. Örneğin yetişkin bir insanın kafatası sert ve güçlü bir yapıya sahip olmak zorundadır. Ancak cenin kafatası ile yetişkin kafatası aynı sertliğe sahip değildir. Bu, doğum sırasında kafatasının zarar görmesini engelleyen çok gerekli bir önlemdir. Allah herşeyi en hikmetli şekilde yaratandır.
www.insanmucizesi.com

Deniz suyu özellikle derinlerde çok serindir. Soğuk sularda yaşayan canlılardan olan foklar bu nedenle derilerinin altında kalın bir yağ tabakasına sahiptirler. Bu tabaka fokların vücut ısısının çok çabuk kaybolmasını önlemeye yarar. Fokların ilginç özelliklerinden başka bir tanesi de dişi fokların bilinen en zengin, en besleyici sütü üretmeleridir. Bu süt zorlu koşullarda yetişen yavruların çok süratli büyümelerini sağlar. Foklar da diğer tüm canlılar gibi sonsuz şefkatli olan Rabbimiz tarafından yaratılmıştır.
www.evrimcilerinitiraflari.com

Düşmanlarından korunmak için görünümlerini kullanan canlılardan bazılarının vücudunda iki gözü olan bir yüz görünümünde şekiller bulunur. Bu gözler, düşmanlarını karşılarındaki canlının büyük ve caydırıcı olduğuna inandırmak için yeterlidir.

Bu olağanüstü görüntünün, "ilginç bir rastlantı" sonucunda ortaya çıktığını iddia etmek mümkün değildir. Rastlantılar simetri oluşturabilirler mi? Rastlantılar aynı renk ve tıpatıp aynı desenleri farklı iki yerde oluşturabilirler mi? Tabii ki oluşturamazlar.

Yeryüzündeki tüm canlılar gibi "sahte gözleri" olan bu canlılar da Allah tarafından yaratılmışlardır. Onlardaki kusursuz yapıların sahibi hiç kuşkusuz ki alemlerin Rabbi olan Allah'tır.
www.evrimaldatmacasi.com

Yuva kuracakları en elverişli yerleri canlılara ilham eden Allah'tır. Flamingolar yumurtalarını sudan uzakta tutabilmek için volkan tipi tepeler inşa ederlerken, guguk kuşları yuva kurmazlar çünkü başkalarının yuvalarını kullanırlar. Bazı papağanlar ve tropik ağaçkakanlar termit tepelerinin yanına yuvalarını inşa ederler. Birçok tropik muhabbet kuşuysa yuvalarını karıncaların ya da eşekarılarının yakınına kurarlar. Küçük bal emiciler her zaman büyük örümceklerin yanına yuva kurarlar. Avustralya'da yaşayan Rosella papağanının yuvası her zaman tırtıl ve sinek

larvası içerir. Çünkü bu canlılar yuvadaki artıklarla beslenerek yuvanın temiz kalmasını sağlarlar.

www.hayvanlaralemi.net

Balon balığı Güneydoğu Asya'nın sıcak denizlerinde yaşar. Bu balık gözlerine çok fazla ışık gelince bir tür "kimyasal güneş gözlüğü" takar. 2.5 cm. uzunluğundaki balığın gözlerinde fotokromik merceklere benzer bir özellik vardır. Bu merceklerin rengi ışığa göre açılır veya koyulaşır. Balon balığı fazla ışıkla karşılaşınca, balığın gözünün saydam tabakasının (korneanın) kenarlarında yer alan "kromatofor" adlı boya hücreleri, sarı renkli bir boya (pigment) yapmaya başlar. Bu boya gözün üzerine yayılarak bir filtre rolü oynar ve gelen ışığın şiddetini azaltır, böylece balığın daha net görmesi sağlanır. Karanlık sularda ise gözdeki bu boya kaybolur ve göz en çok ışık alabileceği yapıya döner. Göz gibi zaten tümüyle indirgenemez kompleks bir yapıya sahip olan bir organın bir de bu gibi kusursuz bir sistemle donatılmış olması, Allah'ın yaratışındaki muhteşemliğin bir ifadesidir.

www.yaratilismucizesi.com

Bir antilop yavrusunun doğması beş-on dakika sürer. Anne bu süre içinde güçlükle hareket eder ve düşmanlarına karşı savunmasızdır. Ancak dişi antilop doğum esnasında yalnız değildir. O sırada yanında sürüdeki bir başka dişi ona yardım etmek ve korumak için hazır bulunmaktadır. Yavrunun doğduğu ilk andan itibaren kaybedecek vakti yoktur. Annesi hemen onu burnuyla iterek harekete geçirir. Yavru, doğumundan 15 dakika sonra annesinin yanında dörtnala koşuyor duruma gelir. Yavru antilop her zaman annesiyle birlikte hareket eder, onun yanından hiç ayrılmaz çünkü annesinden ayrılacak olursa, aç kalacak veya yırtıcı hayvanlar tarafından öldürülecektir. Antilop yavrusunu çok kısa bir zaman içinde annesiyle birlikte koşacak güce sahip olacak şekilde yaratan Yüce Allah, üstün kudret, şefkat, merhamet, akıl, ilim ve hikmet sahibidir.

www.harunyahya.net

"O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir." (Haşr Suresi, 24)

Böcekler dünya üzerinde yaşayan en kalabalık topluluktur. Yüce Allah'ın ilhamıyla hareket eden bu canlılar, çalışkanlık, üretkenlik, uyum ve dayanıklılık gibi hayranlık uyandıran özellikleri ile insanlara pek çok alanda örnek olur. Yağmur ormanları, çöller, sıcak su kaynaklar, buzullar, kozalaklar ve tohumlar... Tüm bunlar, böceklerin yaşayabildikleri yerlerin yalnızca bir bölümüdür. Çoğunlukla karalarda yaşayan bu küçük canlılar, olağanüstü yapıları sayesinde dünyanın her yerine yayılmışlardır. Oldukça kalabalık bir topluluk olan böceklerin sayıca bu denli

fazla olmasının temel nedeni ise çoğalma özellikleridir. Böcekler arasında bir defada 1000 yumurta bırakabilen türler dahi mevcuttur.

"Göklerde ve yerde olanların tümü Allah'ı tesbih etmiştir. O, üstün ve güçlü (aziz) olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. Göklerin ve yerin mülkü O'nundur. Diriltir ve öldürür. O, her şeye güç yetirendir." (Hadid Suresi, 1-2)

Dişi kaplan avcı bir hayvanın yaklaştığını gördüğünde, yavrularının yanından ayrılır ve hemen düşmanın dikkatini kendi üzerine çeker. Kaplanlar gibi daha birçok canlı, yavruları için bu gibi fedakar davranışlarda bulunur. Bu davranışları her zaman yüzde yüz başarıyla sonuçlanmasa da , ebeveynler yavruları uğruna ölüme gidebilirler. Eğer bir canlı türünün içinde sadece bir nesil bencillik ederek bu fedakarlıklar yapılmasa, o türün nesli tükenecektir. Elbette ki, bu canlıların böyle bir davranışı sergilemelerinin nedeni, onları Allah'ın bu şekilde yaratmış olmasıdır.

Uçan balıklar, kuşlar gibi kanatlarla uçmazlar, sadece kanada benzer yüzgeçlerinin üzerinde kayarlar. Saatte en az 56 kilometre hız kazanırlar. Bu küçük balıklar, yüzgeçlerini yayarak ve kuyruklarını sudan kaldırarak suda daha da hızlı hareket edebilirler. Bu şekilde kaskatı şekilde kayarlar. Allah benzersiz yaratandır.
www.divxvar.com

Milyonlarca yıl önce yaşamış olan kedi balıkları, bugün yaşamakta olan kedi balıklarının sahip olduğu tüm özelliklere eksiksiz sahiptir. Allah, bütün canlıları olduğu gibi, kedi balıklarını da tam ve noksansız yaratmıştır ve kedi balıkları da diğer canlılar gibi evrim geçirmemiştir.
www.yaratilisatlasiyorumlar.com

Kemiklerimiz, yaşamımız boyunca sürekli yenilenir. Ne var ki yaşlılık, hareketsizlik gibi nedenlerle kemik yıkımı artar, yenilenme azalırsa kemik dokusunda zayıflama meydana gelir. Ancak Amerikan Kara Ayısında durum farklıdır. Aylar süren kış uykusu boyunca hemen hemen hiç hareket etmediği halde bu ayı türünün kemik yoğunluğunda önemli bir azalma olmaz. Oysa benzer bir süreyi yatağa bağımlı şekilde geçirecek bir insanın kemiklerinin, kraker kıvamına geleceği ve kolayca kırılacağı öngörülmektedir. Allah ayılara ihtiyaçları olan kış uykusunu ilham etmiş ve bedensel özelliklerini de bu uzun uykuda zarar görmeyecekleri gibi yaratmıştır.
www.fikiryazilari.net

Tilkiler değişik iklim koşullarında yaşayabilen canlılardır. Allah tüm canlılar gibi onları da bulundukları ortama uygun özelliklerle donatmıştır. Tilkilerin en küçüğü olan krem renkli Fennec tilkisi çok büyük kulaklara sahiptir. Bu tilkiler Afrika ve Arabistan'ın kumlu çöllerinde yaşarlar. Geniş kulakları sadece avlarının

yerini tespit etmekle kalmaz. Aynı zamanda fazla ısınmayı önleyen bir "radyatör" gibi işlev görerek hayvanın serin kalmasını da sağlar. Kutup tilkilerinin kulakları ise tersine küçük ve yuvarlaktır. Hayvanın burnu da tipik tilkilerde olduğundan daha kısadır. Kışlık bir manto gibi olan kalın kürkleri kısa burunlu kutup tilkilerini soğuğa karşı korur.

www.kabatasdevri.com

Görmüyorlar mı; gökleri ve yeri yaratan Allah, onların benzerini yaratmaya gücü yeter ve onlar için kendisinde şüphe olmayan bir süre (ecel) kılmıştır. Zulmedenler ise ancak inkarda ayak direttiler. (İsra Suresi, 99)

O inkar edenler görmüyorlar mı ki, (başlangıçta) göklerle yer, birbiriyle bitişik iken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Istakozun düzgün kare yüzeylerden oluşan bir gözü vardır. Bu düzgün kareler, aslında birer kare prizmanın ön yüzeyleridir. Istakoz gözündeki bu kare prizmaların her birinin iç yüzeyi "ayna" yapısındadır. Bu ayna benzeri yüzeyler ışığı kuvvetli biçimde yansıtır. Bu yüzeylerden yansıyan ışık, daha arka taraftaki retina üzerinde kusursuz bir biçimde odaklanır. Gözün içindeki bu prizmalar öyle bir açıyla yerleştirilmiştir ki, hepsi ışığı hatasız bir biçimde tek bir noktaya yansıtır. Buradaki yapının ne denli olağanüstü olduğu açıkça ortadadır. Canlılardaki bu gibi tüm mükemmel sistemleri yaratan Allah'tır.

www.fikiryazilari.net

Sarmaşıkların, bir cismin çevresine kendilerini dolayarak büyümeleri, biraz hızlandırılmış olarak izlendiğinde, çok şuurlu, ne yaptığını bilen bir davranışla karşılaşılır. Toprakta sabit duran, görmeyen, işitmeyen bir bitkinin adeta çevresini görüyormuş ve duyuyormuş gibi kollarını uzatarak etrafındaki nesneleri yoklaması, onları tanıması ve uygun olanları kendisi için kullanması dikkatle incelenmesi gereken bir yaratılış gerçeğidir. Sarılıcı ve tırmanıcı bitki türleri insanda hayranlık uyandıran pek çok özellikle donatılmışlardır.

www.evrimbelgeseli.com

Ağaçların yaprakları, havadaki kirletici maddeleri yakalayan mini filtrelere sahiptir. Yaprak üzerinde gözle görülmeyen binlerce tüy ve gözenek vardır. Gözenekler, tanecikler halindeki havayı kirleten maddeleri tutarlar ve sindirilmek üzere bitkinin diğer bölümlerine gönderirler. Yağmur yağınca da bu maddeler su ile toprağa ulaşırlar. Bu çok kalın bir madde değildir. Yaprak üzerindeki bu maddeler sadece bir film kalınlığındadırlar; fakat yeryüzünde milyonlarca yaprak olduğu düşünülürse, yapraklar tarafından tutulan kirli madde miktarının ne kadar çok olduğu açıkça görülür.

www.basindaharunyahya.com

Ağaçlar mevcut yaprak ağırlıklarının 5-10 katına kadar toz tutabilirler, ağaçlı bir alandaki bakteri oranı ile ağaçsız bir alandaki bakteri miktarları oldukça büyük bir farklılık gösterir. Yapraklarda gerçekleşen olayların hepsi başlı başına birer mucize niteliğindedir. Mikro seviyede tasarlanmış bir fabrika gibi mükemmel bir düzen ile oluşturulan yeşil bitkilerdeki bu sistemler alemlerin Rabbi olan Allah'ın yaratmasındaki kusursuzluğun delilleridir ve yüz binlerce yıldır hiçbir değişiklik ya da hiçbir bozukluk olmadan günümüze kadar aynı mükemmellikte gelmişlerdir.

www.radyoharunyahya.com

Kozalaklı ağaçların şekilleri incelendiği zaman insanoğlunun mühendislik hesaplarıyla, kar yüküne karşı aldığı önlemin, ağaçlarda zaten alınmış olduğunu görürüz. Ağacın koni şeklinin oluşturduğu eğim, üzerine düşen karın kolaylıkla yere dökülmesini sağlar. Böylece ağacın üzerinde aşırı miktarda kar toplanmaz; ağaç dallarının kırılması önlenmiş olur. Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir noktadır. Soğuk iklimlerde, kar yükünün dallar üzerinde meydana getireceği etkiyi hesaplayan, buna göre ağaç dallarının en ideal açı ile büyümelerini sağlayan, böylece kar yükünün etkisini en aza indiren, sonsuz akıl sahibi Yüce Allah’tır.

www.darwinizmdini.com

On yıllarca hatta yüz yıllarca uyku durumunda kalan ve sonra filizlenen tohumlar vardır. Bu uyku durumu bitkilerin soylarını sürdürmeleri açısından önemlidir. Bitkiler için zor koşullarda yaşamlarını sürdürebilmelerini sağlayan böyle bir mekanizmanın varlığı zorunludur. Tahta bir gövdeden, yeşil yapraklardan, çiçeklerden, köklerden oluşan bir ağacın ya da bir çiçeğin kendisi adına böyle bir ihtiyaç hissetmesi ve düşünmesi, tohumunun uykuya geçmesini sağlayacak bir sistemi keşfetmesi, bu mekanizmayı kendi içinde kurması, sonra da bunun için gerekli olan genetik bilgiyi kodlayarak bunu hücrelerine yerleştirmesi ve bu bilgiyi gelecek nesillere aktarması elbette ki mümkün değildir. Bitkileri bu şekilde yaratan Yüce Allah'tır.

www.cocuklaricin.net

Dediler ki: “Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hokum ve hikmet sahibi olansın.”
(Bakara Suresi, 32)

KAYNAKÇA

- Kitaplar -

American Foreign Policy-Current Document, 1983. Washington: US Department of State, 1985.
Bulletin No: 1. Sarajevo: State Commission for Gathering Facts on War Crimes in the Republic of Bosnia-Herzegovina, Ekim 1992.
Ceux qui Tirent les Ficelles de la Politique et de l'Economie Mondiale. Paris: Publications H.C., 1992.
Concentration and Extermination Camps, Sarajevo: War Crimes Investigation Bureau, Ağustos 1992.
Documents and Readings in the History of Europe since 1918. New York: Lippincott, 1951.
Freemasons at War. Keith Flynn, 1990.
Foreign Relations of the United States, 1938-1976 (Volume I-V). Washington: Departement of State.
International Terrorism and the Drug Connection. Ankara: Ankara University Press, 1984.
Kruşçev'in Anıları (İkinci Kitap, Dış Dünya). Çev. M. Ali Kayabal. 1.b. Milliyet Yayınları, Mart 1971.
Survey of International Affairs, 1925. Londra: Oxford University Press, 1926.
The Reader's Digest Bible (Illustrated Edition). London: Berkeley Square House, 1990.
Abou-Saif, Laila. Middle East Journal (A Woman's Journey into the Heart of the Arab World). New York: Charles Scribner's Sons, 1990.
Abourezk, James &Hyman Bookbinder. Through Different Eyes: Two Leading Americans, a Jews and an Arab, Debate US Policy in the Middle East. Adler and Adler, 1987.
Adam, Elaine P. American Foreign Relations 1977 (A Documentary Record). New York: Council on Foreign Relations-New York University Press, 1979.
Adam, Elaine P., William P. Lineberry. Documents on American Foreign Relations 1970 (Cumulative Index 1966-1970). 1.b. New York: Published for the Council on Foreign Relations, Simon & Schuster, 1973.
Agee, Philip. Inside the Company: CIA Diary. London: Allen Lane, 1975.
Akar, Rıdvan. Varlık Vergisi Kanunu (Tek Parti Rejiminde Azınlık Karşıtı Politika Örneği). 1.b. Belge Yayınları, Ocak 1992.
Akarslan, Mediha. Bosna-Hersek ve Türkiye. Ağaç Yayıncılık, 1993.
Alcover, Federico Ysart. Espana y los Judios en la Segunda Guerra Mundial. 1.b. Barcelona: Dopesa, 1973.
Alexander, Philip S. Textual Sources for the Study of Judaism. İngiltere: Manchester University Press, 1984.

Allen, Garry. Sermaye ve Sosyalizm. Çev. Mevlüt Turan. Oymak Yayınları.
Altan, Mehmet. Süperler ve Türkiye. Afa Yayınları, 1986.
Altındal, Aytunç. Üç İsa. Çev. Sibel Özbudun. Anahtar Kitaplar, 1993.
Amsrong. Bozkurt, Sel Yayınları, 1955.
Arendt, Hannah. Eichmann in Jerusalem. New York: The Viking Press, 1963.
Armaoğlu, Fahir. 20. Yüzyıl Siyasi Tarihi Cilt 1 1914-1980. 8. b. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
Armaoğlu, Fahir. 20. Yüzyıl Siyasi Tarihi Cilt 2 1980-1990. 2.b. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
Armaoğlu, Fahir. Filistin Meselesi ve Arap-İsrail Savaşları 1948-1988. 2.b. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1991.
Armaoğlu, Fahir. Siyasi Tarih 1789-1960. Ankara: Sevinç Matbaası, 1964.
Armstrong, Karen. Holy War. London: Macmillan, 1988.
Aruri, Naseer. Middle East Crucible: Studies on the Arab-Israeli War of October 1973. Medina Press, 1975.
Ataöv, Türkkaya. Siyonizm ve Irkçılık. 2.b. Birey ve Toplum Yayınları, Mart 1985.
Atsız, Yağmur. Yeni Dünya Düzeni (Amerika’nın Dış Müdaheleler Tarihçesi). Çağdaş Yayıncılık, 1992.
Attali, Jacques. 1492. Çev. Mehmet Ali Kılıçbay. 1.b. Yapı Kredi Yayınları, Ekim 1992.
Aubier, Dominique. Le Cas Juif. Paris: Editions du Mont-Blanc.
Avcıoğlu, Doğan. Türkiye’nin Düzeni. Tekin Yayınevi, 1979.
Aybar, Mehmet-Ali. Leninist Parti Burjuva Modelinde Bir Örgüttür. 1.b. Haziran 1979.
Aydemir, Şevket Süreyya. Enver Paşa. Remzi Kitabevi, 1972.
Baer, Jean. The Self-Chosen (Our Crowd Is Dead, Long Live Our Crowd). New York: Arbor House, 1982.
Bağış, Ali İhsan. Osmanlı Ticaretinde Gayri Müslimler. Turhan Kitabevi, 1983.
Bahbah, Bishara. Israel and Latin America: The Military Connection. St. Martin’s Press, 1986.
Baigent, Michael, Richard Leigh. The Temple and the Lodge. İngiltere: Corgi Books, 1990.
Ball, George W., Douglas B. Ball. The Passionate Attachment (America’s Involvement with Israel, 1947 to the Present). New York: W. W. Norton & Company, 1992.
Barnavi, Eli. A Historical Atlas of the Jewish People (From the Time of the Patriarchs to the Present). London: Hutchinson, 1992.
Barron, John. KGB Today (The Hidden Hand). New York: Reader’s Digest Press, 1983.
Barton, Allen H., Bodgan Denitch, Charles Kadushin. Opinion-Making Elites in Yugoslavia. New York: Praeger Publishers, 1973.

Batham, Cyril N. Ars Quatuor Coronatorum (Transactions of Quator Coronati Lodge No. 2076 Volume 95 for the Year 1982). Q.C. Correspondence Circle Limited, Kasım 1983.
Baum, Grugory. Les Juifs et l'Evangile. Paris: Cerf.
Bavly, Dan, Eliahu Salpeter. Fire in Beirut (Israel's War in Lebanon With the PLO). New York: Sfein and Day, 1984.
Begin, Menachem. La Revolte d'Israel. Paris: La Table Ronde, 1971.
Beit-Hallahmi, Benjamin. The Israeli Connection (Who Israel Arms and Why). Pantheon.
Bellon, Bernard P. Mercedes in Peace and War (German Automobile Workers, 1903-1945). New York: Columbia University Press, 1990.
Belth, Nathan C. A Promise to Keep (A Narrative of the American Encounter With Anti-Semitism). New York: Times Book, 1979.
Ben-Gourion, David. La Palestine Dans la Monde d'apres Guerre. Paris: Le Terre Retrouvee, 1942.
Benbanaste, Nesim. Örneklerle Türk Musevi Basının Tarihçesi. Sümbül Basımevi, 1988.
Bennis, Phyllis & Michael Moushabeck. Beyond the Storm: A Gulf Crisis Reader. Interlink, 1991.
Bettelheim, Charles. Nazizm Döneminde Alman Ekonomisi. Çev. Kenan Somer. 1.b. Savaş Yayınları, Kasım 1982.
Biltzer, Wolf. Between Washington and Jerusalem. New York: Oxford University Press, 1985.
Bilim Araştırma Grubu, Masonluk ve Kapitalizm. 2.b. Araştırma Yayıncılık, 1992.
Bilim Araştırma Grubu, Şeytan'ın Dini Masonluk. 1.b. Araştırma Yayıncılık, Ocak 1993.
Bill, James A. The Eagle and the Lion (The Tragedy of American-Iranian Relations). London: Yale University Press, 1988.
Birand, M. Ali. Diyet (Türkiye ve Kıbrıs Üzerine Uluslararası Pazarlıklar 1974-1980). 6.b. Milliyet Yayınları, Ağustos 1987.
Blum, William. The CIA: A Forgotten History (US Global Interventions Since World War 2). 4.b. London: Zed Books, 1991.
Bora, Tanıl. Yugoslavya-Milliyetçiliğin Provokasyonu. 1.b. Birikim Yayınları, 1991.
Bordiot, Jacques. Le Gouvernement Invisible. Paris: Avalon, 1976.
Bourderon, Roger. Faşizm İdeolojileri ve Uygulamaları. Çev. Kenan Somer. 1.b. Onur Yayınları, Şubat 1989.
Bozarslan, Mehmet Emin. Savaşan Lübnan. 1.b. Üçüncü Dünya Yayınları, Kasım 1976.
Brenner, Lenni. The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinski to Shamir. New York: Zed, 1984.
Brenner, Lenni. Zionism in the Age of Dictators. Lawrence Hill, 1983.
Brenner, Lenni. Jews in America Today. Lyle Stuart, 1986.

Brook, Stephen. The Club (The Jews of Modern Britain). 1.b. Boston: Constable, 1989.
Brzezinski, Zbigniew. Alternative to Partition (For a Broader Conception of America’s Role in Europe). 1.b. New York: McGraw-Hill Book Company, 1965.
Brzezinski, Zbigniew. Büyük Çöküş. Çev. Gül Keskil, Gülsev Pakkan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1989.
Bulaç, Ali. Çağdaş Kavramlar ve Düzenler. 10. b. Endülüs Yayınları, Eylül 1990.
Bulaç, Ali. Ortadoğu Gerçeği. Bir Yayıncılık.
Bulut, Faik. Filistin Rüyası. 1.b. Kaynak Yayınları, Nisan 1991.
Bunzl, John. Öteki İsrail. Çev. Serap Biçer, 1.b. Metis Yayınları, Mart 1988.
Cem, Hasan. Dünyada ve Türkiye’de Masonluk. Yeni Çığır Basımevi, 1976.
Chomsky, Noam. ABD Terörü. Çev. Taha Cevdet. 1.b. Pınar Yayınları, Mart 1991.
Chomsky, Noam. American Power and the New Mandarins. 2.b. New York: Pantheon Books, 1969.
Chomsky, Noam. Kader Üçgeni (ABD, İsrail ve Filistinliler). Çev. Bahadır Sina Şener. 1.b. İletişim, Ocak 1993.
Chomsky, Noam. Pirates and Emperors: International Terrorism in the Real World. Amana, 1986.
Chomsky, Noam. The Culture of Terrorism. Boston: South End Press, 1988.
Churba, Joseph. The Politics of Defeat (America’s Decline in the Middle East). 1.b. New York: Cyrco Press, 1977.
Cockburn, Andrew and Leslie. Dangerous Liaison (The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship). New York: Harper Collins Publishers, 1991.
Cohen, Michael J. Palestine and Great Powers, 1945-1948. New Jersey: Princeton University Press, 1982.
Comeliau, Christian. Kuzey-Güney İlişkileri. Çev. Teoman Tunçdoğan. 1.b. İletişim Yayınları, Ocak 1992.
Coston, Henry. La Fortune Anonyme et Vegabonde. Paris: Publications H.C., 1984.
Coston, Henry. La Haute Finance et les Revolutions. Paris: Publications Henry Coston.
Coston, Henry. La Republique du Grand Orient (Un Etat Dans l’Etat la Franc-Maçonnerie). Paris: Librairie Française, 1976.
Coston, Henry. Le Veau d’or est Toujours Debout. Paris: Publications H.C., 1987.
Coston, Henry. Les 200 Familles au Pouvoir. Paris: La Librarie Française, 1977.
Coston, Henry. Les Financiers qui Menent le Monde. Paris: Publications H.C., 1989.
Curtiss, Richard. A Changing Image: American Perceptions of the Arab-Israeli Dispute. Am.Ed. Trust, 2.b., 1986.
Çandar, Cengiz. Direnen Filistin. 1.b. May Yayınları, Aralık 1976.
Çandar, Cengiz. Ortadoğu Çıkmazı. Hıl Yayınları, 1983.
Çandar, Cengiz. Tarihle Randevu (Beyrut’un Ateş Çemberinde FKÖ). 1.b. Yalçın Yayınları, Mayıs 1984.
Dalin, David G. From Marxism to Judaism. New York: Markus Wiener Publishing, 1989.

Dan, Uri. Entebbe Havaalanıda 90 Dakika. Çev. Murat Garay. Dokar Yayınları, 1976.
Dayan, Moshe. Histoire de Ma Vie. Paris: Fayard, 1976.
Deacon, Richard. The Israeli Secret Service. 4.b. London: Sphere Books Limited, 1983.
Değer, M. Emin. CIA, Kontr-Gerilla ve Türkiye. 3.b. Ağustos 1977.
Delpech, François. Etudes d'Histoire Contemporaine sur les Juifs, Paris: Press Universitaires de Lyon,
Demaris, Ovid, Kirli İşler İmparatorlukları. Çev. Lale Burak. 1.b. Koza Yayınları, Şubat 1976.
Derogy, Jacques. Israel Connection-la Mafia en Israel (La Premiere Enquete sur la Mafia d'Israel). Paris: Plon, 1980.
Derogy, Jacques, Hesi Carmel. Israel Ultra-Secret. Paris: Robert Laffont, 1989.
Dewar, James. The Unlocked Secret (Freemasonry Examined). İngiltere: Corgi Books, 1990.
Diggins, John P. Mussolini and Fascism: The View from America. New Jersey: Princeton University Press, 1972.
Dikerdem, Mahmut. Ortadoğu'da Devrim Yılları. Cem Yayınevi, 1990.
Dolan, David. Holy War for the Promised Land. 1.b. İngiltere: Hodder & Stoughton, 1991.
Drumont, Edouard. Le Testament d'un Antisemite. 3.b. Paris: La Librarie Française, 1988.
Eden, Anthony. Full Circle (The Memories of Sir Anthony Eden). London: Cossel, 1960.
Eisenberg, Dennis, Eli Landau, Uri Dan. MOSSAD Les Services Secrets Israeliens. Paris: Stanke, 1977.
Elöve, Mustafa E. Bir Demet Işık. 1.b. Fevziye Mektepleri Vakfı Yayınları, 1991.
Epstein, Isidore. Judaism (A Historical Presentation). 2.b. London: Penguin Books, 1990.
Erbakan, Necmettin. Kenan Evren'in Anılarındaki Yanılgılar. 1.b. Rehber Yayıncılık, Mart 1991.
Esenbal, Melih. Kıbrıs-1 (Ayağa Kalkan Adam). 1.b. Bilgi Yayınevi, Nisan 1993.
Eveland, Wilbur C. Ropes of Sand (America's Failure in the Middle East). London: W. W. Norton & Company, 1980.
Executive Intelligence Review. Dope, Inc. (The Book That Drove Kissinger Crazy). Washington: Ben Franklin Booksellers, 1992.
Executive Intelligence Review. The Ugly Truth About The Anti-Defamation League, Washington: 1992.
Fast, Howard. The Jews (Story of a People). Dell Book, 1968.
Faurisson, Robert. Memoire En Defense. Paris: La Vieile Taupe, 1980.
Ferenzy, Oscar de. Les Juifs, et nous Chretiens. Paris: Ernest Flammarion.
Findley, Paul. They Dare to Speak Out: People and Institutions Confort Israel's Lobby. Chicago: Lawrence Hill Books, 1989.
Flusser, David. Jesus. Paris: Aux Editions du Seuil.

Fontaine, Andre. Histoire de la Guerre Froide Tome I 1917-1950. Paris: Fayard, 1965.
Fontaine, Andre. Histoire de la Guerre Froide Tome II 1950-1967. Paris: Fayard, 1967.
Friedman, Isaih. Germany, Turkey, and Zionism 1817-1918. Oxford: Clarendon Press, 1977.
Friedman, Lee M. Jewish Pioneers and Patriots, Philadelphia. The Jewish Publication Society of America, 1942.
Fukuyama, Francis. Tarihin Sonu Mu? Çev. Yusuf Kaplan. Rey Yayıncılık.
Fukuyama, Francis. Tarihin Sonu ve Son İnsan. Çev. Zülfü Dicleli. Simavi.
Galbraith, John Kenneth. The New Industrial State. 2.b. London: Andre Deutsch, 1972.
Galbraith, Chomsky, A. Münif, Fukuyama, vd. Yeni Dünya Düzeni. Çev. Kadir Çağlayan. Ağaç Yayıncılık, Temmuz 1992.
Gangulee, N. The Mind and Face of Nazi Germany. 2.b. London: John Murray, 1942.
Garaudy, Roger. Siyonizm Dosyası. Çev. Nezih Uzel. 1.b. Pınar Yayınları, Ekim 1983.
Garaudy, Roger. Sosyalizm ve Ahlak. Çev. Selahattin Hilav. 2.b. Süreç Yayınları, Ağustos 1976.
Gelli, Licio. La Verita. Paris: Roma.
Genç, Süleyman. Bıçağın Sırtındaki Türkiye (CIA-MİT Kontr-Gerilla). Der Yayınları, 1978.
Giannou, Chris. Besieged: A Doctor’s Story of Life and Death in Beirut. Interlink, 1991.
Gilbert, Martin. The Jews of Hope. London: Penguin Books, 1985.
Giritli, İsmet. Ortadoğu-Petrol Kıbrıs ve Türkiye. Belge Yayınları, Şubat 1975.
Glazer, Nathan. Les Juifs Americains. Paris: Calmann-Levy, 1972.
Glick, Edvard Bernard. Between Israel and Death. Harrisburg: Stackpole Books, 1974.
Gorbaçov, Mihail S. Dünyayı Sarsan Üç Gün. Çev. İmran Yıldırım. 1.b. Real Yayınları, Kasım 1991.
Goren, Arthur A. Dissenter in Zion from the Writings of Judah L. Magnes. İngiltere: Harvard University Press, 1982
Gövsa, İbrahim Alaettin. Sabatay Sevi. Semih Lütfi Kitabevi.
Göze, Ayferi. Siyasal Düşünceler ve Yönetimler. 5.b. Beta Bası Yayım Dağıtım AŞ, Kasım 1989.
Green, Stephen. Taking Sides (America’s Secret Relations with a Militant Israel). New York: William Morrow and Company, 1984.
Gresh, Alain, Dominique Vidal. Ortadoğu (Mezopotamya’dan Körfez Savaşına). Çev. Hamdi Türe. 1.b. Alan Yayınclık, Kasım 1991.
Grose, Peter. Israel in the Mind of America. 1.b. New York: Knopf, 1983.
Guttmann, Julius. Philosophies of Judaism (The History of Jewish Philosophy from Biblical Times to Franz Rosenzweig). 1.b. New York: Schochen Books, 1973.

Güldemir, Ufuk. Çevik Kuvvetin Gölgesinde Türkiye (1980-1984). 2.b. Tekin Yayınevi, Nisan 1987.
Güldemir, Ufuk. Kanat Operasyonu. 2.b. Tekin Yayınevi, Mart 1986.
Güldemir, Ufuk. Texas Malatya. 1.b. Tekin Yayınevi, 1992.
Güllapoğlu, Fatih. Tanksız Topsuz Harekat: Psikolojik Harekat. 1.b. Tekin Yayınları, 1991.
Gün, İzzet Nuri, Yalçın Çeliker. Masonluk ve Masonlar. Yağmur Yayınevi, 1968.
Hadawi, Sami. Bitter Harvest: A Modern History of Palestine. Olive Branch Press, 1990.
Hançerlioğlu, Orhan. Düşünce Tarihi. 4.b. Remzi Kitabevi, 1983.
Hançerlioğlu, Orhan. Felsefe Sözlüğü. 7.b. Remzi Kitabevi, 1989.
Hardie, Frank, Irwin Herrman. Britain and Zion (The Fateful Entanglement). İngiltere: Blackstaff Press, 1980.
Heller, Otto. La Fin du Judaisme. 4.b. Paris: Les Editions Rieder, 1933.
Heller, Otto. Yahudiliğin Çöküşü (Yahudi Sorunu, Yahudi Sorununun Eleştirisi, Sosyalizmle Çözümü). Çev. Süheyla-Saliha N. Kaya. 1.b. İnter Yayınları, Haziran 1992.
Henkin, Louis. World Politics and Jewish Condition. New York: Quadrangle Books, 1972.
Herman, Edward S. The Real Terror Network (Terrorism in Fact and Propaganda). 1.b. Boston: South End Press, 1982.
Herman, Simon N. Israelis and Jews (The Continuity of an Identity). 1.b. New York: Random House, 1970.
Hersh, Seymour M. İsrail, Amerika ve Bomba. Çev. Belma Aksun. Beyan Yayınları, 1992.
Hertzberg, Arthur. Judaism (Great Religions of Modern Man). 2.b. New York: George Braziller, 1962.
Hertzberg, Arthur. Judaism (The Key Spiritual Writings of the Tradition). New York: Simon and Schuster / Touchstone, 1991.
Herzl, Theodor. The Complete Diaries of Theodor Herzl 1-2. New York: The Herzl Press, 1960.
Herzl, Theodore. Theodore Herzl: Ecrits. Palestine Departement de la Jeunesse de l’organisation Sioniste Mondiale, 1948.
Heschel, Abraham Joshua. Le Tourment de la Verite. Paris: Cerf.
Heykel, M. Hasaneyn. 1973 Arap-İsrail Savaşı ve Ortadoğu. Çev. Melek Ulugay, Nakiye Boran. 1.b. Üçüncü Dünya Yayınları, Ocak 1977.
Heykel, M. Hasaneyn. Kahire Dosyası. Ankara: Bilgi Yayınevi, 1974.
Hiçyılmaz, Ergun, Meral Altındal. Büyük Sığınak (Türk Yahudilerinin 500 Yıllık Serüveninden Sayfalar). Cep Kitapları, 1992.
Hieronimus, Robert. America’s Secret Destiny. Vermont: Destiny Books, 1989.
Hohne, Heinz. The Order of Death’s Head. (The Story of Hitler’s SS). New York: Coward-McCann, 1970.
Holbrooke, Richard. Counsel to the President. New York: Random House, 1991.

Hudson, G. F. Komünizmin Elli Yılı (Teori ve Pratik 1917-1967). Çev. Fırat Argeşo. Sümerbank Kültür Yayınları, 1969.
Hurley, Andrew J. Israel and the New World Order. California: Fithian Press, 1991.
İzzetbegoviç, Ali. Doğu ve Batı Arasında İslam. Çev. Salih Şaban. 2.b. Nehir Yayınları, 1992.
Jaber, Kemal Abu. The Arab Ba'th Socialist Party (Ideology and Organization). New York: Syracuse University Press, 1966.
Jackson, Gabriel. The Spanish Republic and the Civil War 1931-1939. New Jersey: Princeton, 1965.
Johnson, Loch K. America's Secret Power (The CIA in a Democratic Society). New York: Oxford University Press, 1989.
Jonge, Alex de. Stalin. İngiltere: William Collins Sons & Co Ltd., 1986.
Josephus. The Jewish War. 3.b. London: Penguin Books, 1970.
Kafaoğlu, Arslan Başer. Silah, Rüşvet ve Sömürü. 1.b. Alan Yayıncılık, Ekim 1992.
Kakınç, T. Franco Kimdir, Falanjizm Nedir? Kitapçılık Ticaret Yayınları.
Kalb, Marvin, Bernard Kalb. Kissinger (Siyasi Tarihin En Büyük Cambazı). Çev. Belkıs Çorakçı. Nebioğlu Yayınevi, 1974.
Kalkan, Yılmaz. Bir Ortadoğu Gerçeği (Irak ve Saddam Hüseyin). Beyan Yayınları, 1991.
Kane, Joseph Nathan. Facts About the Presidents (A Complation of Biographical and Historical Data). 2.b. New York: The H. W. Wilson Company, 1960.
Karadağ, Raif. Petrol Fırtınası. 5.b. Divan Yayınları.
Karpman, I. J. Carmin. Who's Who in World Jewry 1978. Tel-Aviv: Olive Books of Israel.
Kekeç, Ahmet. CIA ve 12 Eylül (Bir İhtilalin Romanı). Emre Yayınları, Ocak 1993.
Keneally, Thomas. Schindler's List. New York: Simon and Schuster, 1982.
Kennedy, Paul. Büyük Güçlerin Yükseliş ve Çöküşleri (1500'den 2000'e Ekonomik Değişme ve Askeri Çatışmalar). Çev. Birtane Karanakcı. 3.b. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1991.
Kepel, Gilles. Tanrının İntikamı. Çev. Selma Kırmız, 1.b. İletişim, Şubat 1992.
Kertzer, Morris N. Today's American Jew. 1.b. ABD: McGraw-Hill Book Company, 1967.
Khouri, Fred. The Arab-Israeli Dilemma. Syracuse University Press, 1985.
Kirk, George. A Short History of Middle East, from the Rise of Islam to Modern Times. London: Methuen, 1948.
Kirk, George. The Middle East in the War. London: Oxford University Press, 1952.
Knight, Stephen. Brotherhood (The Secret World of the Freemasons). 1.b. ABD: Dorset Press, 1984.
Kocabaş, Süleyman. Türkiye ve İngiltere. Vatan Yayınları, Ağustos 1985.
Kocabaş, Süleyman. Türkiye ve Siyonizm. 1.b. Vatan Yayınları, Haziran 1987.
Koestler, Arthur. Onüçüncü Kabile (Hazar İmparatorluğunun Mirası). Çev. Belkıs Çorakçı, Ada Yayınları, 1977.
Koloğlu, Orhan. Abdülhamit ve Masonlar. 1.b. Gür Yayınları, 1991.

Koloğlu, Orhan. İttihatçılar ve Masonlar. 1.b. Gür Yayınları, 1991.
Konvitz, Milton R. Judaism and Human Rights. New York: W. W. Norton & Company, 1972.
Koru, Fehmi. Terör ve Güneydoğu Sorunu. Beyan Yayıncılık.
Koru, Fehmi. Türkiye’de Laiklik ve Fikir Özgürlüğü. Beyan Yayınları, 1991.
Koru, Fehmi. Yeni Dünya Düzeni. Beyan Yayınları, 1991.
Krivoguz, Igor. The Second International 1889-1914 (The History and Heritage). Moscow, Progress Publishers, 1989.
Kutluay, Yaşar. Siyonizm ve Türkiye. Selçuk Yayınları, 1967.
Küçük, Abdurrahman. Dönmeler ve Dönmelik Tarihi. Ötüken Yayınları.
Kürkçüoğlu, Ömer. Osmanlı Devletine Karşı Arap Bağımsızlık Hareketi 1908-1918. AÜSBF Yayınları, 1982.
Landau, Jacob M. Young Turks and Zionism: Some Comments. İsrail: The Hebrew University of Jerusalem, 1983.
Langer, Walter C. Ruhsal Çözümlemelerle Hitler Melek mi, Şeytan mı? Çev. Zeki Çakılalan. Kemal Bek. 1.b. Yılmaz Yayınları, Kasım 1990.
Lapide, Pinchas. Los Tres Ultimos Papas y los Judios. Madrid: Taurus, 1967.
Lapierre, Dominique, Larry Collins. O Jerusalem. Paris: Editions Robert Laffont, 1971.
Laqueur, Walter. A World of Secrets (The Uses and Limits of Intelligence). New York: Basic Books, 1985.
Lenin, V. I. Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği. Çev. Muzaffer Ardos. 5.b. Sol Yayınları, Kasım 1977.
Lenin, Vladimir Ilyich. Din Üzerine. Çev. Seçkin Selvi Cılızoğlu. 2.b. Ser Yayınları, Şubat 1989.
Levinson, Charles. Vodka-Cola. Çev. Yaver Zeytinoğlu. 1.b. Hür Yayın ve Ticaret AŞ, Mayıs 1979.
Lewis, Bernard. Die Juden in der Islamischen Welt. Münih: Verlag C. H. Beck, 1987.
Ligou, Daniel. Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie. 1.b. Paris: Presses Universitaires de France, 1987.
Lossin, Yigal. Pillar of Fire (The Rebirth of Israel - A Visual History). Kudüs: Shikmona Publishing Company, 1983.
Lovsky, F. La Dechirure de l’Absence. Paris: Calmann-Levy.
Macciocchi, Maria-A. Faşizmin Analizi. Çev. Cemal Süreya. 2.b. Payel Yayınevi, Aralık 1979.
Macoy, Robert. A Dictionary of Freemasonary (A Compendium of Masonic History, Symbolism, Rituals, Literature, and Myth). Bell Publishing Company, 1989.
Magee, Bryan. Karl Popper’in Bilim Felsefesi ve Siyaset Kuramı. Çev. Mete Tunçay. 1.b. Remzi Kitabevi, 1982.
Marchetti, Victor, John D. Marks. CIA, The Cult of Intelligence. 3.b. New York: Random House, Haziran 1974.
Maritain, Jacques. Le Mystere d’Israel (et Autres Essais). Paris: Desclee de Brouwer.

Marlowe, John. Arab Nationalism and British Imperialism. New York: Praeger, 1961.
Martin, Malachi. The Keys of This Blood (The Struggle for World Domination Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West). New York: Simon and Schuster, 1990.
Marvin, Max. Le Retour D'Israel. Paris: Desclee de Brouwer et Cie.
Marx, Karl, F. Engels. Din Üzerine. Çev. Kaya Güvenç. 1.b. Sol Yayınları.
Marx, Karl, F. Engels, V. I. Lenin. Anarşizm ve Anarko Sendikalizm. Çev. Sevim Belli. 1.b. Sol Yayınları, Mart 1979.
Marx, Karl, F. Engels, V. I. Lenin. Kadın ve Aile. Çev. Öner Ünalan. 1.b. Sol Yayınları.
Marx, Karl, F. Engels, V. I. Lenin, J. Stalin. Kadın ve Marksizm. 6.b. Öncü Kitabevi, 1979.
Mass, Belmont. The Zionist plan for the Middle East. İsrail: A.A.U.G., 1982.
Mata, Gonzales. Les Vrais Maitres du Monde. Paris: Bernard Grasset, 1979.
Matthews, Herbert Lionel. Half of Spain Died: A Reappraisal of the Spanish Civil War. New York: Scribner, 1973.
Medyalı, A. Kürdistanlı Yahudiler. 1.b. Berhem Yayınları, 1992.
Melman, Seymour. The Permanent War Economy (American Capitalism in Decline). New York: Simon and Schuster, 1974.
Mernissi, Fatima. Islam and Democracy (Fear of the Modern World). 1.b. Indianapolis: Addison-Wesley Publishing Company, Ekim 1992.
Miller, Nathan. Spying for America (The Hidden History of U.S. Intelligence). 1.b. New York: Paragon House, 1989.
Milosevic, Slobodan. Les Annees Decisives. Paris: L'Age d'Homme, 1990.
Moncomble, Yann. La Trilaterale et les Secrets du Mondialisme. 3.b. Paris: Faits et Documents, 1980.
Moncomble, Yann. Les Professionnels De l'Anti-Racisme. Paris: Faits et Documents, 1987.
Monus, Aros. Les Secrets de l'Empire Nietzscheen. Paris: Interseas, 1992.
Moore, John Morton. The Arab-Israeli Conflict: Readings and Documents. New Jersey: Princeton University Press, 1977.
Mora, Vincent. Le Refus d'Israel. Paris: Cerf.
Mortureux, Andre. Des Français Vivent l'Epopee Serbe 1914-1915. Paris: Scorpion, 1964.
Mullins, Eustace. The World Order (A Study in the Hegemony of Parasitism). 1.b. Virginia: Ezra Pound Institute of Civilation, 1985.
Mullins, Eustace. The World Order (Our Secret Rulers). 2.b. Virginia: Ezra Pound Institute of Civilation, 1992.
Mumcu, Uğur. Papa Mafya Ağca. 4.b. Tekin Yayınevi, 1987.
Mussner, Franz. Traite sur les Juifs. Paris: Cerf.
Müller, Leo A. NATO Gizli İttifakı ve Alman Öncüleri. Gladio (Kontrgerilla) Soğuk Savaşın Mirası. Çev. Emin Karaca. Pencere Yayınları.

Nachmani, Amikam. Israel, Turkey, and Greece (Uneasy Relations in the East Mediterranean). Totowa: Frank Cass, 1987.
Naff, Donald. Warriors at Suez (Eisenhover Takes American into the Middle East). New York: The Linden Press-Simon and Schuster, 1981.
Neff, Donald. Warriors for Werusalem: The Six Days That Changed the Middle East. Amana, 1988.
Nenezic, Zoran D.. Masoni u Jugoslaviji 1764-1980 (Pregled istorije slobodnog zidarstva u Jugoslaviji, Prilozi i grada). Narodna Knjiga.
Nenni, Pietro. İspanya’da İçsavaş ve Faşizm. Çev. Orhan Suda. Suda Yayınları.
Nigosian, Solomon A. Judaism (The Way of Holiness). 2.b. İngiltere: Crucible, 1987.
Niwyk, Donald L. The Jews in Weimar Germany. Louisiana, Manchester University Press, 1980.
Odeh, B. J. Lübnan’da İç Savaş. Çev. Yavuz Alogan. 1.b. Belge Yayınları, Aralık 1986.
Oppermann, Thomas. Le Probleme Algerien (Donnes Historiques, Juridiques, Politiques). Paris: François Maspero, 1961.
Ostrovsky, Victor, Claire Hoy. Hile Yolu MOSSAD. Çev. Sibel Özbudun. 2.b. E Yayınları, Kasım 1990.
Owen, David. Face the Future. Oxford: Oxford University Press, 1981.
Öke, Mim Kemal. Kutsal Topraklarda Siyonistler ve Masonlar (İhanetler.. Komplolar.. Aldanmalar..). 3.b. Çağ Yayınları, 1991.
Öke, Mim Kemal. İngiliz Ajanı Binbaşı E.W.C. Noel’in "Kürdistan Misyonu" 1919. Boğaziçi Yayınları, 1989.
Öke, Mim Kemal. Saraydaki Casus. 1.b. Hikmet Neşriyat, Şubat 1991.
Öke, Mim Kemal. Siyonizm ve Filistin Sorunu (1880-1914). Üçdal Neşriyat, 1982.
Örs, Hayrullah. Musa ve Yahudilik. Remzi Kitabevi.
Özgüden, Doğan. Faşizm. Akşam Kitap Kulübü, 1966.
Özgür, Özker. Kıbrıs’ta Demokrasi Bunalımları. 1.b. Cem Yayınevi, 1992.
Özkul, Halid. Yeni Dünya Düzeni. Anahtar Kitaplar, Kasım 1992.
Papa, Emilio R. Fascismo e Cultura. 2.b. Venezia, Marsilio Editori, 1975
Parkes, James. A History of the Jewish People. Victoria: Penguins Books, 1967.
Payne, Malachi. The Life and Death of Adolf Hitler. Popular Library.
Payne, Ronald. MOSSAD (Israel’s Most Secret Service). İngiltere: Corgi Books, 1991.
Payne, Stanley G. The Spanish Revolution. New York: Norton, 1970.
Perlmutter, Nathan, Ruth Ann Perlmutter. The Real Anti-Semitism in America. New York: Arbor House, 1982.
Pessin, Deborah. The Jewish People I-II-III. 6.b. New York: United Synagogue Commission, 1966.
Pincus, Chasya. Venus des Quatre Coins du Monde. New York: Herzl Press, 1972.
Plaidy, Jean. The Rise of the Spanish Inquisition. 2.b. London: Robert Hale & Company, 1975.

Poliaikov, Leon. The History of Anti-Semitism I-II. London: Routledge & Kegan Paul, 1974.
Potok, Chaim. Wanderings. 1.b. New York: Fawcett Crest, 1978.
Poulton, Hugh. Balkanlar (Çatışan Azınlıklar, Çatışan Devletler). Çev. Yavuz Alagon. 1.b. Sarmal Yayınevi, Nisan 1993.
Preston, Paul. Spain in Crisis: The Revolution and Decline of the Franco Regime. New York: Barnes & Noble Books, 1976.
Provençal, E. Levi. Histoire de l'Espagne Musulmane. Paris: G. P. Maisonneuve & C, 1950.
Pulzer, Peter. The Rise of Political Anti-Semitism in Germany & Austria. London: Peter Halban Publishers, 1988.
Ramsaur, E. E. Jön Türkler ve 1908 İhtilali. Çev. N. Ülken. Sander Yayınevi, 1972.
Randal, Jonathan. Going All the Way (Christian Warlords, Israeli Adventurers and the War in Lebanon). New York: Viking, 1983.
Raşidoğlu, Ahmet. CIA ve Emperyalizmin Kıskacında Türkiye. Saadet Yayınları, 1992.
Raviv, Dan, Yossi Melman. Every Spy a Prince (The Complete Story of Israel's Intelligence Community). Massachusetts: Houghton Mifflin Company, 1991.
Rayner, John D., Bernard Hooker. Judaism for Today (An Ancient Faith with a Modern Message). İngiltere: Union of Liberal and Progressive Synanogues, 1978.
Refoule, François. ...Et Ainsi Tout Israel Sera Sauve. Cerf.
Rennap, I. Anti-Semitizm ve Yahudi Sorunu. Çev. Şen Süer Kaya. 1.b. İnter Yayınları, Temmuz 1991.
Rıza, Ahmed. La Faillite Morale de la Politique Occidentale En Orient. 1.b. Paris: Ministre de la Culture, 1990.
Ridenour, Ron. Yankee Sandinistas. New York: Curbstone Press, 1986.
Rivet, Charles. En Yougoslavie. Paris: Librairie Academique.
Roberts, Allen E. Brother Truman (The Masonic Life and Philosohy of the Harry S. Truman). Virginia: A Special Missouri Lodge of Research Edition, 1985.
Roberts, Stephen H. The House That Hitler Built. 5.b. London: Methue Publishers, 1938.
Rokach, Livia. İsrail'in Kutsal Terörü (Moshe Sharett'in Özel Güncesi Üzerine Bir İnceleme). Çev. Zeynep Neşef. Belge Yayınları, Şubat 1984.
Rosenberg, Nathan, L. E. Birdzell Jr. Batı Nasıl Zengin Oldu? (Endüstri Dünyasının Ekonomik Değişimi). Çev. Erdal Güren. Form Yayınları.
Roya, Louis. Histoire de Mussolini. 1.b. Paris: Sagittaire, 1926.
Rubinstein, Amnon. The Zionist Dream Revisited (From Herzl to Gush Emunim and Back). New York: Schocken Books, 1984.
Rubner, Michael, Camp David Aftermath: Anatomy of Missed Opportunities. Los Angeles: California State University, 1979.
Sachar, Howard M. Diaspora (An Inquiry into the Contemporary Jewish World). 1.b. New York: Harper & Row Publishers, 1985.

Sachar, Howard Morley. The Course of Modern Jewish History. Cleveland: The World Publishing, 1958.
Sachar, Howard Morley. The Emergence of the Middle East: 1914-1924. New York: Knopf, 1969.
Sacidi, Ahmet. Dünya Casusluk Teşkilatı. 1.b. Dünya Yayıncılık, Şubat 1992.
Safran, Nadav. From War to War (The Arab-Israeli Confrontation, 1948-1967). New York: Pegasus, 1969.
Said, Edward. Filistin Sorunu. Çev. Alev Alatlı. 1.b. Pınar Yayınları, Şubat 1985.
Schiff, Ze’ev and Ehud Ya’ari. Intifada: The Palestinian Uprising-Israel’s Third Frond. Simon and Schuster, 1989.
Schnackenburg, R., K. Thieme. La Bible te le Mystere de l’Eglise. Paris: Desclee.
Schoenman, Ralph. Siyonizmin Gizli Tarihi. Çev. Aydın Pesen. Kardelen Yayınları, 1992.
Schoennbaum, Thomas J. Waging Peace & War (Dean Rusk in the Truman, Kennedy, and Johnson Years). New York: Simon and Schuster, 1988.
Scholem, G. G. Les Grands Courants de la Mystique Juive. Paris: Payot.
Schubert, K. Jesus a la Lumiere du Judaisme (du Premier Siecle). .Paris: Cerf.
Sedov, Sergei. Zionism (Counts on Terror). New York: Novosti Press Agency Publishing House, 1984.
Serbanesco, Gerard. Histoire de la Franc-Maçonnerie Universelle 4. Paris: 1969.
Seton-Watson, V. W. The Rise of Nationality in the Balkans. New York: Howard Ferting Press, 1966.
Sevilla-Sharon, Moshe. Türkiye Yahudileri. 1.b. İletişim Yayınları, 1992.
Shapiro, Leon. The History of Ort (A Jewish Movement for Social Change). New York: Schochen Books, 1980.
Sharon, Moshe Sevilla. İsrail Ulusunun Tarihi. Çev. Yahudi Cemaatleri Dairesi. Kudüs: Graph Press, 1981.
Shirer, William L. The Rise and Fall of the Third Reich. London: The Hamlyn Publishing Group Limited, 1987.
Shlaim, Avi. The Politics of Partition (King Abdullah, the Zionists and Palestine 1921-1951). Oxford: Oxfrod University Press, 1990.
Short, Martin. Inside the Brotherhood (Further Secrets of the Freemasons). London: Grafton Books, 1989.
Singer, David. American Jewish Year Book 1991 Volume 91. Philadelphia: The Jewish Publication Society, 1991.
Sington, Derrick, Arthur Weidenfeld. The Goebbels Experiment. 1.b. London: 1942.
Sklar, Holly. Trilateralism (The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management). Boston: South and Press, 1980.
Smith, Denis Mack. Mussolini’s Roman Empire. New York: Viking Press, 1976.
Smith, James A. The Idea Brokers (Think Tanks and the Rise of the New Policy Elite). New York: The Free Press, 1991.
Smoot, Dan. The Invisible Government. Belmont: The Americanist Library, 1965.
Sorlin, Pierre. La Croix et les Juif (1880-1899). Paris: Grasset, 1967.

Soysal, İlhami. Dünyada ve Türkiye’de Masonluk ve Masonlar. 4.b. Der Yayınları, 1988.
Sprinzak, Ehud. The Ascendance of Israel’s Radical Right. New York: Oxford University Press, 1991.
Stalin, Joseph. Leninizmin İlkeleri. Sol Yayınları, 1989.
Steinmann, J. Le Livre de la Consolation d’Israel (et les Prophetes du Retour de l’Exil). Paris: Les Editions du Cerf.
Sterling, Claire. Le Reseau de la Terreur (Enquete sur le Terrorisme International). Paris: Jean-Claude Lattes, 1981.
Sterling, Claire. The Secret War of International Terrorism. New York: Reader’s Digest Press, 1981.
Summers, Anthony. The Secret Life of J. Edgar Hoover. Amerika.
Synder, Louis L. Hitler’s Elite (Biographical Sketches of Nazis Who Shaped the Third Reich). David & Charles, 1989.
Şahin, Haluk. Gece Gelen Mektup. 1.b. Cep Kitapları, 1987.
Şamil, Seyyid. Yahudi Davası ve Filistin. Çev. Cafer Barlas. Kitabevi, 1991.
Şen, Sabahattin. Yeni Dünya Düzeni ve Türkiye. 2.b. Bağlam Yayıncılık, Temmuz 1992.
Tanyu, Hikmet. Tarih Boyunca Yahudiler ve Türkler. Bilge Yayınevi, 1976.
The Sunday Times Savaş Muhabirleri. Yom Kippur I-II. 2.b. Kastaş, 1985.
Thompson, Mark. A Paper House (The Ending of Yugoslavia). 1.b. London: Vintage, 1992.
Tivnan, Edward. The Lobby (Jewish Political Power and American Policy). Simon and Schuster, 1987.
Tokatlı, Atilla. Gizli Örgütler. 1.b. Hürriyet Yayınları, Ocak 1979.
Toulat, Jean. Juifs (Mes Freres). Paris: Guy Victor.
Tresmontant, Claude. Le Christ Hebreu. Paris: O.E.I.L.
Trofimenko, Genrikh. Amerikan Savaş Stratejileri. Çev. Levent Oğuz, 1.b. Pencere Yayınları, Haziran 1991.
Tunalı, Kaan. 1909 - 1989 Türkiye’de 80 Yılda Mason Locaları(Kısa tarih - isimler - istatistikler). Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası Yayını. İstanbul: Yenilik Basımevi, 1990.
Tunçkanat, Haydar. Amerika, Emperyalizm ve CIA. 1.b. Tekin Yayınevi, 1987.
Turhan, Talat. Bomba Davası (Savunma Birinci Kitap). 1.b. Kastaş Yayınları, Ocak 1986.
Turhan, Talat. Bomba Davası (Savunma İkinci Kitap). 1.b. Kastaş Yayınları.
Turhan, Talat. Doruk Operasyonu. 1.b. Sorun Yayınları, Ağustos 1989.
Turhan, Talat. Kontrgerilla Cumhuriyeti (Açıklamalar Belgeler Gerçekler). 1.b. Tümzamanlar Yayıncılık, Mart 1993.
Turhan, Talat. Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla. 1.b. Tüm zamanlar Yayıncılık, Mart 1992.
Uras, Ufuk. İdeolojilerin Sonu mu? Sarmal Yayınevi, Mart 1993.
Uzal, Fracisco Hipolito. Nacion Sionismo y Masoneria. 1.b. Corregidor, 1980.

Varol, Ahmet. Filistin’de İslami Direniş. Seha Neşriyat, 1989.
Vermes, Geza. Les Manuscrits du Desert de Juda. Paris: Desclee.
Viorst, Milton. Sands of Sorrow: Israel’s Journey from Independence. Harper and Row. 1987.
Virion, Pierre. Bientot un Gouvernement Mondial? (Une Super et Contre Eglise). Paris: Saint-Michel, 1976.
Vorspan, Max, Lloyd P. Gartner. History of the Jews of Los Angeles. California: The Huntington Library, 1970.
Vukcevic, Radoje. General Mihailovich (First Guerrilla Leader in W.W. II. The Trial and Great Injustice). Chicago: Serbian Historical and Cultural Society «Njegos», 1984.
Wallechisky, David, Irving Wallace. The People’s Almanac # 3. 1.b. New York: William Morrow and Company, 1981.
Welsh, D., G. Morris. CIA (Vietnam’da Pasifikasyon ve Dünya İşçi Hareketleri). Çev. Ali Rüzgar. 1.b. Sol Yayınları, Ocak 1969.
White, Patrick. Let Us Be Free: A Narrative Before and During the Intifada. Kingston Press, 1989.
Wise, David, B. Ross. Görünmeyen Hükümet CIA. Çev. Alaattin Bilgi. 2.b. Onur Yayınları, Haziran 1976.
Woodward, Bob. Peçe (CIA ve Gizli Savaşları). Çev. Gönül Suveren. 1.b. Kelebek Yayınları, Ocak 1988.
Wurmbrand, Max, Cecil Roth. Le Peuple Juif (Quatre Mille ans de Survivance). Paris: Editions Albin Michel.
Yahya, Harun. Yahudilik ve Masonluk. 8. b. Sezgin Neşriyat.
Yallop, David A. Die Verschwörung der Lügner (Aus dem Englishen von Andrea Galler, Thomas Pfeiffer und Renate Weitbrecht). Droemer Knaur, 1993.
Yallop, David A. Im Namen Gottes? (Der mysteriöse Tod des 33-Tage-Papstes Johannes Paul 1. Tatsachen und Hintergründe). Germany, Knaur, 1984.
Yavuz, Turan. ABD’nin Kürt Kartı. 1.b. Milliyet Yayınları, Nisan 1993.
Yavuzalp, Ercüment. Kıbrıs Yangınında Büyükelçilik. 1.b. Bilgi Yayınevi, Haziran 1993.
Yayla, Atilla. Özgürlük Yolu (Hayek’in Sosyal Teorisi). Turhan Kitabevi, 1993.
Yesevizade. Bilderberg Group. 1.b. Kayıhan Yayınları. Haziran 1979.
Yesevizade. Yahudilik ve Dönmeler. Araştırma Yayınları.
Yetkin, Çetin, Türkiye’nin Devlet Yaşamında Yahudiler. Afa Yayınları, Şubat 1992.
Yetkin, Murat. Ateş Hattında Aktif Politika (Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu Üçgeninde Türkiye). 1.b. Alan Yayıncılık, Şubat 1992.

- Ansiklopediler -

10.000 Famous Freemasons. Virginia: Macoy Publishing & Masonic Supply Co.
Ana Britannica Genel Kültür Ansiklopedisi. İstanbul: Ana Yayıncılık AŞ.

Atlaslı Büyük Uygarlıklar Ansiklopedisi. İstanbul: İletişim Yayınları.
Burke’s Royal Families of the World. Londra: Burke’s Peerage Ltd.
Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi. İstanbul: Gelişim Yayınları.
Chronicle of the 20th Century. Londra: Longman.
Chronicle of the World. Londra: Longman.
Collier’s Encyclopedia. New York: The Crowell-Collier Publishing.
Concise Encyclopedia of the Middle East. Washington: Public Affairs Press.
Çağdaş Liderler Ansiklopedisi. İstanbul: İletişim Yayınları.
Encyclopaedia Britannica. ABD: William Benton Publisher.
Encyclopaedia Judaica. Kudüs: Keterpress Enterprises.
Encyclopedia Americana. New York: Americana Corporation.
Encyclopedia International. ABD: Grolier.
Encyclopedia of World Biograpy. New York: The McGraw Hill.
Encyclopedia of Zionism and Israel. New York: Herzl Press-McGraw Hill.
Facts on File Yearbook 1992. ABD: Facts on File.
Günümüz Türkiyesinde Kim Kimdir? İstanbul: Profesyonel İletişim Organizasyonları Uluslararası Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Histoire des Juifs Turquie. İstanbul. Isis.
İkinci Dünya Tarihi. İstanbul: Meydan Gazetecilik ve Neşriyat Ltd. Şti. (Meydan. Larousse. Paris-Match).
Kings. Rules and Statesmen. New York: Sterling Publishing.
Meydan Larousse. İstanbul: Meydan Yayınevi.
Politic Handbook of the World 1992. New York: CSA Publications.
Record of World Events 1991. İngiltere: Longman.
Risale-i Nur Külliyatı. İstanbul: Yeni Asya Yayınları.
The Cambridge Encyclopedia. New York. Cambridge University.
The Encyclopedia of Islam. Hollanda: Leiden.
The International Who’s Who 1992-1993. Londra: Europe Publications.
The New Columbia Encyclopedia. New York: Columbia University Press.
The New Encyclopaedia Britannica. ABD. Encyclopaedia Britannica. Inc.
The Universial Jewish Encyclopedia. New York: Ktav Publishing House.
Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi. İstanbul: Türkiye Diyanet Vakfı Vakıf Yayınları İşletmesi.
Türkiye ve Dünya Yıllığı Bakış 92. İstanbul: Haftaya Bakış Dergisi.
Who’s Who 1993. New York: St. Martin’s Press.
Who’s Who in America1992-1993. New Jersey: Marquis.
Who’s Who in American Politics. New York: R. R. Bowker Company.
Who’s Who in Europe. Brüksel: Editions de Feniks.
Who’s Who in the World. Tennessee: Kingsport Press.
Aekembpioy. Atina.

- Süreli Yayınlar -

African Business. Londra.
Al Majalla. Londra.
Al Watan al Arabi. Kahire.
Al-Aalam. Londra.
Alwasat. Londra.
Arabies. Paris.
Arena. Zagreb.
Audubon. New York.
Avvenimenti. Madrid.
BBC Worldwide. Londra.
Bunte. Münih.
Cambio 16. Madrid.
Capital. Paris.
Daily Telegraph. Londra.
Delovie Lyudi. Moskova.
Der Spiegel. Englewood.
Diez Minutos. Madrid.
El Temps. Madrid.
Elsevier. Amsterdam.
Epoca. Milano.
Espionage. New York.
Esquire. New York.
Focus. Münih.
Forbes. New York.
Foreign Affairs. New York.
Foreign Policy. New York.
Fortune. Zafingen.
Grands Reportages. Paris.
Herald Tribune. Londra.
Historia. Paris.
Historia Special. Madrid.
Hollandherald. Amsterdam.
Ici Paris. Paris.
IDF (Israel Defense Journal). New York.
Il Sabato. Milano.
Il Venerdi. Roma.
International Businessweek. New York.
İhola. Madrid.
Jerusalem Post. New York.
Jewish Chronicle. Londra.
Jewish Gazette. Washington.
Jewish Socialist. Londra.
L’Espresso. Roma.

L’Europeo. Milano.
L’Evenement de Jeudi. Paris.
L’Express. Paris.
L’Hebdo. Paris.
L’Historia. Paris.
Le Figaro Magazine. Paris.
Le Nouvel Observateur. Paris.
Le Point. Paris.
Le Spectacle du Monde. Paris.
Lecturas. Barcelona.
Liberation. Paris
Life. Washington.
Ljililjan. Zagreb.
Mason Dergisi.
Mercado. Madrid.
Middle East International. London.
Mimar Sinan. (Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonları Büyük Locası Yayın Organı)
Mother Jones. New York.
New American. Londra.
New American View. Virginia.
Newsweek. New York.
NPQ (New Perspectives Quarterly).
Panorama. Madrid.
Panorama. Roma.
Paris Match. Paris.
Point de Vue. Paris.
Reader’s Digest. Verone .
Rose el Joussef. Kahire.
Saison das Reisenmagazin von Geo. Hamburg.
Scala. Frankfurt.
Semana. Madrid.
Sette. Corriere Della Sera. Milano.
Socialist Worker. Chicago.
Soldier of Fortune. Washington.
Stern. Hamburg.
Şakul Gibi. (Masonlar İçin Dergi).
Şalom. İstanbul.
Telegraph Magazine. Londra.
Tesviye. (Masonlar İçin Aylık Dergi)
The Economist. Londra.
The Guardian. Londra.
The Independent. Londra.
The Independent on Sunday. Londra.

The Jerusalem Post. New York.
The Jerusalem Post Magazine. Kudüs.
The Jerusalem Report. Kudüs.
The Jewish Week. New York.
The Jewish World. New York.
The Middle East. Londra.
The New York Times. New York.
The Observer. Londra.
The Spotlight. Washington.
The Sunday Times. Londra.
The Times. Londra.
The Washington Report . Washington.
Tiempo. Madrid.
Time. New York.
Tribuna. Madrid.
Tribune Juive. Paris.
Türk Mason Dergisi.
Türkiye Fikir ve Kültür Derneği Mason Dergisi
Uomini & Business. Madrid.
US News & World Report . Washington.
Voici. Paris.
VSD. Paris.
Washington Jewish Week. Washington.
Washington Post. Washington.
Wochenpress. Viyana.
World Link. Cenevre.
World Politics. Princeton.

Elinizdeki kitap, 1993 yılında yayınlanmış olan "Yehovanın Oğulları ve Masonlar"
isimli kitabımızın bazı ilavelerle güncellenmiş halidir.

Bu kitapta ortaya konmak istenen mesajlardan biri, olayların genelde "resmi ve genel" görüntüsünden farklı olduğu ve bunların bize anlatılandan daha değişik yönleri olabileceğidir. Kitap boyunca bu gerçek, belgelerle ve bilimsel yöntemlerle ispat edilmiştir. Binlerce masum insanın kanını döken terör örgütlerinin nasıl ve kimler tarafından finanse edildiği, dünyanın çeşitli ülkelerinde güç sahibi olan diktatörlerin hangi çevreler tarafından desteklendiği, Ortadoğu ve Balkanlar başta olmak üzere dünyanın kilit bölgelerinde yaşananların arka planı bu kitapta ele alınan konulardan yalnızca birkaç tanesidir.

Bu kitabı okuduğunuzda, dünya siyasetinin ve bu siyasetin neden olduğu gelişmelerin iç yüzünü öğrenecek, yaşananların yalnızca size gösterildiği kadarıyla sınırlı kalmadığını göreceksiniz. Ancak hepsinden önemlisi, bu kitabı okuduğunuzda, yalnızca kitapta yer verilen konularla sınırlı olmayan, yeni ve geniş bir bakış açısı elde edecek, pek çok gelişmenin planlayıcısı ve organizatörü konumundaki masonluk örgütünü daha yakından tanıyacak, bu karanlık örgütün felsefesini tam anlamı ile çözeceksiniz.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen
huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.